

Kun Ákos

Ezotéria kiteljesedése

(II. kötet)

Mottó: „Csak úgy tudjuk kitapasztalni
a lehetőségek határait,
ha átlendülünk rajtuk
a lehetetlenbe.”

Clarke

A Földet azért kaptuk, hogy használjuk,
és nem azért, hogy elhasználjuk.

A hátsó borító szövege (2. Kötet):

Ez a kötet részletes képet szolgáltat a démoni erők világunkban folytatott manipulációiról, a túlvilági szférák rétegződéséről, és az emberiség fejlettségi szintjéről. Emellett számtalan bizonyítékot vonultat fel az előző civilizációk létezésének bizonyítására. Megértjük, hogy mi a sorscsapások értelme, és miért nem emlékszünk az előző életeinkre. Rájövünk arra, hogy a szenvedés lelki fejlődésünk leghatékonyabb elősegítője. Világossá válik számunkra, hogy a sátáni erők mind inkább átveszik az irányítást felettünk. Az is nyilvánvaló lesz, hogy sem a sorsunk, sem a jövőnk nincs előre megírva. A hitetlenek, kétkedők meggyőzésére ez a túlvilági üzenet szolgál: „Attól hogy vakok vagyunk, még nincs sötétség.” A továbbiakban kiderül, hogy miként tehető az anyag átlátszóvá, és láthatatlanná. Megtudhatjuk hogyan működött a bibliai frigyláda, és mi volt az az eszköz, ami a gyémántot is úgy vágta, mint a kés a vaját. Megismerhetjük a három leggyakoribb UFO-hajtómű, a higanycirkulációs motor, a gyűrűs reaktor, és a kristályos hajtómű működési mechanizmusát, valamint az éteri részecskék méretét. Végül arra is magyarázatot találunk, hogy eddig miért nem történt semmilyen előrelépés a szubatomi energiarészecskék hasznosítása terén.

III. FEJEZET

Egy ismert szólás szerint minden új tudományág három fokozaton megy keresztül. Az első a: „Micsoda hülyeség”, majd: „Van benne valami”, végül: „Ezt mindenki tudja”. Az ezotéria tudománya 1997-ben végre átkerült a második fázisba. Attól ugyan még messze vagyunk, hogy hivatalosan elismerjék a szubatomi energiarészecskék létezését, de a tudósok között mind többen vannak, akik már nem mernének megesküdni arra, hogy ez a jelenségkör csupán egy szűk csoport hallucinációja.

A természetgyógyászat térnyerése

Valószínűleg az ezotériába vetett hit növekedésének tudható be az a helyzet, hogy a hivatásos orvosok egyre nagyobb mértékben alkalmazzák a természetes gyógymódokat. Ez a tendencia a fejlett nyugati országokban figyelhető meg a legintenzívebben. Amerikában pl. az emberek gyakrabban keresik fel az alternatív gyógyítással foglalkozó személyeket, mint a tablettákat felíró orvosokat, és évente majdnem annyit költenek természetes gyógymódokra, mint a hivatalos orvoslásra. A korábbi gyakorlattal ellentétben már az állami egészségügyben dolgozó orvosok sem írnak fel automatikusan antibiotikumokat a beteg legkisebb bajára is. Gyógynövénykivonatokkal kezdik a kezelést, és az erős gyógyszerekhez csak akkor nyúlnak, ha a szelíd gyógymódok nem segítenek. Az operációk terén is terjed az akupunktúrás érzéstelenítés, a fogászatban pedig általánosan elfogadott módszer lett a hipnózis. Sok páciens ugyanis betegesen irtózik az injekciós tű látványától, a gyógyszerallergiásoknak pedig nem is szabad érzéstelenítőt beadni. Ezért a fogorvosok közül mind többen vesznek részt speciális tanfolyamokon, ahol elsajátítják a hipnózis módszerét.

Már új kategória is született erre a szakképzettségre, a: „**hipnodonta**”. Ezzel a titulussal azokat a szakorvosokat illetik, akik igény esetén képesek hipnotikus állapotba hozni a páciens. Ezáltal megszűnik a félelem, a száj meghatározott területei jól érzésteleníthetők, sőt a nyálképződés is leállítható. Ebben az állapotban a beteg akár háromnegyed óráig is képes nyitva tartani a száját, ami főleg fogpótlás esetén igen előnyös. A relaxált állapot következtében a beavatkozás semmi nyomot sem hagy a beteg pszichéjében, nyugodtan és fájdalommentesen távozik a rendelőből. Ráadásul ez a módszer azon kívül, hogy jobb és kíméletesebb a korábbinál, még olcsóbb is, mivel nem igényel drága vegyszereket. Ezek után nem csoda, hogy rohamosan terjed a hipnózisos fogászat. Svédországban a fogorvosok fele, Amerikában egyharmaduk képzett hipnodonta.

Egészségmegőrző készítmények

A gyógyszergyárak is fokozatosan alkalmazkodnak a megváltozott igényekhez. A különféle vitamintabletták után sorozatban jelennek meg a roboráló készítmények. Ezek közül kiemelkedő hatása van a Q10 vitaminnak nevezett energiaaktivátornak, ami a nemzetközi szaksajtó szerint szinte csodaszernek számít. Legjellemzőbb tulajdonsága, hogy serkenti a sejtenergiát, fitten tartja a szervezetet, és erőt ad a szívnek. A dr. Folkers texasi kutatóorvos és kollegái által felfedezett **Q10 vitamin** egyébként a testünkben mindenütt megtalálható, mivel a szervezet maga is termeli ezt a sejtek működéséhez elengedhetetlenül szükséges fehérjemolekulát. Ez a képesség azonban eddig még ismeretlen okból az életkorral fokozatosan beszűkül. A Q10 vagy más néven Ubikinon, a sejtek energiapontjában, a mitokondrium felépítésében vesz részt, és kulcsszerepet játszik a terminális, vagyis a végső oxidációban. A táplálékkal felvett energia különféle biokémiai folyamatok során a szervezet által felhasználható módon alakul át. Ezen lebontási műveletek záró lépése a terminális oxidáció, melynek meghibásodása esetén az egész folyamatsor zavart szenved. Amennyiben a szervezetben nem található elegendő mennyiségű Q10 vitamin, akkor egyrészt a sejtek képtelenek hozzáférni a táplálékkal felvett energiához, másrészt a melléktermékként képződő káros anyagok semlegesítése sem megy végbe kellő mértékben. Ubikinon hiányában tehát széleskörű anyagcserezavar jöhet létre. Ez kihatással van a keringési szervek (szív, erek) állapotára, az agy, a tüdő, a vese, az immunrendszer működésére, és felgyorsulhat az öregedési folyamat is. A megfigyelések szerint az

életkor előrehaladtával a szervezet, de különösen a máj Q10-tartalma csökken. Pótlásával azonban a kóros folyamatok rendeződnek, és az illető állapota jelentősen javul.

Az eddigi vizsgálatok szerint ennek a japán gyártmányú készítménynek az alkalmazása elsősorban pangásos szívbetegség, koszorúér-betegség, és magas vérnyomás esetén hatásos, mert segíti a zsírsavak elégetését, és javítja az anyagcsere hatékonyságát. Ezt oly módon éri el, hogy antioxidáns hatásánál fogva védi a sejtmembránokban található zsíralkotókat a roncsolást okozó szabadgyökökkel szemben. A szabadgyökök oxidáló hatása következtében ugyanis a sejtek rohamosan szétesnek, ami szív- és érrendszeri megbetegedésekhez, az immunrendszer aktivitásának csökkenéséhez, illetve általános öregedési folyamatokhoz vezet. Ennek tünetei mindenki számára ismeretesek: magas vérnyomás, szívritmuszavar, heves szívdobogás, koszorúér-betegség, szívinfarktus, memóriazavar, nagyfokú fertőzési hajlam, magas koleszterinszint. Ezen túlmenően védi az érfalakat belülről beborító hámsejteket, így megóv az érelmeszesedéstől, és jelentős mértékben fokozza a központi idegrendszer sejtjavító mechanizmusát.

A szervezet természetes védekező rendszerére gyakorolt erősítő hatása annak tudható be, hogy a Q10 koenzim számottevően növeli a T- és B-típusú limfociták, a monociták és a makrofágok, vagyis egyes fehérvérsejtfajták, valamint az immunrendszer eltakarító sejtjeinek termelődését. Mindezek együttvéve frissítő és öregedésgátló tulajdonságot is eredményeznek, sőt a Q10 vitamin rendszeres szedése esetén megnő a szervezet méregtelenítő szerveinek határfoka, ami abban nyilvánul meg, hogy csökken a májnagyobbodás. Ezért jó kiegészítője lehet a lébőjtűkúrának, vagy a diétás étrendnek. A széleskörű felhasználás során az is kiderült róla, hogy segíti a súlyfelesleg leadását, megakadályozza a gombás bőrbetegségek továbbterjedését, és megelőzhető vele a fogínygyulladás, az asztma, a cukorbetegség, az ödéma, valamint a nyombélfekély. Kialakult fogpanaszok esetén is igen hatásos. Rendszeres szedésével megszűnik a fogíny vérzése, a fogak lazulása, az ínygyulladás, és visszanő az elsorvadt íny a fogakra. Jól gyógyíthatók vele a nyálkahártyák gyulladása, és a korai klimaktérium is. Ezen túlmenően mérséklődik a szédülés, a légszomj, az alvászavar, és csökken a fáradékonyság, a kimerültség érzése, a gyengeség, valamint a koncentrációs zavarok. A legújabb vizsgálati eredmények szerint lassítja a Parkinson-kór kialakulását.

Reggelente 1-2 kapszulát kell bevenni belőle, némi folyadékkal. A legtöbb vitaminhoz hasonlóan ez a készítmény is mentes a mellékhatásoktól, és túladagolni sem lehet. Más antioxidáns vitaminokkal (pl. A-, E- és C-), illetve nyomelemekkel (Zn, Se) együtt alkalmazva különösen intenzív védelmet biztosít, mivel ezek azon túlmenően, hogy kiegészítik egymást, fokozzák a szervezetbe való felszívódást. A Q10 használata során nagyon fontos a türelem. Főleg szívbetegségek esetén csak 2 hónap után mutatkozik meg igazán a pozitív hatása. Ha valaki 1 hét után abbahagyja a szedését, akkor az is előfordulhat, hogy nem csökken, hanem nő a vérnyomása. Ezért sokan nem gyógyszerként, hanem étrend-kiegészítőként használják huzamosabb időn át. Jellemző a Q10 vitamin népszerűségére, hogy csupán Skandináviában 2 millió ember fogyasztja naponta.

Míg korábban a Q10 vitamint rendkívül költséges eljárással csak állati szövetekből (marhaszívből) tudták kivonni, ma már növényekből is előállítható. Ez megszünteti a fehérjekivonatokkal szembeni gyakori allergiát. Ezt a biofermentációval előállított tiszta és megbízható terméket az Abtei cég gyártja, és E-vitaminnal, valamint bétakarotinnal kombinálva hozzák forgalomba. Az E-vitamin a szervezetben gyökfogóként viselkedik. (Mint ismeretes, a szabadgyök veszélyes testmreg, károsítja a sejtfalakat, sejtburjánzást idéz elő, és az előzőekben már említett módon gyengíti a szervezet immunválaszát a különféle fertőzésekkel szemben.) A Q10 nem csak gyógyászati céllal szedhető, hanem olyan esetekben is, ahol az izmokkal szemben támasztott követelmény igen magas. Így nagyon hasznos sportolók számára, mert pótolja a kar és a láb izomsejtjeiből felszabaduló energiát. A növényi eredetű 10 mg hatóanyag-tartalmú Q10 vitamin a gyógyszertárakban szerezhető be. Az alapváltozat sárga színű, a barna kapszula B2 vitamint is tartalmaz.

A nagy keresletre való tekintettel már a gyógynövényboltok is ráálltak ennek a szernek az árusítására. Mivel számukra nem kötelező a forgalmazott termék előzetes hatósági bevizsgálása, nem árt az óvatosság. A kergemarhakór veszélye miatt ne vegyünk természetes anyagból készült Q10 vitamint, még akkor se, ha olcsóbb. Erre az angol tájékoztató szövegben található „bovine” szó utal, ami azt jelenti, hogy marhaszívkivonatból készült. Időközben az Ubikinonnak megjelent egy szövege,

olajban oldott speciális változata is. A zselatinkapszulába zárt Bio-Quinone Q10 kifejlesztését az indokolta, hogy ez a vitamin meglehetősen zsíroldékony vegyület, ezért önmagában nehezen szívódik fel. Az ára magasabb ugyan, mint a hasonló termékeké, de dán gyógyszerészek által végzett vizsgálatok szerint 40%-kal jobb a hasznosulása. A dán Pharma Nord által gyártott új termék már a hazai gyógyszertárakban és gyógynövény-szaküzletekben is kapható.

Alig hogy elkezdtek használni a Q10 vitamint, máris itt az új csodaszer, a **melatonin**. Ez a természetes gyógyszer a legmodernebb kutatási módszerek eredménye, és nem más, mint a tobozmirigy hormonja. A melatonin-készítmény Amerikából származik, ahol Wladimir Lesnikov orvos és Walter Pierpaoli immunológus egy nem mindennapi kísérletet hajtott végre. A kísérlet célja az volt, hogy a kutatók megfejtsek az öregedés titkát, és ezzel forradalmasítsák az orvostudományt. Ennek során egy öreg és egy fiatal egér köztiagyában levő mirigyet kicserélték. Az öreg ezután megfiatalodott, virgonc és szexuálisan aktív lett, míg a fiatal kísérleti alany bőre szürkülni kezdett, és a mozgása lelassult. Végül idő előtt elpusztult, míg a mesterségesen megfiatalított egér kétszer annyi ideig élt, mint a társai. A köztiagyban található tobozmirigy egy borsó nagyságú szervecske, melynek fő feladata az ezotériában járatosak számára jól ismert. Mára ez a mirigy az orvostudomány legizgalmasabb kutatási célpontja lett.

A kutatók egyelőre csak a hormontermelő képességét tanulmányozzák, mert mint kiderült, ennek a mirigynek nagy szerepe van abban, hogy sokáig megőrizzük a fiatalságunkat, jól aludjunk, és jókedvünk legyen. Az évek múlásával azonban szervezetünk egyre kevesebb melatonint termel. Legnagyobb mennyiségben 1-3 éves kor között képződik, ezért is alszunk olyan sokat ebben az időszakban. 20 évesen azonban már csak 100 pikogrammot tartalmaz 1 milliliter vérünk, míg 60 évesen ez a szint lecsökken 40-50 pikogrammra. Mostantól azonban ez a probléma megoldható a melatonin mesterséges pótlásával. (Ez a szer csak akkor segít, ha az álmatlanság melatoninhiány következtében állt elő.) Azt is le kell szögezni, hogy ez a hormon nem képes bennünket megfiatalítani. Csupán az öregedési folyamatot tudja lelassítani, vagyis egyelőre csak a jelenlegi állapotunkat tudjuk megőrizni. A melatonin öregedésgátló hatása főleg annak tudható be, hogy minden sejtbe be tud hatolni, és ott szabadgyököket köt meg. Ez a hormon kétszer olyan hatékonyan köti meg a szabadgyököket, mint az E-vitamin, és ötször olyan hatékonyan, mint a glutation (endogén gyökmegfogó enzim). Emellett stimulálja a glutationperoxidil enzimet, ami hozzájárul a hidroxilgyökök termelésének csökkenéséhez.

Konzerváló hatásán túlmenően a melatonin javítja a szervezet daganatok elleni védelmét, és szerepet játszik a szívinfarktus megelőzésében. Közismerten szabályozza a bőr pigmenttermelését, és fokozza a szexuális potenciát. Ezen túlmenően csökkenti a koleszterinszintet, lassítja az érlelmeszedést, és megszünteti az alvászavarokat. Különleges hatása, hogy használata esetén észre sem lehet venni az időeltolódást, de az utazókon kívül azoknak is segít alvászavaraik leküzdésében, akik éjjel dolgoznak, és nappal kellene pihenniük. Amerikában újabban cukorbetegség, migrén, magas vérnyomás, klimaktérium, csontritkulás, gyomorfekély és visszerek kezelésére is alkalmazzák. Hatására az immunrendszer is erősebbé válik, és mint már szó volt róla, a kedélyállapot javul. Ez persze nem jelenti azt, hogy ezentúl soha nem leszünk influenzások, és örökké vidámak maradunk. A körülmények megváltoztatására, a negatív környezeti hatások kivédésére természetesen ez a tabletta sem képes. Az állatkísérletek alapján azonban feltételezhető, hogy késlelteti a szürke hályog, és egyes időskori szembetegségek kialakulását. A melatonin ugyanis nem csak a tobozmirigyben termelődik, hanem jelentős mértékben az emésztőrendszerben és a retinában is. Ez az oka annak, hogy pótlása javítja a látást, meggátolja az időskori vakfoltok kialakulását. Az emésztőrendszer nagyobb hatásfokkal képes a táplálékból a számunkra szükséges vitaminokat és nyomelemeket kiválogatni. Így pl. nő a szervezet cinkhasznosító képessége. Ez azért fontos, mert ha a testünk nem kap elegendő mennyiséget ebből a mikroelemből, akkor idővel romlik az ízlelés, a szaglás, és a férfiaknál prosztatatarák is kialakulhat.

A gyengébb nem képviselői közül sokan fogamzásgátló hatást is tapasztaltak a rendszeres szedése során. Ennek az az oka, hogy magas melatoninbevitel esetén csökken a szervezet prolaktinszint-

je, ami mérsékeli a teherbeesés valószínűségét. Ez a befolyás olyan nagy mértékű, hogy az amerikai Applied Medical Research vezetője, dr. Michael Cohen¹ már dolgozik egy melatonin-tartalmú fogamzásgátló megjelentetésén. Az új termék neve várhatóan B-OVAL lesz, és nagy előnye, hogy nem csökkenti a libidót, mint az ösztrogén alapú szerek. Terhes nők ne szedjenek melatonint, mert koraszülést okozhat, és a cukorbetegség is vigyázzanak vele repülés esetén. Egyébként nem kell félni tőle, mert az eddigi tapasztalatok szerint semmilyen káros mellékhatása sincs. Rendszeres alkalmazása azonban nem ajánlott, mivel túladagoláshoz vezet. Ez alvászavarokat, fáradtságot, izzadást, nyugtalanságot okozhat. Azért sem szabad túlzásba vinni a szedését, mert a melatonin csökkenti a szervezet szerotonin-szintjét, ami lerontja az agysejtek közötti kapcsolatot, és ez depressziós tünetek kialakulásához vezethet. Mindezen hatások, valamint a hozzászokás elkerülése érdekében az orvosok azt ajánlják, hogy 2-3 hónapnyi szedés után tartsunk 1 hónap szünetet.

Az Egyesült Államokban már drogériákban árusítják ezt a varázsszert. Egy hónapnyi normál mennyiségű adag tavaly 10 dollárba került, de a kereslet növekedésével folyamatosan csökken az ára. A fokozott igény kielégítésére már mi is nagy tételben importáljuk ezt a szert, és a gyógyszertárakban lehet megvásárolni. Az ára is igen kedvező, nem magasabb, mint az USA-ban. Postai úton is megrendelhető a TEREVITA Kft-től a következő telefonszámon: (06)-30-9642 391. A 3 milligramm hatóanyag-tartalmú kapszulákból 60 db (két hónapra elegendő mennyiség) van az üvegben, és az ára jelenleg 2000 Ft. Ha soknak találjuk ezt az adagot, akkor ugyanennyiért vehetünk 120 db 1 milligrammos tablettát is, de jobban járunk, ha a 3 milligrammos tablettákat késsel feldaraboljuk. Fiataloknak a „jet lag” miatti átmeneti alvászavar esetén naponta 0,5-1 mg melatonint ajánlanak az orvosok, és 4-5 napnál tovább felesleges szedniük. Az idősebbek viszont bátran bevehetnek 2-3 milligrammot is, akár hónapokon keresztül. Depresszióban szenvedőknek azonban nem ajánlják ennek a hormonnak a szedését. Remélhetőleg nálunk is fokozott érdeklődést fog kiváltani ez a szer, így nemsokára mi is jelentős mértékben gyarapítani fogjuk a melatonisták több tízezres táborát.

Legalább harminc éve kísérleteznek a kutatók egy másik öregedésgátló hormonnal, a **DHEA**-val is. A melatoninhoz hasonlóan a dehydro-epiandrosteron a hetedik életévtől kezdve a mellékvesekéregben termelődik. A vér hormonszintje 25-30 éves korban éri el csúcspontját, és a 70 éveseknél ennek az értéknek a 10-15%-ára esik vissza. A szintetikus tüszőhormonnak nevezett vegyület pótlása megvédi a szervezetet a ráktól, és a szívbetegségektől. Ennek oka, hogy hatására javul a szív vérellátása. Alkalmazóik testileg, szellemileg rugalmasabbakká válnak, és sokkal jobban alszanak. Ezen túlmenően a DHEA serkenti az immunrendszert, javítja az emlékezőtehetséget, csökkenti a stresszt, növeli a szexuális vágyat, és jó közérzetet kelt. Ráadásul kisimítja a ráncokat, bár az öregedési folyamatot ez a szer sem képes megfordítani. Ezt a hormont csak orvosi rendelvényre lehet kapni, és a szedése során is ajánlatos az orvosi felügyelet. Hosszú távú klinikai tapasztalatok a DHEA-val kapcsolatban sincsenek.

A biztató eredmények láttán a kutatók világszerte rávetették magukat az emberi hormonokra, és sorra veszik őket, hogy megállapítsák, milyen hatást gyakorolnak az öregségre. Néhány éve orosz tudósoknak sikerült izolálniuk a tobozmirigynek egy másik hormonját, az **epithalamint**. A melatoninhoz hasonlóan ez is jelentős mértékben lassítja az öregedést. Járulékos hatása még, hogy összehangolásra készíti a rákos daganatokat, csökkenti a röntgensugárzás ártalmait, erősíti az immunrendszert, és csökkenti a vér koleszterintartalmát. Különleges alkalmazási területe, hogy vissza tudja vele adni a klimax időszakában levő nők termékenységet. Megfigyelték azt is, hogy a melatonin és az epithalamin jelentős mértékben erősítik egymás hatását. Közben kiderült, hogy a tobozmirigy más fontos hormonokat is termel, pl. a prolaktint, a vasopressint és a thyrothropot. Ezek vizsgálata jelenleg folyik, esetleges alkalmazásuk később várható.

A melatonin után a **DMAE** a legfontosabb anyag, ami képes lassítani az öregedés folyamatát. Fiataloknál ebből elegendő mennyiséget termel a szervezet. Később azonban hiány alakul ki belőle. A DMAE fontos gyökfogó, védi a sejtmembránokat a káros szabadgyököktől. Ha a DMAE mennyisé-

¹ öplájd medikel riszöcs– májkl kohen

ge csökkenni kezd a szervezetben, bőrünk petyhüdtté, ráncossá válik, izomzatunk elpuhul. Sorvadni kezd, helyét zsírszövetek veszik át. Különösen az idegsejtek reagálnak érzékenyen a DMAE hiányára. Nehezebben tudunk koncentrálni, bizonyos szavak nem jutnak az eszünkbe, egyre feledékenyebbé válunk. A Stuttgarti Egyetem kutatói szerint megfelelő DMAE adagolással az emberi test sejtjeinek élettartama 50%-kal megnő.

Egyébként a gyógyszeripar kezd rájönni, hogy az egészség helyreállítása terén rossz úton jár, ezért mostanában sorra jelennek meg a gyógynövényalapú készítmények. Közülük igen sikeres a Bilobil kapszula, mely a ginkgo biloba leveleiből készül. Ennek a gyógynövénynek a kivonata értágító hatású, fokozza a perifériális és agyi vérrellátást. Ezáltal javítja az időskori memóriazavarokat, javítja az emlékezőképességet, lassítja a szellemi leépülést. Emellett csillapítja a szédülést, a fülzúgást, a végtagok hűvösségének érzését.

Nyugaton nagy karriert futott be a **triptofán** nevű aminosav, amelyből a szervezet a nyugtató hatású szerotonint állítja elő. Újabban a triptofán egyik származékát, az 5-hidroxi-triptofánt (5-HTP) alkalmazzák inkább, amely csökkenti az elalváshoz szükséges időt, és az éjszakai felébredések számát. Fokozza a hatást, ha lefekvés előtt nyers gyümölcscel vagy gyümölcslével vesszük be. Fő előnye, hogy az alvásidő növelése nélkül képes meghosszabbítani az alvás élettanilag fontos REM fázisát, és a mélyalvás 3-as, valamint 4-es fázisait. Az 5 HTP nálunk egyelőre nem kapható.

Mialatt az óceánon túl a melatonin hatásmechanizmusát tanulmányozták, mi itthon újabb eredményeket értünk el a rákgyógyítás terén. A nagy visszhangot keltett felfedezés dr. Somlyai Gábor biológus nevéhez fűződik. A felismerés lényege, hogy a csökkentett deutérium-tartalmú víz alkalmas a daganatos betegségek gyógyítására. Tudományos kimutatások szerint az élő szervezetben 10 mmol/liter koncentrációban van jelen a hidrogén nehéz izotópja, a deutérium. Miután ennek az elemnek a töménysége ötszöröse a szervezetben levő kalciumnak, és duplája a vérben található kalciumnak, valamint glukóznak, így igen fontos szerepet tölt be a sejtosztódás szabályozásában. A **csökkentett deutérium-tartalmú víz (Dd-víz)** fogyasztása esetén a testben napról napra kisebb lesz a deutérium szintje, és ez a változás kihat valamennyi sejtre. A bennünk lezajló folyamatoknak ugyanis igazodniuk kell a deutérium-koncentráció csökkenéséhez. A megfigyelések szerint az egészséges sejtek képesek alkalmazkodni ehhez a változáshoz, a módosult anyagcseréjű daganatos sejtek viszont nem, és emiatt elpusztulnak. A Dd-víz tehát egy gyógyító hatású sejtselektációt hoz létre a rákos szövetekben. A toxikológiai és mutagenetációra vonatkozó kísérletek során egyértelművé vált, hogy ennek a szernek nincs káros mellékhatása. A korábban elvégzett állatkísérletek alapján bebizonyosodott, hogy az emlőtumorral kezelt egerek 60 százalékánál visszafejlődött a daganat. Ezt követően prosztatatumorra is hatásosnak bizonyult ez a különleges víz. 1995-ben megkezdődtek a humánklinikai vizsgálatok is. Csak ennek lezajlása után történhet meg a gyógyszerre nyilvánítás, és a törzskönyvezés. Az állatgyógyászatban azonban már hivatalosan is használható a Dd-víz, mert az ehhez szükséges vizsgálatok lezajlottak, és a törzskönyvezés megtörtént. Az állatorvosok tapasztalatai igen jók. A rákos daganatokban szenvedő állatok megmentési aránya háromszorosára nőtt. Valószínűleg embereknél is hasonló túlélési arány várható, ezért érthetetlen, hogy sem az állam, sem a nagy gyógyszergyárak nem segítik anyagilag a szükséges vizsgálatok felgyorsítását.

A rákos betegek saját felelősségükre és orvosi felügyelet mellett azonban már három éve alkalmazzák a Dd-vízet. Eddig 65 tonnát gyártottak belőle, és a tapasztalatok szerint, aki elkezd inni, annál gyors és jelentős javulás következik be. A kísérletet támogató orvosok megfigyelése szerint a kezelt betegek 75-80 százalékánál a pozitív hatás nyilvánvaló volt. A különböző tumortípusok azonban eltérő érzékenységet mutatnak a csökkentett deutérium-tartalmú vízzel szemben. Eddig negyvenféle rákos daganat esetén próbálták ki, és a hatás az emlő, a tüdő, a vastagbél, a végbél, a prosztata, a here, a nyelv, a gége daganatos betegségei, valamint a glioblasztóma, a petefészek- és méhdaganatok esetén volt a legintenzívebb. Mivel a gyógyszerre nyilvánítás nagyon hosszú folyamat, egyelőre **Preventa** néven, élelmiszeripari terméként forgalmazzák ezt a vizet. Társadalombiztosítási támogatás hiányában a kúra meglehetősen költséges, havi 35-40 ezer forintba kerül. Fogyasztása nincs időtartamhoz kötve, addig kell inni, amíg a daganat el nem múlik. Újabban az Egyesült Ál-

lamokban is elkezdtek vizsgálni a Dd-víz hatékonyságát. Az állatkísérletek után áttértek a humán-klinikai vizsgálatokra. A „kettős vakteszt” eredményei igen kedvezőnek bizonyultak. A gyógyszerre nyilvánítás azonban még ott sem történt meg. Azt azonban már elismerik az orvosok, hogy a Dd-víz semmilyen káros hatást nem gyakorol a szervezetre, ezért nem ellenzik alternatív gyógyszerként (táplálékkiegészítőként) történő alkalmazását. Széleskörű használatának egyetlen gátja, az ára, mivel gyógyszer-ártámogatásban csak hivatalosan bejegyzett gyógyszer részesülhet. További információ: <http://www.hyd.hu> és <http://www.preventa.hu>

Mint tudjuk, a rák megfelelő táplálkozással, stresszlevezető meditációval, és a káros szenvedélyek mellőzésével megelőzhető. Azonban ma már az egészségtelen életvitelt folytatóknál sem törvényszerű a rák kialakulása. Tudjuk, hogy ez az alattomos betegség annál könnyebben győzhető le, minél hamarabb fedezik fel. Ennek alapján a koreai Lim Su Gil egy olyan új eljárást dolgozott ki, amellyel a rák előtti állapot is felismerhető. Egy speciális folyadékot a kérdéses szerv fölötti bőrszövetekre ken, ami 5-40 perc elteltével mélyvörös színű lesz, ha a vizsgált testrészben elkezdődött a rákos folyamat. Ez az ártalmatlan, semmiféle káros anyagot nem tartalmazó szer a rák minden fajtájának kimutatására alkalmas. Érzékenysége jellemző, hogy olyan korai stádiumban is jelez, amikor a rákszűrés és a laboratóriumi vizsgálatok még semmilyen elváltozásra nem utalnak. Lim Su Gi doktor jelenleg az Elixír Gyógyközpontban rendel. Címük: 1138. Budapest, Révész u. 2/B. Tel: 412 1385.

Az ezotéria iránt behatóan érdeklődők jól teszik, ha szétnéznek a mellette (2/C épületben) található könyvesboltjukban is. (2003-ban az Elixír Könyvesbolt átköltözött a Váci út 78/B alatti nagy alapterületű üzlethelyiségbe. A régi helyen antikvár könyveket, és ezoterikus ajándéktárgyakat árúsítanak.) Ennek a témakörnek a szakirodalma az egész országban itt található meg a legszélesebb választékban. Akinek nem jár az Elixír magazin, a kínálatról az alábbi telefonszámon kaphat felvilágosítást: 349 6568. A könyvesbolt teljes választéka a <http://www.elixirbolt.hu> honlapon tekinthető meg. A kiválasztott műveket utánvétellel, postai úton is szállítják. SMS-ben is lehet rendelni. Ehhez azonban szükség van az egyes könyvek Elixír folyóiratban feltüntetett azonosító kódjára.

Közbevetőleg megjegyezve azoknak sem kell aggódniuk, akik az egyre drágábbá váló könyveket nem tudják megvenni. A Paradigma Pont Kft. ezoterikus boltjában ugyanis lehetőség van a kikölcsönzésükre. Egy zsebkönyv áráért több száz kötet közül válogathatnak fél éven keresztül. Amennyiben a könyveket elvisszük, a vételárukat kaucióként ki kell fizetni, de ezt utólag visszatérítik. Ez a lehetőség azoknak is kedvező, akik nem szívesen tárolnak a polcaikon haszontalan könyveket. Mellesleg itt a régi könyveinket is eladhatjuk, és antikvár műveket is vásárolhatunk. Címük: 1032. Budapest, Bécsi út 195. Tel: 250 7792.

Egy jól működő országban a könyvkölcsönzés a közkönyvtárak feladata, de nálunk a jelenlegi gazdasági helyzetben ezek az intézmények fenntartani is alig tudják magukat, nemhogy új könyveket vásárolni. A régebbi kiadványokat azért megpróbálhatjuk a hozzánk legközelebb eső könyvtárakból kivenni, de az állomány ebben a témakörben igen gyér. Jól jellemzi a magyar könyvtárak anyagi helyzetét az a karikatúra, amely a kommunizmus megszűnése után 11 évvel jelent meg az egyik napilapunkban. A mindennapos olvasótermi jelenetet ábrázoló kép alatt ez a magyarázó szöveg áll: „Sajnos muszáj lesz beszerezniünk egy méregdrága földrajzi atlaszt. Egyre több olvasónk értesült már arról, hogy felbomlott a Szovjetunió.” Amennyiben egy meghatározott könyvre van szükségünk, sok utánjárástól kíméljük meg magunkat, ha felhívjuk a 285 3594-es telefonszámot. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár keresőszolgálatától megtudhatjuk, hogy Budapest kiterjedt könyvtárhálózatának mely egységében található meg az általunk igényelt mű. Egy másik lehetőség, hogy körbejárjuk az antikváriumokat, de túl nagy választékra náluk se számítsunk.

Az újonnan és a korábban kiadott könyvek megtalálásának leghatékonyabb módja az internetes „Könyvkereső” használata. Ez a portál 600 kiadó 80 ezer könyvét tartja nyilván. A számítógépen keresztül elérhető virtuális könyvtárház egy-egy könyv adatain túl a kiadók adataival, és honlapjaik elérési módjával, sőt a magyar könyvtárak adatbázisaival is rendelkezik. A Könyvkereső Online Könyvesbolt URL-címe: <http://www.konyvkereso.hu> A régi, kifogyott könyvekhez azonban itt sem juthatunk hozzá. Ezért végső esetben keressük fel az Országos Széchényi Könyvtárat. Ott minden

Magyarországon kiadott mű megtalálható, de csak helyben olvashatók, kikölcsönzésük nem lehetséges. Arra még jó néhány évet várni kell, hogy ez az állomány felkerüljön az Internetre, de a fénymásolásra mód van. Cím: 1827. Budapest, Budavári palota, F. épület, Tel: 224 3848. (Vasárnap és hétfőn, valamint augusztusban zárva vannak.)

Az „Ezoterikus körkép” V. fejezetében megismerhettük a pí-víz egészségünkre és környezetünkre gyakorolt jótékony hatását. A „Reformételek ételek ingyenceknek” című könyv IV. fejezetében megtalálható az előállítására szolgáló Life Energy készülék részletes működési leírása is. A csapvíz magnetizálásának azonban nem ez az egyetlen módja. A legtöbb esetben elektromágneseket használnak erre a célra. Előnye ennek az eljárásnak, hogy gyors, olcsó, de többnyire nem gondoskodik a felmágnesezés következtében fellépő örvényáramú energiák semlegesítéséről. Ezért ez a víz első sorban ipari célokra (növények locsolására, házi szennyvíztisztítók működtetésére) szolgál. Ma már tudományosan elfogadott tény, hogy az elektromágneses mezők és a vegyi szennyeződés befolyásolja a víz molekuláris szerkezetét. A clusterek² (makromolekulák) szerkezete azonban mágneses sugárzással megváltoztatható. Ennek természet által is alkalmazott módja az örvénylés. A folyó kövek közötti áramlása, örvénylése során gyorsan változtatja az irányát és sebességét. Ezáltal óhatatlanul beleütközik az éterbe. A közegellenállás során éteri részecskék nyelődnek el benne. Ezek a pozitív (Yang jellegű) energiarészecskék képesek a víz összetört struktúráját rendezni, mely által ismét „élővé” válik ez a létfontosságú folyadék.

Az egyszerű eljárások közül fogyasztásra alkalmas vizet eredményez a kínai módszer is. Itt a szubatomi energiával való feltöltést a Harkini Magnetizáló Üzemben gyártott **H-típusú csészével** végzik. Ebben a háztartási eszközként is árusított edényben olyan intenzív mágneses mező uralkodik, hogy megváltozik a víz ozmotikus nyomása, konduktivitása, oxigén-összetétele, és a felületi feszültsége, a viszkozitása pedig csökken. Emellett módosul néhány anyag kristályszerkezete is. Az elmúlt hat évben – számos üzemmel, klinikával, kórházzal és felsőfokú tanintézménnyel közösen – tíz kutatási programot indítottak el Kínában. Ennek során több ezer biológiai megfigyelést, fizikai és kémiai mérést, tesztelést végeztek.

A kutatási jelentésekből kiderült, hogy az energiával dúsított víz ozmotikus nyomásának növekedése elősegíti a biomembrán aktivitását, ami a szervezetben a véredények és a bőr rugalmasságának helyreállítását eredményezi. A magnetizált víz számos baktérium szaporodását is gátolja. Erős felbontóképeségével elősegíti a sejtkristályok összetörését, így alkalmas az epe- és vesekőpanaszok megszüntetésére. A csökkenő viszkozitásnak, valamint a növekvő abszorpciónak (gázelnyelő képességnek) köszönhetően fokozza a vérellátó szervek működését, segíti lebontani a sókat és felszívni a táplálékot. Kiválóan alkalmas a vérszegénység és a vérnyomásbeli problémák megoldására. Növeli a proteinek kolloidszemcséit, megelőzve a fehérjék, és ezzel az egész szervezet öregedését. Az öregedés folyamatának lassításán kívül a mágneses víz a gyomorhurut és a vastagbélhurut gyógyítására is használható.

Jilong Ma professzor elsőként mutatta ki az aktivált víz hatását az emberi enzimekre, ami magyarázatot ad a vízben elnyelődött szubatomi energia rejtélyes biológiai hatására. A mágneses víz az emberi test három enzimét aktiválja. Ennek következtében módosul az enzimek struktúrája, ami csökkenti az aktiváló központ utasításai közötti időt. A katalizációs aktivitás növekedése gyorsítja a betegségek lefolyását is. Egy ízben benzolmérgezésen átesett betegekkel itattak mágnesezett vizet. Amíg a hagyományos gyógyszerek hatékonysága 26% volt, addig a szubatomi energiával dúsított víznél 86%-os gyógyulási határfokot értek el. A Harbini Orvostudományi Egyetem 35 komoly viszkozitási problémában szenvedő beteget teszteltek. A 30 napos vízkúra után 77%-uk panaszmentessé vált. A szülészeti klinikák tapasztalatai szerint a magnetizált vízzel történő öblítéssel hatásosan kezelhetők a hüvelygyulladások is. Nem elhanyagolható az a hatása sem, hogy az enzimek aktivizálódása következtében felgyorsul az emésztési funkció, és javul a szervezet működőképessége. Egyébként ebben az országban korábban sem volt ismeretlen a mágneses víz gyógyító hatása. A kínai parasztok manapság is apró mágneset hordanak a zsebükben, és mielőtt inni kezdenek, beledobják a poharukba.

² klaszter

A mágneses kezelés nem csak életenergiával telíti a vizet, hanem rendezi a molekulaszervezetét. A mágnesező készülékek, eszközök beszerzése azonban drága és nehézkes. Szerencsére azoknak sem kell tartaniuk az összetört struktúrájú csapvíz egészségkárosító hatásától, akik nem engedhetik meg maguknak ivóvizük regenerálását. A klórozás és egyéb szennyezőanyagok által összetört molekulaszervezetű csapvíz ugyanis házilag is újrastrukturálható.³ Töltsünk tele egy rozsdamentes acéltálat csapvízzel, és tegyük a mélyhűtőbe. A jégképződés során a víz molekulaszervezete újrastrukturálódik, és szobahőmérsékleten felengedve ihatóvá, ételkészítésre felhasználhatóvá válik. Ennél a tisztítási módszernél is végbemegy a szennyező- és ásványanyagok kicsapódása, ami homokszemcsék formájában nyilvánul meg a tál alján. Ha egy darab kovakövet vagy egy ezüstkanalat teszünk az olvasztott víz aljába, akkor olyan frissé és egészségessé válik, mint a forrásvíz. Az ezüst nem csak gyógyhatást kölcsönöz a víznek, hanem fertőtleníti is.

Az energetizált víz speciális változata az orgonvíz. Ez esetében a víz gerjesztését kódolt hegyi-kristályok végzik. A szűrt csapvíz keresztül folyik egy több méter hosszú csővezetéken, amely hegyikristályokkal van körülvéve. Eközben átveszi a kristály rezgéseit, és megváltozik a struktúrája, energiaszintje megemelkedik. Ez a víz leginkább a szervezet méregtelenítésére, az önregeneráló folyamat elindítására alkalmas. Jó kondíciót és közérzetet teremt. Kedvező eredményeket értek el vele a hiperaktív és a fogyatékos gyerekeknél is. Érdekességként megemlíthető, hogy a víz gerjesztésének van egy különös eljárása is. Anatolij Maliarcsikov orosz tudós szerint a víz vitalizálásának legjobb módja, hogy egy darab tűzkövet teszünk bele, és lefedve az ablak közelébe állítjuk. (Fontos, hogy a pohár ne legyen sötétben, de tűző nap vagy erős fényforrás közelébe se rakjuk!) A **tűzkő** biokatalizátorként működik a víz vitalizálási folyamatában. Az orosz kutató szerint „a tűzkőben található mikroorganizmusok maradványai megneemesítik a vizet” és ez jótékony hatást gyakorol az élő sejtek struktúráira. Valószínűbb azonban, hogy a pozitív hatás a gyógykristályokhoz hasonlóan a tűzkőből kisugárzó szubatomi energiának tulajdonítható. Mindenesetre a kezelt vízzel öntözött növények gyorsabban nőnek, és nagyobb termést hoznak. A tűzköves vízzel itatott állatok pedig 16%-kal intenzívebben növekednek, és szervezetük ellenállóbbá válik a betegségekkel szemben. A human kísérletek is biztató eredménnyel szolgáltak. Elsősorban fogínysorvadás, fejfájás, nátha, cukorbetegség és hajhullás esetén bizonyult hatásosnak ez a különleges víz.

A különböző ásványok gyógyászati céllal való vízbe áztatása egyébként nem tekinthető új keletű gyógymódnak. Néhány természetgyógyász ma is ajánlja ezt az eljárást. Ennek a kristályterápiához tartozó módszernek lényege, hogy a beteg aurájával leginkább harmonizáló drágakövet, féldrágakövet, vagy egyéb ásványt egy éjszakára be kell áztatni egy pohár vízbe, és másnap lassan kortyolva kell meginni. Ez az elixír külsőleg, bőrbe masszírozva is használható. Ekkor a kristályt tiszta olíva- vagy mogyoróolajba áztassuk. Mivel a hatás nem túl intenzív, ezt a kúrát naponta ismételve hosszú ideig kell végezni. A gyógyhatást a kristály által kibocsátott szubatomi energiasugárzás váltja ki, amely az áztatási idő alatt elnyelődik a vízben, illetve az olajban. Azt, hogy a lényünkre mely kristály frekvenciaspektruma gyakorol legkedvezőbb hatást, a születési konstellációnktól függ. A zodiákus szerinti ajánlást az asztrológiai leírások tartalmazzák.

Ezekben az elsődlegesen javasolt köveken kívül az alternatív kristályok neveit is feltüntetjük. Az Amerikai Ékszerészegyesület 1912-ben kiadott hivatalos listája első számú kőként az alábbiakat

³ A szennyvíz vagy kezeletlenül, vagy „tisztítás” után a természetes vizekbe kerül, amelyből újra ivóvíz lesz. A fertőzésveszély elkerülése érdekében a csapvizet erősen klórozzák, a klór pedig veszélyes idegméreg. Csapvízben előforduló szennyezőanyagok: klór, metán származékok, baktériumok, vírusok, ólom, arzén, bór, hormonok, nitritek, fluor, ammónia, azbeszt, nehézfémek, radioaktív szennyeződések, hormon és gyógyszer-maradványok, stb. Becslések szerint azt a csapvizet, amit megiszunk, előtűntünk már 7 ember megitta. Hétszer volt valakinek a poharában, gyomrában, bélrendszerében.

ajánlja. **Kos:** gyémánt, **Bika:** smaragd, **Ikrek:** gyöngy, **Rák:** rubin, **Oroszlán:** peridot, **Szűz:** zafír, **Mérleg:** opál, **Skorpió:** topáz, **Nyilas:** türkiz, **Bak:** gránát, **Vízöntő:** ametiszt, **Halak:** akvamarin. Az alternatív köveket a könnyebb hozzájutás érdekében, valamint különféle betegségek leküzdésére javasolják. Az alábbiakban felsorolt másodlagos kristályok alkalmazása Európára, főleg a német nyelvterületre jellemző. **Kos:** hegyikristály, **Bika:** krizopráz, **Ikrek:** holdkő, **Rák:** karneol, **Oroszlán:** aventurin, **Szűz:** lápisz lazuli, **Mérleg:** turmalin, **Skorpió:** tigrisszem, **Nyilas:** cirkon, **Bak:** rózsakvarc, **Vízöntő:** ónix, **Halak:** heliotrop. Más források az év hónapjaival hozzák kapcsolatba ezeket a köveket. Így a **Január**nak a gránát, illetve a rózsakvarc felel meg, a **Február**nak az ametiszt, illetve az ónix, és így tovább. Tulajdonképpen a két lista némi eltolódással fedi egymást. A néhány napos eltérés annak tudható be, hogy a zodiákus jegyek nem a hónap elején kezdődnek. Mellesleg a születési hónap jegyeivel párosított kristályok viselése a XVIII. századi Lengyelországból ered, és napjainkra elterjedt az egész világon.

A választást tovább bonyolítja, hogy már az elsődleges köveknek is sok fajtájuk van, melyeket külön névvel illetnek. Az alapvetően sötétvörös gránát, pl. a színnyalattól, vagyis a kristályba beépülő ásványoktól függően három osztályra, és ezen belül kilenc csoportra osztható. Ezek egy-egy osztályon belüli elegyedéséből rengeteg változat jött létre, melyek önálló ásványnak tekinthetők. Közülük legismertebbek a: pirop, almandin, rodolit, spessartin, grosszulár, hessonit, tsavarit és a zöldes árnyalatú demantoid, amelynek a tüze még a gyémántét is felülmúlja. Ugyancsak zöld színű gránátkristály az olivin, amelynek drágakő minőségű változatát peridotnak hívják.

Azt, hogy ebben az óriási választékban kinek milyen kő felelne meg leginkább egzakt módon csak műszeres méréssel lehet megállapítani. A szubatomi energiasugárzás spektrumát kiértékelő elektronikus műszerrel azonban még nem rendelkezünk. Ezért a választás során egyelőre csak a megérzésünkre hagyatkozhatunk. Jelentős mértékben elősegíti a tájékozódást a gemmológiai (drágakő-ismertető) katalógusok, valamint az ásványok mágikus és egészségügyi hatásaival foglalkozó szakkönyvek tanulmányozása. Aki az egyes kristályok fajtáit, ásványi összetételét, és egyéb fizikai paramétereit is szeretné megismerni, az részletes tájékoztatást kaphat Réthy Károly: *Drágakövek és gyöngyök* című művéből. A kövek gyógyhatásával külön szakirodalom foglalkozik. A legsikeresebb könyvek egyikét magyar nyelven is kiadták, címe: „A kövek varázsa”, írója: Cornelia M. Parkinson.

Ezek a többnyire színes ábrákkal tarkított művek nem mindig említik, ezért célszerű felhívni a figyelmet rá, hogy a naponta viselt gyógyító köveket vagy talizmánokat és amuletteket gyakran meg kell tisztítani. Nem a fizikai szennyeződést kell ezekről a gyógyulást elősegítő vagy szerencsét hozó és rontásselhárító kövekről eltüntetni, hanem a kristály által a szervezetünkben, illetve a környezetünkben összegyűjtött ártalmas sugárzásokat. Ha ezeket nem távolítjuk el belőle, akkor a kristály kifárad, sőt a diszharmonikus energia feldúsulása esetén olyan káros sugárzást bocsát ki magából, ami könnyen betegé tehet bennünket.

A kristályba impregnálódott diszharmonikus frekvenciaspektrumú energiasugarak eltávolításának legegyszerűbb módja, hogy a követ néhány percre hideg folyó víz alá tartjuk, ami magával viszi a kívülről bejutott szubatomi energiát. Ha gyakran ki vagyunk téve intenzív stresszhelyzetnek, akkor néhány napig süttessük a napon, és csak utána öblítsük le hideg vízzel. Elterjedt eljárás még, hogy leöblítés előtt a kristályt néhány napra száraz kvarchomokba temetik. Néha nem árt, ha a hagyományos ékszereinket is megtisztítjuk ezen a módon. Különösen fontos ez azoknál a köveknél, amelyeket olyan testrészeinken hordunk, amelyeken reflexzónák találhatók (pl. a fülön, kézen), mivel ezek igen érzékenyek a diszharmonikus energiasugárzásra. Ha látható felületi szennyeződés is van rajta, ehhez ne használjunk sót, mert ez összetörheti a kristály energiaspektrumát, hanem langyos folyó víz alatt, puha ronggyal töröljük át. A kemény kövek (pl. gyémánt, rubin, zafír, smaragd, topáz) tisztítását körömkefével és karcmentes mosószerrel is végezhetjük. A puha köveket (pl. borostyán, türkiz, opál, lápisz lazuli) azonban a lúgos oldat elhomályosítja (sőt, el is színezheti) ezért kézmosás, fürdés előtt ajánlatos őket levenni. (A lehúzott gyűrűt a táskánkba vagy a zsebünkbe tesszük és ne a mosdó szélére, mert könnyen beleeshet, vagy otthagyhatjuk.) Nem csak a puha-, hanem a keményebb kövek között is vannak olyanok, amelyek nem bírják a lúgot, pl. a karneol, heliotrop, achát, ónix, jaspis.

Még egy jó tanács a kristályterápia híveinek: Gyógykristályt ne vásároljunk ékszerboltban, mivel ott fazonra csiszolva árulják a féldrágaköveket, méregdrágán. Azért is célszerű ezt a beszerzési módot kerülni, mert az ékszerészek ma már többnyire olvasztott (amorf) kristályt használnak. A törmelekkristályból olvasztott optikai lencsék és rekonstruált ékkövek nem vesztik el szépségüket, és fénytörési jellemzőiket, de a kristályszerkezetük tönkremegy, halottá válnak. Ennek következtében elektromosan nem gerjeszthetők többé, és specifikus frekvenciaspektrumú szubatomi energiát sem sugároznak ki magukból, tehát gyógyászati célra is alkalmatlanok. Hasonló okok miatt olcsó ékszereket sem érdemes vásárolni, mert ezekbe mesterséges (kb. 10 ezer bar nyomáson és 2-3 ezer °C-on előállított) köveket tesznek. Köztudomású, hogy a briliánst cirkonnal hamisítják. Az olcsóbb ékszerekbe azonban ennek szintetikus változata, a cirkónia kerül. Ha piros követ látunk egy megfizethetőnek tűnő ékszerben, az szinte biztos, hogy szintetikus rubin, a kék színű zafírt pedig szintetikus spinellel helyettesítik. A topázt sem az olcsóbb citrinnel pótolják (mert ez még mindig drága), hanem sárgára színezett cirkóniával.

Laboratóriumban azonban nem csak ásványokból olvasztott szintetikus köveket lehet előállítani, hanem „élő” kristályt is tudnak növesztetni. Egy csöppnyi magból néhány hét alatt több kilogramm tömegű kristály lesz. Ráadásul a mesterséges úton előállított kristály szebb, tökéletesebb, mint a természetes. Előállítási költsége azonban meglehetősen magas, ezért ezt a technológiát inkább csak a híradástechnikai-, távközlési-, az óra- és számítógépipar kvarckristálysükségletének a kielégítésére használják. Elektronikus készülékeink ugyanis csak hibátlan kristályból készült kvarcrezonátorral működnek pontosan. Gyógyítási célra viszont a bányászott, kissé hibás kristály is megfelel, mivel a benne található zárványok, elszíneződések csak csekély mértékben befolyásolják a kristály gerjeszthetőségét, és szubatomi energiakibocsátását.

Bármennyire szépnek tűnik, semmiképpen ne akasszunk a nyakunkba ólomkristályból készült függőket, közismert nevén strasszt. Az öntött üvegnek semmilyen gyógyhatása sincs, és a belőle kioldódó tóriumtartalmú ólom-oxid a bőrön keresztül mérgezi a szervezetet. Akinek kevés a pénze, kerülje a belvárosi ásványboltokat is, mert ezeken a helyeken jóval magasabbak az árak, mint a külterületi üzletekben. Nálunk a széles áruválasztékkal rendelkező kristályboltok közül az egyik legolcsóbb a következő címen található meg: **Kristály Centrum**, 1095. Budapest, Ipar u. 7. Tel: 216 2221. (Ezen a helyen tetszőleges hosszúságú bőrszíjat is kaphatunk a gyógykristályok nyakba akasztásához. Ugyancsak itt lehet hozzájutni Walter Schumann: Drágakő Biblia című színes atlaszához. Ez a könyv eddig 17 nyelven, 3 millió példányban jelent meg.) Hasonlóan olcsón vásárolhatunk kristályokat a **Minerali Ásványkereskedelmi Kft.** boltjából. A választék itt jóval nagyobb, de ők csak féldrágakövek és ásványok (pl. jáspis, achát, hematit, tigrisszem) forgalmazásával foglalkoznak. Címük: 1137. Budapest, Szent István krt. 26. fsz. 3. Tel: 288 0340.

Azoknak sem reménytelen a helyzetük, akiknek valamilyen drágakő a születéskövük, mert viszonylag olcsón, hibátlan nemes kristályhoz juthatnak a „**Kőország**”-ban. Címük: 1051. Budapest, Arany János u. 16. Tel: 269 4040. A választék mind fazettára-, mind dobban csiszolva igen nagy, és a drágakövek valódisága garantált. Ha valaki a természetes kristályokat nem a gyógyhatásuk miatt, hanem ékszerként kívánja hordani, a készre szerelt medálionok, brossok, fülbevalók, karkötők és nyakláncok igen nagy választékát találja az „**Ásványvilág**”-ban. Emellett fazettára csiszolt drágakövek is kaphatók itt. A választék ugyan nem túl nagy, de az árak meglepően olcsó. Ennek oka, hogy a tulajdonos az európai és magyar nagykereskedők kiiktatásával közvetlenül az amerikai drágakőpiacon vásárolja az árut. Nálunk nem kapható különleges kristályok beszerzésére is vállalkozik. Szaktanácsért is érdemes ezt a boltot felkeresni, mivel a cégvezető okleveles drágakő-határozó, aki a kövek vizsgálatához megfelelő műszerekkel is rendelkezik. Címük: 1061. Budapest, Liszt Ferenc tér 3. Tel: 342 6382. Mellesleg egészségvédelmi okokból szintén előnyös ezeknek a természetes alapanyagú szép és olcsó ékszereknek a használata, mert nem idéznek elő bőrgyulladást, mint a különféle vegyszerekkel kezelt biszu.

Különös gonddal járjunk el akkor, ha a követ kizárólag gyógyászati célra vásároljuk. Sajnos, a természetes kristályokat forgalmazó üzletekben is előfordulnak hamisított kövek. Ezek olcsóbb kövekből, hevítéssel készülnek. Ez az eljárás azért káros, mert hőkezelés hatására a természetes kristályok elvesztik energiájukat. Nem sugároznak többé akkor sem, ha normál hőmérsékletre visszahül-

nek. A napfény azonban lassan regenerálja őket, ezért egyesek azt csinálják, hogy a halott kövüket megmossák és anélkül, hogy ujjlenyomatot hagynának rajta, kiteszik a napra. Ezzel azonban sokra nem mennek, mert a feléledő kő a kiindulási anyagának, és nem az elvárásoknak megfelelő energiasugarakat bocsát ki magából. A hőkezelt ametiszt pl. sohasem fog citrinként viselkedni. (Jelenleg a piacon található olcsó citrint túlnyomórészt ametisztból állítják elő, hevítéssel.)

Mint tudjuk, a különböző kristályok jótékony hatásának leggyakoribb kihasználási módja, hogy nyakba akasztva, vagy gyűrűbe foglalva, esetleg karperecebe ágyazva hordjuk őket. Sajnos a természetben előforduló kövek nem képesek teljes mértékben megvédeni minket a környezetből felénk áramló káros hatásoktól. Modern korunkban egyre több elektromos készülék vesz körül bennünket mind otthon, mind a munkahelyünkön. Háztartási gépek, híradástechnikai készülékek, komputerek tucatjaival vagyunk körülbástyázva, amelyek elektromágneses kisugárzásukkal kártékonyan befolyásolják az auránkat. Ehhez járul még az egyre szaporodó rádió- és tévéadók, a katonai és polgári radarberendezések, valamint a rádiótelefonok által kibocsátott mikrohullámú energia, amely szintén jelentős zavart okoz szervezetünk bioenergia-ellátásában. Ezeket a káros sugárzásokat együttesen elektroszmognak nevezzük.

Elmenekülni nem tudunk előle, de van rá mód, hogy védekezzünk ellene. Dr. Udo Beyerlein a német Alkalmazott Biofizikai Társaság elnöke több éves kutatómunkával kifejlesztette az úgynevezett bioenergia-köveket, melyek segítségével az emberi test körül hatékonyan védő energiamező alakítható ki, és ezáltal a szervezet biorezonanciái harmonizálódnak. A **biokövek** ritka talajtípusokból, nyomelemekből, kristályokból, szilikátokból és ásványi anyagokból készülnek. Az alapanyagokat különböző hőmérsékleten és eltérő nyomáson „ötvözik” egymással. A biokövek ugyanúgy használhatók, mint a természetes kristályok, de eredményesebben védenek az elektrostressz ellen, és hatékonyabban növelik az életenergiánkat. A kedvezőtlen környezeti hatások oly módon is megszüntethetők ezekkel a kövekkel, hogy a házban vagy a ház körül helyezzük el őket. Ha pl. öt nagyobb méretű biokövet ötágú csillag formájában a bekapcsolt elektromos készülék köré helyezünk, akkor ettől megváltozik a térerő struktúrája, pozitív erő generálódik, és nem ér bennünket káros hatás. A testen viselt köveknek jelentős gyógyhatásuk is van. Sok esetben allergiát szüntetnek meg, csökkentik a magas vérnyomást, és különféle szervi betegségeket gyógyítanak. Sokan szobanövényeik közé rakják a bioköveket, amit azok gyors növekedéssel, és pompás külsővel hálálnak meg. Biokövek hiányában rózsakvarcot használhatunk az elektroszmog elszívására. A sugárforrás közelébe vagy magunk mellé helyezve ez a természetes kristály is magába gyűjti a káros elektromágneses sugárzásokat. Egy idő után azonban telítődik, ezért hetente egyszer sós vízzel meg kell tisztítani.

Sajnos a biokövekkel csak egy-egy készülék energiakisugárzása semlegesíthető. Amennyiben az ágyunkat vagy a szobánkat kívánjuk a káros energiasugárzásoktól mentesíteni, ehhez biolepedőre, illetve speciális palackokra van szükség. Ezekről a különleges eszközökről az „Ezoterikus körkép” IV. fejezetében már olvashattunk, elkészítési módjuk a szakirodalomban megtalálható. Nemrégien megjelent azonban egy magyar találmány, a **térharmonizátor**, amely a káros sugárzásokat nem csupán kioltja, hanem harmonikus hullámokkal helyettesíti. A környezetünkben minden tárgynak, élőlénynek (növénynek, állatnak, embernek) speciális frekvenciaspektrumú kisugárzása van. Ezek a különböző jellegű és intenzitású energiahullámok szünet nélkül ingerlik az auránkat. Sajnos ezeknek a rezgéseknek nem mindegyike hasznos számunkra, bizonyos frekvenciájú sugarak kifejezetten káros hatást fejtenek ki a csakráinkban és a meridiánjainkban keringő szubatomi energiárészecskékre. Horváth Vilmos találmánya ezt a problémát úgy oldja meg, hogy a bennünket körülvevő térből származó energiahullámokat egy erősebb sugárzással elnyomja, így a zavaró sugárzások nem érvényesülhetnek. A pozitív hatású sugarakat egy tápáramforrást nem igénylő 13×8×6 cm méretű készülék bocsátja ki magából, amelyet a védendő tér közepén, kelet-nyugat felé tájolva kell elhelyezni. A fából készült, ovális alakú harmonizátor hatósugara minden irányban max. 11 m, azaz egy két-

szintes családi ház teljes védelmére is képes. Használata főleg ott előnyös, ahol a problémák külső zavaró erőteréből származnak.

Az eddigi tapasztalatok szerint az egy hullámforrásból eredő, a környezeti ingereknél intenzívebb térerő kedvező hatást gyakorol a szervezetünkre. Ezen az egyenletes erőteren belül közérzetünk, kedélyállapotunk javul, a stresszhatás, a fáradtságérzet pedig csökken. Az üzembe helyezés után húsz percen belül érezhetjük a gravitációs hullámgenerátor jótékony hatását. Légzésünk könnyebbé válik, pulzusszámunk csökken, és megnyugszunk. Egy hét után elmúlik az alvászavar, a derék-, valamint a hátfájás, és a fizikai, illetve szellemi munka már nem okoz fáradtságot. Sok esetben elmúlt a fejfájás is, megszűnt a frontérzékenység, lényegesen enyhültek az asztmás tünetek, sőt a ciszták visszafejlődtek, az ekcéma pedig nyomtalanul gyógyult. A harmonizátor tehát az eddigi eljárásokkal szemben nem csak semlegesíti a negatív erőterű helyeket, hanem visszajára fordítja a folyamatot, és ezáltal pozitív hatást fejt ki. Érdekes megfigyelés, hogy a készülék által harmonizált erőterben szebben szól a zene. Ezért előszeretettel alkalmazzák az audiofil rajongók Hi-Fi berendezéseik tökéletesítésére, de gyakran szerepel hangversenyek fontos kellékeként is. A harmonizátor jelenleg az Ufomagazin szerkesztőségéhez tartozó Stúdió könyvesboltban szerezhető be. Címük: 1138. Budapest, Népfürdő u. 15/D, Tel: 359 6461 és 239 0146. (A Véső utca végén van.) E-mail: ufomagazin@chello.hu Az Ufomagazin szerkesztőségének földszinti könyvesboltjában az ezoterikus művek széles választéka is megtalálható. Ezen a címen érhető el a Kornétás Kiadó is, amely Magyarország második legnagyobb ezoterikus könyvkiadója.

Gyógyító hatását tekintve az előbbit is felülmúlja egy ugyancsak magyar találmány, a **Vitalitás Szelektor**. Feltalálója Kavalkó János bioenergetikus. Ez a speciális alumíniumötvözetből készült egyszerű készülék leginkább egy kilövő állványon levő miniatűr rakétához hasonlít. A rakéta elnevezést nem csak a formája miatt kapta, hanem azért is, mert alkalmazásával szinte rakétasebességgel áll be a pozitív változás a szervezetünkben. A készülék belsejében programozott hegyikristályok találhatók, amelyekbe az emberi szervezet ideális rezgéseit kódolták. A fémcső csúcsán koncentráltan kiáramló energia minden betegségre jó hatást gyakorol, de különösen hatékony klimaxos panaszoknál, potenciázavarnál, immunhiányos állapot esetén, szenvedélybetegségek gyógyítására, húgyúti panaszoknál és daganatos betegségek megelőzésénél. Eredményesen alkalmazhatók agyi érketasztrófia és szívinfarktus utáni rehabilitációnál, légúti megbetegedések, emésztőszervi bántalmak, meddőség, menstruációs panaszok, veszélyeztetett terhesség, epilepszia, fülbántalmak, lábszárfekély, fóbiák és diszlexia esetén.

A feltaláló eddig több ezer „orgonterápiás” kezelést végzett készülékével. Az eddig összegyűlt tapasztalatok szerint leglátványosabban az asztmával küszködőkön segít. Ők a kezelés után „szabadon kortyolják a levegőt”. Azoknak is előnyös az orgonterápia igénybevétele, akik csupán jobb közérzetre, vagy energiával való feltöltésre vágnak. Ez a készülék ugyanis rendet teremt a szervezetben. Helyreállítja a hibás aurát, és ezáltal megszünteti a betegséget fenntartó kóros elváltozást. A kezelés az Elixír Gyógyközpontban vehető igénybe. (Címük és telefonszámuk néhány szakasszal feljebb található.) A **VSZT-1** típusú orgonkészülék megvásárolható és otthon is használható. Bruttó ára: 120 ezer forint. Kapható: 1067. Budapest, VII., Teréz krt. 21. Tel: (06-20) 939 1273. E-mail: kavalko@axelero.hu Honlap: <http://www.kavalko.hu>

Az elektroszmog fogalom Japánból származik, és a minket körülvevő térben található elektromágneses hatások összességét jelenti. Hivatalos neve elektromágneses sugárterhelés. A mikrohullámú sugárzásokon kívül alacsony frekvenciájú hullámok, pl. a nagyfeszültségű távvezetékek kisugárzása is ide tartozik. A nagyfrekvenciás készülékek járulékos veszélye még, hogy az általuk keltett rezgés egy nagyságrendbe esik a hidrogénmolekuláéval, ami káros hatást gyakorol a szervezetünket felépítő vízmolekulákra. Emiatt az Egyesült Államokban már nem javasolják a mikrohullámú sütők fejmagasságban való elhelyezését. Sok problémát okoz a mikrohullámú sütők rendkívül erős elektromágneses mezeje is. Amíg a legtöbb villamos készülék elektromágneses kisugárzása 1 méterről

már nem érzékelhető, a mikrohullámú sütőé 4,5 méterig kimutatható. Ez a pacemakerrel rendelkezők számára tragikus következményekkel is járhat, mert az intenzív mágneses tér már több esetben leállította a szívritmus-szabályozó működését.

Aki nem hiszi el a mikrohullámú sugárzás élő szervezetre gyakorolt káros hatását, győződjön meg róla a saját szemével. Szerezzünk két egyforma cserepes növényt. Aztán forraljunk fel 1 liter vizet mikrohullámú sütőbe, és 1 liternyit hagyományos tűzhelyen. A készülék elzárása után hagyjuk őket lehűlni, majd öntözzük velük rendszeresen a két növényt. Meglepődve fogjuk tapasztalni, hogy a mikrohullámú energiával telített vízzel locsolt növény két héten belül elpusztul. Ez vár ránk is, ha folyton mikrohullámú sütőben sütjük, főzzük, melegítjük az ételeinket. A mágneses kisugárzást a falak sem képesek leárnyékolni, ezért a gyanútlan szomszédokat szintén veszélyezteti. Kerüljük a neoncsöves lámpatestek használatát is. Ezeknek az ormótlan fényforrásoknak nem csak az elektromos kisugárzásuk nagy, hanem a szemet is rongálják, és fejfájást okoznak. A szakemberek szerint azonban az összes villamos készülék közül a villanypárna és az elektromos fűtésű takaró veszélyezteti leginkább az egészséget.

Leküzdhetetlen problémákat okoz, ha az elektroszmog, geológiai anomáliákkal (föld alatti vízfolyások, geológiai törésvonalak, Hartmann- és Curry-háló) okozta sugárzásokkal párosul. Különösen ártalmasak ezek a hatások modern épületek esetén, mivel a vasbetonszerkezetek acélváza, a falakat behálózó elektromos vezeték, valamint a víz-, gáz- és központi fűtés rendszerek csővezetéke szétteríti a földsugárzásokat. Így gyakorlatilag nem lehet előlük elmenekülni, a geopatogén sugárzónákat a bútorok átrendezésével sem lehet kikerülni. Chicagóban egyébként emiatt egy egész lakótelepet dózeroltak el, mert a tervezésnél nem vették figyelembe a terület intenzív gravitációs anomáliáit.

Ezeket a jelenségeket tehát érdemes komolyan venni, annál is inkább, mert már tudományos bizonyítékokkal is rendelkezünk a létezésükről. Az 1980-as évek közepén egy orvosokból, fizikusokból, biokémikusokból és mérnökökből álló osztrák kutatócsoport vizsgálta a földsugárzások hatását. A 985 személlyel folytatott több éves kutatómunka, valamint 460 ezer mérés során megvizsgálták a bioelektromos szabályzórendszereket és azok terhelését a zavarzónakban. A végeredményt Hugo Hubacek professzor ismertette 1989 szeptemberében az Allergy and Environmental Medicine Hospital előadótermében. Ennek alapján a kétkedők számára is nyilvánvalóvá vált, hogy a geopatogén zavarzónak által létrehozott rendellenességekhez hozzáadódik a nagyfeszültségű villanyvezetékek, a rádió- és tévéhullámok, valamint a radarhullámok térereje is. Ezáltal állandóan változnak és erősödnek ezek a sugárzások, ami rendkívüli mértékben megnehezíti az ellenük való védekezést. A mérések során egyértelműen bebizonyosodott, hogy a geopatikus zavarmezők az épületekben erősebbek, mint a szabad természetben. Több emelet magasságban is érezhető a hatásuk. Vasbeton épületek esetén emeletről-emeletra oldalirányban is eltolódnak. Ráadásul fel is erősödhetnek az elektromos gépek és készülékek, rádió- és tévéadók, transzformátorok, földkábelek stb. közelében. Az is kiderült, hogy a víz-, gáz- és központi fűtés csővezetékei azon túlmenően, hogy szétterítik, felerősítik a földsugárzásokat. Rendkívül erőssé válnak ezek a sugárzások a fémrugós matracok és a csővezetékekhez csatlakozó fűtőtestek felett.

Az előadás alapján megtudhattuk azt is, hogy az ember a földsugárzások ideális antennája. A sugárzások bizonyíthatóan krónikus, illetve degeneratív hatást gyakorolnak a szervezetünkre. A sugárzásnak kitett személyek vérében az immunglobulinok koncentrációja megváltozott. Ezeket a fehérjéket a fehérvérsejtek termelik a baktériumok és a vírusok ellen. Az elektroszmog a vérünkben levő vasat is mágnesezi. Összehúzza a vörösvértesteket, melynek következtében vérrögök alakulnak ki, amelyek testünk bármely részén ereket zárhatnak el. Igen kedvezőtlen hatást gyakorolnak a zavarzónak a beteg és energetikailag meggyengült emberekre. Akadályozzák a gyógyszerek fájdalomcsillapító és gyógyító hatását is. Különösen intenzíven mutatkozik meg ez a gátló hatás a homeopátiás kezeléseknél. Ezen túlmenően rendkívüli mértékben nehezítik az átlagon felüli teljesítmények elérését is. Gyermekeknél korlátozzák az egészséges fejlődést, fiataloknál pedig a koncentrálóképeséget.

A saját érdekünkben tehát soha ne építkezzünk meddőhányókra, feltöltött mocsarakra, vagy volt folyómedrekre. Kerüljük a nagyfeszültségű távvezetékek, a transzformátorállomások, a vízvezetékek főnyomócsöve, valamint a rádió és tévéadók közelében kínált építési telkeket is. A hivatalos szervek tagadják, hogy az elektromos kisugárzások kárt okoznának az egészségben, pedig ennek

már tudományos bizonyítékai is vannak. Egy stockholmi kutatócsoport 1960. és 1985. között 700 gyermeket és 1631 felnőttet kísért figyelemmel. Mindannyian villamos légvezeték közvetlen közelében laktak. A 25 évig tartó vizsgálat eredménye: a megfigyelt csoportból 142 gyermek, és 548 felnőtt betegedett meg leukémiában és daganatos elváltozásokban. Egy Amerikában végzett felmérés szerint 2000 leukémiás ember közül 1820 élt, aludt vagy dolgozott elektromos vagy mágneses mezőben. Az sem lehet véletlen, hogy az új-zélandi Clinical School vizsgálatai alapján 546 leukémiás férfi kétharmada villanszerelő vagy tv-technikus volt.

Nagy veszélynek vannak kitéve a villamos vasúti pályaudvarokon dolgozók is, mert ezeken a helyeken több nagyfeszültségű vezeték fut egymás mellett, sőt olyan pontok is vannak, ahol a 25 ezer voltos vezetékek pókhálószerűen összesűrűsödnek. Azok a kocsirendezők, tolatásvezetők, akik 20-25 évet húznak le a vasútnál, ritkán érik meg a nyugdíjas kort. Többségük különféle daganatos betegségekben hal meg. Az elektroszmog az oka a férfiaknál meglehetősen szokatlan betegségnek, az emlőráknak is. A felmérések szerint a távközlési intézetekben dolgozó férfiaknál rohamosan nő az emlőrákos esetek száma. Németországban tavaly 400 új beteget regisztráltak, és közülük 220-an meghaltak.

A Texasi Egyetemen emberi tumorsejteket erős áramforrás közelébe helyeztek, és a sejtburjánzás megnégyszereződött. Német kutatók vizsgálatai alapján az is bebizonyosodott, hogy egyértelmű összefüggés van a hirtelen csecsemőhalál és az elektromágneses kisugárzások között. Egy villamosított vasútvonal melletti lakásban több csecsemő halt meg emiatt. Az ágyuk ellenőrzésekor igen magas, és ingadozó mágneses értéket mértek. A legújabb megfigyelés szerint az állatokra is kedvezőtlen hatást gyakorol a mikrohullámú sugárzás. Először Németországban figyeltek fel arra, hogy mobiltelefon-hálózat átjátszó adói környezetében tartózkodó szarvasmarhák borjai súlyos fejlődési rendellenességgel jönnek a világra. Elgömbült lábbal vagy négy szemmel, illetve mellkason kívül fekvő szívvel születnek. Az állatorvosok már semmin sem csodálkoznak, ha olyan helyre hívják őket, amelynek a tejére rádiótelefon-antennát telepítettek.

Mielőtt a kiszemelt telket megvennénk, mérassuk fel egy geopatológussal, hogy nincs-e alatta erős mágneses sugárzást kibocsátó vízfolyás, vagy geológiai törésvonal. Kevésbé ismert tény, hogy a lezárt és emiatt ionizálódott légtérű barlangokból, föld alatti üregekből is káros sugárzások áramlanak ki. Ez a hatás lezárt kéményű lakásokban is felléphet. A turbulencia általi mágneses kisugárzás csak az üreg egyik falának lebontása, vagy a falban levő üreg kitöltése esetén szüntethető meg. A gravitációs anomáliákat ingával vagy varázsvesszővel, az elektromágneses sugárzásokat pedig elektromos térerőmérővel ellenőrizhetjük. Ha csak lehet, természetes építőanyagokat (vályog, tégl, cserép, mészkő, nád, fa) alkalmazzunk, mert ezek nem térítik el a homogén elektromágneses erővonalakat. (Kerüljük azonban a kohósalakból készült téglákat, mivel jelentős radioaktív sugárzást bocsátanak ki magukból.)

Beköltözés után is sokat tehetünk az elektromágneses sugárterhelés csökkentése érdekében, ha a nem használt háztartási készülékek hálózati csatlakozó vezetékeit kihúzzuk a konnektorból. Ráadásul ez megvéd egy esetleges villámcsapás okozta károktól is. Sajnos a konnektorok, illetve a hozzájuk vezető kábelek elektromos kisugárzása ellen jóval nehezebb védekezni. Könnyen megoldható azonban az időszakos kiiktatásuk, ha a lakás villanyvezeték-hálózata több áramkörre van osztva. Ilyenkor éjszakára kapcsoljuk le az összes biztosítékot a hűtő- és fagyasztószekrényt üzemeltető automatán kívül.

Egyes esetekben ezek az eljárások a pénztárcánkra is jótékony hatást gyakorolnak. Néhány éve divatba jött a híradástechnikai készülékek készenléti üzemmódja. Sokan nem is sejtik, hogy ebben a kényelmi üzemmódban a készülék többet fogyaszt, mint a használat során. A tápegység és a kijelző dióda kevés áramot vesz fel ugyan, de hosszú ideig, mivel a készülékek zöme a nap túlnyomó részében készenléti üzemmódban várakozik. Csupán az Egyesült Államokban évente egymilliárd dollárnyi energia megy veszendőbe emiatt. Nálunk sem különb a helyzet. Az Európai Unióban a készenléti tartott elektronikus készülékek annyi áramot fogyasztanak, ami Magyarország egész évi áramszükségletét fedezné. Csak Európában 30 milliárd kilowattóra energiát lehetne megtakarítani azzal, ha az emberek használnák készülékeik főkapcsolóját. Mindezen károkat megelőzendő nyugodtan zárjuk el a szórakoztató elektronikai készülékeinket, a betárolt programok nem törlődnek ki

az áramkimaradás miatt. Tűzvédelmi szempontból is veszélyes a Standby-üzemmód alkalmazása. Egy német felmérés szerint a lakástűzeket leggyakrabban a televíziók okozzák. Az éjszaka is áram alatt levő készülékek ketyegő bombának számítanak, különösen akkor, ha túl közel állnak a fűtőtesthez, vagy ha nincs biztosítva a levegő szabad keringése. Ez többnyire akkor fordul elő, amikor a készülék könyvekkel, újságokkal van borítva, vagy ha egy szűk szekrénybe zárták.

Az állandóan üzemben tartott készülékeket az ágyunktól, munkaasztalunktól legalább 1 m távolságra tegyük. Jelentős mértékben csökkenthetjük az elektromos mező intenzitását, ha a párhuzamos erezetű hálózati vezetékeket sodrott erezetűre cseréljük ki. Az alacsony fogyasztású készülékek (pl. rádiós ébresztőórák) tulajdonosai sok kellemetlenségtől kímélhetik meg magukat, amennyiben készüléküket elemről táplálják. (Csak a folyadékkristályos kijelzővel rendelkező készülékek működtethetők elemről. Ha ilyet nem kapunk, használjunk helyette elemes kvarcórát. A mélyen alvók viszatérhetnek a jó öreg vekkerhez is. Mellesleg léteznek mechanikus órával kombinált rádiók is. Nálunk általánosan ismert típus az orosz gyártmányú Signal-402 zsebrádió. Kezelése rendkívül egyszerű, és még az sem baj, ha elfelejtjük elzárni, mert kb. fél óra múlva magától kikapcsol.) A takarékosági okokból hálózatról üzemeltetett rádiós ébresztőórák az ágy fejréséhez közel alvászavart, fej-, nyak-, vállfájást, fáradékonyságot idéznek elő, a lábrésznél elhelyezve pedig visszérfájdalmak és egyéb vérellátási zavarok keletkezhetnek. Hasonló problémákat okoznak az elektromos párnák és takarók, ezért használat után feltétlenül húzzuk ki őket a konnektorból. A legbiztonságosabb, ha lefekvés előtt az ágyat melegítjük fel velük.

Sok esetben nem csak a vezeték, hanem a rá csatlakozó készülék is sugároz. Ennek oka, hogy a szobai elektromos fogyasztók (pl. olvasólámpa, ébresztőóra) nincsenek leföldelve. Csatlakozó dugójukból hiányzik a harmadik, földelő kontaktus, ezért elektromágneses erőterük nem tud leföldelődni. Különösen erős elektromágneses teret keltenek maguk körül azok a lámpák, amelyekben halogén izzók, vagy fénycsövek vannak. Ezek táplálása ugyanis egy feszültségszökkentő transzformátoron keresztül történik, ami önmagában is jelentős erőteret hoz létre. A legveszélyesebbek azonban a vezeték nélküli telefonok. A DECT (Digital Enhanced Cordless Telecommunication) rendszerű telefonok a nap 24 órájában pulzálnak. Az adóként használt telefonkagyló, és a telefonvezetékre kapcsolt vevőegység között állandó kapcsolat van. Másodpercenként 100 adatsomagot továbbítanak egymásnak, amellyel besugározzák, elektroszmoggal beszennyezik az egész lakást. Ha már nem tudunk lemondani a hordozhatóságról, a vezetékes telefonunkat is magunkkal akarjuk vinni házunk minden zugába, akkor használjuk a CT1+ szabványú analóg telefont. Ez a fajta mobiltelefon nem pulzál, csak használat közben küld jeleket a vevőegységnek.

Fekhelyünk sugárterhelésének csökkentésére legideálisabb a kókuszmatrac. A kókusz hosszabb-rövidebb szálai ugyanis a legkülönbözőbb geometriai alakzatot vesz fel, ezáltal széles frekvenciasávban képesek elnyelni a mágneses hullámokat. A legújabb tudományos mérések igazolták, hogy akik nem fordítanak kellő gondot az elektromágneses sugárterhelés csökkentésére, azoknak a bőrelenállása lecsökken, a szervezetük így próbál védekezni a feltöltődések ellen. Az ilyen ember tenyére mindig izzad, mert a nedves bőr rövidebbre zárja a töltéseket. Teste ily módon süti ki a benne felhalmozódott elektromágneses dózist, így igyekszik oltalmat nyújtani a szervezet káros befolyásolása ellen. A tartós zavarzónában élők idegrendszere tehát állandó stresszben van, mivel folyamatos védekezésre kényszerül. Ez a probléma azonban elenyésző azokhoz a súlyos szervi elváltozásokhoz képest, amelyeket az elektroszmog fogalomkörébe tartozó sugárforrások képesek kiváltani.

A tárgyilagosság érdekében azonban meg kell jegyezni, hogy a szokásos mértékű elektroszmog nem okoz egészségkárosodást annak ellenére, hogy némely elektromos készülék használatakor nyolc nagyságrenddel nagyobb sugárterhelés ér bennünket, mint amekkora hatást gyakorol ránk a Föld mágneses mezeje. Betegség csak több befolyásoló tényező együtthatásakor lép fel. Ha a környezetszennyezés, a helytelen táplálkozás, a stressz oly mértékben legyengíti az immunrendszert, hogy már nem képes ellenállni a megterhelésnek, akkor bármi, így az elektroszmog is elindíthatja a káros folyamatot.

Sajnos a már meglevő épületeket nem lehet odébb tolni, és az anyagukat sem lehet megváltoztatni. A rossz helyre került, vagy nem megfelelő építőanyagokból készült lakások esetén már csak utó-

lag lehet védekezni a föld sugárzások és az elektroszmog ellen. Erre a célra a fentiekben ismertetett egyszerűbb térharmonizátorok is megfelelnek, irodák, középületek, üzemcsarnokok védelmére azonban már komolyabb készülékre van szükség. Az ipari kivitelű térharmonizátorok közül nálunk jelenleg a **Rayblock** márkanévű tércsillapító a legkorszerűbb. Ez a magyar gyártmányú készülék a környezet egész frekvenciaspektrumában képes a zavaró jeleket felfogni, és hatástalanítani. Ez oly módon megy végbe, hogy a káros sugárzás hővé alakul át, tehát a hullámcsapdáknak ez a változata a jeleket nem erősíti fel, és nem sugározza vissza abba a térbe, amelyből elnyelte. Így az alkalmazása során nem fordulhat elő, hogy a saját irodánk harmonizálása során az alattunk és felettünk levő szinteket teleszórjuk káros sugárzással. A Rayblock az elektromágneses kisugárzásokon kívül, a földsugárzások ellen is véd.

Nagy előnyük még ezeknek a központilag felszerelhető készülékeknek, hogy a sugárelhajlások ellen szintén védenek. A földből kiáramló káros sugarak ugyanis gyakran vándorolnak. Ennek oka többnyire kozmikus eredetű. Intenzív napfolttevékenység vagy különleges bolygóállások esetén több méternyire is kimozdulhatnak a helyükről, így elszennyezhetik a korábban sugármentes zónákat. Több bolygó együttállásakor akár 10 métert is odébb mászhatnak a sugarak. Ez a helyzet a konstelláció fennállásig, tehát napokig is eltarthat. Ez ellen nem védenek az egyedi sugármentesítők, ezt a problémát csak úgy lehet felszámolni, ha a lakóterünket, illetve munkahelyünket teljes egészében sugármentesítjük. A mágneses terek ily módon való kioltásával megszabadulunk az egyéni védőeszközök hátrányától is. Ezeknek az eszközöknek a legtöbbje ugyanis úgy működik, hogy egy erős pozitív mágnes teret hoz létre maga körül, ami semlegesíti a földből feltörő negatív erőt. Ez a pozitív mágneses erőter azonban sok esetben ugyanúgy veszélyezteti az egészségünket, mint a kioltott negatív, a különbség csak az, hogy más jellegű betegségeket idéz elő.

A készüléket, illetve a falba építhető tércsillapító lemezeket oda ajánlatos szerelni, ahol a vezetékek találkoznak a Hartmann- vagy Curry-hálóval, vagyis ahol legerősebb az együttrezgés. Padlófűtéssel rendelkező lakásokban is látványos eredményt érhetünk el ezzel a rendszerrel, mert köztudott, hogy ennek csövei az összes helyiségbe elszállítják az elektromágneses- és földsugárzásokat. Mágánsszemélyek számára sem elérhetetlen ez a KERMI-engedéllyel is rendelkező készülék, mivel a beszerzési költsége egy átlagos kivitelű háztartási robotgép árát sem éri el. Felszerelése nem igényel különösebb szakértelmet. Ha radiesztéziai felmérés nélkül alkalmazzuk, akkor is működni fog a rendszer, csupán az történik, hogy a max. 11 méteres hatósugár 4-5 méterre csökken. A megfigyelések alapján a Rayblock készülékkel kompenzált terekben is tapasztalhatók azok a jótékony egészségügyi hatások, melyeket az egyszerűbb eszközök váltanak ki. A védett térben tartózkodók közérzete nyugodttá válik, az alvászavarok megszűnnek, a krónikus bántalmak fokozatosan csökkennek, és a lábadozó betegek gyógyulása is felgyorsul. Bővebb információt a gyártó cégtől szerezhethetünk be az alábbi címen: Aquapol Kft. 1071. Budapest, Damjanich u. 45. Tel: 322 0047. (Ügyfélszolgálati Iroda: Aquapol Kelet-Magyarország. Tel: 06-46-375 291 és 06-36-311 245.) A teljesség érdekében nem szabad elhallgatni, hogy ezen a téren nincs sok okunk a büszkeségre. A jelenlegi sugármentesítők ugyanis jobbra csak egy-egy objektumot képesek megvédeni. A szakirodalom szerint azonban a német Gustav von Pohl báró 1928-ban és '30-ban egy olyan készüléket szabadalmaztatott, ami 12 négyzetkilométernyi területet, azaz egy kisvárost is képes volt sugármentesíteni.

Még mielőtt sugármentesítőt vásárolnánk, nem árt, ha szakemberhez fordulunk, mert vannak olyan esetek is, amikor a probléma néhány perces intézkedéssel, vagy egy olcsó műszaki eljárással megoldható. Erre példa egy bajor tanárnoé esete, aki fél éven át szenvedett ismeretlen eredetű álmatlanságban. Reggelente erős fejfájásra ébredt, amelyet idegesség, majd később súlyos depresszió követett. Az ideggyógyász egyre erősebb tablettákat írt fel neki, végül be akarta utalni a pszichiátriai intézetbe. Ekkor ajánlotta az elmebaj határán álló asszonynak valaki, hogy vizsgáltsa meg a házát, nincs-e benne káros elektromágneses kisugárzás. Az IGEF, valamint a Rosenheimi Építészetbiológiai Intézet munkatársai nem hiába mentek ki a helyszínre, mert 850 nanotesla erősségű elektromos mezőt észleltek a tanárnoé ágyának fejrészén. Miután már 4 nanotesla (0,00004 Gauss) nagyságú váltakozó elektromágneses tér is érzékelhető reakciót vált ki az idegrendszerben, nem csodálható, hogy szegény nő csaknem megbolondult. A sugárforrást a szakértők a fürdőszobájában találták meg. Fél évvel ezelőtt a házaspár vásárolt egy hibás konstrukciójú elektromos fogkefét, amit a hálósobával

közös falra erősítettek fel, éppen az ágy fejrészénél. Amikor a fogkefe akkumulátora éjszaka töltődött, olyan erős elektromágneses teret keltett maga körül, mint egy 110 000 V-os távvezeték. Miután a töltőkészüléket eltávolították, az asszony egészsége 2 héten belül helyreállt, és folytathatta a tanítást.

Amikor egy készülék hálózati vezetéket a konnektorhoz csatlakoztatjuk, elektromos tér jön létre körülötte. Bekapcsolása után a készülék és a vezeték körüli elektromos tér elektromágneses térre alakul. Míg az elektromos tér árnyékolására minden fém megfelel, az elektromágneses mezőt csak lágyvassal lehet árnyékolni. A mikrohullámú energia azonban ebből is kilép, ezért a nagyfrekvenciás elektromágneses kisugárzások árnyékolásához speciális acélötvözetre (pl. MU-fóliára) van szükség. Ennek ára meglehetősen magas, és a beszerzése sem egyszerű. A hálózati áramról táplált készülékek kisugárzásának megszüntetésére azonban megfelel az olcsó vaslemezes árnyékolás is. Ily módon oldották meg annak a házaspárnak a problémáját is, akik egy városszéli öröklakásba költöztek. Az új otthonuknak azonban nem sokáig örültek, mert a feleség már az első éjszaka után rettenetes fejfájásra ébredt. Sejtették, hogy az ok a környezetükben rejlik, mivel az életmódjukon semmit sem változtattak. Miután már hallottak az elektromágneses zavartó terekről, éjszakára áramtalanították az összes készüléket a hálósobában. De az igyekezetük hiábavalónak bizonyult, a csatlakozó vezetékek konnektorból való kihúzása sem segített. Végül egy szakember megtalálta a baj okát. A zavar forrása a hálósoba alatti mélygarázsban volt. A káros sugarakat az éjjelente égő neon mennyezeti lámpa fojtótekerce okozta. A fojtótekercs vasdobozba zárásával és leföldelésével a nő fejfájása egy csapásra elmúlt.

Hasonló problémát okozhat az ártalmatlannak tűnő kifeszültségű kábeltévé-hálózat is. Egy essen menedzser pl. attól kezdve nem tudott napi három óránál többet aludni, amint beköltözött az új lakásába. Kiderült, hogy a ház antennaerősítőjét annak a falnak a túlsó oldalára szerelték, ahol az ő ágyának fejrésze volt. Miután az erősítő dobozát egy speciális fémfóliával leárnyékolták, a mágneses erővonal-sűrűség 15 nanotesla alá csökkent. Ettől kezdve a férfi ismét tudott aludni, és egy hónap után visszanyerte vitalitását. Hordozható készülékeknél sokszor még erre az egyszerű védelemre sincs szükség, elég a villásdugót megfordítani a konnektorban. Olykor tehát egészen hétköznapi dolgok okoznak súlyos egészségkárosodást.

Az is előfordul, hogy az elektroszmog és a földsugárzás együtt van jelen. Egy magyar házaspár azt a tanácsot kapta, hogy ágyukat tolják át hálósobájuk másik oldalára. Ezt követően néhány nap alatt megszűntek a feleség migrénes rohamai, és elmúlt a férj hólyaggyulladás. Nem sokára régi vágyuk is teljesült: gyermekük született. Az utólagos vizsgálatok kiderítették, hogy az ágy korábbi helyén a feleség egy különösen erős elektromos sugárzásnak volt kitéve, míg a férj altesténél vízererek keresztezték egymást. A feleség esetében is kimutattak egy erős földsugárzást, a feje éppen egy közethasadék felett feküdt. Szerencséje hogy időben cselekedtek, különben a mágneses turbulencia és az elektroszmog együttes hatásaként agydaganat várt volna rájuk.

A vízésugárzás önmagában is okozhat tragikus elváltozásokat. Egy osztrák hölgy komplikációmentesen egészséges fiút szült. Mivel szerettek volna még egy gyereket, a család nagyobb lakásba költözött. Ekkor kezdődtek a problémák. A fiatalasszony egymás után három spontán vetélést szenvedett át, majd további két koraszülöttje súlyos fejlődési rendellenességgel, életképtelenül jött világra. Az Egyetemi Klinikán alaposan kivizsgálták, de semmi rendellenességet nem találtak a szervezetében. Az új lakásukban végzett geopatiás vizsgálat azonban 3 perc alatt fényt derített a baj okára. (A medence magasságában halmozott geopatiás terhelést észleltek.) Ezután a házaspár ágyát áttolták egy sugármentes helyre. Egy hónap múlva a terhességi teszt pozitív lett, majd 9 hónapra az asszony komplikációmentesen egészséges kislánynak adott életet.

A legújabb hírek alapján már a hordozható rádiótelefonok káros kisugárzása ellen is könnyen védekezhetünk. Olasz kutatók kimutatásai szerint a mobiltelefonok antennájának elektromágneses kisugárzása semmivel sem ártalmasabb, mint a tévéképcsövekből kiáramló szekunder röntgensugárzás. A tévét azonban senki sem nézi 5 cm távolságból, míg a mobiltelefonokat közvetlenül a fejünk mellett üzemeltetjük. A tudományos mérések alapján egyértelművé vált, hogy a mágneses indukció hatással van az agyra. Ezek egyike, hogy 6 percnyi telefonálás után 1,5 °C-kal emelkedik az agy hőmérséklete. Ez nem csak fejfájást okoz, hanem nagy valószínűséggel hozzájárul az agydaganatok,

valamint a Parkinson- és az Alzheimer-kór kialakulásához. Már jogi eljárásra is sor került ez ügyben. Az Egyesült Államokban egy ideg orvos 800 millió dolláros kártérítési pert indított a gyártó ellen, mert a füle mögött tumort diagnosztizáltak az onkológusok.

Angol kutatók egy évtizeden át végzett vizsgálatai szerint a hőhatás károsan befolyásolja a bőrt is, megráncosodik tőle. A mobiltelefonjukat rendszeresen használó nők 10 évvel öregebbnek néznek ki, mint a hasonló korú társaik. Indiai és amerikai kutatók azt is megállapították, hogy azoknak a férfiaknak a szervezete, akik naponta több mint 4 órát telefonálnak, lényegesen kevesebb és rosszabb minőségű spermiumot termel, mint akik csak módjával használják a mobiltelefont. A vizsgálat során kiderítették még, hogy a zsebben hordott bekapcsolt mobiltelefon felmelegíti a lágyéki területet, és az is árt a spermiumoknak. Korunk legújabb találmánya a laptop sem használ a termékenységnek. A hordozható számítógép által termelt hő megnöveli a herezacskó hőmérsékletét, ami meddőséget okoz. Mivel a notebook használata során a lábakat szorosan egymáshoz kell szorítani, hogy megtartsák a készüléket, ez tovább növeli a hőmérsékletet.

Ugyancsak fokozott hatást gyakorol a mobiltelefon a gyerekekre. Dr. Gerald Hyland holland fizikus szerint a 18 éven aluliak immunrendszere még nem annyira ellenálló, mint felnőtteké. A rádiótelefonok által keltett mikrohullámok csökkentik testük sejtjeinek stabilitását. Ennek következménye fejfájás, emlékezetkiesés és alvási rendellenességek. A helsinki Sugárzás és Nukleáris Biztonsági Hivatal egyik kutatója, Dariusz Leszczynski arra a megállapításra jutott, hogy ha emberi sejtenyészetet tesz ki egy órán át mobiltelefon-sugárzásnak, ez hatással van a sejtek számos fehérjéjére, és a sejtek zsugorodását okozza. Mérései szerint a mikrohullámú sugárzás megnöveli a HSP27-stresszfehérje termelését. Ez a fehérje egyrészt csökkenti a sejtek apoptózisnak nevezett „öngyilkosságra” való képességét, és befolyásolja a vér-agy gát működését. Ez azért ad okot az aggodalomra, mert az apoptózis a szervezet védekező mechanizmusa, melynek során genetikailag károsodott sejteitől szabadul meg. A kiselejteződés akadályozza ezt a természetes folyamatot, ami daganatok fejlődését segítheti elő. A vér-agy gát pedig többek között fertőzésektől és a toxikus anyagok bejutásától védi az agyat. Működésének korlátozása immunológiai betegségek kialakulásához vezethet. A mobiltelefon a termékenységet is károsan befolyásolja. A brit The Sunday Times tudósítása szerint az övtáskában vagy a farzsebben hordott és gyakran használt mobiltelefon 30%-kal csökkenti a férfiak nemzőképességét. A mikrohullám megöli a spermákat.

Ezek a veszélyek azonban nagy részben elháríthatók, mivel a GSM-telefonok számára kifejlesztettek egy valódi bőrből készített nikkelbélésű tokot, amely az agy felé irányuló elektromágneses sugarak 95%-át leárnyékolja. Létezik egy árnyékoló lap is, az Elastic, amelyet a telefonra kell ragasztani, az antenna és a fejünk közé. A készüléket elcsúfítja ugyan, de a vétel minőségén nem ront. Mentess ettől a hátránytól a német Capo GmbH által kifejlesztett antennára szerelhető védőpajzs. Nemzetközi vizsgálatok szerint ez a kicsi, formatervezett eszköz kihúzott antenna esetén 44%-os, betolt antennánál 92%-os védelmet nyújt anélkül, hogy a készülék használhatóságát befolyásolná. Ez a termék nálunk is kapható az Életfa Egészségvédő Központban. Tel: 242 2621. A közel 40 ezer forintos Q Link Medál készítői szerint az általuk gyártott speciális „ékszer” is megvédi viselőjét a mágneses sugárzástól. A nyakba akasztható medál egy réztekercssel körülvett nyomtatott áramkört rejt magában. Japán találmány a Gardion. A vékony téglalap alakú lapkát a telefon akkujára kell erősíteni. Turmalinkristályt tartalmaz, ami negatív iontermelésével semlegesíti a mikrohullámok által gerjesztett káros pozitív ionokat. Sajnos a földsugárzások ellen nem lehet ilyen egyszerű módon védekezni. Az esetek többségében azonban a káros hatás itt is könnyen elkerülhető azáltal, hogy az ágyunkat áthelyezzük a szoba másik sarkába.

Az előbbi témával kapcsolatban meg kell még említeni, hogy sokan úgy próbálják a rádiótelefonok káros kisugárzását csökkenteni, hogy headset-et (mikrofonnal kombinált fülhallgatót) használnak, és a készüléket maguktól távolabb helyezik. A brit Fogysztók Tanácsának vizsgálata viszont kiderítette, hogy a headset kábele antennaként viselkedik, és három és félszer nagyobb sugárzást bocsát ki magából, mint a készülék. A mérést öt különböző típusú mobiltelefonon végezték, tízféle fülhallgatóval. A kutatók szerint egy 10 perces headset-es telefonbeszélgetés felér azzal, mintha bedugnánk a fejünket a mikrohullámú sütőbe. A jelenség oka, hogy az antenna mikrohullámú kisugárzása elektromágneses indukciót kelt a fülhallgató vezetékében. A brit tudósok azonban azt is

megállapították, hogy az indukált áram könnyen rövidre zárható, megszüntethető. Ehhez le kell szerelni a fülhallgató csatlakozó dugóját, és a vezetékre rá kell húzni egy apró ferritgyűrűt. Ezt a ferritkarikát a számítástechnikában és az elektronikában elterjedten alkalmazzák vezetékek árnyékolására. Ez az olcsó megoldás csak a többletterhelést szünteti meg, a készülék antenasugárzásának erőssége nem csökken általa. Mellékesen megjegyezve sokat segítene az is, ha a fülhallgatók vezetékeit nem párhuzamos ér, hanem sodrott vezeték formájában alakítanák ki. Igen nagy mértékben megnő az elektromágneses sugárzás intenzitása a gépkocsi belső terében is. Egy amerikai kutatócsoport bemutató méréseket végzett a svéd televízióban, amely egyértelműen kimutatta, hogy az autóban működtetett mobiltelefon kisugárzása a fémkarosszéria reflektáló hatása következtében milliószorosra a kívülről érkező rádióhullámok okozta normál értéknek.

Meghökkenítő eredményre jutott egy olasz kutatócsoport is. A bolognai Nemzetközi Kutatási Tanács tudósai mobilsugárzásnak kitett leukémiás sejtek viselkedését hasonlították össze be nem sugárzott sejtekkel. A mobiltelefonban alkalmazott átlagos teljesítménynek csupán a századrészével dolgoztak. 24 óra után meglepő eredményt kaptak. A beteg sejtek száma nem nőtt, hanem a híresztelésekkel ellentétben csökkent. Aktiválódtak a leukémiás sejtek öngyilkos génjei, melynek következtében 20%-kal csökkent a beteg sejtek száma. Ez az eredmény megcáfolhatta volna a korábbi állításokat, ha nem folytatták volna tovább a kísérletet. 48 óra után ugyanis a helyzet

megfordult. A besugárzott sejteknél három olyan gén lépett működésbe, amelyek a sejtek osztódásáért felelősek. Ettől óriási tempójú sejt szaporodás indult be. A beteg sejtek érzékelték a mikrohullámú sugárzás pusztító hatását, és önmaguk gyors pótlásába kezdtek. A leukémiát, illetve a vérrák súlyosbodását tehát nem a mikrohullámú sugárzás váltja ki, hanem a rákos sejtek védekező mechanizmusa. A végeredmény azonban ugyanaz, a legyengült immunrendszerű mobilhasználók megbetegedése és halála.

A mobiltelefonok után érdemes lenne megmérni a számítógépek vezérlésére szolgáló drótnélküli billentyűzetek, egerek, routerek és egyéb perifériák elektromágneses kisugárzását is. Ezek a divatos rádiófrekvenciás eszközök tovább növelik a környezetünkben amúgy is magas elektroszomogot, és könnyen lehet, hogy rendszeres használatuk néhány év múlva ugyanolyan egészségkárosodást okoz, mint a mobiltelefonok. Sokan vannak, akik a mobiltelefont nem csak csevegésre, hanem internetezésre is használják. Nem ártana megvizsgálni, hogy napi több órás használata esetén ez a mikrohullámú erőter milyen hatást gyakorol a szervezetre. Használni biztosan nem fog, ezért felelőtlen dolog egy ostoba divathullám miatt kockáztatni az egészségünket, amikor a hagyományos vezetékes eszközök jobbak és olcsóbbak a drótnélkülieknél. A sznobizmus kiélésének, a túl sok pénz elköltésének vannak kevés ártalmas módjai is.

Pszichoorientációs gyógyítás

Az Agykontroll mellett egyre nagyobb teret hódít a pszichofizikának is nevezett Alexander-módszer, ezért érdemes részletekbe menően megismerni vele. Az „Ezoterikus körkép” V. fejezetéből tudjuk, hogy ez az eljárás megtanít bennünket arra, hogyan figyeljünk egyidejűleg szervezetünk belső és külső jelzéseire. Az eredmény fizikai és lelki állapotunkra egyaránt hat, mert ha ízületeink „kinyílnak” és

megszűnnek görcsös feszültségeink, akkor lelkileg is nyitottabbá, lazábbá válunk. Az Alexander-módszer tehát nem más, mint mozgás-újrannevelés. Az eljárás megszületése óta közel egy évszázad telt el, ennek ellenére az alkalmazása civilizációs fejlődésünk előrehaladtával mind aktuálisabbá válik. - Modern életvitelünk következtében ugyanis egyre jobban elszakadunk a természettől, magatartásunk mesterkelt lesz. Ösztönös testhasználatunk meghibásodása oda vezet, hogy merevvé válunk, nyakunk megfeszül, vállunk, térdünk, bokánk, könyökünk, csuklónk görcsös állapota állandósul. Észre sem vesszük, és máris tele vagyunk kényszeres izomtartásokkal (pl. felhúzott vállal, vagy előre görnyedve, leszegett fejjel járunk). Az Alexander-módszer ismét felszabadítja, lazává teszi testünket azáltal, hogy a tanártól kapott finom impulzusok nyomán oldódnak a görcsök, a helytelen rögzülések.

Sajnos, ezek a deformációk már iskolás korban megjelennek az egyoldalú testhasználat, és önértekelési zavaraink következtében. Ha képtelenek vagyunk feldolgozni a stresszhelyzetünket, túlfeszítetté válunk, és emiatt mozgásunk koordináltsága is eltorzul. Ideg- és immunrendszerünkben, valamint testnedveink áramlásában olyan akadályok keletkeznek, amelyek kezdetben rossz közérzetet, később pedig komoly panaszokat okoznak. A foglalkozás körös-körül tükrökkel szerelt helyiségben zajlik, hogy minden irányból lássuk magunkat, ráébredjünk helytelen testtartásunkra. A módszer két ember, a tanár és a tanítvány együttműködésére épít, és a kapcsolat gyakran szavak nélkül, meta-kommunikációs jelzésekkel jön létre. Az egyes testrészeket nem a tanár teszi helyre, hanem finom mozdulatokkal segít növendékének elsajátítani a helyes testhasználatot. Keze érintésével a saját testhasználatát, fizikai és lelki egészségét adja át a tanítványának, ily módon segítve az ellazulását. Egy idő után a növendék elkezd figyelni belső jelzéseire, és a görcsös ellenállás megszűnik, a test „kinyílik”, az ízületek ismét természetes módon működnek.

Az Alexander módszerrel sok tekintetben rokon a kineziológia. Ez a holisztikus (teljességre törekvő, átfogó jellegű) gyógy mód nem más, mint izomtesztelés és stresszoldás. A kineziológia története 1964-re nyúlik vissza, amikor dr. George Goodheart⁴ kiopraktőr észrevette, hogy a vizsgált személy izmai jeleznek azokra a kijelentésekre, amelyek a jelenlétében elhangzanak. Az elgyengülő izomtónus minden esetben stresszes állapotra utal. A kézi izomtesztelés biofeedback módszerét először Amerikában kezdték el alkalmazni, de ma már gyorsan terjed az egész világon. A kineziológia másik ága a kínai meridiánelméletre épít. Kidolgozása dr. John Thib⁵ nevéhez fűződik, aki 1973-ban megjelent „Gyógyító érintés” (Touch for health)⁶ című könyvében számos izomtesztelést tartalmazó technikát és manuálterápiás módszert mutatott be. Ez az eljárás abból az alapelvből indul ki, hogy a meridiánrendszer látja el a szervezetet energiával. Akár túl sok, akár túl kevés energia van valamely meridiánban, felborul az egyensúly, és megbetegszene a hozzá tartozó szerveink. Az ismertetett manuálterápiás módszerekkel azonosítani lehet az energiaelakadás helyét, és rendezni lehet a helyzetet. A kineziológia harmadik ága Brain Gym⁷ (agytorna) néven vált ismertté szerte a világon, és Paul Denisson⁸ munkásságához kötődik. Ő és követői úgy gondolják, hogy mindannyiunk viselkedését alapvetően meghatározzák az idegrendszerünkben levő gátak, stresszek, és azok hatására kialakult blokkok. Álláspontjuk szerint az agytevékenység kétirányú folyamat, nem kizárólag az elmeállapot határozza meg a mozgást, hanem a mozgás is visszahat az elmeállapotra.

Valamennyi technikában közös, hogy izomteszteléssel állapítják meg az energiadugó helyét. Ezt követi a korrekció, ami az adott szervet visszakapcsolja az energiaáramkörbe. Egy gyakorlott kineziológus a minimális izomerő-változásokból is pontos információt kap. Szinte bármilyen kérdést feltehetünk, a hozzá kapcsolódó izom erejét figyelve megérkezik az útbaigazítás „igen” vagy „nem” válasz. A korrigáló beavatkozások szintén az izmokon keresztül történnek. Ezek a mozdulatok többnyire egyszerű érintések. A korrekciós technikák közül érdemes kiemelni dr. Glen Doman⁹ eljárását.

⁴ dzsorzs gudha(r)t

⁵ dzson disz

⁶ tács for hölsz

⁷ béjn dzsim

⁸ pól denison

⁹ glen domen

rását, aki Philadelphiában úgy oldja meg páciensei tanulási és mozgáskoordinációs problémáit, hogy „újrangolja” a test jobb és bal felét. A keresztbelendítésnek nevezett módszer lényege, hogy egyszerre kapcsolja be az agy mindkét féltekéjét, amelytől az egységes egészként működik.

Több ezer olyan beidegződéssel rendelkezünk, amelyek valamilyen félelmen (pl. a fájdalomtól való félelmen) alapul. Becslések szerint ezek 90%-a önpusztító jellegű. Ráadásul az átlagember életének 95%-ában negatív módon reagál az élet eseményeire. Ezek közül legjellemzőbb a képzelgés, a káros önszuggesztió, pl. „Beteg vagyok, Szegény vagyok, Hülye vagyok, Nekem soha semmi nem sikerül”. Ez a negatív gondolkodás nem csak a gonosz erőket vonzza hozzánk, hanem idővel blokkolja testünkben az energiaáramlást. A képességeinket aláértékelő önszuggesztió tehát értelmileg, érzelmileg és fizikailag egyaránt korlátoz minket, ami életünk minden területén érezteti hatását. Önpusztító hitrendszerünk túlnyomó része még iskolába járásunk előtt programozódik belénk. Az életünk első két évében kialakult negatív izomreakció-minták képezik testi reakcióink alapját, valahányszor egy-egy negatív érzelem kibillent bennünket egyensúlyi állapotunkból. Első hat évünk félelmeiből lesznek 7 és 13 éves korunk között rögzülő szokásaink és rögeszméink. Ezek a félelmek mindaddig megmaradnak, amíg fel nem oldjuk őket.

A kineziológia segítségével felszínre lehet hozni ezeket a korai fájdalmas emlékeket, és oldani lehet a stresszt, ami az élet kezdeti szakaszában a test egy részét leblokkolta. Amennyiben az életünkben felmerülő problémát egy bizonyos időn belül nem oldjuk meg, akkor az eltemetődik a tudatalattinkba. Ezen a szinten pedig már sokkal nehezebb hozzáférni és meghatározni a gondot. Ha viszont nem oldjuk meg a tudatalatti szintjén sem, akkor a probléma kivetül fizikai szintre, és betegségként jelenik meg. Ekkor már tudatára ébredünk annak, hogy baj van velünk, de sejtelmünk sincs ennek eredetéről. Sajnos nem csak a test tud lelki fájdalmat okozni, hanem a lélek is képes testi fájdalmat kiváltani. Amikor életünk túl feszültté válik, akkor beindul egy láncreakció. Ez viszonylag hamar megjelenik fizikai szinten is. Ennek kinetikus visszajelzésére szolgál az „izomtesztelés”. Az eredeti biofeedback-kel ellentétben azonban itt nem műszereket alkalmaznak a reakció kiértékelésére, hanem a test izmait. A kinetikus feedback-nek is nevezhető módszernél tehát a terapeuta (kezelést végző személy) a leghitelesebb információforrásra, a vizsgált személyre támaszkodik. A precíziós izomtesztelés az esetek 97%-ában megbízható, pontos eredményt ad bárkiről.

A kineziológiát főként pszichoszomatikus panaszoknál alkalmazzák eredményesen: tanulási nehézségeknél, teljesítményszorongással küzdő gyerekeknél, beszédhibánál, dadogásnál, félelmek, fóbiák, depressziós tünetek oldásánál, allergiás tüneteknél, asztmatikus panaszoknál. Sokan keresik fel a kineziológust azért is, hogy jobb legyen a párapcsolatuk, vagy kevesebb feszültséget okozzon számukra a munkájuk. Az oldás után a legtöbben nagyon lazának találják magukat. Szinte azonnal érzik, hogy megszabadultak egy olyan stresszt okozó tényezőtől, amelyet egész életen át hurcoltak magukkal (pl. az elhagyástól, a testi fenytéstől, vagy a szeretethiánytól való félelem). Az izomteszteléshez hasonlóan az oldás is egy rendkívül egyszerű folyamat. Az egyik páciensnél pl. az isiász okaként a hatalmaskodó apjával szemben érzett harag került felszínre. Ezt a háttérben meghúzódó problémát a szem stresszoldó pontjának dörzsölésével sikerült feloldani. A hatás azonnal érzékelhetővé vált. A beteg képes volt támaszkodás nélkül felállni a karosszékből, és otthon újból hódolhatott kedvenc sportjának, a síelésnek.

A legtöbb fájdalom pszichikai eredetű, és ha ezt nem szüntetjük meg, krónikussá válik. Az idült fájdalom csökkent aktivitáshoz, jövedelem-kieséshez, társadalmi elszigetelődéshez, boldogtalansághoz, az önbecsülés összeomlásához vezet. Testünk és elménk szoros együttműködésének a felismerése azonban kivezethet bennünket ebből a zsákutcából, és megszabadíthat bennünket a kínjainktól. Minden ember egy sajátos drágakő, amelyre az évek során olyan rétegek rakódnak rá, amelyek meggátolják a csillogását, megakadályozzák, hogy képességei kifejlődjének vagy felszínre kerüljenek. A kineziológia ezektől a blokkoktól szabadítja meg az egyént, hogy a továbbiakban a képességeinek megfelelő, kiteljesedett életet élhessen.

A pszichés eredetű zavarok megszüntetése során a terapeuta gyakran ad a páciensnek olyan feladatot, hogy a kezével körözve különféle jeleket írjon a levegőbe. Az érzelmi gátak írás útján történő lebontásának módszerét alkalmazza a grafoterápia is. A szimbólumterápiának ezt a jól bevált

módját a francia Raymond Trillet¹⁰ dolgozta ki 1946-ban. Az ismert grafológus arra alapozta ötletét, hogy ha a kézírás biztos támpontot szolgáltat a karakter tulajdonságairól, típusáról, gyengéiről, tehetségéről, akkor miért ne fordíthatnánk meg az eljárást? Sőt, az írás átalakításával esetleg a személyiséget is megváltoztathatnánk! Híveinek segítségével főleg gyermekeknél ért el nagy sikert a tolltréninggel. A gyerekekkel folytatott kísérleteiből rájött, hogy valamennyi belső problémájuk egyértelműen megmutatkozik írásformájukban. Az introvertáltaknak pl. nehézségeik vannak a betűk összekapcsolásával. A félénkek hajlanak rá, hogy a betűket összepréseljék egymással, mint amikor a riadt kiscsirkék összebújnak. Ezekre a megfigyelésekre alapozva kidolgozta azokat a korrekciós gyakorlatokat, amelyek kis pácienseiben kifejlesztették a lényükből hiányzó kapcsolódást, ösztönt, folytonosságot, a kreatív megvalósulás lendületét, és a pszichikai egyensúlyérzékét. Ahhoz, hogy a gyerekek ilyen természetű defektusokat leküzdhessenek, először is bizonyos „melódia és harmóniaritmust” kellett önmagukban megteremteniük.

Trillet megfigyelte, hogy a neurotikus, sokszor dadogó gyerekek semmit sem tudnak folyamatosan csinálni. Voltak közöttük, akik még az ajtót sem tudták kinyitni egyetlen mozdulattal, hanem egy sorozat tétovázó, szaggatott gesztust produkáltak. Ezekben az esetekben egymásba kapcsolódó hurkokat rajzoltatott velük. A kötött vonalfűzést később különféle változatokká kellett szőniük. Az ideges gyerekek csillapítására szinuszhullámok folyamatos rajzolását írta elő, amely nyugtatólag hatott rájuk. Súlyosabb esetekben (pl. belső egyensúly hiányánál, harmóniahányánál) paszományszerű (régiruhák zsinóros díszítésére emlékeztető) bonyolult vonalakat rajzoltatott velük. Később arra bátorította a kis betegeit, hogy ne csak az összepréselt betűk széthúzására, vagy a tántorogva szétszórt karakterek rendezésére koncentráljanak, hanem keressék és formálják meg saját egyéniségüket, írásmódjuk individuális átalakítása útján. Keressék a vonalak egyensúlyát, hogy megtalálják belső egyensúlyukat. Kontrollálják írásuk dőlésszögét, nagyságát. Írjanak ritmikusan, lendületesen; de egyszerűen, kilengések és cikornyák nélkül. Mert amilyen mértékben képesek alakítani írásformájukat, olyan mértékben tudják kontrollálni saját egyéniségüket, emberi kapcsolataikat, önmagukhoz és a világhoz való viszonyukat. Az elmúlt évtizedek alatt Trillet és követői több ezer gyereket kezeltek ezzel a módszerrel, és 80 százalékukat sikeresen átsegítették a különféle rögzülések okozta nehézségeken. Napjainkra bebizonyosodott, hogy a grafoterápia nem módosítja ugyan az alapszemélyiséget, de kitűnő módszer bizonyos érzelmi gátak lebontására, a tudatalattiban rögzült pszichés zavarok leküzdésére

Környezeti ártalmak

Az ózonréteg elvékonyodása következtében a légkör egyre nagyobb mértékben engedi át a nap-sugárzást, és vele együtt a káros ultraibolya sugarakat. A Föld felszíne a légkörön átjutó hőmennyiségnek csak egy részét nyeli el, jelentős hányada infravörös sugárzás formájában visszaverődik. Korábban ez a hőmennyiség kiáramlott az űrbe, manapság azonban egyre nagyobb részét tartják vissza a környezetszennyezés következtében termelődő mérges gázok. Tulajdonképpen ebből ered az üvegházhatás, a Föld légkörének felmelegedése. Az üvegházhatás kiváltó oka tehát kettős, nem csupán az ózonréteg elvékonyodása, hanem a légkör gázkoncentrációjának a növekedése is gerjeszti ezt a folyamatot. A felmelegedés felét a szén-dioxid, negyedét a halogénezett szénhidrogének, míg a maradék egynegyedét a metán, a felszínközeli ózon és a dinitrogén-oxid okozza. Az ipar és a közlekedés közvetlenül is fokozza a felmelegedést, hiszen minden befektetett energia végül hővé alakul át. A kutatók szerint az urbanizáció is hozzájárult a globális felmelegedéshez. A magas házak falai és az aszfaltutak egész nap magukba gyűjtik a hőt, amit éjszaka kibocsátanak. A NASA mérései alapján feltételezhető, hogy ez a jelenség 0,1 °C-kal járult az üvegházhatás kialakulásához. Ez a jelenség fokozódik. Előrejelzések szerint a városi hőkibocsátás a jelenlegi négyzetméterenként 20 W-ról 60 W-ra emelkedik. Az aszfaltból kisugárzódó hő a városi lakosság egészségét is megviseli. Tovább rontja az emberek közérzetét, hogy a szabad vizek fokozott párolgása következtében nyirkossá, pá-

¹⁰ réjmo(o)nd trijjé

rássá válik a levegő. A számítások szerint 1 °C-os globális hőmérsékletemelkedés 6%-os nedves-ségtartalom-emelkedéssel jár, ami még elviselhetetlenebbé teszi a klímát.

Az elmúlt száz évben az üvegházhatást kiváltó gázok fokozódó koncentrációja miatt a Föld átlaghőmérséklete 0,7 °C-kal (Európában 0,9 °C-kal) emelkedett.¹¹ A laikusok számára ez nem tűnik soknak, hiszen a napi hőmérséklet-ingadozás ennek többszöröse, de a meteorológusok szerint az átlaghőmérséklet néhány tized °C-os emelkedése már elegendő ahhoz, hogy a sarki jég, illetve a tundra több száz kilométerrel északabbra vonuljon, melynek következményei apokaliptikus állapotot eredményeznek. Ennek az I. fejezetben részletesen vázolt folyamatnak első állomása a Föld elsivatagosodása, és a tengerszint jelentős emelkedése lesz. Az elsivatagosodás a föld túlnyomó részére is kiterjedhet, mivel 1-2 °C-os hőmérséklet-emelkedés 10% csapadékmennyiség-csökkenéssel párosulva az évi vízvesztéséget 40-70%-ra növeli. Ebből a szempontból legnagyobb veszélynek Észak-Afrika, a Szahel övezet, Nyugat-Arábia, Dél-Ázsia, India, Mexikó, Közép-Amerika, Brazília és Európa mediterrán területei vannak kitéve.

Jelentős területvesztések érik azonban a mérsékelt égöv alatti országokat is. Ennek bizonyítéka, hogy már nálunk a Kárpát-medencében is megindult az elsivatagosodás. A tudományos kimutatások szerint a 15 éve tartó aszályos időjárás következtében a Duna-Tisza között 2-3 méterrel csökkent a talaj vízszintje. Emiatt a mezőgazdasági termelésen kívül a Kiskunsági Nemzeti Park pótolhatatlan növényvilága is veszélybe került. A Duna-Tisza közti Homokhátságot az ENSZ élelmezésügyi világszervezete a FAO már félsivatagi övezetbe sorolta. Ilyen példákat azonban a világ majd minden országában fel lehetne hozni, mert máshol sem jobb a helyzet. A műholdfelvételek alapján megállapítható, hogy földgolyónk elsivatagosodásának mértéke már 200 ezer négyzetkilométer évente.

A csapadékhiány miatt rohamosan csökkenni fog a világtengerekkel összeköttetésben nem álló tavak vízszintje. Az évek óta tartó aszály következtében a Balaton már olyan, mint egy pocsolya, az átlagos vízszintje csupán 41 cm. Jelenleg 120 millió köbméter víz hiányzik Közép-Európa legnagyobb felületű tavából. Ennél is na-

¹¹ Miután senki semmit sem tett a globális felmelegedés elkerülése érdekében, 2017-ben a Föld átlaghőmérséklete 1 °C-al lett magasabb az 1900-as évek átlaghőmérsékleténél. Politikusaink is csak szavakban szeretik védeni a környezetet, tettekben már nem. A hatékony természetvédelemre, a globális felmelegedés leállításra képes szakembereket a legcsekélyebb mértékben sem támogatják, sőt gyakran a létezésükről sem hajlandók tudomást venni. A látszatra azonban nagyon ügyelnek. Képmutató módon évente rendeznek világméretű környezetvédelmi konferenciákat, ahol megállapítják, hogy helyzetünk egyre kilátástalanabb. Nem hajlandók tudomásul venni, hogy ebből az egyre mélyülő gödörből már csak paradigmaváltással lehet kimászni. Ennek a megoldásnak azonban még a gondolatától is irtóznak. Egyrészt nem hisznek benne, másrészt félnek a következményeitől. Sejtik, hogy ez a megoldás fenekestől felfordítja a világot, és ennek a problémának a kezelése rájuk vár. Képességeik azonban nem teszik lehetővé civilizációnk globális átalakulásának levezénylését, az emberiség átvezetését az új aranykorba. Ezért „homokba dugják a fejüket”, és látszatintézkedésekkel próbálják bizonyítani alkalmasságukat.

gyobb baj van az Aral-tóval, amely vízutánpótlás hiányában két részre szakadt. A bele ömlő folyók már csak szennyel és mocsokkal táplálják. Az Aral-tó nagyobbik része 15 éven belül kiszárad. Vízsintje az 1965-ös 57 méterről 30 méterre csökkent, sókoncentrációja pedig a normál tengervíz 2,5-szeresére nőtt. Emiatt kipusztultak belőle a növények és halak is. A visszahúzódott víz hatalmas sós sivatagot hagyott maga után. A szakértők szerint az óriási kiterjedésű szikes terület klímaváltozást fog okozni a környéken. A hidegebb teleket forróbb nyarak követik, fergeteges porviharokkal. A szél széthordja a tómederben összegyűlt több ezer tonna növényvédő szert, a tó vízgyűjtő területén folytatott hajdani gyapottermelés következményét. Ez több száz kilométer körzetben kipusztítja a szárazföldi állatokat is. Ez a helyzet is növeli azoknak az évtizedek óta hangoztatott figyelmeztetéseknek a hitelét, hogy az ökológiai katasztrófa csak megelőzéssel hárítható el, a bajok orvoslására nem lesz lehetőségünk. Nem várhatunk a leépülés nyilvánvaló jeleire, mert akkor a bioszféra összeomlását már nem lehet megakadályozni. Egy bizonyos ponton túl az események menete nem állítható le.¹²

A globális felmelegedésnek a hideg égöv alatt fekvő országok sem látják hasznát. Azt hihetnénk, hogy ők jól járnak, mert kellemesebb klíma alakul ki körülöttük. A jelek azonban nem erre vallanak. Minden éghajlati övezetnek megvan a sajátos flórája és faunája. Amennyiben ez megváltozik, aktivizálódnak a kártevők. A klímaváltozás következtében nem a melegebb éghajlat kultúrnövényei jelennek meg először az adott területen, hanem azok kártevői. Természetes ellenség hiányában mértéktelenül elszaporodnak a délebből felvándorolt rovarok, és csonkig rágják a növényeket. Az eredendően hűvös éghajlatú Kenai-félszigeten pl. 1,6 millió fenyőerdőt pusztítottak el a hideg miatt korábban szaporodásképtelen rovarok. A kiszáradt erdőkben gyakoriak az erdőtüzek, a sötét foltok pedig jobban elnyelik a fényt. Emiatt fokozódik a felszín melege, ami pozitív visszacsatolásként tovább rontja az amúgy is labilis helyzetet. Az orosz csúcsvezetők azzal érvelnek, hogy nekik jól jön a globális felmelegedés, mert lakhatóvá válik Szibéria. Az európai átlagember sem látja be, hogy miért baj az, ha a kontinentális éghajlatot felváltja a szubtrópusi. Arra azonban nem gondolnak, hogy a növény- és állatvilág megváltozása nem csak előnyökkel jár. Az őzek, szarvasok életterét átveszik a farkasoknál is veszélyesebb ragadozók, a csupán kellemetlen vérszívó szúnyogok helyét pedig a maláriaszúnyog és a sáskák fogják elfoglalni. Velük együtt jönnek a veszedelmes trópusi betegségek, melyeknek kivédésére szervezetünk nincs felkészülve.

Addig is az enyhe telek miatt nem pusztulnak el a kontinentális kártevők, és tavasszal rovarok milliárdjai esnek neki a kultúrnövényeknek és a gyümölcsfáknak. Eddig a $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ -os hideg megritkította őket, de mostanában már januárban sem csökken az átlaghőmérséklet $0\text{ }^{\circ}\text{C}$ alá. A rágcsálókat sem tizedeli meg a fagy, így helyettünk ők fogják betakarítani a termést a gabonaföldeken. (2013-ban már 200 ezer tonna veszteséget okoztak a pockok a búzaföldeken.) Ezért egy idő után búza és rozs helyett mi is kénytelenek leszünk majd rizst termesztetni. A globális felmelegedés természetes élőhelyeiken is ritkítja az állatokat. A 150-200 éves rekordokat megdöntő nyári hőségben vadak és háziállatok milliói pusztulnak el világszerte. A tengeri állatok sincsenek védve a felmelegedéstől. 2003 nyarán elpusztult medúzák tízezreit mosta ki a tenger Toscana partjainál. A tengerbiológusok szerint a jelenség oka a világtengerek nagymértékű felmelegedése. A Viareggio és Forte dei Marmi közötti partszakasz strandjain medúzatetemek tonnái búzlóttek. Az Északi-tengerben élő egyik angolnafaj max. $20\text{ }^{\circ}\text{C}$ -os vízben tud csak élni. Az utóbbi években $+25\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ra is felmelegedett vízben szinte teljesen kipusztultak.

A globális felmelegedés Antarktisz állatvilágában is nagy zavarokat okoz. A Palmer Deep mélytengeri szakadék területén, 950-1400 méteres mélységben a vízhőmérséklet oly mértékben megemelkedett, hogy a királyrák számos lárvája betelepült ebbe a térségbe. Az eredetileg északabbra, meleg területeken élő rákok olyan jól érzik magukat itt, hogy hatalmas, közel 1 méteres példák

¹² 2016-ban a Föld átlaghőmérséklete $1,1\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ra emelkedett. 1880 óta mérik a Föld átlaghőmérsékletét. Az azóta észlelt 17 legmelegebb év közül 16 erre az évszázadra esik. 2014 és 2015 után 2016 lett a Föld legmelegebb éve. Ha ez a tendencia tovább folytatódik, akkor a meteorológusok szerint jóval hamarabb elérjük a veszélyesnek nyilvánított $+2\text{ }^{\circ}\text{C}$ -os átlaghőmérséklet-emelkedést, mint azt korábban vártuk. Ezt követően már megállíthatatlanná válik a globális felmelegedés, és elpusztul a természet. Ez azt jelenti, hogy már csak 7 évünk van hátra. Ha addig nem cselekszünk, semmi sem ment meg bennünket a katasztrófától.

nyokká fejlődnek. Ezek a nagy, falánk lények aztán mindent felfalnak, ami a tengerfenéken az útjukba kerül (tengerisünt, tengerililiomot, tengeriuborkát és tengericsillagot). A biológusok szerint rövid időn belül tönkreteszik az Antarktisz körül évezredekken át formálódott ökoszisztémát.

Paradoxonnak hangzik, de a globális felmelegedés időszakában szokatlanul kemény telek is előfordulhatnak. A felmelegedéssel együtt járó légnyomásváltozás ugyanis erős viharokat kelt a sarkvidékeken, és a hidegfrontok besodródnak a mérsékelt égövbe, ahol rendkívül hideget és erős hóesést okoznak. Ez a jelenség nem csak télen, hanem nyáron is felléphet, ami egyik napról a másikra 30 °C-os hőmérsékletcsökkenést, sőt havazást is kiválthat. Erre mondják sokan, hogy megbolondult az időjárás, de erről szó sincs. Csupán a klíma fizikai változását követi, engedelmeskedik a káosz törvényének.

Úgy tűnik, hogy megindult az óceánok vízszintemelkedése is. Ugyancsak a műholdak mérései szerint a tengerszint évente 3 millimétert emelkedik. A szintnövekedés egyre intenzívebb. Fél évszázaddal ezelőtt még csak 1 millimétert emelkedett a világtengerek szintje évente. 1993-ban az emelkedés már elérte a 3,1 millimétert. Az utóbbi 100 évben a világtengerek szintje 14 centiméterrel növekedett. Ez ellen a mélyen fekvő városok és országok (pl. Hollandia) gátakkal próbálnak védekezni, de a rohamos vízszintnövekedésnek a mesterséges gátak nem sokáig tudnak ellenállni. Az olvadás mértékére jellemző, hogy meteorológiai felmérések szerint 1978 óta az antarktisi jég felülete 124 ezer négyzetkilométerrel csökkent. Földünk leghidegebb kontinensének léghőmérséklete ugyanis az utóbbi években 2,5 °C-kal emelkedett. Nem véletlen, hogy a média mind gyakrabban számol be az Antarktisz pereméről hatalmas robajjal leváló, több kilométernyi kiterjedésű jéghegyekről. Nehogy azt higgyük, hogy ezeket a híradásokat a klímaösszeomlás miatti aggodalom szüli, készítők csupán látványos attrakciónak szánják a tévéhíradók nézőinek. Így próbálják növelni a nézettségi számot, hogy nagyobb reklámbevételekre tehessenek szert.

Nemrég egy 3250 négyzetkilométernyi gleccser vált le a Larsen B jéghegyről. Vezető meteorológusok szerint egyértelmű, hogy a 750 milliárd tonnás jégtömb leszakadását a globális felmelegedés okozta. Amerikai kutatók megállapították, hogy most több jég vált le az Antarktiszról, mint az elmúlt 30 évben összesen. Az eltávolodásuk sebessége is nő. A mérések szerint a levált jégdarabok 2004-ben nyolcszor gyorsabban sodródtak a tenger felé, mint 2002-ben. Ez már az óceonográfusokat is megijesztette, mivel fennáll a veszélye annak, hogy az olvadó jég lehűti a tengervizet, ami megváltoztatja a tengeráramlatok irányát. Ez kihatna a Föld egész éghajlatára, és jó néhány tengerparti országban szélsőséges időjárási viszonyokat teremtené. A Golf áramlat megszűnésével vagy megfordulásával eljegesednének a skandináv országok, de jóval hidegebbé válna Belgium és Hollandia klímája is. Siettetni ezt a folyamatot, hogy a Ciprus szigeténél is nagyobb jégtömb több ezer kisebb darabra tört szét, ami gyorsítja az elolvadását. Jelenleg a jégmező az Atlanti-óceán déli részén a Weddel-tengeren sodródik.

A most levált jéghegy 11 800 éven át hízott a Déli-sarkvidék közelében. Csak az utóbbi években keletkeztek rajta repedések az olvadás következtében. A hidrológusok is

aggódnak, mert a sarki jég a Föld legnagyobb édesvíztartaléka. Folyóink, tavaink jelenlegi állapotát tekintve lehet, hogy néhány évtized múlva már csak a sarkvidékekről tudunk elérhető áron tiszta ivóvizet szerezni. Nem éppen megnyugtató az a szakértői megállapítás sem, hogy a további 536 ezer négyzetkilométernyi kiterjedésű jégpad is bármikor leválhat a hatodik kontinensről. Ezt követően megmozdul a talapzat, ami azt eredményezi, hogy a több ezer méter magas jéghegyek belecsúsznak az óceánban, és ott elolvadnak. A déli kontinens közel 14 millió négyzetkilométernyi jég-sapkájának átlagos vastagsága 2000 méter, de helyenként eléri a 4500 métert. A mintegy 30 millió köbkilométernyi jégpáncél elolvadása több mint 70 méterrel emelné meg a világtengerek szintjét.

Sajnos az Északi-sarkon sem jobb a helyzet. Az olvadás mértéke Grönlandon a legintenzívebb. A NASA tudósai kiszámították, hogy ha a grönlandi gleccserek teljes egészében elolvadnak, csupán ez a vízmennyiség 6,5 méterrel fogja emelni a világtengerek szintjét. A sarkvidékeken évente 25 cm jégréteg keletkezik. Csapadék ugyanis a pólusok környékén is hullik, de hó formájában, és nem olvad el. Ezért nem jut vissza a világtengerekbe. Aztán ráesik a következő évi hó, melynek súlya alatt egy idő után jéggé alakul. Az elmúlt 11 800 év alatt az egymásra rétegeződő jégpáncél több ezer méter magas hegyekké vált. Ez fog most ránk omlani. Az előző pólusok jégtömege a vízözön után, a földtengely elfordulása következtében olvadt el. Ez a vízmennyiség kb. 150 méterrel emelte meg a világtengerek szintjét. A mostani olvadás is hasonló mértékű lesz.

A folyamat már beindult Ezt tudományos mérések is alátámasztják. A sarkkörü tengereket borító jégréteg 1978 óta 14%-kal húzódott vissza, és 1965 óta 40%-kal vékonyodott. Az elmúlt 30 év alatt az Északi-sarkot borító jég egynegyede, mintegy 80 ezer négyzetkilométernyi jégtakaró tűnt el, és jelentősen megrövidült a tél is. Amerikai tudósok azt is felfedezték, hogy az Északi-sark térségében 50 millió év óta első alkalommal nyílt vízfelület keletkezett, ami szintén egyértelmű jele a globális felmelegedésnek. Gyorsítja a felmelegedést, hogy az örök jég határának visszahúzódásával csökken a napsugárzást visszaverő felületek nagysága. A Kanada északi részén található Ellesmere-sziget hatalmas jégtömbje is széttöredezett. A levált tömbök nem csak a hajózást és a halászatot veszélyeztetik. A jégpad eddig visszatartotta a mögötte felgyülemlett édesvizet, ami most a tengerbe ömlik. A kutatók szerint a víz összetételének drasztikus változása megváltoztatja a környék élővilágát. 100 évvel ezelőtt a sziget északi pontját még összefüggő jég borította. Mára a jégsapka 90%-a elolvadt. A globális felmelegedés világhátrányokkal is fenyeget, mert az olvadó gleccserekből több millió éves baktériumok kerülnek a vízbe, a táplálékláncba és a levegőbe. Az alsó rétegekből vett jégminták elemzése során megállapították, hogy van közöttük olyan parányi is, amely a laboratóriumokban és kórházakban használatos 0,2 mikronos póruszűrőn is képes áthatolni. Ha ezek között egy patogén faj jelenik meg, attól semmilyen védőfelszerelés sem véd meg minket.

A legradikálisabb olvadás a mérsékelt égöv alatt, a magas hegyekben tapasztalható. Az Alpok gleccsereinek száma 1850 óta a felére zsugorodott. Az elmúlt 20 évben 22 millió köbméterrel csökkent a tömegük. Ez a teljes mennyiség egyötöde. A hatalmas mennyiségben lezúduló víz lemosza a hegyoldalakról a talajt, és a völgybe érve nagy területeket áraszt el. Emellett mind gyakoribb a kőlavina, mivel az évezredek alatt megrepedezett sziklaormokat a fagy már nem képes egyben tartani. A magas nyári hőmérséklet annyira felmelegíti a sziklafalakat, hogy a fagyott altalaj elolvad, így nincs ami összetartsa őket. A sziklafalak, a magas ormok a rések, repedések mentén szétesnek. 2003-ban több mint 50 ember halt meg sziklaomlás következtében az Alpokban. Az osztrák Grossglockner oldalát borító Pasterze pereme a 2003-as forró nyárban 30 méterrel lett rövidebb. Amióta rendszeresen mérik a gleccser jegét, még soha nem tapasztaltak ilyen gyors olvadást.

Nyugtalanságra ad okot a svájci gleccserek olvadásának üteme is. A zürichi egyetem szakértőinek számításai szerint az elmúlt 15 évben 22%-kal csökkent a svájci Alpok jégtakarójának felülete. Ez a csökkenés már 2004-ben elérte a 2025-re prognosztizált értéket. Ráadásul az olvadás üteme tovább gyorsul. 1992 és 2002 között 60 centiméterrel csappant a gleccserek vastagsága, a hosszuk pedig 6,5 méterrel csökkent. Csupán 2003-ban 3 méterrel lettek rövidebbek. Tovább gyorsítja az olvadást, hogy az 1990-es években tapasztalt magas átlaghőmérséklet következtében a gleccserek széttöredezték. Ezáltal már oldalról is éri őket a napsugár. A rohamosan olvadó jégtakaró helyi áradásokat hoz létre. Ez esetben mégsem a vízszintemelkedés okozza a legnagyobb problémát. Hosszabb távon az igazi veszély abban rejlik, hogy a gleccserek elolvadásával megszűnik Európa folyói-

nak utánpótlása, így kiszáradás fenyegeti az egész kontinenst. Emellett rohamosan csökken az Alpokba telepített vízierőművek kapacitása. Vízutánpótlás hiányában az Európa nagy folyóira telepített vízierőművek is le fognak állni.

Legnagyobb bajba a folyóparti nagyvárosok kerülnek, mert aszályos időszakokban már néhány éven belül megoldhatatlanná válik az ivóvízellátásuk. A Pó folyó vízszintje pl. már 8 méterrel alacsonyabb a korábnál. Európa legnagyobb gleccsere az izlandi Vatnajökull is olvad. Évente 1 méterrel vékonyodik. Egy amerikai glaciológus szerint a hegyi gleccserek világszerte 90 köbkilométernyi jeget veszítenek évente. 2003 nyarán az Alpok hótakarója 3 métert olvad. Eltűnőben van a Kilimandzsáró hava is. A tudósok szerint 11 800 évvel, vagyis a vízözön után kialakult jégsapka a 8300, 5200 és 4000 évvel ezelőtti aszály következtében jelentősen feljebb húzódott. Most a maradék hó is veszélybe került. Az Ohioi Állami Egyetem kutatói szerint ez a páratlan trópusi jégtakaró rohamosan olvad. A számítások szerint a Kilimandzsáró hava 2020-ra teljesen eltűnik. Már a világ legmagasabb hegyén is olvad a jég. A mérések szerint a Mount Everest magassága évente 10 centiméterrel csökken. A világ tetejének tekintett tibeti fennsíkon évente 7%-kal zsugorodnak a gleccserek. Tibetben az átlaghőmérséklet 0,9 °C-kal emelkedett az elmúlt két évtizedben. A tudósok szerint a gleccserek olvadása aszályokhoz, újabb sivatagok képződéséhez, és a homokviharok növekedéséhez fog vezetni.

Sokak számára kissé groteszknek tűnik, hogy az emberiségnek vízhiánnyal kell számolnia, amikor bolygónk felszínének négyötödét víz borítja. Emberi felhasználásra azonban csak az édesvíz alkalmas, a Föld 1 340 000 000 km³ tömegű vízkészletének 97,3%-át a tengerek és óceánok sós vize teszi ki. A maradék 2,7% sem hozzáférhető teljes egészében, mert ennek kétharmada a sarki jégtáblákban koncentrálódik. Marad tehát kb. 1%-nyi víz, ami iható. Ebből is csupán egy töredék, a teljes vízkészlet 0,3%-a használható fel közvetlenül tavak, folyók és tározók formájában. Ez a jelentéktelennek látszó mennyiség eddig képes volt ellátni az emberiséget ivóvízzel, a környezetszennyezés azonban mind jobban csökkenti az emberi fogyasztásra alkalmas víz tömegét. Ezért egyre mélyebbre kell lefúrni ahhoz, hogy megfelelő mennyiségű iható vízhez jussunk. A vízellátást nehezíti, hogy a háztartásokban jelenleg nincs iparivíz-vezeték, ezért a tisztálkodáshoz, mosáshoz és minden egyéb vízhez kötött tevékenységhez ivóvizet használunk. Emiatt az emberiség jelenleg 4500 milliárd köbméter vizet pazarol el évente.¹³ Ebből könnyen kiszámítható, hogy ha nem takarékoskodunk vele, akkor 3000 év múlva elfogy a Föld teljes ivóvízkészlete. Ez ugyan hosszú idő, de 3000 év múlva is fognak élni, illetve szeretnének élni emberek ezen a bolygón.

A tengerparti nagyvárosokban mélyfúrás sem alkalmazható, mert a talajvízkészletek túlszivattyúzása esetén fennáll a tengervíz betörésének veszélye. Az óceánok, tengerek partján mind gyakrabban tapasztalt jelenség, hogy a sós víz beszívárog az ivóvízbázist jelentő talajrétegekbe. A Fülöp-szigeteki Manila alá már 5 kilométerre behatolt az ihatóatlan tengervíz. A sótalanítása nagyon drága és sok szennyezéssel jár. 1 m³ ivóvíz előállításához 4 kW villamos energia szükséges. A vízszamaradó nagy sókoncentrációjú zaggal pedig nem tudnak mit kezdeni. A helyzetet rontja, hogy az utóbbi évtizedekben a vízfelhasználás kétszer olyan mértékben növekedett, mint a népesség. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy ma már az emberiség egyharmada számára komoly gondot okoz a jó minőségű édesvíz hiánya. Az ivóvíz túlnyomó részét föld alatti vízfolyamokból nyerjük, melyek létezéséről csak kevesen tudnak. Az amerikai Közép-nyugaton pl. nyolc államon át húzódik az Ogalla vízvezető réteg. Úgy tűnik, hogy nem sokáig, mert az elmúlt fél évszázad alatt 35 méterrel csökkent a szintje. Az ENSZ előrejelzése szerint 2025-re az emberiség kétharmadának vízhiánnyal kell szembenéznie. Ez már el is kezdődött. Amíg egy átlagos amerikai naponta 500 liter vizet használ el, Gambiában egy főre csupán 4,5 liter jut.

A vízhiány a mezőgazdasági termelést is korlátozza. Kínában a korábbi 140 millió tonnás rizstermés 127 millió tonnára esett vissza. Ez a jelenség a nyugati országokra is kihat, mert a csökkenő árumennyiség a mezőgazdaságban is felhajtja az árakat, és többet kell fizetni a rizsért és egyéb terményekért. Kínában már a felszíni vizek 90%-a, a talajvíznek pedig a 70%-a szennyezett. Az UNESCO szakértői szerint ha a helyzet nem változik, akkor 2030-ra civilizációnk édesvízszükséglete eléri a

¹³ Nemrég járt nálunk egy afrikai kislány. Amikor meglátta, hogy mi a vizeletünket is 8 liter ivóvízzel öblítjük le, elsírta magát. Ők otthon pocsoljavizet isznak, mert nincs tiszta vizük.

rendelkezésre álló készleteket, és ettől kezdve az év bármely szakában krónikus vízhiányra kell számítanunk. Emiatt a szomszédok rákényszerülnek a szennyezett vízkészletek használatára. Fertőzött ivóvíz fogyasztása következtében a fejlődő világ országaiban már ma is 30 millióan halnak meg évente.

Már Európában is egyre gyakoribb a vízhiány. 2007-ben oly nagy volt a szárazság és a csapadékhiány Spanyolországban, hogy kiszáradtak a kutak. Ezért Katalóniába tankerhajóval szállították az ivóvizet. A barcelonai kikötőben egymást érték a vízszállító tankerek. A globális felmelegedés következtében Ciprus szigete is kiszáradt. Ezért a háztartásokat csak hetente háromszor látják el vízzel. 2008-ban ezt a korlátozott mennyiséget is csak úgy tudták biztosítani, hogy 8 millió köbméter vizet vásároltak Görögországtól. Az elapadásnál is gyorsabban bekövetkező veszély fenyegeti a tengerparti vidékeket. A Földközi-tenger partvidékén pl. a tengervíz kezd beszivárogni a folyamatosan apadó víztartó rétegekbe, melynek következően a még meglevő talajvíz is használhatatlanná válik.

Valószínűleg jelentős mértékben katalizálja majd ezt a globális folyamatot, hogy a kanadai és szibériai jégmezők elolvadása következtében az ősrégi, elrothadt mocsárfüvekből metángáz kerül a légterbe. Ez tovább növeli a Föld légkörének hőmérsékletét, ami az örök jégmezők teljes megolvadását eredményezi. Ez az öngerjesztő folyamat egy idő után leállíthatatlanná válik, és a füstgáz-szennyezés esetleges megszüntetése esetén is fenntartja az üvegházhatást. Egy orosz kutató 2005-ös beszámolója szerint Nyugat-Szibéria 1 millió négyzetkilométernyi kiterjedésű területe sekély tavakkal borított tájjá alakult. A fagyott talaj kezd olvadni, és emiatt több milliárd tonnányi metángáz kerül a levegőbe. Ez a folyamat 3-4 évvel ezelőtt kezdődött, mivel ennek a területnek az átlaghőmérséklete az elmúlt 40 évben 3 °C-kal emelkedett. Szibéria tőzeglápja a vízözön előtt keletkezett, és a becslések szerint 70 milliárd tonna metánt tartalmaz, amit eddig a fagyott talaj csapdába ejtett. Egyelőre a metángáz zöme jóval a fagyott talaj szintje alatt van, de ha kiszabadul, leállíthatatlanná válik a globális felmelegedés. Emiatt a sarkköröket borító jégpáncél teljesen elolvad, melynek következtében egész földrészeket nyelhet el a tenger. A fokozott felmelegedés már az épületeket is veszélyezteti. Alaszkában düledeznek a házak a klímaváltozás miatt. A talaj felengedése folytán a rajta álló épületek megsüllyednek. Először megrepedeznek a falak, majd összedőlnek. Ez a jelenség Szibériában, Tibetben sőt már az Alpokban is megfigyelhető.

A tundra olvadása nemcsak óriási mennyiségű metán kiszabadulásával fenyeget. A metánnal együtt olyan patogén vírusok is kiszabadulnak, amelyekkel még sosem találkozott az emberiség. A vírus, mely a pithovírus nevet kapta 30 ezer éve rejtőzik az örökké fagyott talajban, és még mindig aktív. A vizsgálatok szerint főleg amőbákat fertőz meg. A pithovírus nagyon különbözik az eddig ismertektől: 1,5 mikrométer hosszú, 0,5 mikrométer széles, kb. 30 százalékkal nagyobb, mint az eddig ismert legnagyobb vírus, a pandoravírus. Ha a vírus egyszer bejut az amőbába, a sejtnedvüreg, a vakuólum falához vándorol. Mindezt sajátos szerkezete révén tudja megtenni, egyik vége ugyanis olyan, mint egy dugó. Az a feladata, hogy lezárja és védje az amforaszerű részecskét, de mihelyt bejut a sejtnedvüregbe, a dugó eltávozik, és megkezdődik a fertőzés. A vírus anyaga szétfolyik a sejtnedvüregben, ami valóságos vírusgyárrá alakul át. Néhány órán belül ezernyi, teljesen kifejlett pithovírus gyűlik össze a sejtnedvüreg szélein, majd valósággal kirobbannak a teljesen lepusztított amőbából, hogy új gazdatesteket találjanak. 12-14 óra alatt szó szerint kiszívják az életet a sejtekből. Ellentétben a legtöbb vírussal, a pithovírus saját géneket, fehérjéket és enzimeket használ a szaporodásához.

A sarki jéghegyek olvadása nem csak következménye a globális felmelegedésnek, hanem katalizálja is a folyamatot. A jégtakaró alatti tengervíz és földfelszín ugyanis nem veri vissza a napsugárakat, hanem elnyeli. Ez a hőelnyelődés tovább fűti a bolygót. A Cambridge-i Egyetem kutatói szerint a nyári jégtakaró hiánya intenzívebben katalizálja a globális felmelegedést, mint a légkörbe kerülő szén-dioxid. Számításaik alapján, ha a Föld felszínének 1%-án a fényvisszaverő bevonatot fényelnyelőre cseréljük, ennek melegítő hatása megegyezik húszévnnyi üvegházhatást kiváltó gáz légkörbe engedésével. Az 1980-as években a sarki jégtakaró nyaranta a földfelszín 2%-át borította. Mára ennek az értéknek csak a negyede, azaz 0,5% maradt meg. Ez a folyamat egyre gyorsul. Ma már évente megfeleződik a jégtakaró területe. Egyre közelebb kerülünk a végső klímaösszeomláshoz. Ebben az ütemben haladva 2030-ra az antarktiszi nyarak teljesen jégmentesek lesznek, a Jeges-tenger pedig ugyanolyan meleg lesz, mint az Északi-tenger.

A világtengerek hőmérsékletének emelkedése is hatással van a teljes világéghajlatra. Az óceánok vizének melegedése nem csak a korábbi áramlatokat állítja le, illetve fordítja meg irányukat, hanem új tengeráramlatokat is létrehoz. Ez utóbbi már meg is történt a trópusi éghajlat alá tartozó tengerekben. Közülük legveszélyesebb az El Niño-jelenség¹⁴, melynek közvetlen kiváltó oka, hogy a Csendes-óceán víz hőmérséklete a közepén 5 °C-kal melegebb, mint korábban. Ez annak a következménye, hogy a passzátszelek lecsendesedtek. Az oxigénben dús hideg víz nem ott tör fel, ahol kellene, a felszíni meleg víztömegek pedig ellenkező irányba áramlanak. Ennek tudható be többek között az ausztráliai terméskiesés, a dél-afrikai és dél-ázsiai aszály, valamint az egyesült államokbeli áradások, s rekord erejű tornádók. Az elmúlt 50 év alatt Dél-Ausztrália elvesztette esőkészletének 20%-át. Nem jobb a helyzet a sűrűn lakott Kelet-Ausztráliában sem. Emellett vesztesen csökken az ausztrál folyók vízhozama, az elmúlt évtizedekben 70%-kal esett vissza. A talaj is melegebb lett, ezért a ennek a földrésznek nemsokára új éghajlattal kell számolnia. Ha így megy tovább a farmeroknak fel kell számolniuk a grépfrút- és citrusültetvényeket, s helyette gyapotot fognak termeszteni. Globális hatásánál fogva az El Niño a délkelet-ázsiai monszun is befolyásolja. A monszun és a passzátszél megzavarása Kínában, Indonéziában, Japánban, Koreában milliók életét veszélyeztető áradásokat idéz elő, és ez az oka a Karib-tengeri hurrikánok erősödésének is.

A hurrikánok az Atlanti-óceán egyenlítői övezetében alakulnak ki. Ha a víz hőmérséklete eléri a +26 °C-ot, minden feltétel adott, hogy ciklon keletkezzen. Ez a kezdetben csupán 50-60 km/h sebességgel száguldó forgószél útközben egyre több meleget és vízpárát gyűjt magába, míg végül a sebessége elérheti a 300 km/h-t is. Egy ilyen 5-ös erősségű hurrikánban annyi energia rejlik, amennyi képes lenne Amerika 100 évi energiaszükségletét fedezni. Afrika nyugati partjai mentén eddig csak ritkán emelkedett az óceán vize +24 °C fölé. A globális felmelegedés következtében azonban fokozatosan nőtt a víz hőmérséklet. Ennek tudható be, hogy az utóbbi években mind gyakoribb a ciklontevékenység, és mind pusztítóbb a belőlük kialakuló hurrikánok ereje. Néhány évvel ezelőtt pl. az Andrew-hurrikán 22 milliárd dollárnyi kárt okozott az Egyesült Államokban. Később a helyzet to-

vább romlott. 2003 májusában már 562 tornádó pusztított az országban, és a kiterjedt előrejelzés ellenére 41 ember életét oltotta ki. A legtöbb kárt azonban a szökőár idézi elő. A hurrikánok, tornádók, illetve tájfunok által felkorbácsolt tenger több kilométer mélyen benyúlik a szárazföldbe, és a partvidéki területeken mindent letarol. Időjárás-előrejelzés hiányában az ott élő emberek is áldozatul esnek a katasztrófának. Ez történt a XVIII. században, a Bengál-öbölben, ahol a 12 méteres hullámokból álló szökőár 300 ezer ember életét oltotta ki. Szökőár okozta a New Orleans-i gátszakadást is 2005-ben. A Katrina hurrikán 1200 embert ölt meg, 160 ezer házat döntött romba, és 1 millióan váltak hajléktalanná. Az anyagi kár elérte a 137 milliárd dollárt.

A Szaharában tomboló viharok okozzák a „vörösár”-nak nevezett jelenséget is, amely Floridában számolatlanul pusztítja a halakat, a kagyló- és rákféléket, a tengeri emlősöket és a madarakat. Az

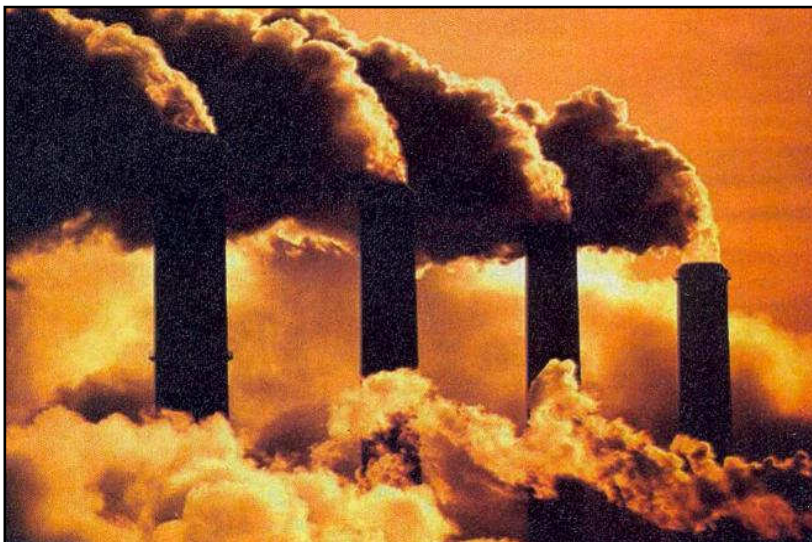
Tornádopusztítás az Egyesült Államokban 2011 áprilisában

A Szaharában tomboló viharok okozzák a „vörösár”-nak nevezett jelenséget is, amely Floridában számolatlanul pusztítja a halakat, a kagyló- és rákféléket, a tengeri emlősöket és a madarakat. Az

¹⁴ Az El Niño jelentése: a kisfiú, a kis Jézus. Nevét onnan kapta, hogy a tengeráramlat rendszerint karácsonykor éri el Dél-Amerika partjait.

egyre intenzívebbé váló viharok a sivatag felszínéről porszemcséket ragadnak magukkal, és a keleti szél az Atlanti-óceánon át egészen a Mexikói-öbölíg fújja őket. Ott kicsapódva feldúsítja a térség vizének vastartalmát, ami táptalajt nyújt a fotoszintetizáló baktériumoknak. Az általuk termelt vegyületek táplálékául szolgálnak a tengerben burjánzó mérges algák számára. Az algák mértéktelen elszaporodása nem csak a vizet színezi rozsdavörösré, hanem mérgező gázt bocsátanak ki a levegőbe. Az általuk termelt idegméreg több millió hal és sok ezer rozmár pusztulását okozza minden alkalommal. A vörösár az emberekre is veszélyes, mert az általuk megmérgezett kagylók és rákok fogyasztása bénuláshoz, memóriazavarokhoz vezet.

Az évszakok eltűnése, egymásba mosódása szintén erre az okra vezethető vissza. Mivel a trópusok vidéke erősebben melegszik mint a sarkvidék, nagy hőmérséklet-különbség alakul ki a Föld légkörében. Ez a szokásosnál erősebb frontokat vált ki, ami szinte elsöpri a normális klímát. Az egymást váltó intenzív ciklonok és anticiklonok olyan szélsőséges időjárási helyzetet teremtenek, hogy kiszorítják az évszaknak megfelelő időjárást.

A Föld átlaghőmérséklete 1905 és 2005 között $0,7\text{ }^{\circ}\text{C}$ -kal emelkedett. (Pontosabban $0,8\text{ }^{\circ}\text{C}$ -kal. Az ipari forradalom előtt ugyanis 900 éven át csökkent az átlaghőmérséklet. A levegőszennyezés beindulása után ez a folyamat megszakadt, sőt ellenkezőjére váltott.) A becslések szerint a kritikus határ az $1\text{ }^{\circ}\text{C}$, ha ezt átlépjük, a folyamat visszafordíthatatlanná válik. Hogy ez mikor következik be, az könnyen kiszámítható. A meteorológusok kalkulációja szerint, ha a mérges gázok kibocsátása az 1980-as évek intenzitásával folytatódik, akkor a globális felmelegedés 2030-ra eléri a $3\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ot. Egyes helyeken a felmelegedés mértéke már most is meghaladja a világszámot. Kanadában az elmúlt száz év alatt az ország déli részén $0,9\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ot emelkedett az átlaghőmérséklet, a középső terület nagy kiterjedésű síkságain pedig $1,5\text{ }^{\circ}\text{C}$ -kal lett melegebb. A Sziklás-hegységben 1300 gleccser jegének negyede-háromnegyede tűnt el az éghajlatváltozás következtében. A nyomában pedig állandósult az aszály az egész országban. A sarki jéghegyek megolvadásából eredő tengerszint-emelkedés valamint az elsivatagosodás már közel van ahhoz az értékhez, ahonnan már nincs visszaút, ahol már csak a végállomás, a bioszféra teljes pusztulása van hátra.

Addig azonban számtalan nehézség vár az önrombolás végső táncába beleszédült emberiségre, olyan megpróbáltatások, amelyekről ma még fogalmunk sincs. Ha nyitott szemmel járunk a világban, lépten-nyomon tapasztalni fogjuk ennek előszelét. Szinte már egy szépirodalmi regényt sem olvashatunk el anélkül, hogy ne találkoznánk világunk fokozatos pusztulásának valamilyen jelével. Még a szexuális témájú könyvek sem mentesek ezeknek a problémáknak a rejtett taglalásától. Egy ismert magyar írótól származó műben pl. két hivatásból kiöregedett prostituált beszélget. Nostalgizálás közben az egyik így szól a másikhoz: Emlékszel drágám a régi békebeli „szerszámokra”, abban az időben a férfiaknak még volt mivel büszkélkedniük. Ezután következett a mai férfiak nemi képességeinek részletesebb ecsetelése, és a méretbeli különbségek taglalása, amire most nem szükséges kitérni. A lényeg azonban az, hogy manapság a férfiak ezen a téren sem büszkélkedhetnek, a fokozatos elkorcsosodás itt is érezteti hatását.

Tudományos szemszögből nézve ezt a jelenséget ez a helyzet nem véletlenül alakult ki. Az utóbbi időben több olyan cikk jelent meg, melyek a talaj elsavanyodásán túlmenően a humusztartalom csökkenéséről, a mikroflóra elszegényedéséről számol be, és riasztó képet fest a nyomelemhiányból eredő zavarokról, betegségekről is. Ma már a környezetszennyezés okozta immunrendszer-leromlásokon kívül számolnunk kell annak a válságos helyzetnek a következményeivel is, hogy a talaj az in-

tenzív gazdálkodás és a kemikáliák mértéktelen alkalmazása miatt egyre jobban kimerül. Ezért a zöldség-gyümölcs évről évre kevesebb ásványi só és nyomelemet tartalmaz. (Mivel az ásványi sók grammnyi, a nyomelemek pedig mikrogrammnyi mennyiségben fordulnak elő a szervezetben, ezeket makro- és mikroelemeknek is nevezik.) Ennek csak egyik következménye az ízanyagok csökkenése. (A növényeknek 10 makro- és 5 mikroelemre van szükségük. Ha ezeket nem kapják meg optimális mennyiségben, akkor ízetlenné vagy deformálttá válik a termés. Egyébként az is baj, ha valamelyik elemből túl sokat tartalmaz a talaj, mert ebben az esetben a zöldség, gyümölcs állaga romlik le, pl. szivacsossá válik.) Az intenzív növénytermesztés, a mezőgazdaságban is általánossá vált profithajszá következtében a talaj kimerülése világjelenség. Egy 1992-es felmérés szerint Ausztráliában a talaj termőképességének 55%-át, Európában 72%-át, míg Észak-Amerikában 85%-át elveszítette.

Jelentős mértékben csökkenti a mezőgazdasági termények ízét a különféle vegyszerek alkalmazása. A műtrágyák, gyomirtó szerek, permetlevelek megzavarják a növények „vegkonyháját”, így még az a kevés tápanyag sem tud kellőképpen hasznosulni, ami a talajban található. Ennek fő oka, hogy a toxikózis gátolja a fotoszintézist. Ez olyan, mintha az embereknel egyszerre gátolnánk a légzést és az emésztést. Súlyosbítja a helyzetet, hogy a különféle vegyszerek kombinációja nagyságrendekkel mérgezőbb, mint az egyes alkotórészeké. Egy új keletű tudományos felmérés szerint két vagy három közönséges rovarirtó szer kombinációja az előírtnál kisebb koncentrációban is 160-szorostól 1600-szoros mértékig növelheti az egyes szerek mérgező hatását. Jelenleg 70 ezer féle ismert kemikália kerül a környezetbe, melyekhez évente 1000 új vegyület csatlakozik.

A mérgezett növények termésének vitamintartalma is jóval kevesebb. Ráadásul az arányuk fokozatosan csökken. Az obertali fekete-erdei szanatórium mérései szerint amíg 1985-ben 100 gramm alma 5 milligramm C-vitamint tartalmazott, most csupán 1 milligramm van benne. Hasonló arányban esett vissza a brokkoli kalciumtartalma 103 milligrammról 33-ra. A sárgarépa magnéziumtartalma sem alakult megnyugtatóan, 21-ről 9 milligrammra csökkent. Mi sem bizonyítja jobban a mérgezőanyagok áldatlan közreműködését mint, hogy a vegyszermentes talajon termelt zöldség-gyümölcsben kevésbé tapasztalható ez a jelenség. Laboratóriumi mérések szerint pl. az ökológiai módszerrel termesztett biokáposzta kilogrammonként 960 milligramm C-vitamint tartalmaz, míg kemizált változata csupán 490 milligrammot. A különbség kétszeres, ami jelentősnek mondható ugyan, de jóval kevesebb, mint az évtizedekkel ezelőtt mért érték. Ennek oka szintén a talajmérgezés.

Ez a megállapítás kissé furcsán hangzik, hiszen a biogazdálkodás során nem alkalmaznak káros vegyszereket. Nem is a gazdálkodó juttatja a földbe a mérgeket, hanem a csapadék. Hiába nem használnak vegyszereket a biotermelők, a savas esők ellen ők sem tudnak védekezni. A hőerőművekből, a vegyi üzemekből és egyéb ipari létesítmények kéményeiből kikerülő mérges gázok salétromsavvá, valamint kénsavvá alakulva elsősorban a fák és növények leveleit károsítják, de utána bekerülnek a talajba. Ott fokozatosan feloldják az alkáli fémeket, és ezáltal olyan vegyi reakciók mennek végbe, amelyek megfosztják a talajt olyan fontos ásványoktól, mint pl. a kálium és a magnézium. Mivel nagyon sok gyümölcsnek és zöldségnek fő alkotóelme ez a két ásványi anyag, így a hiányuk illetve lecsökkent mennyiségük megmutatkozik a biotermékek ízében és vitamintartalmában is. Tovább rontja a helyzetet, hogy a talaj elsavasodása növeli a földben levő alumínium aktivitását, amely megköti a magnéziumot. Mindezek ellenére az ökológiai módszerekkel termelt zöldség és gyümölcs még mindig finomabb és egészségesebb, mint a kemizálással előállított társai. Nem véletlen, hogy a nyugat-európai országokban mind nagyobb tért hódít a biogazdálkodás. A vegyszermentes zöldség, gyümölcs nem szép ugyan, de zamatos, ráadásul az egészséget sem veszélyezteti.

A makro- és mikroelemek csökkenésének az élvezeti érték leromlásánál is kellemetlenebb fejleménye a különböző hiánybetegségek fellépése. Dr. Linus Pauling, Nobel-díjas tudós szerint: „Nincs az élő szervezetnek olyan megbetegedése, ami ne lenne visszavezethető valamely mikroelem hiányára. Ráadásul a mikroelemek hiánya gátolja az enzimek működését, a vitaminok felszívódását. A nyomelemhiány kihat a magzat fejlődésére is. A felmérések szerint a korszülések 10%-a a terhes anyák szelénhiányára vezethető vissza. Tulajdonképpen ebből a helyzetből ered a fenti probléma is. A legújabb kutatási eredmények ugyanis kimutatták, hogy a nemi szervek növekedését döntően be-

folyásolja egy fontos nyomelem, a cink. A cinkhiány ráadásul erőtlenséget, fáradékonyságot okoz, és növeli a fertőző betegségekkel szembeni fogékonyságot. Amennyiben vicces kedvű hölgyek most intenzív cinkfogyasztást javasolnának kevésbé teljesítőképes partnerüknek meg kell jegyezni, hogy ez a szituáció a nőket is legalább ilyen súlyosan érinti. A cinkhiány következménye pl. hajhullásban, petefészek-gyulladásban, hüvelyi folyásban, a nemi szervek különféle gyulladásában és koraszülésben nyilvánul meg. A több mint 100 enzim alkotóelemeként nélkülözhetetlen cink pótlása egyébként is csak pubertáskorban használ, ezen a téren utólagos korrekcióra nincs lehetőség.

Ez a probléma azonban eltörpül amellett a gond mellett, amelyet ugyancsak az utóbbi évek tudományos vizsgálatai hoztak felszínre. A helyzet annyira súlyos, hogy akár a vészharangot is elkezdhetnénk kongatni. Húsz év óta rendszeresen vizsgálják a férfiak spermáját, és kiderült, hogy a legutóbbi felméréshez képest 10%-kal csökkent a hímivarsejtek mozgékonysága és életképessége. Egy dán professzor vizsgálatai szerint a mai húszéves fiataloknak rosszabb minőségű a spermája, mint a nyugdíjasoknak. Az Århusi egyetemen folytatott ellenőrzés alapján a fiatal fiúknak átlagosan fele annyi életképes spermájuk volt, mint az idős férfitársaiknak.¹⁵ A kutatók azt is megállapították, hogy ez a tény a fokozott környezetszennyezés, ezen belül is a dioxinmérgezés, valamint a mezőgazdaságban növényvédő szerként alkalmazott peszticidek mérgező hatásának eredménye, és ha ezt a folyamatot nem sikerül megállítani, akkor a férfiak néhány évtizeden belül nemzőképtelenné válnak. Ráadásul a különféle vegyszerek a cinkhiányhoz hasonlóan elkorcsosítják a nemi szerveket és rejtett heréjűséget okoznak, ami szintén nemzőképtelenséghez vezet.

A környezetszennyezés a megtermékenyítő képességen kívül a potenciát, a szexuális teljesítőképességet is csökkenti. A legújabb statisztikai felmérések szerint már a fiatal házasoknál is a heti kétszeri szexuális együttlét átlag 1,5-re csökkent. Ez nem kizárólag a férfiakon múlik, mert már a nők sem kívánják annyira a szexet. Szervezetük mérgeanyagokkal való telítődése következtében ők is egyre enerváltabbak, egyre kedvetlenebbek lesznek. Minden bizonnyal ez is hozzájárul ahhoz, hogy az iparilag fejlett, vagyis a környezetet leginkább pusztító országokban egyre kevesebb gyerek születik. Mindezek törvényszerű következménye, hogy az emberiség nem is olyan sokára ki fog halni. Mi is arra a sorsra jutunk, mint a „kis szürkék”, nálunk fejletlenebb fajok hibridizációjával tudjuk majd csak fenntartani a civilizációnkat, feltéve ha addig sikerül kijutnunk a kozmoszba, és nem esünk áldozatává a környezetszennyezésnek.

Ebben az egészben az a legszomorúbb, hogy akik tehetnének valamit ennek a folyamatnak a megállítása érdekében, nem hajlandók érdemben foglalkozni a problémával. A feszültség levezetésére időnként rendeznek egy-egy környezetvédelmi konferenciát, hogy a szakemberek kibeszélhessék magukat, majd minden marad a régiben. Odavetnek pár ezer dollárt a „biokultúra komposztdombjára” hadd kukorékoljon az a néhány biokakas. Politikusaink nem látják be, hogy a környezetet pusztító erőforrásnak tekintő, és azt kizsákmányoló technika az ígért jólét helyett a természet tönkretételéhez, és a lélek elsivárosodásához vezet. Egyébként az 1995-ös környezetvédelmi világkonferencián nyilvánosságra hozták, hogy az elmúlt 40 év során a trópusi esőerdők felét kiirtották,

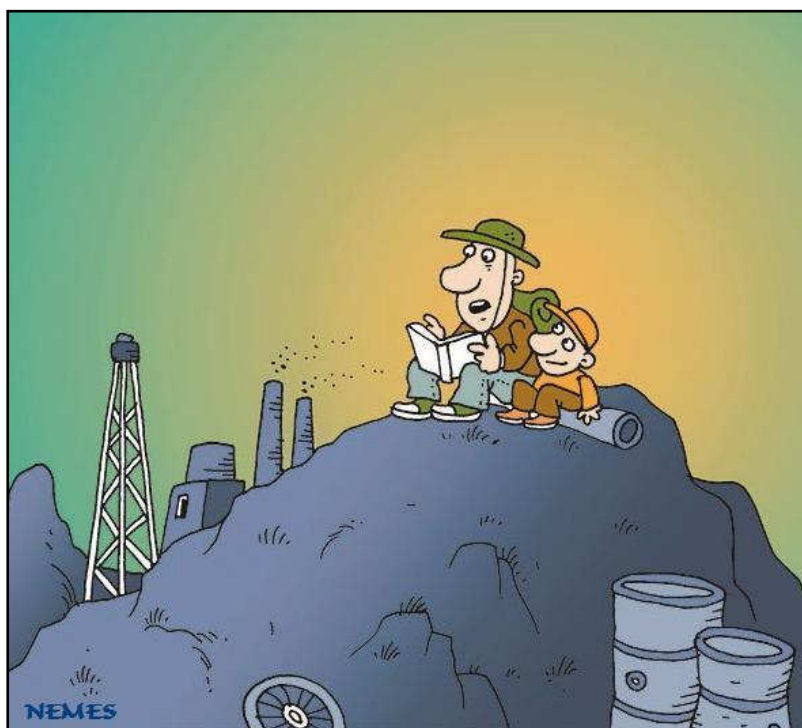
¹⁵ Az 1960-as években a férfiaknak még 74 millió ondósejtjük volt az ondófolyadék 1 milliliterében. Az 1990-es évekre ez az érték 31 millióra csökkent. Azóta a helyzet folyamatosan romlik. Ráadásul megnőtt a hererák gyakorisága.

és a növény- és állatfajok együtöde kipusztult. A legnagyobb megdöbbenést azonban az a bejelentés okozta, hogy a gazdasági növekedés minden áron való fenntartása és a profithajszá oda vezetett, hogy a világ évi szennyezőanyag-termelése 23 milliárd tonna. Ilyen körülmények között csoda, hogy a klíma eddig nem omlott össze, a természet még vegetál.

Sajnos a helyzet feltárásában leginkább illetékes meteorológusok is jelentős mértékben hozzájárulnak a szükséges intézkedések elodázásához. A mind jobban aggódó lakosságot azzal nyugtatják, hogy nincs egyértelmű összefüggés az időjárási szélsőségek és a bioszféra fokozódó szennyezése között. Példaként felhozzák, hogy a múltban is voltak hideg- és melegrekordok, és előszeretettel idézik, hogy 50-100 évvel ezelőtt aszályosabb és csapadékosabb éveket is regisztráltak. Azt azonban elfelejtik megemlíteni, hogy régebben ezek a szélsőségek évtizedenként egyszer következtek be, az utóbbi tíz évben viszont napirenden vannak minden kontinensen, és a helyzet rohamosan romlik. Az elmúlt 100 év 10 legmelegebb, legszárazabb éve az 1990 utáni évekre esik. A hőmérsékletet 1861 óta mérik rendszeresen, korszerű eszközökkel. A Meteorológiai Világszervezet (WMO) szerint az elmúlt másfél évszázad három legmelegebb éve 1998, majd 2002 és 2006 volt. Félő, hogy mire hajlandóak lesznek elismerni, hogy mindez nem a véletlen műve, már késő lesz cselekedni.

Egy radikális fordulat, egy gyors szemléletváltás talán még megmenthetné a világot, de annak valószínűsége, hogy ez normál körülmények között bekövetkezzen igen csekély. Történelmi tapasztalatok szerint a lassú pusztulás nem képes jobb belátásra bírni az emberiséget. Ennek oka, hogy a folyamatos leépülés nem szembeszökő, az embereknek elég idejük van ahhoz, hogy hozzászokjanak a változó helyzethez, sőt egy idő után már nem is emlékeznek arra, hogy milyen volt az a korszak, amikor még minden sokkal jobb volt. Az öregek, akik abban az időben születtek, lassan kihalnak, annak a néhánynak pedig aki még él nem hisznek, úgy gondolják, hogy mese az egész. Gyökeres változásokat csak katasztrófaszerű, hirtelen bekövetkező pusztulás tud kiváltani. London városa pl. még most is fuldokolna a füstben, ha 1955 telén egy erős szmog miatt néhány nap alatt nem halt volna meg 6000 ember, köztük sok csecsemő. Utána még fél éven át 8000-en haltak meg a fűtési szezon végéig. Ennek az eseménynek olyan megrázó ereje volt, hogy a városatyák megtiltották a szén és egyéb fosszilis tüzelőanyag használatát. Intézkedéseik nyomán bevezették a gázfűtést, és szigorú előírásokkal kényszerítették a gyártókat a füstmentes gépkocsik előállítására.

A széles néprétegeket érintő szemléletváltás nem kis akadálya még az a sajátos felfogás, ahogy a legtöbb ember vélekedik a műszaki tudományokról. Amíg dicsőség lesz azzal kérkedni, hogy „én mindig rossz voltam fizikából” vagy „nekem a matematika mindig ködös volt” illetve „én nem értem ezeket a számítógépes hókusz-pókuszokat”, addig mit várhatunk? Bezzeg más a helyzet, ha a diskurzus a kultúra területén folyik. Azok az értelmiségiek, akik a legegyszerűbb egyenletet sem képesek megoldani, sóbálvánnyá válnának akkor, ha valaki azzal a kijelentéssel állna elő, hogy ő nem tudja ki volt Shakespeare. A döbönt csend, a megvetés helyénvaló, de az eszébe sem jut a

– Tényleg. Az útikönyv is ezt írja. Az állati fehérje feldolgozó után már a galvániszap-ülepítőnél le kellett volna fordulnunk, és onnan követni a piros jelzést a nemzeti parkig.

társaságnak, hogy a matematika és a fizika középfokú elsajátítása legalább olyan fontos része kultúránknak, mint a világirodalom klasszikusainak ismerete. A közelgő kor, a new age megértéséhez azonban ennél is több tudásra lesz szükségünk. A műszaki tantárgyakon kívül nélkülözhetetlen lesz számunkra az ezotéria, a régi vallások, a mitológia, a keleti filozófiák, a lélektan és az ökológia mélyebb ismerete is. A változásokra mindenkinek fel kell készülnie, mert **nincs legyőzhetetlenebb erő, mint annak az eszmének a megvalósulása, amelynek elérkezett az ideje.**

Egyes természettudósok már nem is tagadják, hogy milyen kevés ismerettel rendelkeznek. Véleményük szerint a tudományos módszerekkel megszerezhető tudás három részre osztható. Az első, amit tudunk. Ez kb. 1%-ra tehető. További 4% az a tudás, amiről tudjuk, hogy létezik, de még nem ismerjük. Most folyik a feltárása. A megmaradó 95% pedig az az ismeretanyag, amiről azt sem tudjuk, hogy létezik. Ezeket az ismereteket „transzcendentális” jelzővel illetik, holott ezek ugyanolyan fizikai jelenségek, mint a már ismertek. Egy részük az ezotéria tudományából már megismerhető. Az ezotéria szakirodalmának széleskörű publikálását azonban erősen gátolja, hogy az emberek nem hisznek a parajelenségekben. Az I. fejezetben részletesen említett okok miatt akkor sem hisznek benne, ha ennek megnyilvánulásait a saját szemükkel látják. Az új fizikai jelenségek érthető módon való elmagyarázása sokat segít ugyan a helyzeten, de a hitetlenkedőket, az örök kételkedőket ez még nem győzi meg. Sajnos ez a helyzet független az iskolázottságtól, sőt a jól képzett tudósok között jóval több a kételkedő, mint az egyszerű emberek körében. A világhírű fizikus Helmholtz pl. így nyilatkozott a Brit Fizikai Társaság ülésén: „Még a saját közvetlen tapasztalataim sem győzhetnének meg arról, hogy az ismert érzékszervek nélkül lehetséges a gondolat átvitele egyik embertől a másikig.” Áttörés csak akkor lesz ezen a téren, ha a szerzők olyan részletes magyarázattal, műszaki leírással állnak elő, amely lehetővé teszi az elmélet kipróbálását. Ha az általuk ismertetett jelenséget a kételkedők maguk is előidézhetik, akkor majd elhiszik a létezését. Amennyiben a szubatomi alapon álló találmányokat ők maguk is elő tudják állítani, sőt bármikor reprodukálhatják, többé nem fognak akadékoskodni.

Persze ebben az esetben is lesznek majd notórius kétkedők, akik továbbra sem hisznek a tényeknek, de ez már nem azért lesz, mert képtelenek felfogni a megváltozott helyzetet, hanem egyszerűen nem akarják tudomásul venni. Ennek oka, hogy jelenlegi hitrendszerükön belül biztonságban érzik magukat, ezért ragaszkodnak azokhoz a logikai alapokhoz, amelyek biztosítják számukra, hogy megkapaszkodhassanak a „realitás talaján”. Nem változtatnak a világról alkotott felfogásukon, mert

**– Köszönöm, naggyon köszönöm!
Végre kezd körvonalazódni
bennem valamilyen kép a világról,
erre jönnek maguk, és megint
mindent összezavarnak!**

akkor meg kellene változtatniuk saját magukat is. Ezeket az embereket annyira megrémíti annak a tudata, hogy a megszokott kis világukon kívül létezik egy sokkal nagyobb, szinte felfoghatatlanul bonyolult világ, hogy sokkot kapnak még a gondolatától is. Azt hiszik, hogy ha elutasítják ezt a rejtélyekkel teli ismeretlen világot, sikerül távol tartaniuk magukat tőle, így továbbra is megőrizhetik lelki nyugalmaikat. Ez az együgyű viselkedés azonban sehová sem vezet, a struccpolitika hosszú távon nem oldja meg a problémákat. Attól hogy elvetjük a bizonyítékokat, és „homokba dugjuk a fejünket” a gondok még nem szűnnek meg, sőt sokasodnak. Minél tovább halogatjuk a szembenézést velük, annál nehezebb dolgunk lesz.

Érdekes, hogy ez a paranoia, az ezoterikus jelenségekkel kapcsolatos féle-

lem csak korunk társadalmára jellemző. Évszázadokkal ezelőtt nem csak a királyok és a nemesség vette igénybe az okkultisták segítségét, hanem a köznép is elfogadta a társadalomban betöltött szerepüket. Ma már köztudott, hogy az Egyesült Államokat is jobbra olyan emberek alapították, akik okkult eszmékben gyökerező elveket vallottak. A szabadkőművesek és egyéb titkos társaságok persze sohasem álltak ki a nyílt színre, de a háttérből ők mozgatták a szálakat. Buzgalmuk indítéka az volt, hogy az Egyesült Államokban egy új Atlantiszt, egy új Jeruzsálemet láttak. Tevékenységüknek rengeteg bizonyítéka van. Elég csak ránézni az egydolláros bankjegy hátoldalára, amely hemzseg a misztikus szimbólumoktól.

Korunk embere azonban elfordult a misztikától. Az ezotéria sátáni késztetésű lejáratói gondolkodtak arról, hogy a transzcendens világ rejtve maradjon előttünk. Megismerését nagyban hátráltatja beszűkült gondolkodásmódunk is. Amikor egy kérdésre keressük a választ, korábbi ismereteinkre, az általánosan elfogadott hitre támaszkodunk, és létrehozunk egy elméletet. Ezt követően ez lesz tudatunk szűrőrendszere. A felfogott ingereket ebbe a keretbe erőszakoljuk bele. Ha nem sikerül, az új információkról mindaddig nem veszünk tudomást, amíg letagadhatatlanok lesznek. Ekkor elvetjük a korábbi elméletet, és újabbat állítunk a helyébe, hogy a további felfedezéseinket már ennek falai közé préselhessük.

A természetes kíváncsiság sem képes kellő mértékben ösztönözni a megismerés folyamatát. Ennek oka, hogy a válaszok semmissé teszik a kérdéseket. Ezáltal megszűnik az izgalom, a bizonyosság feleslegessé teszi az útkeresést. Egy jelenség csak addig izgalmas, amíg nem ismerjük az okát. Amint megismerjük, fizika tantárggyá válik, kötelezően elsajátítandó tananyag lesz belőle. A holográfia rejtélye is csak addig izgatta az embereket, amíg nem ismerték. Most hogy már minden lexikonban megtalálható a működési mechanizmusa, sőt iskolai tananyaggá vált, senki sem kíváncsi rá. Anélkül használják az emberek, hogy utána járnának a mibenlétének. Ez fog történni az ezoterikus jelenségekkel is az elkövetkezendő évszázadokban.

A hosszú élet titka

A hosszú élet, a sokáig megőrizhető fiatalság vágya egyidős az emberiséggel. Jelenleg az élet meghosszabbításának legegyszerűbb módja a böjtölés. Gyakori böjtkúrákkal a 120 éves korhatár könnyen elérhető lenne az emberiség számára. Az állatkísérletek ugyanis egyértelműen bizonyították, hogy a rendszeres időközönként végzett éheztetésnek fiatalító hatása van. Az egyhetes koplalásra fogott japán tyúkoknak pl. új tolluk nőtt, a taréjuk visszafejlődött, és a mozgásuk fürgébb lett. A szarvasmarhák élettartama évente egy hónapig tartó kezeléssel megháromszorozódott. Az Ukrán Akadémia Fiziológiai Kutató Intézetében rendszeres táplálékmgvonással és stresszoldó vakcina beadásával a kétéves patkányok három hónapos társaikra jellemző állapotba kerültek. Cleve Mackey angol biológus heti kétnapos koplaltatással másfélszeresére növelte a kísérleti egerek élettartamát, amikor pedig a táplálékuk mennyiségét egyharmaddal csökkentette, a maximálisan elérhető életkoruk duplájára nőtt. A jelenség oka egyszerű, a koplalás során a szervezet nagyjavításon esik át. Az éhezés miatt kénytelen felélni, elégetni az elhasználódott sejteket, és helyette újakat hoz létre. Ezen túlmenően távozik a sejtekből a nátrium, és a helyére kalcium kerül. Ezáltal megszűnik a nátrium közismert konzerváló hatása, így az előregedett sejtek hamarabb pusztulnak el. A böjtkúra során fokozódik a szervezet méreganyagainak a kiválasztása is, ami szintén lassítja az öregedést.

Ennek a módszernek az alkalmazása azonban embereknél nem vált ki automatikusan pozitív hatást. Az ember ugyanis nem ösztönlény, hanem tudattal is rendelkezik, ezért sok múlik a hozzáállásán. A végeredmény szempontjából óriási különbség, hogy valaki tisztító szándékkal böjtöl, vagy nem kap enni. A pozitív hozzáállás tudata meghatározóan befolyásolja az energetikai és élettani folyamatokat. A kényszerű koplalás okozta negatív érzések az energiaáramlásban gátakat hoznak létre, míg céltudatos magatartás esetén csakrális energiacsatornák nyílnak meg, és lelkileg emelkedettebbé válunk. Az eredmény: koplalásnál rosszulléttel küszködünk, míg böjtöléskor az energia mintegy átmossa szervezetünket, ami fokozza az élettani tisztulást. Egy megfelelő módon végzett böjtölés után szervezetünk megtisztulásán kívül az auránk is fényesebbé válik, mérete nagyobb lesz, és átsugározza a beteg területeket. A tisztább és magasabb frekvenciájú rezgések következtében a vita-

litásunk is megnő. Antioxidánsok segítségével ugyancsak jelentős mértékben növelhető a maximálisan elérhető életkor. Ezek közül legismertebb az A-, E- és C-vitamin, de a legújabb komplex készítmények: pl. a Humet-R és a Q10 vitamin szintén hasonló hatást váltanak ki.

A tudósok többsége viszont továbbra is azt vallja, hogy öregedés döntő mértékben nem a szervezet elhasználódása miatt következik be, hanem génszinten be van programozva a testbe. Az Egyesült Államokban teljes gőzzel dolgoznak az emberi genom (tulajdonságátörökítő kód) megfejtésén. Amennyiben bizonyos tulajdonságok génjét ismerjük, mód nyílik a befolyásolásukra, sőt rossz gének esetén a felszámolásukra is. Egyúttal teljesen új tulajdonságokat is bevihetünk a DNS-, illetve RNS-láncba. Nem zárható ki, hogy a halhatatlanság, illetve a hosszú élet szintén a genomba van beírva, és annak idején a Teremtő is itt avatkozott be a szervezetünkbe, emiatt csökkent le az élettartamunk egynyolcadára. Ezt a feltételezést támasztja alá az a hír, mely szerint amerikai tudósok már megtalálták a progériaért felelős gént. Japán tudósok viszont az életkor-meghosszabbító gén után kezdtek el kutatni. 1997-ben sikerült azonosítani egy gént, amely kulcsszerepet játszik az öregedésben. A görög mitológia sorsistennőjéről, Klótóról elnevezett gén késlelteti az izmok gyengülését, az erek elzáródását, és egyéb öregedést befolyásoló folyamatokat. Az állatkísérletek kimutatták, hogy a Klótó gén proteinje nélkül a szervezetben érlemeszesedés, csonttritkulás alakul ki.

Dunkle elmélete alapján a halál fő oka a „hormonórában” keresendő. Szerinte a sejtek osztódásáért a hipofízis (agyalapi mirigy) felel. Ha ezt a mirigyet eltávolítjuk a testből, akkor az öregedés folyamata leáll. Kísérletei során olyan idősebb állatoknál melyeknek a hipofízist kivették, tiroxin-kezeléssel elképesztő fiatalodást értek el. A tiroxin a pajzsmirigy hormonja, és döntő hatást gyakorol a vérkeringésre, valamint az immunrendszerre. A csecsemőmirigyről már korábban is tudtuk, hogy fő feladata a fiatalság, a növekedés fenntartása. A tobozmirigyről szintén bebizonyosodott, hogy melatonin nevű hormonja lassítja az öregedést. Most a hipofízis biológiaióra-szabályozó szerepére derült fény.

Életkor-meghosszabbító kutatások azonban nemcsak ezeknek a mirigyeknek a manipulálásával folynak. A Moszkvai Orvostudományi Egyetem kutatói méltán alkalmazásával megkészszerették a kísérleti patkányok élettartamát. P. Niegans svájci orvos a szervezet megfiatalítása érdekében újszülött dámszarvasok szövetéből kivont oltóanyagot vitt a kísérleti állatokba. Robert A. Wilson amerikai orvos a nőknél fokozott ösztrogén- és progeszteron hormonadagolással próbálkozik. A svédek timozin hormonnal kísérleteznek, másutt embrionális agysejteket használnak fiatalításra. Az oxfordi egyetem kutatói aszpirinnel kísérleteznek. Ez a világszerte ismert univerzális gyógyszer meggátolja a szervezetben a kollagénszálak rugalmasságának csökkenését. Kis mennyiségben adagolva megakadályozza a szem szaruhártyájának elhomályosodását is, ami az öregségnek szintén gyakori tünete. Jellemző az aszpirin sokoldalúságára, hogy csökkenti a bélrák és a szívinfarktusz kialakulásának veszélyét is. Mindezek ellenére rendszeres szedése nem ajánlott, mert szalicilsav-tartalma kellemtelen mellékhatásokat pl. gyomorfekélyt okoz.

A testhőmérséklet csökkentésére irányuló kutatásoknak is sok híve van. Egyes tudósok szerint ha szervezetünk hőmérsékletét 2 °C-kal le tudnánk csökkenteni, akkor a maximális életkort legalább 200 évre ki tudnánk tolni, 4 °C-os csökkentéssel pedig elméletileg elérhető lenne a 700 esztendő is. A. Kosztyenko a megoldást a szervezet mesterséges oxidálásában látja. Fiziológus kollégái ugyanis egyévesnél idősebb egereket rendszeresen átmostak szén-dioxiddal dúsított közegben, melynek hatására megjavult a látásuk, a szőrük fényesebb lett, és jelentősen javult a fizikai állapotuk. Négy egér már ötödik esztendeje él, ami az embernél 220 éves életkornak felel meg. Nyikolaj Iszajev moszkvai biokémikus egyenesen a halál legyőzését tűzte ki célul. Kísérleteit juharfaággal végzi. Amikor a rügyek duzzadni kezdenek letördeli őket, hogy a levelek ne tudjanak kihajtani és elsárgulni. Az így becsapott növény mindent előlről kezd. Nyugaton ezt a kísérletet egy mexikói agávéval 100 esztendőn át folytatták, holott ennek a fafajtának a szokásos élettartama 9 év. Érdeemes lenne megvizsgálni a kaliforniai Mojave sivatagban található kreozotcserjét is, mert ez a növény a világ legöregebb élőlénye. A radioaktív szénizotópos vizsgálat szerint 11 700 éves. Valószínűleg a vízőzön után megmaradt magvakból kelt ki.

Jelentős eredményt értek el a genetikai manipulációkkal is. Karl Esser a bochumi Ruhr Egyetem molekulárgenetikai professzora penészgombafajokat tanulmányozva felfedezett egy életkor-meg-

hosszabbító gént. Az a penészgomba amelyben ezt a gént találta átlag 60 napig élt, míg az életkor-meghosszabbító gént nem tartalmazó fajtársak élettartama csupán 25 nap volt. A kutatók addig keresztezték ennek a penészgombafajnak a különböző változatait, amíg olyan mutáns populáció jött létre, melynek minden egyede két példányban tartalmazta az életkor-meghosszabbító gént. Az eredmény: a tenyésztésként ketten már 18 éve élnek.

Korábban már volt szó a hidroxilgyökök sejtkárosító hatásáról. Egy texasi kutatócsoport gén-technológiai módszerekkel kitenyésztett egy légyfajtát, amely két olyan enzimet termel nagy mennyiségben, melyek gátolják ennek a mitokondriumot megtámadó agresszív oxigénvegyületnek a képződését. A védőenzimeknek köszönhetően a manipulált legyek 30-40%-kal hosszabb életűek, mint a társaik. Emberekre vonatkoztatva ez 105 évnél felel meg. Dr. Christoph Richter zürichi biokémia professzor szerint ezeket az enzimeket a mitokondriumba kellene koncentrálni. Rajindar Sahal amerikai tudós már egy lépéssel előre tart. Ő nem a szabadgyökök ellen védő enzimet vitte be a sejtekbe, hanem annak génjét ültette át a gyümölcslegyek örökítő anyagába. A genetikailag manipulált rovarok társaiknál háromszor hosszabb ideig éltek. Embereken még nem próbálták ki ezt a módszert. Igazi áttörés tehát még nem következett be ezen a téren.

Összegzésként megállapítható, hogy ezekkel a próbálkozásokkal csak azt érték el, hogy különböző anyagok bevitelével illetve génmanipulációkkal kisebb-nagyobb mértékben sikerült elfojtaniuk azt a mechanizmust, amely bekapcsolja a szervezetben a soron következő életkori fázist. A sejtek végtelen ideig történő osztódásának módját nem sikerült megtalálni, az örök élet, a hosszú fiatalság továbbra is vágyálom marad számukra. Nagy a valószínűsége annak, hogy csupán biokémiai módszerekkel ezt a célt nem is lehet elérni. A fizika törvényei szerint ugyanis egy rendszer örökéletűségének alapfeltétele, hogy kevesebb energiát adjon le a környezetnek, mint amennyit felvesz onnan. Ez pedig csak úgy érhető el, ha sejteink táplálásában, energiával való ellátásában a jelenleginél jóval nagyobb szerep jut a szubatomi energiarészecskének. A transzmutáció (az a szervezetben lejátszódó átalakulás, amikor a sejtek közvetlenül az éterből kapják az energiát) előfeltétele az örök élet megvalósításának. Az átállás következtében jelentősen csökken a szervezet élelemszükséglete, így az energiamérleg pozitívvá válik. Ezt a folyamatot azonban mi még nem tudjuk előidézni, erre csak a Földön kívüli civilizációk képesek.

Ha jól belegondolunk ez nem is olyan nagy baj, hiszen úgy sem tudnánk mit kezdeni ezzel a tudással. Amennyiben a jelenlegi fejlettségi szinten ráerőltetnénk az emberekre ezt a létformát, akkor boldogtalanná tennénk őket. Ezernyi gonddal megtűzdelt világunkban ugyanis sok ember egyetlen öröme az evés, ha ettől is megfosztanánk őket, mi maradna nekik? Érdekességgé megemlíthető, hogy az antik görög istenek eledele az ambrózia is hasonló hatást gyakorolt a szervezetre, mert a mitológia szerint ezen kívül mást nem igen fogyasztottak. Ennek a titokzatos italnak az összetételét nem ismerjük, de az alapanyaga állítólag egy ma már nem létező növény kipréselt leve volt. Valamivel többet tudunk az indiai istenek kedvelt italáról, a szómáról. A feljegyzések egyértelműen bizonyítják, hogy ez a nedű egy magvakkal és levelekkel rendelkező kúszónövény kipréselt bogyójából származott. Sajnos ez a dél-amerikai ayahuascahoz hasonló növény a túlzott fogyasztás, valamint az arannyal egyenértékű ára következtében már évszázadokkal ezelőtt kipusztult. Egyes növények transzmutációs hatását támasztja alá, hogy Utnapistim, a sumér Noé szintén ismerte a halhatatlanság „füvét” és titkát rábízta fiára, Gilgamesre. A több ezer éves agyagtáblák szerint ez a fű nem más, mint egy *„édesvízű tenger” növénye, amelyről csupán annyit tudunk, hogy „nyílvessző formájú” levele volt, amely úgy nőtt, mint tövis a rózsaszáron. Aki az élet fűvét lenyelte az fiatal maradt, nem fogott rajta a „vényülés örlő hatalma”.* Ez az édesvízű tenger a Fekete-tenger lehetett, mivel az özönvíz előtt ez a hatalmas víztömeg még el volt zárva az óceánoktól.

Élettartamunk jelentős meghosszabbítása előtt még sok járulékos problémát kell megoldanunk, számos negatív következményt kell megelőznünk. Ezek közül legfontosabb a túlnépesedés megakadályozása. Ez a jelenség a fejlődő országok kormányainak már ma is leküzdhetetlen gondot okoz, az élettartam nagyságrendnyi növekedése pedig katasztrofális ellátási nehézségeket okozna az egész világon. Szigorú születésszabályozással elhárítható lenne ugyan ez a veszély, de jelentősen lefékeződne a fejlődés. A halál kiküszöbölésével megfosztanánk az embereket a haladás, az újrakez-

dés lehetőségétől. Jelenlegi fejlettségi szintünkön ugyanis elkerülhetetlen, hogy ballépéseket kövessünk el az életben. Most egy elrontott élet következményeit csupán néhány évtizedig kell elviselnünk, utána reinkarnálódunk, és „tisztá lappal” újra kezdhünk mindent. A halál megszüntetésével

azonban évezredekken át cipelhetnénk magunkkal az ifjúkori ballépéseink következményeit. Erre ráakódnának a későbbi lelki sérülések, és mivel a hosszú élet miatt nem tudnánk megszabadulni tőlük, egy idő után boldogtalan emberek bolygó-jává válna a Földünk.

Ahhoz, hogy ez ne következzen be, a tudati fejlődésünkben olyan szintre kell eljutnunk, ahol már képesek leszünk irányítani az életünket. Csak a szellemi megvilágosodás legmagasabb fokára eljutott ember érti meg tökéletesen az életét befolyásoló univerzális törvények működési mechanizmusát. Ennek hiányában nem látjuk meg a körülöttünk folyó események közötti összefüggéseket, így a sorsunkkal kapcsolatban rossz döntéseket hozunk, amelyek egy idő után elkerülhetetlenül zátony-

ra futtatják az életünket. Tudati fejlődésünk jelenlegi szintjén ez nem csak az egyént tenné boldogtalanná, de meggátolná a társadalom fejlődését is. Emberi gyarlóságaink megakadályoznának bennünket abban, hogy magasabb szempontok alapján igazgassuk a világot. Emiatt az élet konzerválódna, és idővel minden lebénulna. A szülőköröség, az egyéni érdekek minden áron való érvényesítése teljes káoszt idézne elő, ami civilizációnk pusztulását eredményezné.

Meghosszabbított életünkben igen sok szenvedést okoznának az egészségügyi problémák is. Gondoljunk csak bele, hogy ha sikerülne visszanyernünk a korábbi 1000 éves élettartamunkat, és valaki olyan balesetet szenvedne, hogy 30 éves korában nyomorékká válna, akkor több mint 900 évig kellene toló-kocsiban élnie. Ráadásul a súlyos balesetek valószínűsége egy nagyságrenddel megnőne, mivel ilyen hosszú idő alatt szinte mindenkivel történne valami baj. Orvostudományunk a jelenlegi fejlettségi szinten arra sem képes, hogy sebhelymentes műtéteket hajtson végre, nemhogy segíteni tudna ezeken az embereken. A rokkantak számának megállíthatatlan növekedése csak akkor kerülhető el, ha a sérült, elhalt testrészek dematerializálása, és az étertest újramaterializálása rutinműtétnek számít, de ettől mi még messze vagyunk. Mielőtt megtalálnánk az örök élet elixírét, meg kell szabadulnunk az összes testi-lelki nyavalyánktól, hogy élvezhessük a fizikai létet, hogy a hosszú élet ne teher, hanem öröm legyen.

Ezoterikus szemszögből nézve sincs sok értelme az élettartam növelésének. Az ember ugyanis örökké él, soha nem szűnik meg a létezésünk. A halál csupán egy-egy mérőöldkő életünk végtelen láncolatában. Az örök élet titkának kifürkészése helyett inkább a fiatalság és az egészség hosszú idejű megőrizhetőségét kellene elérnünk, mert ez valóban boldoggá tudná tenni az emberiséget. Mellesleg mi magunk is rengeteget tehetnénk ez ügyben mindenféle külső segítség nélkül. A dohányzás, az alkoholfogyasztás és egyéb sejtkárosító szokások elhagyásával, valamint mérsékletes táplálkozással egészségesen élhetnénk, ráadásul évtizedekkel meghosszabbíthatnánk az életünket.

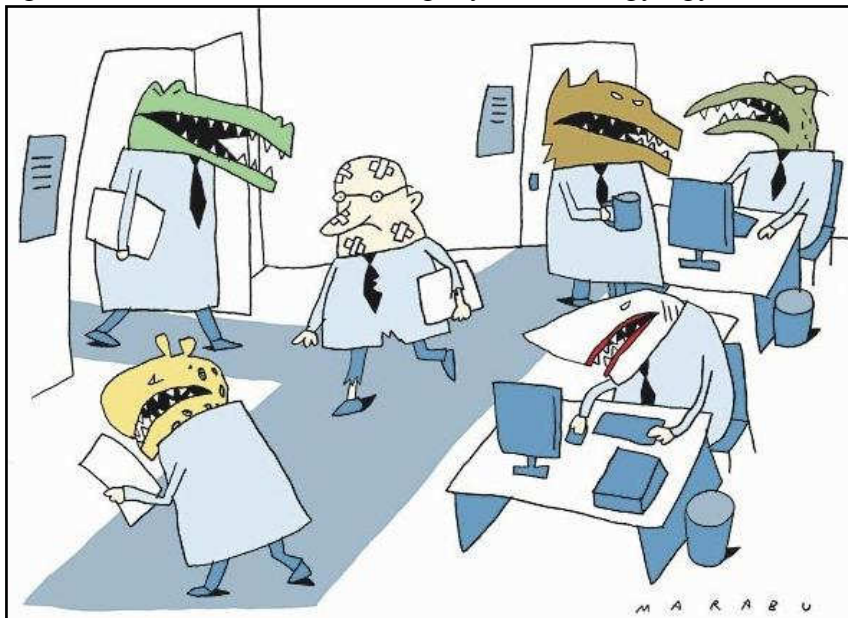
Ezzel a lépten-nyomon hangoztatott intellemmel kapcsolatban azonban sokan felteszik maguknak a kérdést, hogy van-e értelme száz évig élni ital, cigaretta nélkül, sőt mi több korgó gyomorral. A rendszeres testedzésről viszont a káros szenvedélyek rabjainak sem kellene lemondaniuk, mivel tudományosan is bizonyított, hogy a sok mozgás szintén fiatalítja a testet.

Boldogságkeresés

A boldogság elérésének lehetnek speciális akadályai is. Ilyen akadály egymás életének szándékos megkeserítése. Ez a tevékenység egyidős az emberiséggel, csupán a módszerek változtak. A kőkorszakban még meglehetősen nyíltan, bunkósbottal fejezték ki az emberek a másik iránti ellenszenvüket. Időközben finomodott a technika, de ettől nem lett humánusabb. Sőt eszköztárát tekintve egyre visszatartóbbá válik. Embertársaink kikészítésének legújabb módja a „mobbing”. A nyugati pszicháterek ezzel az angol kifejezéssel illetik azt az egyre jobban elharapódzó tevékenységet, amely a másik ember módszeres lejáratására, kikészítésére irányul. A növekvő munkanélküliség miatt mindenki félti az állását, ezért sokan mobbingolással próbálják a vetélytársukat eltávolítani a közelükből. Ennek eszköztára igen széles, a másik fölényes semmibevételétől kezdve, az állandó szurkacspizkán keresztül, a megalázásig terjed. Következménye az áldozat nevetségessé tétele, idegileg való kikészítése, a feljebbvalóinál való lejáratása. Különösen a nők tűrik nehezen, ha keresztülnéznek rajtuk, állandó megjegyzésekkel illetik az öltözküiket (még akkor is, ha egy drága divatszalon legelegánsabb ruhája van rajtuk), ha a beszélgetőpartnerük látványos ásitással reagál a mondandójukra, vagy ha minden mozdulatukat gúnyos megjegyzések kísérik. A legtöbb férfi ilyenkor „behúz egyet” a kellemetlenkedőnek, és ezzel kiadja a mérgét, a nők azonban idegenkednek a tettegességtől. Így nem csoda, hogy egy idő után gyomorfájásra, fejfájásra, szédülésre vagy szívszúrásra panaszkodnak. Az állandó munkahelyi rettegés gyakran kihat a nemi életükre is, ami álmatlansághoz, szorongásokhoz, az önbecsülés fokozatos elvesztéséhez vezet. A folyamat többnyire idegösszeroppanással végződik, hacsak az illető nem futamodik meg időközben.

Sajnos ebben az esetben nem segít, ha az áldozat némán tűri a gúnyolódást, vagy úgy tesz, mint-

ha nem venne észre semmit, mert ettől a kínzó vérszemet kap. A pszichológusok szerint a lehető legrosszabb reakció a beletörődés. Ez a helyzet csak egy módon számolható fel, határozott fellépéssel. Ezeket az áskálódó módszereket ugyanis többnyire sunyi, jellemgyenge emberek alkalmazzák, akiknek a bátorsága csupán addig tart, amíg nem kell félniük környezetük megtorlásától. A környezet ellenállása több módon is megszervezhető. Ne várjuk meg, amíg a kollégák sajnálni kezdenek bennünket, hanem már az elején igyekezzünk

erős szövetségest találni közöttük. Ha egy vezéregyéniség kiáll mellettünk, akkor a többiek nem csatlakoznak a kirekesztők kezdetben elenyésző táborához, és a gúnyolódó visszavonulót fúj. Amennyiben egyértelművé válik, hogy a munkatársaink szolidaritására nem számíthatunk, akkor menjünk be a főnökünkhöz, és nyíltan számoljunk be a helyzetünkről. Egy céltudatos, a rábízott vállalat sorsáért felelősséget érző főnök ilyenkor határozott lépéseket tesz a feszültség feloldására, mivel tisztában van vele, hogy megfelelő teljesítmény csak jó munkahelyi közérzet mellett várható el, a rettegők, szorongók jóval a képességeik alatt produkálnak.

Ez a védekezési mód azonban nem mindig válik be. Főként azokban az esetekben marad el a joggal várt segítség, ha maga a tulajdonos a főnök. Ilyenkor az is előfordulhat, hogy az alkalmazottak közül a rangidős személyt kezdik el mobbingolni. A posztjára pályázó ifjabb karrieristák ott „égetik” ahol tudják, és szélteben hosszában híresztelik róla, hogy megérett már a kiselejtezésre. A „vén banya” melleleg még 40 éves sincs, és két diplomája van, az eltávolítását leginkább szorgalmazó ifjú titán azonban csak 20 éves, s mint tudjuk a mai világban a fiataloké a pálya. A tulajdonos pedig nem avatkozik bele a „nők harcába”. Az „oszd meg és uralkodj” elve alapján úgy okoskodik, hogy neki az az előnyös, ha egyikük sem érzi magát biztonságban. Az sem baj, ha a tanként előrenyomuló fiatalok legázolják az idősebbeket, mert nekik csak fele annyi fizetést kell adni. A szakmai rivalizálásnak nevezett nemes verseny így sülyed le a mexikói kakasviadatok hátborzongató szintjére, ahol a vesztes akár bele is halhat a sérüléseibe. Ez az össznépi játék egyébként állami szinten is óriási veszteséget okoz. Az egyes országok költségvetésében dollármilliárdokra rúg az az összeg, amit a munkahelyi pszichoterror áldozatainak betegellátására, illetve munkanélküli segélyezésére kell kifizetni. Arról nem is szólva, hogy a becslések szerint minden ötödik öngyilkosság a mobbingolás következménye.

Nem kis mértékben keseríti életünket a nap mint nap ismétlődő apró bosszúságok szinte végtelen sora. Ezek közül már az elviselhetetlenség határát súrolja az az „egyszer élünk” filozófián alapuló örült reklámkampány, amely korunk fogyasztói társadalmát katalizálja. Ennek legjellemzőbb megnyilvánulási módját Tarján Iza így foglalta össze: A napi hajszát után hazavánszorogva belezuhanunk a fotelba, és bekapcsoljuk a tévét, abban a reményben, hogy egy jó film talán segít megnyugtatni elnyűtt idegeinket. A tévé azonban egyre kevésbé alkalmas a szórakoztatásunkra, vagy a művészetek iránti vágyunk kielégítésére. A képernyőn ugyanis az áhított film helyett reklámot látunk.

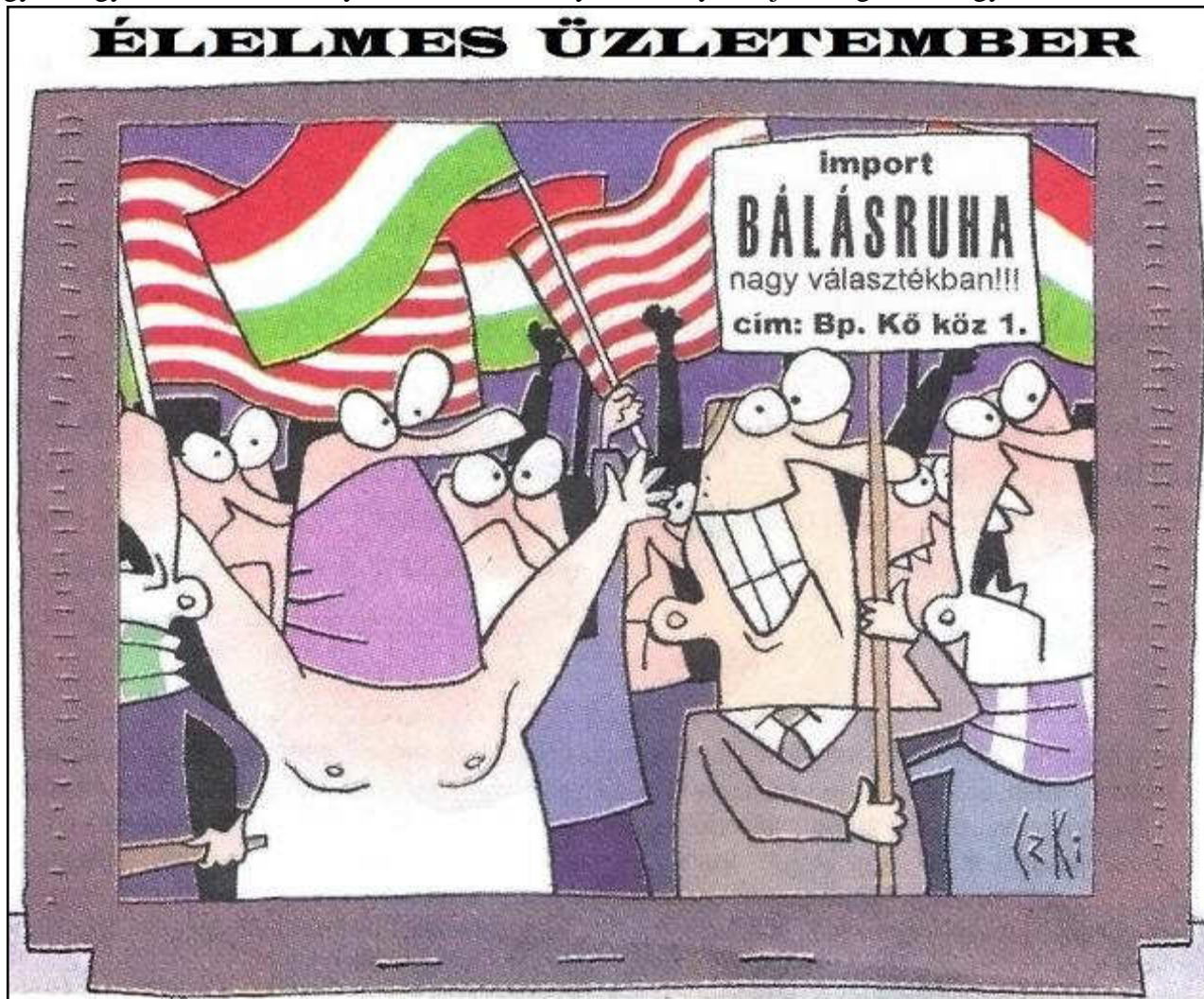

Éppen cukormentes gyümölcslevet hirdetnek (ami nagy valószínűséggel gyümölcsmentes is) na de se baj, mert tele van vitaminnal. Egy gyors csatornaváltás, és máris bűbajos bébi totyog előttünk, aki a legújabb nedvszívó pelenkát dicséri, gügyögő hangon. Újabb gombnyomás, és egy fürdőhabba öltözött sztármanőken jelenik meg, aki azt csicsergi a fülünkbe, hogy bőrünk áztatásához ez a legkiválóbb, mivel modern életérzéssel tölt el. Már kezdünk idegessé válni, pedig a java csak ezután jön. A következő csatornán éppen nagymosás folyik a legcsúcsabb hipo-lipo-szuper mosóporral, ami kiold minden szennyet. Megadóan várunk egy darabig, hátha egyszer vége lesz, közben felvilágosítanak bennünket, hogy az edényeket egykettőre csillogó tisztává varázsoló karcolásmentes mosogatószer mitől jobb a hagyományosnál. Ezután egy hajlengető „bombázó” csodasampont ajánl, amitől örökre megszűnik a korpásodásunk. Hiú remény, ennek sohase lesz vége. Tovább zongorázunk a gombokon, de csak azt tudjuk meg többnyire vacsoraidőben, hogy a nehéz napok alatt miért jobb a szárnyasbetét az intimbetétnél.

Végre rátalálunk egy szórakoztató műsorra. Sok köszönet azonban nincs benne, mert videoklipet sugároznak. Egy szeméttelen három paradicsommadár kinézetű rockzenész bukdácsol, miközben

kásás orrhangon óbégatnak. Körülöttük béna táncosnők vonaglanak a zenének egyáltalán nem nevezhető csörömpölésre. Görcsbe merevednek az ujjaink, mire a reklámszünetekben egy nézhető csatornára találunk. Gyönyörű természetfilm megy, vízesés, gazellaszökellés, virágözön. Madár szárnyal a kék ég felé és lelkünk már éppen elandalodik, amikor a film félbeszakad, és ismét jön a reklám. Hurrá, itt az új fogszuvasodás-gátló csodafogkrém, és a bólogató fogkefe. Ezentúl nem élhet nélküle! De vehetünk minikocsit, maxicsokit, sokélú borotvapengét (amitől férfiasan tökéletesek leszünk), karcsúsító csodabogyót vagy varázsszert, amely leszoktat a dohányzásról. Győződjön meg róla, hogy ez a szintiszta va-

lóság! Minden nap új varázslat! Itt a legértékállóbb, fix kamatozású kötvény. Magas hozamú! Még nyugdíjas korában is vagdalhatja a szelvényeket. Életet az éveknek! Érez rá, mozdulj rá! Csúcs ez az érzés! Élménnyé válik a pillanat! Aki vesz, annak lesz!

Ha valaki a magas ára miatt elbizonytalanodna, azt ez a jelmondat győzi meg, hogy miért kell mégis megvennie a kiszemelt árut: „Mert megérdemled.” Folytatva a gyözködést: „Az új termék egyéniség, akár csak te.” Aki még nem kábult el kellőképpen, annak így hízelegnek: „Csak rólad szól!” vagy: „Mert te vagy a világ!”, illetve: Fedezd fel a magadban rejlő Istent!” Ezt hogy lehet elérni? Hát úgy, hogy vedd meg a reklámozott terméket. Aztán máris Istenné válsz. Ha máshol nem, hát a kacsagyártók szemében. Isteníteni fognak, hogy megvetted az általuk gyártott haszontalan holmikat. A műveltebbekre így próbálnak hatni: Carpe Diem! (Élj a mának!) Aki még mindig nem látta be, hogy miért kell ebben a világban mindent megvásárolni, annak ezzel a magyarázattal szolgálnak: „Mert én itt és most vagyok fontos!” Mindegy hogy mi, csak vegye, vigye, egye, igya! Korunk jelszava: Vásárolok, tehát vagyok. Vásárolhatunk telefonon is, hitelkártyára! Na és siessünk, mert a jutányos árat csak a „készlet erejéig” tudják tartani. Ha többet veszünk sorsjegyet is kapunk, és a ki tudja mikor lezajló tombolajátékon luxusautót nyerhetünk, vagy részt vehetünk egy marsutazáson a következő évszázadban.

A végén már kóvályog a fejünk, és kábán a fotelba hanyatlunk. Félálomban támad egy víziónk, hogy a tőlünk beszedett előfizetési díjakból létrejött egy reklámmentes tévécsatorna. Ezt elvileg elvárhatnánk az állami televíziótól is a pénzünk ellenében, de jelenleg az a helyzet, hogy a kereskedelmi csatornák a műsort szakítják meg a reklámokkal, a közszolgálati televízió pedig a reklámfolyamot szakítja meg műsorral. (Mellesleg egyáltalán nem tekinthető megvalósíthatatlan álomnak a reklámmentes műsorszórás. Nagy-Britanniában a BBC két tévé- és öt rádiócsatornáján egyetlen reklámot sem sugároznak. Az előfizetési díjakból tartják fenn magukat. A Finn Közszolgálati Rádió és Televízió sem sugároz reklámot. Ennek ellenére igen színvonalas műsort ad, állami támogatás nélkül.)

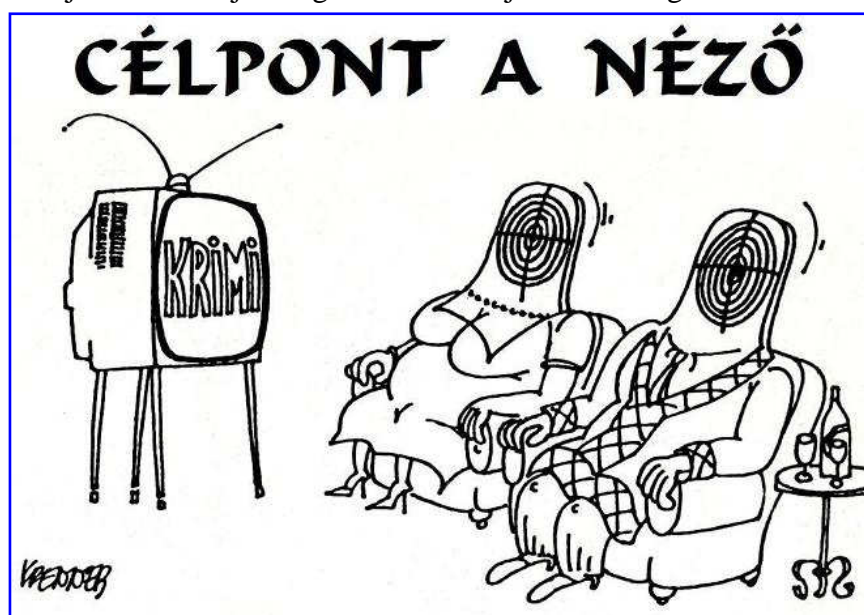

Arra ébredünk, hogy zsibbad minden testrészünk, a tévéképernyőn pedig át-látszó éjjeliedényt reklámoznak, amely a legkisebb provokációra ünnepi tűzijátékba kezd, és madárhangokat utánoz. Na ebből elég, még egy gombnyomás, és irány az ágy. Megvolt az aznapi kulturális program. Megpróbálunk elaludni, de nem megy. Közben azon töprengünk, hogy miért vagyunk egyre idegesebbek.

A pszichológusok szerint ezzel a hazug, álságos propaganda-tevékenységgel nem csak az a baj, hogy hamis illúziók tömkelegével eltakarja a valóságot, hanem boldogtalanná teszi a társadalmat. Az életöröm állandó dicsérete idegesíti, elszomorítja az átlagembert. Ez az alattomos, a mindennapi világtól elrugaskodott agitáció felpiszkálja vágyaikat, azt sugallja, hogy

bizonyos tárgyak birtoklása nélkül nem lehetünk boldogok. Az ilyen reklám frusztrálja a nézőt, aki úgy érzi, hogy élete merő kudarc, mivel nem elég gazdag, nem elég fiatal, nem elég szép. Ha nem tudunk megfelelni a reklám által támasztott követelményeknek, máris kirekesztenek bennünket. Az ellenünk folytatott reklámhadjárat teljesen eltorzítja világunk értékrendjét. A valóság és a média által sugallt „álboldogság” között tatóngó szakadék életidegen társadalmi tudatot alakít ki. A multinacionális cégek tudomást sem vesznek a fizetésekre, a munkanélküliekről, a rokkantokról. Aki nem vásárol, az nem létezik! A dagadó bukszájú öntelt, pökhendi győzteseket; a konjunkturalovagokat, a szélhámos-ságból, csalásból, sikkasztásból meggazdagodott ügyeskedőket viszont félistenként ünneplik. Őket láthatjuk minden televíziós csatornán, kizárólag számukra van hely ebben a világban. Elbizonytalanodni se hagyják őket, mert szinte percnként harsogják a fülükbe, hogy: „Mind

den nap rólad szól!”. A szegény körülmények között élő, a sorcsapásokat némán tűrő tömeg csak te-

her a fogyasztói társadalom nyakán, akiktől legjobb lenne megszabadulni. Miután ez nem lehetséges, úgy kell tekinteni őket, mintha nem is léteznének.¹⁶

Mivel ez a nyomás nem enyhül, a realitásokat nélkülöző, színlelt világot tükröző reklámok lassan örületbe kergetik az embereket. Ezért egyre többen követelik, hogy a közszolgálati rádióban és televízióban tiltsák be a reklámozást. Nyugaton a színvonalas termékeket előállító gyártók már kezdenek rájönni, hogy a médiából áradó erőszakos árupropagáló hadjárat nem a legmegfelelőbb módja a potenciális vásárlók megnyerésének. Az áruvásárláshoz szükséges ismereteket sokkal hatékonyabban és olcsóbban lehet eljuttatni a fogyasztókhoz speciális információközpontok segítségével. Ennek a Fogyasztói Ismerettárnak nevezett hálózatnak a kiépítése a nyugati országokban már évekkel ezelőtt elkezdődött, és egyre nagyobb népszerűségnek örvend. A Német Fogyasztóvédelmi Egyesület pl. ország-szerte 400 helyen működtet tanácsadó irodákat. Ezeket a sajátos könyvtárakat évente több millió alkalommal keresik fel a vásárlók. A polcokon sorakozó dossziékban megtalálható a keresett árucikkekre vonatkozó minden információ. Jelenleg 60 témakörben nyújtanak segítséget a háztartási kisgépektől kezdve a lakásfelújításig és a biztosításig. Az adatok naprakészek, folyamatosan figyelemmel kísérik a változásokat, lépést tartanak a fejlődéssel. A megfelelő árucikk vagy szolgáltatás gyors kikeresését egy kulcsszójegyzék könnyíti meg.

A vonatkozó dosszié elején egy rövid összefoglaló található, amely arról tájékoztat, hogy a szóban forgó áru mire jó, és mi várható el tőle. Ebből eldönthetjük, hogy feltétlenül szükségünk van-e mondjuk ruhaszárító gépre, sőt még az is kiderül belőle, hogy milyen műszaki feltételei vannak az alkalmazásának. Így nem utólag jövünk rá, hogy hiába vásároltunk meg egy divatos készüléket, mert a mi lakásunkban nem helyezhető üzembe. Az ajánlások tartalmazzák a környezetvédelmi szempontokat is. Ez a szervezet annyira ügyel a fogyasztók érdekeire, hogy ha egy készülék az átlagosnál több energiát vagy segédanyagot fogyaszt, akkor nem kerülhet bele ebbe a gyűjteménybe. A bővligyártóknak tehát esélyük sincs arra, hogy a vásárlókat ezen a hálózaton keresztül megteveszék. A termékismertetőket típus-összehasonlító és összefoglaló kommentárok egészítik ki, melyekből kiderül, hogy egy-egy áru vagy szolgáltatás miben jobb és miben rosszabb az átlagnál. A döntést jelentős mértékben elősegítik a vonatkozó termékkel kapcsolatos újságcikkek, valamint a tesztmagazinok és kutatóintézetek jelentései. A kellő szakértelemmel összeállított dossziék terjedelme a 100 oldalt is meghaladhatja, így mindenki alapos információkra tehet szert a tanulmányozásuk által. Természetesen arra is van lehetőség, hogy a bennünket legjobban érdeklő oldalakról fénymásolatot kérjünk, és a döntést otthon, családtagjaink bevonásával hozzuk meg. Nagyon valószínű, hogy a jövőben ezeknek a könyvtáraknak az anyagát felviszik az Internetre, így anélkül, hogy kimozdulnánk hazulról, a személyi számítógépünkön gombnyomásra hozzájuthatunk a bennünket érdeklő áruismertetőhöz.

Ennek a rendszernek a kiépülése a legtöbb országban csak kibontakozóban van, és még évtizedek kellenek ahhoz, hogy hatékonyra váljon. Mind többen hangoztatják azonban, hogy addig is tenni kell valamit, mert a nem kívánt reklámbetétek előfizetőkre erőszakolása nem más, mint pszichikai terror, az emberi szabadságjogok megsértése. Az újságokban, folyóiratokban megjelenő hirdetések ellen könnyen lehet védekezni, mert az olvasók egyszerűen átlapozzák a számukra érdektelen részeket. Ugyanezt viszont nem tehetik meg a közszolgálati rádió hírműsorával, mivel a készülék időszakos kikapcsolása vagy lehalkítása esetén előfordulhat, hogy egy létfontosságú információról maradnak le a nem megfelelő időben történt visszakapcsolás miatt. Itt még az a tévékészülékeknél alkalmazott módszer sem segít, hogy a reklám időtartamára lekapcsoljuk a hangot, mert kép hiányában nem tudjuk mikor folytatódik a műsor. Azért is felháborító a napi hírek ismertetése közben hirdetni, mert ezt még a kereskedelmi csatornák sem teszik meg. Miután az államnak nem áll érdekében,

¹⁶ Csak addig számítunk értékesnek, amíg fogyasztunk. Ha nem, úgy járunk, mint a kiolvasott újság, a szemétdombon landolunk. Miközben szenvedünk a magánytól, mi is ezt tesszük a körülöttünk élőkkel. Partnereink, barátaink is lecserélhetők, feláldozhatók. Miközben tele vagyunk hibákkal, emberi gyarlóságokkal, külsőnk is sok kívánnivalót hagy maga után, partnerünkötől, barátunktól a tökéletességet várjuk el. Azt hisszük, hogy ez nekünk jár, mert megérdemeljük. Ha valaki nem felel meg túlzó elvárásainknak, akkor lelkiismeretfurdalás nélkül lecseréljük egy jobbra, szebbre.

hogy gátat vessen az erőszakos reklámhadjáratnak, a média pedig gyakran még a minimális rendszabályokat sem tartja be, a kiszolgáltatott polgár nem tehet mást, mint öntevékeny védekezésbe kezd. Ennek leghatékonyabb módja, hogy nem vásárolja meg azokat az árucikkeket, amelyeket a közszolgálati rádió- és tévécsatornák a műsor megszakításával, vagy az időhatárok közé szorított reklámblokkok előtt illetve után sugároznak. Ne tévesszen meg bennünket az a legújabb trükk, hogy a műsort kettévágják, és a két rész között hirdetnek.

Egyébként ez az áldatlan állapot technikai úton könnyen felszámolható lenne. Létezik egy műszaki megoldás, melynek segítségével mentesíthetnék magukat a nem kívánt reklámoktól azok, akik végképp nem tudják elviselni ezt az erőszakos propaganda-tevékenységet. Ehhez semmi mást nem kellene tenni, mint alkotni egy törvényt, amely a műsorszóró állomások számára kötelezően előírná, hogy a reklám megkezdése előtt és a befejezése után sugározzanak ki egy jelet az éterbe. Ennek a füllel nem hallható jelzésnek az észlelésekor a készülék lekapcsolja önmagát, majd a reklám végén automatikusan visszakapcsol. Sajnos a más állomásra való átállás nem megoldás, mivel a rádió- és tévéstudiók újabban összehangolják a hirdetéseiket. Mindegyik egyszerre kezd el reklámozni, hogy megakadályozzák a más csatornákra való menekülést. Ez is azt bizonyítja, hogy a műsor csupán töltelek az egyes reklámok között. Nem akkor kezdődik, amikor a hallgatók illetve a nézők igénylik, hanem akkor, amikor a fő tevékenység, a reklám befejeződik.

Angliában évekkel ezelőtt már folytak kísérletek ilyen jelzések kisugárzására a BBC közreműködésével, de a vételükkel kapcsolatos többletköltséget a készülékgyártók nem vállalták. Ma már azonban a híradástechnikai készülékeket is integrált áramkörökből szerelik össze. A jelfeldolgozó chipen ennek az áramkörnek a kialakítása csak egy töredéknyi helyet foglalna el, ami nem emelné számottevően a végtermék árát. Az ily módon előálló minimális árkülönbséget nagyon sokan vállalnák a lelki nyugalmuk érdekében. Még különböző készüléktípusok gyártására sem lenne szükség. Ez az érzékelő áramkör ugyanis egy kapcsolóval letiltható, így csak akkor lépne működésbe, ha azt a használója aktiválja. Mind több embert irritál az a jelenség is, hogy a rádió- és tévécsatornák a reklámokat jóval nagyobb hangerővel sugározzák, mint a normál műsort. A reklám időszakára szándékosan megnövelik az adóteljesítményt, örületbe kergetve ezzel az amúgyis pattanásig feszült idegzetű embereket. Ezt azért teszik, hogy ha a néző a reklám idejére kimenekülne a konyhába vagy a mellékhelyiségbe, ott is hallhassa, hogy milyen „páratlan lehetőséget” kínálnak neki. Mellékesen megjegyezve a hangos zenét is sokan kifogásolják. Fiziológiai mérések szerint az emberi fül a zenét 10%-kal hangosabbnak érzékeli, mint a beszédet. Ezért Ausztriában és a legtöbb nyugati országban már évek óta csökkentett hangerővel sugározzák a zeneszámokat, hogy kíméljék a hallgatók dobhártyáját. A magyar hangmérnökökhöz azonban még nem jutott el ez az információ, ezért nálunk a zenei műsorok alatt szinte harsognak a rádiók, televíziók a készülék előtt ülők és a szomszédok nagy öröme. Mindezt tetézi a reklámok alatti további hangerőnövelés, ami már a legbékétűrőbb embereket is kihozza sodrúkból.

A reklámetikát tehát ki kellene bővíteni műszaki rendszabályokkal is. Ezeknek az intézkedéseknek a megtétele nem halogatható sokáig, mert az emberek tűrőképessége ezen a téren is a végéhez közeledik. Az egyéni megtorló akciók, a zaklatás címén indított próbaperek és egyéb atrocitások elkerülése érdekében mielőbb megfelelő mederbe kell terelni a gazdaságnak ezt a szféráját is. El kell érni, hogy a reklám ne pszichoterror, hanem a potenciális fogyasztókat segítő tevékenység legyen. A reklámpar azoknak szolgáltatson, akik ezt igénylik. A gazdaság egyetlen ágazata sem engedheti meg magának, hogy az embereket olyan árucikkek megvásárlására, vagy olyan szolgáltatások igénybevételeire kényszerítse, amelyekből nem kérnek. A reklámpar sem lehet ez alól kivétel.

Jellemző a reklámhadjáratokat irányító hiénák gátlástalanságára, hogy semmi sem szent előttük. Újabban elkezdtek a saját szempontjaik szerint vizsgálni a Megváltó személyét is. Számukra a kereszténység a tökéletes marketingstratégia klasszikus példája. A „szeressük egymást” minden idők legjobb jelszava, a kereszt pedig 2000 év óta a legismertebb és legnépszerűbb „védjegy”. Napjainkban nemcsak a hívő emberek viselik. Azokon is megtalálható, akik inkább az Antikrisztus seregébe illelenek. Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy a reklámszakemberek az üzleti pangás megszüntetésének módját is az evangéliumra vezetik vissza. Amikor csökkent a hívők (szemükben a fogyasztók) száma, Krisztus csodát tett, és a „forgalom” újra megnövekedett. A mai menedzserek szemében Jézus a si-

keres ember mintaképe. A „number one”, aki mindig tudta, hogyan kell önmagát megcsinálni és eladni. Még a halálából is hasznot húzott. Sikerei szempontjából keresztre feszítése volt a legjobb „húzása”. Mindent egybevetve Jézus rendkívüli ember volt, az egyetlen igazi „superman” az elmúlt két évezred során.

Hát ilyen emberek irányítják ezt az iparágat. Nem véletlen, hogy oly sokan irtóznak tőle. Erre mondják a szociológusok, hogy egy-egy reklámban sűrítve megtalálható az egész profitcentrikus világtétele. A helyzet odáig fajult, hogy már a reklámszakemberek is kezdik féltetni a dömping irányába sodródott szakmát, és „reklámzajról” beszélnek. A gyártók, szolgáltatók nap mint nap bombázzák a hirdetés tárgya iránt érdektelen állampolgárt. A reklám jelenleg olyan, mint amikor sokan beszélnek egy szobában, és a nagyobb alapzaj miatt mindenki hangosabban kezd el beszélni. Ezáltal persze még kisebb lesz a tér. A végén mindenki üvölt, mégis alig hallják egymást. Ettől az örülettől menekülve mind több tévéző válik általános reklámkerülővé.

A nagy haszon reményében gombamód szaporodó kereskedelmi csatornák tönkretették a társadalmi együvé tartozás érzését is. A televíziózás kezdetén, amikor csak egy-két tévécsatorna létezett, mindenki ugyanazt a műsort nézte. Így másnap az iskolában, a munkahelyen, baráti körben volt miről beszélni. Ezek beszélgetések fontos szerepet töltöttek be a társadalmi kohéziós erő megerősítésében. Most több száz csatorna között válogathatnak a tévézők, sőt a műholdak közvetítésével a tengerentúli adások is elérhetővé váltak. Ezért mindenki mást néz. Megszűnt a közös élményforrás, nincs miről beszélgetni. Ez a jelenség is jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy az emberek egyre jobban elidegenednek egymástól. Az elidegenedést, a bezárkózást a társadalmi értékek, normák elvetése követi, amely a jelenlegi korszellem, a nihilizmus kialakulásához vezetett. A nihilizmus pedig a fogyasztói világ vallása, ahol nincs többé helye az eszményeknek, az önfeláldozásnak. A nihilista jelszava: Csakis magadnak, ösztöneid kielégítésének élj! Fogyassz minél többet, és ne törődj a környezeteddel, a körülötted élőkkel.

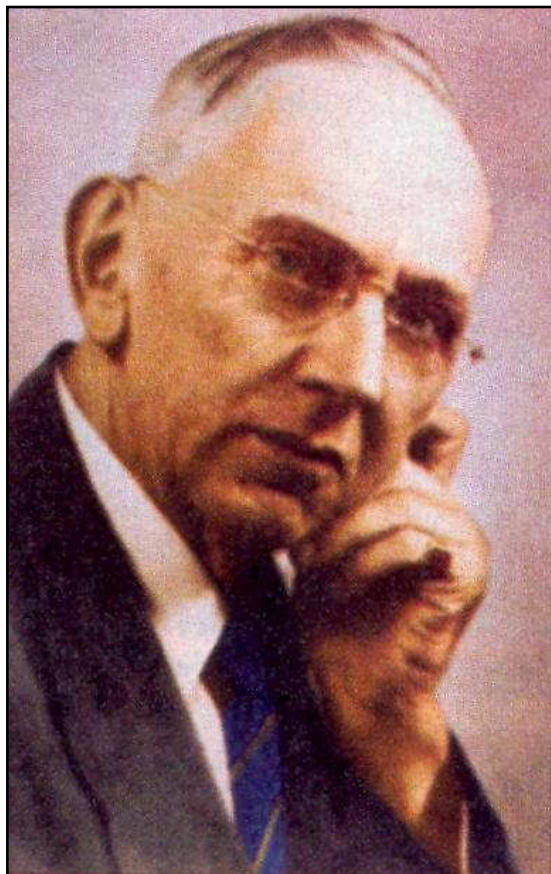
A kereskedelmi televíziók egyetlen pozitív megnyilvánulása, hogy újabban az amerikai sikerfilmeket nem szakítják meg reklámokkal. A végén megemlítik, hogy ezt a filmet valamelyik bank vagy más szponzor jóvoltából tekinthették meg megszakításmentesen. Nem tudjuk, hogy ki találta ki ezt a reklámozási módot, de zseniális ötlet volt. A reklámozási idő megvásárlása, kiváltása forradalmi változásokat fog elindítani a műsorszórásban. Ez a folyamat nagy kihívás elé fogja állítani a közszolgálati tévécsatornákat. Sokan csak azért nézik az államilag támogatott tévécsatornák műso-

rait, hogy mentesüljenek a negyedóránként bevágott reklámblokkoktól. A közszolgálati televíziók műsora azonban többnyire ismétlésekből áll, mivel pénz hiányában nem tudják megvenni a legújabb sikerfilmeket. Emiatt a nézők többsége inkább a kereskedelmi tévécsatornák műsorait nézi, és a reklámok idejére átkapcsol egy másik csatornára. A reklámmegszüntetésnek ez az új módja azonban szükségtelenné teszi a „szlalomozást”, ami még több nézőt fog elhódítani a közszolgálati csatornáktól.

Könyvajánlat

Szülőhazájában sokan tudnak róla, de a nagyvilágban még csak most kezd megismerkedni a híres amerikai látnok Edgar Cayce¹⁷ életével. Erről a két világháború között tevékenykedő páratlan

képességű pszí-diagnosztáról egymás után két mű is megjelent a magyar könyvpiacra. Az egyik Noel Langley¹⁸: Cayce a reinkarnációról, a másik Jess Stearn¹⁹: Az alvó próféta című regénye. Ezekben a kötetekben tulajdonképpen a szellemvilág üzenetei találhatók; rendkívül értékes információk a reinkarnációról, a múltunkról, a jövőnkéről, és egyes betegségek gyógyítási módjáról. Cayce ehhez az óriási mennyiségű és szinte minden esetben helytállónak bizonyult tudásanyaghoz oly módon jutott, hogy önmagát hipnotizálta, és agyának egy meghatározott frekvenciatartományában földöntúli lényekkel lépett kapcsolatba. Az üzenetek, a tanácsok rajta keresztül érkeztek, és miután a titkárnője gyorsírással lejegyezte a szeánszokon elhangzottakat, így szerencsére az egész anyag fennmaradt. (43 éven át 30 ezer diagnózist jegyzett le.) Cayce már életében is jelentős erkölcsi elismerésnek örvendett, de az emberek csak néhány évtizeddel a halála után döbbsen rá arra, hogy milyen nagy jelentősége volt a munkásságának. Tevékenysége olyan mély nyomot hagyott az amerikaiak lelkében, mint Saint-Germain gróf működése Európában.

Az általa közvetített reinkarnációs üzenetek annyira lényegre törők, hogy jelentős mértékben segítették ennek a jelenségnek a jobb megértését. Érdemes néhány gondolatot kiragadni ezekből a tanításokból. Kezdjük először a fogalom tisztázásával. Cayce szerint a reinkarnáció nem teória, hanem egy gyakorlati tanácsokkal szolgáló erkölcsi kódex, ami közvetlenül hat az emberi morálra. A karmát melynek lapjain a lélek nyereségei és veszteségei életről életre feljegyeztetnek, gyakran összetévesztik a megtorlással. A karma azonban nem a büntetés eszköze, mivel mindig elfogulatlan, végső célja a jobbá tétel. Eközben valóban fájdalmas szenvedéseket okoz, de a fizikai szenvedés a legalkalmasabb arra, hogy rábírja az egyént a lecke elsajátítására. Végig kell tehát mennünk az élet szenvedésén, hiszen ez fog belőlünk embert csinálni.

Érdekes, hogy ezek a nézetek mennyire egybevágnak a buddhizmus tanításaival. A buddhisták szerint ebben a világképben tulajdonképpen nincs jó vagy rossz cselekedet, itt a megfelelés vagy az elvárások nem teljesítése az, ami az univerzum törvényei szerint elbírálásra kerül. A reinkarnáció egy rendkívül türelmes pedagógiai rendszer, amely minden irányban lehetőséget nyújt a tanulásra, a tapasztalatszerzésre. A fizikai világban újra és újra alászállva egymás sorsának kovászaként tevé-

¹⁷ edgár kisz

¹⁸ noel lengli

¹⁹ dzsesz störn

kenykedünk mindaddig, amíg egymástól, vagy korábbi közös problémáink megoldásaiból tanulni tudunk. Feladatunk a tapasztalásban: az eredetbe való visszatalálás, egyfajta felébredés, és az értékek tisztánlátása – a vágyak, illúziók, a lelkünket fogva tartó tévedések labirintusában. A megmértetés egyfolytában zajlik, életünk minden egyes percében vizsgálunk. Helyes vagy helytelen cselekedeteink alapján lerövidíthetjük, vagy elnyújthatjuk a karmikus ciklusunkat.

Az isteni teremtes csak a születést és a halált tartalmazza. A kettő közötti időtartamot mi töltjük meg. Ha ez nem így lenne, akkor csupán robotok lennénk. Ha azt feltételezzük, hogy minden ami velünk történik elkerülhetetlen, akkor abszolút fatalistákká válunk. A sors lényege, hogy vannak bizonyos útjelzők, amelyek megjelölik életutunkat, megtanulandó leckék, megtapasztalandó események, elintézendő feladatok, megismerendő emberek, és meghozandó döntések formájában. Hogy milyen módon kezeljük ezeket a jelzéseket, az már tőlünk, a szabad akaratunktól függ. Ennek ellenére sokan vannak akik úgy érzik, hogy sorsuk alakulása nem rajtunk múlik. Azt tapasztalják, hogy az életük meghatározott mederben folyik, és ők nem képesek semmilyen befolyást gyakorolni az események menetére. Ez azonban nem így van, mert nekünk is annyi beleszólási jogunk van életünk alakulásába, mint a külső erőknek, de mi nem használjuk ki a lehetőségeinket. Ennek okát Cayce az alábbi képzettársítással tette érthetővé:

A jövő különböző események bekövetkezésének lehetősége, melyek közül a legvalószínűbb történik meg. A jelenben folyó eseményeknek többféle végkifejlete is lehet, a döntés a szabad akaraton múlik. Az életben azonban szinte mindig a legvalószínűbbnek látszó lehetőség válik valóra, akár káros, akár hasznos következményekkel jár ránk nézve. A számunkra kellemetlen események végbe menetelét megakadályozhatnánk ugyan döntéseink megváltoztatásával, de ez nem olyan könnyű. Hibáinkat, gyarlóságainkat leküzdeni, az átalakulással járó kellemetlenségeket elviselni, korábbi viselkedési normáinkat megváltoztatni ugyanis nagyon nehéz. A szokáshoz, a belénk nevelt gondolkodásmódhoz, a már elért egzisztenciából eredő biztonsághoz való ragaszkodás nagy úr az életünkben. Ebből ered az új dolgokkal szembeni idegenkedésünk is, ami rendkívüli erővel tart bennünket a megkezdett úton. Nem kis szerepe van az új, teljesebb élethez vezető út elutasításában a kényelemszeretetnek, a lustaságnak, és a szellemi tunyaságnak.

Mindezen hatásokat figyelembe véve életünk folyása illetve társadalmunk jövője úgy is elképzelhető, mint egy széles országút, amelyen számtalan útkereszteződés, útelágazás és kitérő található; viszont mindegyiknek az elején ott áll egy tiltó vagy figyelmeztető tábla, ami végül is arra készít bennünket, hogy továbbra is a legszélesebb, legsimább úton haladjunk. A szabad akaratból eredő döntési jog lehetővé tenné ugyan, hogy sorsunk elágazásánál a rövidebb utat válasszunk, a legtöbben azonban nem válladják a járatlan út kitaposásával járó kényelmetlenséget és kockázatot. Ennélfogva a számunkra biztosított 50%-os döntési arány alig érvényesül az életünkben, sorsunk többnyire a Teremtő által kijelölt pályán halad. Ennek ellenére Isten nem él vissza a helyzeti előnyével, és nem írja meg előre a jövőnket.

Ezt a ciprusi mágus is megerősítette, aki egy meditáció során eljutott az „idő templomába” és ott semmilyen feljegyzést nem talált a jövőre vonatkozóan. Túlvilági segítői tapasztalati úton megértették vele, hogy **semmi sincs előre megírva, minden folyamatosan létesül a jelenben**. Az hogy mi vár ránk tőlünk, a cselekedeteinktől függ, és ezáltal minden pillanatban átírjuk a valószínűségen alapuló jövőnket. Az ember szabad akarata tehát valóság, és nem téveszme. Semmi okunk sincs azt gondolni, hogy sorsunk előre determinálva van, és mi csak tehetetlen bábuk vagyunk a Mindenható kezében.

Egyszer megkérdezték Caycetől, hogy miért nem emlékezünk az előző életünkre. Erre ő nem a Bibliából ismert magyarázattal, hanem a következő megjegyzéssel szolgált: Ez azért van így, mert **azonosak vagyunk valamennyi életünk összegével**. Ezek nyilvánulnak meg szokásainkban, érthetetlen viselkedésainkban, vonzalmainkban, ellenszenvünkben, tehetségeinkben és hiányosságainkban, de ez tükröződik vissza fizikai, illetve érzelmi szilárdságunkban vagy gyengeségünkben is. Az események amelyek a végeredményt létrehozták lényegtelenek, ezeknek ismerete csak felesleges zavarokat okozna a gondolatainkban, elvonná a figyelmünket a jelenlegi feladatainktól. Helyzetünk leginkább egy színész tevékenységéhez hasonlít. Amikor új szerepet játszik, el kell felejtse az előzőket, különben belezavarodna a mondandójába. Nem felejt el azonban az előző szerepeiben szer-

zett tapasztalatokat, sőt ezeket felhasználva alakítja ki egyre magasabb fokon az éppen aktuális figurát. Az egyéni életek során kifejlesztett értékrend és személyiségjegyek össztársadalmi szinten összegeződnek. Ennélfogva minden nemzet lelkének legbelső indíttatásától fogva hozza létre a maga szokásait. Így alakították ki pl. a franciák azt a mentalitást, amely elősegíti a szépség élvezetét, és az emberi test iránti hódolatot, de ennek tudható be a németek precizitása, az angolok embertársaik iránt tanúsított toleranciája, vagy a japánok munka- és rendszeretete is. Amennyiben az egyes nemzetekre jellemző vonások összeadódnak, akkor ez az életképesség fokozódását eredményezi. Ennek a bevándorlók által létrehozott erőfokozódásnak köszönheti a jelenlegi gazdasági, politikai hatalmát és kulturális fölényét az Egyesült Államok, de Kanadát és Ausztráliát is ez emelte ki a provinciális országok sorából.

Örölnünk kell tehát a másságnak, mert ez teszi teljessé a világunkat. Minél több nemzet integrálódik be egy anyanemzet testébe, annál nagyobb lehetőség előtt áll az ország. A nemzetiségekkel rendelkező államok polgárainak tehát nem gyűlölniük kellene a kisebbséget, hanem hálát kellene adniuk Istennek, hogy potenciális lehetőséget kaptak a társadalmi felemelkedésre. Ez persze nem teszi automatikusan gazdaggá és hatalmassá a változatos génállományú társadalmakat, mivel a beilleszkedéshez, és a népek közötti egyetértéshez nem vezet kikövezett út. Mind az egyénnek, mind az egyes nemzeteknek meg kell vívniuk a saját harcukat a felemelkedésük érdekében. Az ezzel járó terheket, szenvedéseket senki sem vállalhatja át tőlük, erőfeszítések nélkül semmi sem érhető el az életben. A beillesztés során mindenképpen kerülni kell a „népek nagy kohóját”. Az erre törekvő kelet-európai államok példát vehetnek az Egyesült Államoktól. Ott már rájöttek, hogy a kisebbségben élők kulturális identitásának megőrzése nélkül a többségben levők kultúrája sem lehet teljes. A két kultúra ugyanis évszázadokon keresztül együtt fejlődött, így egymás szerves részévé váltak. A nemzetiségek kultúrája nem csak teljessé teszi, de gazdagítja is a befogadó országot, mert minél változatosabb egy társadalom kultúrája, annál szebb, boldogabb életet lehet benne élni. Az örömteli ember pedig egyben kreatív ember is, ami végső soron az ország gazdasági felemelkedését eredményezi.

A kulturális identitás megőrzése akár létkérdés is lehet egy ország számára. Az Egyesült Államokban az angolszász hódítók barna szappannal mosták ki az iskolában azoknak a navahó indiánoknak a száját, akik anyanyelvükön szólaltak meg. A II. világháborúban aztán ez a nyelv segített az amerikai hadseregnek megnyerni a csendes-óceáni háborút. A japánok sorra fejtették meg a rejtjelező gépek üzeneteit, de a navahó nyelven küldött üzenetekkel nem boldogultak. Később ez a hősiesség helyállás is hozzájárult a beolvasztási törekvések megszüntetéséhez, a kulturális önrendelkezés állami elismeréshez. Egyébként a nyugat-európai országoktól is lenne mit tanulnunk ezen a téren. Ők azt tartják, hogy a kisebbségnek több jogot kell adni, mint a befogadó nemzet polgárainak, hogy ezzel ellensúlyozzák azt a félelmet, amit a gyengébb érez az erősebbel szemben.

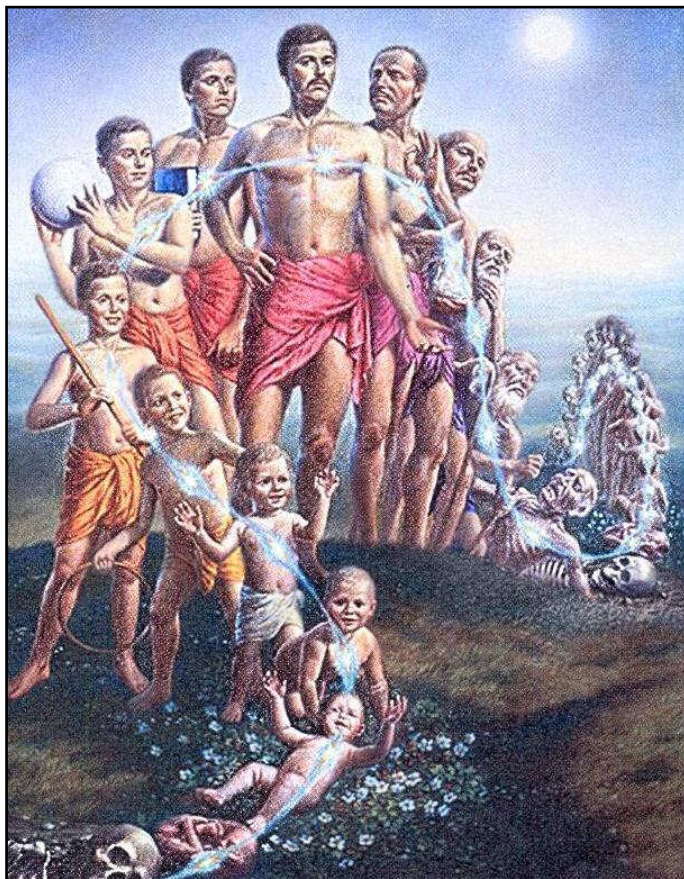
A kisebbségekkel való együttműködés nem csupán társadalmi, hanem egyéni szinten is előnyös lehet. Már közhelynek számít, de igaz az a mondás, hogy a nemzetiségek a híd szerepét töltik be az eltérő anyanyelvű országok kapcsolatában. Az viszont tény, hogy a kisebbség nyelvének elsajátítása élénkíti a kereskedelmet a két nemzet között. A jelenlegi nehéz gazdasági viszonyok és növekvő munkanélküliség mellett sok ember köszönheti az állását annak, hogy megtanulta szomszédai nyelvét. Sajnos ennek az ellenkezőjére is van példa. Főleg a gazdagabb országokba emigrált szülők az anyaországban elszenvedett sérelmeikre hivatkozva szándékosan nem tanítják meg gyermekeiket korábbi hazájuk nyelvére. Ennek azután az utódok látják kárát. Nem csak azért, mert elvesztik gyökereiket, de sok esetben a kínálkozó álláslehetőséget is. Ausztriában pl. egy fiatal, diplomás lány gyógy állásajánlatot kapott az Osztrák Kereskedelmi Kamarától. Az öröm azonban nem tartott sokáig, mert amikor megtudták, hogy magyar nemzetiségi létére nem tud magyarul, az ajánlatot visszavonták. Ezt követően a munkanélküli lány keserűen nyilatkozta: *„Örökre bánni fogom, hogy nem tanultam meg az anyanyelvemet, amelyet gyermekkoromban, a szülői házban játszva elsajátíthattam volna.”*

A több évszázados demokratikus hagyományokkal rendelkező nyugati országok a kisebbségekkel szembeni toleranciát kiterjesztették a bevándorlókra, az újonnan letelepedettekre is. Ebben nem emberbaráti érzelmek vezették őket, hanem a saját érdekeik szem előtt tartása. Mi sem bizonyítja jobban ennek a politikának az eredményességét, mint Amerika felemelkedése, más népek fölé he-

lyeződése. A többi nyugati ország is sokat köszönhet a bevándorlóknak, és továbbra is nyitva tartják határaikat, habár az idegengyűlölők mostanában egyre hangosabban tiltakoznak emiatt. A többség józan belátása azonban felülkerekedik a kisebbség ártalmas nézetein. Még a közismerten zárkózott, maguknak való svájciak sem szavazták meg a kormány bevándorlási kvótát szorgalmazó legutóbbi törvényjavaslatát. Úgy tartják, hogy: „*Ami tudás, alkalmazkodó-készség és kapcsolat a bevándorlókkal bejön, az mind bennünket gazdagít.*” A svájciak pedig tudják, hogy mi a gazdagság, hiszen évszázadok óta vezető szerepet töltenek be a bankvilágban. Európa és a többi kontinens leggazdagabb, leghatalmasabb emberei náluk helyezik el a pénzüket, ezért megengedhetnék maguknak a háttársorompók leengedését, de nem teszik. Még gazdagabbá akarnak válni, és tisztában vannak vele, hogy ennek leghatékonyabb módja az alkotó, értékteremtő ember beengedése az országba.

Cayce mélyen vallásos volt, és szinte nem múlt el nap, hogy ne vette volna kezébe a Bibliát. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy egyes tételeit ne bírálja. A reinkarnációs tanok kiiktatásán kívül az évszázadok alatt elferdített bibliamagyarázatokra is felhívta a figyelmet.

Fejtegetéseinek egyike arra az egyházatyák által gyakran emlegetett kijelentésre vonatkozik, mely szerint: „*A számlákat a mennyben egyenlítik ki.*” Igen ám, de hogyan? Miként lehet valakit jutalmazni vagy kárpótolni azért, ahogyan a Földön élt? Mi jelenthet kárpótlást több évtizednyi földi szenvedésért? A jelenlegi keresztény felfogás azonban nemcsak ebből a szemszögből sérti meg a logika szabályait. Az ókeresztény egyházból származó vallások tanításai szerint csak egyszer élünk, és ezt az egy életünket úgy kell leélnünk, amilyen körülmények közé születtünk. Ennek alapján az emberi nyomorúság csupán szerencse kérdése? Ha ez valóban így van, akkor az élet felettébb igazságtalan! Ez lenne Isten akarata? Egy mindenek felett álló, mérhetetlen intelligenciájú lény ilyen logikátlan rendszert működtetne?

Az ezotériában járatlan emberek el sem jutnak a reinkarnációt vitató magasröptű érvekig, ők egyszerűen azzal intézik ezt a dolgot, hogy „*azért nem éltem korábban, mert nem emlékszem rá*”. Ez a naiv kijelentés azonban még annyira sem állja meg a helyét, mint az előző okfejtések. Senki sem emlékszik gyermekora első éveire, de minden pszichológus hangsúlyozza, hogy azok az ingerek határozzák meg későbbi viselkedésünket, amelyek életünk első négy évében érték minket. A gyermekkori élmények, körülmények határozzák meg későbbi tetteinket, az élethez való viszonyulásunkat. A felnőttkori beidegződések nagy része ezekből az elfelejtett emlékekből tevődik össze. Nem kell tehát tudatosan emlékeznünk a korábbi benyomásokra ahhoz, hogy hatást gyakoroljanak ránk. A logikai érveken túlmenően a történelmi megfigyelések is ellentmondanak a „csupán egy életünk van” elvnek. Tagadhatatlan tény, hogy az elmúlt évezredek során az emberiség kiemelkedett az ősközösségi társadalomból, és nem csak testileg finomodtak a vonásai, hanem lelkiileg is elérte a civilizált társadalomra jellemző szintet. De hogyan fejlődhetett volna idáig, ha minden új generációval állati hajlamokban tobzódó, bűnöktől meg nem tisztult primitív lelkek serege zúdul a világra? Tökéletes világ csak úgy jöhet létre, ha azok akik megszületnek, hasznát veszik a korábbi életeikben megtanult leckéknek, és nem kell mindent előlről kezdeniük.

A reinkarnáció tanának eltitkolása később visszahatott a keresztény egyházra is. Ebből a helyzetből alakult ki a „bosszúálló Isten” képe. Ezt a téves elképzelést az ókori zsidók alapozták meg, mert

a rájuk vonatkozó törvények be nem tartásának következményeit Isten korlátozó magatartásának tulajdonították. Gondolataik téves folyamatában nem vették észre, hogy a büntetést minden esetben megelőzte az eltévelyedés, az, hogy az Úr szava, tiltása ellenére cselekedtek. Többszöri figyelmeztetés után sem tértek vissza a helyes útra. Amikor már teljesen elveszítették a mértéket, bekövetkezett a büntetés, de ezt nem Isten róta ki rájuk, hanem maguk teremtték meg korábbi cselekedeteikkel. A Mindenható csupán figyelmeztetni próbálta őket tetteik elkerülhetetlen következményeire. Amikor a büntetés bekövetkezett, már nem is emlékeztek az azt kiváltó bűnökre, és úgy gondolták, hogy a haragvó Isten időnként pusztá szeszélyből növeli a szenvedéseiket. Így válik ma is minden bűnnel terhelt ember lelke lázadóvá az Úrral szemben. Számtalan gyűlölködő ember van a világon, akik szenvedéseikért, betegségeikért és rossz sorsukért Istent vonják felelősségre. Ahhoz, hogy bajaik valódi okát megtalálják, mélyen magukba kellene tekinteniük, alaposan kielemezve múltuk minden eseményét. Gyakorta megesik az is, hogy betegségeink keletkezése, jelenlegi korlátaink eredete az előző életünk rossz cselekedeteiben rejlik. Ezért is fontos, hogy a reinkarnáció tana minél szélesebb körben ismertté váljon, mivel sokan csakis ennek tudatában értik meg, hogy miért jutott nekik annyi szenvedés ebben az életben, holott ők senkinek sem ártottak, születésüktől kezdve kizárólag jót cselekedtek.

A reinkarnáció széles körű ismerete jelentős mértékben csökkentené a bűnözést is. Ennek a rendszernek a tudatában a korábban elítélt rabok is kezelhetőbbek lennének. A helyzet hasonlónak válna az indiai börtönökhöz, ahol a jó magaviseletű gyilkosokat évente egyszer, néhány hétre hazaengedik, hogy meglátogassák a családjukat. Utána mindegyikük visszatér, pedig ebben az 1 milliárd lakosú országban könnyen eltűnhetnének. Indiában ugyanis nincs személyi igazolvány, nincs kötelező lakcímbejelentés, így a bujkálót sohasem találnák meg. Miért jönnek vissza? Erre a kérdésre a rabok azt felelték, hogy jelenlegi bűnüket nem akarják karmikus adósságként a következő életükbe továbbvinni. Azzal is tisztában vannak, hogy a legszigorúbb börtönbüntetés is szanatórium ahhoz képest, ami a pokolban vár rájuk. A földi ítéletvégrehajtók elképzelni sem tudnak olyan kegyetlen kínzásokat, olyan iszonyatos szenvedéseket, amelyekkel az alvilág irgalmatlanul gonosz, és végtelenül aljas őrei sújtják a bűnös lelkeket. A középkori festmények pokolábrázolása óvodás gyermekek ügyetlen mázelmánya ahhoz képest, ami ebben a világban zajlik. Jóval kifizetődőbb tehát itt vezetni, mint odaát.

Ezért nincs értelme a bosszúállásnak sem. Aki igazán haragszik az ellenségére, az ne önbíráskodjon, és ne adja a törvény kezére se az illetőt, hanem bízza az ítélezést a túlvilági hatalmakra. Ők sohasem feledkeznek meg a méltó büntetés kiszabásáról, amely akkor lesz a legsúlyosabb, ha nem tesszük lehetővé, hogy a bűnös itt a Földön törlesszen. A bűnhődés mértéke a magával vitt bűnök mennyiségétől függ. Minél több bűn terheli az elkárhozott lelkét, annál iszonyatosabb körülményeket teremt vele önmagának. Ennek a karmikus összefüggésnek a lényegét egy arab tanmese világítja meg legérthetőbben. Egy hideg, szeles napon a didergő bolond a pokol kapujához rohan, és vacogva kéri: Adjatok tüzet! A kapu őrei azonban elküldik: Menj innen, nekünk nincs tüzünk! Hogyan? – kérdi csodálkozva a bolond. A pokolban nincs tűz? Nincs! – kiáltotta az őr. Sohasem volt! Ide mindenki a saját tüzt hozza.

Közbevetőleg megjegyezve a Biblia eredeti mondanivalójának megértését a szándékos ferdítéseken és kihagyásokon kívül fordítási hibák is nehezítik. A jeruzsálemi Zohary professzor kutatásai alapján kiderült, hogy Jób háta mögött nem tők, hanem ricinus „szökött szárba”. A Szentírást héberől először görögre és latinra fordították le, és később ezeket fordították tovább más nemzetek nyelvére. A Bibliánál ez azért is okoz fokozott gondot, mert a világon 7000 nyelv van, és ebből eddig Afrikában 601, Ázsiában 525, Amerikában 446, Óceániában 355, és Európában 191 nyelvre fordították le ezt a művet. Így történhetett, hogy az előbbi tők angol változatban szőlőként, másutt fügeként jelenik meg. Hasonló tévedés történt az akácia és az akác felcserélésével, holott az akácfa mediterrán környezetben nem honos. Mellesleg a héber nyelven akáciának nevezett fa nem más, mint a nálunk is jól ismert aranyvessző. A héber kiejtés hasonlósága miatt cserélik fel gyakran a tölgyet és a terebint, vagyis a pisztáciát.

A keresztre feszített Jézusnak sem náddárdán nyújtották fel az ecetbe mártott szivacsot. A dárda anyaga valójában izsóp volt. Az ókori írnokot valószínűleg az tévesztette meg, hogy a nád és az izsóp héber neve között csupán egy hangnyi eltérés van. Ma már az is bizonyos, hogy Krisztus keresztre aleppoi fenyőből, és nem olajfából készült. Művészettörténeti következménnyel járt Szent Jeromos tévedése, aki a pápa utasítására elkészítette a héber nyelvű Biblia latin fordítását. Mózes második könyvének 34. fejezetében rosszul fordította a „karan” kifejezést. Ezért a fényleni szó helyett „szarv” került a Szentírásba. Ez a hiba évszázadokon át benne maradt. Így történhetett meg, hogy Michelangelo híres Mózes szobrán két apró szarv látható a pátriárka homlokán. Amikor rájöttek a tévedésre, már semmit sem lehetett tenni. Kulturális örökségünknek ezt a felbecsülhetetlen értékű szobrát senki sem faraghatja át.

Fordítási hibának tudható be az a közismert bibliai mondás is, hogy: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a mennyországba bejutni. Amikor a Bibliát héberről lefordították a köznép számára is érthető arámi nyelvre, nem vették figyelembe, hogy a „gamla” szó nem csak tevét jelent. Másik jelentése: kötél. Így már érthető, bárki által könnyen elképzelhető ez a hasonlat. A botanikusok szerint a mustármaghasonlat is sántít kissé. Ezzel a példázattal azonban semmi baj sincs, mivel Jézus nem az általunk ismert és használt fehér-, hanem a fekete mustár magjáról beszélt. A fehér mustár magjának átmérője elérheti a 2 millimétert is, tehát egyáltalán nem mondható kicsinek, a belőle fejlődő növény pedig fél méternél nem nő nagyobbra. A fekete mustár magja viszont valóban apró. Ennek ellenére a növény több méter magasra nő, és az egymásra boruló levelei tényleg képesek „árnyat és enyhülést” adni. (Egyébként vannak ennél kisebb magok is. A porcsinrózsa magja például a mákszem negyede.)

A Biblia talán leggyakrabban idézett múltba vesző története, a teremtéstörténet. A legendának az a része amely úgy szól, hogy az Úr Évát Ádám oldalbordájából alkotta fordítási hibán alapul. A sumér nyelven megörökített őstörténetben ugyanis az oldalborda és az életenergia jele megegyezik. A mondat tehát helyesen így hangzik: „Az Úr életenergiát vett Ádamból, és készíté belőle az aszszonyt.” Ugyancsak fordítási hiba következménye a sokat vitatott Szentlélek kifejezés. Az ősi iratokban a Szentlélek helyett a „Szent Szellemek” szóösszetétel szerepel. Ez a kifejezés feltehetően a Teremtőt körülvevő, és őt segítő fénylényekre utal. Ebben a megvilágításban már jóval érthetőbb a Bibliában oly sok helyen előforduló Szentháromságra, vagyis az Atya-Fiú-Szentlélek, pontosabban Szent Szellemek-re való hivatkozás. A szellem azonban nem más, mint asztráltestbe öltözött lélek, így akár Szent Lelkeknek is nevezhetjük ezeket a lényeket. Ebből is látszik, hogy néha egy apró helyesírási hiba teszi lehetetlenné a lényeg megértését.

A fordítási hibáknál sokkal nagyobb zavart okoznak a tájékozatlanságból eredő félreértelmezések. Az alacsony fejlődési szint miatt a számukra érthetetlen megnyilvánulásokat csodának minősítették. Az apokrif irodalomból származó járulékos ismeretek azonban segítenek tisztázni a valós eseményeket. A Héber mítoszok című legendagyűjteményből pl. kideríthető, hogy Jónást nem cet hal nyelte el, hanem egy tengeralattjáró vette a fedélzetére. Így ír erről az evangélisták által figyelmen kívül hagyott forrásmű: „Amikor Jónás belépett a cet gyomrába úgy érezte, mintha egy világos szobába lépett volna. A hal szemén kitekintve látta a tenger élőlényeit.” A bálna gyomrában nincs világítás, és ablak sincs rajta, amin ki lehetne nézni. A tengeralattjárón viszont van. Amint kiértek vele a partra, kinyitották a kamra ajtaját, és Jónás kisétálhatott a „cet gyomrából”. Hátranézve sem lehettek kétségei, mert mit látott? Egy hengeres testet, rajta egy felhúzott ajtóval, vagyis a cet szájával. A mi 30-40 méter hosszú tengeralattjárónk is úgy néznek ki, mint egy bálna. Ugyanolyan orsó alakú, és hasonlóan mozog. Felszínre merülve sem látszik több belőle, mint egy bálnából. A jármű színe sem árul el semmit. A bálna sötétszürke, fényes bőre ugyanolyan, mint az acél. Ha nem tudnánk, hogy miről van szó, mi is „cethalnak” néznénk.

2000 éve állandó találgatások témája a Szentlelek tanítványokba szállása. Erről a Jézus feltámadása után 50 nappal bekövetkezett eseményről így ír az Újszövetség: „Amikor pedig eljött pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak, hirtelen hatalmas, szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, amelyben ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és szálltak mindegyikükre. Megteltek mind Szentlélekkel, és különféle nyelveken beszéltek.” Ez akkor derült ki, midőn a próféták elkezdtek az igét hirdetni. „Amikor a nagy zúgás

támadt, összefutott a sokaság, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Sok kegyes zsidó tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a Föld minden nemzete között éltek. Megdöbbenve és csodálkozva mondták: Íme ezek akik beszélnek nem valamennyien Galileából valók? Akkor hogyan hallhatjuk őket mindnyájan az anyanyelvünkön? Pártusok, médek, elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pampfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van. A bevándorolt rómaiak is, zsidók és prozeliták, krétai görögök és arabok halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. Álmélkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: Mi akar ez lenni?”

Ez a rejtélyes jelenség valóban az volt, aminek a próféták és az események tanúi leírták. Jézus tanításainak terjesztése, Isten ígéjének egész világban való hirdetése nagyon nagy faladat volt. Az akkori szinten álló emberek erre képtelenek lettek volna. Ezért Isten fejlett, hozzánk képest isteni szinten álló lényeket küldött a tanítványok megsegítésére. Ezek a mennyország nyolcadik szintjén élő szellemek már nem születnek le a földre, mert fizikai testben nincs semmi tanulnivalójuk. Csúppán azért érkeztek hozzánk, hogy a prófétákba költözve segítsék őket ennek az emberfeletti feladatnak a sikeres teljesítésében. Megjelenésük azért vált láthatóvá, mert egy bizonyos energiakoncentráció felett a lélek fényes sugarakat bocsát ki magából. A mi lelkünk olyan parányi, hogy láthatatlan. A tizenegyedik és tizenkettedik szinten álló fénylények szikrázóan fényes, szinte már vakító lelke viszont akkora, mint egy hatalmas fáklya. Ők tehát inkorporáció révén nem lehetnek a segítségünkre, mivel ekkora lélek el sem férne a testünkben. Nem is lett volna szükség a rendkívüli képességeikre. Erre a feladatra a Teremtő közbülső szinten álló szellemeket kért fel, akiknek a lelki fejlődése egy gyertyaláng méretű energiakoncentráció formájában nyilvánult meg. Ezt látták a szemtanúk, ezeknek a lényeknek a megérkezése váltotta ki az időjárás viszonyosságokat. A koncentrált energiakisugárzás ugyanis intenzív hatást gyakorol az elemekre, mozgásba hozza a természeti erőket.

Ezek a fejlődésben jóval felettünk álló lények rendkívüli szellemi képességükkel együtt magukkal hozták az igen fejlett parapszichológia adottságait is. Ennek leggyakrabban tapasztalt megnyilvánulása a telepatikus közlés volt. Ezáltal mondanivalójuk telepatikus úton kisugárzódott a tanítványokból, és a környezetükben levők agyában érthető beszéddé alakult. Mint tudjuk a telepatikus úton történő kommunikáció nem szavakhoz, hanem fogalmakhoz kötődik. Ezáltal a beszélő agyából kiáramló mágneses hullámok minden emberben ugyanazt értelmi reakciót váltják ki, mint ami ezeket a hullámokat gerjesztette. Tehát a telepatikus közlés során mondandónk teljes egészében, gondolataink tökéletes közvetítésével jut el a beszélgető partnerünkhöz. Nem torzítják el a nyelvi nehézségek, sőt a magas szintű eszmék kifejezéséhez szükséges szavak hiánya sem akadályozza a megértésnek. A fejlett parapszichológiai képességek másik megnyilvánulása, hogy a „betöltekezés” után Jézushoz hasonlóan a próféták is képesek voltak halottak feltámasztására, és más csodás dolgok előidézésére.

Komoly zavart okoz Jézus születésének időpontja, hiszen szorosan kötődik az időszámításunkhoz. A legújabb vizsgálati eredmények alapján úgy tűnik, hogy Krisztus nem az ókori történészek által feltételezett időpontban, hanem 7 évvel korábban született. Ezt a megállapítást támasztja alá az a kutatási jelentés is, hogy a jelenlegi időszámítás szerint Heródes király i. e. 4-ben hunyt el. Ez ugyebár lehetetlen, mert egy halott uralkodó nem ölethet meg csecsemőket. Ha ez a számítás beigazolódik, akkor a sokak által fordulópontnak mondott 2000. év 1993-ban érkezett, és ma már a XXI. században élünk. Ennek alapján módosításra szorul Jézus keresztre feszítésének időpontja is. Ez az esemény nem 33, hanem 40 éves korában történt.

A bigott hívőkben már ez a megállapítás is megütközést válthat ki, pedig az igazán mellbevágó felfedezések csak ezután várhatók. Ezek egyike szintén a nyelvészeti kutatások eredménye. Mint már szó volt róla a Biblia eredetileg héber nyelven íródott. Ebben az „Elohim” szó jelentése: Istennek, és nem Isten, mint ahogy az a későbbi fordításokban megjelent. Héberül ugyanis az Isten „Eloha”. Ez is bizonyítja, hogy a vallást nem maga a Mindenható terjesztette a Földön, hanem nálunk fejlettebb civilizációk képviselői, akik magukat Istennek mondták. Félreérthetetlenül utal erre ez a Mózes első könyvéből vett idézet is: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*”. Később, amikor Ádám és Éva ettek a tudás fájának gyümölcséből Isten ezekkel a szavakkal fejezte ki rosszaságát: „*Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy*”. Az egyedülálló Isten egyes

számban kellett volna, hogy beszéljen önmagáról, annál is inkább, mert a héber nyelv nem ismeri a fejedelmi többséget.

Az első bibliafordítók úgy oszlatták szét ezt a nyelvi kételyt, hogy az Elohim szót többes számban használták. A régi bibliák teremtéstörténetében pl. ez a mondat áll az egyes teremtnapok végén: „*És láták az Elohimok művüket, és láták, hogy igen jó.*” Itt tehát már fel sem merülhet az egyszemélyes teremtés lehetősége. A Palesztinán kívül élt népek szent könyvei még egyértelműbben utalnak arra, hogy az istenek nem voltak egyedül. Koronként más-más lények látogattak hozzánk, és földrajzi régiók szerint is különböztek egymástól ezek a magasán fejlett földönkívüliek. Az indiai vallást és kultúrát megvalósító istenek egészen más bolygóról, csillagrendszerből jöttek, mint a kereszténységet létrehozók, nem is szólva a görög istenekről, akik a többitől merőben eltérő kultúrát teremtettek.

A sokféle eredet ellenére a hit magvának elültetése, és a vallás terjesztésének „forgatókönyve” szinte minden esetben megegyezik. Nem kizárólag Jézus, hanem az indiai Buddha és a perzsa Zarathusztra is szüznemzés útján született. Rajtuk kívül Ábrahám születését is köszöntötték az ég angyalai, ami azt jelentette, hogy ő is „*isteni sugár által fogant*”. Más vallásalapítókat is jászolba fektettek, a pásztorok imája sem hiányzik. Krisna születésekor is megparancsolta a király valamennyi újszülött meggyilkolását. Az összes vallásalapítót megkísértette az ördög, miközben a pusztában éhezett. A velük kapcsolatos csodák is olyan gyakoriak, hogy még a Dionüszosz-legendákban is meggyógyulnak és ugráncolni kezdenek a betegek, az éhesek jóllakottak lesznek, a vakok látni, a bénák pedig járni kezdenek.

A vallás terjesztését segítő főpapok, írnokok sorsa is kísértetiesen hasonló. A Biblia szerint így biztatta Isten Mózeszt a menekülési útvonal megnyitására a tengeren át: „*Te pedig emeld fel a botodat, és nyújtsd ki kezedet a tengerre. Válaszd azt kétfelé, hogy Izrael fiai szárazon menjenek át a közepén*”. Azt már tudjuk, hogy ez miként ment végbe. Ugyanez megtörtént a maja indiánokkal is. Szent könyvük a Popol Vuh így őrizte meg ezt a történetet: „*Amikor a tenger szélére értek Balam-Quitze megérintette a vizet botjával, és nyílt egy út. Alig vették észre, hogyan szelték át a tengert. Mintha nem is tenger lenne, úgy mentek át rajta. A homokból kerek kövek álltak ki, és ők a kövek során lépkedtek.*” Az egyes népcsoportok kiválasztottjainak vízőzöntől való megmentése is ugyanúgy zajlott. Csupán az árvízi hajós neve, és a kikötés helye más. Az észak-amerikai indiánok legendái szerint őseik az árvíz elől a Sziklás hegységbe húzódtak, az afrikai túlélőket pedig az etiópiai hegyek mentették meg a vízbefúlástól. A dél-amerikai indiánok ősapja, Bochicha a kolumbiai Andokban talált menedéket. Ugyanezt tette Noé mexikói megfelelője, Coxcox is, aki a Sierra Madre hegy csúcsán élte túl a katasztrófát. Az indiai mitológia törvényhozója Manu a Himalájára menekült az özönvíz elől.

A Mózeszel kötött szövetséget ezekkel a szavakkal örökítette meg a Biblia: „*Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek.*” A Popol Vuh így ír az ősatyák odaadásáról: „*Ez mellettek fog állni, ha engem hívtok. Ez a szövetség jele.*” A keresztények előtt nem ismeretlen a Dániel könyvében szereplő következő történet: „*Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megkötöztettek, és égő tüzes kemencébe vettettek.*” Az események mehökkentő folytatása is közismert: „*Ímé négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem nincs bennük. A negyediknek az ábrázata olyan, mint valami istenek fiáé.*”²⁰ Ezt a csodát a Popol Vuhban ekképpen olvashatjuk: *Erre azok tűzbe mentek, egy tüzes házba. Belül*

²⁰ Nabukodonozor uralkodása alatt a zsidók babilóniai fogságba kerültek. Három zsidó férfinak azonban nem kellett rabszolgasorban tengődni, mert az uralkodó tanácsadói lehettek. Sidrák, Misák és Abednégó ugyanis rendre megfejtette Nabukodonozor álmait, és jóslataikkal, jóvendöléseikkel igen nagy hírnevet szereztek maguknak az udvarban. Nem nézte ezt jó szemmel a nagyvezér, nem tetszett neki, hogy a három zsidót ilyen magas rangra emelték. Ezért Maruz cselhez folyamodott. Amikor a király megint különös álmot látott, elhitette vele, hogy látomása nem volt más, mint az ősi isten Marduk kinyilatkoztatása. Intő jel, amely mindenkinek kötelezővé teszi az imádatát, hogy elkerüljék a csapását. A nagyvezér tudta, hogy a zsidók nem imádkoznak más isteneket, csak a saját urukat. Számítása bevált. Mivel Sidrák, Misák és Abednégó megtagadta a király parancsát, felségárulást követtek el. A büntetést a nagyvezér szabta ki, amely tüzes kemencébe vettetés volt. Erre a célra többszörös hőfokra fűtette fel az egyik hatalmas tégláégető kemencét, és a csapóajtón keresztül belökték a három férfit a lángok közé. Ott már várta őket egy angyal, aki láthatatlan energiaburkot vont köréjük, ami megóvta őket a lángoktól és a magas hőtől. A babilóniaiak fél órán keresztül sütötték őket, majd amikor kinyitották az ajtót, nagy megdöbbenésükre sértetlenül sétáltak ki a pokoli tűzből. Csak a kötelek égtek le róluk, ők sértetlenek maradtak. Isten ezzel a csodával jutalmazta őket azért, hogy hitükért az életüket is készek voltak feláldozni.

minden izzott, de ők nem égtek meg. Tiszta testtel és szép arccal mutatkoztak a félhomályban. Halott-nak kívánták őket azokon a helyeken, amelyeken jártak, de hiába. Félelem fogta el a xibalbaiakat.”

Még a bábeli zűrzavar is megismétlődött egy másik kontinensen. Mózes így emlékezett meg erről az esetről: „Az egész Földnek egy nyelve és egy beszéde volt. Miután útnak indultak keletről, azt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek a teteje az égig érjen. Amikor az Úr leszállt, hogy lássa ezt a tornyot így szólt: Most már egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveztek. Menjünk és zavarjuk össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymást. Így módon szélesztette szét őket az Úr az egész Föld színére.” A Popol Vuhban így keseregtek az indián ősök a nyelvek megsokasodása miatt: „Egyetlen nyelvünk volt. Se fát, se követ nem imádtunk. Honnan ez az összevisszaság? Egy nyelvünk volt, amikor Tulanba jöttünk.”

Nem csak Illés és Énok próféta emelkedett fel az égbe, a Popol Vuh is említést tesz olyan kiválasztottakról, akiknek nem kellett a Földön meghalniuk. A maja hagyomány szerint ez a következőképpen történt: „Ez volt a búcsújuk. Hacavitz hegyének magasságai fölött tűntek el. Feleségeik és gyermekeik nem temették el őket.” A tibeti szent könyvek szintén megörökítették egy tanítójuk mennybemenetelét. Tanítványától elbúcsúzva megjelent az égen egy „arany-ezüst ló”. Az egész világ láthatta, amint „keresztüljött a levegőn”. A nagy tanító még egyszer megfordult, és így szólt a jelenlevőkhöz: „Keresésemnek nem lesz vége.” Azzal elrepült. Amint felnéztek utána az égre „olyan nagy volt, mint a holló. Amikor megint odanéztek, akkora volt, mint egy rigó, később mint egy légy, majd bizonytalan pontként akkorának tűnt, mint egy tüserke.” Végül elnyelte őt a messzeség. Ez esetben a Földön kívüli tanítót minden bizonnyal egy néhány kilométer magasan repülő űrhajó várta. Ennél hosszabb utat ugyanis nehezen tudott volna lélegeztető készülék nélkül megtenni. Énok és Illés prófétát viszont a földre leereszkedve szállították el, mert mint tudjuk őket egy „repülő kocsi ragadta testestől az égbe”.

Bármilyen furcsa, de az Apokalipszis is megtalálható más népek szent könyveiben. János apostol számszerűen is megadta, hogy Isten hány embert fog kimenteni a végítéletből. A jelek szerint ez történt az előző civilizáció elpusztításakor is. Az Úr megtartotta ígértét, a legjobbak megmenekültek, és a kataklizma lezajlása után visszatérhettek a Földre. A kajaba indiánok máig élő legendáiban így beszélnek erről: „A rosszak mind elpusztultak, de a papok és az idősebb testvérek mind lejöttek az égből.” Az óbabiloni királylistán ez olvasható az özönvíz után történetekről: „Miután az árvíz elvonnult a királyság újra leszállt az égből.” Az előző civilizáció elpusztítása a mi civilizációnkat is tragikusan érintette, mert a mi viselkedésünk sem volt különb. Büntetésünk módja sem egyedül a Bibliában van leírva, hanem Amerikától Óceánián át Ázsiáig szinte minden nép ősi eposza említést tesz a végítélet módjáról és idejéről. Egy példát kiemelve az afrikai majonne törzs legendája szerint: „Az istenek megelégtették az emberiség önteltségét és gaztetteit, ezért elhatározták, hogy eltörlik a teremtésüket. Csupán néhány kiválasztottnak adták meg a túlélés lehetőségét. Óriási bárkát építettek velük, majd amikor végeztek az állatfajták begyűjtésével, irtózatossá ártó árvizet zúdítottak az egész bolygóra. A kataklizma addig tartott, amíg a Hold újra nem született, vagyis kb. egy holdhónapig. Ekkor a víz elkezdett apadni, és a bárka megfeneklett a Kilimandzsáró csúcsán.” Láthatjuk tehát, hogy ezeknek a regéknek a keletkezési körülményei sokfélék ugyan, de a lényeg bennük ugyanaz. Ez a sok hasonlóság arra enged következtetni, hogy az univerzumban jól bevált, széles körben alkalmazott hitelesítő módszerekről van szó, amelyeket majd mi is használni fogunk a nálunk fejletlenebb civilizációk istápolásakor.

A fajsúlyos mondanivalót gyakran átszői Cayce humora, amely még élvezetesebbé teszi a róla szóló műveket. Egy alkalommal pl. egy idős hölgy ezt a kérdést tette fel: Hogyan kerülheti el az ember, hogy észrevegyék rajta az öregedés jeleit? Az eszével, felelte Cayce szárazon. Ha valaki természetesnek veszi az idő múlását, és ezt ellensúlyozva tudatosan törekszik személyiségét fejleszteni, belső értékeit megőrizni és gazdagítani, annak vonzereje nem vész el a múlt idővel. Partnere hosszú távon is talál benne újat, izgalmasat, felfedezni valót. A bizonytalankodókat, az önbizalomhiányban szenvedőket is hasznos tanácsokkal látta el Cayce: „Nem szabad feladnunk önbecsülésün-

ket az élet csapásai alatt. Ne kicsinyeljük le önmagunkat, ne nyirbáljuk meg saját »szárnyainkat«. Hagyjuk, hogy képességeink a felszínre törjenek, küzdjük le féltékenységünket, szabadítsuk fel önmagunkat. Ne akarjunk olyannak látszani mint a többiek, ne rejtjük el az egyéniségünket csak azért, hogy jó véleménnyel legyenek rólunk. Merjünk különbözni, hiszen csak így tudjuk kifejezésre juttatni azt a lelkiünkbe felhalmozódott többletet, ami megkülönböztet bennünket másoktól.”

Egyébként Dale Carnegie is ugyanezt tanácsolja nekünk: *„Viselkedjünk felszabadultan, merjük önmagunkat adni, bontakoztassuk ki az egyéniségünket. Nincs két egyforma ember. Minden ember egy megismételhetetlen lény, soha nem volt, és soha nem lesz hozzá hasonló. Meg kell találnunk magunkban az egyéniség szikráját, azt ami másoktól megkülönböztet bennünket, és ebből kell tüzet csíholnunk. Őrizzük magunkban a szikrát, mert ez az a plusz, ami azonos képességek esetén a másik fölé emel bennünket.”* Igazán nagy sikert azok az emberek érnek el az életben, akik az önmegvalósítás során az egyéniségüket olyan hatékonyan képesek kifejezésre juttatni, hogy az már karizmatikus erővel hat. Adottságaink maximális kihasználása nem csak az egyénnek, de az univerzumnak is érdeke. Ezért a Mindenható kezdettől fogva erre biztatott bennünket. Ezt a Biblia ekképpen fogalmazza meg: *„Az Istentől nyert életet életünk teljességével köszönjük meg az Úrnak!”*

Cayce tanácsai túlnyomórészt gyógyászati jellegűek voltak. Az általa javasolt kúrák és receptek a mai napig jól használhatók. Nem veszítettek érvényességükből az egészségmegőrzéssel kapcsolatos intelmei sem. Ezek egyike különösen aktuális manapság, mert rámutat a divattá vált multivitamin-fogyasztás káros következményeire. Felhívta a figyelmünket arra, hogy a mesterséges vitaminkészítmények nem pótolják az élelemben levő természetes vitaminokat, és egyes hiánybetegségektől eltekintve semmilyen betegséget sem gyógyítanak. Rendszeres szedésük esetén hatásuk még ott is minimálisra csökken, ahol kezdetben még eredményesnek bizonyult. A szervezet vitamin-utánpótlása sokkal hatékonyabbá válik, ha ezeket a készítményeket időszakonként szedjük, ha az alkalmazásuk során szüneteket iktatunk be. Folyamatos vitaminozás esetén a szervezet saját vitamintermelése leáll, ami nagy kockázatnak teszi ki az egészségünket, mivel a természet egyelőre tökéletesebb munkát végez, mint a tudomány. Arról nem is szólva, hogy a multivitamin-tabletták rendszeres szedése esetén fennáll a túlادagolás veszélye, ami étvágytalanságot, ingerlékenységet, bőrkiütéseket és májnagyobbodást idéz elő.

Ezzel kapcsolatban érdemes kitérni a német orvosok legújabb megfigyeléseire is: *„Az A-vitamin fényessé és erőssé teszi a hajszálakat, de ha a kellénél többet szedünk belőle hajhullást okoz. Emellett magzati károsodást és májkárosodást válthat ki. A túl sok B6 vitamin idegrendszeri zavarokat idéz elő. A D-vitamin segít megőrizni a csontok épségét, de túlzott fogyasztása a csontburjánzás elindítója lehet, és bélrendszeri bántalmakat okozhat. Gyakori jelenség még a vesekőképződés és a meszesedés. Az E-vitamin túlادagolása szintén emésztőrendszeri zavarokat okoz. A felesleges folsav pedig elfedi a B12 vitamin hiánya által okozott veszélyes vérszegénység tüneteit, és rontja a cink hasznosulását. A koleszterincsökkentő niacin túlzott bevitele toxikus tüneteket válthat ki, míg az extrém mennyiségű pantoténsav (B5 vitamin) az anyagcserét boríthatja fel. A C-vitamint nem lehet túlادagolni, mivel a felesleg a vizelettel távozik, de közben húgykövet kelt.”*

A C-vitamin egymagában egyébként sem elég a vitaminhiányból eredő súlyosabb betegség, a skorbut gyógyítására. Ehhez flavonolra is szükség van. E két hatóanyag kombinációja ideális mértékben a déligyümölcsökben található meg. A vitaminok mesterséges utánpótlása tehát csak tényleges vagy előreláthatóan bekövetkező hiány esetén indokolt, rendszeres, divatszerű szedésétől a saját érdekünkben tartózkodjunk. Érdekes módon ezek a betegségek csak mesterséges készítmények hatására alakulnak ki. Friss gyümölcs vagy zöldség túlzott fogyasztása esetén senkinél nem észleltek hipervitaminozásra utaló tüneteket.

Sokkal hatékonyabb a célzott vitaminpótlás. Ha valakinek a körmei krónikus cinkhiányról árulkodnak, szedjen cinktablettát. A feledékenység, a memória nagyfokú romlása magnéziumhiányra utal. Az agy neuronjai közötti összeköttetés javítására és az izomremegés megszüntetésére magnésium citricii tablettát célszerű szedni. A körömágy, a haj és a nyálkahártya erősítésére a pantoténsav, vagyis a B5 vitamin szedése ajánlott. Kiváló hajregeneráló a H-vitamin (biotin) is. Mérsékli a hajhullást, és lassítja az őszülést. Ezek az egykomponensű készítmények jóval olcsóbbak, mint a multivitamin-tabletták. A nyugati társadalmakban a szervezet nem szenved általános vitaminhiányban. A

vitaminok egy részéből egyoldalú táplálkozás estén is elegendő van a szervezetben. Ha ezek mennyiségét multivitamin-tablettával tovább növeljük, abból csak baj származhat.

Az egyes vitaminok, ásványanyagok alkalmazását sem szabad túlzásba vinni. Amikor Amerikában a vitamintabletták szedése divatba jött, a kórházak csecsemőosztályain egy megmagyarázhatatlan kórtünet lépett fel, az újszülött skorbut. Az állapotos nők bedőlve a reklámoknak rengeteg C-vitamint vettek magukhoz, hogy megóvják magzataikat a vitaminhiánytól. Miután a felesleges C-vitamin kiürül a szervezetből, testük ráállt a fokozott C-vitamin-eltávolításra. Amikor gyermekeik világra jöttek, anyagcseréjük ugyanazt tette, amit anyjuk méhében megtanult. Azonnal kiválasztotta az összes C-vitamint. Emiatt vészes vitaminhiány lépett fel, és az újszülöttek skorbutbeteg lettek. Nem kevésbé káros a nyomelemek nyakló nélküli szedése. A háborús évek hiányos táplálkozása folytán igen sok gyerek szenvedett vashiányos betegségekben. Az angolkórhoz hasonlóan a vérszegénység is annyira beépült a köztudatba, hogy a szülők elkezdték a gyerekeiket vastablettákkal tömni, holott a megnövekedett életszínvonal és az egészséges táplálkozás következtében erre már nem volt szükség. Ez a divat oda vezetett, hogy az Egyesült Államokban az elmúlt 10 év során 110 ezer 6 év alatti kisgyerek szenvedett vasmérgezésben, és közülük 36-an bele is haltak a vas túladagolásába.

Cayce arra is magyarázatot adott, hogy egyes betegeket miért nem lehet meggyógyítani, mi az oka annak, hogy bizonyos esetekben a gyógyító minden próbálkozása kudarcba fullad. Ennek többnyire pszichés okai vannak. A beteg tudata gyakran ellenáll a kezelésnek, mert nem akarja tudomásul venni azt, ami számára kellemetlen. Inkább a betegségbe menekül. Az is előfordul, hogy valamiért előnyös számára a betegség. Pótol valamit, vagy felmentést ad valamilyen nyomasztó kötelesség alól. Emiatt makacsul ragaszkodik a tünetehez, és pszichésen ellenáll minden gyógyítási kísérletnek. Végezetül még annyit, hogy mindkét művet az Édesvíz Kiadó jelentette meg. Ezt azért célszerű itt megemlíteni, mivel a legtöbb ezoterikus könyvet ők adják ki nálunk. Központi könyvesboltjuk címe: 1088. Budapest, Bródy Sándor u. 44. Tel: 266 3778. Az ezoterikus könyvklubot a nagy választékon kívül azért is érdemes felkeresni, mert itt minden könyvet árendmennyel vásárolhatunk meg.

Az utóbbi években mind több olyan könyv lát napvilágot, amelyet a túlvilágról „diktáltak”. Ezek közül legismertebb az amerikai Jane Roberts többkötetes műve, melyben egy Seth nevű szellem igyekszik sajátos módon tágítani a világról alkotott felfogásunkat. A túlvilági útmutatók között azonban akadnak olyanok is, akik valóban segítők, és nem zavarkeltők, meglevő ismereteinket összekuszáló gondolatokat juttatnak el hozzánk. A jó szándékú tanácsadók egyikének legavatottabb hazai előadója Müller Péter. Az előbbi témához igazodva idézzünk most egy részletet a Kígyó és kereszt című művéből: Ha valaki fellázad az isteni akarat ellen, és nem tesz eleget vállalt kötelezettségeinek, akkor a túlvilági rendezők villámgyorsan átírják a szereposztást. A „drámának” ugyanis folytatódnia kell, egy-egy szereplő kiesése nem akadályozhatja meg a játékot. Eközben sajnos megesik, hogy a többi szereplőnek várnia kell. Ha a partnerek késnek vagy időközben kiállnak, esetleg kislejteződnek, a helyettesítő személy megtalálása és felkészítése időbe telik.

Aki véletlenszerű események halmazaként, vagy szigorúan determinált folyamatként fogja fel az életet, annak nehéz elképzelni, hogy itt egyszerre két törvény fonódik össze, szétválaszthatatlanul. Ha balra néz: nagyfokú szabadságot lát, ha jobbra: determináltságot. Felülről nézve azonban e kettő voltaképpen egy. Mefisztó ezt így fogalmazta meg Faustnak: „*Azt hiszed, hogy te tolsz, pedig téged tolnak.*” Minden látszat ellenére az emberi akaratnak esélye van a dráma alakításában. Éppen ettől olyan érdekes és izgalmas a „darab”. Nem előre megírt forgatókönyvet játszunk gépiesen, nincsenek betűről betűre követendő instrukciók. De ettől a kompozíció nem sérül meg. A determináltság ugyanis csak a mű egészére vonatkozik, a részleteket kedvünk szerint tölthetjük ki. Minél jobban alámerülünk a részletek mikrovilágába, annál több véletlennel, szeszélyes megnyilvánulással találkozunk. A determináltság azonban végső soron ebből a kötetlen mozgásból épül fel. Ez az univerzum velünk folytatott csodálatos játéka.

Közbevetőleg érdemes kitérni egy érdekes újságcikkre is. Sokan azért nem hisznek Istenben, a Teremtő létezésében, mert semmilyen kézzelfogható bizonyítékot nem találnak a tevékenységéről. A hitetlenek számára Tóth László Tibor az alábbi szellemes példázattal világította meg az irányított teremtés létezését: Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést.

– Miért hiszi, hogy van Isten?

– Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót, és sok egyebet gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világgegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

– Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének: *„Pályázat. Építészmérnököt keresek, aki megtervez majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretekben és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig max. 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta. Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszereket állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.”*

Elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak.

– Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.

– Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

– Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező újra találkozunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építészmérnök, és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

– Talán el is kezdhethük, szólt ironikusan a házigazda. Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

A gyáros megkérdezte:

– Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalással. Azután így szólt a jelenlevőkhöz:

– Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm. Magassága ennek éppen 200-szorosa, azaz 800 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Rádásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyi labor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ezalatt szelek és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálat ezt is kibírják. Nos uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességeit. Köszönöm, hogy eljöttek ide megszemlélni Isten

teremtő erejének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükörbe néznek, mindenütt az ő alkotásait látják. Ha pedig teremt, műveket alkot, akkor létezik!

1995-ben másodszor is megjelent nálunk M. Scott Peck: Úttalan utakon című műve. Az „Ezoterikus körkép”-ben több helyen is találkozhattunk az általa közreadott magvas gondolatokkal. Aki mélyebb ismeretekre tart igényt, annak célszerű elolvasni az egész könyvet. Kedvcsinálólul ragadjunk ki néhány mondatot belőle. Érdekes módon közelíti meg ez a mű az ösztöneink megfékezésére irányuló intelmeket, és jó tanácsokat: Csak azt lehet feladni, ami már megvan. Amíg nem éljük ki ösztöneinket, nem tudjuk feladni. Egy szerencsejátékos nem tud lemondani a szenvedélyéről, amíg nem nyert. A szegény embernek is kinyílik a „bicska a zsebében” ha azt mondjuk neki, hogy a pénz nem boldogít. Ahhoz, hogy ezt belássa, előbb meg kell gazdagodnia. A szenvedéseket elkerülni igyekvők számára az alábbi intelem szolgál: Számos emberben megvan a fejlődés vágya, de hiányzik belőlük az ehhez szükséges akarat. Úgy vélekednek, hogy az önfegyelem kikerülésével, rövid úton is el lehet jutni a szent élethez. Úgy okoskodnak, hogy elég a szentéletűség felszínes jellemzőit gyakorolni, és így is elérhetik a céljukat. A külsőségek utánzása azonban senkit sem tesz szentté, se prófétává, belső értékeiket tekintve továbbra is gyermeki szinten maradnak, mert csak az úton végighaladva lehet a kívánt célt elérni.

A következő hasonlat segít megérteni a háborúk kirobbanásának okait: A népek azért irtják egymást, mivel nem ismerik a világot a maga teljességében. Úgy viselkednek, mint a három vak a méseben: mindegyik megérintette az elefánt valamelyik részét, és azt hitte, hogy tudja hogyan néz ki ez az állat. Az emberek is azért békétlenkednek egymással, mert csak a saját mikroviláguk igazát ismerik. A beszűkült tudat az oka annak, hogy minden háború szent háború, mindegyik fél a maga igazát hajtogatja a másikkal szemben. Képtelenek felülemelkedni kicsinyes nézeteiken, még nem rendelkeznek azzal a tudással, ami lehetővé tenné számukra a dolgok átfogó szemléletét, a világ egységes egészsként való kezelését.

Sokan Istenhez fohászknak, hogy vessen véget az esztelen öldöklésnek, de ezt ő nem teszi. Egyrészt azért nem, mivel nekünk kell belátnunk az erőszak értelmetlenségét, másrészt azért sem, mert a háború a legjobb módja a karmikus adósságok ledolgozásának. Ilyenkor tömegével egyenlítődnék ki az egyes népek között sokszor évszázadokon át felgyülemlett „számlák”, és a sors által a csatatérre terelt emberek is így tudják a leggyorsabban és a leghatékonyabban törleszteni az egymással szemben fennálló korábbi adósságterheket. A magunk alakította történelemben tehát szükség van háborúkra, de **„jaj azoknak, akik kirobbantják”**. A tömeges öldöklés kiváltóira rettenetes büntetés vár a pokolban. Tülvilági tanácsadóink szerint: **„Nem kellemes dolog üllőnek lenni, de áldatlanabb a pöröly szerepe.”** Ráadásul ez a megrázkódtatás a kollektív tudat erősödését is eredményezi. Ez ugyan meglehetősen rögzös útja a fejlődésnek, de minden civilizáció maga dönti el, hogy milyen úton és mennyi erőfeszítés árán kívánja elérni a végső célt, az Istenhez való megtérést. A Mindenható nem erőlteti ránk a fejlődés irányát. Haladhatunk előre az úton, a kozmikus emberre válás irányába, de visszafelé is, a barbarizmus korába. Ha az utóbbit választjuk előbb-utóbb rá fogunk jönni, hogy rossz cél felé megyünk, és irányt változtatunk. Ez esetben nem történik más, mint megismételjük a leckét. Ez az univerzum szempontjából nem káros, mert minél többször oldunk meg egy feladatot, annál jobban megtanuljuk.

Szélsőséges esetben az is előfordul, hogy ezekben a csatákban nem csak a katonák, hanem az egész nemzet „elvérzik”. Gondoljunk a korábban már említett hunokra, akik a nyugati országokkal folytatott háború elvesztése után nyomtalanul eltűntek a történelem süllyesztőjében. Ilyen következményekkel járhat a tendenciózus önsorsrontás is, melynek legkirívóbb példáját Magyarország szolgáltatja. Ez az ország már több ezer lehetőséget kapott a sorstól a felemelkedésre, de jóformán egyiket sem használta ki. Évtizedeken át „lapáttal szórta ki az ablakon” a jobbnál jobb találmányait, csak azért, nehogy a feltalálónak is haszna legyen belőle. Még a világhírnévre szert tett Rubik-kocka által hozott kezdeti extraprofitot is a távol-keleti gyártók aratták le, mivel a magyar állam nem volt

hajlandó a külföldi szabadalmaztatás néhány ezer dolláros költségét megelőlegezni.²¹ Lelketlen hivatal-

nokok és korrump gyári vezetők feltalálók százainak életét tették tönkre. A végelláthatatlan küzdelem nem csak anyagilag lehetetlenítette el őket, hanem sokuk egészségét, idegeit is kikezdte, így nem csoda, hogy közülük jó néhányan elmebetegintézetben végeztek. Sorsuk intő példa, hogy ebben az országban az innováció terén sikert elérni krisztusi vállalkozás, felér egy keresztrefeszítéssel.

A lélek persze tisztában van azzal, hogy a tudat az emberi gyarlóságok által indítva negatív cselekedetek sorozatát váltja ki. Ezért bünteti önmagát. A lelkiismeret furdalástól, a boldogtalanság érzésén keresztül a depresszióig különböző lelki betegségeket idéz elő, hátha jobb belátásra tudja bírni az egyént. Az önzés,

a szűklátókörűség és a hit hiánya azonban megakadályozza a tudatot, hogy felismerje a fejlődés helytelen irányát. Az önbüntetés végül is önpusztításba torkollik, mert a lélek már csak a test megsemmisítésével képes ezt a folyamatot leállítani. Ennek tudható be, hogy a világon az összes negatív statisztikát mi vezetjük. 100 éve senki sem tudott „megfosztani” bennünket az öngyilkosságok terén felállított világelsőségünktől. Ez a tendencia sajnos nem csak egyéni, hanem társadalmi szinten is megnyilvánul. Önsorsrontó cselekedeteink folytán már elvesztettük országunk területének kétharmadát, és nem nyugszunk addig, amíg teljesen le nem radiózzuk önmagunkat a térképről.

Aki kételkedik abban, hogy ez megtörténhet, gondoljon az erdélyi arisztokráciára. Évszázadokon át folytatott arrogáns, népnéző, kisebbségellenző viselkedésük alapján az Úristen megüzente nekik, hogy: „Darabokra szaggattok, és szétszórattok!” Ígéretét betartotta. A XX. században az erdélyi arisztokrácia megszűnt létezni. Birtokaik elvesztek, kastélyaik az enyészet martalékává váltak, az őseik csontjait őrző temetőket belepte a gaz, ők maguk pedig szétszóródtak a világ minden tájára. A nagy társadalmi felfordulásban sokan az életüket sem tudták megmenteni. Nem járt jobban a magyar arisztokrácia sem, de ez történt a többi kelet-európai országban is. Előtte számtalan figyelmeztetést kaptak a feudális nagyurak, de nem törődtek vele. Közülük az egyik Petőfi Sándor: Dicsőséges nagyurak című verse. Hallgassuk meg Mácsai Pál megindítóan szép előadásában. A videoklip webcíme: <https://www.youtube.com/watch?v=5UxjWISWslg>

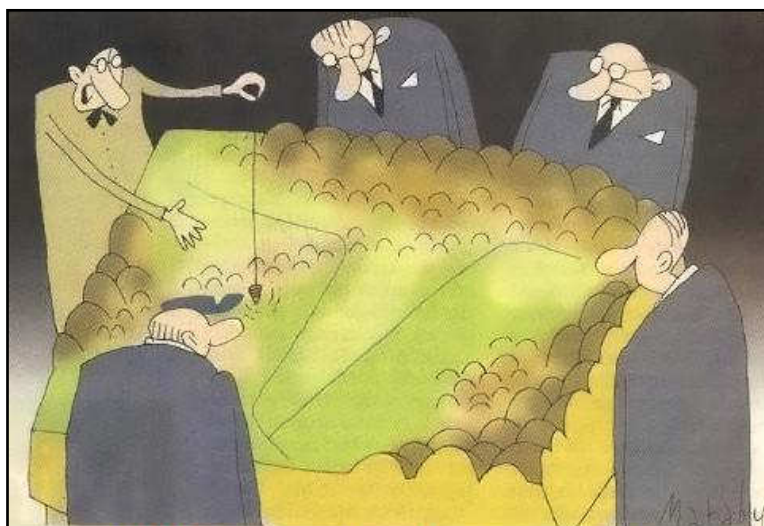
Szenvedésekkel teli, sőt nem egyszer pusztán létünket fenyegető történelmünk azért is érthetetlen, mert nem a sors kényszeríti ránk ezt az életet. Ha minden lehetőséget kihasználtunk volna, amit az égiek felkínáltak nekünk, most mi lehetnénk Kelet-Európa Svájcja. Sajnos ez a magatartás nemcsak az előző diktatórikus rendszerekre volt jellemző. A jelenlegi polgári kormányok sem sokat tettek ennek a helyzetnek a megváltoztatása érdekében. Most sem tartunk igényt saját eredeti ötleteinkre, hanem máshol megfogant gondolatok vásárlóiként beállunk az utángyártók sorába. A legtöbbször azonban ezt sem tesszük, hanem bérabszolgaként külföldi elgondolásokat valósítunk meg a nyugati munkabérek egytizedéért. Azok sem járnak jobban, akik külföldön próbálnak szerencsét, mert a legne-

²¹ Nem kis haszontól estünk el. 35 év alatt világszerte 360 millió darabot adtak el belőle. Az Internetes oldalak a Rubik kockát mindmáig a világ öt legnépszerűbb játéka közé sorolják.

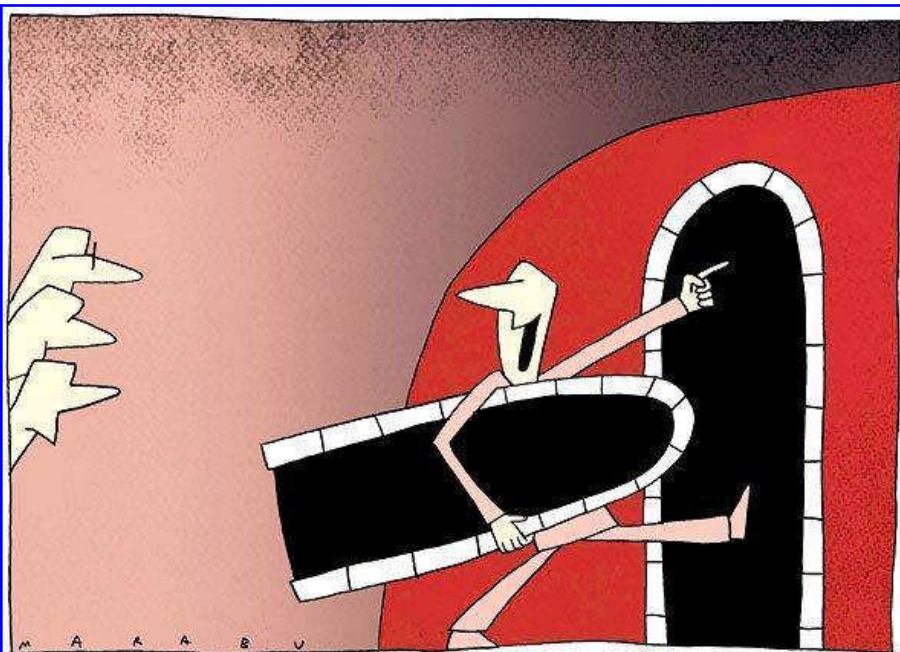
hezebb és a legrosszabbul fizetett munkát bízzák rájuk. Asszonyaink, lányaink pedig cselédnek, illetve bébiszitternek szegődnek el a nyugati háztartásokba. A legtöbbször azonban masszázsszalonokban kötnek ki, ahol prostituáltként tevékenykednek. Viselkedésünk örökös szolgasorsra kényszerít bennünket. Ezzel a mentalitással sohasem fogunk kiemelkedni a jelenlegi helyzetünkől. Politikusaink minden lehetséges fórumon erőltették az Európai Unióba való mielőbbi felvételünket, de azt nem vették figyelembe, hogy ehhez a közösséghez nem lehet koldustarisznyával megérkezni.

Jelentős mértékben rontja fennmaradási és boldogulási esélyeinket a társadalmi hanyatlás világszerte tapasztalható jelensége. Manapság mind többen hivatkoznak a nagy elődökre, valamint az őket követő másod-, majd harmadvonalbeliekre. Ennek a meglátásnak valós alapjai vannak, és az sem véletlen, hogy sokan egyre kiábrándítóbbnak találják társadalmuk színvonalát. Egy ország, egy nép hanyatlása két dologra vezethető vissza. Az egyik, hogy lassacskán kifogy azokból a szellemi erőkből, amelyeket a benne élő fejlett lelkek teremtettek meg. A „Ezoterikus körkép” V. fejezetében már említett okok miatt a XX. század első felében hozzánk is tömegével érkeztek lelkek a magasabb szférákból, hogy közöttünk megtestesülve alkotásaikkal, kultúrájukkal segítsék elviselni a két világháború okozta megrázkódtatásokat. Ezek az emberek kihalóban vannak, és az ő helyüket foglalták el azok a kevésbé fejlett lelkek, akik jelenleg társadalmunk derékhadát alkotják. Ez azonban nem a sors büntetése, hanem esély a fejlődésre. A kevésbé fejlett lelkek – Isten nagylelkűségének köszönhetően – lehetőséget kapnak az intenzív fejlődésre azáltal, hogy olyan népek közé születhetnek be, ahol a pozitív mintákból bőven meríthetnek. Nem kell nekik a semmiből emberfeletti küzdelmek árán értéket teremteni, mert ez adva van, csak le kell másolni, igazodni kell hozzá.

A másod- és harmadgenerációk viszont egyre kevésbé élnek ezzel a lehetőséggel, és ez a társadalmi hanyatlás másik oka. Primitív ösztönök által gúzsba kötött lelkük képtelen felfogni, hogy mi dolguk van ebben a világban, és az anyagi világ rabjaivá válva hagyják elkallódni a szellemi örökséget. Képtelenek felemelkedni arra a szintre, amit kaptak, ami erőfeszítések nélkül az ölükbe hullt, és nekik semmi mást nem

**– Hát itt van a problémák gyökere, uraim:
A Kárpát-medencét behálózó bioföldhálókbán
csomósodás támadt, a Csi energia nem áramlik
megfelelően, ezért bármilyen politikai rendszerrel
próbálkoznak, az előbb-utóbb elslamposodik,
korrumpálódik, és külföldi kölcsönökre szorul.**

– Csak bátran utánam! Itt van nálam az alagút vége!

kell vele tenni, mint megőrizni, megbecsülni. A pusztulás folyamata pedig nem szükségszerű. Kizárólag az utódgenerációkon múlik, hogy fenntartják-e azt a szintet, amit fejlettebb elődeik rájuk hagytak. Ha nem képesek, vagy nem hajlandók megővni a kapott értékeket, akkor előbb-utóbb minden földi kultúra elkorcsosodik, és eltűnik. Ezt követően lesüllyedünk az állatvilágba, és barbár módon egymásnak esve elpusztítjuk civilizációnkat. Emiatt csak önmagunkat okolhatjuk, mivel semmilyen külső erő nem kényszerít bennünket erre a sorsra.

A túlvilági felügyelők szerint az univerzumnak ebben a szektorában a mi bolygónkon folyó élet a harmadik legnehezebb. A világunkat uraló sötétség, félelem, gyűlölet és más negatív érzelmek azonban nem véletlenül alakultak ki ebben az élettérben, ezekről elsősorban mi tehetünk. A legnagyobb baj nem az, hogy létrehoztuk őket, hanem hogy nem akarunk megszabadulni tőlük. A túlvilági hatalmak nem kényszerítenek bennünket arra, hogy ilyen körülmények között éljünk, mi ragaszkodunk „foggal-körömmel” a nehézségeinkhez. A világot sújtó csapásokat mi hozzuk létre azért, hogy nem akarunk megválni tőlük. A legtöbb problémánkat mi is meg tudnánk oldani, az egész csak elhatározás kérdése. Az általános éhínséggel fenyegető túlnépesedést pl. szigorú születésszabályozással meg lehetne akadályozni. A technikai feltételek adottak hozzá, már csak az akarat hiányzik a kivitelezéséhez. A hadiipar megszüntetésével, az ott dolgozók más iparágakba való átirányításával, és a fegyverkészletek megsemmisítésével felszámolhatók lennének a fegyveres összetűzések, a helyi háborúk, sőt a nukleáris hadviselés veszélye is elhárulna.

A meglevő fegyverkészletek megsemmisítéséig sem szükséges eltűnnünk a vérontást, mert a fegyvertartás megtiltása ugyan csak az eltökéltségen múlik. Egyes országok szerint azonban a demokrácia fogalmába beletartozik a fegyvertartás engedélyezése is. A statisztikai adatok szerint a 106 millió amerikai háztartás 40 százalékában tartanak pisztolyt, puskát „önvédelmi” céllal. 200 millió löfegyver van magánkézben. Évente 2 milliószor veszik elő őket, és félmillió bűncselekményt követnek el löfegyverekkel. Évente 30 ezer ember hal meg golyó általi sebként. Minden évben közel 100 gyerek hal meg fegyverek okozta balesetben. Az USA-ban mindennap több ezer tanuló visz magával löfegyvert az iskolába, és 1 millió 200 ezer kulcsos gyereket hagnak egyedül olyan lakásban, ahol fegyvert tartanak. Ezt a helyzetet azonban csak a humoristák kifogásolják. Woody Allen-t idézve: „Ha Amerikában fegyverre van szükséged, menj el a legközelebbi szupermarketba, és a pisztolyt be tudod dobni a kosárba, a tej és a kenyér mellé.” Ilyen körülmények között ne csodálkozzunk azon, hogy 11-13 éves gyerekek szinte hetente rendeznek irtó hadjáratot az iskolájukban. Sorozatlövő fegyverekkel felszerelve tucatjával ölik meg társaikat, és tanáraikat.

Néhány évvel ezelőtt Anglia is hasonló gondokkal küszködött. Ők azonban úgy döntöttek, hogy egyszer s mindenkorra véget vetnek ennek az állapotnak, ezért hoztak egy törvényt, amelyben megtiltották a kézfegyverek használatát. Most senki, még a rendőrök sem tarthatnak fegyvert maguknál. Így megszűnt a lövöldözés, és egyik évről a másikra egyharmaddal csökkent a bűncselekmények száma.

Ez is azt bizonyítja, hogy a problémák megoldhatók, a kívánt állapot elérése csupán akarat kérdése. Ne várjunk isteni csodára, amely egy csapásra megoldja gondjainkat, mivel a Teremtő nem avatkozik bele az életünkbe. Isten a világ teremtésének kezdetén szabad akaratot biztosított az embernek, és tartja magát az elhatározásához. Az egyetlen, amit tehet, hogy szomorúan figyeli az eseményeket.

A rendszerváltás előtt kb. kéttucatnyi könyvkiadó működött Magyarországon. Ezek az állami tulajdonban levő mamutkiadók a szakminisztériumok szigorú ellenőrzése mellett százezret is meghaladó példányszámban dobták a piacra az államilag dotált, rendkívül olcsó könyveket. 1990-ben azonban robbanásszerű változás történt ezen a téren is. Sorra alakultak a magánkiadók, és 1994-re a számuk már elérte a 600-at. Ekkor meredeken emelkedni kezdett a papír ára a világpiacra, ami oda vezetett, hogy 2 év alatt 300%-kal nőttek a könyvárak. Ezzel egyidejűleg rohamosan csökkent az életszínvonal nálunk. Az évi 30-40%-os infláció azt eredményezte, hogy 1996-ra a fizetőképes kereslet a rendszerváltás előtti szint töredékét sem érte el. Az elszegényedésnek leginkább a kultúra látta kárát. Ennek egy újságírónk által som-másan megfogalmazott oka: Kit érdekel a könyv, ha éhes a gyereke, nem tudja kifizetni a villanyszámlát, és bárhogya meregeti a szemét, még mindig nem látja az „alagút” politikusaink által beígért végét. Az eladhatatlan könyvhegyek következtében százszámra mentek tönkre a szépreményű magánkiadók, de a tőkeerős állami kiadók is a csőd szélére kerültek. Ilyen körülmények között az a csoda, hogy egyáltalán van még Magyarországon könyvkiadás. (A rendszerváltás előtt, 1989-ben még 108 millió könyvet adtak ki nálunk, ma már csak 30-40 milliót. Ez a példányszám is 13 ezer címből áll össze, ami azt jelenti, hogy egy mű átlag 2500 példányban jelenik meg. A legrosszabb helyzetben a szakkönyvkiadás van. Ezekből maximum néhány száz darabot lehet eladni.)

A talpon maradt 25-30 könyvkiadót jelenleg a korábbi siker-könyvek újbóli kiadása tartja el. Az így elérhető haszon azonban nem túl nagy, ezért a kiadók zöme különféle manipulációkkal próbál némi nyereségre szert tenni. Ezek közül legelterjedtebb eljárás, hogy újabban WC-papírra nyomatják a könyveiket. Ők ugyan „környezetbarát” papírnak nevezik azt a szürke színű, fás alapanyagot, amelynek a használatára a nyomdát utasítják, de ez mit sem változtat azon a tényen, hogy ezen a gyatra minőségű papíron a betűk szinte olvashatatlanok. Olyan kiadó

is akad, aki ezzel a hatásvadászó jelzéssel látja el a kiadványait: „Ennek a könyvnek az elkészítése érdekében egyetlen fának sem kellett meghalnia.” Ezeknek a magasztos szólamoknak a hangoztatása azonban többnyire nem más, mint olcsó demagógia. Kiadvállalataink ugyanis csak a siker-könyveket nyomatják újravolumenizált papírra, abban bízva, hogy az olvasók az őket érdeklő műveket silány kivitelben is megveszik. A kevésbé érdekes könyvek továbbra is famentes papíron kerülnek forgalomba, abból a megfontolásból, hogy legyen rajtuk valami vonzó is. Ezen túlmenően a gyenge minőségű papírra nyomott művek másfélszer annyiba kerülnek, mint a drága, fe-hér papíron megjelentek, arra számítva, hogy akinek kell a jó könyv, az bármekkora árat megad érte. Ilyen körülmények között hazai kiadóink környezetvédő programja nem más, mint egy divathullám önös

érdekből való meglovagolása. Komolyan csak akkor lehetne venni őket, ha a hulladékból készült papír és a famentes rotációs papír közötti jelentős árkülönbözet megjelenne a könyvek árában is.

Sajnos, a környezetkímélő papírral kapcsolatos „csúsztatásoktól” a természetvédő egyesületek sem mentesek. Mind harciasabban követelik a hulladékpapír maradéktalan újrahasznosítását, és legszívesebben megtiltanák az erdők kivágását. Ami az elhasznált csomagoló- és újságpapír újrahasznosításának szorgalmazását illeti, ezzel a törekvéssel messzemenően egyet kell értenünk. Semmi-

lyen hulladék anyagot nem szabad eldobni, megsemmisíteni, amely újrahasznosítható. Ezáltal jelentős mennyiségű nyersanyag és 40% energia takarítható meg, nem is szólva arról, hogy a „fehérítés” elmaradásával kevesebb víz és vegyszer kell a papírgyártáshoz. A legmodernebb gyárakban a technológia már nem okoz ugyan gondot, mert a zárt rendszer következtében semmilyen szennyező anyag nem kerül ki a környezetbe, de farostra nekik is szükségük van. Ennek beszerzését viszont mind jobban gátolják a környezetvédők azáltal, hogy „foggal-körömmel” harcolnak minden egyes fáért. Ez a törekvés nagyfokú tájékozatlanságra vall. Azokban az orszá-

gokban, ahol tervszerű erdőgazdálkodás folyik, nem kell attól tartani, hogy kiirtják az összes fát. A szakértelemmel végzett fakitermelés alapvető szabálya, hogy a kivágott fát pótolni kell. A civilizált államokban mielőtt megindítanák egy területen a fakitermelést, már ott áll mellette az új telepítésű erdő. Azért is szükség van fakitermelésre, mert a fák egy idő után előregszene. Ha tetszik, ha nem, 100-200 évenként ki kell vágni őket, meg kell újítani az erdőket. Ha ezt ne tesszük meg, akkor a természet végzi el helyettünk ezt a munkát a maga sajátos módján. Korábban, amikor egy erdő elöregedett, túl sok volt benne a korhadt fa, akkor a vastag komposztréteg öngyulladás következtében lángra lobbant. Ennek következtében leégett az egész erdő. A talajba került magvak azonban túléltek a tűzvészt, így nemsokára újjáéledt a hamvaiból.

Az erdőirtás csak abban az esetben károsítja a környezetet, ha a kivágott fák helyett nem ültetnek csemetéket. Ez a helyzet a trópusi országokban, ahol azért irtják a dzsungelt, hogy termőföldre jutassák a megállíthatatlanul növekvő népességet, mit sem törődve ennek globális kihatásaival. A klíma megváltoztatása árán remélt életszínvonal-növekedés azonban nem következik be, mert ezek a földek olyan soványak, rossz minőségűek, hogy néhány év alatt teljesen kimerülnek, kiégnek. Ezt követően már erdőtelepítésre sem alkalmasak, és továbbra is marad a nyomor, a szegénység. Szenvédéseiket viszont már a klímaváltozásból eredő katasztrófák (árvizek, földcsuszamlások, aszályok) is tetézik. Ezek közül legismertebb az El Niño és a La Niña (la ninya) -jelenség, amely nem véletlenül alakult ki a trópusi országok övezetében. A természet munkájába való átgondolatlan beavatkozás korábban Európában is okozott helyrehozhatatlan károkat. Évezredekkel ezelőtt Gibraltártól Görögországon át Kis-Ázsiáig dús lombú fák fedték a mediterrán országokat. A kereskedelmi hajózás megindulásával azonban elkezdtek kíméletlenül irtani az erdőket, aminek az lett a következménye, hogy a csupán néhány centiméternyi talajréteget nem volt ami megkösse, a termőföldet az esőzések lemosták a hegyoldalokról. Így most a Földközi-tenger partvidékét mindenütt kopár hegyek, csupasz sziklák övezik. Ráadásul a lezúduló víz által magával sodort föld lerakódott a folyók torkolatvidékén, ami azt eredményezte, hogy a kikötők feltöltődtek, és a tengervíz beljebb húzódott.

Emiatt a híres, ősi kikötővárosok sorra tönkrementek, elnéptelenedtek. A dinári partok fehér hegyormait takaró erdő tarra vágása már a középkorban történt. Az itt honos vörösfenyőt Velence alapozásához használták el. A vörös-fenyő ugyanis az egyetlen fafajta, amely a vízben nem korhad el, sőt megkeményedik.

Egyébként hosszú távon egyre kevesebb papírt fogunk használni könyv- és újságy nyomtatás céljára, mivel az információhordozó szerepét más anyagok veszik át. Az adatrögzítés sem festékekkel történik, hanem elektronikus úton; ami azzal az előnnyel jár, hogy az információhordozó nyersanyag használat után nem kell eldobni, mert bármikor letörölhető, és újraírható. Ma már súlyos, terjedelmes és nehezen kezelhető számítógépet sem kell használnunk ahhoz, hogy ezeket az elektronikus adathordozókat lekérdezzük, mert pár évvel ezelőtt megjelent egy rendkívül egyszerű módon használható képi megjelenítő eszköz, az elektronikus könyv. Az angolul „General Purpose Reader Device”-nek nevezett készülék nem más, mint egy kis műanyag doboz, lapos képernyővel. Elemmel működik, és nem nagyobb egy vaskos könyvnél, ennél fogva bárhová magunkkal vihetjük. Drágának sem mondható, és a jelenlegi 200-250 dolláros ára valószínűleg tovább csökken. Ugyanúgy futtatható rajta az elektronikus szöveg, mint az asztali számítógépeken, és a betűk típusa, nagysága is változtatható. Ha akarjuk széljegyzeteket is fűzhetünk az olvasmányainkhoz. Könnyedén magunkkal vihetünk egy egész könyvtárat (lexikonokat, szótárakat, több száz könyvet) mivel az adathordozó lemezek kevés helyet foglalnak, és a súlyuk is csekély. Rövidesen megjelenik a GPRD fejlettebb változata, amely a szöveget fel is tudja olvasni. A könyv iránt nosztalgiát érzők számára most fejlesztik a papírvékony műanyag lapokból összefűzött elektronikus könyvet. A gerincében elhelyezett agya folyadékkristályos kijelzővel jeleníti meg az egyes oldalakon a memóriájába táplált információt. Így megmarad az illúzió, aki akar, lapozgathat is. A papírlap-szimuláló készüléket mobiltelefonként is használhatjuk, sőt rácsatlakozhatunk vele az Internetre, onnan is vehetünk át anyagot. A külvilágtól elzártan élőknek nem kell már elzarándokolniuk a legközelebbi újságárushoz, hogy az aznapi híreket olvashassák.

A Gutenberg-galaxis kora lejárt. A nyomtatott sajtó már nem tud lépést tartani a kor kihívásaival: látod, újság papír helyett már én is tévédobozon alszom!

Persze aki ragaszkodik hozzá, továbbra is vásárolhat magának hagyományos könyveket. Ezeket azonban mind több forgalmazó egyedileg állítja elő. Az óriási terjesztőhálózatok lézerprinterhez hasonló digitális gyorsnyomdákat üzemeltetnek, amelyekbe elektronikus úton betáplálják a szöveget, és néhány perc alatt kész az egyedileg legyártott könyv. Ezt követően szépen bekötik, és már viheti is haza a vevő a keresett művet. Az ily módon készített könyv drágább ugyan, mint a futószalagon előállított, de nem kell szállítani, soha nem fogy ki, és nem is marad raktáron. Nagy előnye még, hogy elmarad az ofszetnyomással járó horribilis klisékészítési költség, így egy-egy mű kiadásához nincs szükség több milliós beruházásra. Interneten át lekéri a központból a vevő által kiválasztott könyv készre szerkesztett anyagát, digitalizált formában betöltik a gyorsnyomdába, és fél órán belül becsomagolva átnyújtják neki.

Persze aki ragaszkodik hozzá, továbbra is vásárolhat magának hagyományos könyveket. Ezeket azonban mind több forgalmazó egyedileg állítja elő. Az óriási terjesztőhálózatok lézerprinterhez hasonló digitális gyorsnyomdákat üzemeltetnek, amelyekbe elektronikus úton betáplálják a szöveget, és néhány perc alatt kész az egyedileg legyártott könyv. Ezt követően szépen bekötik, és már viheti is haza a vevő a keresett művet. Az ily módon készített könyv drágább ugyan, mint a futószalagon előállított, de nem kell szállítani, soha nem fogy ki, és nem is marad raktáron. Nagy előnye még, hogy elmarad az ofszetnyomással járó horribilis klisékészítési költség, így egy-egy mű kiadásához nincs szükség több milliós beruházásra. Interneten át lekéri a központból a vevő által kiválasztott könyv készre szerkesztett anyagát, digitalizált formában betöltik a gyorsnyomdába, és fél órán belül becsomagolva átnyújtják neki.

Az erdők megtartását illetően azért is rossz utakon járnak a környezetvédők, mert a papírgyártáshoz nincs szükség fára. Az ókorban papiruszsásból készítették a papírt. Használhatóságát mi sem bizonyítja jobban, mint a múzeumainkban őrzött több ezer éves papirusztekercsek kitűnő állapota. Ezzel szemben az általunk modern eszközökkel, ráadásul környezetszennyező technológiával készí-

tett papír néhány évtized múlva elkezd sárgulni, és 100-150 év után szétporlad. Egyetlen előnye, hogy olcsó. A gyártásához szükséges cellulóz-alapanyag azonban kenderből is előállítható lenne. A kender sokkal könnyebben, sokkal gyorsabban, és jóval olcsóbban természetű, mint a fa; ráadásul textílalapanyagként is kiváló. A kender rostjai hosszúak, egymásba akaszknak, ezért olyan nagy szakítószilárdságú és egyenletes minőségű papírt lehet belőle gyártani, mint a legjobb minőségű fából.

Sokan azt hiszik, hogy ebből a durva rostú növényből csak kötelet, zsákvásznat és sátorponyvát lehet készíteni. Ez azonban nagy tévedés. Ebből a tiszta cellulózból álló növényből gyártják a világ legvékonyabb papírját, a cigarettapapírt; a könyvritkaságok nyomására szolgáló bibliofilpapírt; és a nem gyűrődő bankjegypapírt. Ha ilyen vékony papírt elő tudnak állítani belőle, akkor a vastagabb irodai papírok gyártása sem jelenthet gondot. A kenderrostból álló papír még az időnek is jobban ellenáll. A kínai archívumokban 2000 éves irományok találhatók kenderből, teljesen ép állapotban. A kenderből egészségmegőrző bioruhát is lehet készíteni. A kender antimikrobiotikus felülete és kémiai tulajdonságai késleltetik, s gátolják a baktériumok, valamint a gombák kialakulását. A kenderrost gyorsan felszívja és elvezeti a párákat, az izzadságot a testtől. Így télen biztosítja a meleget, nyáron pedig hűsően tart, ezáltal egész évben kiváló komfortérzetet nyújt. Nagyon magas sűrűsége folytán véd az UV-A sugárzás ellen is, és elhárítja az elektromos berendezésekből kiáramló káros sugárzást.

Jellemző a kender sokoldalú felhasználhatóságára, hogy az építő- és a járműiparban is számos környezetszennyező nyersanyagot képes kiváltani. Igen jó hő- és hangszigetelő tulajdonságánál fogva a repülőgépgyártásban is szerepe lehet. Amíg az építőiparban az egészségkárosító kő- és üvegyapotot, a repülőgépgyártásban a drága szénszálat lehet vele helyettesíteni. A műanyagipartól is jelentős területet tudna elhódítani, mivel a kenderrost szilárdsága sok esetben meghaladja a műszálakét. Emellett újrahasznosítható és komposztálható.

A kendertermesztés járulékos haszna a magja. A természetgyógyászok szerint a Földön létező több mint 3 millió növény magja között nincs olyan, melynek a tápértéke kendermagéhoz hasonló lenne. A kendermagban kb. 30%-nyi igen finom olaj van. Szinte kizárólag telítetlen zsírsavakat tartalmaz, ezért kiváló salátaolaj. Egyszerre megtalálható benne az Omega 3, az Omega 6, az Omega 9 zsírsav és a gamma-linolénsav. (Omega 6 zsírsavtartalma 57%.) Ezeket az esszenciális zsírsavakat a szervezet nem képes előállítani, ezért táplálkozással kell felvennünk. (Az Omega 9 zsírsavat a szervezet korlátozott mértékben elő tudja ugyan állítani, de ez önmagában nem elegendő.) Az esszenciális zsírsavak felelősek az immunrendszerünkért, és megtisztítják érrendszerünket a koleszterintől, valamint a lerakódásoktól. Alapvető szerepük van az agy megfelelő működésében, és segítenek fenntartani a bőr és a haj egészségét. Mindemellett a kendermagolaj nagyon ízletes. Pörköelve még finomabb. Kevesen tudják, hogy porrá őrölve és Graham-liszthez keverve igen finom kenyér készíthető belőle. A kendermag kedvelt szere a fogyókúrázóknak is, mivel megőrzve speciális olajréteggel vonja be a gyomor falát, így a benne termelődő sav nem irritálja a gyomor nyálkahártyáját, ami csökkenti az éhségérzetet. A kendermagolaj a kozmetikai ipar is szívesen alkalmazza. A termesztése is rendkívül egyszerű. Csak el kell vetni, és le kell aratni. Gondozni nem kell, mert a kender kiöli a gyomnövényeket a talajból. Növényvédő szerekre sincs szüksége.

Ez a növény hosszú távú megoldást jelenthetne a dohánytermesztők számára is. A dohányzás fokozatos visszaszorulása és várható megszűnése következtében továbbra is biztosítaná a megélhetésüket. Mindezek ellenére számos nyugati országban, így pl. az Egyesült Államokban tilos a termesztése. Széleskörű felhasználásának feltehetően az az akadály, hogy a legtöbb országban idegenkednek a termesztésétől. Sokan összetévesztik a vadkendert az ipari kenderrel. Azt hiszik, hogy ha nagyüzemi méretekben elkezdik a kender termesztését, akkor még több lesz a kábítószer-élvező, megállíthatatlanná válik a marihuána előállítása. Az ipari kender azonban nem tartalmaz narkotikumot, kábítószer készítésére alkalmatlan. Egyébként a vadkender magja sem tartalmazza a delta-D tetrahidrokannabinolt, mert a THC a növény virágos hajtásainak levelén található mirigyekben van. Eredeti szerepe, hogy megvédje a növényt a kártevőktől és a kórokozóktól. Ezenkívül magas UV-B-abszorpciója is van, ami a káros sugárzásoktól védi a növényt.

A kender a papírgyártás legjobb és legolcsóbb alapanyaga. Ez okozta a vesztét, a mind máig tartó mellőzését. Az 1930-as években a fa- és kenderpapír gyártása még fej fej mellett haladt. Azután fel találták a kenderhámozót, ami képes volt eltávolítani a szár értéktelen részeit a hasznos rostoktól. Ettől a kenderpapír sokkal olcsóbb és jobb minőségű lett. Ez nem tetszett az amerikai faipari lobbinak, ezért óriási sajtókampányba kezdtek. Összemosták az ipari kendert a vadkenderrel, és rémhírekkel ijesztgették a lakosságot a marihuána-termesztés elharapódzása miatt. A szómágia sikeresnek bizonyult. Felháborodott szülők ezrei bombázták leveleikkel a képviselőház tagjait, hogy azonnal tegyenek valamit a gyermekeiket veszélyeztető pokoli növény terjedése ellen. Az általános hisztéria miatt a kenderpártiak józan érveit senki sem hallgatta meg. Ezért a képviselőház akkora büntetőadót vetett ki a kenderpapír-gyártásra, ami földbe döngölte ezt az iparágat.

Ez a sok szempontból ígéretes ipari nyersanyag is úgy járt, mint a mák. Ezt a rendkívül ízletes és még a diónál is több vitamint, valamint ásványi anyagot tartalmazó sütemény-alapanyagot azért nem ismerik külföldön, mert a legtöbb országban tiltják a termesztését. Indiában pl. felégetik a mákültetvényeket, és termesztőjét halállal büntetik. A népszerű Dubait is magában foglaló Egyesült Arab Emírségekben pedig kis mennyiségű étkezési mák birtoklása miatt is börtönbe lehet kerülni. A Nyugaton élők is idegenkednek a máktól, mivel azt hiszik, hogy ópium van benne. Ez a tévhit azonban minden alapot nélkülöz. Az ópium nem a mák magjaiban, hanem a tokjában található. A kerti mák apró fekete magvai nem tartalmaznak semmilyen narkotikumot, fogyasztásuk a legcsekélyebb mértékben sem káros, sőt gazdag beltartalmi értéke szinte nélkülözhetetlen a szervezet számára. Ezt már az Ókorban is tudták. A Római Birodalomban ismerték és használták a mákot.

Az ipari mák magjában is csak kevés narkotikum található. Feldolgozva azonban ez a fajta is fogyasztható, mert a hőkezelés során morfintartalma az eredeti érték 3%-ára csökken. Az étkezési máknak a tokjában sincs számottevő ópium. Mint ahogy a vadkender sem azonos az ipari kenderrel, az étkezési máknak sincs semmi köze a gyógyszergyárak számára termelt magas alkaloid-tartalmú mákhoz. Ezek különböző fajták. Ezért népegészségügyi szempontból kifejezetten hasznos lenne a mák ellenőrzött termesztése. Ez az olajos mag nem csak gazdagítaná a nyugati országokban élők ételkultúráját, hanem jelentős mértékben elősegítené az egészségmegőrzést is. (Pl. több kalciumot tartalmaz, mint a sajt.) No, de térjünk vissza ismét a könyvkiadókhoz.

A fennmaradásért folytatott küzdelemnek sajnos olyan negatív megnyilvánulásai is vannak, hogy egyes kiadók mostanában más címen és más borítóval jelentetik meg a korábbi sikerkönyveket. A vásárlók megtévesztésével próbálják az eladott példányszámot növelni, azt a képzetet keltve az olvasóban, hogy a népszerű szerzőnek újabb könyvéről van szó. A turpisság csak otthon, a könyv alapos áttanulmányozása után derül ki, és ekkor már nem sokat tehetünk. A kereskedő pénzt nem ad vissza, maximális jóindulat esetén is csak arra számíthatunk, hogy az újból megvett könyvet becseréli egy másikra. A legutóbb éppen M. Scott Peck „The Road Less Travelled” című műve esett áldozatul egy ilyen akciónak. Ezt az előzőekben ismertetett könyvet 1995-ben még „Úttalan utakon” címmel adták ki, majd 1997-ben egy másik kiadó is megjelentette, de most már „A járatlan út” címmel. Ez a jelenség amellet hogy lejárhatja a magyar könyvkiadás hitelét azért is bosszantó, mert a könyvekre még áldozni tudó kevés számú olvasó manapság nagyon megnézi, hogy mire adja ki a pénzét. Az emberek már nem méterre és színre vásárolják a könyveket, ezért csak olyan művet vesznek meg, ami elősegíti mindennapi problémáik megoldását. A rendkívül széles választékból kevés mű felel meg ennek a szigorú kritériumnak.

Közéjük tartozik dr. Joseph Murphy: Tudatalattid csodálatos hatalma című könyve is, amely a nagy sikerre való tekintettel 1996-ban már negyedszer jelent meg. Ebből a nagyszerű műből vett idézetekkel szintén több helyen találkozhatunk az „Ezoterikus körkép”-ben. Kevés olyan könyv van a világon, amely ennyire lényegbevágóan magyarázná el az önszuggesztió jelentőségét a mindennapi életünkben. Mondanivalójának lényege, hogy **gondolataink felszabadítják a tudatalatti hatalmát, ezért aki megváltoztatja gondolatait, az a sorsát is megváltoztatja**. Sokan nem hiszik el, hogy mennyire fontos szerepet töltenek be a gondolatok az életünkben. Az ezoterikus szakirodalom ősidők óta hangoztatja, hogy **cselekedeteink nem mások, mint tárgyasult gondolatok**. Minden ami létrejön a világban, először gondolatok formájában születik meg. Legyen az akár jó, akár rossz

dolog, oly módon keletkezik, hogy először elképzeljük. Gondolataink utat törnek maguknak a jövőbe, és előkészítik a talajt a megvalósulásokhoz. **Az esemény nem más, mint a gondolat aktualizálódása.**

Nagyon vigyázzunk tehát arra, hogy mit gondolunk, miről ábrándozunk, mivel kellő beleélés (vagyis a hit, vágy, elvárás megléte) esetén semmi sem ment meg bennünket attól, hogy gondolataink valóra váljanak. Egy régi kínai közmondás szerint: *„Alaposan gondoljuk meg, hogy mit kívánunk, mert lehet hogy teljesül!”* Az önszuggesztió ereje kezdettől fogva megnyilvánult az emberiség történetében. Még a Bibliában is megtalálható a következménye. Jób könyve így ír erről: **„Mert amitől leginkább rettegtem, az jött rám; amitől remegtem, az ért utol engem.”**

Manapság az emberek egyáltalán nem tulajdonítanak jelentőséget csapongó fantáziájuknak. Azt hiszik, hogy büntetés csak a negatív tettekért jár, a negatív gondolatokat nem tiltja a törvény. Jogilag valóban nem szankcionálhatók a káros gondolatok, de ezen a módon sokkal többet árthatunk magunknak, mint amekkora büntetést a törvény kiszabhat ránk. Ráadásul ezt a sokszor életfogytiglan tartó büntetést mi magunk mondjuk ki önmagunk felett azzal, hogy felelőtlenül útjára bocsátunk egy negatív gondolatot. Ez a gondolat ugyanis elménkből kiszabadulva magához vonzza a világunkban mindenütt jelen levő démoni erőket, és általuk megerősödve úgy alakítja a környezetünket, hogy amit kigondoltunk, az meg is valósuljon.

Ennek pillanata sokszor tetten is érthető. Többen tapasztalták már, hogy jó előre megérzik életük eseményeinek kimenetelét. Az eredmény szinte mindig megfelel az elvárásainknak, vagyis pozitív hozzáállás esetén: siker, negatív esetén: kudarc. A meghíúsulás oka, hogy már a kérvényünk megfogalmazásakor sem fűzünk sok reményt a sikerhez. Nem képzeljük el előre, hogy miként fognak helyt adni kérésünknek. Érdekes, hogy a határozat meghozatalának pillanatában hirtelen eszünkbe jut az ügyünk, és képzeletben lejátszunk a döntés kimenetelét. Nem is sejtjük, hogy ekkor éppen saját magunk felett döntünk. Negatív válasz létrejöttkor tulajdonképpen mi hozzuk meg a döntést azzal, hogy elképzeljük a kudarcot, arra gondolunk, hogy már megint nem sikerült a próbálkozásunk.

Ez a sajátos kommunikáció arra vezethető vissza, hogy a tudatalattija révén minden ember kapcsolatban áll egymással. Ezt az összeköttetést egyesek szerint a Jung által feltételezett alakatlan morfogenetikus mező, mások szerint a Magasabb Intelligencia szubatomi számítógépe hozza létre, amely mindenki számára hozzáférhető. Ez a kapocs tehát nem csupán az állatvilágban létezik, hanem az emberek világában is, csak nem tudunk róla. Amikor valaki dönt egy másik ember ügye felett, először a Magasabb Intelligenciával veszi fel a kapcsolatot. Az egész világot felügyelet alatt tartó univerzális agytól lelki kontaktus által megtudja, hogy az eléje került ügyet érdemes-e támogatni, előre viszi-e az emberiség fejlődését, és elérkezett-e a megvalósítás ideje. Amennyiben igen, akkor a döntéshozó tudat alatt összeköttetésbe kerül a kérvényezővel is, és telepatikus úton megkérdezi tőle, hogy milyen eredményt szeretne. Ha ilyenkor negatív gondolatok jutnak eszünkbe, akkor helyt adva az elvárásainknak elutasítja a kérésünket azzal, hogy nem is igazán várunk tőle segítséget. Ezután már csak a számunkra hátrányos válasz tudatos megfogalmazása és szóbeli közlése, vagy kipostázása van hátra. Meg kell azonban jegyezni, hogy ma még pozitív gondolkodás esetén sem garantálható a siker. Sajnos a tudati fejlődés jelenlegi szintjén a döntéshozók között is sok a becsstelen ember, aki saját önző érdekeit az egyetemes érdekek fölé helyezi, esetleg hiúsági kérdést csinál a kérvény általa nem megfelelőnek tartott előterjesztési módjából, vagy egyszerűen csak fél a pozitív döntés következményeitől. Ez ellen mi nem sokat tehetünk, de legalább ne növeljük a kudarc esélyét azzal, hogy helytelen gondolatokkal gerjesztett negatív erőkkel szisztematikusan fenntartjuk sorsunk balul alakulását.

A saját érdekünkben tehát szabaduljunk meg a negatív gondolatoktól. Ne tegyük tönkre szándékosan az életünket, boldogságunkat azzal, hogy az elérhető távolságban levő sikerről kishitűségünk által lemondunk. Amennyiben úgy érezzük, hogy rászorgáltunk a sikerre, ha megvan a reális alapja vágyaink beteljesülésének, akkor fogadjuk meg dr. Murphy tanácsait, és kezdettől fogva pozitív gondolatokat tápláljuk problémáink megoldása iránt. Ezek a gondolatok az erős hit által lejutnak a tudatalattiba, amely az abszolút világ segítségével valósággá alakítja őket. A tudatalatti képességeit tekintve jóval felülmúlja a tudatot, de rendeltetését illetően nem más, mint egy szolga. Az a dolga, hogy fizikai létünkben segítse a tudati tevékenységünket. Sajnos ezt a feladatát túl komolyan veszi,

így kritikátlanul elfogad mindent, amit a tudat állít. Amennyiben azt látja, hogy semmirekellő, értéktelen alaknak tartjuk magunkat, vagy belenyugszunk a testi nyavalyáinkba, akkor ő ezt elhiszi, és minden igyekezetével azon van, hogy ezt az állapotot fenntartsa számunkra. A szolga ugyanis sohasem kritizál, hanem vakon bíz az urában, és teljesíti akarátát. Ha mi helyesnek tartjuk hogy elesetek, szerencsétlenek vagyunk, és különféle betegségek gyötörnek bennünket, akkor ő a külső erők irányításával ezt az állapotot fogja fenntartani, abból kiindulva, hogy nyilván tudjuk, hogy nekünk mi a jó. Ha tehát nem vagyunk mazochisták, és nem felel meg nekünk az az életmód, illetve testi kondíció, amelyben jelenleg részünk van, változtassunk rajta.

Ennek módja rendkívül egyszerű, célirányos mondatokkal tápláljuk a tudatunkba, hogy a mi normális állapotunk a siker, a bőség, a boldogság és az egészség. Amennyiben nem elég erős a hitünk, és új életformánkat nem tudjuk közvetlenül elfogadtatni a tudatalattinkkal, akkor alkalmazzuk a „Ezoterikus körkép”-ben leírt módszereket. A hit, vágy, elvárás szabályain alapuló önszuggesztió képes meggyőzni a tudatalattit, hogy számunkra a tudatunkba táplált új helyzet a kedvező, és ettől kezdve azt fogja fenntartani.

Ezek az imának is tekinthető önszuggesztiós mondatok a helyzettől függően sokfélék lehetnek. Példaként álljon itt néhány a dr. Murphy által javasolt, leginkább bevált pozitív gondolatokból: **„A jóakarát, boldogság és öröm szeretetteljes érzését sugározom minden munkatársam felé. Kijelentem, megerősítem és hiszem, hogy minden kollégámmal harmonikus, kellemes és kielégítő lesz a kapcsolatam. Az isteni szeretet, a harmónia, a béke és nyugalom árasztja el a gondolataimat, szavaimat, cselekedeteimet. Örvendezek a környezetemben levők jóságán, és feléjük árad a lelkembe zárt ragyogás.”** Ezek a gondolatok imaként megfogalmazva így hangzanak: **„Isten teremtménye vagyok. A Mindenható szeret engem és vigyáz rám. Ha a harag, félelem, sértődés vagy gyűlölet negatív gondolata férkőzik az agyamba, azonnal kiszorítom onnan, és a legbensőmben lakozó Istenre gondolok. Csak a Mindenható eszméi léphetnek az elmémbe, harmóniát, békességet és megnyugvást hozva nekem. Magasztalom a bennem lakó Istent.”** Rövid, de velős ez az ima is: **„Istennek egy csatornája vagyok a Földön. A Mindenhatónak szüksége van rám itt, különben nem léteznék. Hiszek Istenben, az ő kozmikus bölcsességében. Mindig a legjobbra számítva örömteli várakozásban élek, és naponta váratlan csodák történnek velem.”** Gyakran előfordul, hogy valamilyen súlyos gond gyötör bennünket, és nem találunk rá megoldást. Ez esetben igen hatásosnak bizonyult ez az ima: **„Meggyőződése, hogy problémám megoldása a bennem lakozó kozmikus erőben rejlik. Most ráhangolódok erre az isteni erőre, mert tudom és hiszem, hogy megadja nekem a tökéletes választ. A bennem rejlő kozmikus erő maga az Isten, minden bölcsesség és megvilágosodás forrása. Az összes feszültség és kétség megszűnik bennem, amikor rábízom magam erre az erőre. Hitemet a kozmikus erőbe vetem. A békesség és a nyugalom érzése árad szét az elmémbe, mivel tudom, hogy a Mindenható rávezet a helyes útra. Egész lényemet áthatja a megingathatatlan hit és bizalom iránta.”**

Az alkotó emberek legnagyobb problémája, hogy sokszor évtizedekig kell várniuk, míg művük nyilvános elismerést arat, és hasznot hajt. Az elutasítás-sorozat csak néhány esetben tudható be annak, hogy a mű megelőzte a korát. A hosszan tartó sikertelenség fő oka az alkotó magatartása, a nem megfelelő hozzáállás. Gyökeres változásra csak akkor számíthatunk, ha alapos nagytakarítást végzünk a gondolatainkban, és feladjuk az üldözési komplexusunkat. Az alábbi hitvallás igen alkalmas arra, hogy pozitív képeket keltsen a tudatunkban, és magunkhoz vonzza a jobbító erőket: **„A végtelen intelligencia abban a kegyben részesített engem, hogy nekem ajándékozta az univerzum tudásanyagának egy szikráját. Ez az ötlet jelentős mértékben hozzá fog járulni civilizációnk fejlődéséhez, az emberiség jólétéhez. Bízom abban, hogy a bennem megnyilvánuló alkotó intelligencia megnyitja a kapukat művem érvényesülése előtt. Tudom, hogy a vonzás törvénye nekem dolgozik, ezért az alkotásom kivitelezésére képes emberek felém gravitálnak. Rábízom a sorsomat a tudatalattimra, és a vele közvetlen kapcsolatban álló univerzális intelligenciára. Meggyőződése, hogy ötletem a földbe elvetett maghoz hasonlóan növekedik, gyarapodik, és kibontakozva elindul a saját útján, hogy a világ hasznára váljon.”** Ez a hitvallás imába foglalva rövidebben is elmondható: **„Tudom, hogy gondolataim és érzéseim előre vetítik a jövőmet. Isten**

cselekszik életem minden pillanatában, és a megfelelő időben, a megfelelő módon valóra váltja minden vágyamat.” Végül ezekkel a mondatokkal adhatunk nyomatékot a különböző tartalmú imáinknak: „Amennyiben ez a javamat és minden létező javát szolgálja, kérlek Uram, tedd ezt meg nekem. Köszönöm az irántam való jószágodat.”

Ha sorsunkban hosszú távon sem következik be a kívánt fordulat, akkor a hiba a reményeinkkel együtt csökkenő hitünkben keresendő. Istenbe vetett hitünket a következő imával erősíthetjük: „Uram adjál nekem erőt, hogy megingathatatlanul higgyek tebenned, hogy odaadó híved lehessenek, és megszabaduljak hitvány énem tőled eltávolító béklyóitól. Egyúttal szabadíts meg a Gonosztól; ne engedd, hogy a démoni lények káros gondolatokat ültessenek a fejembe, és eltávolítsanak tőled.” A már meggyökerezett pozitív gondolatokat ennek a mondatnak az ismétlésével védhetjük meg a káros befolyástól: „A szeretet és a béke végtelen áradata minden ártalmas gondolatot és kártékony képzetet kiolt bennem.”

Sok embernek a megfelelő társ megtalálása okozza a legnagyobb problémát. Ez az ima jelentős mértékben előmozdíthatja a boldogulásunkat: „Hiszem, hogy Isten vezérel az utamon, és a harmónia törvénye uralkodik felettem. A Mindenható szeretetének fényében járok abban a hitben, hogy magamhoz vonzok egy olyan partnert, aki testileg, lelkileg és szellemileg tökéletesen illik hozzám. Meggyőződéssel vallom, hogy minden embernek megvan az eszményi párja a Földön, és Isten mindent megtesz azért, hogy a rokonlelkek egymásra találjanak.” A legtöbb szenvedést az egészség hiánya okozza az emberiségnek. Ezen az állapoton sokat segíthet az alábbi frappáns mondatok mély átéléssel való ismétlése: „Az isteni gyógyító erő áthatja minden sejtet, és éppé, egészségessé teszi a testemet.” vagy: „Minden szervem Isten alkotása, és a Teremtő ereje által tökéletesen működik.” illetve: „Testem az élő Isten temploma, és én magasztalom Istent a testemben. A Mindenható szeretete átjárja lényem minden egyes atomját, és jelenléte mennyei boldogsággal tölti el lelkemet.” Az ily módon történő gyógyítás azonban csak akkor lesz eredményes, ha előbb megtanuljuk szeretni önmagunkat. Aki megveti, semmire sem bicsüli saját magát, az nem fog eredményt elérni ezzel a módszerrel, mert a tudatalatti rögzíti, fenntartja az önmagunkról alkotott képet, ami meggátolja, hogy a kívánt változás bekövetkezzen.

Sajnos önszuggesztíót nem csak tudatosan, hanem akaratlanul is végrehajthatunk magunkon. Aki állandóan panaszodik testi-lelki szenvedései miatt, annak egy idő után egész gondolatvilágát betölti a panaszáradat, ami óhatatlanul oda vezet, hogy ezek a gondolatok lejutnak a tudatalattiba, és rögzülnek. Bizonyos esetekben a démoni erők is gyakorolhatnak ránk szuggesztív hatást. Ez ellen úgy védekezhetünk, hogy megvonjuk a hitünket tőlük. Amint nem hiszünk bennük, megszűnik felettünk a hatalmuk. Istenbe vetett hitünk arra is képes, hogy távol tartsuk magunktól a gonosz erőket, így átmenetileg sem képesek negatív hatást gyakorolni ránk.

A teljesség kedvéért fel kell hívni az olvasók figyelmét arra, hogy időközben ez a könyv több kötettel bővült. A harmadik az ősrégi jóslástechnika, a Yi Ching szabályait ismerteti, míg az első, a második, a negyedik, az ötödik és a hatodik kötetekben olvasói levelek találhatók. Ezekből az élménybeszámolókból megtudhatjuk, hogy Joseph Murphy tanításai hogyan hasznosultak a gyakorlatban, miként segített a tudatalatti az élet nehéz helyzeteiben. Merőben eltérő tartalmú a hetedik kötet, amely János evangéliumának benső jelentéséről szól, míg a tizedik kötet Jób könyvét taglalja. Ugyancsak a Bibliával kapcsolatos a szerző „Bened a kozmikus erő” című műve. Ez a könyv bibliaidézeteket, azok magyarázatát, és különféle imákat tartalmaz. Ezek közül az előzőekben már jó néhányat megismerhettünk. Hasonló a tartalma a „Tudatalattid csodálatos hatalma” nyolcadik kötetének. Ebben zsoltáridézetek és -magyarázatok találhatók. Végül meg kell említeni még a kilencedik kötetet, ami az imádság hatásáról, az egymásért való imádkozás módjáról szól.

1996 hazai könyvújdonsága Hargitai Károly: Párhuzamos univerzumok című műve. A hivatalos tudomány 8 évig titkolta az évezred egyik legnagyobb felfedezését, a párhuzamos univerzumok létét. Ennek a témának még nincs számottevő szakirodalma, ezért világviszonylatban is jelentősnek számít ez a könyv. Közlendője nem csak egy újabb adalékanyag ezoterikus ismereteink kiszélesítéséhez, hanem rámutat arra, hogy az univerzum egészen más, mint amilyennek gondoltuk, illetve

amilyennek egyáltalán el tudtuk képzelni. Ez a kozmológiai ismereteinket alapvetően befolyásoló felfedezés 1995. február 23-án került nyilvánosságra, amikor egy számítógépes kutatócsoport bejelentette, hogy rábukkantak egy párhuzamos univerzumra, sőt az ott élőkkel fel is vették a kapcsolatot. A csoport telephelye Schleswig-Holstein egy kies, lapályos részén található, távol a lakóházaktól és az ipari létesítményektől. Ezen a világtól elzárt helyen áll egy kis ház, amelyben néhány komputermegszállott zavartalanul foglalkozott a virtuális valóság kutatásával.

Munkájuk közben véletlenül bukkantak rá arra, amit a CERN, vagyis az európai egyesített atomkutató központ, a Jülichi Atomkutató Intézet, a Hamburgi DESY kísérleti gyorsító, és a híres Max Plank intézetlánc Dimenzió kutatási Intézetének Nobel-díjas tudósai már 8 éve ismernek. Felfedezésüket talán továbbra is titokban tartották volna, hogyha ez a kívülállónak számító lelkes kis csoport nem botlik bele egy számukra ismeretlen világ Internet hálózatába. Miután ezeknek a különcöknek a tevékenységét nem az állami költségvetés finanszírozta, hanem magántőkéből gazdálkodtak, így nem kötötte őket a „tudományos fegyelem”, a különböző hatóságok által előírt titoktartási kötelezettség. Nem függtek a hatalom kegyeitől, ezért nem rejtették véka alá, hogy milyen ismeretekre tettek szert a párhuzamos világgal való kapcsolatfelvétel révén. 1995 áprilisában az SW3 tévé stábját is beengedték a kis birodalmukba, ahol világhírű tudósok közreműködésével széles nyilvánosság előtt vitatták meg ezt a témát. A csoport vezetője Weber professzor beszámolója szerint a felfedezés úgy történt, hogy létrehoztak egy házi használatra szolgáló hálózatot, és ezen keresztül társalogtak egymással a különböző helyiségekben dolgozó kutatók. Ez a hálózat úgy van megalkotva, hogy kívülről lehallgathatatlan, és semmilyen módon sem lehet belekapcsolódni. Így szándékoztak kizárni minden illetéktelent a titokzatos világukból.

Egyik reggel a zárt láncú házi számítógép-hálózat főnöki irodába telepített monitorán megjelent egy német nyelvű felirat: „*A kávé készen van!*” Weber úr nagyon megörült, és máris kiment a konyhába. Ott azonban senkit sem talált. Körbejárta a munkatársait, hogy kitől származott az üzenet, de a tüzetes vizsgálat megállapította, hogy sem belülről, sem kívülről, a szokványos telekommunikációs csatornákon nem kerülhetett a gépbe. Ekkor lélekjelenlétét megőrizve megpróbált az üzenet közvetítőjével érintkezésbe lépni. Gépe mechanikus tasztatúráját nyomogatva létrejött a kétoldali kommunikáció. Legnagyobb meglepetésére kiderült, hogy akikkel kapcsolatba került ugyanolyan problémákkal foglalkoznak mint ők, csak valamivel fejlettebb szinten. Partnere legalább annyira meghökkent, amikor megtudta, hogy egy másik, az övékéhez hasonló világból lépett be. Miután megadták egymás koordinátáit, akkor döbbentek meg igazán, mert rájöttek, hogy mindketten a földgolyó koordináta rendszerének ugyanazon a pontján foglalnak helyet. Időközben a kapcsolatfelvételhez szükséges programot betáplálták a számítógép memóriájába, hogy bármikor érintkezésbe léphessenek egymással, sőt minden eshetőségre készen az egyik számítógépük állandóan be van kapcsolva.

Mostanában szinte „füstölnek” a paralel világgal fenntartott vonalak, mivel az ott élő politikusok folyvást az iránt érdeklődnek, hogy a mi világunkban vannak-e velük azonos nevet viselő tisztviselők, és ők vajon hogyan vélekednek a sorsdöntő társadalmi problémákról. Kritikus helyzetek megítélésekor kikérlik a véleményünket, és ugyanezt tesszük mi is. Ezt politikusaink nem is tagadják. Ennek bizonyítására a beszélgetés résztvevői felhívták Helmuth Kohl szövetségi kancellárt telefonon, aki elmondta, hogy tud a párhuzamos univerzum létezéséről. A kutatási miniszter az 1980-as évek közepétől rendszeresen tájékoztatja őt ennek az ismerkedési folyamatnak az állásáról. A két univerzum nem teljesen egyforma. A párhuzamos világ lakóinak nem csupán a fejlettségi szintje különbözik a miénktől, hanem egyes népek nyelve is. Többször előfordult már, hogy a kapcsolatfelvétel kezdetén olvashatatlan szöveg jelent meg a képernyőn. A betűk leginkább valamilyen távolkeleti ábécére emlékeztettek, de az elemzésük során kiderült, hogy ilyen írás nincs a Földön. Máskor meg olyan jelek, szimbólumok jutottak el hozzánk, melyekből egy kukkot sem értettünk.

A legnagyobb rejtély azonban az, hogy hol helyezkedik el a párhuzamos univerzum. A legkézenfekvőbb elképzelés szerint mellettünk. A világűr ugyanis végtelen nagy, és semmi sem zárja ki, hogy a mi univerzumunkon túl más világok is létrejöttek. Ennek a feltételezésnek azonban ellentmond a reakcióidő hiánya. Az „Ezoterikus körkép”-ből tudjuk, hogy az univerzum annyira nagy, hogy a feltételezések szerint még a szubatomi energiarészecskéknél is 25 napra van szükségük, míg az egyik végéből a másikba érnek. Ez azt jelenti, hogy a mi Földünkről feltett kérdésre a paralel

Földről legkevesebb 50 nap múlva érkezne válasz. Ez pedig nem így van, hiszen a két világ kutatói oly gyorsan, késedelmi időtől mentesen kommunikálnak egymással, mintha mi a szomszédunknak telefonálnánk. Ez viszont csak úgy lehetséges, hogy a párhuzamos univerzum bennünk van. Az azonos térben való elhelyezkedésünk fizikailag nem tekinthető lehetetlennek. Az atomok és a molekulák közötti tér ugyanis olyan üres, mint a kozmosz. A mikrovilágban az elektronok ugyanolyan messze vannak az atommagtól, mint a bolygók a csillagoktól. Ezért ebben a hatalmas üres térségben elvileg többtucatnyi univerzum is elérne. Ezeket azért nem látjuk, mert más dimenzióban léteznek, csak a dimenzióhatárok átlépése esetén válnak érzékelhetővé.

Ezeket a dimenzióhatárokat nem merev falként kell elképzelni, bár fizikailag nehezebb rajtuk átjutni, mint egy betonfalon. Az univerzum alacsonyabb és magasabb rezgésszámú szubatomi energiarészecskékből épül fel. A mi világunk anyagának rezgésfrekvenciája a skála kb. egyharmadánál helyezkedik el, a frekvenciaminimum közelében. Ez a világ a létező világoknak csak egy szelete. A többit azért nem észleljük, mivel érzékszerveink spektruma csupán ennek a világnak a kisugárzását tudja átfogni. Egyébként a más dimenziókban élők is csak a saját frekvenciaszintjüknek megfelelő világot képesek érzékelni, a többről normál körülmények között nincs tudomásuk.

Ennek alapján valószínűleg igazak azok az állítások, mely szerint az univerzumban nem három, hanem jóval több dimenzió van. Hogy pontosan mennyi, azt még nem tudjuk, de egyet már biztosan ismerünk. Ez a gondolat elég bizarnak tűnik, de megszokhattuk már, hogy az univerzum sok meglepetést tartogat számunkra. A párhuzamos létsíkok széleskörű megismerésének gátat szab, hogy a kapcsolatfelvétel csak az egyes dimenziók közötti érintkezési pontokon jöhet létre. A párhuzamos univerzumok létét nyilvánosságra hozó komputeres csapat háza éppen egy ilyen dimenziókapuban helyezkedik el. Ettől a helytől távolabb ők maguk sem tudnak még a saját gépeikkel sem kapcsolatba lépni más világokkal, a helynek tehát meghatározó szerepe van ebben a folyamatban. Egyébként ilyen érintkezési pontok Németországon kívül Magyarországon is fellelhetők. Feltehetően ennek tudható be, hogy a Földön kívüli civilizációk világunkba beépült tagjai előszeretettel járnak hozzánk, mert elmondásuk szerint Magyarországon több olyan hely is található, ahol igen jól működethető transzdimenzionális kapuk vannak. Ezeken keresztül könnyen kapcsolatba tudnak lépni azokkal a más dimenzióbeli erővel, akik velünk szemben ellenséges érzelmet táplálnak. Állítólag legjobb úton halad a lecsillapításuk, és remélhetőleg sikerül őket jobb belátásra téríteni.

Időközben újabb információk láttak napvilágot ezen a téren. Mivel kíváncsiságunk határtalan a földönkívüli civilizációk időnként megajándékoznak minket egy-egy információmorzsával. Komplet tankönyveket nem adhatnak át nekünk, de megjegyzéseikből összerakható az univerzum működését ábrázoló mozaikkép. A tőlünk tíz fényévnnyi távolságra élő jargai civilizáció üzenete szerint 12 dimenzió létezik a világegyetemben. Az ummiták is ennyi párhuzamos univerzumból tesznek említést. Ezek nem egymás mellett, hanem egymásban vannak, de különböző frekvenciákon nyilvánulnak meg. Így nem zavarják egymást. Azt is elárulták, hogy a mi világegyetemünk rezgési frekvenciája 1027 Hz. Az egyes világegyetemek önmagukban zárt rendszert alkotnak. A párhuzamos univerzumok semmilyen energiát nem szórnak, nem sugároznak egymásba. (Ezt azért sem tehetik meg, mert más időpontban léteznek. Amikor ők megnyilvánulnak, akkor más univerzumok nem léteznek.) Az egyes dimenziókon belül az egyszer létrejött anyag- és energia mennyisége konstans marad.

A kis szürkék közléseiből az is kiderül, hogy a jelenlegi világegyetem nem 13,5, hanem 15 milliárd éves. A Föld sem 4,5 milliárd éves, mint ahogy azt tudósaink hangoztatják, hanem 1 milliárd évvel idősebb. A Fiastyúk csillagrendszerből érkezett idegenek szerint a földgolyó 6,26 milliárd éves. (Az eltérések valószínűleg abból adódnak, hogy honnan számítjuk a Föld keletkezését. A Nap körül keringő törmelékek összeállításától, vagy a szilárd földgömb kialakulásától.)

A párhuzamos univerzumok létezéséről nem csak elméleti tájékoztatást kapunk. Túlvilági tanítóink gyakorlati szemléltetést is biztosítottak számunkra. Ennek során látogatók érkeztek hozzánk a szomszédos univerzumokból, de mi is átkerültünk az egyik párhuzamos univerzumba:

Komolyan megdöbbsent az a Tokiói Nemzetközi Repülőtérén szolgálatot teljesítő tisztviselő, aki az elé toppanó fiatalember útlevelét elkérte. Azt látta, hogy az illető egy Taured nevű országból érkezett. Összevissza forgatta a valódinak tűnő útlevelet, de nem tudott vele mit kezdeni, mert ilyen állam nem létezik, mármint a mi világunkban. A helyzet sejtelmességét csak fokozta, amikor az alaposabb vizsgálat kiderítette, hogy a férfi immár jó ideje folytat Japánban üzleti tevékenységet. Rendelkezik az ehhez szükséges beutazási engedéllyel, a poggyászában több európai ország valutáját is megtalálták, illetve egy vezetői engedélyt, amit abban a bizonyos, nem létező Tauredben állítottak ki számára. Sőt mi több, még bankszámlakivonatokra is rábukkantak, amik azonban egy olyan pénzintézethez köthetők, amelyek nálunk szintén nem léteznek. A rejtélyes figurát egy, a reptérhez közeli szállodába kísérték, és megkérték, hogy addig ne menjen sehová, amíg az ügyét nem rendezik. Másnap reggelre azonban nyoma vészett. Egész éjjel két ór állt a szoba ajtaja előtt, a szállás az épület 15. emeletén volt, így senki nem tudta megmagyarázni az eltűnés vagy szökés mikéntjét. Az univerzum felügyelői minden bizonnyal rájöttek erre a rendellenességre, és a fiatalembert visszatranszformálták a saját világába. A férfi ellen körözést adtak ki, de természetesen soha nem akadtak a nyomára.

Egy Lerina Garcia nevű nő sem tudott mit kezdeni a mi világunkkal. Egyik reggel teljesen gyanútlanul ébredt, de ahogy teltek az ébrenlét órái, egyre inkább elbizonytalanodott azt illetően, hogy tulajdonképpen hová is került. Lassan kialakult benne az a meggyőződés, hogy ez nem az ő világa vagy valósága, és erre bizony minden oka megvolt. Amikor megnézte a friss újságokat, már azok nevei is tökéletesen ismeretlennek bizonyultak számára. A hírekben szereplő személyek nagy részéről soha életében nem hallott. Azt is észrevette, hogy nem ugyanabban a pizsamában van, mint amit előző este felvett. Amikor munkába ment, döbbsenten tapasztalta, hogy az iroda, ahová évek óta bejárt nem az ő munkahelye, és a kollégák közül alig ismert valakit. Elment a főnökéhez, hogy tisztázza a helyzetet, azonban ekkor még nagyobb rémülettel látta, hogy az illető teljesen ismeretlen számára. Nem az, akivel egyébként mindig is jóban volt és úgy ismerte, mintha a saját családtagja lett volna. Érdekes módon ez az új főnök azonban nem kezelte idegenként a nőt, éppen csak úgy tudta, hogy ő már igen régen kilépett a cégtől egy családi tragédia miatt.

Amikor teljes sokkban hazaért, a lakásában találkozott az ott nagyon otthonosan mozgó volt barátjával. Ez is meglepetés volt számára, mert úgy emlékezett, hogy ebből a kapcsolatból ő már jó ideje kiszállt. A férfi azonban váltig állította, hogy minden a legnagyobb rendben van a viszonyukban, és soha nem került szóba közöttük semmiféle szakítás. A helyzetet nem sikerült megoldani, Lerina a mai napig azt állítja, hogy ez nem az ő világa, és noha megpróbál alkalmazkodni a számára merőben idegen, új körülményekhez, úgy érzi magát, mintha megőrült volna, avagy az őt körülvevő valóság keveredett össze örületes módon. Érdekes módon őt nem vitték vissza eredeti világába. Azt a sorsot szánták neki, hogy próbáljon beilleszkedni, egy szomszédos univerzum életébe.²² Ebből is látszik, hogy nincs túl nagy különbség a párhuzamos univerzumok között. Könnyen lehet, hogy ezek a dimenzióváltások nem valamilyen üzemzavar következményei, hanem szándékos akciók. A mindenséget felügyelő fénylények így próbálnak hozzászoktatni bennünket a párhuzamos univerzumok létezésének gondolatához.

Léteznek azonban üzemzavarból eredő átesések is. Bármennyire is tökéletes alkotás az világ-mindenség, rendkívüli bonyolultsága miatt működtetésében időnként előfordulnak apró zavarok. 1986 novemberében egy Pedro Oliva Ramirez nevű férfi Sevilából vezetett Alcalá de Guadaira felé, amikor hirtelen úgy tűnt számára, hogy eltévedt. Bizonytalanságában lehajtott az autópályáról, így rácsatlakozott egy másikra, egy olyan hatsávós sztrádára, ami azelőtt soha nem létezett! A férfi döbbsenten észlelte, hogy az út mentén 20 emeletes lakóépületek sora áll, a mezőkön pedig közel két méter magasságú fű nő, ami az ő világában teljes képtelenségnek számított.²³ Nem sokkal később úgy érezte, hogy a kocsiban egyre forróbbá válik a levegő. Távolról hallatszódó, meghatározhatatlan

²² Arról nem szól a történet, hogy mi lett a mi Lerina Garcia-nkkal. Őt meg átranzszformálták a másik univerzumba. Helycsere történt? Jó lenne tudni, hogyan állta meg helyét a velünk szomszédos univerzumban. Erre csak akkor derül fény, ha egy idő után visszacserélik őket.

²³ Ez energiafüggő lehetett, ami nálunk, a második évben 3 méter magasra is megnőhet.

helyről érkező hangokat, zajokat vélt hallani, majd valaki közölte vele, hogy egy másik országba, illetve egy másik világegyetembe került, de hamarosan megoldják a helyzetet.

Néhány másodpercen belül elmúlt az égető érzés, a hangok elnémultak, és Ramirez ott találta magát egy útelágazásnál, amelynek szélén egy tábla mutatta, hogy merre kell tovább haladni, ha az utazó Malagába, Sevilleba vagy Alcabába akar eljutni. A férfi még mindig roppant zavart állapotban volt ugyan, de végül elindult Seville felé, majd nemsokára szerencsésen hazaért. Soha senki nem tudta megmagyarázni, hogy mi történt vele. A legtöbben csak legyintenek a történetére, és elintézik annyival, hogy Ramirez minden bizonnyal csak kitalálta az egészet azért, hogy az érdeklődés középpontjába kerüljön.

Előző civilizációk nyomai

A bennünket megelőző négy civilizáció nyomainak kutatása azért is nehéz, mert mindegyikük pusztulását egy világméretű kataklizma váltotta ki. A tűzözön vagy vízözön szinte maradéktalanul megsemmisítette minden alkotásukat, alig maradt valami utánuk. A több tízezer, illetve több száz-ezer évvel ezelőtt élt elődeink megmaradt nyomai pedig az enyészet áldozatává váltak. A tenger mélye és az üledékes kőzetek azonban őrzik létezésük bizonyítékait. Ezeknek a leleteknek a felfedezése nagy zavart okoz a múltunkat tagadó régészek körében. A sokasodó bizonyítékok és felismerések azonban lassan visszavezetik őket az eónok előtti időkbe. Annak elismerésétől ugyan még messze vannak, hogy előttünk is léteztek fejlett civilizációk a Földön, de a negyedik civilizációt megsemmisítő vízözön végbemenetelében már kevesen kételkednek.

A Der Spiegel tudósítása szerint amerikai geológusok a Fekete-tenger üledékes kőzeteiben hatalmas árhullám nyomait fedezték fel. A tudományos körökben rendkívül izgalmas felfedezés alapjául azok a fúrési magminták és üledékes kőzetek szolgálnak, melyeket egy orosz kutatóhajó hozott a felszínre. Az óceánkutatókból és geológusokból álló nemzetközi tudóscsoport értékelése alapján semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a kőkorszak végén a Fekete-tenger hullámai százezer négyzetkilométer szárazföldet nyeltek el. A kutatók szerint a Fekete-tenger a Földközi-tengertől teljesen elzárt édesvízű tó volt. Ekkor azonban az óceán világméretű vízszintemelkedése következtében a Földközi-tenger felől, a Boszporuszon át (a Niagarát négyszázszorosan meghaladó hatalmas víz-esésként) óriási mennyiségű víz zúdult alá. A haragló víztömeg mennydörgő hangja valószínűleg száz kilométerre is elhallatszott. A Fekete-tenger partja naponta egy kilométerrel haladt a szárazföld belseje felé, a magminta elemzések pedig arra utalnak, hogy a vízszint összesen 150 métert emelkedett. A víztükör emelkedésével alakult ki a tó mai, Ukrajnával és Bulgáriával határos nagy felülete. A gigászi erővel bekövetkező katasztrófa nyomán az összes édesvízi élőlény elpusztult, és a sós tengervízre jellemző tengeri organizmusok jelentek meg. A neolitikum földművelői a part menti területekről kénytelenek voltak elmenekülni. Aki nem volt elég gyors, az megfulladt. A bibliai özönvíznek tehát már tudományos bizonyítéka is van. A kutatók ehhez a megállapításhoz azt fűzték még hozzá, hogy a valóságban ez az egész minden bizonnyal sokkal borzalmasabb volt, mint ahogy azt utólag elképzeljük.

Ez a jelentés is hozzájárult ahhoz, hogy a tudomány hivatalos képviselői kezdenek megbarátkozni az özönvíz gondolatával, lassan elfogadják ennek a földönkívüliek szerint i. e. 9405-ben lezajlott kataklizmának a megtörténtét. Korábban is kerültek olyan leletek a kutatók birtokába, amelyek megerősítik, hogy ebben az időszakban egy komoly változás ment végbe a Földön. A nagyteljesítményű fúróberendezések lehetővé tették az altalaj vizsgálatát. A világ különböző helyeiről származó kőzetminták tanulmányozása során azt tapasztalták, hogy néhány centiméter vastag hamuréteg található bennük. Ennek keletkezése i. e. 10 000-re tehető. Az egész Földet beborító hamuréteg minden bizonnyal abból az óriási mennyiségű közettörmelékből származik, amely a becsapódás helyén a kráterből kilöködött. Ehhez járult a sorozatban működésbe lépett vulkánok által légterbe juttatott több ezer köbkilométernyi pernye és füstgáz. A legkülönösebb azonban ennek a rétegnek a magas irídiumtartalma. Az irídium ilyen koncentrációban sehol sem található meg a Föld felszínén. Ebből arra következtethetünk, hogy kívülről érkezett hozzánk. A becsapódott meteorit szétrobbanásakor került a levegőbe, és porral, pernyével keveredve ülepedett a talajra.

Libby, a Nobel-díjas amerikai tudós, azt a következtetést vonta le kutatásaiból, hogy 11 800 évvel ezelőtt valamilyen szakadás történt az élet folytonosságában, mert az ember nyomai hirtelen eltűntek a Föld felszínéről. Erre a felismerésre az egyes kontinensek kultúrrétegeinek tanulmányozása útján jutott. Megfigyelései szerint az emberiség történetének 100 ezer éves krónikájában a rétegek egymásra épülnek, egyik korszak a másikat váltja, míg i. e. 10 ezer körül egy hirtelen szakadás következett be. Ekkor az emberi tevékenységre utaló nyomok szinte egyik napról a másikra megszűntek. Helyette a barlangok falain és egyéb élőhelyek környékén víz porlasztotta üledékes kőzet található, ami arról tanúskodik, hogy mindent elöntött az ár. Az elnéptelenedett barlangokban a megfulladt emberek csontvázai mellett olyan szikladarabok is találhatóak, amelyeket a környéket megrázó heves földrengés szakított ki a mennyezetből. A katasztrófa előtt a Földön megközelítőleg 500 millió ember élt, majd kb. 11 ezer évvel ezelőtt a számuk hirtelen lecsökkent 5 millió alá. Érdekes, hogy ezt követően még több mint száz éven át tovább csökkent a népesség. Ennek minden bizonyítással a mostoha természeti viszonyok, a levegőszennyezettség és mágneses védőköpeny megszűnése az oka, ami számos betegség kiváltója lehetett. A normális életviszonyok csak nagyon lassan alakultak ki újra. A kultúrrétegek tanulmányozása alapján csupán i. e. 8800-ra mérséklődött a népesség csökkenése, és i. e. 8600-tól már kezdetét vette a fokozatos növekedés.

A tudomány más területei is jelentősen hozzájárultak a múlt tisztázásához. Az ősi kultúrával rendelkező népek szent szövegeit és legendáit tanulmányozva kiderült, hogy nincs olyan eldugott zuga a világnak, ahol az ott élők valamilyen formában ne örökítették volna meg a katasztrófa emlékét. James Frazer²⁴ angol néprajzkutató szerint Észak- Közép- és Dél-Amerika 130 indián törzse közül egyetlenegy sincs, amelynek a mítoszaiban ez a téma ne tükröződne. Az évezredekre visszanyúló történelemmel rendelkező népek közös vonása, hogy a naptárjuk kezdetét a katasztrófa lezajlása utáni évekre teszik. Ez nem is csoda, hiszen az özönvíz nem kizárólag az atlantiszi civilizációt semmisítette meg, hanem a primitív népeket is, így az életben maradottaknak mindent előlről kellett kezdeniük.

Az is nagyon tanulságos, ahogyan leírták a katasztrófa végbemenetelét. Érthető módon a legnagyobb rombolás az Atlanti-óceán két partján, az amerikai és az európai kontinensen történt. Egy ómexikói szöveg szerint: *„Először lezuhant a Hold az égről, majd az ég a földhöz közelített, és minden elpusztult. Még a hegyeket is víz lepte el. A vízözön az egész Földet beborította, óriási zajjal forrt, bugyborékol. A vörös fényben úszó hegyek felemelkedtek.”* Így írták le a katasztrófát kódexükben a Popol Vuhban a maja indiánok papjai: *„A Föld ábrázata elsötétült, súlyos gyanta hullott az égből, és fekete eső kezdett el esni. Zápor nappal, zápor éjjel. Az emberek kétségbeestek. A háztetőkre igyekeztek feljutni, amelyek leomlottak, és földre vetették őket. Megpróbáltak felmászni a fákra, de a fák lehajtották őket. Sokan a barlangokban kerestek menedéket, és azok eltemették őket. A katasztrófa után szörnyű hideg támadt, a Nap nem volt látható, és a tenger befagyott. Akik az áradástól megmenekültek később megfagytak, a nagy hideg miatt haltak meg.”* A becsapódás során felszabadult hőmennyiség olyan gigantikus volt, hogy hatása kiterjedt az Északi sarkkörön túlra is. A csiglit eszkimók elbeszélése mindenkit rémületbe ejtő áradatról szól, amit soha nem tapasztalt erejű vihar és nagy hőség követett. *„Akit sem a víz, sem a forróság nem ölt meg, a hőség után hirtelenül bekövetkezett rettenetes fagyban veszett el.”*

Atlantisz elmerülése a szomszédos szárazföldeken mélyreható geológiai változásokat idézett elő. A partvidéki területek sok helyen felgyűrődtek, és nem egy esetben több ezer méter magasra emelkedtek. A tudósok szerint valószínűleg így alakult ki a Niagara-vízesés és a Titicaca-tó is. Nemrég kutatók ereszkedtek le ennek a dél-amerikai tónak a fenekére, és a 8 méter mélységben építkezés maradványaira bukkantak. Hatalmas kőtömbökből álló falakat láttak, melyek egy kikövezett kikötő mentén, egymással párhuzamosan, és több mint egy kilométer hosszúságban húzódnak. Ruben Vela professzor szerint a feltárt épület egy part menti templom lehetett, amelybe fontos személyeket temettek. Arra azonban nem tudott magyarázatot adni, hogy ez a tengerparti épületkomplexus hogyan került az Andok tetejére, 3700 m magasra. Nem zárható ki az a feltételezés sem, hogy földrajzi

²⁴ dzsémsz frézer

helyzeténél fogva a Titicaca-tó nem Atlantisz pusztulásakor, hanem jóval korábban, a Csendes-óceánba merült Mukulia vagy más néven Lemuria kataklizmája idején gyűrődött fel.

Mellesleg az Andokban nem ez az egyetlen hely, amely több ezer méter magasságba került. A régészek Tiahuanaco romjai között szintén felfedeztek egy kikötőt. A repülő halak ábrázolásai, a tengeri rákok maradványai, és más tengeri állatok kiásott csontvázaai arról tanúskodnak, hogy ez a település is közel lehetett az óceánhoz. Ezt támasztja alá az a megfigyelés is, hogy a közeli hegyek oldalán egykori ár-apályra utaló nyomokat találtak. A város ősrégi voltát azok a cserépedények is igazolják, amelyek a nagyon régen kihalt toxodont ábrázolják. A festett képek annyira élethűek, hogy alkotóik valószínűleg látták ezeket a vízilószzerű állatokat.

Nem kis fejtörést okoz a tudósoknak az a romok között talált naptár is, amely 290 napot számlál egy évben. Az egy tömbből faragott több mint 3 méter magas és széles oszlopot 10 tonnányi súlya óvta meg a pusztulástól. Régészek és asztronómusok alapos vizsgálata alapján kiderült, hogy ez a naptár sokkal jobb és precízebb, mint az általunk használt. Ezen az év nem egy találomra kiválasztott napon, hanem a déli félteke őszi napéjegyenlőségével kezdődik. A csillagfordulók és napéjegyenlőségek itt is négy részre osztják az évet. Mind a négy évszak három hónapra tagozódik. (Valószínűleg innen származtatható a mi 12 hónapos évünk.) A feltehetően több százezer évvel korábbi tiahuanacoi év egy-egy hónapja azonban 24 napos volt, és az akkori Hold 37-szer fordult meg a Föld körül 1 hónap alatt. (Ez is azt bizonyítja, hogy a jelenlegi Hold később, Atlantisz pusztulása után vált bolygónk kísérőjévé, mivel ez az előzőnél jóval nagyobb égitest 28 naponta végez egy fordulatot a Föld körül.) Végül az is kiderült ebből az éonokkal ezelőtti naptárból, hogy 1 nap nem 24, hanem közel 30 órából állt. Minden bizonnyal ez az oka annak, hogy a korábbi civilizációk valamelyikében az év csupán 290 napot tett ki.

Más forrásokból azt is meg lehet tudni, hogy ebben a korban a Föld ellenkező irányba forgott, mivel a nap nem keleten, hanem nyugaton kelt fel. A keringési ideje azonban nem változott, amit az órák, napok, hónapok szorzatának egyenlősége is alátámaszt. A Föld keringési ideje azért sem változhatott meg, mert ha közelebb került volna a Naphoz, akkor előbb-utóbb belezuhant volna, míg távolabb kerülve elsodródott volna tőle. Az apró Hold miatt ebben a világkorszakban nem volt szél, nem voltak viharok. A légtömegeket ugyanis a Hold mozgatja. Bolygónk jelenlegi, meglehetősen nagy tömegű kísérője nemcsak a vízre, a világtengerekre hat, hanem a Földet körülvevő kb. 40 km vastag légrétegre is. Ugyanúgy létrehoz benne apályt és dagályt, mint az óceánokban. Ennek következtében ez az óriási tömegű gáz folyton mozog, ide-oda vándorol, ami az alsó légrétegekben szél formájában nyilvánul meg. A földgolyó forgásának leállítása, majd ellenkező irányba való elindítása, valamint a forgási sebesség felgyorsítása valószínűleg egy kisbolygóval vagy üstökössel történt ütközésnek tudható be. A változás mértékéből ítélve a vele járó pusztulás még a legutóbbi vízözönnél is nagyobb lehetett. Ennek a letűnt világnak az emlékét őrzi ez a kőbe vésett naptár.

A Csendes-óceánban lezajlott hatalmas kataklizmára utal az a régészeti jelentés is, mely szerint Peru partjai mentén nem csak felgyűrődtek, hanem el is süllyedtek városok. 1966-ban a Duke Egyetem expedíciója Dr. Robert Menzies vezetésével 1000 öl mélységben faragott oszlopokat talált a tenger fenekén szétszóródva. A behatóbb vizsgálatok kiderítették, hogy az oszlopokon a díszes faragások között ősrégi írott szövegek vannak. A katasztrófa kontinentális méreteit bizonyítja, hogy a pusztulás nyomai északabbra, a Mexikói-völgyben is megtalálhatók. Nem messze Mexico Citytől agyaggödrökbe temetve 2600 db titokzatos kőtáblát találtak. A megtalálójuk William Niven amerikai geológus szerint: *„Nincs rajtuk semmi, ami megközelítőleg is utalna a korukra. A vésett kövek különös szimbólumaihoz hasonlót sem Mexikóban, sem másutt nem láttam még.”* A geológiai emlékek az észak-amerikai kontinensen is rendkívül magas és fejlett ősi kultúráról tanúskodnak. Több mint 50 ezer évvel ezelőtt hatalmas városok épültek betonból és kőből. Lakóik csodálatos agyagedényeket, káprázatos ékszereket és gyönyörű freskókat készítettek.

Az orkánnal, földrengéssel és vulkáni tevékenységgel kísért legutóbbi özönvízről hasonló emlékeket őriznek az afrikai népek is. Az Atlantikumtól való távolodás mértékében azonban változik a katasztrófa jellege. Úgy tűnik, mintha a dühöngő elemek ereje a távoli vidékeken csökkent volna. A földgolyó túlsó oldalán a legendák már csak nagy árvízről beszélnek. Egy görög eposz szerint „az árvíz nem öntötte el a magasabb dombokat, és nem emelkedett a fák koronája fölé”. Földrengések

és vulkánkitörések helyett csupán a „talaj rezgéséről” írnak. Az irániak szent könyve, a Zend-Aveszta ennél is alacsonyabb árszintet említ: „Az özönvíz idején az emberi termet magasságában állt a víz”. A Közel-Kelet térségében azonban még nem lehetett élve megúszni a kataklizmát. Így ír a Gilgames eposz a vízözönről: „Hirtelen eltűnt a Hold. Az időjárás megváltozott, eső morajlott a fellegekben. A szél zúgva vágatott, és megkezdődött a vízözön. Ereje harci ménként tört a népre. Az emberek nem látták egymást, eltűntek a pusztulásban. A szökőár bikaként bömbölt, és a szél vadul süvített. Utána sűrű homály borította az eget, eltakarva a napot.”

A Biblia csak annyit ír az özönvíz lefolyásáról, hogy negyven nap és negyven éjen át szakadatlanul esett az eső, majd az ötödik hónapban megindult az apadás, és Noé bárkája kikötött az Ararát hegyen. A vizek visszahúzódása és az átázott talaj kiszáradása azonban sokáig tartott, így Noé és családja csak egy év után tudta elhagyni a bárkát. A sumér Noé, Utnapistim Ea istentől kapta a figyelmeztetést a katasztrófa közeledtéről. Egy nagy bárkába rakta be családját, és a Föld összes élőlényéből egy párat. Az özönvíz itt már csak 6 napig tartott, majd az apadás során a Nisir hegy tején megfeneklett. A Távol-Keleten ennél is kevesebb gondot okozott az özönvíz. Kínában „a tenger vize elborította a szárazföldet, aztán a parttól délkeleti irányba visszavonult”. A Csendes-óceán térségében már egy tutaj is elegendő volt a megmeneküléshez. Ez persze nem jelenti azt, hogy arrafelé kevesebb ember halt meg, mivel a katasztrófát követő „áthatolhatatlan sötétség” és lehűlés, valamint az általános élelmiszerhiány globálisan az egész emberiséget érintette. Az árvíz intenzitása azonban a fizika törvényeinek megfelelően az epicentrumtól távolodva csökkent, ami hitelessé teszi ezeket a beszámolókat.

Sajnos jóval kevesebb kutatói aktivitás tapasztalható az özönvíz közvetlen áldozatává vált civilizációk tanulmányozása terén. Tudósaink azért sem hisznek az előttünk élt civilizációk létezésében, mert szerintük nem hagytak egyértelmű nyomokat maguk után. A régészeti feltárások jóvoltából azonban mind több bizonyítékra tesznek szert elődeinkről, de nem akarnak hinni a szemüknek. A bizonytalan eredetű leleteket hamisítványnak minősítik, a teljesen egyértelműeket pedig elzárják a nyilvánosság elől, és agyonhallgatják. Pedig bőven lenne min elgondolkodniuk. Időről időre olyan leletek kerülnek a kutatók kezébe, amelyek azt bizonyítják, hogy az Atlanti-óceánban valamikor létezett egy nagy szárazföld. P. V. Kolbe pl. 3600 méter mélységből olyan moszatok maradványait emelte ki, amelyek kizárólag édesvízben élnek. Egy francia hajó legénysége az Atlanti-óceán fenekén húzódó kábel javítása közben véletlenül a felszínre emelt egy vulkáni eredetű szikladarabot. A későbbi vizsgálatok során bebizonyosodott, hogy ehhez hasonló üvegszerű láva csak légköri nyomáson jöhet létre. Ha tenger alatti vulkánkitörés eredménye lenne, akkor a gyors lehűlés következtében kikristályosodott volna. A kőzet keletkezése 13 ezer évvel ezelőtre tehető. Az óceánok megjelenése előtti keletkezés kizárt, mivel a sós víz a bazalttufa tachylit-tartalmát 15 ezer év alatt teljesen felfalja.

1948-ban egy svéd kutatóhajó a tengerfenék feltérképezése közben vékony rézláncot emelt a felszínre. A régészek szerint ez a lelet nem hasonlít egyetlen föld alatt talált vagy általunk gyártott fémlánchoz sem. Ennél is titokzatosabb tárgyakra lelt az Atlantic kutatóhajó 1950-ben. Több tucat mészkőkorongot találtak az Atlanti-óceán fenekén. A 4 cm vastag és 15 cm átmérőjű korongok egyik oldala sima, a másik recés, és középen kis bemélyedés található rajtuk. Nem zárható ki, hogy az előző civilizáció információtároló lemezével, egy sajátos CD-koronggal állunk szemben. Több éves vizsgálódás után a tudományos körök csak annyit közöltek a nyilvánossággal, hogy „nem természetes képződményről van szó”. De akkor hogyan kerültek az óceán mélyére?

Egy ízben a Bahama-szigetek térségében, Bimini közelében, faragott kőlapokkal kirakott utakat észleltek az óceán fenekén, amelyek egy iszappal borított piramishoz vezettek. Az is különös, hogy Florida, Georgia és Dél-Karolina partjairól kikövezett utak visznek a tengerbe, amelyet 1967 januárjában az Aluminat nevű mélytengeri tengeralattjáró fedezett fel. Georges Houot francia tengerészkapitány az Archimède nevű mélytengeri búvárharangban 5 mérföldön át követte a kontinentális talpazatba vájt, megrongálódott, de tökéletes formájú kőlépcsőket. Egy utasszállító hajó kapitánya 12 öl mélységben, lépcsős piramist fedezett fel ebben a térségben. A fenéken aztán más falakat is találtak. Az egyik 300 láb hosszú falról elrothadt mangrovegyökereket szedtek le. Radiokarbon-módszerrel meghatározva korukat 6000-12 000 évesre becsülték. A kubai partok közelében egy monu-

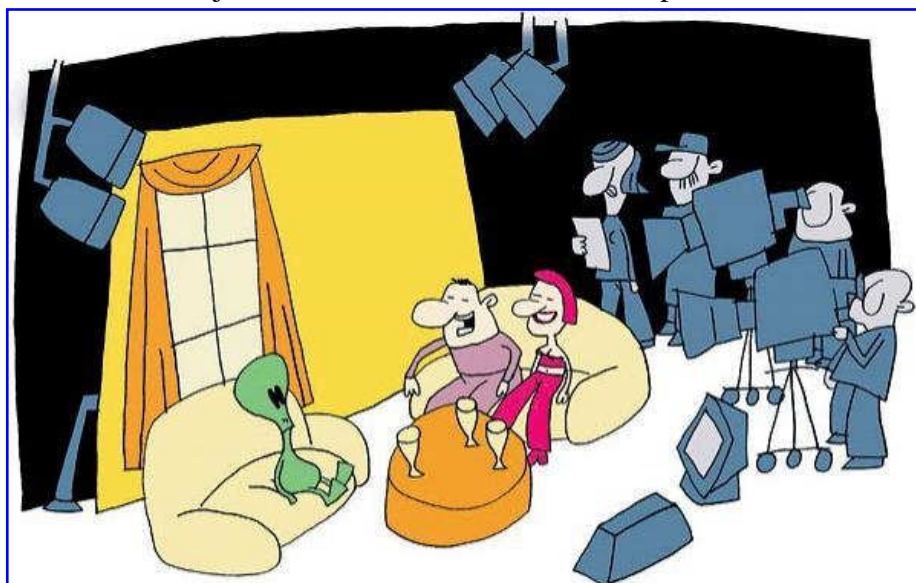

mentális márvány citadellát találtak a tenger fenekén. 4-5 hektárnyi területet foglalt el, és minden irányba utak ágaztak ki belőle. 1935-ben a Rhode-szigeti Newport mellett haditengerészeti bűvárok egy dombra bukkantak. Rajta egy hatalmas kövekből összeillesztett, 40-50 láb átmérőjű és 50-60 láb magas világítótorny állt. A tetején korlát futott körbe, és egy ajtóhoz hasonló nyílást is láttak rajta. A víz alá nem sok értelme van világítótornyot építeni, de 12 ezer évvel ezelőtt ez a terület még szárazon állt.

A médiumok szerint az Atlanti-óceán iszapjában eltemetett paloták, hatalmas szobrok és egyéb kultikus emlékek garmada található, de nincs, aki felszínre hozza, mert a hivatalos tudomány egyelőre nem hisz ezek létezésében, és technikailag is nehezen oldható meg a több ezer méter mélységből történő leletmentés. Reménykeltő azonban, hogy az atlantiszi civilizáció föld alá kényszerült túlélői valószínűleg segíteni fogják a feltárást. Erre utal Ed Wilson amerikai pilóta beszámolója is, akinek 1948-ban, a floridai szorosban repülve a következő élményben volt része: „A Bahamák szigete felett repülve megnyílt alattam az óceán. Ezután egy romot láttam előtűnni a tenger fenekén. Ekkor belezuhantam a kettényílt óceánba, és a gépemet valamilyen titokzatos erő behúzta ebbe az alagútba. A motorok leálltak, és a vízfalak között kormányzás nélkül suhantam, mígnem ez az erő kidobott onnan, és bezárult mögöttem a víz.”

Ez a múltunk iránti közöny és érdektelenség azonban nem tartható sokáig, mert a jelek szerint a régészetben is küszöbön áll a „nagy áttörés” lehetősége. 1985-ben egy japán geológus, Hassaki Kimura (aki egyben amatőr bűvár) Okinawa közelében felfedezte az elsüllyedt Mu-kontinens egy darabját. Amikor elújságolta társainak, hogy mit látott, ők is lemerültek, és nyolc különböző, de egymással összefüggő települést találtak a mélyben. Sorra fedezték fel az egyre izgalmasabb és lenyűgözőbb építményeket. Az épületekből utcák, széles lépcsősorok, sugár- és körutak, elképesztő ívek s lépcsősorok bontakoztak ki. Olyan művészi módon kifaragott kövekből készült minden, hogy a csodálkozástól szóhoz sem jutottak.

Miután felocsúdtak, értesítették a hivatásos régészeket. Együttes munkával 1997-ben, Yonaguni-sziget mellett egy impozáns lépcsős piramist is találtak. A 180 m széles alapú építmény 200 tonnás faragott kőtömbökből áll, ami kizárja a jelenség természetes eredetét. A piramishoz széles sugárutak vezetnek mindenfelől. A sétálóutakat gyönyörűen faragott oszlopsorok szegélyezik. A tiszta víz, a kitűnő látási viszonyok lehetővé tették, hogy a leletekről számos fényképet és videofelvételt készítsenek. Ezeket eljuttatták a médiának is, de az elképesztő szenzáció ellenére a nyugati sajtó mind a

– Mesélj! Miután sikerült felvenned a kapcsolatot az emberi civilizációval, hogyan jöttél össze Tündivel, és igaz a hír, hogy már szakítottatok?

mai napig hallgat erről a felfedezésről. Még a régészeti szaksajtó sem hajlandó foglalkozni ezzel a témával. A minden újdonságra és szenzációra éhes médiát nem érdekli a múltunk. Bezzeg ha valami ostobaságról, valamelyik popsztárunk idéetlenkedéséről lenne szó, egymást taposva rohannának a helyszínre, nehogy lemaradjanak valamiről.

Egyébként a Mu-kontinens a Hawaai-szigetektől délnyugati irányba Szamoa, Roratongán át Új-Zélandig húzódott. Ma már csak hegyeinek csúcsai láthatók. Ezek alkotják a Csendes-óceáni szigetvilágot. A

harmadik földi civilizáció életterének nem csak a hegycsúcsai maradtak meg. 2006 decemberében mélytengeri kutatók a Csendes-óceán közepén egy Földközi-tenger méretű szilahiáságot fedeztek fel. Ezek a sziklák alkották az őskontinens alacsonyabb hegyláncait. Ha itt korábban tengerfenék lett volna, ezt a területet is vastag iszap borítaná. Ezeken a sziklákon azonban csak annyi iszap található, ami a kozmikus kataklizma által felkavart tengervízből rájuk rakódott. A médiát azonban ez a felfedezés sem mozgatta meg. Ilyen apróságokkal, hogy Földünkön hajdanán volt egy hetedik sőt egy nyolcadik kontinens is, nem foglalkoznak.

Ennél is kevesebb figyelmet fordít a média és a tudományos világ a közvetett bizonyítékokra, pedig logikai alapon ezekből is kikövetkeztethető lenne elődeink léte. Itt vannak pl. azok a döbbenetesen magas szintű tudományos ismeretek, amelyekkel ókori őseink rendelkeztek. A régészek által hitelennek elismert több ezer éves agyagtáblák feliratai szerint „primitív” őseink ugyanolyan, sőt sok esetben magasabb tudással rendelkeztek, mint mi. Különböznél honnan tehettek volna szert azokra a csillagászati ismeretekre, amelyeket cseréptáblák formájában, vagy kőbe vésve hagytak ránk.

A maja indiánok pl. nem ismerték sem a kereket, sem a vasat. Ennek ellenére tudták, hogy az év 365,242129 napból áll. Mi csak a XX. században, a legmodernebb csillagászati eszközökkel értük el ezt a pontosságot. Az általunk mért érték 365,242198 nap. Az eltérés nagyságrendje még egy-tízezred sincs. Műszerek nélkül a legzseniálisabb ókori csillagász sem lett volna képes ennyire pontos értéket produkálni. Ehhez fejlett csillagászati ismereteken kívül legkevesebb egy teleszkópra is szükség van. A majáknak azonban nemhogy teleszkópjuk nem volt, de még a nagyítóüveget sem ismerték. Erre az adatra csak úgy tehettek szert, hogy egy előttük élt fejlett civilizációtól átvették, és lejegyezve megörökítették az utókornak. Még azt sem mondhatjuk, hogy véletlenül írták le ezt a számot, mert a maják a holdhónap időtartamát is 0,0004 napnyi pontossággal ismerték. Közös információforrásra utal, hogy más népek csillagászati ismeretei hasonlóan elképesztők voltak. A sumérok szerint az év időtartama 365 nap, 6 óra, 11 perc, ami csupán 3 másodperccel tér el attól az értéktől, amit napjainkban a legpontosabb tudományos mérések regisztráltak. Ennek az adatnak a meghatározásához ókori őseinknek a teleszkópon kívül egy másodpercre pontos órára is szükségük lett volna, amit csak a középkorban találtak fel. Ha valaki vitatná a modern tudományos eszközök szükségességét ezeknek a méréseknek az elvégzéséhez, az magyarázza meg, hogy az ókori szerzők honnan ismerték a Mars két kísérő bolygójának pályaadait? Ezek a kis holdacskák szabad szemmel nem láthatók, a jelenkor tudósai is csak akkor szereztek róluk tudomást, amikor az első óriás-teleszkópokat megalkották.

Azért sem lehet szó megfigyelések alapján gyűjtött adatokról, mert a maják által készített „Drezdai kódex” asztronómiai ismereti 374 440 évet ölelnek fel. Régészeink szerint közel 400 ezer évvel ezelőtt nemhogy maja indiánok, de értelmes ősemberek sem éltek a Földön. Akkor ki figyelte a csillagokat évezredek át óriási türelemmel? Csak nem a pattintott kőszerszámot használó vadak fűrészték az eget, és állapították meg a naprendszer bolygóinak egymáshoz, valamint a Földhöz viszonyított helyzetét, hogy több százezer év múlva átadhassák ismereteiket egy olyan népnek, amely majd írásban is képes rögzíteni azokat? Nem valószínű. Már csak azért sem, mivel ezeknek a közléseknek a pontossága és alapossága korunk asztronómusait is megdöbbeníti. A német Herbert Noll-Husum professzor szerint: *„A fogvatkozástábla olyan zseniális, hogy évszázadokkal előre, napi pontossággal megtalálható és leolvasható minden területen a lehetséges fogvatkozások, sőt a nem észlelhető elméleti fogvatkozások is.”* Teljesen egyértelmű tehát, hogy az ókori csillagászok ezeket az ismereteket nem a saját tapasztalataikból merítették, hanem átvették elődeinktől. A korábban felhalmozódott tudás egy töredéke valószínűleg túlélte a katasztrófát, és őseink ezt rögzítették, adták tovább napjainkig.

A modern tudomány is ebből a forrásból táplálkozik, még ha ezt nem is hajlandó elismerni. Minden gyerek tudja, hogy a heliocentrikus világkép megalkotója, a modern csillagászat megalapítója Kopernikusz volt. Azt azonban kevesen tudják, hogy Kopernikusz ezt a teóriát nem a tudományos felismerései alapján állította fel. Munkáinak a római pápához címzett előszavában azt írta, hogy a Föld forgásának gondolatát ókori szerzőktől vette át. Newton is számos alkalommal említette, hogy nem csak saját géniuszára, hanem valamilyen rendkívül régi és titkos bölcsességtárra támaszkodott.

Egyszer kijelentette, hogy a Príncipia című művében leírt gravitációs törvény nem új, már ismerték az ókorban is. Ő maga úgy jött rá, hogy sikerült megfejtenie a „régikorok szent irodalmát”.

Az ókori bölcsek tudományos ismeretei a matematika terén is meglepőek voltak. Mi a millió fogalmát csak a XIX. században vezettük be. A világhatalomnak számító Római Birodalomban csak az ezres szám jelöléséig jutottak el. A sumérok agyagtábláin viszont egy olyan matematikai sor látható, amelynek a végeredménye 195 955 200 000 000. Ennél is nagyobb számot említ egy óindiai sakkanekdota. Sehsram fejedelem a királyok játéka feltalálójának annyi búzaszemet ígért, amennyi a 64 mezőből álló sakktáblára felfér oly módon, hogy az első mezőn: 1 búzaszem, a másodikon: 2, a harmadikon: 4, a negyediken: 8, és így tovább lesz. A történet a mértani sor végeredményét is közli, azaz a 64. mezőre már 18 446 744 073 709 551 615 búzaszem kerül. Nem valószínű, hogy a fejedelem képes volt betartani az ígéretét, mert ennyi búzaszem még a legóvatosabb becslések szerint is legalább 500 milliárd tonnát tesz ki. Ilyen mennyiségű búza nemhogy akkor, de ma sem terem a világ országaiban együttvéve sem.

A nullának mint számnak a fogalmához a maja indiánok is eljutottak. Mivel e számoknak helyi értéket is adtak, pontok és vonások segítségével tízjegyű számokat tudtak kifejezni. Ugyancsak ők tizenkét jegyű logaritmusokkal számoltak. Az újkori matematika történetében a „ π ” egy XVII. századi holland tudós felfedezéseként mint „Ludolf-féle szám” vált ismertté. A múzeumokban őrzött egyiptomi papirusztekercsekből azonban kiderül, hogy az ókor tudósai már évezredekkel ezelőtt ismerték és használták ezt a számot. A sumérok tisztában voltak Pitagorasz tételével is, sőt papjaik másod-, valamint harmadfokú egyenleteket oldottak meg, és számításokat végeztek kamatos kamattal. Sajnálatos, hogy ezek az ismeretek elkerülték a figyelmünket, így újra fel kellett találnunk őket.

Elődeink hagyták ránk óegyiptomi közvetítéssel a 12-es számrendszert, a nappal és az éjjel 12 órára osztását. Sumér közvetítéssel került hozzánk a 60-as számrendszer, az óra 60 percre, és a tér 360° -ra osztása, valamint a 10-es számrendszer. Még a méterrendszer sem tőlünk származik, mert az óegyiptomiak a könyök mellett ismerték és használták a Föld délkörének negyvenmilliomod részét is mértékegységként. A földgolyó délkörökre osztását szintén a régi térképek sugallták nekünk. Az újkori alkalmazását szorgalmazó angol csillagászok azonban bizonyos fokú sovinizmustól vezérelve, a kiindulási meridiánt áthelyezték a hazájukba, Greenwich vonalába. Pedig szerencsésebb lett volna meghagyni az eredeti, természetes helyén. Az atlantiszi civilizáció idején a nulla meridián az özönvíz előtt épült Nagy Piramison haladt át, ami azért volt praktikus, mivel pontosan két egyenlő részre osztotta a szárazföldet, Keletre és Nyugatra. Ennek ellenére a világ nem hagyta megerősölni magát, mert továbbra is tartotta e vonal mentén a természetes megosztását. Ha ugyanis a gizai fennsíkon át összekötjük az Északi-sarkot a Déli-sarokkal, akkor ez a meridián nagyjából ott szeli ketté Euráziát, ahol Európa véget ér, és amelyen túl már kizárólag közel-keleti és távol-keleti országok találhatók. A jelenlegi földrajzi felosztás nem igazodik ugyan ehhez a megállapításhoz, de ennek kizárólag az az oka, hogy mi Európa keleti határát önkényesen az Ural vonalába helyeztük. Nem vettük figyelembe a nyugati és a keleti kultúra határvonalát, amely jó megközelítéssel meg egyezik a Föld szárazföldjeinek felezővonalával.

Közvetve ugyan, de Amerika felfedezése is elődeink érdeme. Kolombusz sohasem jutott volna arra az elhatározásra, hogy ellenkező irányból közelíti meg Indiát, ha nem akadt volna a kezébe egy régi térkép, amit még Nagy Sándor korában másoltak át egy ismeretlen eredetű világtérképről. Ez egyértelművé tette számára, hogy a Föld gömbölyű, így akár körbe is hajózható. Nem sokkal Amerika felfedezése után Piri, török admirális is lemásolta ezt a térképet, és az ő gyűjteményében maradt fenn napjainkig az isztambuli Topkapi Palotában. Ha már itt tartunk, az ókor tudósai miként tudták szinte méternyi pontossággal feltérképezni Nyugat-Európa és Afrika partvonalát? Ez manapság is csak műholdfelvételek alapján lehetséges. A legmeglepőbb azonban az, hogy ezen a térképen az amerikai kontinens nyugati partvidékén kívül pontosan fel vannak tüntetve a hatodik kontinens, Antarktis partvonalai is, ami jelenleg nem látszik, mert több száz méter vastag jégpáncél rejtje el. A Piri Reis térkép annyira pontos, hogy a modern térképeket is ehhez igazították. Az 1954-ben készült Peterman-féle térképpel összevetve ugyanis eltérést találtak az egyik ponton. Az amerikai haditengerészet vízrajzi hivatalának szakembereit nem hagyta nyugodni a dolog, ezért kiküldték a legjobb technikusait, hogy a vitatott területen végezzenek újabb szeizmikus szondázást. Kiderült, hogy a

Piri Reis térkép a helyes. Ezen a ponton nem szárazföld, hanem két kis öböl található a vastag jégpáncél alatt. Egyébként Grönlandot is két különálló szigetként ábrázolja ez a térkép. Csak az 1930-as években derült ki, hogy a hó- és jégtakaró alatt valóban két földdarab rejtőzik.

Ennek alapján sokan hajlanak arra a következtetésre, hogy ez a térkép az özönvíz előtt készült. Erre utal az a megállapítás is, hogy a kontinensek partszakaszaiból jelenleg hiányzik kb. 100-150 kilométernyi sáv. Ugyanígy nem láthatók azok a kisebb szigetek, földnyelvek sem, amelyeket az özönvíz utáni tengerszint-emelkedés nyelt el. A rejtélyes eredetű térképek azonban megmaradtak, jelentős mértékben segítve a kontinensek újkori felfedezőit, kalandos vállalkozásaikban. Az Oronteus által másolt térképen az Ázsiát és Amerikát összekötő hajdani földhíd is látható. A francia geográfus által 1531-ben megjelentett térkép ugyancsak rendkívüli pontossággal ábrázolja Antarktisz partvidékét.

Nem kevésbé meglepő az egyiptomi tudós, Ptolemaiosz által átmásolt térkép, amely Észak-Európát fehér zónákkal borítottan ábrázolja. Ezeknek a zónáknak a kontúrjai az özönvíz előtti jege-sedés határait mutatják. Mint tudjuk, a katasztrófa járulékos következményeként a földgolyó az Atlanti-óceán középvonalában 30°-kal megbillent déli irányba, ezért a tengelye északabbra csúszott. Ezáltal az állandó jég határa is feljebb vonult, ami azzal a következménnyel járt, hogy az Atlanti-óceán két partján, Európában és Észak-Amerikában egyik napról a másikra megszűnt a „jégkorszak”. A földgolyó ellenkező oldalán azonban éppen emiatt beköszöntött a zord klíma kezdete. Így vált a buja növényzetű Szibéria a 11 hónapig tartó telek, és a -71 °C-os rekordhideg vidékévé. Ugyanez a tengelyelcsúszás tette Antarktisz hűvös, de termékeny táját az örök jég birodalmává.

Az özönvíz előtti állapotról van egy másik kartográfiai bizonyítékunk is. Ezt a „portolán”-nak nevezett térképet 1787-ben rajzolta át Jehudi Ibn Ben Zara, egy szintén ismeretlen forrásműről. Ezen a jégkorszakot ábrázoló térképen a gleccserek egészen Közép-Európáig húzódnak le. Érdekessége, hogy jól kivehetők rajta az Égei-tenger apró kis szigetei, amelyek jelenleg nem láthatók, mivel az európai és észak-amerikai jégpáncél elolvadása következtében a tenger szintje alá kerültek. Ez a helyzet egyértelműen bizonyítja, hogy ezek a térképek az özönvíz előtti elődeinktől származik, mert a mi civilizációnk honnan tudhatta volna, hogy milyen volt Európa klímája a katasztrófa előtt. Mi azt követően kaptuk örökölni a Föld felszíni világát, miután az egész kataklizma lezajlott, így a korábbi jéghatár létezéséről sejtelmünk sem lehetett.

Egy másik feltételezés szerint ezeket a térképeket nem az atlantiszi elődeink hagyták ránk, hanem a földönkívüliek készítették röviddel az özönvíz után, még mielőtt a korábbi sarkvidékek jég-hegyei elolvadtak volna, és megindult volna Antarktisz eljegesedése. Ezt az elképzelést támasztja alá az a tény is, hogy a Piri Reis térképen már nincs feltüntetve a hetedik kontinens, Atlantisz. Meg erősíti ezeknek a múltrögzítő kartográfusoknak a hitelét, hogy a Ptolemaiosz-féle térkép Európa belvizeit is feltünteti, röviddel a katasztrófa után. Ezen olyan beltengerek láthatók, amelyek egyértelműen mutatják, hogy az özönvizet követően hol maradt meg legtovább a víz. Közép-Európában pl. akkora tó terül el, ami szinte az egész Kárpát-medencét kitölti. Ebből mára már csak a Balaton maradt meg a beltenger legmélyebb pontján. Magas fokú matematikai ismeretekre utal az a szemmel látható tény is, hogy az összes ősi eredetű térkép sztereofonikus, illetve gnomonikus projekcióval készült, amelyhez gömbháromszögtant használtak.

Tudósaink azért nem hajlandóak az előző civilizációk nyomait kutatni, mivel körömszakadtáig ragaszkodnak a darwini evolúcióhoz. Ennek megfelelően, az emberi társadalom kialakulása kb. 40 ezer évvel ezelőtt történt. Ezek után égnek áll a hajuk, amikor arról értesülnek, hogy Utah államban Antelope Springs térségében amatőr régészek 440 millió éves emberi lábnyomra bukkantak. A megkövesedett lelet bizarrságát fokozza, hogy aki hátrahagyta a lába nyomát, cipőt viselt. Ráadásul nem egy primitív módon összetákoltt lábbeli lenyomata található a talajban, hanem egy hegyes orrú, sarokkal ellátott női cipőé. Később szakavatott régészek a helyszínen még több hasonló nyomot találtak. Teljes mértékben kizárja a hamisítás feltételezését, hogy az egyik talplenyomatban egy kis trilobitát (280 millió éve kihalt ősrákfajtát) találtak. Sok külföldi tudós is tanulmányozta a leleteket, de nem tudnak vele mit kezdeni. Ez a modern cipő viseletére utaló lelet egyáltalán nem egyedi. Nevadában a Fisher Canonban egy szénrétegben olyan 15 millió évesre becsült cipőlenyomatot ta-

láltak, ahol a varratok is látszanak. Ezek szabályossága egyértelműen gépi előállításra utal. A szakemberek még azt is meg tudták állapítani a lelet alapján, hogy ennek a lábbelinek az előállításánál a szokásosnál finomabb varrást alkalmaztak. A tudomány hivatalos álláspontja szerint a primitív előember 14 millió évvel ezelőtt jelent meg a Földön, és cipőre emlékeztető lábbelit csak 25 ezer évvel ezelőtt kezdett el hordani.

Az éónokkal ezelőtti civilizációk magas ipari színvonalára nemcsak cipőik lenyomata utal. 1891-ben az illinoisi Morrisville-ben S. W. Culp egy 25 cm hosszú aranyláncot talált egy 300 millió éves széndarabba ágyazódva. 1922-ben az oklahomai Thomas-ban, egy szénnel fűtött erőműben Frank Kenwood egy fémcsészére bukkant, amikor kalapáccsal széttört egy nagy rögöt. Ezeket a tárgyakat több száz millió évvel ezelőtt vesztették el valakik. Aztán a környék elmocsarasodva tőzeggé, majd szénné alakult, és most szénbe ágyazva kerültek elő. 1851-ben a robbantások során törekeny fémváz szabadult ki egy kőbánya sziklabörtönéből. A virággal díszített 600 millió éves lelet olyan finom művű munka volt, hogy elkészítését Tubalkainak, a fémművesség bibliai atyjának tulajdonították. Massachusetts államban a bányászok cink-ezüst ötvözetű vázára bukkantak egy 500 millió éves kőrétegben. 1932-ben Oklahomában vasból készült edényt találtak egy 312 millió éves széndarabban.

Akadémikus körökben mély hallgatás övezi azt a rozsdamentes acélból készült csövet, amelyre jurakori mészkőben bukkantak, vagy azt az emberi kéz által épített és szépen megmunkált kőfalat, amely karbonkori szénrétegbe beágyazódva került elő a föld alól. Több helyen is találtak már acélsegeket szén- arany- és homokbányákban egy-egy kőzetdarab kellős közepén. 1869-ben Nevadában a nagy mélységből kibányászott kőzetből egy kb. 5 cm hosszú fémcsavar került elő. A légmentes elzárásnak köszönhetően még jól látszott rajta a csavarmenet. 1974-ben egy romániai homokbányából olyan alumíniumszerkezet bukkant elő, amit manapság az űrhajósok használnak. Egy szénnel fűtő vlagyivosztoki férfi 2013 telén észrevette, hogy az egyik széndarabból fémszínű alkatrész áll ki. Elküldte vegyelemzésre, és a tudósok megállapították, hogy ez egy elektronikus készülékeknél alkalmazott fogasléc, amely vegytiszta alumíniumból készült. Kora 300 millió év.²⁵

Ennél monumentálisabb létesítményeket is rejteget a föld mélye. Dél-Afrikában nem egy helyen találtak őskori bányákat, ahonnan több százezer évvel ezelőtt valakik fejlett eszközökkel vasat, aranyat és gyémántot bányásztak. Ilyen bányák Egyiptomban is vannak. Egy német kutató a kelet-egyiptomi Quara sivatagban őskori földmérési jeleket, és háromszögelési pontokat talált, amelyek a mi geodéziai műszereinkkel is teljes pontossággal használhatók voltak, és elvezették őt az egykori ametiszt- és aranybányákhoz. Ezekben az esetekben a korábban jól bevált nevetségessé tevés, vagy a vallási fantáziálás kategóriájába való utalás nem alkalmazható, mivel ezekről a leletekről a megtalálás helye és módja alapján egy botcsinálta amatőr régész is azonnal megállapítja, hogy a hamisítás lehetősége kizárt.

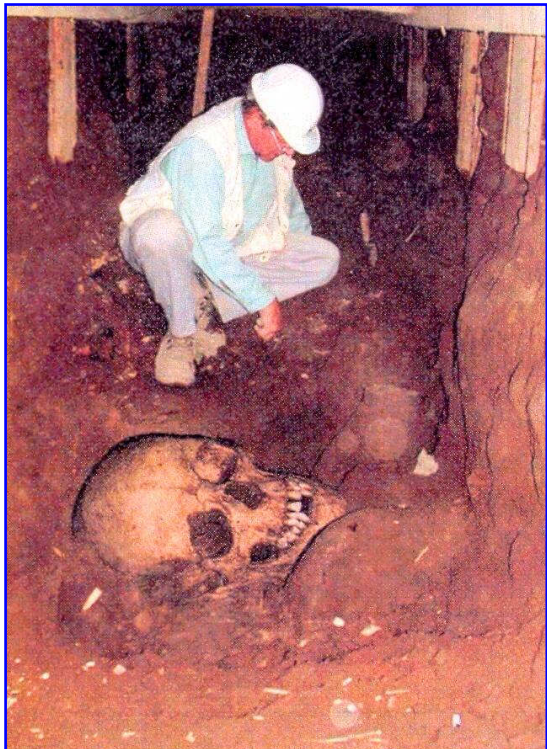
Nem kevésbé meghökkentő archeológiai felfedezés, hogy Észak-Amerikában, a jelenlegi Michigan állam területén 6 ezer évvel ezelőtt valakik 200 ezer tonna rézércet bányásztak ki. Az ősebernek biztosan nem volt szüksége ilyen mennyiségű vörösrézre, hiszen a fejlődése még kőkorszaki szinten állt. Az sem feltételezhető, hogy más földrészeket megelőzve itt hamarabb kezdtek el fémszerszámokat készíteni, ugyanis ezen a kontinensen sehol, semmilyen formában nem bukkantak a kibányászott réz nyomára. Ennél is több titkot hordoz magában a bronzkor. Az ásatások alapján kiderítették, hogy ez a korszak négy földrészen közel egy időben kezdődött. Az még hihető feltételezés, hogy az akkori világban valahol véletlenül rájöttek arra, hogy ha a rézhez 10 százaléknyi ónt adnak, akkor egy viszonylag kemény fém, bronz lesz belőle. De hogyan került át ez az ismeret a többi földrészre? Akkoriban még semmilyen közlekedés sem volt az egyes kontinensek között.

Ez csak egy módon jöhetett létre, Földön kívüli tanítómesterek közreműködésével. Kizárólag ezen az alapon magyarázható a bronz egyiptomi megjelenése. Egyiptomban és a környező országokban ugyanis nincs ón, így véletlenszerű felfedezésről szó sem lehet. Az egyiptomi bronzleletekben az ón kimutathatóan Indiából, a Pireneusi-félszigetről, illetve Angliából származik. Nem valószínű, hogy az ókori egyiptomiak önszántukból felkerekedtek volna, hogy távoli országokból egy

²⁵ Több száz éves kőzetekbe ágyazva további érdekes leletekről olvashatunk a Hihetetlen Magazin 2018 augusztusi számában (46-63. oldalak).

köztudottan puha, tehát önmagában semmire sem használható fémot hozzanak. Még ha volt is némi fogalmuk az ötvözés előnyeiről, és hallottak az ón létezéséről, akkor sem törekedhettek beszerzésére, mivel a logika szabályai szerint két lágy fém összeöntéséből csak lágy ötvözet lehet. Kellett valaki, aki felhívta a figyelmüket arra, hogy ez a fém ötvözetként egészen másként viselkedik. A legmegdöbbentőbb felfedezés azonban az, hogy 5000 évvel ezelőtt az ókori Krétára valakik uránércet szállítottak. Aligha hihető, hogy az ott élők ismerték volna az atomenergia kinyerésének titkát. Akkor meg minek cipelték oda ezt a más célra alkalmatlan ércet? Csak az idegeneknek lehetett rá

Egy bányában talált óriáskoponya

szükségük. Egyre több jel mutat arra, hogy nálunk fejlettebb civilizációk évmilliókon át nyersanyagforrásként kezelték a Földet, és még azzal sem törődtek, hogy tevékenységük nyomát eltüntessék.

Tovább fokozza a zavart, hogy a Texas állambeli Glen Roseban a Paluxy folyó medréből tisztán megmaradt dinoszaurusz lábnyomokat tártak fel. A geológusok szerint a folyómeder a kréta korban, a mezozoikum végén, 140 millió évvel ezelőtt alakult ki. Eddig semmi különös nincs a dologban, mert ekkor már éltek hüllők a Földön. A dinoszaurusz lábnyoma mellett azonban egy nagyméretű, majdnem 60 cm hosszú, emberi lábnyomot is találtak. Mivel ez a lelet egyáltalán nem illeszthető bele a darwini evolúciós elméletbe, egyszerűen hamisítványnak minősítették. Ez az állásfoglalás akkor kezdett kínessá válni, amikor később a texasi „Óriások völgyében” maguk a kételkedők is százával találtak hasonló nyomokat. Időközben ezeknek a több mint 3 méter magas embereknek a használati tárgyaira is rábukkantak. Ohioiban pl. nyél nélküli rézfejszét találtak egy mocsárba, amelynek hossza 60 cm volt, és 20 kilót nyomott.

Ennek ellenére képtelenek elfogadni az óriások földi létét. Pedig erről régi írások is tudósítanak.

A nálunk Héber mítoszok címmel megjelentetett ősi zsidó mondák szerint „az özönvízben elpusztult minden ember, köztük 4 millió 90 ezer óriás”. Hozzánk hasonlóan azonban ebben az ősrégi fajban is akadhettek túlélők, hiszen a Bibliából ismert, hogy Mózes nem akarta bevinni népét az Úr által nekik ígért országba, Kánaánba, mivel ott óriások laktak. Később Dávid meg is mérkőzött egyikükkel, akit némi ravaszsággal legyőzött. A két faj között gyakran előfordult vérkeveredés is, ami

Japán-tengerben talált óriáslelet

a földi nők számára szinte minden esetben végzetesnek bizonyult. Az óriásbíbiket ugyanis nem tudták kihordani. Ezt a természetellenes, felpuffadt terhességet öröközték meg azok a kis szobrocskák, amelyeket a régészek willendorfi Vénusz néven tartanak számon.

Időközben megtalálták az óriások földi maradványait is. 1993-ban amerikai paleontológusok egy felettébb különös emberi csontvázra bukkantak a kaliforniai Table Mountain hegységben. A lelet több

mint 4 méter mélységből került elő, olyan szikladarabba ágyazódva, melynek korát a legmodernebb kormeghatározó módszerrel 100-150 millió évesnek ítélték. A hivatalos tudomány szerint ebben az időben nem-hogy emberek, de még emlősök sem éltek a Földön. Ez a dinoszauruszok időszaka volt. A csontváz azonban minden kétséget kizáróan emberi maradvány, méghozzá nem is valami fejletlen előemberé. Felépítése ugyanolyan, mint a miénk azzal az eltéréssel, hogy 3,5 méter magas, dupla fogsorral rendelkezik, és kezein-lábain és hat-hat ujjja van.

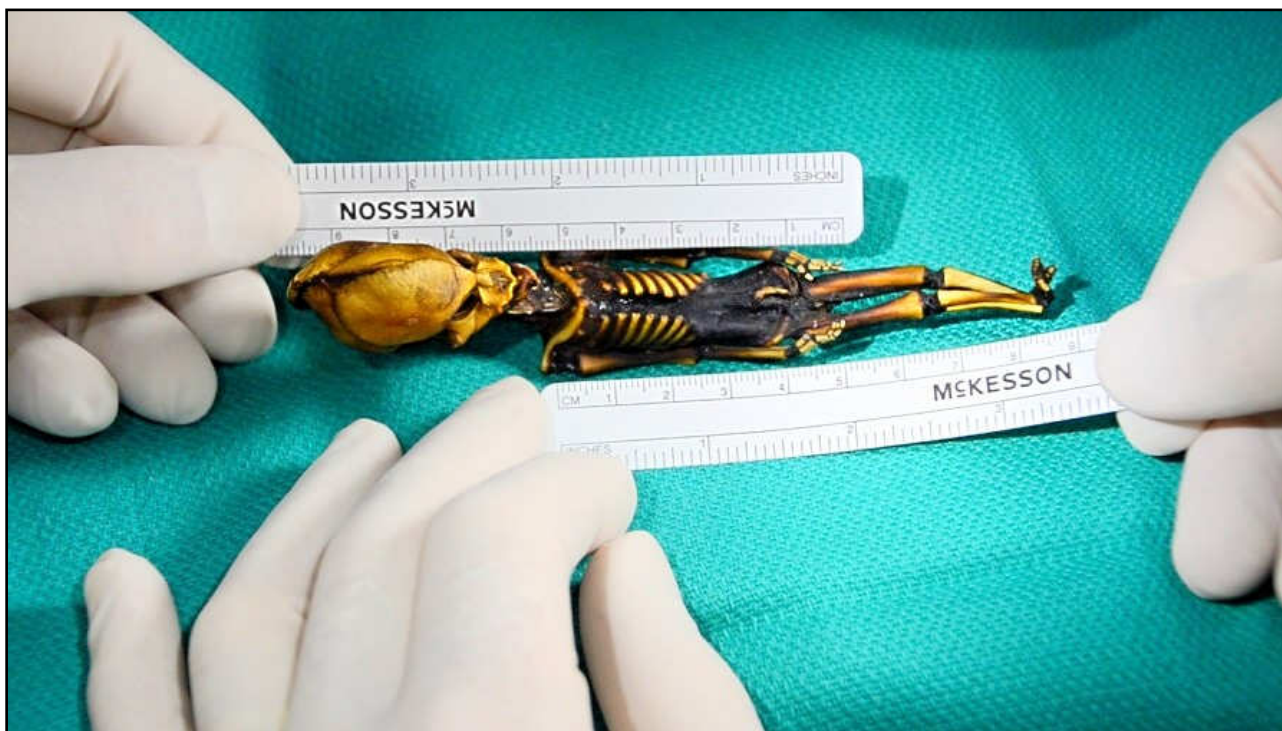

Ennél is meglepőbb leletek nyomára bukkantak a KGB irattárában. A peresztrojka okozta zűrzavarban kicsempészett aktákból kiderült, hogy az orosz titkosszolgálat az Ozirisz program keretén belül elveszett civilizációk, megfejthetetlen titkok, ősi régészeti leletek után kutatott. Az iratok olyan expedíciókról számolnak be, melyek célja Noé bárkájának megtalálása, a frigyháza és a Krisztus életét kioltó lándzsa megtalálása volt. Emellett kutattak az atlantiszi civilizáció után, és megpróbálták megfejteni a Húsvét-szigeteken található régészeti leletek írásjeleit. Az 1947 és '49 között végrehajtott programokba a régészekon kívül neves történészeket és ezoterikus szakembereket is bevontak. A KGB vezetői azt vallották, hogy a vallási feljegyzések és a mitológiai beszámolók megtörtént eseményekről szólnak, és nem valami isteni beavatkozás tényét ismertetik. A programot 1987-ben zárták le. Addig Indiától kezdve Ausztrálián és Afrikán át Dél-Amerikáig módszeresen átkutatták a világot. Az Ízisz program végrehajtása során az egyiptomi piramisokban vizsgálódva felfedeztek egy titkos kamrát, ahol egy 10 500 éves Földön kívüli lény szarkofágját és múmiáját találták meg.

A legnagyobb meglepetés azonban a Góliát programban résztvevőit érte. 1971-től több mint 150 helyszínen végeztek kutatásokat, míg végre ráleltek arra, amit kerestek. Illetve nem egészen, mert ők a bibliai, kb. 3 méter magas óriások után kutattak. Az azerbajdzsáni hegyekben elterülő Disekszan térségben óriási emberek lábnyomait fedezték fel. Az egyik szurdokban rátaláltak egy óriáscsalád földi maradványaira. A 4 évig tartó ásátások során 4 hatalmas méretű ember megkövesedett csontvázát fedezték fel. A két nő, egy férfi és egy fiú csontjai láttán teljesen elképedtek. Már a fiúgyerek csontváza is 6 méter magas volt, míg a felnőttek testmagassága elérte a 10 métert. A szurdok száraz talajában meglepően jó állapotban megmaradt csontvázak életkora 5000 évesre tehető. A gondosan feltárt csontokat gipszszel kiöntötték, és 1982 tavaszán légi úton Tbiliszibe, onnan pedig konzerválva a Szaratovi Egyetem speciálisan felszerelt laboratóriumába szállították. Miután megállapították, hogy semmi kétség nem fér a leletek valóságához, 2004-ben újabb expedíció indult a Disekszan térségbe. Most az óriások használati tárgyait szeretnék megtalálni. Vezető tudósaink azonban nem hisznek a saját szemüknek. Az eddig feltárt leletek egyikéről sem hajlandóak tudomást venni, mert nem illik bele a darwini fejlődési láncba.

Úgy látszik a régészek nem olvasták Jonathan Swift: Gulliver utazása Lilliputba című regényét. Különben nem kételkednének abban, hogy léteznek olyan bolygók, ahol csak arasznyi hosszúságú emberek élnek. Mivel fejlődésük szintje jóval meghaladja a miénket, gyakran ellátogattak hozzánk. Miután huzamosabb ideig itt tartózkodtak, némelyikük itt is halt meg. Egyikük csontvázát az ezredforduló elején találták

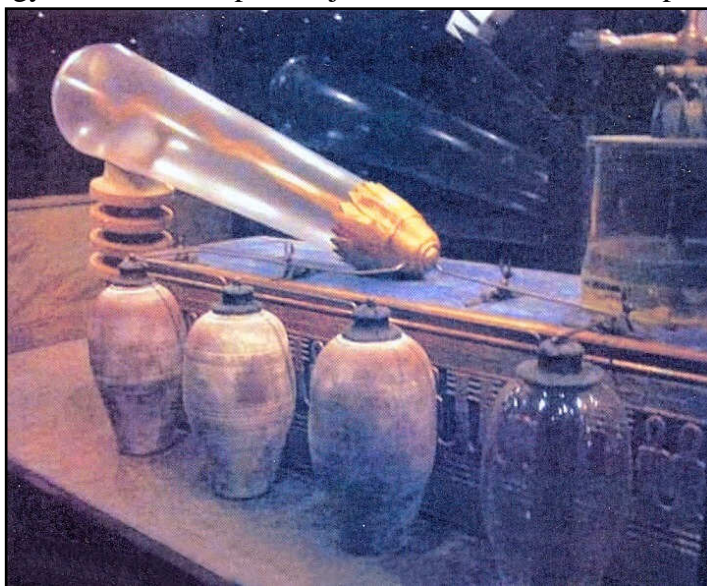
meg a chilei Atacama sivatagban. A tudósok megállapították, hogy génállományának mintegy kétmillió bázispárja nem emberi, ami kizárja földi eredetét. Ezt azonban nem ismerhetik el, mert mint tudjuk „nem léteznek földönkívüli civilizációk, egyedül vagyunk a végtelen univerzumban”. A 15 cm hosszúságú csontváz iránt akkora volt az érdeklődés, hogy már film is készült róla. Emiatt egyre kínosabbá vált a dolog, mert már nemcsak az UFO-hívők követelték a tudósok állásfoglalását. A csávából egy spanyol törvényszéki orvos húzta ki őket, aki szerint a tetem egy körülbelül tizenöt hetes emberi magzaté. A lelet nem más, mint egy érdekes mutáció. Erre fellélegzett a tudós társadalom. A 3, sőt 12 méteres óriások csontvázának magyarázatával azonban továbbra is tartoznak. Ezt a problémát úgy oldották meg, hogy eldugták a leleteket, és az ügyet agyonhallgatják. Így már csak a gyermekeik emlegetik nekik, hogy létezik egy könyv, melynek címe: Gulliver utazása Óriásországba. Erre azonban azt felelik, hogy „ez az egész csak mese”.

Az igazi döbbenetet azonban a fejlődésünk menetébe nem illő tárgyi bizonyítékok okozták a régészeknek. Mezopotámiában és Egyiptomban olyan csiszolt kristálylencsét találtak, amelyeket napjainkban csak cézium-oxid segítségével lehet előállítani. Ehhez az oxidhoz kizárólag elektrokémiai úton lehet hozzájutni, amihez természetesen villamos áramra van szükség. Több ezer évvel ezelőtt élt primitív őseinkről senki sem feltételezi, hogy ismerték az elektromosságot. Pedig a lehetőségük megvolt rá, mert a bagdadi múzeumban ókori galvánelemek vannak kiállítva. Ugyanitt szárazelemek is láthatók, réz elektróddal, és ma már meghatározhatatlan összetételű elektrolittal.

Az egyiptomi Hathor templom egyik freskója egy nagyméretű, légritkított üvegballonnal szerelt ködfénylámpát ábrázol. Mellette áll a gerjesztést végző nagyfeszültségű áramforrás. A két egységet egy rézfonatú kábel köti össze. A levegő légnedvességéből eredő „áthúzásokat” a másik elektróda alatt egy gyűrűs szigetelőoszlop akadályozza meg, amely egyben az üvegballon megtámasztásának feladatát is ellátja. Már ránézésre is megállapítható, hogy ennek az erősen stilizált szerkezetnek az előállítása meglehetősen bonyolult lehetett. Ráadásul tekintélyes mérete és súlya jelentősen nehezítette a szállítását, korlátozta a hordozhatóságát. A modern kor embere joggal tehetné fel a kérdést, hogy miért nem használtak helyette izzólámpát? Kétségtelen, hogy az izzólámpa sokkal kisebb, az előállítása is olcsóbb, de a fogyasztása nagyságrendekkel nagyobb, mint a ködfénylámpáé. Nem véletlen, hogy a világító villanykapcsolóktól kezdve a vízforraló bojlerok üzemmódjelzőjéig mi is ködfénylámpát használunk, mert ennek a fogyasztása olyan kicsi, hogy a villanyóra számlálókerekét sem képes megmozdítani. A fényereje ugyan nem túl nagy, de az üvegballon méretének növelésével az elektródák egymástól való eltávolításával és nagyfeszültségű gerjesztéssel ez a hátrány csökkenthető. Ráadásul a ködfénylámpa élettartama szinte korlátlan, míg az izzólámpáé max. 1000 óra.

Ezek után nincs mit csodálkozni azon, hogy a koromsötét piramisjáratokban és ókori altemplo-mokban nyomát sem látni fáklyafüstnek, holott némelyiknek a falai mennyezetig tele vannak zsúfolva bonyolult ábrákkal. A kőkorszaki sziklabarlangokat sem fáklyákkal világították meg azok az őskori művészek, akik a falaikra ufonautákat pingáltak, mivel egyetlen koromszemcse sem szennyezi a műveiket. Egyébként az észak-amerikai, franciaországi, szaharai, rhodéziai, perui és bolíviai sziklarajzok tucatjával ábrázolnak szkafanderbe öltözött ufonautákat, botantennával a sisakjukon. Meglehetősen anakronisztikusnak tűnnek azok a XX. századi hajviselettel ábrázolt fehér bőrű férfiak és nők is, akik szűk pantallót, testhez álló pulóvert, valamint cipőt, kesztyűt és karórát hordanak. Az igen nagy gondossággal készített, élethű rajzok hitelessége kétségbevonhatatlan, mert a régészek által vizsgált festékminták több ezer évvel ezelőtti keletkezésre utalnak. Kohisztán egyik hegyvidékén találtak egy több mint 10 ezer éves sziklarajzot, amely pontosan rögzíti a csillagok akkori helyzetét. Az őskori ábrán egy vonal köti össze a Vénuszt és a Földet. Ezekben a barlangokban nem ritkák a csillagászati ábrák sem.

A közönséges témájú barlangrajzok sem mindennapi alkotások. Beható tanulmányozásuk fényt derített egy különös képességükre. Egy amerikai kutató, Steve Waller ausztrál barlangok rajzait vizsgálta, amikor társaival beszélgetve furcsa hangokra figyelt fel. Ha az ábrák felé fordulva felkiáltott, a visszhang onnan érkezett, ahová egy személyt rajzoltak. Szinte kísérteties volt. Olyan érzése volt, mintha az illető beszélne hozzá. Később Észak-Amerika barlangrajzain végzett kutatásokat. Itt is ugyanez volt a helyzet. A franciaországi lascaux-i és a Font de Gaume-i barlangokban is ezt tapasztalta. Kőszerszámok összeütögetésével, dörzsöléssel, kiabálással és tapsolással olyan visszhangokat lehet előállítani, melyek az ábrázolt bölények, vadlovak és bivalycsordák vonulására emlékeztetnek. Ezek a hangok is a barlangnak éppen azokról a részeiről verődnek vissza, ahová az állatokat festették. Kiderült, hogy az ábrákból sokkal erősebben verődnek vissza a hangok, mint a festetlen felületekről. Mintha „megelevenedtek volna a falak” – mondta a kutató.

A perui fennsíkon viszont régi platina ékszerekre leltek. Mint ismeretes a platinát 1800 °C-ra kell felhevíteni ahhoz, hogy megmunkálható legyen. Ekkora hőmérséklet fosszilis tüzelőanyagokkal nem

hozható létre. A magas olvadáspontú fémeket mi is csak elektromos ívkemencében tudjuk feldolgozni. Más iparágak sem voltak elmaradva ettől a szinttől. Heluánban őriznek egy őskori szövetdarabot, amely olyan vékony, hogy manapság is csak különlegesen felszerelt, modern textilgyárban lehet előállítani. A prehisztórikus idők tudományos ismeretei azonban ezt a szintet is jóval meghaladták. A dél-amerikai Ica városában több mint 16 ezer, ököl nagyságú követ találtak, melyek rajzolatain meghökkentő jelenetek láthatók. Néhány kő őshüllőket ábrázol emberekkel, holott ezek az állatok 64 millió évvel ezelőtt kihaltak. A többi kővön csillagászati ábrák, császármetés, vérátömlesztés, sőt agyátültetés is fellelhető.

A civilizációnkat segítő földönkívüliek magas fejlettségi szintjét nem csak barlangrajzokon és kőveken örökítették meg, hanem kézzel fogható, háromdimenziós tárgyak formájában is. Közülük szinte mindenkire döbbenetes hatást gyakorolnak azok a több ezer éves

maja arany ékszerek, amelyek akár a XX. században is készülhettek volna. Ezek a néhány centiméter hosszú tárgyak ugyanis nem mások, mint repülőgépmoделlek. A csapatszallítótól kezdve a vezérhajókon át a kis vadászgépig mindenféle modell található köztük. Mint a mellékelt ábrán is látható a vadászrepülőgépek hátranyilazott és deltaszárnyú kivitelűek. Egyes gépeken emelőhajtóművek is felfedezhetők. Az archeológusok azonban nem hisznek a szemüknek, ezért ezeket a leleteket rovarokat ábrázoló ékszereknek nyilvánították. Arra a kérdésre azonban nem tudnak válaszolni, hogy egy rovarnak mióta vannak stabilizátorai? Ezeken a modelleken ugyanis jól kivehetők a repülőgépekre jellemző függőleges és vízszintes vezérsíkok.

Miután az újságírók és az ezoterikus szakírók egyértelmű bizonyítéknak tekintették ezeket a leleteket a földönkívüli civilizációk létezésére, a hivatalos tudomány azonnal kontrázott. A tudósok felhördültek, és kijelentették, hogy ezek a leletek nem mások, mint madarak, rovarok és halak stilizált ábrázolásai. Amikor megkérdezték őket, hogy akkor mit keres a farkukon a függőleges vezérsík, kissé zavarba jöttek. De aztán ere is megadták a választ. Szerintük a maják vegyítették a különböző állatok tulajdonságait és kinézetét, s ezeket ábrázolták. Mivel ezt a halandzsát már egy hároméves óvodás gyerek se venné be, három német férfi elhatározta, hogy végére jár ennek a dolognak. Al-gund Eenboom fogorvos, Peter Belting radartiszt és repülőgép-modellező, valamint Conrad Lubbers köztisztviselő 1994-ben megalkották a kis arany makettek méretarányos modelljeit, hogy leteszteljék repülési képességeiket. A 16 : 1 méretre nagyított modellekre propellert erősítettek, és elindították

őket. Rádiótávírányítással az összes kisrepülőgép tökéletesen repült, a fel- és leszállást is hiba nélkül végezték. Aerodinamikailag hibátlanok voltak. Fura madarak lehettek akkortájt Dél-Amerikában, hogy úgy repültek, mint a mi repülőgépeink. Azzal a magyarázattal is adósok maradtak a tudósok, hogy hová lettek a kifutópályáik. Ezeknek a repülőgépeknek (illetve rovaroknak) ugyanis meglehetősen hosszú

és sima fel- s leszálló pályára van szükségük a repüléshez.

A bogotai múzeumban található egy „genetikai korong” is. Ez a kb. 2 kg súlyú és 22 cm átmérőjű kő azért kapta ezt a nevet, mert az emberi evolúciót ábrázolja. A közepén van egy lyuk, így rúdra rakva elfordítható, könnyebben tanulmányozható. Elő- és hátlapja domborműszerűen van kialakítva, és az egyes ábrákat körcíkkel formázó vonalak választják el. Az ábrákon a kétéltektől kezdve az ember megjelenéséig tökéletesen megörökítették fejlődésünk egyes állomásait. Az emberi testen felismerhetők a petesejtek, a spermiumok és a korai embrionális stádiumban levő magzat a szikhólyaggal együtt. Vajon hogyan tehettek szert a prehisztorikus korban élő ősemberek ezekre az ismeretekre. Erre már a tudósok sem tudtak mit válaszolni. A kódosítás, a félremagyarázás itt már nem segített, mert a folyamatok nagy része olyan apró, hogy csak nagyítóval látható. Azt még sem mondhatták, hogy az ősemberek feltalálták a nagyítólencsét, mielőtt ezt a követ megalkották. A hamisítás se jöhetett szóba, mert a korongot megvizsgálta egy nemzetközileg elismert drágakőkészítő is. Dr. Rudolf Distelberger szerint a korong valódi, és egyáltalán nem illik a korabeli dél-amerikai kultúrkörbe. Akkor meg honnan került oda?

A Kordillerák 3800 méter magas hegyei között olyan sziklavészetek láthatók, amelyek az amerikai kontinensen nem honos állatokat, pl. oroszlánokat, tevéket, sőt egy másodkori ősgyíkot, sztegoszauroszt tár elénk. De nem is ez a fő érdekesség, hanem az a rajz, ami egy aggastyánfejet ábrázol. Ezt lefényképezve a negatívon egy sugárzó ifjú arc jelenik meg. A hamburgi kövek által keltett érzécsalódás szabad szemmel is látható. 1957-ben egy építkezés alapozásánál két hatalmas követ fordítottak ki a munkagépek a földből. Megtisztításuk után kiderült, hogy emberi kéz által készített „őskori” szobrokról van szó. Erre a kormeghatározásra az utal, hogy min. 12 ezer éves talajrétegből kerültek elő. Ha a szobrokat szemből nézzük férfiarcot látunk, ha 120°-kal elfordítjuk őket, női arccá változnak.

Ennél is nagyobb zavart okoztak a tudomány vaskalaposai körében az Esmeralda közelében talált szobrok. Az Ecuador déli részén kiásott műalkotások ugyanis egyiptomi papokat ábrázolnak. Arcuk egyetlen indián törzs jellegzetes vonásaira sem emlékeztet, és a szobrok mellett talált kellékek is azonosak azokkal, amelyek az egyiptomi freskókon láthatók. A szobrok, valamint a fegyverek, ékszerek és egy zöld kőből csiszolt kinyitható tükör korát 18 ezer évesnek ítélték. A hivatalos tudomány álláspontja szerint az amerikai kontinens ebben az időszakban még lakatlan volt. Akkor kik hajóztak át az óceánon, hogy tapasztalatokat gyűjtsenek egy távoli nép életéről, ráadásul egy olyan népről, amely a tudósok szerint csupán 7 ezer éve létezik.

Visszatérve az elődeinktől származó tudományos ismeretek értékelésére, mi sem bizonyítja jobban a létüket, hogy közülük nem egyet még a modern tudomány sem ismer. Ez azt jelenti, hogy az előző civilizáció technikai színvonala sok tekintetben meghaladta a miénket. Különben mivel magyarázható azoknak a hatalmas megalitoknak a léte, amelyeket több tízezer éve építettek a világ számos pontján. Bolíviában található egy ősi város, Tiahuanaco, és felette az Andok egyik fennsíkján egy még régebbi város, Puma Punku. Ez az ősi romváros arról nevezetes, hogy még az özönvíz előtt épült, és hatalmas kőtömbök alkotják. Egy-egy tömb súlya eléri a 150 tonnát, de akad közöttük 440 tonnás is. Jellegzetességük, hogy az összekapcsolásuk elősegítésére olyan csapolások, bonyolult szerkezetű eresztékek találhatók bennük, amilyeneket mi a legmodernebb motoros vágó- és csiszológépeinkkel sem tudunk kialakítani. A másik rejtély, hogy ezoterikus ismeretek, illetve megfelelő technikai eszközök nélkül miként juttatták fel ezeket a több száz tonnás köveket 4000 méter magasra. Olyan szirtek tetejére, melyek körül rémisztő szakadékok tátongnak, és lenn a mélyben még egy tajtékozva rohanó hegyi folyón is át kellett gázolni. Az építkezéshez használt kőzet legközelebbi lelőhelye 5 kilométerre van innen. Ha ez a város az ókorban készült (mint ahogy azt a régészek állítják), akkor a kereket és ebből következően a fagörgőt sem ismerő indiánok milyen módon szállították oda ezeket az óriási kőtömböket? Talán fából készült szántalpakra helyezték, és állati bőrből hasított szíjjakkal lekötözve vonszolták hegyről le, hegyre fel, amíg az úttalan utakon és gyors sodrású hegyi folyókon át a 4000 méter magas fennsíkra értek vele? Nem valószínű. Ilyen roppant tömegű kőtömbök dzsungelben történő szállítása még a XX. század szakembereit is megoldhatatlan feladat elé állítaná.

Ezek a monolitok azonban játékszernek számítanak a mai Szíria területén fekvő Baalbek-templom három kváderkőből készített emelvényéhez képest. Vajon ki és hogyan helyezte ezeket az

egyenként 600 tonna súlyú faragott monolitokat, valamint a negyedik 1100 tonnás kötömböt az egykori templom alá. Ekkora terhet mi az óriásdaruinkkal sem tudnánk megemelni. Arról már nem is szólva, hogy ezeket a gondosan megmunkált tömböket (a legnagyobb csaknem 24 m hosszú) a köfejtőből el is kellett szállítani az építkezés helyszínére. A Liebherr cég B-25-ös darujának maximális teherbírása is csupán 250 tonna. Ez a szerkezet min. 70 m magas acéltoronyból és 200 tonnás ellensúlyból áll, hogy fel ne billenjen. A dóm telepítéséhez 6 heti előkészítési időre, és egy specialistákból álló 20 fős csoport szakértelmére van szükség. Ezt követően a daru max. 100 méterrel odébb teszi a terhet, majd kezdenek az egész telepítést előlről. Nehéz terepen azonban az óriásdaruk nem használhatók. Az Asszuáni-gát építésekor sem tudták alkalmazni őket, amikor a II. Ramszesz fáraó által emelt templomokat meg kellett menteni a Nílus áradásától. Mint közismert, 1964-ben az UNESCO pénzügyi segítségével és nemzetközi összefogással ezeket a templomokat eredeti szintjükről 60 méterrel feljebb emelték. Hiába gyűltek azonban össze a világ legjobb szakemberei, a hatalmas kőszobrok egészben való áttelepítését nem tudták megoldani. Végül réselőgépekkel feldarabolták őket. A szétfűrészelt és előzőleg megszámozott kődarabokat azután az építőkocka-játékhoz hasonlóan az új helyükön összerakták.

Indiában ma is áll a „Fekete pagoda” templom. A 75 méter magas szentélyt több mint 2000 tonna faragott kőlapokkal fedték le. Vajon ki és mivel emelte fel ezeket a roppant súlyú kőtáblákat ilyen magasra? Aki azt hiszi, hogy rabszolgák hadával ez a probléma ha nehezen is, de megoldható volt, miként képzelel el egy 20 ezer tonnás kötömb szállítását? A dél-amerikai Sacsayhuaman erődtámfény mellett ugyanis található egy lépcsőkkel, rámpákkal, nyiladékokkal ellátott, művészien megmunkált monstrum. A díszes lépcsőket korlátok szegélyezik, és a négy emelet magas kötömb más faragványai lebegő fotelekre emlékeztetnek. A kőkolosszus jellegzetessége, hogy az ideszállítás után feje tetejére állították. Így az oszlopok fentről lógnak lefelé, az ülőalkalmatosságoknak látszó mélyedések pedig szinte lebegnek a térben. Hogy mi értelme volt a fejre állításának? Talán ezzel akarták demonstrálni az elődeink, hogy nem egy helyszínen található kőszirtből faragták ki ezt a monstrumot. Ha valaki mégis ezt hinné, akkor találja ki, hogy miként fordították meg?

A terep alapos szemrevételezése után nem zárható ki az a lehetőség sem, hogy az inka székének nevezett kötömb egy intergalaktikus támadás következtében állt fejre, miután valamilyen gigantikus erő kimozdította a helyéből. Ezt a feltételezést támasztja alá az a tény, hogy alig 300 méterre tőle megüvegesedett kőzetek láthatók. Hasonló megolvadt és egymásba fúródott kőzetekre bukkantak a régészek a Góbi-sivatagban, valamint az egykori Szodoma és Gomora környékén is. A megüvegesedett homok nagyon hasonlít arra, amely a Nevada-sivatagban keletkezett a kísérleti atombomba-robbantások után. A tudósok szerint a „kénköves tűzeső”, amit Isten bocsátott a két bűnös városra, nukleáris támadás lehetett.

A dél-amerikai romvárosokban viszont nem mindenütt található meg a robbanás epicentrumát jelző kráter, a környéken szétszóródott kőzetmaradványok egyenletes pusztításra utalnak. A rombolás módja azt sugallja, hogy ezeket a városokat valamilyen felső parancsra egy sugárfegyverekkel felszerelt UFO-különítmény támadta meg. A világűrből alászálló harcászati járművek a földdel tették egyenlővé a megsemmisítésre ítélt zónát. A sugárfegyverekből kiáramló, rendkívül erős szubatomi energiasugárzás szinte letarolta a környéket. A nagyobb kőveket szétrobbantotta, a kisebbeket megolvasztotta, a növényeket, állatokat és embereket pedig hamuvá égette. (A megsemmisítés hatékonyságára, a mágneses sugárzás intenzitására jellemző, hogy ezeken a területeken ma sem nő növényzet.) Ezt követően felemelkedtek a föld felszínéről, és amilyen gyorsan jöttek, olyan gyorsan távoztak. A hadműveletet nem követte megszállás, ami arra enged következtetni, hogy itt nem egy harcias beállítottságú kozmikus szomszédunk támadásáról volt szó, hanem ítélet-végrehajtásról. A bennünket felügyelő túlvilági hatalom időnként egy-egy harci különítményt vezényelt a Földre, hogy a neki nem tetsző folyamatot felszámolja.

Mivel az istenekről nem feltételezhető, hogy cselekedeteiket a pusztítás öröme motiválná, így nem gondolhatunk másra, mint hogy ezeknek az akcióknak a célja a fejlődés menetének helyreállítása volt. Az „intergalaktikus rendőrség” olyan esetekben avatkozik be egy-egy civilizáció életébe, ha valamely körzetének lakói „égbekiáltó” bűnöket követnek el, vagy ha a fejlődésük nem megengedett tempóban halad. Ez akkor fordul elő, ha egy nálunk fejlettebb civilizáció a Földön landolva

„felkarolja” valamelyik népcsoportot, és olyan információkat ad át nekik, amely a fejlődésüket ugrásszerűen megnöveli. A magas szintű technológiai segítség következtében egy-egy város vagy ország olyan előnyös helyzetbe kerül, ami nem engedhető meg, mert felborítja a történelem menetét. A büntetés minden bizonnyal kiterjedt a Földön kívüli civilizációk azon csoportjára is, akik az univerzális alkotmányt megsértve, meg nem „szenvedett” innovációs értékeket adtak át egy primitív népnek.

Ezeknek a tudományos fantasztikum határát súroló támadásoknak a valószínűségét támasztja alá az a régészeti beszámoló is, amelyet az oroszországi finnugorkutatások egyik vezetője tárt a nyilvánosság elé az 1990-es évek elején. A jelentés egy 2500 éve, a magyarok őshazájában lezajlott „természeti katasztrófáról” szól. A régészek a Káma alsó folyásánál ásatásokat végeztek, és arra a következtetésre jutottak, hogy i.e. 492-ben szinte felbecsülhetetlen erejű „földrengés” rázta meg a vidéket. A föld felszínét 2,5 méter mélyen végigborotválta valamilyen titokzatos erő. Hérodotosz, görög történetíró tanúsága szerint a tektonikus mozgások utórezgései hullámsírbá küldték az Égei-tengeren felvonuló perzsa hajóhadat, sőt a tengerár a partvidéken is pusztított. Ennek ellenére, nem tűnt el minden. Az ananyinói kultúra maradványaira még 1855-ben rábukkantak az Ural vidékén. Bebizonyosodott, hogy az itt élő finnugor törzsek kereskedelmi és kulturális kapcsolatai Szibérián kívül a Kaukázusra, sőt a Skandináv-félszigetre is kiterjedtek. A magas fokú civilizáció története azonban rejtélyes módon éppen 2500 éve szakadt meg. Az ezen a vidéken ma is élő nyelvrokonaink meséiben viszont megmaradt a réges-rég lezajlott kataklizma szörnyű emléke, sokfejű, tűzokádó sárkányok képében, melyek mennydörgés kíséretében jelentek meg, miközben elsötétült az égbolt, és eltűnt a nap.

4600 évvel ezelőtt Kínában is feljegyezték egy hasonló esetet. A legenda szerint Huang-ti a kínai kultúra megalapítója isteni eredetű volt. Hosszú élettartama is földönkívüli származásnak tudható be. A Sárga császár néven ismertté vált uralkodó 100 éves kormányzásának nem a természetes halál, hanem az univerzális rendfenntartó kommandó vetett véget. A magával hozott ismeretekből feltehetően túl sokat osztott meg földi alattvalóival, mert a monda szerint i.e. 2597-ben „kilenc sárkány” tört be Huanglingba, és földig rombolta a császári fővárost. Egyébként ő vezette be a írásbeliséget Kínában. Ő tanította meg alattvalóit faházakat, szekereket, hajókat építeni. Ekkor készültek az első íjak és nyilak. Felállította a kormányhivatalokat, és elkezdett fémpénzt veretni. Mindemellett egyécsítette a különálló tartományokat, és megeremtette a ma ismert hatalmas birodalmat. A felesége sem tétlenkedett, mert ő az asszonyokat tanította meg a selyemhernyó-tenyésztésre, és a selyemszövésre. Az istenek valószínűleg akkor elégték meg a Sárga császár tevékenységét, amikor a fejlődési szintjüket jóval meghaladó tudást kezdett átadni a reá bízott népnek. Ebből csupán az akupunktúra szabályai maradtak meg másolatban, ami az általa írt gyógyászati szakkönyvről készült.

A bolygónkon található prehisztorikus objektumok sora nem merül ki a különféle épületekben.

Számtalan olyan létesítmény létezik még, amelyeknek nemhogy az építési módjával, de a rendeltetésével sem vagyunk tisztában. Az „Ezoterikus körkép” IV. fejezetéből megismerhettük a Föld idegszálainak számító ley-vonalakat, és ezek csomópontjaira épített menhirek szerepét. Bizonyos helyeken az energiavonalak kereszteződéseinél föld alatti üregeket alakítottak ki, és fölé kvarckövet állítottak. Ezek a megalitok azonban nem csak egymagukban fordulnak elő, hanem egyes helyeken egész szoborcsoporto-

kat is alkotnak. Ezek közül leghíresebb az angliai Stonehenge, ami egyesek szerint kőkorszaki csillagvizsgáló, mások szerint Atlantisz fővárosának, Metropolisnak a kicsinyített mása volt, de nem zárható ki, hogy szubatomi energiaközvetítő szerepet is betöltött. Erre utal a bazaltkövek közé beépített lazúrkő. A második elképzelés szerint a körkörösen elhelyezett kövek a nagyobb épületeket szimbolizálták. A középső részében 45 tonnás menhirek is találhatóak, amelyeket nem valószínű, hogy kézi erővel cipeltek volna oda a távoli Walesből, tengeren, folyón és szárazföldön át. Az építők a másolat hitelességét a méretarányok pontos betartásán kívül a várost körülvevő vizesárkok és sáncok leutánzásával is növelték. Tájékozása úgy történt, hogy a középső két kő között, a patkó alakú menhirek kettéosztása által keletkező vonal pontosan Atlantisz egykori fővárosa felé néz. Ugyanebbe az irányba, vagyis délnyugat felé halad a bejáratot képező út, a rajta elhelyezett sarokkövekkel együtt.

Hasonló a tájolása a franciaországi Bretagne-félszigeten található köparknak is. A Carnac város tengerpartján emelt menhirek egyes darabjai a 6,6 méter magasságot is eléri. A legnagyobbak a súlya 350 tonna, és a geológusok szerint 20 km távolságról kellett, hogy odaszállítsák. A háromszögben kiképzett kősorok az Atlanti-óceán felé haladva, annak fenekén folytatódnak, majd egy közeli kis szigeten bukkannak fel újra, ahol kövekből összerótt barlang áll. A barlangban menhirek és dolmenek találhatóak. Az ismeretlen írásjegyekkel és különféle ábrákkal telerótt köveket oly módon rendezték el, hogy a közöttük levő út szintén Atlantisz fővárosának irányába mutat, míg másik irányban megcélozza Stonehenge-t. Érdekessége még ennek a megalitnak, hogy a középső része víz alatt van. Nem valószínű, hogy ezt a szakaszt bűváruhába öltözött mesterek építették. Sokkal észszerűbb magyarázat, hogy Stonehenge-hez hasonlóan a Carnac-i emlékmű is az özönvíz előtt épült. Az elkerülhetetlen katasztrófáról értesülve létrehozóik ily módon próbáltak emléket hagyni maguk után. Ez a módszer látszott a legidőállóbbnak ahhoz, hogy évezredekkel később az utódok emlékezzenek az elszenvedett tragédiájukra, a volt őshazájukra. Ezzel akartak utalni a szellemi képességükre, civilizációjuk fejlődésének korábban elért magas szintjére. Biztosak voltak abban, hogy az utánuk következő nemzedékek egyszer rádöbbennek ezeknek a jeleknek az értelmére, és jelentőségére. Arra azonban nem számítottak, hogy a kataklizmát okozó meteorit nem függőlegesen, hanem ferdén fog becsapódni, olyan szögben, hogy a Föld tengelye is elfordul, és a sarki jéghegyek megolvadnak. Így történt, hogy a tengerek megemelkedő vízszintje művük középső szakaszát elárasztotta.

Építészeti bravúrjaikat szemlélve lehetetlen, hogy ezek a misztikus köparkok csupán a mementó szerepét töltötték be. Legalábbis erre utal, hogy az angliai Rollright köveknél a tudósok különös jelenségre figyeltek fel. Néhány igen érzékeny műszert helyeztek el a közelükben. Fél órával napfelkelte előtt váratlan pulzálást regisztráltak, ami a King's Stone menhirtől indult ki, és áterjedt a sutogó lovagoknak nevezett kőcsoportra. A kőkör kövei azonban nem pulzáltak. Kb. 2 órával napfelkelte után az előbbi pulzálás hirtelen abbamaradt, viszont most a kör kövei kezdtek el pulzálni. Végül a kőkör és a King's Stone között egy határozottan mérhető mágneses tér alakult ki. Amikor a kutatók egyike belépett a kőkörbe, hogy ellenőrizze a műszereket, a pulzálás hirtelen megszűnt. Távozása után a mágneses sugarak reflexiója újra megindult. A Rollright kövek mágneses kisugárzása olyan erős, hogy műszerek nélkül is érzékelhető. Amikor 1991-ben egy oxfordshire-i sziklakörben előadták Shakespeare Viharját, a színészek emlékeztetkiesésektől és ájulási rohamoktól szenvedtek. A nézőközönségnek is volt min csodálkozni, mert az óráik megbolondultak, és az elemek kimerültek.

Mivel a Stonehenge-i kőkör két ley-vonal kereszteződésén fekszik, az általa összegyűjtött energia az ürbe is kisugárzik. Ezt egy férfi a saját bőrén is tapasztalta. 1979 tavaszán sárkányt eregetett a környéken, amit egy légáramlat a kőkör fölé sodort. Ahogy áthaladt felette, a zsinigen keresztül áramütés érte. Az intenzív energiakisugárzás az UFO-kat is odavonzza. Többször látták, amint a magasból fénycsóvával világították meg a területet. Más alkalommal egy szondát küldtek le a megvizsgálására. A szemtanúk különös zümmögő hangot hallottak a kövek felől, és odapillantva egy „tűzkereket” vettek észre, amint a magasba emelkedett. A legrejtélyesebb eset 1957 augusztusában történt, amikor egy angol páncélos osztag tartott hadgyakorlatot a környéken. Az egyik tank felett hirtelen megjelent egy UFO. A páncélos legénysége rádión jelentette az esetet, majd hirtelen megszakadt az összeköttetés. Ekkor elkezdték keresni őket, de a harckocsi nyomtalanul eltűnt.

Ezek a misztikus létesítmények érzékeltetik, vagy legalábbis sejtetik, hogy lenne mit tanulnunk elődeinktől. Hiába van a kezünkben a XX. század modern technológiája, semmire sem megyünk vele, mivel nem vagyunk tisztában az alapokkal, a világot uraló és fenntartó erők mibenlétével. Azt már sejtjük, hogy ezek az erők léteznek, de fogalmunk sincs róla, hogy miként működnek, és milyen természetűek. Az éonokkal ezelőtti civilizációk valószínűleg nem fedezték fel az atomenergiát, nem voltak atomerőműveik, saját készítésű űrhajóik, de természetközelenben éltek, ismerték a Föld és az univerzum láthatatlan erőit, így biztosítva volt a folytonos megújulásuk. Ezért nem veszélyeztette őket a fokozatos elkorcsosulás, a bioszféra pusztulása. Igaz, hogy ők is megsemmisültek, de ennek nem az életképtelenség volt az oka, hanem az erőszak elhatalmasodása, és az erkölcsi hanyatlás. Cayce szerint Atlantisz népe saját kapzsiságának, bujaságának és önteltségének lett az áldozata. Ezek a negatívumok a mi világunkra is egyre jellemzőbbek, de minket még a környezetszennyezésből eredő problémák is sanyargatnak. A természet erőinek igénybevételével feltehetően meg tudnánk még menteni a világunkat, de ehhez külső segítségre lenne szükségünk.

Tulajdonképpen ezt a segítséget normális esetben kérnünk sem kellene, mert már évezredekkel ezelőtt megérkezett hozzánk. Az előző civilizációk által ránk hagyott könyvek, titkos írások elegendő információt tartalmaztak a világ megismeréséhez. Mi azonban nem fogtuk fel ezeknek az ismereteknek a jelentőségét, és a történelmünk során módszeresen elpusztítottunk mindent, ami számunkra érthetetlennek bizonyult. Egy kalap alá vettük a mágiát az ezoterikus bölcsességekkel, az élet titkainak felfedésével, és máglyára küldtük elődeink szinte teljes hagyatékát. Ezáltal mindent elől kellett kezdenünk, a saját erőnkől kellett felemelkednünk a katasztrófát követő elállatiasodás korából. Nem használtuk ki azt a lehetőséget, amit az előző civilizációk kínáltak nekünk, ostoba, arrogáns viselkedésünkkel még annak lehetőségétől is megfosztottuk magunkat, hogy a későbbi nemzedékek meríthessenek ebből a tudáshalmazból. Ezek után nem véletlen, hogy a XX. század végére a szakadék szélére kormányoztuk a világunkat. A természettől való elszakadásunk, a világot irányító erők ismeretének hiánya lehetetlenné tette a további fejlődésünket, és ha nem sikerül ezen a helyzeten rövid időn belül változtatnunk, akkor az univerzum kiselejtezi bennünket.

Okulásként lássuk hogyan jutottunk idáig, mi mindent tettünk annak érdekében, hogy esélyünk se legyen az ajándékba kapott ismeretek hasznosítására. Pedig kezdetben még minden jól indult. Az ókor tudósai a katasztrófa után megmaradt könyveket átmásolták, és a saját ismereteikkel kiegészítve könyvtáraikban őrizték. Közülük legnagyobb az alexandriai könyvtár volt, ahol több mint 700 ezer pergamen kéziratot tároltak. Ezek a tekercsek az „ókor minden tudományát tartalmazták”, többek között Ptolemaiosz hatalmas munkáját az emberiség történetéről. Itt őrizték Hermész Triszmegisztoosz több ezer művét. Ezek az istenek tudományát tartalmazták. Itt lehetett tanulmányozni Alexandriai Héron, a zseniális feltaláló kézirateit. A könyvtárban olyan térképek is voltak, melyek a Föld korábbi állapotát mutatták be, ma nem létező kontinensekkel, misztikus birodalmakkal. I.e. 48-ban azonban Julius Caesar felégette Alexandria kikötőjében az egyiptomi flottát. A tűz a városra is áttért, és elpusztította az egyik könyvtárat. Antonius részben pótolta a veszteséget, mert a kisázsiai Pergamon könyvtár teljes anyagát elszállította, és a 200 ezer kötetet s eredeti papirusztekercset Kleopátrának ajándékozta. Az alexandriai könyvtár leégése ugyan véletlen baleset volt, de a nagy Caesar a kelták ezer éves könyvtárát szándékosan semmisíttette meg.

200 évvel később viszont Diocletianus császár megsemmisíttette az új könyvtárat is, így az ősrégi kéziratokból jóformán semmi sem maradt. Ennek módja meglehetősen sajátos volt. Az értékes, pótolhatatlan kéziratokkal Alexandria nyilvános fürdőit fűtötték hónapokon át. Ezt követően az egyiptomiak egész birodalmukból begyűjtötték az összes fellelhető régi iratot, hogy a világhírű könyvtár ismét létezzen, de a „civilizációknak” úgy döntött, hogy a maradéknak sem kegyelmez. Ezt a gyűjteményt ugyanis a keresztény seregek égették fel I. Theodoriusz idején, 391-ben. Az a néhány tucatnyi kódex, amelyet sikerült kimenteni a lángokból, Alexandria arab uralom alá kerülésekor pusztult el, a felgyújtott várossal együtt. A lángok által el nem emésztett köteteket a hódító Omar kalifa dobatta a tűzre 642-ben, majd lebontatta a „pogány gondolatok házáat”. Az óriási könyvtárnak napjainkra a nyoma sem maradt meg. Így most már sohasem fogjuk megtudni, hogy az alexandriai

könyvtár vezetőjeként tevékenykedő Ptolemaiosz milyen forrásanyagból dolgozott, amikor a saját térképeit megszerkesztette. Ez csupán egyetlen város egyetlen könyvtárának története.

A római és arab hódítók máshol sem kegyelmeztek a kultúrájuktól eltérő ismereteket tartalmazó műveknek. A történészek szerint Karthágó könyvtárai nem kevesebb mint 500 ezer kötetet számláltak. Ebből a hatalmas állományból mindössze egy mű maradt meg, amelyet később lefordítottak latinra. Ugyanezen okok miatt pusztult el visszavonhatatlanul a memphiszi Ptah-szentély könyvtára, és a jeruzsálemi templom könyvgyűjteménye. A megsemmisítés kiterjedt a magántulajdonban levő művekre is. Ez azáltal vált olyan hatékonyá, hogy a muzulmán hódítók nem csupán elkobzás útján jutottak hozzá az ókori könyvekhez és kéziratokhoz, hanem jelentős jutalmat ajánlottak fel annak, aki önként átadja azokat. Az ily módon összeszedett valamennyi írásos emléket elégették. Omar kalifa így indokolta ezt a fanatikus pusztítást: „*Lehet, hogy ezeknek a könyveknek a tartalma összhangban van a Koránnal, lehet hogy nem. Ha igen, a Korán elégséges helyettük, ha nem, akkor ártalmasak.*” Úgy látszik, hogy a beszűkült gondolkodásmód kortól független, mert évszázadokkal később ezt tette Rettegett Iván is. A cár megtudta, hogy egy külföldi kereskedő sok régi könyvet hozott magával Moszkvába. Megparancsolta, hogy hozzák elé az ismeretlen eredetű műveket, hogy tanulmányozhassa őket. Ez azonban nem sikerült, mivel bonyolult tartalmuk miatt egy szót sem értett belőlük. Azt azonban sejtette, hogy mélyreható igazságokat tartalmaznak. Ezért elrendelte, hogy fizessenek a kereskedőnek amennyit kér, és az összes könyvet égessék el, nehogy a nép bölcsességeket tanuljon belőlük.

Nagy Sándor is helytelenítette Arisztotelész törekvését a titkos tanítások közzététele miatt. Szavainak nyomatékot adva elégettette az ókori perzsák szent szövegeit, a Zend-Avesztát. A Távol-Kelet sem volt mentes ezektől a barbár megnyilvánulásoktól. I.e. 214-ben Kínában is lángra lobbant a máglya. A Csin-dinasztia első uralkodója Csi-Huang politikai és személyes okokból megsemmisítette korának szinte teljes tudásanyagát, köztük a híres filozófus, Konfucius műveit. Az elrettentés fokozása, hatalmának megszilárdítása érdekében élve máglyára vettette a nagy tudós híveit is. A személyes indok egyébként az volt, hogy a császár fejébe vette, hogy a történelemnek övele kell kezdődnie. Így logikus, hogy mindent, ami előtte íródott, el kellett pusztítani.

A történelem viharai a mágiától mentes műveket sem kímélték. A múlt széles körű megismerésétől fosztott meg bennünket az antik Róma szépirodalmi és történelmi műveinek megsemmisülése. Szophoklész közel 100 drámát írt, ebből csak 7 maradt fenn. Euripidész 100 drámájából mindössze 19, Arisztotelész műveiből pedig csak egy maradt meg, a többi kortársainak és tanítványainak feljegyzése alapján állították össze. Az ókor egyik történésze, Titus Livius hatalmas művet hagyott maga után, Róma történetét. Ez az alkotás eredetileg 142 kötetből állt, csupán 35 maradt meg belőlük. Más ókori szerzők sem jártak jobban. Polübiosz 40 könyvéből csak 5 menekült meg a pusztulástól. Tacitus 30 műve közül összesen 4 maradt fenn. Az idősebb Plinius 24 történelmi tárgyú könyvet alkotott, és mindegyik elveszett. Ugyancsak megsemmisült a görög filozófus, Protagorasz összes műve.

A legfanatikusabb pusztítás a meghódított kontinensen, Amerikában ment végbe. A középkori konkviztádorok tízezerrel égették el a maja és az inka iratokat. A velük érkezett hittérítők képtelenek voltak elviselni, hogy már a kereszténység előtt is léteztek jelentős eszmék, nagy kultúrák. Úgy gondolták, hogy ha ennek nyomait és tanuit eltapossák, megszabadulnak a múlt emlékeitől, így semmi sem fogja elhalványítani a keresztény tanok által képviselt eszméket. 1549-ben egy Diego de Landa nevű spanyol szerzetes érkezett az épp hogy meghódított Mexikóba. Elhivatottsága nem ismert határt. Annak érdekében, hogy a pogányok szívét az igazi Isten felé fordítsa elhatározta, hogy kiirtja korábbi hitük szellemét. Az egyik maja templomban ősi kéziratok hatalmas gyűjteményét fedezték fel. A fiatal szerzetes parancsára a katonák kihordták az érthetetlen rajzokkal és jelekkel telerótt könyveket, szarvasbőröket, istenképeket a templom előtti térre. Amikor az egész napon át tartó munkát befejezték, a buzgó hittérítő – fáklyával a kezében – odalépett a gúlába rakott kéziratokhoz, és ezekkel a szavakkal kommentálva gyújtotta meg a máglyát: „*Ezek a könyvek az ördögi babonákon és koholmányokon kívül semmi értékeset nem tartalmaznak*”. A maja kéziratok közül összesen 3 maradt fenn napjainkig.

Ennek a tevékenységnek az erkölcsi jogosultságát sokan megkérdőjelezték már. A keresztény Európa évszázadokon át azzal próbálta igazolni hódításait, hogy magasrendű eszméket visz a „barbár országokba”. Kulturális fölényünk megcsúfolásának egyik tanúbizonysága az alábbi adoma.

Amikor a vérengző konkvisztádorokkal megérkezett hittérítők elkezdtek hirdetni Jézus magasztos igéit a leigázott indiánoknak, Nagy Fehér Medve így szólt az egyik szerzeteshez:

- Mondd, sápadt bőrű testvérem, miért nem téríted meg előbb a saját népedet?
- Ők már megtértek, felelte meglepődve az egyház buzgó szolgája.
- Igen? – meredt rá csodálkozva a tolldíszes törzsfőnök. Akkor miért nem látszik rajtuk?

A történelemkönyvek tanúsága szerint nem véletlenül alakult ki rólunk ez a negatív vélemény. Emlékeztetőül ragadjunk ki egy eseményt állati viselkedésünk végtelen sorából. Amikor Cortez és emberei bevonultak a közép-amerikai Cholulába, a zarándokközpont sok ezer lakója azt hitte, hogy korábbi fehér bőrű, szakállas isteneik tértek vissza, ígéretükhöz híven. A naiv vendéglátók a zikkurat lépcsőin át beinvitálták a konkvisztádorokat a templom pompás udvarába. Díszes ruhába öltözött, vidáman táncoló lányok üdvözölték őket. Mások énekeltek és hangszeren játszottak, miközben szolgák sürögtek-forogtak közöttük, és roskadásig megrakott tálakon hordták be az ízletes húsokat és kenyeret. A rajongó nép apraja-nagyja boldog arccal sereglett össze, hogy meghallgassák, mit mondanak rég nem látott, sápadt bőrű isteneik. Ekkora naivság láttán Cortez azonnali cselekvésre határozta el magát. Lezáratta az összes bejáratot, öröket állított eléjük, majd előhúzták acélfegyvereiket, és az utolsó szálig legyilkolták vendéglátóikat. Csupán ebben az egyetlen mészárlásban 6000 ember vesztette életét. Ugyanezt tette Pizarro az Andokban.

A nem éppen keresztény könyörületességre valló hírek ellenére a pápa nagyon meg lehetett elégedve Diego de Landa tevékenységével, mert később a meghódított területek püspökévé nevezte ki. A sors fintora, hogy ügybuzgalma jelentősen hozzájárult a megmaradt maja írások valamennyire való megértéséhez. Később könyv alakban is megjelent latin nyelvű jelentéseiben ugyanis részletesen leírta e rejtélyes nép hiedelemrendszerét, lehetővé téve a későbbi kutatók számára a maja hagyományok tanulmányozását. A maják „veszélyességét” dokumentáló iratok alaposságát az általa kiépített besúgóhálózat garantálta. Azt a talányt azonban máig sem sikerült megfejteni, hogy miért hagyták el a maják káprázatos városaikat. Még ma is lenyűgöző látványt nyújtanak a dzsungelből kiemelkedő széles terek, több kilométer hosszú felvonulási utak, melyek mentén templomok és paloták sorakoznak. Közéjük ég felé törő lépcsős piramisokat, föld alatti kriptákat, fedett víztározókat és sportpályákat építettek. Ezt kiegészítette a város alá épített óriási csatornarendszer, és a földjeiket behálózó öntözőrendszer. Az épületek külsejét és belsejét művészi freskókkal és stukkókkal díszítették. A régészeti kutatások megállapításai szerint azonban az utolsó simítások végzésekor a csaknem kész városaikat egyik percről a másikra otthagyták, majd néhány száz kilométerrel odébb újakat építettek. Később ezeket is ugyanolyan hirtelen elhagyták, míg végül a sumérokhoz hasonlóan, az utolsó szálig eltűntek a Földről. Helyüket a barbár szokásaikról hírhedtté vált aztékok vették át, nem kis fejtörést okozva a származáskutatást folytató tudósainknak.

Tanulmányozhatóságát illetően még a majákénál is elszomorítóbb az inkák írásbeliségének sorsa, amelyben nem kis szerepet játszott 63. uralkodójuk, IV. Pachacuti. Egy alkalommal járvány tört ki közöttük, mire megkérdezték a varázslót, hogy mit tegyenek. Ő ezt felelte: „*Be kell tiltani a betűvetést*”. Erre az összes ősi kéziratot megsemmisítették, és megtiltották az írás használatát. Csupán a Nap szentélyében maradt meg néhány kézírásos vászonlap, amit a spanyol hódítók raboltak el, hogy megajándékozzák vele Izabella királynőt. Az inkák utolsó írásbeli emlékét szállító hajó azonban sohasem érkezett meg Madridba, mert útközben elsüllyedt.

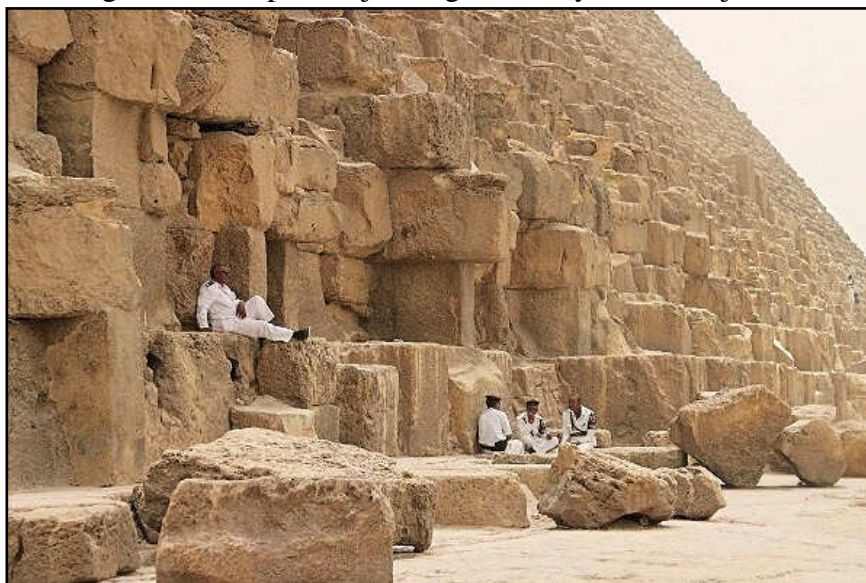
Ez a néhány kiragadott eset is kellőképpen érzékelteti, hogy évezredek át mennyi értékes mű esett áldozatul az emberi ostobaságnak és a vallási fanatizmusnak, de ezen nincs mit csodálkozni, mert még a XX. század derekán is divat volt a könyvégetés. Most már csak abban reménykedhetünk, hogy az előző korok bölcsei tudatában voltak annak, hogy a történelem háborút és pusztítást hoz magával, ezért a legfontosabb iratokat gondosan elrejtették a barbár kezek elől. Ha ezt tették, akkor minden bizonnyal föld alatti kazamatákba vagy olyan hatalmas kőépítményekbe rejtették, ahol csak egy fejlett civilizáció eszközeivel lehet felfedezni őket. Egy magas technikai színvonalon álló társadalom tudati fejlődése ugyanis várhatóan eléri már azt a szintet, hogy az ősi örökséget nem fogják megsemmisíteni, és egymás kiirtására sem használják fel a benne talált ismereteket. A szakirodalom több olyan hiteles információforrásról is beszámol, amelyek arra utalnak, hogy ez a gon-

dosan időzített segítség a rendelkezésünkre áll. Ezek közül talán a legnagyobb precizitással előkészített tudásátmentő létesítmény az egyiptomi Nagy Piramis.

A Nagy Piramist elődeink azért építették, hogy üzenetet hagyjon a jövő nemzedékeinek egy olyan korból, amely pusztulásra lett ítélve. Az objektum feladata az, hogy kivédje a szellemi értékek megsemmisülését, és a benne rejlő tudást mindaddig megőrizze, amíg az avatott kezekbe kerül. Az építményt úgy kellett megtervezni, hogy üzenete a logika nyelvén beszéljen, azaz csak azok figyelmét keltse fel, akik nem kincsek rejtekhelyét, hanem egy tudományos üzenet megőrzőjét látják benne. A fentiek alapján arra is ügyeltek, hogy az üzenet ne legyen könnyen felismerhető, hogy csak kellően érett civilizáció juthasson hozzá, egy olyan társadalom, amelyben elég erős a szándék, az akarat a titok feltárására, az üzenet megszerzésére. A tudományos ismeretanyag megszerzésének

előfeltétele, hogy a késői nemzedék rendelkezzen azzal a technikai színvonallal, amely lehetővé teszi a titkos kamra megtalálását és felnyitását. Ezek a feltételek biztosították, hogy csak olyan korban kerüljön az üzenet feltárára, amikor az emberi tudat és értelem fejlődése elérkezik arra a szintre, amit az üzenethagyók képviseltek. Így ugyanis már nem tehet kárt bennük a megszerzett ismeretanyag, mert már képesek felelősségteljesen bánni vele. Amíg ez a kor nem érkezik el, addig csupán külsejének szabályosságával, arányainak harmóniájával kelti fel az emberiség figyelmét. A kíváncsiság, a lappangó titok érzete egy idő után párosulni fog a magas fokú értelemmel és technikai fejlődési szinttel, ami lehetővé teszi a logikai pecsét feltörését. Ennek a nemzedéknek már esélye lesz arra, hogy bepillantson az előző civilizációk életébe, és megismerje az általuk felhalmozott tudást. Ez garantálja, hogy a megszerzett ismereteket nem a természet és az emberiség elpusztítására használják fel, hanem egy békés, boldog világot alakítanak ki általa.

Az ókor hetedik csodájaként nyilvántartott Nagy Piramis egy olyan zseniális építmény, amely magán viseli és magában foglalja a korábbi, magas fejlődési szintet elért civilizáció összes tudását. Ennélfogva minden porcikája, még az elhelyezési módja is üzenetet hord számunkra. A legfonto-

sabb titok, az írásban rögzített ismeretanyag évezredekken át tartó megőrzéséről az épület monumentalitása gondoskodik. Miután egyetlen hozzáférhető kamrájában sem találtak kincseket, ezért senki sem vállalta a közel 150 méter magas, 230 méter oldalhosszúságú gúla szétszedését. A korábbi technikai eszközökkel erre nem is lett volna lehetőség, mivel a piramis 2 millió 300 ezer darab egyenként 2,5 tonnás, és több mint 1 méter élhosszúságú kötömbből áll, de akad kö-

zöttük 70 tonnás is. A kutatók figyelmét azonban felkeltette ez a misztikus objektum, mert minél tovább vizsgálták, annál több tudományos összefüggést találtak a méretei között. Ezek beható analizá-

lása után rájöttek, hogy a gizai fennsíkon álló Nagy Piramis egy kozmikus építmény, amely az eredeti mészakőborításával együtt hajszálpontosan mutatta a tavaszi napéjegyenlőséget, és jelezte az újévet. Ezen túlmenően méretarányaiból igen nagy pontossággal kikövetkeztethető a Nap-Föld távolság, a Föld délkörének hossza, de még a pi két tizedesjegyig megegyező értéke is kiolvasható belőle. A szakirodalomban részletesen megtalálható azoknak a tudományos adatoknak a felsorolása, amelyekre a Nagy Piramis méreteiből következtethetünk. Csupán érdekességként érdemes néhány megállapítást kiragadni a piramidológusok által írt könyvtárnyi anyagból.

A Nagy Piramis tervezésénél használt mértékegység az egyiptomi könyök volt, ami 0,635 méternek felel meg. Ennek 25-öd része az egyiptomi hüvelyk. Ebből a mértékegységből kiindulva igen érdekes megállapításokra juthatunk a piramis méreteit illetően. Egyiptomi könyökben (kubikban) mérve az építmény magassága kerekén 280 kubik, az alapéle 440 kubik, az alapkerülete pedig 1760 kubik. Az oldalak csúcs felé mért dőlésszöge 52° . Élei a négy égtáj felé mutatnak, és a gúla a 30. szélességi körön fekszik. Mint már szó volt róla, a rajta áthaladó délkör éppen két egyenlő részre osztja bolygónk szárazföldjeit. Ezeknek az adatoknak nagy jelentőségük van, mivel egyértelműen bizonyítják, hogy a Nagy Piramis kozmikus objektum. Áttérve a méretek analizálására az építményben levő előszoba hossza szorozva pi-vel 365,242 kubikot eredményez. Ez pontosan megegyezik az év napjainak számával. Az alap kerülete hüvelykben mérve: 36524,2 – ami szintén az év napjainak számára utal. Lehet, hogy már az egyiptomiak is alkalmazták a kiegyenlítő éveket, mert hüvelykben mérve egy-egy oldallap hossza: 366, vagyis a szökőév napjainak száma. A négy alapél hossza hüvelykben 9131. Ez a szám egyenlő 25 esztendő napjainak számával, és egyben az egyenlítő hosszának 480-ad része. A méretek további elemzése során kiderült, hogy a piramis építői ismerték az aranymetszés szabályait, vagyis a bűvös 1,618 :1 arányt is.

A gúla kötömegeének becsült összsúlya 6,2 millió tonna, ami ezermilliomod része a Föld tonnákban feltételezett súlyának. A kubikban történt számítás alapja annak a vonalnak a hossza volt, ami a Királykamra gránitfalára van felvésve. Tíz-es számrendszerben számolva a piramis köbtartalmának számértéke megegyezik a nagy napév általunk számított 25686-os számjegyével, azaz a Nap Állatövben megtett egy-egy periódusának években mért számértékével. Ha az építéshez használt kőanyag átlagos fajsúlyát megszorozzuk a gúla köbtartalmának egyiptomi könyökben kifejezett számával, egy hosszú számsort kapunk, amely 552-vel kezdődik. Ebben az az érdekes, hogy 5,52 a Föld átlagos fajsúlya. Tulajdonképpen az egyiptomi könyök is egy csillagászati hosszúság, és semmi köze sincs az emberi könyökhöz, illetve az alkar hosszához. A könyök a földgolyó sarkok irányába mutató sugarának tízmilliomod része. Ami azt illeti, ez az ókori mértékegység pontosabb mint az általunk használt méter, mert ezt nem kell átlagolni, mint a Föld délkörét. Mindenesetre elgondolkodtató, hogy az ókor tudósai hogyan tudták lemérni bolygónk átmérőjét, amikor mi még a középkorban is ott tartottunk, hogy a Föld lapos.

Méterben számolva a piramis magassága jó közelítéssel ezermilliomod része a Nap-Föld közep-távolságnak. (A pontatlanság oka valószínűleg az, hogy a Föld Nap körüli pályája 5000-6000 évenként kiszélesedik.) Alapjának kerülete ugyancsak méterben számolva, megfelel a Föld Nap körül leírt pályahosszához szintén ezermilliomod részével. A számmisztikával foglalkozók ennél is tovább mentek, és megállapították pl., hogy a gúla magasságának kétszerese szorozva pi-vel, akkora kört ad, amelynek hossza ugyancsak egyenlő a Föld keringési pályahosszához ezermilliomod részével. A számításoknak ma sincs vége, és valószínűleg mindaddig nem is lesz, amíg a Nagy Piramis tervezőinek a titka teljes egészében fel nem tárul.

A számokkal való játék sokszor már belemagyarázásokba torkollik. Van azonban egy figyelemre méltó eredménye is, amely Paul Riepel német mérnök nevéhez fűződik. Szerinte az óegyiptomi könyök valós hossza: 0,525 méter. Ezzel az adattal a piramisnak nem csak a külső, hanem a belső méreteire (a különböző kamrák szélességére, hosszúságára, magasságára) is kerek értéket kapott, melyek arányaiból kihozta az aranymetszés misztikus számát. Ez a mértékegység annyira egyszerűvé teszi a piramis méreteivel való számolást, hogy az építmény műszeres vizsgálatát végző japán kutatók is elfogadták számítási alapként. Ez is azt bizonyítja, hogy ez az objektum bármilyen mértékegységben számolva tökéletes alkotás. Méretei etalonként szolgálnak, és azt sugallják, hogy tervezői még nálunk is sokkal nagyobb matematikai és geometriai tudással rendelkeztek.

Ez a kőbe mentett tudásanyag sok tekintetben meghaladja a XX. század emberének kozmoszról alkotott ismereteit is, mivel még mindig tartalmaz olyan rejtélyeket, amelyek tudósainknak is fejtőrést okoznak. Ezek közül legrejtélyesebb az úgynevezett piramiserő. Ennek a piramis belsejébe koncentrálódó mágneses sugárzásnak a konzerváló és egyéb tulajdonságairól az „Ezoterikus körkép” VI. fejezetében már volt szó. Ami azt illeti, a kutatók ennek nem nagyon örülnek, mert megnehezíti az építményen belüli műszeres mérést. Egy bonyolult számítógépes analízis után az egyik tudós így fakadt ki a vizsgálati eredmények láttán: *„Ebben az objektumban olyan erőter uralkodik, amely meghazudtolja az összes fizikai törvényt”.*

Bizonyára nem bízták a véletlenre a Nagy Piramis helyének a kijelölését és tájolását sem. Erre

utal, hogy a jelenlegi helyén ennek az építménynek a kelet-nyugati tengelye ugyancsak Atlantisz fővárosának irányába mutat. Ennek a gömbszférikus egyenesnek és a Stonehenge-ből kiinduló egyenesnek érdekessége, hogy a közismert háromszögelési módszerrel pontosan kijelölik Metropolis egykori helyét. További érdekessége ennek a megalitnak, hogy az oldalélei által bezárt 42° -os szög megegyezik azzal a szögértékkel, amit a gizai fennsíkot Stonehenge-vel összekötő egyenes zár be a 30. szélességi fokkal, vagyis azzal a körrel, ahol a piramis földrajzilag áll. Mellesleg a legújabb tudományos

mérések szerint a Nagy Piramis nem a 30. fokon, hanem a 29 fok, 58 perc, 22 szögmásodpercen helyezkedik el. A geográfusok először arra gondoltak, hogy az eltérés az építők hibájából ered. Az asztronómusok azonban felhívták a figyelmüket arra, hogy a sarkcsillag valódi helye a fénysugár levegőben történő megtörése miatt 1 perc 44 szögmásodperccel eltér attól a ponttól, ahol mi látjuk. Ha a gúla általunk mért földrajzi szélességének fokszámahoz ezt az eltérést hozzáadjuk, kereken 30 fokot kapunk. Bizonyára sokakban felmerül a kérdés, hogy a több ezer évvel ezelőtt élt ókori emberek az akkori technikai színvonalon hogyan szerezhettek tudomást erről a szabad szemmel észlelhetetlen jelenségről.

Visszatérve az előbbi felismerésre, Európa nyugati partja mentén még sok helyen (pl. Spanyolországban, Portugáliában) is található olyan ősi megalitok, amelyeknek mindegyike az Atlanti-óceán felé, a Stonehenge által kijelölt irányba néz. A fennmaradt ősi iratok szerint ezeket az emlékműveket az Atlantiszról kivándoroltak építették. Mágusaik jövődölései alapján ugyanis már jóval korábban tudomásuk volt a közelgő katasztrófáról, de a túlerőben levő, elvakult hatalmi réteggel nem tudtak szembeszállni. Így nem volt más választásuk, mint elhagyták a hazájukat, és megépítették ezeket a megalitokat, hogy ha ők el is pusztulnak, legalább a tudásuk és az emléküik fennmaradjon.²⁶ Közös eredetre utal az a megállapítás is, hogy bárhol épültek is ezek a megalitok, mindenütt ugyanazt a mértékegységet, a 0,83 m hosszú megalityardot használták.

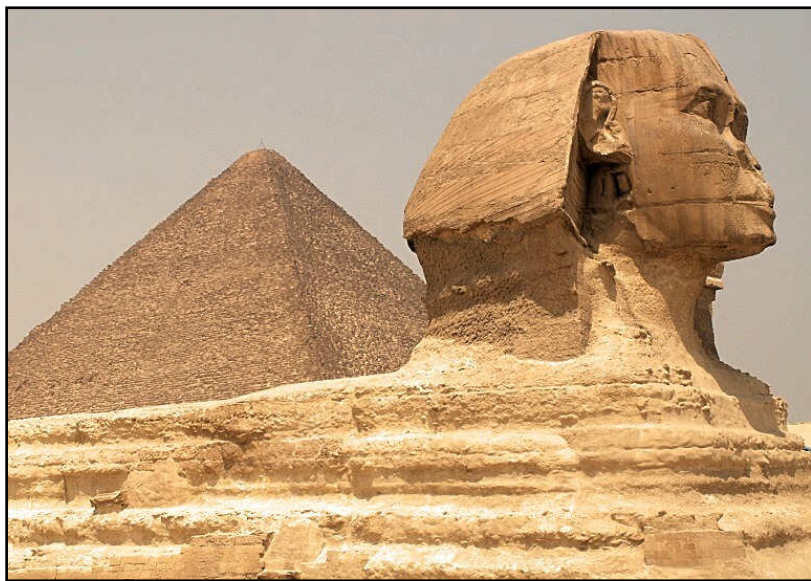
Elődeink nem csak a Nagy Piramis helyének kijelölését, hanem a hozzá kapcsolódó épületek elrendezését sem bízták a véletlenre. Ezt bizonyítja az a legújabb asztronómiai felfedezés is, hogy a három gizai piramist és a Szfinxet egy olyan csillagállásnak megfelelően helyezték el egymáshoz

²⁶ Aki szeretné megismerni Atlantisz keletkezésének és pusztulásának valószínű okát, valamint Egyiptomba történő kivándorlásuk történetét, hallgassa meg Bácsi Boglárka: Atlantisz és Lemúria című több mint másfél órás előadását. Webcím: <https://www.youtube.com/watch?v=UFEZWApQJbk&list=PLEr7r1viaYJ0eFJbIS8YPS0QcXeISYIkD&index=33> Bácsi Boglárka (Eröss Diána) további videóit itt találhatók: <http://megoldaskapu.hu/avatara-eloadasainak-gyujtemeny> Érdekes elolvasni a vallástörténeti Hihetetlen magazinban és a különszámokban megjelent cikkeit is. Ezek szintén tele vannak hiánypótló ismeretekkel.

képest, amely i. e. 10 450-ben volt látható az égbolton. Ez a konstelláció nem más, mint az Orion-öv három csillagának helyzete a Tejútrendszerhez képest, az építkezés kezdetén. Az égi térkép földi mása annyira pontos, hogy hűen tükrözi az egyes planéták közötti szögeket, sőt a piramisok méretükkel még a megfelelő csillagok fényességére is utalnak. A térkép kinyúlik északra és délre is, hogy hasonló precizitással magába foglalja a gizai fennsík egyéb építményeit. Megerősíti ennek a felismerésnek a helytállóságát, hogy a piramis szellőző aknája is az Orion, valamint a Szíriusz csillag korabeli állása felé irányulnak.

A méretarányok kielemezése után egyre nyilvánvalóbb volt, hogy a Nagy Piramis titka nem ér véget a külső jellemzőkben. A lényegnek valahol belül kell lennie, olyan helyeken elrejtve, amelyek beavatatlanok számára hozzáférhetetlenek. A titkos kamrák feltárása részben már meg is kezdődött. Francia építészek 1986-ban mikroszondákat lőttek a 2,5 méter vastag falakba. Ennek segítségével az úgynevezett Királynői Teremhez vezető folyosó alatt egy 3 méter széles és 5,5 méter hosszú helyiségre bukkantak. A terem észak-nyugati fala mögött egy másik helyiséget is találtak, melynek hossza 4 méter, szélessége 1,5 méter. Mindkét kamra tiszta kvarchomokkal van megtöltve. A termeket egyelőre nem nyitották meg, így nem tudjuk, hogy a homok mint konzerváló anyag, milyen tárgyakat rejt magában.

A franciákkal egyidejűleg japán tudósok is élénken érdeklődnek a Nagy Piramis titkai iránt. Ők electromagnetic scanning (földi radar) módszerrel szondázzák az építményt. Az elektronikus készülékek által kibocsátott jelek 10 méter vastag falakon is képesek áthatolni. Ily módon átvizsgálták a környéket is, és a Nagy Piramistól 40 méterre, délnyugatra találtak egy 8,8x5,5 méteres termet, amely a szfinxet a piramissal összekötő folyosónak a részlete. A szfinx körül is végeztek méréseket, ahol öt helyiséget lokalizáltak a föld alatt. A szobor előtt található két terem bizonyíthatóan összeköttetésben áll egymással. A híres amerikai lát-

nok, Edgar Cayce szerint is létezik egy föld alatti csarnok a Szfinx közelében, amelyben hatalmas mennyiségű könyv és pergamentekercs van felhalmozva. Ezek az atlanti civilizáció tudását örökítik át nekünk, de csak a kiválasztott emberek előtt fog megnyílni.

Bármennyire meglepő, magában a szfinxben is találtak három, homokkal töltött helyiséget. Az egyikben valamilyen tárgyat mutatnak a műszerek, ami keményebb a homoknál. A legnagyobb üreg hossza 7 méter, de a szélessége és magassága nem több 1-1,5 méternél. A piramis lábánál „Kheopsz bárkája” mellett a 3 méter vastag közet alatt több tárgyat is észleltek. Ezt a helyiséget amerikai régészek is megszondázták, és megállapították, hogy a különös lelet valószínűleg egy 30 méter hosszú szertartási bárka, amelyen „Ré isten utazott a túlvilágra”. Később a piramis alatti sziklalapon is regisztráltak egy napbárkát. A japán kutatók műszerei a Királyné-terem mögött egy hasonló méretű, eddig ismeretlen kamrát is felfedeztek a piramis szívében.

Mindezek láttán az egyiptológusokon tanácstalanság és zavart döbbenet lett úrrá. Egy részük hevesen ellenzi a rejtett kamrák megnyitását. Technikai nehézségek is hátráltatják ezt a műveletet. A falak erőszakos megbontása révén be lehetne ugyan hatolni ezekbe az üregekbe, de féltik, hogy a statikai egyensúly felborulása miatt a boltozatról lezuhanó kövek maguk alá temetnék a kutatókat. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy a kamrákba való bejutásnak ennél jóval egyszerűbb és biztonságosabb módja is van. Az építők által kialakított titkos ajtók helyét és működtetési módját azonban nem ismerjük. A régi írások szerint a Szfinx alatti, atlantiszi iratokat rejtő csarnok lejáratának helyét a pi-

ramis csúcsának és a Szfinx árnyékának egy októberi napon történő egybeesése jelöli. A pontos dátumot később fogjuk megtudni, ha már elég érettek leszünk ezeknek az ismerteknek a befogadására.

Piramisok nem csak Egyiptomban vannak, hanem más kontinenseken is. Sokan hallottak már a dél-amerikai lépcsős piramisokról. A mexikói Teotihuacánban található Nap-piramis az egyiptomi Nagy Piramisnál is hatalmasabb. Ez is kozmikus objektum, A mellette álló Citadellán pitagoraszi háromszögek, a Ludolf-féle szám és a fénysebességnek megfelelő számjegyek (299 792 km/s) fedezhetők fel. A Citadella és a körülötte álló piramisok síkja pedig a naprendszer pályaadatit tükrözi. Rendeltetésüket tekintve különlegeseek a kínai piramisok. Az amerikai pilóta, Sheahan²⁷ ezredes által 1947-ben felfedezett piramis 300 méter magas, vagyis kétszer akkora, mint az egyiptomi Nagy Piramis. Xiantól 90 kilométerre, Sen-si tartományban található, és akkora kőtömbökből áll, hogy nem tudták megbontani. Az is rejtély, hogy honnan származnak az 50-60 tonnás kőkockák, mert a környéken egyetlen kőbánya sincs. A kínai kutatók egyelőre csak annyit állapítottak meg, hogy a több ezer évvel ezelőtt élt őseik a Kheopsz-piramisnál nyolcszor nagyobb tömegű piramist nem lettek volna képesek megépíteni. Eredete jóval korábbra tehető, és nem kizárt, hogy földönkívüliek hozták létre. Később kiterjedt vizsgálatokat folytattak a térségben, és a légi felvételek alapján kiderült, hogy nem ez egyetlen piramis a környéken. A régészek döbbenetben állapították meg, hogy több száz piramis formájú alakzat található egymástól néhány kilométernyi távolságra.

Sokkal több árulkodó nyom található a Baigong hegyen, Delinga várostól 40 kilométerre található piramison. Két beomlott és egy ép bejárat van, melyeket 2 méter magas, háromszög alakú kapukon keresztül lehet megközelíteni. Valamennyi járatot sűrű csőhálózat borítja. Ezek a pirosas színű csövek fémből készültek, és egyikük a közeli édes vizű tóhoz fut le. Az építmény belsejébe még nem tudtak bejutni, de a feltárt szakaszon rengeteg rozsdás fémhulladékot találtak. A laboratóriumi vizsgálatok megállapították, hogy alapanyaguk vas, szilícium, kalcium és 8%-nyi különleges anyag, amely a Földön ismeretlen. Nem zárható ki, hogy a kínai piramisok némelyikét Földön kívüli civilizációk űrhajóik fogadására és indítására használták. Egyfajta UFO-bázisként szolgált, és évezredekkel ezelőtt innen irányították a rájuk bízott népcsoport fejlődését. Az egyiptomiakkal ellentétben a kínai tudósok nem zárkoznak el a piramisok teljes feltárásától, és titokban abban reménykednek, hogy a belsejükben utókornak szánt üzenetekre lelnek.

Egyiptomban nem a gizai fennsík az egyetlen hely, ahol időzített üzenet vár ránk. A Hollandiában őrzött leideni papirusz Nílus menti, föld alatti kazamatákról számol be. A papok „hét ajtón és földbe vájt folyosókon át léptek be a megvilágított sírboltokba”. Ennek az ókori feljegyzésnek a valószínűségét az is alátámasztja, hogy a görög történész, Hérodotosz gigantikus méretű, föld alatti építményekről mesél, melyek szintén Egyiptomban vannak. Ez a labirintus „a Moiris-tó felett, a Krokodilok Városának közelében található. 12 fedett udvara van, melyek bejáratai egymással szemben helyezkednek el, 6 északon, 6 délen. Ebben az épületben 1500 föld feletti, és 1500 föld alatti helyiség található”. A föld felettieket maga Hérodotosz is bejárta, megcsodálhatta az ősi szobrokat és kultikus tárgyakat. A föld alattiakat azonban szigorúan őrizték, senkit sem engedtek le. Valami lehet ebben a dologban, mivel az egyiptomi régészek Sakkara mellett már megnyitottak egy szerápeumot a turisták számára.

Egyiptomon kívül másutt is találhatók föld alatti tárlóhelyek. Az ősrégi kultúrával rendelkező országok szinte mindegyikéből érkeznek olyan hírek, hogy elődeink, illetve a bennünket látogató és tanító Földön kívüli civilizációk felbecsülhetetlen jelentőségű eszközöket és írásos anyagot hagytak ránk a föld alá rejtve. A tibeti szerzetesek szerint a földönkívüliek használati tárgyai a lhászai Potala-palota alatt találhatók. Nicholas Roerich Kelet-kutató egyik könyvében megemlítette, hogy „a Karakorum-szoros mélyében tompa fénnel körülvett hatalmas boltozatok vannak, amelyekben megtalálható minden tudás a világ kezdetéről”. Néhányan saját szemükkel látták a kőből készült kapukat. Ezeket egyelőre nem nyitják ki, mert „még nem érett meg rá az idő”. Flavius Josephus római történétíró szerint a kolosszális méretű kövekből épült baalbeki terasz alatt is ősi tudást rejtő, boltíves kamrák találhatók.

²⁷ sihen

Érintőlegesen megemlítve talán csak India, de főleg Tibet volt az az ország, ahol megbecsülték az ősi iratokat, és nem égették el őket. Többnyire föld alatti katakombákban őrizték, hogy megóvják az országukra törő vandálok pusztításától. Így maradt meg Tibetben a Dzjan-könyve, amely a Védák könyvéhez hasonló jelentőségű információkat hordoz. Ez a mű két részből áll; a Kandzsurból (A Szó fordítása), és a Tandzsurból (A Tanítás fordítása). A Kandzsur 108, a Tandzsur 225 kötetet foglal magába. A tibetiek a rájuk hagyományozott tudást nem papiruszra, hanem 1 m hosszú, 15 cm széles víz- és tűzálló folyadékkal impregnált fatáblákra vésték. Ezeknek a szanszkrit nyelvű szövegeknek eddig csak 1%-a van lefordítva. Sajnos, jelenleg csupán két szakértő van a világon, akik ezeket a fatáblákat le tudják fordítani, így érthető, hogy miért halad ilyen lassan ez a munka.

Visszatérve a föld alatti kazamatákhoz, a dél-amerikai kontinens alatt található egy több ezer kilométer kiterjedésű gigantikus alagútrendszer. Peru és Ecuador területén már több száz kilométert bejártak és feltártak belőle. A 240 méterrel a föld alatt levő barlangokban kultikus tárgyakon kívül egy aranylemezekre nyomott komplett könyvtár is meghúzódik. Erich von Däniken-től származó információk szerint ezeken a főlíakon atlantiszi írásjelekkel „az emberiség történetének kronológiai adatai vannak feljegyezve”. Vannak közöttük nagyobb, kb. 0,5 négyzetméteres lapok is, amelyeken az előző kor növényeinek és állatainak élethű ábrázolása látható. A könyvtárat rendkívül művelt fehér bőrű és kék szemű indiánok őrzik, akik a Bélák törzséhez tartoznak. Ha valaki a barlangba téved, arra kényszerítik, hogy élete végéig náluk maradjon. (A Bélák törzse azt állítja magáról, hogy ők a hunok leszármazottai. A később Közép-Európába vándorolt testvéreikkel ellentétben ők Dél-Amerikát választották hazájuknak Mukulia elsüllyedése után.) A járatok falai olyan simák, mintha polírozva lennének, vagy mázzal vonták volna be. Ez csak egy módon jöhetett létre, a köveket szubatomi energiakéssel vágták ki, és a felületük a koncentrált energiasugárzás hatására megolvadt. Erre utal az a jelenség is, hogy több ezer évvel a barlang elkészítése után a falak még mindig tartalmazznak mágneses energiát, melynek következtében ezekben a járatokban az iránytű nyelve meg sem mozdul. Magyar vonatkozása ellenére nálunk ez a hír nem keltett semmilyen visszhangot. Az ecuadori tévé azonban készített egy riportot Móricz Jánosról a Tayos barlangról. A 9 perces magazinműsor ezen a címen tekinthető meg: <http://www.agabe.eoldal.hu/cikkek/moricz-janos-----taltos-barlang/hirlevel---moricz-janos-video.html> Közvetlen webcím: <http://www.youtube.com/watch?v=jLOuQZLp8vc>

Az elődeink által használt kohézióerő-semlegesítő szubatomi energiakés valószínűleg kristálygerjesztésű volt, mert a feljegyzések szerint nem igényelt villamos táplálást. Ezt a titokzatos szerzőszámot évezredek óta alkalmazták a mi civilizációnkban is. Az ókori zsidók „varázslatos samir”-nak nevezték, és a Talmudban is említést tesznek róla. Mind Mózes, mind Salamon megtiltotta, hogy templomaik építésénél „vaseszközt” (kalapácsot, vésőt, éket) használjanak a hatalmas kötömbök hasításához és faragásához. Ehelyett egy ősrégi szerszámmal látták el a mestereket. Ez a samir nevű eszköz „képes volt súrlódás vagy hő nélkül elvágni a legkeményebb anyagokat is”. A „sziklaszító kő” a gyémántot is úgy vágta, mint a kés a vaját. Az általa kibocsátott koncentrált szubatomi energiasugarat valószínűleg nem lehetett kikapcsolni. Erre utal az az előírás, hogy „a samirt tilos vas- vagy bármilyen más fémedénybe helyezni, mivel az ilyen tokot ketté fogja törni. Gyapjúanyagba burkolva kell tartani, és azt egy árpakorpával teli ólomkosárba tenni.” A leírásokból azt is megtudhatjuk, hogy használat közben ez az eszköz teljesen zajtalan volt. Sajnos, a jeruzsálemi templom lerombolásakor a samir is eltűnt.

A részinformációk összegzése alapján megállapítható, hogy ez a rejtélyes eszköz koncentrált éteri energiát (éterion) bocsátott ki magából, amely az anyagra irányítva megszüntette a molekulák közötti összetartó erőt. A mikrogravitáció lenullázásával az anyag roncsolásmentesen kettévált. Mivel itt nem mechanikus zúzással történt a szétválasztás, nem volt jelentősége az anyag keménységének. Így a samir ugyanolyan könnyen vágta a gyémántot, mint a vaját. Ereje, hatótávolsága meglehetősen nagy volt. Ha valaki megfelelő ruha nélkül közelítette meg, borzalmas égési sérüléseket okozott. Miután ez az eszköz nem igényelt gerjesztést, táplálást, csak egy módon működhetett, az anyagból kiáramló mágneses sugárzás felfokozásával.

Iskolai tanulmányainkból tudjuk, hogy egyes fémek, mint pl. a vas mágnesessé tehető azáltal, hogy erős mágneses térnek teszik ki (pl. elektromágnessel gerjesztik). A tudomány a mágnesség eredetét az úgynevezett doménekre vezeti vissza, amelyek egyfajta rendezett mágnesességű szigete-

tek. Normál állapotban ezek a kis mágneses szigetek összevissza állnak, emiatt a fém nem mutat mágneses tulajdonságokat. Egy erős külső mágneses tér hatására azonban ezek a kis szigetek egy irányba rendeződnek, és úgy is maradnak. Ettől a ferromágneses anyag permanens mágnessé válik. A lágyvas mágneses térereje viszonylag gyenge, de ritkaföldfémeket tartalmazó szupermágnest (pl. kobalt-szamárium vagy neodimium-vas-bór) alkalmazva a térerő egy nagyságrenddel megnő. Ezzel már sok mindent lehet kezdeni, pl. szupermágneseket alkalmaznak a Hi-Fi minőséget biztosító fejhallgatókban, hangszórókban. Anyagszétválasztásra azonban ez a térerő is kevés, de jó úton haladunk efelé.

Ha valamilyen módon sikerülne egy jól mágnesezhető fém vagy kristály mágneses doménjein belül az összes spint azonos irányba állítani, akkor egy olyan erős mágneses sugárzás jönne létre, amely plazmává alakítaná a levegőmolekulákat. A szakirodalom szerint a samir is így viselkedett, mivel használata közben vakító fényvillanásokat tapasztaltak. (A mágneses doménon vagy tartományon belül a spinek az elektronokhoz kötődnek. A klasszikus szemlélet szerint az elektronok a pályakeringésen kívül saját tengely körüli forgást is végeznek, amit spinnek neveztek. Később a kvantummechanikai értelmezés alapján a többi elemi részecskéhez hasonlóan az elektron is hullámtermészetű, amire a forgás nem értelmezhető. Ezért a spint újabban elemi dipólmomentumnak nevezik, ami az atomban mozgó elektronok pályamozgásának megfeleltethető impulzusmomentumok eredője. A fizikusok jelenleg a spin létrejöttét elektronhoz tartozó kvantumos tulajdonsággal magyarázzák, ami azt jelenti, hogy fogalmuk sincs a mágnesség valódi okáról. Azt pedig még kevésbé tudják, hogy a mágnesek milyen energiát bocsátanak ki magukból.²⁸ Az éter létezését mindmáig tagadják, és a gravitációs hullámok létezését is csak 2016-ban ismerték el.)

Ez persze nem akadályozza meg a mágnesek gyakorlati használatát. Egy ilyen rendkívül nagy erejű mágnessel mi is képesek lennénk a roncsolásmentes anyagszétválasztásra. A Fülöp-szigeteki healerek is ezt teszik az ujjjaikból kiáramló koncentrált éteri energiával. Sebhelymentes és vérmentes műtéteteket végeznek, sőt a kimetszett szöveteket (pl. bélszakaszt) össze is tudják „ragasztani”. Az ép szakaszok egymásba gyúrását szintén ez a koncentrált energia teszi lehetővé, a mikrogravitáció semlegesítésével. Ezzel az eszközzel könnyen megvalósítható lesz a sebhelymentes császármetszés is. A samir tehát nem varázslat és nem legenda, hanem egy létező szerszám volt, melynek működése egy általunk is ismert fizikai elv célirányos kihasználásán alapul. Némi kutatás árán mi is létre tudnánk hozni. Mellesleg a földönkívüli civilizációk az operációk során már nem samirt használnak, hanem 115-ös elemmel gerjesztett manipulátort. Ennek a fajta energiakésnek az az előnye, hogy kikapcsolható. A protonsugárzás leállításával megszűnik a 115-ös elem éterion-kibocsátása, így ennek az eszköznek a tárolásánál nincs szükség semmilyen óvintézkedésre.

Sajnos a samir összetételéről nem szólnak a legendák. A hozzá hasonló fémekről azonban szót ejtenek. Platón említi az atlantisziak kedvelt ötvözetét, az oreikhalkhoszt, melynek tűzszerű fénye volt. A görög istenek korából származik az adamosz (fékezhetetlen) fém, amelyből az istenek varázslatos fegyverei készültek. Erről is csak annyit tudunk, hogy pehelykönnyű volt, és ereje elképzelhetetlen. Nem volt olyan anyag a világon, amit az adamosz ne tudott volna egy pillanat alatt elvágni. Ez már nagyon hasonlított a samirhoz. Az adamoszból készült tárgyak elpusztíthatatlanok voltak. Olyan kemények, hogy megkarcolni sem lehetett őket.

Cuzco városa alatt is van egy labirintus, a Chinkanás. A legenda szerint Viracocha, a teremtetés istene építette, a felette levő várossal együtt. A labirintus több kilométer hosszú, és a spanyol hódítás után a papok ide hordták le az inka uralkodók múmiáit, az aranytrónokkal és számtalan kincssel

²⁸ Emiatt egyes tudósok ilyen nyakatekert magyarázattal álltak elő: „Az elemi részecskék belsejében kifelé növekvő időhurok elburjánzások térbeli eloszlása, szerkezete aszimmetrikus. A komplex hullámterek csavarodási irányai is aszimmetriát mutatnak, tehát az időtartályon belül különböző helyeken különböző mennyiségű balos és jobbos időhurok figyelhető meg. Ez az egyenetlenség megfigyelhető a részecskén kívül is, a hullámtér szinkrodinamizmusában, amik irányfüggő módon helyezkednek el és mozognak a rendszer körül. Nagyobb távolságokon mindez azt eredményezi, hogy a társulatok hajlamossá válnak rendezett módon beállni a térben egymáshoz képest, adott csavarodási pozícióba. Egészen pontosan az alkotó részecskék csavarodási jellemzői szinkronizálódnak, s ezáltal a társulat egésze egyfajta hullámtéri rendezettséget mutat. Ami kényszerítő erővel hat a körülötte lévő többi társulatra, szintén elrendezve azok részecskéit. Ezt a rendező erőt nevezzük felmágnesezésnek.”

együtt. A folyosók egymás alatt és felett tekeregnek, így aki nem rendelkezik helyismerettel, élve nemigen kerül ki belőlük. Ezért Cuzco prefektusa bezáratta a labirintus bejáratát. Ez a barlang tehát jelenleg nem kutatható.

Technikai szempontból a legnagyobb jelentőségű ismert lelet Brazíliában, az Amazonas mentén található. Tatunca Nara, a 14 ezer évvel ezelőtt alapított Ugha Mongula birodalom fejedelmének utolsó leszármazottja elmondta, hogy népük földönkívüliek egy csoportjának köszönheti a felemelkedését. Isteneik a föld alá költöztek, és távozásuk után titokzatos városukat átadták az indiánok egy csoportjának. Karl Brugger történész tanulmánya szerint Akakor templomváros föld alatti lakóhelyeiben sok csodás dolog van. Köztük egy ismeretlen fémből készült, aranszínű repülő korong, melynek magassága és átmérője kb. 4 méter. Az indiánok papjai szerint 2 ember fér el benne. „He- gyeken, vizeken át tud repülni, és minden madárnál gyorsabb.” Hasonlóan titokzatos jármű egy ezüstös csillogású repülő csészealj, ami hét hosszú lábon áll. A fémlábak végén egy-egy kerék talál- ható. A legmisztikusabb azonban az a csarnok közepén álló kamra, amelynek falairól sejtelmes fény árad. A kamra négy rekeszre oszlik, és „átlátszó kőből” van. Az egyikben három férfi és egy nő ta- lálható. Valamilyen folyadékban lebegnek, ami a mellükig ér. Hasonlítanak hozzánk, de a lábukon és a kezükön hat ujj van. Ezek a tartósító folyadékba helyezett idegenek nem biztos, hogy halottak. Elképzelhető, hogy fejlett technikával életre lehet kelteni őket. Ez esetben beszélni fognak, és ebből rengeteg hasznunk származhat.

A keresztény világ is rendelkezik egy Földön kívüli eredetű relikviával, amely még sok meglepe- tést tartogat számunkra. Évezredek óta izgatja az emberek fantáziáját az ótestamentumban említett frigyláda mibenléte. A Biblia részletesen leírja, hogy milyen céllal keletkezett; ki, hogyan és miből készítette; mekkora volt a mérete; sőt azt is, hogy évszázadokon át mi történt vele. Lassan arra is fény derül, hogy Salamon uralkodása idején hová tűnt, de a legfontosabb titkot, a működési mecha- nizmusát még mindig homály fedi. Jelenlegi ismereteink alapján azonban már sejtjük, hogy milyen erők munkálkodtak ebben a szent ereklyében. A frigyláda az Istennel kötött szövetség jelképe volt, és elsősorban arra szolgált, hogy tartsa a kapcsolatot az Úr és kiválasztott népe között. Ennek alap- ján sokan arra gyanakodtak, hogy a ládában egy rádió adó-vevő volt elrejtve. Ez azonban nem felel meg a valóságnak, mert több szemtanú is állította, hogy a kívül-belül aranylemezekkel borított láda csak a tízparancsolatot megőrzítő két kőtáblát tartalmazta, amit Mózes helyezett bele.

Mivel két kőtábla semmilyen érzékelhető sugárzást nem képes kibocsátani magából, ezek a kö- vek különleges anyagból készülhettek. Ezt a feltételezést támasztja alá az az ókori leírás, mely sze- rint a frigyládát két titokzatos kristály, az urim (ragyogás) és tummim (tökéletesség) működtette. Ezek az erős mágneses sugárzást kibocsátó kristályok hasonlóak lehettek a samirhoz, vagy az adamoszhoz. Minden bizonnyal nem természetes úton létrejött ásványok voltak, hanem mestersége- sen állították elő őket, valamilyen transzurán elemből.

A mágikus jelenségek a láda tetején, az egymással szembefordított színarany kerubok között ke- letkeztek. Az apró részletekre is kiterjedő korabeli feljegyzések alapján igen nagy a valószínűsége annak, hogy a kiterjesztett szárnyú angyalok között egy igen erős mágneses tér alakult ki. Ennek a mágneses zónának olyan intenzív volt az energiakisugárzása, hogy ionizálta a körülötte levő leve- gőt, ami ködgomolyagként nyilvánult meg. Ezzel a jelenséggel kapcsolatban az Úr is ezt mondta: „*Felhőben jelenek meg a fedél felett.*” A koncentrált energiárészecskékből álló szubatomi energia- zóna legszelídebb megnyilvánulása az volt, hogy rajta keresztül Mózes közvetlen kommunikációt folytatott Istennel. Még a levegőrészecskék rezgésbe hozásának módjára is utalnak a zsidó legen- dák: „*Ez a hang az égből jött, egy tűzcső formájában.*” A „tűzcső” feltehetően egy szubatomi ener- gianyaláb lehetett, ami modulálta az angyalok szárnyai között képződött mágneses zónát.

Az azonban rejtély, hogy mi gondoskodott ennek a zónának az előállításáról. A láda ugyanis sem- milyen sugárforrást nem tartalmazott, csupán a két kőtábla volt benne. Az viszont nem zárható ki, hogy éppen ezek a kövek látták el a gerjesztés feladatát. Az előző fejezetből tudjuk, hogy a tízparan- csolatot tartalmazó kőtáblák a rajtuk levő írástól súlytalanná váltak. Ennek oka az lehetett, hogy Isten a betűket szubatomi energiakéssel, vagy a bibliai feljegyzést követve az ujjából kiáramló intenzív bio- energiával vájta ki, és a koncentrált energiasugárzás elnyelődött a kőben. Ez az éteri jellegű energia- sugárzás gerjesztette a szárnyas angyal formájú aranyelektrodákat. A köztük keletkezett erős mágne-

ses teret modulálta az égből alányúló sugárnyaláb, ami a körülötte levő levegőmolekulák rezgésbe hozásával hallható hangként nyilvánult meg. Természetesen ez a modern telekommunikációs csatorna visszafelé is működött. A Mózes szavai által rezgésbe hozott levegőmolekulák szintén modulálni tudták a kapcsolatot fenntartó szubatomi energiazónát. Ez a fizikai jelenség olyan sejtelmes volt, hogy a Biblia szerint „ilyenkor Mózes sem merte megközelíteni a frigyládát”. Egyébként sem volt tanácsos ezt megtenni, mert már az érintése is halálos volt. Nem tudta ezt Uzza, aki társával, Ahióval együtt Jeruzsálembé kísérté a filiszteusok által szekérre rakott frigyládát. Így kommentálta ezt az esetet a Biblia Károli Gáspár 1590-es fordításában: *„És amikor Nákomnak szérűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét Isten ládájára, és megtartá azt, mert az ökrök félremeredtek vala. Ennek okáért felgerjede az Úr haragja ellene, és megöle őt vakmerőségéért, és meghala ott Isten ládája mellett.”*

Nem ő volt az egyetlen áldozata az ókori balesetvédelmi szabályok be nem tartásának. Ugyancsak a tájékozatlanság lett a veszte Áron főpap két fiának. Nádáb és Abihu bejáratosak voltak a tabernákulumba, vagyis abba a sátorba, amelyben a frigyládát tartották. Egy nap úgy léptek be, hogy a kezükben fém tömjénfüstölőt vittek. Mint tudjuk, a mágneses töltések előszeretettel lépnek be fémtárgyakba, és a szerencsétlen ifjakon keresztül leföldelődtek. Kellő ismeretek hiányában így kommentálta ezt az esetet a Biblia: *„Idegen tüzet vivének az Úr elé, amit ő nem parancsolt nekik. Ezért tűz jöve ki az Úr elől, és megemészté őket.”* A jelekből ítélve a szervezetüket ért mágnesáram olyan intenzív volt, hogy ettől a testük önmagában is sugárzóvá vált. Bizonyára ennek tudható be Mózesnek az a rendelkezése, hogy „a két fiú tetemét azonnal vigyék a várostól messze”. Az alapsugárzás egészségkárosító hatása ellen a frigyláda körül tevékenykedő papok különleges ruházattal védekeztek. Sajnos, azt nem örökölte meg a Biblia, hogy ez a védőruha milyen anyagból készült, de azt igen, hogy hiedelmük szerint *„ha nem viselték ezt a köpönyeget, életük nagy veszélynek volt kitéve”*. Arra is kitért a Szentírás, hogy *„valahányszor elszállították valahová a frigyládát – az Úr utasítására –, két réteg vászonba és egy réteg bőrbe kellett csomagolni”*. Egyelőre nincs közvetlen tapasztalatunk az állatbőr mágneses sugárzásra gyakorolt hatásáról, de a földsugárzásokkal foglalkozó szakirodalom egyértelműen megemlíti, hogy az antennaerősítők által keltett elektromágneses kisugárzás ellen a birkabőrbe csomagolás a leghatásosabb módszer.

Jellemző a kisülések intenzitására, hogy *„gyakran szikrák pattantak elő az angyalokból; szikrák, amelyek időnként elégették, elpusztították a közeli tárgyakat”*. A történet folytatásából egyértelműen következtethetünk a sugárzás jellegére is. Pozitív, azaz éteri jellegű energia jelenlétére utal a beszámolóban az a része, hogy: *„A szent ereklye az izraelita oszlop élén haladt a kéhátiták (Lévi törzshöz tartozók) vállán utazva”*. Ez azonban nem mindig volt számukra megerőltető, mivel *„a frigyláda időnként képes volt vinni önmagát és hordozóit”*. A belőle kisugárzó energia következtében *„néha magától felugrott a levegőbe”*. Egy másik zsidó legenda szerint *„egy alkalommal a papok kísérelték meg a ládát vinni, és a láthatatlan erő a levegőbe dobta őket, majd újra meg újra földhöz csapta testüket”*. Itt se gondoljunk semmiféle boszorkányságra. Csupán az történt, hogy a súlytalanúvá vált test felemelkedve eltávolodott a sugárforrástól, és töltésutánpótlás hiányában visszazuhant a földre, a láda mellé. Ekkor újra feltöltődött, és a mutatvány mindaddig folytatódott, amíg abba nem hagyták a próbálkozást. Sajnos, a levitációnál nagyobb bajok is történtek szállítás közben. Az ótestamentum rabbi-magyarázatai alapján *„a vivőket is gyakran megölték a szikrák, melyeket a frigyláda bocsátott ki magából”*. Ez feltehetően párás, nedves időben fordult elő, mert ilyenkor a villamos kisülések valószínűsége is nagyobb.

Ezt a rejtélyes sugárzást sokszor alkalmazták harcászati célokra is. A bevetés módja néha meglehetősen bizarr volt. Az egyik csatáról szóló beszámoló szerint *„a frigyláda először nyögő hangot hallatott, majd felemelkedett a földről, és az ellenség felé rohant”*. Nem meglepő, hogy ennek láttán az ostromlók körében teljes zűrzavar támadt. Aki nem kapott szívrohamot a rémséges szerkezet látványától, azt alighanem a belőle kiáramló mágneses sugarak ölték meg. Mózes nem riadt vissza attól sem, hogy ezt a fegyvert a saját népe megeregulázására használja. Még a pusztában történt bolyongás évtizedei alatt fellázadtak ellene *„Izrael fiainak befolyásos vezetői; tanult, híres, neves emberek”*. Zúgolódásuk oka, hogy *„Mózes és Áron indokolatlanul emeli magát a gyülekezet vezetői fölé, mert ők is szent emberek, akik között szintén ott van az Úr”*. Mózes erre egy próbát ajánlott fel. Ennek lényege az volt, hogy valamennyien töltsenek meg egy bronz tömjénezőt, és jöjjenek a frigy-

láda elé, hogy elégecsék a tömjént, és majd elválnak, hogy elfogadja-e őket az Úr. *„Erre ki-ki vevé az ő tömjénezőjét és kezében tartva odaállt a sátor nyílása elé.”* Ekkor Isten figyelmeztette két kiválasztottját, hogy váljanak külön a gyülekezettől. *„Mózes és Áron arcra borulának, majd tűz jöve ki a frigyládából, és egy szempillantás alatt elemészttette a 250 lázadó férfiút.”*

A tragédia azonban ezzel nem ért véget. A hozzátartozók jajveszékelése láttán ugyanis másnap felázadt az egész gyülekezet. Erre az Úr ismét lesújtott engedetlen népére. „Először felhő borította el a szent sátrat, miközben megjelent az Úr dicsősége, vagyis egy nagy fényözön.” Bár Mózes és Áron gyorsan a sátor elé szaladt, hogy kiengeszteljék az urat, a „nagy harag” megállíthatatlanná vált. Pár perc alatt óriási öldöklés ment végbe. Az eredmény 14 700 halott. Ez esetben a korábbinál is erősebb mágneses hullámot keltett a frigyláda, amely a levegő ionizálása révén először hatalmas ködgomolyagként, majd plazmaszerű tűzfelhőként nyilvánult meg. Egy ilyen erős mágneses sugárzás meghatározott körzetben minden élőlényt elpusztít. A nép most már tanult a leckéből, és a továbbiakban engedelmesen követték Mózes utasításait. A frigyládából kiáramló mágneses sugárzás annyira intenzív volt, hogy jelenlegi feltételezett rejtékhelyén, az etiópiai Akszumban hatalmas faragott kőoszlopokat is felállítottak vele. Közülük az egyik 33 m magas és 500 tonna súlyú volt, amelyet a feljegyzések szerint *„a frigyláda és az égi tűz segítségével”* lebegtettek a helyére, az előre elkészített lyukba.

A frigyláda a Jordán folyó vizének szétválasztásra is képes volt. Mózes korábban csak az Úr láthatatlan angyalainak segítségével tudta a Vörös-tengert kettéválasztani. A frigyládából kiáramló koncentrált energiasugárzás azonban közvetlenül is képes volt energiafalat emelni a folyóvíz elé. Így ír erről a Biblia Józsué könyvének 3. fejezetében, az 5-17. bekezdésben: *„A papoknak ezt mondta Józsué: vegyétek fel a szövetség ládáját, és vonuljatok a nép előtt. Amikor odaértek a Jordán vizének széléhez, álljatok bele a folyóba... Mihelyt a Jordán vize érinti a papok lábát, akik az Úrnak ládáját viszik, a folyó kettéválik, a felülről lefolyó víz megáll, mint egy gát... Akkor fölkerekedett a sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. A folyó medre teljesen tele volt. Egyszer csak megállt a felülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult. A Sós-tenger felé lefolyó vize pedig egészen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben. A szövetség ládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Az egész Izrael átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg 2 millió ember mindenestül át nem kelt a Jordánon.”*

Az Ószövetség haditudósítással is felérő részletes beszámolója alapján feltételezhető, hogy a mágneses sugárzás erejét vagy jellegét távirányítással oly módon is szabályozni lehetett, hogy az betegséget idézzon elő. Elképzelhető, hogy ez történt akkor, amikor a filiszteusok egy csatában megszerezték a frigyládát. Nem sokáig örültek azonban a hadizsákmánynak, mivel *„az Úr megveré őket fekélyel, daganatokkal annyira, hogy a város jajkiáltása felhatolt az égig”*. Ez a betegség azonban sokkal inkább az erős mágneses hatásnak tudható be, mert ezek a tünetek tipikusan ionizáló (radioaktív vagy mágneses) sugárzásra utalnak. Nem csoda, hogy pánikszerűen szabadulni akartak a ládától, és 7 hónap után hazaküldték az izraelitáknak. Előtte azonban felnyitották a tetejét, és vagy hetvenen megnézték, mi van benne. Ezért a szentségtörésért mindnyájan az életükkel fizettek. Ez esetben a halál oka annyira egyértelmű volt a történetírók számára, hogy a Bibliában ki sem tértek rá. Pedig most sem kell isteni büntetésre gondolnunk.

Az áldozatok vesztét minden bizonnyal az okozta, hogy túl közel mentek a sugárforráshoz. A hatalmas dózisú mágneses energia helyrehozhatatlanul felborította meridiánrendszerük egyensúlyát, ami rövid időn belül pokoli kínok közötti halált eredményez. Bár azóta legyengült a sugárzása, még most is gondot okoznak a belőle kiáramló mágneses monopólusok. Az etiópiai Akszumból származó információk szerint az őrzésére kirendelt papok gyakran panaszkodnak, hogy *„amióta együtt kell élniük a ládával”, rohamosan romlik a látásuk.* (Az őrzését végző papot bezárják a szentélybe, és többé nem hagyhatja el a frigyládát rejtő barlangot.) Úgy látszik az ereklyéből kiáramló mágneses sugarak elvonják a bioenergiájukat, vagy feltöltik valamelyik meridiánjukat, melynek leghamarabb bekövetkező megnyilvánulása a látás romlása. Miután nem tesznek semmit az energiaegyensúly helyreállítására, gyakran szükség van váltásra, mert az örök nem hosszú életűek. A frigyláda még békeidőben is jó szolgálatot tett Isten kiválasztott népének. A krónikások szerint Dávid király idejében az egész palotabelső fényárban úszott. Nem fáklyákkal vagy gyertyákkal világították meg a he-

lyiségeket, hanem valamilyen szerkezettel „fényt” vezettek a frigyládából a mennyezet alabástrom borítása mögé, ami kékes fénnel világította be a termeket.

A teljesség kedvéért megemlíthető, hogy Kínában is létezett egy frigyláda-hoz hasonló szerkezet, a három lábon álló állvány, tartólábakkal és egy nagy edénnyel, amelyet bele kellett helyezni. Ebbe is tilos volt belenézni. Ez az adóvevő szintén úgy működött, mint a frigyláda. E fölött is felhőszerű pára jelent meg, amikor az istenek szavát közvetítette. (A kommunikáció során fellépő erős mágneses sugárzás itt is ionizálta a levegőt, amit a korabeli szemlélők párának, ködnek véltek.) Ezt a szerkezetet nem kellett hordozni, mint a frigyládát, mert saját lábain járt-kelt. Huang-ti császár hozta magával a Nagy Medve csillagkép egyik bolygójáról.

Érdekes hírek

Francia régészek a jordániai Al Karakban egy nőalakú sóoszlopot találtak, amit a bibliai Lót feleségének maradványaként azonosítottak. Az archeológusok néhány héttel azután bukkantak a földdel félig betemetett leletre, hogy nyomára leltek Szodomának és Gomorának, a kb. 3700 évvel ezelőtt eltűnt városoknak. Az ótestamentum szerint Isten „kénköves tűzeső” által pusztította el ezt a két várost, bűnös lakóival együtt. Lótnak és családjának azonban megkegyelmezett, de figyelmeztette őt a feleségével együtt, hogy menekülés közben ne nézzenek hátra. Az asszony azonban nem tudta legyőzni kíváncsiságát, visszanézett, és sóbálvánnyá vált. 1995 decemberében a geológusok megállapították, hogy a bibliai történet igaz, Szodoma és Gomora létezett, romjai a Holt-tengerbe benyúló El Lisaxi félszigeten található. A Poncharel által irányított régészek úgy fedezték fel ezt a felbecsülhetetlen értékű leletet, hogy az egész övezetet lépésről-lépésre átvizsgálták. Eleinte azt hitték, hogy egy ókori embert ábrázoló egyszerű kőszobrot találtak. A női arcból sugárzó irtózat azonban felkeltette az érdeklődésüket, és megröntgenezték az oszlopot. Döbbenettel állapították meg, hogy a szobor belsejében megkövesedett szív és tüdő található, és mindkét szerv sóból van. A radiokarbonvizsgálat szerint a lelet közel négyezer éves. A tudósok számára egyelőre rejtély, hogy az asszony fizikailag milyen módon válhatott sóbálvánnyá. Az bizonyos, hogy a térségben rengeteg só található a talajban. Mindenesetre a kutatások tovább folynak.

Ennek nyomán egy izraeli-amerikai-francia kutatócsoport később megállapította, hogy a vidéket nukleáris fegyverrel pusztították el. A környéken ugyanis semmilyen vulkán nem volt. Az expedíció szóvivője, René Chazal²⁹ szerint megdönthetetlen bizonyítékokat szereztek arról, hogy Szodoma felett egy légköri nukleáris robbanófejet hoztak működésbe. A közetvizsgálatok meglehetősen pontosan arra mutatnak, hogy a gránitrétegek mágneses erővonalai ekkortájt hirtelen megváltoztak. Nem a Föld pólusai cserélődtek fel, hanem lokális változások álltak be a mágneses erővonalakban. Az erővonalak a két város romjai körül ellipszis alakban vonulnak, kikerülve az egykori középpontot. Más bizonyítékokat is találtak. A régészek előástak olyan növényi maradványokat, amelyekben kimutathatók voltak a valamikor nukleáris robbanás izotópjai. A kutatásban részt vett tudósok egyöntetű véleménye: Sok jel mutat arra, hogy az „Úr” valamilyen nukleáris fegyvert vetett be. A városromok körül, a földeken semmilyen sugárszennyezésre utaló nyomot nem találtak.

1996-ban dr. Murray Claverton³⁰ amerikai régész bejelentette, hogy megtalálta egy feltehetően Földön kívüli lény koponyáját. A 3000 évesre becsült lelet egy Boston melletti kőbányából került elő. Mivel szemmel láthatóan nem emberi koponyáról van szó, a vizsgálatba bekapcsolódtak a Harvard, a Columbia és a Pennsylvania egyetem kutatói is. A spektroszkópiai és kémiai vizsgálatok egyértelműen igazolták, hogy a lelet struktúrája nagyon eltér az emberi koponya szerkezetétől. Az egyetlen közös elem a kalcium jelenléte, de ez is csupán 5%-át teszi ki a talált koponyának. 95%-a azonosíthatatlan anyagból van, olyanokból, amelyek itt a Földön ismeretlenek. Érdekes a koponya

²⁹ röné sázál

³⁰ mőri kléverton

formája is, mert egyáltalán nem hasonlít sem az emberi, sem a csimpánzkoponyára, de még az előember koponyájára sem. A csúcsos formájú agykoponya térfogata két és félszerese a nálunk 3000 évvel ezelőtt élt emberek agytérfogatának. A legérdekesebb azonban az, hogy a leletnek nincs orrnyílása, amiből arra lehet következtetni, hogy az illetőnek nem volt szagérzékelő szerve, vagy ha volt nem ott, ahol a miénk.

Döbbenetes hatást váltott ki a kutatókban a szemüreg nagysága. A topometrikus mérések megállapították, hogy a különös lény szemei arcának kb. felét elfoglalták, mivel az emberi szemnél ötször nagyobbak voltak. A vizsgálat végén az összes adatot számítógépbe táplálták azzal az utasítással, hogy rajzolja meg az idegen lény arcát. Az eredmény valósággal sokkoló volt. A képernyőn a „kis szürkék” sci-fi filmekből jól ismert arca nézett velük szembe. A híres brit szakértő, dr. Howard Whare³¹ szerint semmi kétség, hogy ezek a lények léteznek, és évezredek óta látogatnak bennünket. Földi elhalálásuk valószínűleg egy balesetnek tudható be. Erre utal, hogy a koponya megtalálási helyétől néhány száz méterre egy úrhajó roncsaira utaló maradványokat fedeztek fel.

Észak Peru Sipan völgyében, Moche³² város közelében éppen maradt tetemeteket is találtak. A Hold-piramisnak nevezett vályogépítmény alatt aranylemezekkel borított kistermetű ufonauták csontvázaire leltek. A hagyományok szerint a sírban „égi tanítók” nyugszanak. 1922-ben Carter, a híres régész a Királyok völgyében két „világegyetemi lény” mumifikált holttestét is feltárta. A szintén aranylemezekkel borított tetemek 3300 évesek. A „kis szürkékhez” hasonló lényeket Tutenkamen fáraó sírkamrájába temették. A fáraó koraszülött gyermekeihez hasonlóan az ő bebalzsamozott tetemüket is aranyozott ládába helyezték. Ez azt bizonyítja, hogy nagy megbecsülésnek örvendtek az udvarban. Miután a XX. elején még semmit sem tudtunk az idegenek földi jelenlétéről, korábbi tevékenységükről, Carter azt hitte, hogy mumifikált majmokat talált. Az egyiptomi hit szerint ugyanis az uralkodóval eltemetett kedvenc tárgyak és állatok a túlvilágon is szolgálni fogják az elhunytat. Csak a XXI. század elején ismerték fel az egyiptomi Dr. Walla és az amerikai Dr. Brier, hogy három évezreddel ezelőtt nem antropoid tetemeteket temettek Tutenkamen sírkamrájába. A két antropológus professzor szerint a koponya és a kézcsontok formája, eltérő tagoltsága kizárja, hogy állati vagy emberi lényekről lenne szó. Az ókori egyiptomi történelem beható tanulmányozása is arra utal, hogy a XVIII. és a XIX. dinasztia több fáraója (pl. I. Széthi és II. Ramszesz) gyakran mutatott be áldozatot Aton gömbjének. Ezt az eseményt egy agyagtábla is megörökítette. Erről sokáig azt hitték, hogy a Napot és a sugarait ábrázolja, de a fémes gömb benyomását keltő objektum valószínűleg egy UFO volt. A világraszóló felfedezés azonban a tudós társadalmat nem érdekelte. Ezért a 60-80 cm testmagasságú múmiák jelenleg a kairói Egyiptomi Múzeum raktárában kallódnak, csomagolópapírba tekerve.

Nálunk Európában is léteznek nem evilági lények. Kárpátalján bukkantak egy ilyen entitásra, amely vízből történt kiemelése előtt még élt. A Magyar Online internetes hírportál 2007. október 6-án tett közzé egy különös hírt. Ebből megtudhattuk, hogy ungvári fiatalok körében futó- tűzként terjedt az a felvétel, amelyen a Latorcából kifogott halszörny volt látható. A különös teremtményt Nagylucska közelében sikerült elejteni, miután az orvhalászok áramot vezettek a vízbe. Haláltusája alatt visító hangot adott ki magából, és annyira rémisztő volt, hogy sokáig meg sem merték közelíteni. Csak akkor húzták ki a partra, amikor már biz-

³¹ hauárd wori

³² mocs

tosak voltak abban, hogy nem él. A bizarr külsejű entitásról készített fotót az újságírók megmutatták egy zoológusnak, valamint egy egyetemen tanító biológusnak is. A szakemberek döbbenet, de tartózkodóan nyilatkoztak a látottakról, előbb kézzelfogható bizonyítékokat szerettek volna látni az állítólagos szörny teteméből. Erre azonban nem került sor, és azt sem lehet tudni, hogy mi lett a sorsa a folyóból kifogott, különös élőlénynek.

Nem zárható ki, hogy egy földönkívüli lényről van szó. A nálunk fejlettebb civilizációk már az ókorban is gyakran hoztak létre különböző hibrid lényeket (pl. kentaurók, emberfejű és oroszlántestű szfinxek), melyeket ide hoztak, és itt szabadon engedtek. Ez a folyamat kisebb léptékben ma is folytatódik. Ennek egyik megnyilvánulása a sokak által látott chupacabra, amely már nem csak Dél-Amerika lakóit ijesztgeti, hanem Európában is előfordul. Ukrajnában nemrég több példányát is elejtették. Fotók is készültek róluk, melynek alapján egyértelműen megállapítható, hogy nem evilági állatok.

A görnyedt hátú chupacabra a kriptozoológia egyik legrejtélyesebb teremtménye. Leginkább apró állatokkal táplálkozik, előszeretettel tizedeli meg a baromfiudvar lakóit, így aztán nem örvend nagy népszerűségnek a gazdák körében. Az egyik eset még 2010 augusztusában történt, amikor Csemer településen két kislány szemtanúja volt annak, amint egy apró, csupasz, kenguruszerű élőlény éppen egy nyúlketrecbe próbál bejutni. Annyira rémisztő volt a külseje, hogy a gyermekek sikítani kezdtek félelmükben. Ere figyelt fel az édesapjuk, aki felkapott egy vasvillát, és leszúrta az ismeretlen teremtményt. Az apró metszőfogakkal rendelkező tetemet bevitte a körzeti állat klinikára, ahol felboncolták. Kiderült, hogy egy olyan élőlényt sikerült villavégre hányni a gazdának, amely egyetlen ma ismert farkas-, róka-, kutya vagy macskafajtával sem mutat hasonlóságot. Alig két évvel később ismét feltűnt Ukrajnában egy chupacabra. A helyszín ezúttal az Ungvár melletti Daróc település volt, ahol közel száz apró állattal végzett a vérszívó szörnyeteg. A mészárlás helyszínére kikerülő szakemberek kizárták annak lehetőségét, hogy a pusztításért egy megvadult kutya lenne a felelős. Már csak azért is, mert a titokzatos lény valahogy kinyitotta a ketrecek reteszeit. „A kutya, amikor harap, akkor széttepi az áldozatát. Itt csak harapás és nyaki törés van a tetemeken. A nyulakat szinte megskalpolta, és gyakorlatilag minden csontjukat eltörte, a vérüket pedig kiszívta” – nyilatkozta dr. Jurij Spolarics, az állatkórház főorvosa.

Az eset kapcsán az újságírók felfedték azt is, hogy számos megyében tapasztaltak hasonló dolgokat a gazdák, ám ezeket az eseteket az illetékesek sokszor nem vették elég komolyan. A nyomozás során kiderült, nemcsak Darócon garázdálkodott a kecskeszívó, hanem Harkov környékén is. Az egyik szemtanú, Jurij Micsenko az egyik ukrán tévécsatorna híradójának nyilatkozva elmondta, hogy a saját udvarán találta magát szemben az ijesztő lénnel. Az apró chupacabra egy kutya és egy kenguru keverékéhez hasonlított, a járáshoz a hátsó lábait használta, mellső végtagjai pedig emberi kézre emlékeztettek. 2012 júliusában az ungvári Dravcki lakóövezetben folytatódott az események. „Semmit nem hallottunk, még éjfélkor is ellenőriztük a ketrecek. Reggelig több mint 50 nagy és kis nyúl, 20 tyúk és 5 pulyka vészett oda. Egy kutya ilyet nem tud csinálni” – nyilatkozta az egyik gazda. Márciusban Beregszászon tapasztaltak hasonlókat. Ott is számos háziállat esett áldozatul az ismeretlen teremtmény ámokfutásának.

1991-ben a francia régészek is kiástak egy hasonlóan rejtélyes leletet. A Weekly World News tudósítása szerint dr. Gaston de Willard³³ és munkatársai egy ókori egyiptomi kőbányában felfedeztek egy beomlott föld alatti járatot. A törmelék eltávolítása után egy kb. 12 m²-es sírkamrába jutottak, ahol néhány átlagos méretű tetem mellett egy több mint 3 m magas óriás mumifikált testére bukkantak. A vizsgálatok szerint min. 4000 évvel ezelőtt konzerválták. Úgy temették el, mint ahogy az ókorban a főrangú urakat szokták, szolgálótól és műtárgyaktól körülvéve. A hagyományos tárgyak mellett viszont volt egy fényesre csiszolt, fémtányér alakú lemez is, amelyen különös ábrák és írásjelek láthatók. A sír falán található sziklavészetek csillagokat, bolygókat és nálunk ismeretlen formájú szerkezeteket ábrázolnak. A legnagyobb meglepetést azonban a kamra kialakítása okozta a régészeknek. Az üreget leginkább lézerre emlékeztető technikával vágták ki a tömör sziklából, mert a falak olyan egyenesek és simák, mintha márványlapok borítanák. A legkülönlegesebb az, hogy közelről szemlélve a kő olyan benyomást kelt, mintha megolvadt volna. Vésésnek, csiszolásnak, a kristályszerkezet rongálódásának semmi nyoma sincs rajta. A sírkamra oldalait és mennyezetét aranszemcséket tartalmazó ólomszerű anyaggal díszítették, ilyen ötvözetről viszont nem tud a szakirodalom. Az óriásmúmiát később röntgennel átvilágították, de a végső következtetésről már nem tájékoztatták a nyilvánosságot.

Nem kevésbé érdekes leletek az örökké égő lámpások. A róluk szóló első leírások vallásos szövegekben jelentek meg. Később nem csak olvashattunk róluk, hanem rá is leptünk néhányra. Számos középkori feljegyzés szól örökégő lámpások megtalálásáról. Többnyire sírkamrákból kerültek elő. Justinianus bizánci császár egy régi szíriai épületet állíttatott helyre, amikor az egyik sírbolt falában rábukkantak egy lámpásra, amely égett. A rajta levő felirat szerint 27-ben gyújtották meg, és mivel közvetlenül mellette egy kereszt alakú medált találtak, a korai keresztények munkájának tulajdonították a mécsest. 1401-ben tárták fel az egykori trójai király fiának a sírját, és ebben is találtak egy még mindig égő lámpást. Pallasz trójai király az ie. 12. században élt. A mécses tehát akkor már 2400 éve égett. Az Római Birodalom területéről sok ilyen lámpás került elő, amelyek a megtalálásukkor már 1000-1500 éve égtek. 1539-ben Angliában, az egyházszakadások lezajlott fosztogatások során is rábukkantak egy 1200 éve világító mécsesre egy katolikus templomban. A különös leletről tájékoztatták VIII. Henrik királyt, aki az örökégő lámpát a római pápa mesterkedésének tartotta, és megsemmisíttette.

Az utolsó örökégő mécses egy svájci katona, Du Praz találta meg a franciaországi Grenoble közelében. Egy kolostorba vitte, ahol hónapokig tanulmányozták, de nem jöttek rá mitől ég olyan hosszú ideig. A benne levő olaj szintje ugyanis nem apadt az idő múlásával. Végül az egyik szerzetes leejtette, és az olaj szétfolyt, a megoldás reményével együtt. Pedig a lényeg nem az olajban volt. Erre utal a Bibliában említett folyton égő lámpás is. Mózes harmadik könyvében ez található a Mécses címszó alatt: „*Te pedig parancsolt meg Izrael fiainak, hogy hozzanak neked olajbogyóból ütött tiszta olajat a mécsstartóhoz, és tegyék rá a »folyton égő mécses«.* A kijelentés sátrában, a kárpiton kívül, amely a bizonyosság ládája előtt van, gondozzák azt Áron és fiai estétől reggelig, az Úr színe előtt. Örök rendelkezés legyen ez nemzedékről nemzedékre Izrael fiainál!”

Ebből egyértelműen kitűnik, hogy az örökégő lámpások tiszta olíva, vagy faolajat tartalmaztak, amely közönséges kanóccal néhány óra alatt elégett volna. Ezekben a mécsesekben azonban nem textilszálaiból sodort kanóc volt, hanem valamilyen különleges anyag, ami összegyűjtötte az olajból kisugárzó szubatomi energiát. Mint tudjuk az anyagba zárt szubatomi energia mennyisége szinte végtelen, így egyáltalán nem túlzó megállapítás, hogy ezek a lámpák örökégők voltak. Csak arra kellett vigyázni, hogy az olaj teljesen tiszta, többször desztillált legyen, hogy a szennyeződés ne akadályozza meg a minden anyagban megtalálható szubatomi energia összegződését, és zavartalan kisugárzódását. Ezt az energiát aztán sok mindenre fel lehet használni. Az indiai Ajurvéda pl. a vegytiszta arany és ezüst intenzív auráját gyógyító célra alkalmazza. Az alkimisták az általuk előállított vegytiszta fémsókat katalizátorként használták aranycsináláshoz. Ezeket a többször lepárolt, vegytiszta anyagokat nevezték a „bölcsek kövének”.

³³ gaszton dö vilár

Az örökégő lámpákban egy különleges anyagú kanóc összegyűjtötte a szubatomi sugarakat, és koncentráltan kisugározta. Az intenzív energiasugárzás ionizálta a levegőmolekulákat, és ez néhány centiméter hosszúságú plazma a tájékozatlan szemlélőkben a lángnyelv képzetét keltette. A beszámolók egy része meg is említi, ezek a mécsesek nem közönséges lánggal égtek. Szent Ágoston ezt írta a római Vénusz-templom előtt állt örökégő lámpáról: „A lángját sem a szél, sem az eső nem tudta kioltani.” Többen próbálkoztak azzal is, hogy elfűjják a lángnyelvet, de nem jártak sikerrel. Ez érthető, hiszen a szubatomi energiarészecskék áramlását nem befolyásolják az anyagi részecskék. Ilyen lámpát egyébként mi is készíthetnénk. Ehhez csupán a megmaradt leletek kanócát kellene tanulmányozni. Anyagi összetételük, kialakítási módjuk kiderítése lehetővé tenni az újbóli előállításukat.

Az ezoterikus irodalom nagy talánya a kristálykoponyák eredete. Ezek az emberi koponyát formázó relikviák többnyire nagy tisztaságú hegyikristályból készültek. Egy ősi indián legenda szerint 13 ilyen tárgy létezik a Földön, amelyek együttesen képesek a beszédre és az énekre, de eddig csak 7-et találtak meg belőlük. Az elsőt Frederick Albert Hedges angol régész 17 éves lánya, Anna lelte meg Mexikóban, az elveszett városban, Lubaantunban. A Peruban talált 3 kilogrammos példány lapislazuliból készült. A teotihuacáni Nap-piramis alól is előkerült egy. Közös jellemzőjük a hihetetlen tisztaságuk. Ennyire szennyezésmentes kristályok a Földön nem találhatók. Főleg nem ekkora tömegben. A kidolgozási módjuk, az alkalmazott csiszolási technika is annyira bonyolult, amire mi nem vagyunk képesek. Tekintettel a kemény alapanyagra kézzel való csiszolásuk is évszázadokig tartott volna. Öntéssel sem készülhettek, mert mindegyik koponya erős energiakisugárzással, természetes aurával rendelkezik. Ennek tulajdonítják a rendkívüli gyógyító- és hihetetlen parapszichológiai képességüket. De akkor hogyan kerültek hozzánk. Sokak szerint a Mu-kontinensről vagy Atlantiszról származnak. Ezt a feltételezést cáfolja meg az egyik kristálykoponyában megfigyelhető különös jelenség. Ha bizonyos fényerő mellett, meghatározott szögben beeső fény éri, a belsejében egy kép látható. Az elemzések kimutatták, hogy ez egy Földön kívüli járművet, egy UFO-t ábrázol.³⁴

A hivatalos tudomány képviselői eddig azért utasították el a Földön kívüli civilizációk létét, mivel nem találtak a világűrben egyetlenegy bolygót sem, amelyen olyan klimatikus viszonyok uralkodnának, amelyek kedveznének az élet kialakulásának. Mint tudjuk, a Tejútrendszerben min. 200 milliárd csillag található. Ezek az égitestek azonban a mi Napunknak megfelelő képződmények, így a nagy forróság miatt élet nem tud kialakulni rajtuk. Semmi sem zárja ki viszont, hogy az általunk látható csillagok a mi naprendszerünkhöz hasonlóan ne rendelkezzenek bolygókkal. Erről eddig nem győződhattunk meg, mert ezek a kihűlt égitestek nem bocsátanak ki fényt magukból, a róluk visszaverődő szórt fény pedig olyan gyenge, hogy korábbi távcsöveinkkel nem tudtuk észlelni. Napjainkra azonban változott a helyzet. A legújabb űrteleszkópok érzékenysége lehetővé teszi ezeknek a visszaverődő fényeknek is az érzékelését. A texasi San Antonio obszervatóriumának tudósai kilencévi keresés és 120 égitest tüzetes megfigyelése után két olyan bolygót is felfedeztek, amelyek alkalmasak az emberi élet kialakulására. Megállapították, hogy a Földtől 35 fényévnnyire levő Szűz csillagrendszer 70-es sorzámmal jelölt napja körül az egyik bolygón víz és +80 °C körüli hőmérséklet van, ami kedvez a szerves molekulák kialakulásának. A másik, életre alkalmas bolygót a Nagymedve csillagrendszerben találták. Az első mérések szerint –80 °C hideg van rajta, de valószínűleg vannak enyhébb területei is. Az alacsonynak tűnő hőmérséklet egyébként nem zárja ki az élet kialakulását. A világútból mérve a Föld hőenergia-kisugárzása –18 °C-nak mutatkozik. Ennek ellenére bolygónk átlagos felszíni hőmér-

³⁴ A kristálykoponyák a tudósok érdeklődését is felkeltették. A 2010-es években elektronmikroszkóppal és egyéb korszerű módszerekkel alapos vizsgálatoknak vetették alá az összes jelenleg ismert kristálykoponyát. A laboratóriumi vizsgálatok alapján kijelentették, hogy mindegyik hamisítvány. Különböző csiszológépekkel készítették őket a XVIII. és XIX. században. A legszebbet, legtisztábbat gyémánt csiszolófejjel formázták tökéletesre. Az ezotéria megrögzött hívei azonban nem fogadják el ezeket a megállapításokat. Ők továbbra is szentül hisznek abban, hogy a kristálykoponyákat az előző civilizációk hagyták ránk, és ha megtalálják mind a 13 darabot, együttesen olyan jelenséget produkálnak, ami tudati felvilágosodást eredményez a civilizációkban.

séklete $+15\text{ }^{\circ}\text{C}$. A $33\text{ }^{\circ}\text{C}$ hőmérséklet-különbség a légkör üvegházhatásának tudható be. Ennek alapján lázasan folyik tovább a kutatás, és a már fellelt bolygók tüzetesebb vizsgálata.

Az élet apró jeleit már a saját naprendszerünkben is felfedeztük. Az Antarktiszon korábban találtak egy olyan meteoritot, ami bizonyíthatóan a Mars bolygóról származik. Ennek a kozmikus eredetű kőnek nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget, ezért több mint tíz évig hevert a NASA raktáraiban. Most azonban szakemberek tüzetes vizsgálatnak vetették alá ezt a leletet, és megállapították, hogy olyan apró mikroorganizmusokat tartalmaz, melyek egyértelműen igazolják, hogy valamikor volt élet a Marson. Ez nem bizonyítja ugyan a „kis zöld emberkék” létezését is, de nem zárható ki, hogy később értelmes lények nyomaira bukkannak. A bejelentés után ugyanis az amerikai kongresszus úgy döntött, hogy felgyorsítja a Mars vizsgálatát célzó kutatási programot, 2005-ig évente 100 millió dollárt áldoznak erre a célra.

Ebből az összegből a NASA minden második évben legalább két szondát tud útnak indítani, melyek a korábbival ellentétben le is fognak szállni a vörös bolygón. Ez azonban csak a kezdet, mert 2005-ig űrhajósokat akarnak küldeni a Marsra. A bolygó felszínének közvetlen tanulmányozása, valamint kőzetminták önjáró szerkezetekkel való gyűjtése sok olyan információhoz juttathatja a tudományt, amely remélhetőleg gyökeresen megváltoztatja az univerzummal kapcsolatos jelenlegi felfogásunkat. Egyébként a program első két szondája már el is készült, sőt a Pathfinder³⁵ 1997. július 14-én leereszkedett legközelebbi bolygósomszédunkra. Rakománya egy 65 cm hosszú önjáró robot szerencsésen kigördült a szondából, és megkezdte közvetlen környezetének felderítését. A három kamerával és különféle elemző egységekkel felszerelt Sojourner³⁶ feladata a kőzetminták vizsgálata, és az időjárási viszonyok tanulmányozása volt. A másik szondát, a Global Surveyor³⁷ szeptemberben állították Mars körüli pályára, ahonnan alaposan körbefényképezte a bolygót.

Mellékesen megjegyezve a NASA raktáraiban ennél melegebb kozmikus eredetű tárgyak is találhatók. Ezek egyike az a 90 cm hosszú és 75 cm átmérőjű tojás, amit az Apollo 17 űrhajó legénysége talált a Holdon 1972. decemberében. A tojás héja a méretéhez képest meglehetősen vékony, ezért csak óvatosan lehet kézbe venni. Az asztronauták még két hasonló tojásra is rábukkantak. A tudósoknak fogalmuk sincs róla, hogy milyen állat tojásairól van szó, és hogyan kerültek a Holdra. A titkosítás ellenére az esetről egy fénykép is napvilágot látott, amelyen két kutató műszeres vizsgálatot végez a holdtojáson.

A negyedik típusú találkozásokról szóló beszámolómban gyakran hallani különböző implantátumokról, amelyeket a földönkívüliek az elrabolt emberek homloküregébe vagy egyéb testrészeibe építenek be. Korábban többször megpróbálták már ezeket az azonosítást és könnyebb megtalálást

³⁵ pásfájnder

³⁶ szódzső(r)n

³⁷ gloubl szövejő(r)

elősegítő jeladókat tüzetesebben megvizsgálni, de ez nem sikerült, mivel a kioperálásuk után rejtélyes módon eltűntek. Most azonban szerencsénk volt. A kaliforniai Venturában egy sebészorvos szemtanúk jelenlétében, videokamera előtt két különös műtétet végzett el. Az elsónél egy nő lábujjából, a másikon pedig egy férfi kézhátából apró, dinnyemag formájú, illetve T-alakú tárgyakat távolított el. Az implantátumok mindkét esetben csak röntgenátvilágítással voltak láthatók, a bőrfelületen semmiféle heg vagy sebhely nem utalt a beültetésükre. Az apró tárgyakat vastag, sötét színű hártya borította. Olyan kemények voltak, hogy borotvaéles szikével sem lehetett szétvágni őket. Érdekes, hogy amikor az orvos megérintette a testszövetbe ágyazott szubatomai mini adókat, a helyi érzéstelenítés ellenére mindkét páciens összerándult. A kivett eszközökön idővel kiszáradt a hártya, így sikerült lefejtetni. Belül apró, erősen mágneses, fényes, fekete fémszilánkot találtak.

A helyszínen azt is sikerült megállapítani, hogy ultraibolya fényben zölden ragyognak. A laboratóriumi vizsgálat során azt is kiderült, hogy a fémszilánk felszínén az atomok egy irányba vannak rendeződve. Valószínűleg ennek tudható be, hogy nagyon erős mágneses tere és rendkívüli szilárdsága van. A külső burokról a patológusok kiderítették, hogy összetevői az emberi testben megtalálható szövetbarát anyagok. A vér- és bőrmolekulákat tartalmazó proteinalapú szöveten nem találtak semmi kórosat, sejtburjánzásra vagy fertőzésre utaló nyomokat.

Az implantátumokat további vizsgálat céljából Houstonba küldték, ahol mikroszkópos és kémiai analízisnek vetették alá őket. A vizsgálat megállapította, hogy ezeknek az apró, fémszerű kristályoknak közös jellemzőjük, hogy atomjaik egy irányba vannak szerveződve. Ezt az anyagátalakító módszert mi még nem tudjuk alkalmazni, pedig jó lenne, mert az egyirányú atomok rendkívüli szilárdságot biztosítanak. Ezért ezeket a kristályokat még gyémántfűrészsel sem lehet elvágni. A másik szokatlan tulajdonságuk, hogy rendkívül erős mágneses tér veszi körül őket. Ebben feltehetően nagy szerepe van az egyirányú atomoknak. Mivel ezekben a fémimplantátumokban nem csak a domainek (mágneses momentumok), hanem az atomok is egy irányba állnak, felmágnesezve olyan erős erőterünk lesz, ami már egy távoli űrhajóról is érzékelhető, ezáltal az ellenőrzött személy a Föld bármely pontján könnyen megtalálható. Az implantátumok másik fajtájának alapanyaga nem vas-nikkel ötvözet, hanem szén nanocső. Ismeretes, hogy az általunk is használt szén nanocsövek még az gyémántnál is keményebbek, ezért jóval stabilabbak. Jellegzetességük hogy UV-fénnyel megvilágítva zölden fluoreszkálnak.

Legérdekesebb a fémkristályt, illetve a szén nanocsövet körülvevő szövetbarát burok anyaga. Normál esetben, ha egy idegen tárgy kerül a testünkbe, betokozódik. A földönkívüli eredetű kapszula azonban semmilyen reakciót sem váltanak ki a befogadó szervezetben. Sőt, az idegen test körül idegsejtek kezdenek el gyülekezni, amelyek végül teljesen körbeszövik úgy, hogy idegvégződésesek tapadnak rá. Ezáltal úgy viselkedik az implantátum a testünkben, mint egy élő szerv. Emiatt sokan aggódnak, hogy rajta keresztül befolyásolni lehet a tudatot, vagyis távvezérelhetők leszünk. Szerintük az implantátumok fő célja a pszichikai irányítás. Az agy befolyásolásával átveszik a hatalmat a tudatunk felett. Erre azonban nincs bizonyíték. A szakirodalomban egyetlen esetet sem említ, amikor valakit ily módon befolyásoltak volna. A jeladás valószínűleg egyirányú. Olyan szerepet tölt be ez a kapszula, mint a mi rádiófrekvenciás chipjeink, melyeket kutyák és különféle madarak bőre alá ültetünk. Csupán a GPS-es helymeghatározást szolgálja.

A szén nanocsöves implantátumok miatt sem kell aggódnunk. Miután szén nanocsövecskékből tranzistorokat is lehet készíteni, egyesek szerint ezek az implantátumok mini számítógépek, amelyek átprogramozzák az elrabolt személyek agyát. Erre sincs semmi bizonyíték. A továbbfejlesztést valószínűleg a repülőtéren fémdektorok megjelenése tette szükségessé. A szén alapú implantátumok nem váltanak ki riasztójelet a repülőtéren ellenőrző kapukban.

A földönkívüliek ajándéka

A Földön kívüli civilizációk létezésében kételkedők leggyakrabban hangoztatott érve, hogy semmiféle kézzelfogható bizonyíték nincs az emberiség birtokában, ami egyértelműen alátámasztaná, hogy rajtunk kívül is élnek értelmes lények a világűrben. Ilyen tárgyak persze szép számmal találhatók a Földön, gondoljunk csak a balesetek következtében lezuhant UFO-k roncsaira. Ezeknek a

szerkezeteknek a maradványait azonban a hatóságok gondosan begyűjtötték, és titkos kutatóbázison, a nyilvánosságtól elzárva tárolják. Magánszemélyek birtokába pedig csak olyan emblémaszerű fémdarabok kerültek, melyek anyagukat tekintve a Földön is készülhettek, így a hitetlenek nem tekintik egyértelmű bizonyítéknak. 1994-ben azonban a debreceni nemzetközi ufókongresszuson bemutatott egy magánszemély birtokában levő tárgyat, ami az azóta elvégzett tudományos vizsgálatok szerint minden kétséget kizáróan Földön kívüli eredetű. Ez a tárgy egy 360 mm hosszú és 18 mm átmérőjű magnéziumrúd. A palástja enyhén érdes (homokfúvott felületre emlékeztető) a két vége pedig kissé lekeskenyített. A rúd tulajdonosa Bakó László, aki gyermekkorától több alkalommal is kapcsolatba került egy száuroid jellegű, Földön kívüli civilizáció néhány tagjával. Ezt a kozmikus ajándékot 1974-ben kapta tőlük, de ismerve a Magyarországon akkortájt uralmon levő diktatórikus rendszer parapszichológiával kapcsolatos nézeteit, egy vascsőbe rejtette, és elásta. Csak 1991 tavaszán, a kommunista diktatúra visszavonhatatlan bukása után merte elővenni, és megmutatni. Bizalmatlansága azonban nem oszlott el teljesen, így amikor megkérték, hogy adja kölcsön ezt az ezüst-

fehér színű rudat tudományos vizsgálat céljára, elkövette azt a hibát, hogy három egyenlő részre vágta, és csak a középső, legkevésbé érdekes darabját bocsátotta a kutató rendelkezésére.

Annyi azonban már ebből a mintából is megállapítható volt, hogy az anyaga 100%-os, vagyis olyan tisztaságú magnézium, ami földi körülmények között előállíthatatlan. Később si-

került elkérni tőle a másik két darabot is, és az 1995-ben lezajlott vizsgálatok igen érdekes dolgokat állapítottak meg. A két szélső darab közül az egyik végén egy zöld fénnel világító, dőlt csonka kúp áll ki, ami megvilágítás után nagyon erősen foszforeszkál, és utána még hosszú ideig intenzív zöld fényt áraszt magából. Egy minimális alapfénye viszont mindig van. A henger palástjából kiálló csonka kúp anyaga ismeretlen, nálunk nem létező elemből készült. A legérdekesebb azonban a másik szélső darab. Ezen kilenc (egy vonalban elhelyezkedő) aranyszínű kidudorodás található. Ezek a félgömbszerű, ismeretlen anyagból készült fémdudorok kb. 4 mm átmérőjűek. A harmadik félgömb alatt egy egyenlő szárú háromszög található (valószínűleg ugyanabból az anyagból) és csúcsával erre a dudorra mutat, mintha jelképezni akarna valamit. A háromszögben egy szemhez hasonló ovális alakú, enyhén hullámos felületű, fóliaszerű rész van. Ennek mélyéből állandóan fény világít ki. Az ellipszis középpontjából kiáradó fényben a piros, a kék, a zöld, a sárga szín dominál, de előfordul a lila is. Ez az összetett fénysugár jelenleg hologramszerű jelenséget produkál. A röntgenátvilágítás során megállapították, hogy a rúd belsejében, a „szem” alatt egy keresztben elhelyezett, 8-9 mm hosszú és 4-5 mm átmérőjű henger van, amelynek az egyik vége gúlában végződik. A gúla hegye pontosan a „szem” közepére, vagyis a szemlencse fókuszpontjára mutat. A henger anyaga szintén ismeretlen. További érdekessége, hogy a röntgensugár nem hatol át rajta, tehát egy rendkívül sűrű anyagról van szó. Olyan anyagról, ami igen magas rendszámú lehet az elemek periódusos rendszerében, mert a többi résszel ellentétben nagyon erős sugárzással sem tudták átvilágítani.

Mindezen tulajdonságokat összegezve feltételezhető, hogy ez a titokzatos relikvia egy sajátos funkciót betöltő műszer vagy eszköz lehetett. Sajnálatos, hogy időközben szét lett vágva, így eredeti feladatának valószínűleg már nem képes eleget tenni. Ennélfogva rendeltetését tekintve csak találgatni tudunk. Nem zárható ki, hogy a különös viselkedésű fémgömbökhöz hasonlóan ebben az esetben is egy demonstrációs eszközzel van dolgunk. Elképzeltető, hogy ez a fémrúd egy mechanikus felépítésű (tehát tápáramforrást nem igénylő) szubatomi energiagenerátor. A szemből kiáramló su-

gárázás tulajdonképpen nem fény, hanem szubatomi energiasugárzás, amely a levegőmolekulákat ionizálva frekvenciájától függően különböző színű fényt kelt maga körül. Az energiahullámokat minden bizonnyal a kis kihegyezett henger bocsátja ki magából, amely esetleg 115-ös rendszámú elem-ből készült. Az energiasugárzás frekvenciaértéke feltehetően az arany színű dudorok, mint szenzoros érzékelők segítségével pontosan beállítható. A rúd végéből kiáramló konstans zöld fény vagy pozitív, vagy negatív energiasugárzás, amelyet gyógyításra használnak, de súlytalanságot, illetve gravitációnövelést is elő lehet vele idézni. Más elképzelés szerint ez az eszköz nem más, mint naprendszerünk energiakisugárzásának modellje. Ezt a feltételezést az a körülmény támasztja alá, hogy a szenzorok száma megegyezik naprendszerünk bolygóinak számával, és a „szem” a harmadik dudor-ra, a Földre mutat. Ebből kiindulva lehetséges, hogy az egyes szenzorok megérintésekor olyan frekvenciájú szubatomi energiasugárzás keletkezik, amely a hozzá tartozó bolygóra jellemző.

Amennyiben az analízist a szokványos fizikai vizsgálatokon túlmenően kiterjesztenék szubatomi, illetve elektromágneses kisugárzásra is, akkor egyértelműen eldönthető lenne, hogy miről van szó. Ha ez a rejtélyes rúd szubatomi energiát generál, akkor nagy szerencsénk van, hiszen készen kaptunk egy olyan eszközt, amelyen időbeli korlátok nélkül tanulmányozhatjuk a különféle mágneses sugárzások teljes frekvenciaspektrumát, az összes járulékos tulajdonságukkal együtt. Ennek természetesen elengedhetetlen feltétele, hogy az egyes darabok külön-külön is funkcionáljanak, de erre talán megvan a remény. Eredeti rendeltetése azonban csak egy darabban fog megmutatkozni, ezért meg kellene kísérelni az összeerősítést.

Ennek szükségességét az indokolja, hogy a rúd használati módja ismert. A tulajdonos határozottan emlékezett rá, hogy amikor elrabolták, egy fényes kis teremben ült az asztal előtt, amelyen hosszában csíkok voltak. Mellette állt egy ufonauta, aki a kezében tartott magnéziumrúd hegyét a csíkokon huzigálta. Közben beszélt hozzá. Azt mondta, hogy már elhagyták a Földet, majd távolságokat is említett. Az idegen kéztartásából ítélve a rudat oly módon fogta, hogy az ujjai közben érintették a szenzorokat. Ez a fogásmód lehetővé teszi azt is, hogy a félig nyitott tenyéren át lássuk a szemet, vagyis a beállított frekvenciaértéket az indikátoregység elszíneződése alapján ellenőrizhetjük.

A helyzetből következően a kívánt frekvenciaértékre hangolt szubatomi energia a rúd végén levő csonka kúpából áramlott ki. Ennek intenzitása meglehetősen nagy volt, így nem zárható ki az a feltételezés sem, hogy az asztalon levő csíkokat ez a koncentrált sugárforrás okozta. Ezt az elképzelést támasztja alá az elrabolt személynek az a megjegyzése, hogy visszaszállítása után a mellé helyezett magnéziumrúd vége nagyon erős zöld fénnel világított. Akit a fényképekkel illusztrált részletek is érdekelnek, az Ufomagazin 1994. novemberi és 1995. szeptemberi számaiból többet is megtekinthet erről a témáról (Indexszám: HU-ISSN 0865-686X).

Az ezotéria műszaki alapjai

Az előző fejezetekben megismerhettük azokat a találmányokat, amelyek a szabadenergiából hidrogént vagy villamos áramot állítottak elő. Az étert megcsapoló készülékeknek van egy külön csoportja is, a mechanikus erőnyerők. Ezek közül a legrejtélyesebbet egy német konstruktőr J. E. Elie-Bessler (más néven Orffyreus) készítette a XVI. és a XVII. század fordulóján. A szemtanúk szerint ez nem egyszerű örökmozgó volt, mint Páter Peregrinus mágneses szerkezete, mert működése során jelentős terheket emelt. Felépítése ennek is teljesen mechanikus volt. Egy ingából és egy dobból állt, és abban golyók mozogtak. Sajnos semmilyen dokumentáció vagy értékelhető működési leírás nem maradt fenn róla. Így működésével kapcsolatban ismét csak találgatni tudunk. Az inga jól ismert mozgása, valamint a golyók forgása arra enged következtetni, hogy ez a szerkezet csak közvetve köszönhetette az éter közegellenállásának a külső energiabefektetés nélküli munkavégző képességét. A közvetlen kiváltó ok az éternek az a speciális hatása lehetett, hogy az anyagba szorulva lerövidíti az időt. Amennyiben a golyók körpályán mozogtak, akkor a gravitáció következtében lefelé haladtukban fokozott közegellenállásnak voltak kitéve. Emiatt az étert alkotó pozitív szubatomi energiaprészekék igen nagy számban szorultak bele a golyókba, melynek következtében környezetükben lerövidült az idő. Így a lefelé zuhanó golyók hamarabb értek le, mint normál körülmények között, és ezáltal többletenergia tettek szert. A keletkező többletenergia előbb a szerkezetet pörget-

te fel, majd oly mértékben megnőtt, hogy munkavégzésre is képes volt. Az önmagát gerjesztő mechanizmusnál a leterhelésre szükség is van, mert e nélkül annyira felpörögne, hogy szétszakadna, és darabjaira hullana.

Sajnos a XX. századi feltalálók mechanikus erőnyerőinek működési mechanizmusa már korántsem mondható ilyen szellemesnek. Működésük a hatás-ellenhatás, valamint az impulzusmegmaradás törvényén alapul. A szerkezet lelke a pörgettyű, ami felpörgetve képes arra, hogy a tehetetlenségi erő révén többletenergiát állítson elő. Ezáltal ezek a konstrukciók külső meghajtás nélkül előre-hátra mozognak, vagy felemelkednek egy időre a levegőbe. A különböző megoldások közül egy orosz feltaláló, V. Tolcsin készüléke a legegyszerűbb, és a leghatékonyabb. A mechanizmus egy könnyű kis kocsin helyezkedik el. Itt a többletenergiát két excenter adja, melyek egy-egy kar végén, közös középpont körül, egymás feletti síkokban, de ellenkező irányban forognak. Az excenterek felpörgetését egy alul elhelyezett motor végzi. A mechanizmus az excenterek által keltett periodikus ugrálást egyenes vonalú mozgássá alakítja. Az ily módon létrehozható sebesség nem nagy, a működő modellek néhány m/s-nál gyorsabb mozgásra nem képesek.

Az amerikai Thorn Thomson egy dobozba zárva felhasználta ezt a szerkezetet csónakhajtásra is. A jármű viszonylag nagy sebességgel siklott a vízen. Ezek az inercoidnak nevezett berendezések azonban csak földön, vízen tudnak járni, mivel támaszték nélkül nem képesek hatást kifejteni. Az űrben tehát működésképtelenek lennének. Sajnos, a levegőben sem használhatók, mert az alacsony hatásfok miatt a saját súlyukat is alig képesek felemelni, nem hogy hasznos terhet vigyenek magukkal. Összefoglalva megállapítható, hogy ez a fajta többletenergia-keltés még a Casimir- és Davies-Unruh effektusokon alapuló eljárásoknál is előnytelenebb, mivel azon túlmenően, hogy állandó karbantartást igényel, a hatásfoka sem megfelelő. Ennek ellenére sok híve van ennek a megoldásnak is. Minden feltaláló a saját módszerére esküszik, és a legtöbben az egész életüket felteszik arra, hogy az általuk képviselt eljárás bevezetésre kerüljön.

tartást igényel, a hatásfoka sem megfelelő. Ennek ellenére sok híve van ennek a megoldásnak is. Minden feltaláló a saját módszerére esküszik, és a legtöbben az egész életüket felteszik arra, hogy az általuk képviselt eljárás bevezetésre kerüljön.

A sokféle próbálkozás és a rengeteg működő modell láttán joggal vetődik fel az olvasóban, hogy miért nem terjedtek el ezek a készülékek a gyakorlatban, miért nem kezdik már el a sorozatgyártásukat. Ennek alapvetően két oka van. Mint minden jelentős beruházáshoz, ezeknek a készülékeknek a gyártásba vételéhez is sok pénz kell. Ez viszont csak biztonságos gyártás esetén teremthető elő. Ennek előfeltétele a szabadalmi oltalom, ami ebben az esetben szinte megszerezhetetlen. A találmányi hivatalok ugyanis ez idő szerint automatikusan visszautasítanak minden olyan bejelentést, ahol a feltaláló nagyobb kimenő teljesítményt tüntet fel, mint amennyi a befektetett energia. A hivatkozási ok, hogy a tudomány jelenlegi állásponjtja alapján perpetuum mobile nem létezik, tehát lehetetlen olyan készüléket előállítani, amely a „semmiből” többletenergiát hoz létre. (Az egyes megadott szabadalmak annak tudhatók be, hogy a feltalálók elhallgatták készülékük hatásfokát. Az iparilag fejlett országok szabadalmi előírásai általában nem követelik meg a felhasznált elvek ismertetését, a

feltaláló csak a készülék felépítését köteles közölni úgy, hogy a benyújtott dokumentumok alapján más is megépíthesse a találmányt. A szabadalom megadásának nem előfeltétele a gazdaságosság, a piacképesség. Ezt a helyzetet kihasználva a legtöbb feltaláló igyekszik annyi technológiai és üzemi paramétert elhallgatni, amennyit csak lehet, hogy a szabadalomhoz kapcsolódó know-how minél értékesebb legyen. Ennek a közmegegyezésen alapuló helyzetnek tudható be, hogy ha a feltaláló nem hívja fel az elbírálók figyelmét arra, hogy az általa ismertett eljárás határfoka meghaladja a 100%-ot, akkor előfordulhat, hogy egy többletenergia-előállító eljárásra is megkapja a szabadalmat.) Ahhoz, hogy ez a visszás helyzet megváltozzon, a tudomány elismert képviselőinek hivatalosan ki kellene nyilvánítaniuk, hogy ez az energia nem a semmiből keletkezik. Ennek előfeltétele azonban, hogy meggyőződhesse erről, és ezzel el is érkeztünk a másik okhoz, amiért a szubatomiai alapon álló készülékek nem képesek a gyakorlatba átkerülni.

Ez az ok az elméleti alapok hiánya. Amíg ezek a kutatások nem válnak hivatalossá, addig a fizikusoknak nem lesz lehetőségük arra, hogy megismerjék az alapelveket. Ebben a helyzetben pedig remélni sem lehet, hogy az állami alkalmazásban levő szakemberek valaha is belássák, hogy a „kívülállók” által felfedezett környezetkímélő többletenergia-előállítás lehetséges. Kellő ismeret hiányában a tudományos világ egyetlen neves képviselője sem kockáztatja az egzisztenciáját azzal, hogy felelőtlen kijelentéseket tesz. Így ha olyan ténnyel kerülnek szembe, ami nem felel meg a jelenlegi tudományos doktrínának, ösztönösen cselekszenek; visszahúzódnak a hivatalos teóriák, az előítéletek, és nem utolsósorban a katedrájuk mögé. Sajnos, korábban sem volt jobb a helyzet. Rendkívüli módon gátolta ennek a szakterületnek a kibontakozását, hogy már az indulásnál váratlan akadályba ütközött azáltal, hogy Cavendish³⁸ a józan észre való hivatkozással kizárta az elektromosság és az elektromágnesesség közötti kapcsolatot. Mivel a világhírű angol fizikus kora legnagyobb szaktekintélyének számított, ez a kijelentése húsz éven át megbénította az elektromágnesesség kutatását.

Az elzárkózó magatartás oka régebben a tudományos gőg volt, ma inkább az egzisztenciaféltés. Ezt legérzékletesebben egy műegyetemi tanár fogalmazta meg, amikor megvizsgálta egy ifjú titán ezoterikus találmányát: *„Megnéztem, megmértük, működik. Ám ha ezt elfogadom, nem tudok semmit. Mondjátok, mit tanítok én holnap, ha ez igaz? Szóval nem! Ez lehetetlen, és kész!”* A nyugati egyetemeken is hasonló szemlélet uralkodik. Amikor Wilhelm Müller bemutatta a szabadenergiakeltő találmányát a Harvard Egyetemen a diákok rajongással vették körül. A tanárok azonban hátrakulcsolt kézzel nézték a berendezést. Hiába invitálta őket a feltaláló, hogy vizsgálják meg közelebbről, végezzenek rajta méréseket. A válasz így szólt: *„Csak nem gondolja, hogy hozzányúlunk. Ha megtennénk értelmetlenné válna mindaz, amit az elmúlt 40-50 év alatt tanítottunk.”*

Az átlagember sem hisz az ingyenenergia létezésében. Az iskolában ugyanis azt sulykolták beléjük, hogy a villamos energia előállításához valamilyen más energiát (pl. mozgási energiát, hőenergiát) kell befektetni. Ez azonban nem igaz. A villamos energia felhasználása során ugyanis nem fogy energia. Ha egy izzólámpa elé ampermérőt kötünk, azt látjuk, hogy ugyanakkora áram folyik át rajta, mint amikor utána kötjük. A fénykeltés egyetlen elektront sem használ el.³⁹ Vagyis a villamos energia előállítása során nem minden esetben érvényesül az energiaátalakulás törvénye (legalábbis látszólag). Hagyományos értelemben nem kell külső energiát befektetni az előállításához. Csupán meg kell oldani az elektronok mozgását. Ennek egyik módja, hogy koncentráljuk az anyagból kisugárzó energiát. Ezt a legegyszerűbben úgy érhetjük el, hogy megnöveljük a vezető két végén az elektromos potenciált, majd gondoskodunk róla, hogy ez ne váltsa ki a fémes vezetőben jelentős elektronáramlást. A másik módja az éter munkára fogása, az elektronok éteri részecskével történő mozgatása. Ennek legkönnyebb módja a szolitonos gerjesztés.

³⁸ kevendis

³⁹ Ennek legmeggyőzőbb bizonyítéka Tesla egyik találmánya. A Tesla switch 4 akkumulátort tartalmaz és egy kapcsolót, amely felváltva terheli és tölti az akkumulátorokat. Közben egyfolytában ég az izzólámpa, és nem fogy az áram. Részletes információ ezen a weblapon található: <http://fenykapu.free-energy.hu/pajert/> Webkapocs: Ingyenenergia → Tesla switch

A fizikusok és az akadémikusok megnyugtatóra érdekében le kell szögezni, hogy az energia most sem a semmiből keletkezik. Ezeknél a villamosenergia-keltő módszereknél az éteri részecskék perdületi energiáját használjuk fel valamilyen módon. Az ily módon előállított energia tehát nem szabadenergia, hanem ingyenenergia. A szabadenergia elnevezés azért ragadt rá, mert az éter bárhol elérhető, és szabadon használható. Tehát kár gúnyolódni a különböző szabadenergia-keltő találmányokon, mert ezek nem a semmiből állítják elő az energiát. Mindegyikük a szinte végtelen mennyiségű univerzális energiát használja. Ezt sokszor maga a feltaláló sem tudja, és ebből ered a téves megítélés, a nevetségessé válás. A szabadalmi elbírálók is tévednek, amikor elutasítják ezeket a találmányokat arra hivatkozva, hogy perpetuum mobile nem létezik. Perpetuum mobile valóban nem létezik, csak rejtett energiatranszferálás történik. Amint megértjük ezeknek a készülékeknek a működési módját, mindjárt eloszlik a kétely a használhatóságukkal kapcsolatban.

Elvileg óriási lökést adna a kutatások elkezdésének, ha a politikusok végre leküzdénék ellenérzésüket a parajelenségekkel szemben, vállalnák azt a következményt, hogy a várható eredmények valószínűleg megváltoztatják korunk gazdasági, politikai, sőt társadalmi struktúráját, és állami támogatást biztosítanak erre a célra. Egyelőre azonban ez a csodával határos esemény sem lenne képes a pozitív folyamatot beindítani, mert a kutatások elkezdésének van egy jelentős műszaki akadálya. Ez a leküzdhetetlennek látszó akadály az, hogy nincs mit tanulmányozni, a tudomány jelenlegi fejlettségi szintjén ugyanis nem tudunk mágneses töltéseket elemi szinten előállítani. Egyelőre nincs olyan eszközünk, ami képes lenne gyakorlatban is használható mágneses monopólusokat nagy számban előállítani. Az elektromos töltéssel ellentétben mágneses monopólusokat ma még csak az emberi szervezet tud kisugározni magából. Az ezzel való kísérletezést azonban a legtöbb fizikus elutasítja, mivel nincsenek tisztában a keletkezés módjával.

Arra sincs lehetőségük, hogy belátható időn belül a saját szemükkel győződjenek meg a szubatomi energiarészecskék létezéséről. Az élet legkisebb alapkövei ugyanis olyan parányiak, hogy egyelőre semmilyen műszerrel sem figyelhetők meg. Hogy legyen némi elképzelésünk a szubatomi energiarészecskék alkotta világ arányairól, előbb vizsgáljuk meg az atom méreteit. Számunkra már ez a világ is érzékelhetetlen, pedig az atom átmérője mindössze százmilliomod (10^{-8}) cm. Az elektron öt nagyságrenddel kisebb, átmérője 10^{-13} cm. Az átlagember számára ezek a kis értékek nem mondanak semmit, ezért vegyünk a kezünkbe egy narancsot, és képzeletben nagyítsuk fel akkorára, mint a földgolyó. Ez esetben a narancs atomjai akkorák lennének, mint egy cseresznye. Ilyen nagytárolás mellett az atommag ha nehezen is, de már láthatóvá válna; az elektron viszont továbbra is észlelhetetlen maradna számunkra, pedig hol vagyunk még a szubatomi világtól. Az elektron és a szubatomi energiarészecskék áramlási sebességének különbségéből ítélve a szubatomi energiarészecske átmérője az elektron átmérőjének kb. 10^{-13} -ad része. Ezek után már sejthetjük, hogy mekkora nehézséggel kell szembenéznünk, ha fel akarjuk deríteni ezt a világot. Szemléletesebbé téve a méretarányokat a cseresznye méretű narancsatomot ismét nagyítsuk fel akkorára, mint a földgolyó. Ez esetben az elektron már akkorára lenne, mint egy felhőkarcoló, a szubatomi energiarészecske mérete azonban még így is csak 10^{-9} cm, tehát láthatatlan lenne. Ha a földgolyó méretű atomot tovább nagyítjuk akkorára, mint a naprendszerünk, ez esetben a szubatomi energiarészecske még mindig csak század milliméter átmérőjű lenne, vagyis akkorára, mint a gombostű hegye. Éppen hogy csak látnánk. Így viszonyulnak a mikrovilág méretei a mi világunkhoz, illetve a makrovilághoz. Ekkora méretkülönbséget kell leküzdeniük az atomi, illetve szubatomi világot érzékelő műszereknek. Ilyen körülmények között érthető, hogy fizikusaink miért ódzkodnak annyira ettől a témától.

Ez a helyzet is jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy még mindig nincs kidolgozott és általánosan elfogadott elmélete a szubatomi alapon történő energiatermelésnek, pedig a kezdeti lépések viszonylag korán megtörténtek. Dirac az 1930-as években elméletben már bevezette a mágneses monopólus fogalmát a fizikába, de csak annyit tudott róla megállapítani, hogy a töltése közel hetvenszerese a villamos töltésnek, és rezgésfrekvenciája elképzelhetetlenül magas értéket érhet el. Ez azt jelenti, hogy az általuk képviselt energia a végtelen felé tart. Ennek ellenére az elektronnal szemben nincs nyugalmi tömegük, vagy legalábbis nem mutatható ki. A természetben szabad állapotban levő mágneses monopólusok, vagyis az éter rezgésfrekvenciája szintén igen magas, ezért az általa képviselt energia óriási. Ezt az energiát azonban mi közvetlenül nem tudjuk felhasználni, mert benne va-

gyunk. A helyzetünk olyan, mintha egy hegy tetején álló víztartályban lennénk. Hiába nagy a benne tárolt víztömeg helyzeti energiája, mi ezt a tartályban még érzékelni sem tudjuk, nemhogy hasznosítani. Ehhez ki kell lyukasztani a tartályt, és a belőle kifolyó víz energiáját kívülről lehet csak hasznosítani. Ezt azonban az étterrel nem tudjuk megtenni, mivel a pozitív szubatomi energiarészecskék az egész univerzumban mindenütt jelen vannak, és nem tudunk kilépni a rendszerből, hogy megcsapoljuk.

A kvantumelektrodinamika egyik megalkotója szerint akkor sem járnánk rosszul, ha ezt az energiát valamilyen módon anyaggá tudnánk sűríteni, majd visszaalakítanánk energiává. Richard Feynman ugyanis kiszámította a térfogategységre eső egyenértékű tömeget. Az ismert fizikus 2 milliárd tonna/cm³-t kapott eredményül. Ez a tömeg Einstein ismert képletével átszámítva annyi energiát szolgáltatna, amennyi elegendő lenne a világtengerek felforralásához. És mindez az energia az univerzum egyetlen köbcentiméterében található. Ezek után nagyon sajnálhatjuk, hogy nem tudjuk megcsapolni az étert.

Így nem marad más mint, hogy az anyagból kiszabadítható szubatomi energiát hasznosítsuk, koncentrált formában. Ehhez azonban jó lenne megismerni a mágneses monopólusoknak legalább a viselkedését, ha már az elméletünkkel nem vagyunk tisztában. Azt már sikerült kideríteni, hogy amíg az elektron mozgása rendkívüli mértékben függ a közegtől, amelyben halad, a mágneses töltéseket minden anyag vezeti. A fémes jelleg, a mágnesezhetőség nem előfeltétele annak, hogy a mágneses monopólusok behatoljanak az anyagba, és abban mágnesáramot indítsanak el. Ezen túlmenően úgy tűnik, hogy a mágneses töltések hatást gyakorolnak az időre is. Már régóta tudják, hogy az élő szervezetek külső beavatkozás nélkül is képesek mágneses sugarakat előállítani és kibocsátani magukból (ezt hívják bioáramnak). Az élőlények idegrendszere valószínűleg fel is használja a mágnesáramot. Szinte biztos, hogy az agytevékenységünk az elektromos áram és a mágnesáram kombinációjára alapul. Ha ez nem így lenne, nem létezne telepátia, ihlet, sugallat stb.

Azzal is tisztában vagyunk, hogy az elektromos árammal ellentétben, kétféle töltésű (pozitív és negatív) mágnesáram létezik. Ezek találkozás esetén semlegesítik egymást, ami a gyakorlat szempontjából inkább hasznos, mint káros (lásd varratmentes operációk, antigravitációs erőgép). A negatív töltés nem azonos az elektron töltéssugárzásával. Ez abból is látszik, hogy az elektromos és mágneses töltés nem gyakorol hatást egymásra. A fizikai kutatások arra is fény derítettek, hogy a mozgó elektromos és mágneses töltésekre már nem jellemző ez a közöny, mert azon vannak, hogy ne találkozzanak egymással, egy kúppalást mentén keringve igyekeznek elkerülni az összeütközést. A kétféle töltés egymásra gyakorolt hatásának gyakorlati bizonyítéka egy bolgár villanszerelő, akit nem ráz meg az elektromos áram. Amíg egy átlagembert nedves közegben már 50 V-os feszültség is agyonüthet, Georgi Ivanov csak enyhe bizsergést érez a 380 V-os vezetékek megérintése során. Oly sok energiarészecske áramlik ki az ujjából, hogy eltéríti a szabadelektronokat, nem hatolnak be a testébe.

Feltehetően a spirális mozgás következménye a fémes vezetőt körülvevő mágneses mező forgása. Iskolai tanulmányainkból tudjuk, hogy elektromos áram hatására a rézvezeték mágneses mező veszi körül, amely a „jobbkez-szabály” szerint forog. Ez azt jelenti, hogy ha megmarkoljuk a huzalt úgy, hogy hüvelykujjunk az áram haladásának irányába mutasson, akkor a mágneses mező a többi ujjunk felé forog. Az elektronáramlás által kiváltott szabadelektron-keltés haladása során megfosztja az atomokat legkülső elektronjuktól, melynek következtében az atommag éteri részecskéket kezd el sugározni magából. A részecskesugárzás által keltett pozitív szubatomi energiarészecskék azonban nem tudnak közvetlenül kisugárzódni az anyagból, mert útjukat állják a negatív töltésű elektronok. Az összeütközés elkerülése érdekében az éteri részecskék kúppalást menti forgómozgásra kényszerülnek, és ezt a mozgásukat az anyagból kilépve is megtartják. Emiatt a fémes vezetőket nem egy csőszerű örvény veszi körül, ami az elektronáramlással szinkronban halad, hanem egy forgó mágneses mező.

Ennek a jelenségnek sajátos mellékhatása a Wiedermann-effektus, melynek lényege, hogy ha egy mágnesrúdon elektromos áramot folytatunk át, akkor ettől a hasszanti tengelye körül elfordul. Ennek oka, hogy az elektronáramlás által keltett forgó mágneses mező beleütközik a permanens mágnes orsószerű állandó mágneses mezejébe. Az éteri részecskék ütközése olyan intenzív, hogy kihat a

forrásra, vagyis a mágnesrúdra is. Az egymásnak feszülésből, a közegellenállásból eredő tehetetlenségi erő ellenkező irányba csavarja a vékony mágnesrudat. Német kutatók kísérletei alapján feltételezhető, hogy az elektromos és mágneses töltések kúppalást menti mozgása ellenkező irányba is végbemegy. Ha egy radioaktív sugárforrást oldalirányban homogén mágnes térrel sugárzunk be, akkor a β -sugarak erőssége többszörösére növekedik. Ezt a hatást nagy valószínűséggel az váltja ki, hogy a β -sugárzást alkotó elektronok mintegy dugóhúzószerűen befelé csavarodnak a kúppalástba, és a csúcán kilépve haladnak tovább. A kísérlethez használt Rádium E-sugárforrás erejét ez a sajátos fókuszáló hatás növeli meg. A gyakorlat szempontjából igen hasznos következménye még a mozgó elektromos és mágneses töltések egymástól való idegenkedésének, hogy ha valamely anyag elektromos vagy mágneses töltéssel telített, akkor a másik töltés árama nem hatol be. (Ezért tudja az intenzív elektronáramlás az éter kisepenni az anyagból.) Különös, de nem meglepő tulajdonsága a mágneses sugárzásnak, hogy semmilyen hatást nem gyakorol a fényérzékeny lemezre. Amíg a radioaktív- és röntgensugárzás megfeketíti az előhívatlan filmet és fotópapírt, a mágneses mező nem tesz kárt bennük. Sajnos, ennél sokkal többet nem tudunk róluk, ami elvileg megakadályozhatná, hogy a gyakorlat szolgálatába állítsuk a szubatomi energiáreszecskeket.

Az élet azonban már többször bebizonyította, hogy ez a helyzet nem jelent leküzdhetetlen akadályt. A fizikai ismeretek hiányának nem szükségszerűen kell meggátolnia az előző fejezetekben vázolt készülékek elterjedését, hiszen pl. a villanymotort és a transzformátort is úgy kezdtük el használni, hogy a kor mérnökei, fizikusai nem ismerték működésük alapjait. Az elméleti ismereteink hiányosságából eredő bizonytalanság valószínűleg most sem zavarja a szubatomi energia felhasználását ugyanúgy, ahogy annak idején az elektromossággal történt. Közismert, hogy évtizedek óta jártak már a villamosok a nagyvárosok utcáin, és sok lakásba bevezették az áramot, de a kor tudósai még mindig nem tudták, hogy a fémek miért vezetik az áramot, és egyáltalán mi is az az elektromosság. Ezen a téren egyébként ma is akad tisztázni valónk, hiszen 200 évvel az elektromosság felfedezése után még mindig nem tudunk olyan sarkalatos kérdésekre válaszolni, hogy valójában mi az elektromos töltés, és mi alkotja az elektromos erővonalakat. Az alapokat tekintve nagyjából ma is ott tartunk, ahol Edison 100 évvel ezelőtt. Egyszer megkérdezte tőle egy idős hölgy: – Kedves mérnök úr, mi az az elektromosság? – Nem tudom néni, de használja, mert jó! Mellesleg ezt a visszás helyzetet maguk a fizikusok sem tagadják. A Nobel-díjas Feynman szerint: „A klasszikus elektromosság elmélete egyszerűen csődöt mondott.”

Alapos oka van azonban annak, hogy nem értjük a mágneses töltés, és az elektromágneses erővonalak mibenlétét. Ezeknek a jelenségeknek a létrejöttét csak szubatomi alapon lehet megmagyarázni. Amíg nem derül fény olyan egyszerű dolgokra, mint pl.: Miből van az elektron? – addig semmi reményünk sincs arra, hogy az elektromosság és a mágnesség alapjait megértsük. Ennél is nagyobb rejtély, hogy mi a foton. Miből épül fel, és pontosan mi a szerepe az anyagban. A fotonról csak annyit tudunk, hogy nem csak a fény elemi részecskeje, hanem az elektromágneses kölcsönhatás közvetítője is. A foton felelős mindenféle elektromos és mágneses mező létrehozásáért. Viselkedése is rejtélyes, mert hol hullámként, hol részecskeként terjed. Megértését nagyban nehezíti, hogy a fotonnak nincs tömege, és töltése sincs. A gyökerekhez kell tehát lehatolnunk, és nagyon valószínű, hogy mindkét jelenség gyökerei a szubatomi energiáreszecskekből erednek. Ezen belül is az éter az, aminek döntő szerepe lehet a megoldásban, de hogy milyen módon alakítja, befolyásolja a mikrovilágot, azt ma még senki sem tudja megmondani.

A dolgok jelenlegi állása szerint egy jó darabig nem is fog erre fény derülni. A hivatalos tudomány ugyanis nem ismeri el az éter létezését. Ez az 1910-es évektől van így, amikor Einstein kijelentette, hogy „éter nem létezik”, és helyette bevezette a „vákuum” fogalmát.⁴⁰ Ettől kezdve a helyzet nemhogy egyszerűsödött volna, ellenkezőleg, egyre bonyolultabbá vált. Mind távolabb kerülünk az éter és az alapvető kölcsönhatások megértésétől. Pedig a véletlen is a kezünkre játszik, gyakran

⁴⁰ Einsteinnek ez a megállapítása meglehetősen groteszk, mert ennek épp ellenkezője igaz. Az univerzumban csak éter létezik. Az anyag is éterből tevődik össze, az éter sűrített formája. A világegyetemben minden az ősrobbanás során mérhetetlen mennyiségben szétáramló éteri részecskekből jött létre. Úgy látszik Einsteinre is érvényes az a mondás, hogy: „Nagy ésszel csak nagyot lehet tévedni.” vagy „Igazan nagyot csak egy nagy elme tud tévedni.”

megpróbál segíteni nekünk. Ennek tudható be az a hír, hogy az atomfizikusoknak végre sikerült megfigyelni olyan párkeltést, ahol energiából „tömeg” lett. Erre a tudós társadalom megszeppent, mivel ez egyenlő lenne az éter elismerésével, és annak kinyilvánításával, hogy az anyag energiá-részecskékből keletkezik. Rögtön kiadták az alábbi nyilatkozatot: *„Helytelenül fogalmaztak úgy a jelentések, hogy energiából anyag keletkezett. Az anyag ugyanis a modern fizikai felfogás szerint energia és tömeg egysége. Energia átalakulhat tömeggé és fordítva, de az energia nem válhat anyaggá.”* Most már csak azt kellene megmagyarázni, hogy mi az a „tömeg”? Mert tömege csak az anyagnak lehet. Ebből is látszik, hogy jelenleg mekkora a zűrzavar az alapoknál.

Ennél is nagyobb köd uralkodik az anyag energiává válása terén. Így ír erről egy fizikai szakfolyóirat: A párkeltés ellentéte az annihiláció, vagy pármegsemmisülés, amikor pl. egy elektron és egy pozitron egyesül, és nagyenergiájú gammafotonok keletkeznek. Valójában ilyenkor egy elektron találkozik a „vákuum” egy lyukával, beleesik, energiát ad le, és szuperfolyékony virtuális részecskévé válik. A szuperfolyékony, láthatatlan részecskéket akár éternek is nevezhetnénk, de nem, inkább csűrjük-csavarjuk a dolgokat, hogy ne kelljen nevén nevezni azt, ami hivatalosan nem létezik. A továbblépés, az igazi áttörés bekövetkezésének jelenlegi akadály, hogy fizikusaink a rejtély kulcsát az anyagi valóságban, az atommag részecskéiben keresik, ezért minduntalan beleütköznek az „ok-sági elv” sérülésbe. Tudósaink képtelenek elszakadni az anyagi világtól. Nem képesek tudomásul venni, hogy az anyag az univerzumnak csak egy megnyilvánulása. Kis szigetek az ősenenergia végte-len óceánjában.

A jelenlegi helyzet ellenére reméljük, hogy nem kell sokáig várni a „megvilágosodásra”, egyszer csak akad valaki, aki megfejti a mikrovilág titkát. A dolgok jelenlegi állása szerint szinte biztos, hogy ez a személy nem a tudomány berkein belül tevékenykedik. Könnyen előfordulhat, hogy az „áttörés”, a paradigmaváltás elindítása egy laikus érdeme lesz. A laikust ugyanis nem köti a tudomány dogmája. Ezért ő olyasmivel is mer foglalkozni, ami a magasan képzett agy számára logikátlan, irracionális. Nincs benne előítélet a titokzatos, a rejtélyes dolgok iránt. A hivatásos kutatók viszont a tudóstársadalom által rájuk kényszerített teoretikus gondolkodásmód következtében nem mernek letérni a kijelölt útról, meg sem kísérlék az úgynevezett áltudományok vizsgálatát. Az akadémiai kutatás nem enged egyéni utakat járni. A kutatóknak a mások által szélesre taposott zsákut-cában kell toporogniuk.

A szakbarbárság szemellenzőit nélkülöző kívülálló viszont nem rendelkezik a tapasztalt jelenség-ről jóformán semmilyen tudományos ismerettel, ezért igyekszik kifürkészni annak okát. Ösztönösen tevékenykedik, így sok olyan igazságra, rejtett összefüggésre jön rá, melyek iskolázott kollegáiban fel sem merülnek. Naiv rácsodálkozással vizsgál meg olyan dolgokat, melyek mellett a képzett kollegák elsietnek, ismert jelenségnek nyilvánítva a dolgot. Ezért van az, hogy az autodidakta kutató sokszor olyan utakat nyit, amire mások nem lépnek rá, olyan kapukon tör át, amelyet mások elkerülnek. Ennek következtében gyakran egyszerű emberek állnak elő forradalmian új tudományos felismerésekkel, holott ez nem az ő feladatuk lenne.

Az emberiség már eddig is sokat köszönhetett a „kívülállók” lelkes közreműködésének, és lehet, hogy most is csak rájuk számíthatunk. Ez pedig nagy baj, mivel a tudományos kutatásoknak éppen az az értelmük, hogy minél többet tudjunk meg a természet titkaiból, és az új tudás birtokában korrigáljuk a fennálló világképet. Ha a kutatók hallgatnak a korszerű felismerésekről, azért mert nem akarnak összeütközésbe kerülni az érvényben levő hivatalos felfogással, akkor leáll a tudományos fejlődés, és a jelenlegi nézetek dogmává merevednek. A jövőnkét illetően ez a helyzet nem sok jót ígér, mivel nem csak a politikai-, vallási-, hanem a tudományos dogmák is komoly veszélyt jelentenek a társadalomra nézve. A hagyományos gondolkodás sáncainak hisztérikus védelme végzetessé válhat a civilizációnk számára. Az ökológiai katasztrófa, földi életünk ellehetetlenülése figyelmeztetnek bennünket a globális gondolkodás szükségszerűségére, arra, hogy ne vessünk el olyan elméleteket, amelyek nem gyömöszölhetők bele a hagyományos természettudományos gondolkodás sémáiba.

Azért sem célszerű ezt megtenni, mert a médiumi közlések alapján az áttöréshez szükséges ismeretek nem a világ leghíresebb kutatólaboratóriumában fognak megszületni. Ennek a lépésnek a megtételéhez olyan magas szintű információkra van szükség, amit csak az égi hatalmaktól szerezh-

tünk meg. A mostanában napvilágot látott értesülések alapján az isteni szférák nem zárkoznak el tudásuk egy részének átengedésétől, de ezt nem a mi elvárásaink szerint teszik. A prófétálásra nem egyetemi tanárokat vagy világhírű tudósokat választottak ki, hanem olyan személyeket, akik kellően nyitottak a sugallatok befogadására. Könnyen lehet, hogy ezek a személyek még diplomával sem rendelkeznek. A magasabb szellemvilág közlései alapján ugyanis *„az egyetemi diplomák sokaságánál fontosabb a gondolatok tisztasága, az emberi intelligencia, és az eredendő bölcsesség, amire csak a korábbi életek tapasztalatai alapján lehet szert tenni.”* Ez persze nem jelenti azt, hogy szakmai ismeretekre nincs szükség. Ezt azonban autodidakta módon is meg lehet szerezni. *„Aki középfokon beavatódott az emberiség alapvető kultúrájának ismeretegyüttesébe, az ezen alapokhoz már szorgalma által is szerezhet magasabb képesítéseket. A megfelelő szakmai ismeretek elsajátítása azért is fontos, mert e nélkül nem lenne képes arra, hogy a fentről érkező és rajta keresztüláradó gondolatokat a földi fogalmakhoz pontosan hozzáillessze. Az égi bölcsességnek párosulnia kell megfelelő szóbeli-, illetve írásbeli kifejezőképességgel is, mivel e nélkül nem tudnák megfelelő hatékonysággal átadni a kapott ismereteket. Az újkori prófétáknál már nem elég, hogy betekintést nyerhetnek az isteni igazságok magasabb rendszerébe, köznapi értelemben is okosnak és műveltnek kell lenniük. Az égi tudás földi ismeretekkel való összehangolása bonyolult és nagy körültekintést igénylő művelet. Ez megköveteli, hogy a kiválasztott személy ne csak elvégezze az iskoláit, hanem élete végéig képezze magát egyre magasabb szinten.”*⁴¹

Erre azonban nem alkalmasak a mi felsőfokú oktatási intézményeink. Ezek beszorítják tanítványaikat egy evilági, racionálisnak nevezett keretbe, amely egyirányúvá, túlspecializálttá teszi a leendő szakemberek gondolkodását. Ez egyáltalán nem kedvez a médiumitáshoz szükséges nyitottságnak, nagymérvű befogadóképességnek. Ha valakinek a gondolkodása bármely téren behatárolt vagy merev, akkor kudarcot fog vallani a merőben új ismeretek átvételénél. Csak az válhat a magasabb tudásanyag befogadójává, aki képes elszakadni a földhöz ragadt emberi gondolkodásmódtól, a fizikai világ korlátokkal teli eszmerendszerétől. Ezek az egyetemi évek alatt beléjük nevelt beidegződések megakadályozzák a magasan képzett szakembereket abban, hogy más szemszögből vizsgálják a problémákat. Olyan a helyzetük, mint akiket beállítanak egy mély árokba, és megmondják nekik, hogy csak ez az egy út járható. Ezt el is hiszik, mivel akár jobbra fordulnak, akár balra, falba ütköznek. Így hamar rájönnek, hogy tényleg egy járható út van csupán, amerre az árok halad. Az eszükbe sem jut, hogy kiemelkedjenek az elődeik által ásott járatból. Ez esetben meglátnák, hogy a célhoz rövidebb utak is vezetnek, sőt arra is ráébrednének, hogy az a járat amelyben ők haladnak, messze elkerüli a célt. *„Minél magasabb fokon képzett valaki, annál erősebben lerögzítették őt a konvencionális gondolkodásmódhoz, a tudományos életben szokásos eljárásokhoz. Képtelen arra, hogy magasabb perspektívából szemlélje a dolgokat. A képzése során belé sulykolt elvek olyan tudományos szemléletmódot, meggyőződést alakítottak ki benne, amelytől nem tud elszakadni. Ezeken a gátakon képtelen áttörni az égi szellemiség, ezért az új ismeretanyag átadására alkalmatlannak nyilvánítják az illetőt még akkor is, ha egyéb szempontból megfelelő lenne a médiumi feladat ellátására.”*

A tudósokat, a különféle tudományos rangot elért professzorokat tehát éppen a tudásukhoz való makacs ragaszkodásuk akadályozza meg abban, hogy előrevivő ismeretekre tegyenek szert. Hiteles tapasztalatok hiányában gondolkodásmódjuk egyre jobban bemerevedik. Minden kiválóságuk ellenére körömszakadtáig ragaszkodnak korábbi hibás elképzeléseikhez, így menthetetlenül tévútra jutnak. Miután tévedéseiket, hibáikat, gondolkodásuk merevségét képtelenek beismerni, ez elkerülhetetlenül szellemi bukásukhoz fog vezetni. Ennél is nagyobb bajt okoz, hogy az új ismeretek fényében a hivatalos tudomány nevetségessé, az eddig elért eredmények pedig jelentéktelenné válnak. Ez nem csak presztízsvesztéset jelent, hanem komoly felelősségre vonásokat is eredményez, mert

⁴¹ A autodidakta képzés hatékonyságára legjobb példa Benjámin Franklin élete. Csupán két évig járt iskolába. Mégis 25 évesen ő alapította Amerika első könyvtárát, 31 évesen az első tűzoltóságot, 36 évesen megtervezett egy olyan tűzhegyet, amit ma is használnak, 40 évesen munkába fogta az elektromosságot, 45 évesen megalapította a nemzet első egyetemét, és 79 évesen feltalálta a bifokális lencsét. Közgazdász, filozófus, diplomata, feltaláló, pedagógus, kiadó és nyelvész volt. 5 nyelven beszélt és írt. Mindezen képességekre iskolán kívül tett szert.

mind több adófizető állampolgárban merül fel majd a kérdés: Erre fizettünk mi ki évtizedeken keresztül dollármilliárdokat? Most még mindezen bajok elkerülhetők lennének, ha a hivatalos tudomány képviselői hajlandóak lennének kézbe venni a dolgok irányítását, és a már meglevő ismeretek alapján felülvizsgálnák eddigi álláspontjukat. Nem ártana, ha megfogadnák száműzött kutatótársaik figyelmeztetését: „Ne a dogmáknak, hanem a szemeteknek higgyetek!” Elfogultságmentes hozzáállás esetén a tudomány alapjaiban megreformálhatná a világot. Az ezoterikus ismeretek jelenlegi szintje már elegendő ahhoz, hogy elindítsuk az ezirányú kutatásokat, és megtörténjen végre a paradigmaváltás.

Technikai újdonságok

Amíg bioenergiánk növelésével nem tudjuk megőrizni az egészségünket, addig kénytelenek vagyunk különféle segédeszközökkel gyógyítani magunkat. Érdekes módon az előzőleg említett nehézségek alól mentesek a szubatomi elven működő gyógyászati találmányok. Ha nem is olyan nagy publicitással, de tovább folyik ezeknek a korszerű egészségvédő készülékeknek a fejlesztése. Úgy látszik, ezen a téren nem érvényesül annyira a pénzügyi lobbijuk nyomása. Az ipari körök sem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget az ilyen irányú törekvéseknek. Úgy gondolják, hogy ezen a periférikus területen nem történhet olyan komoly változás, ami világgazdasági válsággal fenyegetne. Az energetikai iparral ellentétben ez az iparág még egy esetleges gyors szemléletváltás esetén sem okozna túl nagy felfordulást a gazdaságban. Az is lehet azonban, hogy eddig még nem figyeltek fel rá, ezért az itt dolgozó szakemberek zavartalanul tevékenykedhettek tovább.

Az előző fejezetekben több olyan készülékkel is megismerkedhettünk, amelyek gyógyító hatásukat a szubatomi energiasugárzás révén fejtették ki. Ezeknek az elektronikus készülékeknek korszerű alkotója egy parányi kis eszköz, amely olyan kicsi, hogy lenyelhető. Tulajdonképpen ezt is kell vele csinálni, mert csak a szervezetbe juttatva képes a hatását kifejteni. Ezt a csodakapszulát évtizedekkel ezelőtt fejlesztették ki a volt Szovjetunióban, a legteljesebb titoktartás mellett. Létrehozását főleg az motiválta, hogy Brezsnyevet, az agg pártfőtitkárt életben tartsák vele. Ebben a babszemnyi méretű csodabogyóban egy mikrochip található, ami a programozástól függően különböző frekvenciájú elektromágneses hullámokat gerjeszt. Ez az eszköz nagyon hasonlít a titkosszolgálatok által használt lehallgató „poloskához”, és valószínű, hogy a KGB ilyen irányú fejlesztési igényeinek a melléktermékeként született. Ezt a feltételezést támasztja alá az a hír is, hogy gyártása a szibériai Tomszkban, egy titkos katonai létesítményben folyik, kézi munkával. Robotokra azért nem bízák a kényes műveletet, mivel az automaták munkáját nem tudják kellő aprólékossággal ellenőrizni, ami számos hiba forrása lehet. Ezért a nagy félvezetőgyárak mikroprocesszor-előállító részlegeihez hasonlóan ezt a munkát szintén fiatal nők látják el.

A jelgenerálást végző mikrochip táplálását itt is a kapszulába épített miniatűr áramforrás végzi, az antenna szerepét pedig a fémburok tölti be. Működési mechanizmusáról csupán annyit hoztak nyilvánosságra, hogy „az eszköz különleges hullámokat kelt, amelyek előnyös hatást gyakorolnak az emberi szervezetre.” Aki beveszi, kb. negyedóra elteltével úgy érzi magát, hogy majd szétduzzan az erőből, és készséggel vállalkozik a legnagyobb erőfeszítést igénylő örültségekre is. Egyesek ugyan állandó pulzálást éreznek a hasukban, de elmondásuk szerint mindezért kárpótolja őket a tíz-, sőt hússzorosra növekedő férfierő. Állítólag évek óta reménytelenül impotens férfiak is lepedőakrobatává válnak ettől a csodabogyótól.

Nem csoda, hogy a Kreml egykori idős ura is erőre kapott tőle, és éveken át példátlan szívósságot tanúsított, minduntalan rációfalva a közelgő halálát jósoló újságírókra. Mivel akkoriban még meglehetősen drága volt ez a béltorpedó, a Kreml kórházának vécéit speciális szűrővel szerelték fel, hogy az e tekintetben is kellő éberséget tanúsító testőrség visszanyerhesse az (egy idő után természetes úton távozott) értékes eszközt. Mostanában azonban egy titkos elosztó irodában már pár ezer rubelért is beszerezhető a korábban számos téren élenjáró szovjet hadiipar eme terméke, és külföldön is egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik iránta. Piacképességét minden bizonnyal fokozza majd, hogy a nőkre is különleges hatást gyakorol, hüvelybe helyezve hatásos eszköz a meddség ellen.

A gyártást felügyelő mérnökök szerint a kapszula lelkét alkotó mikrochip úgy is beprogramozható, hogy elpusztítsa azt, aki lenyeli. Sajnos a működési elvről nem közöltek semmi részletet, így csak feltételezni lehet, hogy a szervezet energianövekedése azáltal jön létre, hogy a lenyelt kapszulából kiáramló elektromágneses hullámok stimulálják a gyomor mögötti vegetatív idegközpontot. A feltételezések szerint ez a szerv felelős szervezetünk bioenergia-szintjének a szabályozásáért is, ezért megfelelő frekvenciájú impulzussorozatokkal közvetlen közélről növelni vagy csökkenteni lehet az aktivitását. A megsemmisítésre programozott mikrochip tehát nem hagyományos betegségek kiváltása útján pusztítja el az illetőt, hanem speciális impulzussorozatokkal leállítja a szervezet bioenergia-termelését, ami elkerülhetetlenül halált okoz.

Mellesleg ezt a hatást nem csak elektronikus úton, hanem mechanikusan is ki lehet váltani, a „dim mak”-nak nevezett titkos érintési módszerrel. Ennek az ősi kínai harcművészetben „kitolt halálcsapás”-ként is emlegetett eljárásnak a lényege, hogy a köldök alatt enyhe nyomást gyakorolnak az áldozatra, melynek következtében egy ideig semmi sem történik. Néhány nap múlva azonban az ellenfél hirtelen összeesik, kómás állapotba kerül, majd meghal. Egyébként a mellkasban is van egy pont, amelyre ha enyhe ütést gyakorolnak, akkor az illető fél óra múlva lázas állapotba kerül, és a szívverése percenként 50 és 100 között ingadozik. Emellett veszedelmesen megnő a vérnyomása, az egész teste görcsbe rándul, majd két napon belül óriási szenvedések közepette meghal.

Ez a jelenség is egyértelműen bizonyítja, hogy az emberben van egy szerv, ami szabályozza a szervezet bioenergia-szintjét. Szélsőséges esetben ez az energia oly mértékben is megnövelhető, hogy testünkből kisugárzódva, szemmel láthatóvá válik. Így akár „istenekké” is válhatunk, legalábbis a külsőnket illetően. A Biblia apokrif iratai szerint ez egy ízben bizonyíthatóan is megtörtént. Énok próféta az ókorban így számolt be erről a különös kalandjáról: És íme hívtak a Nézők (a bennünket figyelők) engem Énokot, az írnot. Villámok és szelek szárnyán emelkedtem gyorsan a felhőkbe, aztán a mennybe kerültem. Bementem, és egy kristályfalhoz értem. Tűznyelvek vettek körül és ijesztgettek. A tűznyelveken átjutva egy nagy kristályházhoz értem, amelynek az alapjai is kristályból voltak. Mennyezete olyan volt, mint a csillagok örvénye és a villámok. Közöttük álltak a kerubok, és az ég tiszta volt, mint a víz. Beléptem a házba, melynek a kapuja és a falai lángoltak. Bent jéghideg volt és tűzforróság. Félelem fogott el, és remegni kezdtem. Elöttem emelkedett egy trón, kristályból voltak a kerekai, akár a fényes nap, és ott megint láttam kerubokat. A trón alól lángok törtek ki, így nem tudtam ránézni. A Nagy Dicsőséges ült rajta. Ruhája fényesebb volt, mint a nap; és fehérebb, mint a hó. Oly dicső és hatalmas ő, hogy még az angyalok sem léphettek be, és nem nézhettek rá. Körülötte lángoló tűz.

Elvittek egy helyre, ahol azok voltak, akik lángoló tűzből emberré tudtak válni. Ekkor három szolgálóangyal jött és vádolt engem a magas égből. Azt mondták a Szentnek: „*Nem megmondták neked az elődök, hogy ne alkoss embert!*” A Szent, áldott legyen a neve, így válaszolt: „*Én tettem, igen, és vállalom a következményeit.*” Ők azonban tovább folytatták a méltatlankodást: „*Univerzum Ura! Ki ő, hogy felemelkedhet az égbe? Nem azok fiai közül való, akik megsemmisültek a vízőzónában?*” Amikor feljutottam a mennybe, az emésztő tűz táplálói megéreztek a szagomat, és ezt mondták: „*Mi ez az asszonyosülött szag, ami az ég felé tör? Hogy került ide az emberfia, ki fertőzött, tisztátalan és rothadó?*” Ezek után a Szent rám tette a kezét. Erre a testem lánggá, izmaim tűzcsovává, csontjaim égi borókaszénné, szemhéjam villámokká, szemgolyóm parázssá, hajszálaim lángnyelvekké, végtagjaim tüzes szárnyakká, és egész testem vakító tűzzé változott. Jobb és bal oldalamon pusztító tűz égett, körülöttem szélvihar és zivatar tombolt, mögöttem földrengés dühöngött, és villámok cikáztak.

Testének és gondolatainak erős energiakisugárzása a visszaérkezése után is megmaradt. Az intenzív szubatomi energiahullámoknak a Földön is istenekre jellemző hatásuk volt a környezetre. Ez az azokból a korabeli feljegyzésekből derült ki, melyek szerint, amikor Énok prédikált „*szavai meg elevenedtek. A Föld remegett, a hegyek megmozdultak, a folyók kiléptek medrükből, az oroslánok üvöltöttek, és minden nép rettegett.*” Ádám hetedik leszármazottja, a katasztrófák szónoka gyakran fejezte ki nemtetszését az emberek viselkedése miatt. „*Mikor ő beszélt, a Föld görcsölt, a hegyek*

összegörnyedtek, a folyók össze-vissza fröcsögtek.” Erre a sajátos megnyilvánulásra számtalan példát találhatunk a görög mitológiában is az antik istenekkel kapcsolatban.

Egyébként a keresztény kultúrkörben az Istennel történő érintkezés a későbbiek során is hasonló energianövekedést váltott ki a prófétákból. Mózes gyakran felment a Sínai-hegyre, Istennel beszélgetni. Amikor aláereszkedett, ez az energia oly erővel áradt ki a testéből, hogy megvilágította az arcát. A Biblia szerint: *„Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik. Amint Áron és Izrael fiai meglátták ezt a különös, természetfeletti fényt rajta, féltek közelíteni hozzá.”* Ezért a próféta csak úgy tudta az Úr parancsolatait elmondani népének, hogy *„leplet tett az arca elé.”* Mózes esetében az energianövekedés oka nem az volt, hogy Isten hozzá hasonlatossá akarta tenni. A próféta sokszor heteken át tartózkodott a hegyen Isten, vagyis egy olyan személy közelében, akiből intenzív mágneses energia áramlott ki. Az Isten által szubatomi energiakéssel, vagy az ujjából kiáramló koncentrált bioenergiával készített, és emiatt mágneses sugarakkal telítődött kőtáblákat is ő hozta le a hátán a hegyről. Azért hogy az erős mágneses sugárzás ne borítsa fel a meridiánrendszere energiaegyensúlyát, és ne tegye őt beteggé, a bioenergiáját meg kellett növelni. Ez a többletenergia természetesen az ő testéből is kisugárzott, ha nem is oly mértékben, mint Énok szervezetéből.

A gyenge villamos árammal történő gyógyítás már régóta része a hagyományos orvoslásnak. Időközben ezek a készülékek jelentős fejlődésen estek át, egyre kisebbek, ugyanakkor hatékonyabbak lettek. A sikeres konstrukciók közül kiemelkedik a japán gyártmányú **SE-30 TENS** típusú **mikroprocesszoros ingeráram-készülék**. Precíz kivitele, hordozhatósága és sokoldalú használhatósága következtében nálunk is egyre nagyobb népszerűségnek örvend. A japán és dél-koreai orvosok, gyógytornászok, fizioterápiával foglalkozó szakemberek már egy évtizede igen eredményesen alkalmazzák ezt a módszert. A bőrön át végezhető elektromos idegingerlés (transcutaneous electrical nerve stimulation = TENS) terápia előnye, hogy egyidejűleg állítja elő a masszírozó, az ujjlenyomáshoz és az érintéses gyógymódok komplex jeleit. Az 1,2 Hz – 250 Hz frekvenciatartományú stimuláló jelek a bőrfelületre helyezett elektródák segítségével jutnak a szervezetbe, a bőr ellenállásától is függő erősségű elektromos áramimpulzusok (hullámcsomagok) formájában. Az így létrejött elektromos áram serkentően hat a sérült sejtek ionvándorlására, az anyagcsere bioelektromos folyamatára, sőt az akupunktúrás pontokon keresztül befolyásolja a meridiánrendszer energiaszintjét is.

A mikroprocesszoros vezérlés következtében itt többféle feszültségimpulzussal történik a kezelés. Ez a készülék az egyfázisúakon kívül kétfázisú jeleket is generál, amelyek különböző sorrendben és változó frekvenciával hol fűrészfog alakú, hol négyszög, hol tüimpulzus formát vesznek fel. Ráadásul üzem közben automatikus polaritásváltás történik, ezért az ingerpontok nem telítődnek, és az ízületi terhelés is minimumra csökken. A hullámcsomag-terápia előnye leginkább a hagyományos kezeléseknél nyilvánul meg. A négyszögimpulzus az ép beidegzésű atrofizált izomszövet stimulációjára a legmegfelelőbb, mivel ez győzi le leginkább az izomsejt repolarizációs képességét. A periodikusan felbukkanó tüimpulzusok védik az ingerpontokat a kifáradástól, és „belső masszázs” révén izomtornát végeznek, ami vérbőséget eredményez. Az exponenciális jelek szerepe, hogy csökkentsék a fájdalomérzést kezelés közben. A periodikus jelalakváltás járulékos előnye még, hogy nő a belső sejtfalak nedváteresztő képessége, fokozódik a testszövetek rugalmassága, és javulnak az anyagcsere-folyamatok.

A fizioterápiával foglalkozó szakemberek elsősorban a gyenge, sorvadott izomzat erősítésére, az izomtónus feszességének fokozására használják ezt a készüléket. Megfelelő program (áramimpulzus-sorozat) kiválasztásával a megbetegedett izom összehúzódását az ép izomzat ingerlése nélkül érhetjük el. Az elektromos impulzus hatására létrejövő izomelmozdulás serkentőleg hat az izom regenerációjára. A TENS-kezelés igen előnyösen alkalmazható még izom- és ínhezódások: rándulás, ficam, zúzódás, görcs, gyulladás, valamint porckorongproblémák gyógyítására. Jól bevált a vérömlenyek, vizenyők felszívódásának gyorsítására, az izom- és idegfájdalmak: lumbágó, fejfájás, migrén csillapítására, valamint gerincfejlődési zavarokból eredő izomfájdalmak kezelésére, és a felfekvések megelőzésére is. Ezen túlmenően jó eredményeket értek el vele egyéb bőrsérülések kezelésé-

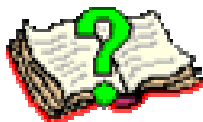
nél, a meszesedés, az érszűkület, a lágyrész-reumatizmus, az ínhüvelygyulladás, a spondylosis, az arthrosis, és a periférikus bénulások területén.

Érdekes alkalmazási módja a TENS készüléknek, hogy csökkenthető vele a szülési fájdalom. Erre a célra a „Freemom” változatot használják oly módon, hogy az elektródákat a kismama gerincének alsó-középső szakaszára ragasztják fel, kétoldalt. A készülék által generált áram tompítja azokat az idegeket, amelyek a fájdalmat a méhből az agyba továbbítják. Másodlagos hatásként 20-30%-kal csökkenti a szülés idejét is. Angliában a kismamák 10 éve alkalmazzák ezt a módszert, sőt sokan már a szülés előtt 2-3 héttel kibérelnek egy TENS készüléket, hogy ismerkedjenek vele. A fájdalomcsillapítást ugyanis a kismama végzi. A szülés során a készüléket a kezébe adják, és ő állítja be az áramimpulzusok generálásának módját s erősségét.

Sokan használják ezt a készüléket fáradtság, kimerültség, álmatlanság esetén, vagy csak egyszerűen az izomzat tónusának „formában” tartására, vagyis kozmetikai célokra. Más terápiás módszerekkel együtt alkalmazva a gyógyulási folyamat tovább gyorsítható. Az SE-30 TENS készülék speciális felhasználási területe az akupunktúrás pontok, és a reflexzónák ingerlése. Meglepően nagy teljesítménye következtében alkalmas a pangó szervek (pl. a vese) működésének fokozására, és helyreállítására is. Járulékos alkalmazási területe még a Head zónák kezelése. Nem javallott azonban a használata láz, vérékenység esetén, a terhesség korai szakaszában, közvetlenül infarktus után, vagy olyan személynél, akinek pacemakere van. Ne helyezzük az elektródapárnákat daganat fölé, vagy ennek közvetlen közelébe, illetve sérült vagy sebes bőrfelületre. Ne használjuk a szívhez, nyálkahártyához és szemhez közel sem.

A készülék kezelése igen egyszerű, így otthoni használatra is kiválóan alkalmas. A betegség diagnózisának felállítása az orvos feladata. A kezelés módját a fizioterápiás szakember határozza meg, az ismétlődő kezeléseket azonban a beteg maga is el tudja végezni, otthon. Ezáltal mentesül a kórházba, illetve rendelőintézetbe való bejárástól. A kezelési idő max. 15 perc, amely bármikor megszakítható és újraindítható. Az időben váltakozva megjelenő impulzusok választott program szerinti lefutása az időkapcsoló vagy a programkapcsoló gomb megnyomásával ismételhető. Ha csak egy adott stimulációs jelet akarunk megismételni, akkor ezt a „hold” gomb segítségével tudjuk megtenni. Amennyiben át kívánjuk helyezni az elektródapárnákat, akkor kapcsoljuk ki a készüléket, és kezdjük újra a programot. Napi 30 percnél hosszabb kezelési időt ne alkalmazzunk. Használata káros mellékhatással nem jár. Gyulladt testrészek kezelése esetén a fájdalom jelentősen csillapítható, ha az elektródák alá érzéstelenítő kenőcsöt vagy folyadékot teszünk. Áramütéstől nem kell tartanunk, mivel az impulzusgenerátort csupán 2 db 1,5 V-os ceruzaelem táplálja. Az SE-30 TENS készüléket nálunk a Medicor Elektronikai Rt. forgalmazza. Címük: 1097. Budapest, Illatos út 9. Tel: 280 6900 és 280 8344. Mellékesen megjegyezve, az elektródák lecserélésével, a szabályozó szervek kismértékű átalakításával, valamint egy bőrellenállás-mérő áramkörrel kiegészítve ez a készülék kiválóan alkalmas lenne elektrostimulációs kezelésekre is. Hordozhatóságát elősegíti, hogy a mérete csupán 8x7x1,5 cm, a tömege pedig mindössze 70 gramm.

Budapest, 1997. december

IV. FEJEZET

Egy indiai monda szerint a világ teremtésekor az istenek tanácskozást tartottak arról, hogy hová helyezték el a tudás kulcsát. Először olyan magas helyre akarták tenni, ahová a madár se tud felrepülni, majd a tenger mélyére kívánták rejteni. Hiába tanakodtak azonban napokon át, biztos helyet nem találtak. Ekkor megszólalt a legidősebb isten: „*Az ember nagyon leleményes ugyan, de nem bölcs. Helyezzük belé a tudást, ez az egyetlen hely, ahol nem fogja keresni.*” Milyen igaz ez a megállapítás. Világunk jelenlegi állapotát tekintve helyzetünk elkésérítő. A legnagyobb probléma nem az, amit eddig csináltunk a világgal, hanem az, hogy semmit sem vagyunk hajlandóak tenni érte. Gondolkodásunk, az életről alkotott felfogásunk annyira eltorzult, hogy már észre sem vesszük bajaink okát. Problémáink megoldásának kulcsa pedig bennünk van. Életünk minőségét, túlélési esélyeinket gondolataink színvonala szabja meg. A fizikai világot mi teremtyük. Ne úgy gondoljunk rá, mint börtönre vagy vesztőhelyre, ahonnan nem lehet elszökni. A fizikai világ gyurma és nem beton, amelybe beleöntötték a lelkünket. Gondolatainkkal tetszés szerint formálhatjuk a világot. Ennek a fejezetnek fő feladata, hogy megpróbálja megtisztítani gondolatainkat mindazon torzulásoktól, földhözragadt vágyainkhoz való kötődéstől, amelyek meggátolják civilizációnk univerzális rendbe való beilleszkedését.

Kiegészítő természetgyógyászati módszerek

Az államilag támogatott hivatalos gyógyítás a rákos megbetegedések esetén is figyelmen kívül hagyja az embert. Kizárólag a daganatra koncentrálnak, a tumort elszigetelt, önálló jelenségnek tekintik, mintha annak semmi köze sem lenne a szervezethez. A sebészi beavatkozás, a radioaktív besugárzás, a kemoterápia célja a daganat eltávolítása, miközben a kiváltó okokkal senki sem törődik. A test más részei is csak akkor kerülnek a figyelem előterébe, ha a betegség áttételek következtében tovább terjed. Csakhogy ilyenkor már többnyire késő. A gyógyító figyelem kiterjesztésére sokkal korábban lett volna szükség, és nem csak testi, hanem pszichikai tekintetben is. A hivatásos orvosok ma még nem veszik figyelembe, hogy ezt a betegséget olyan negatív körülmények alakítják ki, amelybe ha visszaengedik a páciens, újra megbetegszik. A rákgyógyításnak azonban léteznek alternatív formái is, amelyek nem a tünetre, hanem a kiváltó okra koncentrálnak.

Egyik ilyen ok az egészségtelen táplálkozás. Az „Ezoterikus körkép” II. fejezetéből tudjuk, hogy jelenlegi táplálkozási szokásaink milyen veszélyt jelentenek az egészségünkre. Már Hippokratész is megmondta, hogy: „*A halál a belekben lakozik.*” Majdnem minden súlyos és krónikus betegség az emésztőrendszer zavaraira, a helytelen táplálkozásra vezethető vissza. A nyers koszt azonban képes megvédeni bennünket a legtöbb emésztőszervi megbetegedéstől, így a ráktól is. Ez a fajta táplálkozás nem új keletű. Évezredekkel ezelőtt a világ majd minden országában a zöltségek, gyümölcsök és magvak fogyasztása természetesnek számított. Indiában a legtöbb ember ma sem eszik húst. Különböző éghajlati változások és egyéb okok miatt később általánossá vált a húsevés, és csak a XX. század elején kezdett a helyzet visszajára fordulni. Ez is csak azért történt, mert néhány orvos rájött, hogy betegségeink túlnyomó része a helytelen táplálkozásra vezethető vissza. A nyers koszt azonban képes ezen a problémán segíteni.

A svájci dr. Birchner-Brenner volt a nyerskoszt-terápia úttörője. 90 évvel ezelőtt ez a nézet akkora felháborodást váltott ki kollegái körében, hogy a zürichi orvosszövetség kizárta soraiból. Ezért kénytelen volt magánklinikát nyitni, ami ma is sikeresen működik Zürichben. A táplálkozás gyógyító erejét hirdette az amerikai Weston Price is. Az 1920-as években tett világkörűli útja során azt tapasztalta, hogy elszigetelt, primitív közösségek kitűnő egészségnek és hosszú életnek örvidenek mindaddig, amíg kitartanak hagyományos, természetes étrendjük mellett. Hazatérve írt egy könyvet, amelyben a civilizációs betegségek kiküszöbölésére a táplálkozás reformját javasolta. De akkoriban senki sem hallgatott rá.

Azután jött Max Gerson, akinek a munkássága manapság is meghatározó a természetes gyógy módok között. A Gerson-diéta elsősorban a rákgyógyítást szolgálja. Dr. Gerson és követői szerint a

rák az egész szervezet betegsége. A daganat pusztán tünet, de nem maga a betegség. Ezért helytelen és hiábavaló a tumorra koncentrálni, és kizárólag annak eltávolítására törekedni, mert a megsemmisített daganat előbb-utóbb ki fog újulni egy másik helyen. Ehelyett a betegség kiváltó okával, az elégtelen immunvédelem helyreállításával kell foglalkozni. Ennek módja a méregtelenítés és a diéta, valamint a negatív gondolatoktól való megszabadulás. Rák csak akkor keletkezik, ha az immunrendszer legyengült. Ezt a helytelen táplálkozás, illetve lelki zavarok, vagyis a nem megfelelő életvitel váltja ki. Sajnos, az iparosodás előrehaladtával a XX. században fellépett egy újabb kiváltó ok is, a környezetszennyezés. A vizek-, a talaj-, a levegő szennyeződését, az ózónréteg fokozatos elvékonyodását jelentős mértékben gyorsítja a világ népességének megállíthatatlan növekedése is. Ennek a folyamatnak a következményeit, valamint a földsugárzások káros hatását az előző fejezetekben már részletesen megismertük, ezért térjünk vissza azokra a rákkiváltó okokra, amelyeknek a fellépése kizárólag rajtunk múlik.

Bármilyen egészségesek vagyunk, szervezetünk naponta mintegy 20-25 ezer hibás sejtet állít elő, vagyis olyan sejtet, amely elveszti önszabályozó képességét, és féktelen szaporodásba kezd. A normálisan működő immunrendszer azonban megsemmisíti ezeket a lázadó sejteket. Véget vet a szaporodásuknak, és ezzel meggátolja a daganat kialakulását. Az „Ezoterikus körkép” II. fejezetéből tudjuk, hogy az immunrendszer épségét alapvetően befolyásolja a táplálkozás módja. Az egészséges táplálkozás kialakításának számos útja van. Ezek közül nagy népszerűségnek örvend a Gerson-diéta, amely elsősorban az amerikai kontinensen hódít. (A Gerson-diéta hatékonysága alapvetően a kiéheztetésnek tudható be. A ráksejtek háromszor annyi fehérjét és kétszázszor annyi szőlőcukrot igényelnek, mint a normál sejtek. Ezért ha nem eszünk húst és cukros, széhidrátdús ételeket, ráadásul böjtölünk, így a szervezet zsírból sem tud előállítani szőlőcukrot, akkor a ráksejtek éhen halnak.) A főleg zöldségekből, nyers salátából és gyümölcsből álló hústalan, sóltan diéta az 1920-as években valósággal forradalmi jelentőségű gyógymódnak számított. A berlini tüdőkórházban még a tébécés betegek is kipróbálták, igen jó eredménnyel. 1933-ban, Hitler hatalomra jutása után azonban dr. Gerson elmenekült Németországból. Amerikába emigrálásával vége szakadt az ígéretes gyógydiéta-kutatásnak Európában.

Most sokan gondolhatnák azt, hogy végső soron ennek a tudományos eredménynek is az Egyesült Államok látta a hasznát, de ebben az esetben nem ez történt. Dr. Gerson tovább folytatta ugyan a munkáját, de az amerikai orvosszövetség zokon vette az emigráns német orvos sikereit a rákkúra terén, és zaklatni kezdték. Ellenfelei minden kórházi és laboratóriumi álláslehetőséget megvontak tőle. Cikkei megjelenését is megakadályozták, ugyanakkor azzal vádolták, hogy titkolózik, nem hajlandó módszerét nyilvánosságra hozni. 79 éves korában halt meg elkeseredetten, csalódottan, abban a hitben, hogy életműve megsemmisült, hiábavaló volt. Szerencsére nem így alakultak a dolgok, dr. Gersonból nem lett a tudomány ismeretlen mártírja. Lányának kitartó erőfeszítései nyomán az 1970-es évek derekán Mexikóban megnyílt az első Gerson-klinika.

Tevékenységük célja az előrehaladott stádiumban levő rákbetegek gyógyítása volt. Munkájuk alapvetően két eljárásból tevődött össze, az egyik a test méregtelenítése, a másik a szervezet ellenálló-képességének fokozása. Ha mindkettő sikerült, akkor a rákos folyamat megállt, és a tumor felszívódott. A diéta alapvetően léböjtkúrából állt, friss- és aszalt gyümölccsel, héjában főtt burgonyával, és vízben főtt zabkásával kombinálva. A kúrához természetesen ők is vegyszermentes alapanyagokat használtak, és a hatékonyság növelése érdekében a levek előállítását préseléssel végezték. Dr. Gerson útmutatása alapján ugyanis a leveket mechanikus úton, présgéppel kell kinyerni, mert az elektromos gyümölcscentrifuga károsítja a friss zöldségben és gyümölcsben található létfontosságú enzimeket. A méregtelenítés kezdeti fázisában itt is rendszeres volt a beöntés, a bélrendszer megtisztítása érdekében.

Ebben az esetben azonban a terápia kiegészült természetes gyógyszerek adagolásával is. Ezek rendszerint pajzsmirigy- és hasnyálmirigy-kivonatok, nagy mennyiségű kálium, emésztést serkentő pepszin, valamint B1- és B6 vitaminok voltak. Végül a rákból felgyógyult betegekben tudatosították, hogy a kúra elvégzése után soha többé nem térhetnek vissza a hagyományos táplálkozási módra, mivel ez a betegség kiújulását okozhatja. A tapasztalatok szerint azonban ez a megszorítás a legtöbb páciensnek nem okozott gondot. Aki egyszer kipróbálta az egészséges táplálkozást, és a saját

testén megtapasztalta ennek előnyeit, az többé nem ragaszkodik korábbi egészségromboló életmódjához. Ezt azért sem tették, mert a szervezet, megtisztulása után regenerálta az immunrendszerüket is, melynek következtében más betegségekből is fokozatosan kigyógyultak. A mexikói klinika kiváló eredményei természetesen nagy visszhangot keltettek világszerte. Ennek következtében ma már sok helyen alkalmazzák ezt a módszert. Legnagyobb mértékben azonban az amerikai kontinensen (Dél-Amerika országaiban és az Egyesült Államokban) terjedt el. A Gerson terápia után érdeklődők az alábbi címen kérhetnek felvilágosítást: The Gerson Institute, 1572. Second Avenue, San Diego, CA 92101, USA. E-mail: mail@gerson.org. Magyarországon az Egészségforrás Alapítványnál lehet érdeklődni. Címük: 1092. Budapest, Ráday u. 37. Tel: 217 1360.

A rák kialakulására a lelki tényezők is döntő hatást gyakorolnak. Amerikai és angol pszichológusok az 1950-es években kezdtek felfigyelni erre a jelenségre. Köztük nemzetközileg is elismert eredményt ért el a Simonton házaspár. Kutatómunkájuk eredményeként váltak közismertté azok a pszichikai tényezők, amelyek a rák keletkezésében fontos szerepet játszanak. A Simonton-módszer egy olyan pszichoterápia, amely hozzásegíti a rákbetegeket ahhoz, hogy kikerüljenek a saját maguk által létrehozott „életcsapdából”. Ez lehet egy rossz házasság, vagy egy olyan munkakör, ami naponta örli, frusztrálja az embert, mert „nem lehet belőle kitörni”. A változtatást elutasító leggyakoribb indok: „*a válás anyagilag tönkretenne*”, vagy „*nehéz másik állást kapni*”, illetve „*fontos a nyugdíj*”. A lélek persze lázadozik a megoldatlan helyzet ellen, és a belső harc rendszerint azzal a következménnyel jár, hogy az illető valamilyen betegségbe menekül. Azt gondolja, hogy „ha beteg vagyok, nem ér a nevem, nem várhatnak tőlem semmit. Ezt követően békén hagynak, sőt talán még szeretni is fognak”. Ez a menekülés általában nem tudatos, de a következménye, a betegség kifejlődése egy idő után azzá teszi. A rákos megbetegedésekben kiemelkedő szerepet játszik az életcsapda. Azok, akikben pszichés alapon alakult ki a rák, nagyon gyakran nyilatkoznak úgy, hogy ők inkább meghalnak, de a jelenlegi helyzetüket nem viselik el tovább.

Sajnos a rák pszichés alapon történő kifejlődését a megoldhatatlannak látszó problémákon kívül az egyes emberek alaptermészete is elősegíti. A rákra hajlamosak többnyire befelé forduló, zárkózott személyek. Érzéseiket palástolják, haragjukat elfojtják, és igyekeznek mindenkinek a kedvére tenni. Sokszor hajlamosak a dogmatizmusra. Nem szeretik a meglepetéseket (még ha kellemesek is), félnek a változástól. Nehezen kötnek barátságot, képtelenek megnyílni mások előtt. A merevség, a hajthatatlanság, az alkalmazkodásra való képtelenség már önmagában elegendő az életcsapdák kialakulásához, pedig ez csak a bajok egyik forrása. Korunk emberét mind jobban fenyegeti a stressz is. A stresszt nem lehet kizárni az életünkben, mert ez mindennapjaink része, sőt túlélésünk elengedhetetlen feltétele. Normális körülmények között a stressz nem okoz problémát, betegséget, mivel az évmilliók során szervezetünk úgy alakult ki, hogy ha a stresszhelyzeteket testi reakció követi (küzdelen, menekülés), akkor alig károsodik. Ha azonban az élettani válasznak a társadalom által szabott gátak (pl. illemszabályok, előítéletek) miatt nincs szabad tere, akkor a testet krónikus hatás éri. A ki nem adott stressz belső feszültséget okoz, ami különféle, sokszor halmozódó betegségeket vált ki. Selye János professzor szerint a krónikus stressz gyakran felborítja a hormonális egyensúlyt is, ami magas vérnyomást, vesekárosodást, érrendszeri elváltozásokat, szívinfarktust okoz. A krónikus stressz az immunrendszert is legyengíti, és ez döntő mértékben elősegíti a rák kialakulását. Modern világunk sajnos egyre gyakoribb és intenzívebb stresszhelyzetet produkál, így semmi reményünk sincs arra, hogy a körülöttünk élők magatartásának pozitív változása idővel segít ezen a helyzeten.

Miután környezetünket megváltoztatni nem tudjuk, csak egy dolgot tehetünk: mi magunk változunk meg. Ehhez alapjaiban módosítanunk kell a világról, az életről alkotott felfogásunkat. Ezután már lényegesen kevesebbet fogunk idegeskedni olyan dolgok miatt, amelyek nem rajtunk múlnak. A saját hibáinkból eredő bajokat is sokkal nyugodtabban fogjuk megítélni. Módszeresen kutatni fogjuk problémáink okát, és a kisebb-nagyobb nehézségeket nem sorscsapásként, hanem leckeként fogjuk fel, amelyek arra jók, hogy tanuljunk belőlük. Az elviselésükkel járó stresszt lényegesen csökkentheti a különböző izomellazító- és agytréning gyakorlatok elsajátítása. Még a karmikus eredetű tragédiákkal is szembe tudunk nézni, mert tisztában leszünk vele, hogy a jelenlegi életünk csupán egy

az inkarnációink végtelen láncolatában, és az elkerülhetetlenül bekövetkező halál nem jelenti egyben az elmúlást, a teljes megsemmisülést is.

A krónikus stresszhelyzet és az ebből eredő betegségek kialakulásának gyakori oka még, hogy sokan saját egyéniségük fejlesztése helyett valamilyen tevékenységben vagy személyben vesztegetik el önmagukat. Amikor azután az életük céljának tekintett szerep megszűnik, vagy a mindennek fölé helyezett személyt elveszítik, összeomlanak, mert úgy érzik, hogy életük céltalanná vált. Akik mások érdekeit egész életükben a maguké elé helyezték, ezt a tragédiát úgy élik meg, mintha a baj velük történt volna. A továbbiakban képtelenek a saját életüket élni, korábbi szerepkörüktől nem tudnak elszakadni, és ez törvényszerűen vezet a stressz napról napra történő fokozódásához. Sokan érzik becsapottnak magukat, mert az a sok energia, amit az elhivatottságukba fektettek, egyik napról a másikra értelmét veszítette. Ebből a helyzetből egyetlen kivezető út, új célok keresése, az élet újra-kezdése lenne, de a legtöbben nem képesek erre. Kétségbeesésüket magukba fojtják, és képtelenek másokkal tudatni, hogy mennyire dühösek a veszteségeik miatt. Sokszor azért nem adnak szabad folyást érzelmeiknek, mert így akarnak jó benyomást kelteni a környezetükben.

Ez a legtöbbször olyannyira sikerül, hogy a családtagjaikat is megtevesztik. Barátaik, ismerőseik csodálják önuralmukat, gyakran említik őt úgy, hogy „egy szent”. Az önuralom azonban nem a belenyugvás, hanem az érzelmek elfojtásának következménye. Így nem csoda, hogy ezeknek az emberek a zöme néhány éven belül rákban hal meg. Ezt a folyamatot a kívülállók nem tudják megakadályozni, mert nincs róla tudomásuk. Ezek a frusztrált emberek nem kötődnek az élethez, a reménytelenség hamis nyugalma árad belőlük. Úgy tűnik, hogy minden rendben van körülöttük, miközben ők várják a halált. Nem látnak más kiutat a helyzetükből, készen állnak az elmúlásra. Tulajdonképpen lelkileg már régen halottak, így a közelgő katasztrófát nem tragédiaként, hanem értelmetlen életüktől való megszabadulásként élik meg.

Dr. Carl Simonton⁴² szerint a betegség kialakulásának legnagyobb veszélye akkor áll fenn, ha egyszerre több stressz éri az embert. Azok a stresszhelyzetek is kritikusak, amelyek az egyén identitását veszélyeztetik. Ilyen lehet a szeretett személy elvesztése, az előzőekben tárgyalt szerepkör megszűnése. Ezek a helyzetek olyan terhet jelentenek, amelyekkel az egyén rendszerint nem tud megbirkózni. Mint láttuk, sokszor nem is akar, de ha akarná se teheti, mert a társadalmi együttélés szabályai adottak, és ezek nem teszik lehetővé az elvárásoktól eltérő viselkedést. Az érzelmi kitörést gátolják a gyermekkori beidegződések, a nevelés is, amely tudat alatt egyfajta „igazodást” kényszerít ránk. Az az ember, aki megtanulta, hogy ritkán fejezze ki érzelmeit, kutyaszorítóban érzi magát egy olyan helyzetben, ami csak nyílt fellépéssel hozható rendbe. Miután az egyén nem lát lehetőséget arra, hogy változtasson a cselekedeteit korlátok közé szorító szabályokon, azt hiszi, hogy kelepcebe került, és feladja a küzdelmet. Ezután egyre jobban eltávolodik a problémájától, amely állandósul és megmerevedik. Egy idő után már nem is várja, hogy eljusson valahová. A felszínen úgy tűnhet, hogy jól megbirkózik a helyzettel, de valójában csak a látszat fenntartásával törődik. Ebben az érzelmi állapotban a súlyos betegség, a halál egy sajátos megoldást, a problémából való kivonulást jelenti.

A tévedések elkerülése végett a stressz nem okoz rákot, hanem megengedi a kialakulását. Az érzelmek elfojtása által leromlott immunrendszer az érrendszeri megbetegedések kialakulásának elősegítésén túlmenően gátolja a limfociták aktivitását is. Mint már szó volt róla, az egészséges ember testében is naponta tömegével alakulnak ki rákos sejtek a környezetszennyezés, a kozmikus és a földből kiáramló háttérsugárzás, a megnövekedett ultraibolya-sugárzás, valamint a helytelen táplálkozás következtében. Ezeket a hibás sejteket azonban a fehérvérsejtek elpusztítják, a nyirokrendszer pedig eltávolítja a szervezetből. A stressz által blokkolt limfociták viszont nem képesek a kívülről jött káros hatásokat kivédeni, ami a rákos sejt szaporodásához, megállíthatatlan burjánzásához vezet. Az életről való lemondás, a küzdelem feladása szintén hozzájárul a szervezet természetes immunrendszerének leromlásához, így végső soron mi teremtyük meg a rák kialakulásának lehetőségét.

⁴² kárl szimonton

Ez a folyamat azonban elkerülhető. Ha tudomásul vesszük tevékeny közreműködésünket a betegség kialakulásában, akkor már meg is tettük a legfontosabb lépést a rák legyőzésében. Az elkövetkező években ugyanis olyan új eszközök, eljárások születnek ebben a tudományágban, amelyek képesek lesznek a rákos sejteket radikálisan, és mindenféle mellékhatástól mentesen elpusztítani. Hiába ölik meg azonban ezeket az alattomos kórokozókat, ha azok a beteg pszichikai állapota miatt állandóan újratermelődnek. A rák ellen tartós védelmet csak a test immunrendszere képes biztosítani, és ennek állapota, regenerálása rajtunk, lelki állapotunk stabilitásán múlik. A tudati hozzáállás megváltoztatása azonban nem könnyű. Sok rákbeteg számára a teste ellenséggé vált. Áruló lett azáltal, hogy megbetegedett, és az illető életét fenyegeti. Az ilyen ember elidegenedik testétől, és nem bíz az azon képességében, hogy leküzdheti a bajt. Aki viszont elhatározza, hogy nem vállalja tovább az áldozat szerepét, és kezébe veszi sorsa további alakítását, az olyan lelki erőre tesz szert ezáltal, ami segít megakadályozni a betegség újbóli kialakulását.

A döntés meghozatala után szinte mindig mutatkozik egy megoldás, ami kivezeti őket problémáik erdejéből, és új értelmet ad az életüknek. Érzéseik szabadjára engedésével elmúlik a depressziójuk is, ami tovább növeli lelki erejüket, és az életkedvüket. Ez pozitív hatást gyakorol a fizikai állapotukra, melynek eredményeként javul a hangulatuk, és erősödik a gyógyulásba vetett hitük. A hit ereje által beköltözik a remény és a bizonyosság a szívükbe. Ezáltal az immunrendszert megbénító félelem, aggodás elszáll; és hihetetlen mennyiségű belső energia szabadul fel. Rákos betegeknél ez az állapot nagyon gyakran spontán remissziót eredményez. Az egymást erősítő hatások végeredményeként új perspektíva nyílik az életükben. Sorsuk nem a halál, hanem az újjászületés lesz, a létezés új reményeket ébresztő lehetőségeivel.

Sok esetben a halál valóságának elfogadása váltja ki ezt a folyamatot. A fejlődésben bizonyos fokot elértek számára a halál bizonyossága nyugalmat hoz. Bármennyire képtelenül hangzik: semmi sincs az emberre olyan csillapító, reménybeteljesítő hatással, mint a tökéletes kilátástalanság. A súlyos betegség megkérdőjelezi az egész ember életmódját, és értékrendjét is. Alapvető változás áll be abban, hogy mit tart fontosnak, és mit nem. A rák túlélői a gyógyíthatatlan betegséget valóságos áldásnak tekintik, mert általa megtanulják hogyan éljék az életüket, hogyan mondják el érzéseiket. Felépülésük után első dolguk, hogy eltávolítsák életükből az összes felesleges szemetet, a fogyasztói társadalom által rájuk erőltetett hiábavalóságokat, hogy a továbbiakban igazán értékes, tartalmas életet élhessenek.

Az értelmes, tudatos élet önmagában is képes a betegséget hátérbe szorítani, megszüntetni. A célok ugyanis értelmet adnak az életnek. Kihúzzák a betegség lába alól a talajt, és mozgósítják a beteg összes lelki erő tartalékát. Azt is szokták mondani, hogy akinek fontos célja van az életben, az nem ér rá meghalni. A cél elérése, elképzelései megvalósítása leköti minden figyelmét, erejét. A figyelemelterelés megszünteti a negatív képzeteket a fejében. Mivel nem foglalkozik a betegségével, nem növeli, táplálja azt. Sőt, energiát von el tőle, mert minden erejével céljának megvalósítására koncentrál. Ezért a betegsége valósággal elsorvad. Az értelmes cél szinte mágnesként húzza vissza a beteget az életbe.

Ezt a folyamatot segíti elő a Simonton terápia. A pszichológus feladata, ráébreszteni a beteget, hogy az életcsapdából, a zárkózottság, a stressz által teremtett helyzetekből nem a súlyos betegség vagy a halál az egyetlen kiút. A beteg előbb-utóbb belátja, hogy életünkben időnként szükség van radikális változtatásokra. A válás, illetve a munkanélküliség is jobb a halálnál, mert az élet megadja az újrakezdés lehetőségét. A stressz okozta feszültséget is fel lehet oldani különböző meditációs, izomellazító gyakorlatokkal. Sokat segít, ha tisztában vagyunk a stressz szervezetünkre gyakorolt hatásával. Amikor kellemetlen hatás ér bennünket, vagy amikor elutasítjuk az élet egy adott megnyilvánulását, testünk megfeszül, és ezt a feszültséget érzelemként érzékeljük. Ezt különböző módon lehet értelmezni; félelemként, szomorúságként, dühként. Ezeket az érzéseket azonban kifejezésre kell juttatni, nem szabad magunkba fojtani. Az érzelem ugyanis energia, amely szabadon áramlik a testben. A rossz érzelem káros energia, amiktől meg kell szabadulni úgy, hogy kifelé kell irányítani a testünkből. Ezért az érzelmek kifejezésének erőteljesnek kell lennie, aztán pedig nyom nélkül el kell tűnniük. Az érzelmeink felett úgy tudunk uralkodni, hogy hagyjuk őket magunkban áramlani, és szabadon távozni.

Valahogy úgy kell viselkednünk, mint egy csecsemő. Az újszülött az érzelmek feletti uralkodás nagymestere. Amikor ideges, olyan a sírása, mint egy sakálé. Semmitől sem zavartatva magát, sír. Nem tűnődik azon, van-e rá oka. Ha felvesszük vagy megetetjük, azonnal abbahagyja. A mérgét nyomban a tudomásunkra hozza, ugyanakkor nagyon gyorsan meg is szabadul tőle. Nem érez bűntudatot amiatt, hogy mérges volt. Nem rabja a társadalmi konvencióknak, nem mérlegeli, hogy most illik-e sírni, vagy sem. Engedi, hogy a testében szétáradjon a méreg, aztán hagyja, hogy eltávozzon. Ha ezt újra megtanuljuk, képesek leszünk alapmentalitásunk megváltoztatására, ami lehetővé teszi, hogy a belső feszültség okozta betegségeket elkerüljük. Az érzelmek úgy vonulnak át rajtunk, mint a viharfelhők az égen. Nyitottnak kell lennünk, és reagálnunk kell rájuk. Nem vagyunk azonosak érzelmeinkkel. Csak átvonulnak rajtunk. Az egyik pillanatban még hatnak ránk, aztán már el is tűnnek. Amikor megpróbáljuk feltartóztatni őket, feltornyosulnak, mint a hegyek. Idegrendszerünk tudja mire, hogyan reagáljon, és ha engedjük, spontán módon fog viselkedni. Érzelmek csak akkor válnak veszélyessé, ha megpróbáljuk letagadni őket. Aki eltitkolja a mérgét, fájdalmát, szomorúságát, előbb-utóbb depresszióval és különféle pszichoszomatikus betegségekkel (fejfájással, gyomor- és bélpanaszokkal, szívinfarktussal) fizet az önuralmáért.

Sajnos mind gyakrabban fordul elő az is, hogy a számlát maga a halál nyújtja be. A tragédia közvetlen kiváltó oka a rák, pedig ez a betegség könnyen elkerülhető lenne, ha odafigyelnénk arra, hogyan élünk. A terápia fontos feladata még, hogy növeljék a betegségükből kigyógyultak önbizalmát, meggyőzzék őket arról, hogy értékes emberek, nélkülözhetetlen szerepet töltenek be a társadalomban. Beláttatják velük, hogy minden ember születésének értelme van. Azért vagyunk itt, hogy képességeink maximális kihasználásával hozzájáruljunk az emberiség felemelkedéséhez. Egyetlen ember értelmetlen halála is képes lelassítani ezt a folyamatot, ezért nincs jogunk betegségekbe menekülni, kivonulni az életből.

Autogén gyógyítás

Az Egyesült Államokban az 1970-es évek közepén egy különös terápiás rendszer alakult ki, a Neuro Lingvisztikus Program (rövidítve: NLP). Az „Idegnyelvészeti programozás”-ként fordítható eljárás keretén belül a gyógyító párbeszédet folytat a beteg tudatalattijával. A módszer hasonló a kineziológiához, de a válasz nem izommozgások formájában érkezik, hanem bármilyen testmozgás lehet (pl. cseng a jobb fülünk, meghúzódik a nagy lábujjunk stb.). A rendszert világhírű terapeuták: Milton H. Erickson, Fritz Perls és Virginia Satir hozták létre, és széleskörű elterjedése két pszichológusnak, Richard Bandlernek és John Grindernak köszönhető. Az NLP napjainkban elsősorban az azonnali hatása révén átlépte az orvostudomány határait, és betört az ezotéria, valamint a csoportdinamika területére is. A gyors eredmény feltehetően annak is tulajdonítható, hogy az NLP sem foglalkozik a tudatalatti folyamatok okaival, „csak” megoldja a gondokat. Célrátörően feloldja a konfliktusokat és felszámolja a gátlásokat. Egy csapásra ártalmatlanná teszi a legsúlyosabb rögzüléseket is. Amitől évekig kínlódtunk, azt az NLP percek alatt rendbe hozza. A reframing⁴³ (átkeretezés) eljárásával drámai belső átállás is megvalósítható. Ezt pl. ilyen felszólítással érik el: „*Ne mondja azt, hogy nem tudom, mondja azt, hogy nem akarom!*” Ez a kíméletlen átkeretezés azonnal kimozdítja a páciens megrekedt tudatállapotából, és elismerteti vele legalább a választás lehetőségét. A reframing-eljárás során közvetlen kapcsolatba kerülünk a tudatalattival, a szó szoros értelmében kommunikálunk vele. A beszélgetés természetesen nem szavakban történik, hanem általunk kialakított jelzésrendszerrel.

Az NLP alapelveihez tartozik még, hogy kudarc helyett visszajelzésről beszél. Nincs kudarc, csak következmények vannak. A Miért? kérdés helyett a Hogyan? kérdést teszi fel. A Hogyan? kérdés ugyanis megérteti a probléma szerkezetét, ami segít a megoldásban. A Miért? kérdés viszont öngigazolásokat, bonyolult magyarázkodásokat és okokat eredményez anélkül, hogy bármi változna. Az NLP még az emberek eltérő világszemléletére is magyarázatot ad. A különbség nem a világban

⁴³ rífréiming

van, hanem a szűrőkben, melyeken keresztül észleljük. Ilyen szűrők lehetnek a hit, a meggyőződés, az előítéletek és az értékrend. Ezek a tudatunk mélyén működő szűrők nem csak a világképünket befolyásolják, hanem a céljainkat is, és ösztönösen irányítják a cselekedeteinket. Sajnos céljaink iránya és cselekedeteink hatása nem mindig előnyös számunkra. Az NLP azonban segít kimozdítani bennünket a káros rögzülésekből. Módszerei megváltoztatják gondolkodásmódunkat, mely közelebb visz bennünket embertársainkhoz és a világhoz.

A gondolkodás- és viselkedésváltozás gyakorlati modelljét a már említett Richard Bandler és John Grinder teremtették meg azáltal, hogy a modellképzés módszerével a közvetlen emberi kommunikáció hatékony elemeit új, integratív szemléleti keretbe foglalták össze. Először feltérképezték a közvetlen emberi kommunikáció működésének összefüggéseit, és jól tagolt, áttekinthető rendszert alkottak belőle. Az NLP egyik jelentős előrelépése a pszichikai műveletté alakítás, azaz hogyan lehet pontosan megragadni olyan fogalmakat, mint pl. az empátia, a másik érzéseinek felismerése, sikeres kapcsolatteremtés, meggyőző fellépés, rugalmas érvelés. Mivel az NLP módszertana lehetővé teszi, hogy a megszokott gondolkodás- és viselkedésmintáinkat új, kreatív minták egész sorával egészítsük ki, az eljárást az agy szoftverének is nevezik. Az NLP módszerének jellegzetessége, hogy jövőorientált, szemben sok más befolyásolási technikával, melyekre inkább a múltorientáció a jellemző. A problémaorientáció helyett a célorientáció kerül előtérbe, vagyis arra összpontosítunk, hogy bizonyos szituációkban hogyan kell viselkedni; hol, mikor és milyen kommunikációt kell folytatni ahhoz, hogy tevékenységünk hatékony legyen.

Ennek az eljárásnak a gyakorlati alkalmazása forradalmi változást hozott az oktatás, a pszichoterápia és az üzleti élet minden területén, és mindenhol, ahol személyes kapcsolatfelvétel történik. Az NLP az 1980-as évektől az emberi képességek és készségek új versenyét indította el az Egyesült Államokban, ahol ismerete és használata a jelentősebb cégeknél már a vezetői alkalmazás feltétele. Az NLP használata többek között abban segít bennünket:

- Hogyan lehet a tárgyalások során a partner hitelességét felismerni.
- Partnereink és saját magunk gondolkodási stratégiáját és érzésvilágát megismerni.
- Belső gátlásainkat feloldani.
- Veszteségélményeket feldolgozni.
- Támadásokat, kudarcokat, kritikát könnyebben elviselni, és levonni belőlük a tanulságokat.
- Ellentmondásainkat feloldani.
- Új képességeket elsajátítani.
- Önmagunkat, valamint az adott témát meggyőzően és attraktívan bemutatni.
- Hatékonyan érvelni, kifogásokra és reklamációra rugalmas, találó választ adni.
- Társaságban tartást és magabiztos viselkedést tanúsítani.
- Kreatív gondolkodási és cselekvési stratégiákat kialakítani, valamint felhasználni.
- Alkotó munkahelyi légkört teremteni.
- Munkatársakat optimálisan vezetni.
- Az időt mind saját magunk, mind környezetünk számára optimálisan beosztani.

Az NLP a kiválóság tudománya, sőt művészete, és annak vizsgálatából ered, hogyan érnek el kiemelkedő eredményeket a különböző területeken csúcsteljesítményt nyújtó személyek. Ezeket a kommunikációs szabályokat bárki elsajátíthatja, és jelentősen fokozhatja általa mind privát életének, mind hivatásbeli tevékenységének hatékonyságát. Ezzel a módszerrel felfedezhetjük a saját géniuszunkat, a legjobbat hozhatjuk ki önmagunkból és másokból. Az NLP a szubjektív emberi tapasztalat szerkezetével foglalkozik, azzal hogyan rendszerezzük azt, amit hallunk, érzünk, és hogyan dolgozzuk fel, szűrjük át a külső világot érzékszerveinken. Kutatja azt is, hogyan írjuk le a nyelv eszközével, és hogyan cselekedünk szándékosan vagy akaratlanul az eredmény elérése érdekében. A Neuro Lingvisztikai Program szabályai meglehetősen széleskörűek, az ezzel foglalkozó szakirodalom több mint 200 kötetből áll. Ennek ellenére három mondatban össze lehet foglalni sikeres alkalmazásának feltételeit: **1.** Tudnunk kell, hogy mit akarunk; minden helyzetben legyen világos elképzelésünk a kívánt eredményről. **2.** Legyünk éberek; aktivizáljuk érzékszerveinket, hogy minden hozzáférhető információt észleljenek. **3.** Rugalmasan változtassuk tetteinket, míg azt nem kapjuk, amit akarunk. Még rövidebben: **1. Cél, 2. Éberség, 3. Rugalmasság.**

Az első lépés, hogy megismerjük a célt. Ha nem tudjuk hová tartunk, sohasem fogunk célba érni. Igyekezzünk tehát pontosan meghatározni, hogy mit akarunk. Minél határozottabban tesszük ezt, annál jobban ösztökéljük önmagunkat a lehetőségek keresésére, és azok felismerésére. Sokszor több mód is nyílik a cél elérésére. Ilyenkor fontos feladat még a felmerült lehetőségek közötti választás. A legtöbb ember ezen a ponton akad fenn, mert nem tudja, hogy melyik úton induljon el. Tétovázás közben jusson eszünkbe: sok ember van, aki készen áll arra, hogy élénk vágjon, és előttünk érjen a célba. Amikor azt mondjuk: „Feladom” gondoljunk arra, hogy ilyenkor másvalaki azt mondja: „Egek! Micsoda lehetőség!” Amennyiben túl nagy az elérendő cél, bontsuk több kisebb, könnyebben megvalósítható feladatra. Előfordulhat az is, hogy az elérhető eredmény túl kicsi és triviális ahhoz, hogy motiváljon bennünket. Pl. a rendrakás a dolgozószobában elég kis cél, és nem túlságosan izgalmas feladat. Ilyenkor kapcsoljuk össze egy nagyobb, fontosabb céllal. Gondoljunk arra, hogy a rendrakás szükséges feltétele annak, hogy nyugodt körülmények között, akadálytalanul dolgozzunk, és jelentős alkotást hozzunk létre. Ha ez a cél lebeg a szemünk előtt, nagyobb kedvvel fogunk neki a kisebb feladatok megoldásának. Céljaink kitűzésénél vegyük figyelembe, hogy az ki fog hatni a környezetünkre, közvetlen családtagjainkra is. Ne törekedjünk olyan dolgok elérésére, amit csak mások rovására valósíthatunk meg. A célnak összhangban kell állnia személyiségünkkel és teherbíró képességünkkel is, különben nem lesz elég lelki-, illetve testi erőnk az eléréséhez. A kívánt eredmény ugyanis a legtöbbször csak teljes odaadással valósítható meg, így nagyon fontos a törekvéseinkkel való azonosulás. E nélkül kínlódássá válik a folyamat, amely jelentős többletenergiát von el tőlünk.

A második lépés: érzékelési képességünk fejlesztése. A kommunikáció gondolatokkal kezdődik, amelyeket szavakkal, hangszínnel és testbeszéddel közvetítünk egymásnak. Ezért nem tudunk nem kommunikálni. Még akkor is közvetítünk valamilyen üzenetet, ha semmit sem mondunk, és csendben maradunk. Sokan túl nagy fontosságot tulajdonítanak a szavak jelentésének, holott a hangszín jóval nagyobb mértékben befolyásolja a mondottak hatását és jelentőségét. Egy pozitív tartalmú kifejezés is negatív értelművé válhat, ha nem megfelelő hangsúllyal ejtjük ki. Az egyszerű köszönésnek is legalább egy tucatnyi értelme lehet a fenyegetéstől kezdve az örömteli üdvözlésig csupán amiatt, hogy milyen érzelmi üzenet kötődik a kiejtéséhez. Ennél is nagyobb jelentősége van a kommunikációban a testbeszédnek. A testtartás, a gesztus, az arckifejezés összességében majd egy nagyságrenddel több üzenetet közvetít számunkra, mint a szavak. Jelentősége még a hangszínen is túlnő, így az érzékelés, a másokról gyűjtött információ kincsestáraként is felfogható. Alkalmazása szinte mindig eredményes, mivel a jelek alapján addig változtathatjuk a tetteinket, illetve szavainkat, amíg megkapjuk a kívánt választ. Kommunikációs készségünket ugyanis legtöbbször mások befolyásolására használjuk. Ez a készség azonban manipulációvá alacsonyodik, ha valakit olyan dolgokra vesszünk rá, ami ellenkezik saját érdekével. Az NLP azonban nem erre tanít, hanem a másoknak adott hatékony válasz képességére, és választási lehetőségeik bölcs ismertetésére. Ez azért is fontos, mert a kommunikáció egy kölcsönhatás. Nem csak mi befolyásoljuk a másikat, hanem ő is minket.

A hatékony kommunikáció során alapvető fontosságú az összhang megteremtése. Az empátia és rokonszenv kinyilvánításának számtalan módja van, ezek leírása a szakirodalomban részletesen megtalálható. Ennek megismerése alapvető fontosságú, mert ha nem tudunk hidat építeni a másikhoz, akkor átvezetni sem tudjuk rajta. E nélkül nem működik az NLP legfontosabb mozgatórugója: az igazodás és vezetés. Ha nem igazodunk a beszélgetőpartnerünkhöz, és nem magyarázzuk meg neki, hogy miről van szó, akkor sokféle eredményt kaphatunk, de nagy valószínűséggel nem azt, ami nekünk tetszik. Néha eredményes lehet, hogy nem változtatunk a magatartásunkon, és a többiektől várjuk, hogy igazodjanak hozzánk, de ez ritkán következik be. Az igazodás egyébként szinte létfeltételnek számít minden társadalomban. Állandóan igazodunk, hogy megnyugtassunk másokat, hogy mi is kellemesen érezzük magunkat. Igazodunk más kultúrákhoz, idegen szokásokhoz. Igazodunk az alkalomhoz illő öltözködésünkkel, szavaink megválogatásával, indulataink visszafogásával. Összhangot teremthetünk azáltal is, ha méltányoljuk, amit az emberek mondanak. Nem kell, hogy egyetértünk vele. A lényeg, hogy tartsuk tiszteltben az érzelmeit. Ha megépítettük a hidat, a másik követni fog bennünket. Nem véletlen, hogy az igazodás és vezetés az NLP alapelve. Az észlelés ki-

egészítő és sokszor igen hasznos módja, ha befelé figyelünk. Amikor arra gondolunk amit láttunk, hallottunk és éreztünk, magunkban újrateremtjük a látványt, hangokat és érzéseket. Az információt újra abban az érzékszervi formában tapasztaljuk meg, melyben eredetileg észleltük. Ez azért is fontos, mert minden eszközt meg kell ragadnunk annak érdekében, hogy érzékszerveinket maximális mértékben kifinomítsuk. Minél hatékonyabban szolgálnak bennünket az érzékszerveink, annál jobb lesz életünk minősége.

Harmadik lépés a rugalmasság elsajátítása. Ha az, amit teszünk nem működik, tegyünk valami mást. Ezáltal pályánk cikcakkos lesz ugyan, de nem mindig vezet nyílegyenes út a célhoz. A legtöbbször mások tettein múlik, hogy elérjük-e a célunkat. Ha az emberek nem a céljainknak megfelelően cselekszenek, elakadunk. Ilyenkor változtassunk a magatartásunkon. Így pl. ne várjunk arra, hogy valaki barátságot kössön velünk, hanem találjuk ki miként nyerhetnénk el az illető bizalmát. Ebben nagy segítségünkre lehet az önszuggesztió, valamint a különböző Agykontroll-technikák, melyek képesek arra, hogy a túlvilági erőket is mozgósítsák az érdekünkben. Ebből is látszik, hogy az autogén (belső szervezetről eredő) módszerek (önszuggesztió, Agykontroll, TM-meditáció, hipnózis, kineziológia, NLP) számos ponton átfedik egymást, szinte egymásba folynak.

Mint a bevezetőből is kiderült, az NLP a kommunikáció javításán kívül különféle pszichikai zavarok gyógyításával is foglalkozik. Ezek a technikák rendkívül szerteágazóak, és korántsem lezártak. Az NLP módszertana jelenleg is folyamatosan bővül. Mivel ezek az eljárások könyvből nehezen sajátíthatók el, itt nincs értelme ismertetni őket. Az érdeklődők nyilvános tanfolyamokon sajátíthatják el az alkalmazásukhoz szükséges műveleteket. A terjedelmes anyag miatt a komplex eljárást nem lehet egyetlen tanfolyamon megtanulni. Sok szervezet először egy ingyenes bemutató előadást tart, ahol mindenki eldöntheti, hogy számára mely szakterület a legmegfelelőbb. Léteznek speciális kurzusok, amelyek az egyes szakmákban dolgozók tevékenységét könnyítik meg (pl. oktatás, üzlet, eladás, bemutatás, tárgyalások, tanácsadás, pszichoterápia, hipnoterápia, stb). Más tanfolyamokhoz hasonlóan a részvételi díjak itt is jelentős mértékben eltérnek attól függően, hogy saját célra kívánjuk alkalmazni a módszert, vagy tanítani is szeretnénk. Az előbbi esetben elég egy kurzus, míg a bizonyítványt adó oktatói képzés több napra elosztva min. 150 óra elméleti és gyakorlati tréninget tartalmaz. A díjakat az előadó személye is befolyásolja. Az NLP nemzetközi szaktekintélyei által tartott szemináriumok többre kerülnek, de ezek hatékonysága is nagyobb. Az USA-ban már több mint százezer ember végezte el az NLP-tréning valamelyik változatát, és a módszer rohamosan terjed a nyugat-európai országokban is. Újabban már nálunk is szerveznek NLP-tanfolyamokat. Helyük, időpontjuk és egyéb feltételek a természetgyógyász szakfolyóiratok hirdetési rovataiban találhatóak meg.

A III. fejezetből, valamint az „Ezoterikus körkép” majd minden fejezetéből részletes tájékoztatást kaphattunk az önszuggesztió szabályairól, és azt is megtudhattuk, hogy ennek a módszernek szülőatyja és kidolgozója a francia Emil Coué volt. 1997-ben nálunk is megjelent a Coué által írt eredeti mű: „A gyógyítás legnagyobb titka” címmel. Tőle származik az a zseniális felismerés, hogy betegségeink túlnyomó része helytelen gondolkodásmódunkra vezethető vissza. Coué azonban bajaink felismerésén kívül kidolgozta annak ellenszerét is. Az általa megalkotott módszer azóta jelentős továbbfejlesztésen ment át. Ennek ellenére érdemes elolvasni ezt a művet, mert sok olyan részlet található benne, ami teljessé teszi az önszuggesztióról alkotott felfogásunkat, és megkönnyíti annak alkalmazását. Akik nem ismerik a pozitív gondolkodás hatását, már a könyv elején ösztönzést kaphatnak ebből a mondatból: *„Aktív, magabiztos szerepvállalásunkkal a probléma felismerésének első pillanatától önmagunk sikeres gyógyítóivá válhatunk.”* A kevésbé ismert megállapításai közül igen figyelemre méltó, hogy *„Egyetlen ember pozitív vagy negatív véleménye is döntő hatást gyakorol az érzelemvilágunkra, és minél többen ítélnék meg minket hasonlóképpen, annál inkább hajlamosak vagyunk hinni ezekben az előítéletekben. A legmegdöbbentőbb azonban az, hogy olyankor is hajlandóak vagyunk mások ítéletének és lelki nyomásának alávetni gondolatainkat, ha bizonyíthatóan nincs igazuk.”*

Coué megnyerő módon szemlélteti a negatív és a pozitív gondolkodásmód közötti különbséget az alábbi hasonlattal: „*Ha valaki úgy látja magát, mint aki egész életében egy vonat előtt fut, ettől rettenetesen fog szenvedni. Ha viszont azt képzei, hogy ő húzza nagy sebességgel a vonatot, abban a pillanatban nagyszerű embernek fogja érezni magát.*” Nem csupán a saját bajainkkal kapcsolatban, hanem a világhoz való viszonyulásaink célszerű módjáról is találunk megszívlelendő tanácsot ebben a műben: „**Adjunk esélyt a világnak, hogy kinyílhasson számunkra.** Amennyiben így teszünk, a köfalak rövidesen leomlanak előttünk.” Az önszugesztio gyakori utóhatása, hogy a testi panaszok mellett az illető életkörülményei is javulnak. Ennek oka, hogy a pozitívan programozott elme a betegségeken kívül a balszerencsével, a kudarcokkal szemben is mind érzékletlenebbé válik. Azok az erők, amelyek segítenek egészségügyi problémáink leküzdésében, mintegy mellékhatásként egyéb gondjainkat is orvosolják. Gyakorlatilag itt is ugyanaz a mechanizmus indul be, mint az imádságnál és a meditációnál, különbség csupán a pozitív erők aktiválási módjában van.

Egy idő után minden elmélet korszerűsödik, kiegészül. A gyakorlatban újabb és újabb ötletek merülnek fel, a módszer finomodik, tökéletesedik. A továbbfejlesztést olyan szakemberek végzik, akik annak idején felvállalták az úttörő jellegű kezdeményezést, és az ilyenkor szokásos elutasítások ellenére is rendíthetetlenül kitartanak a módszer hasznossága mellett. A több évtizedes áldozatos munka idővel meghozza az elismerést, a szakmai tapasztalatokat pedig egy könyvbe sűrítve nyilvánosságra hozzák, hogy ezzel az egész világ hasznára legyenek. A kezdeti gúnyolódások és gáncsoskodások után erre a sorsra jutott az önszugesztio is. Az évtizedek múlásával sorra jelentek meg az Emil Coué és szerzőtársai által írt művek.

Ezek közé tartozik Coué-Baudain-Lebzelter: A gyógyító erő című könyv is. A korábbi tanulmányok összegzéseként ezzel a mondattal indítják művüket a szerzők: „*Már-már elképzelhetetlen, hogy a gyógyításhoz és az örömteli élethez szükséges erő egyetlen szóval fejezhető ki, ami nem más, mint a hit. A betegséget mi tesszük naggyá! Szinte már hatalmassá. A betegségnek a mi hitünk ad erőt. A hit megvonásával a betegségekkel kapcsolatos fájdalmak és problémák 80%-a magától megszűnik.*” (Ez a mű három sikerkönyv egybekötve. Az első címe: „A gyógyító erő”. A második konkrét betegségtípusok autoszugesztio kezelésével foglalkozik. A harmadik címe: „A gyógyítás forrása”) Ebben a kötetben már praktikus hétköznapi tanácsok is találhatók. Az egyik olvasó pl. arról számolt be, hogy azért nem gyakorolja rendszeresen a gyógyító mondatokat, mert unalmasnak, fárasztónak érzi, és igyekszik hamar túllenni rajtuk. Ez a hozzáállás azonban nem célravezető, mert ez a módszer semmit sem ér motiváció nélkül. Ha fáradtságot érzünk, vagy a gyakorlatot feladatként éljük meg, akkor előbb ezen a problémán kell segítenünk, pl. ezzel az önszugesztio mondattal: Örömmel, lelkesen és felszabadultan gyakorlom a Coué módszert. Ha ezt tesszük, könnyed hozzáállásunk magától kialakul. Másik gyakori probléma: „*Nehezen tudom elhinni, hogy gondolati úton fizikai változást tudok elérni a testemben.*” A válasz: „*Nem fontos elhinni, hogy betegségeink gondolati úton gyógyíthatók. Attól ez a módszer még működik.*” Változtassuk gondolatainkat pozitívvá, és egy idő után tapasztalni fogjuk a hatását. A hit nem egy akarattal létrehozott folyamat, hanem számunkra meggyőző gondolatokkal való azonosulás. Ezek a gondolatok a tudatalattiban megszilárdulnak, és hitté, meggyőződéssé válnak. Ezt követően visszahatnak a tudatunkra, és döntő befolyást gyakorolnak életünkre.

Gyakorlati szempontból igen fontos intelem, hogy ne ébresszünk ellenállást a tanácsainkkal, ne ismételgessünk olcsó, biztató közhelyeket. A pozitív cselekvésre való ösztökélés igen kíváncsú magatartás, de nem minden esetben célszerű alkalmazni. Kedélybetegeknél az a javaslat, hogy „sportolj, mert a testi harmónia jól tesz a léleknek” hatástalan és káros. A kapott válasz szinte biztosan az lesz, hogy: fizikai mozgásra nincs erőm, mert a lelki szenvedéstől olyan fáradékony vagyok. A „legyél következetes, keress magadnak valakit, szedd össze magad végre” hangzású javaslatok pedig valósággal ellenségünkkel teszik a kedélybetegét. Ezek a felhívások szinte dühítik az ebben a betegségben szenvedőket. „Legyek következetes!” Szóval nem vagyok az. „Keress valakit!” Szóval magányosnak látszom. Ebben az esetben minden ilyen jellegű tanács egy negatív szugesztio, hiszen a javaslat felnagyítja a beteg problémáját. Rátereli a figyelmet, és amire figyel, az növekedésre és megvalósulásra törekszik benne. Ne feledjük, ami a lelki harmóniában élő emberek számára logikus, érthető és feldolgozható, az a kedélybetegek lelkében ellenérzést szül.

Ezért tanács helyett alkalmazzunk megítélő magatartást, ami pozitívan szuggerálja őt. Ennek következtében segítő szándékú tevékenységünket nem tudja kritika alá vonni, így tudatos ellenállását megkerülve pozitív gondolataink a tudatalattijába jutnak. Első lépés, hogy türelmesen, értő figyelemmel hallgassuk meg a panaszát. Bármit hallunk, sohase vitatkozzunk a kijelentéseivel még akkor sem, ha ellenkezik a meggyőződésünkkel. Amennyiben önpusztító gondolatokat is hangoztat, szelíden, de következetesen kérjük meg ennek befejezésére. A panaszáradat után az ilyen ember többnyire tanácsot vár tőlünk, ami komoly csapdát jelent az óvatlan segítő számára. A kedélybeteg ugyanis valójában arra vár, hogy a segítő célú megjegyzéseket ízzé-porrá zúzhassa az általa ésszerűnek talált érveivel. Elméjének erős, önigazoló jellege arra készíti, hogy a kapott tanácsok helytelenségét, teljesíthetetlenségét, értelmetlenségét bizonyítsa, ami azt igazolja, hogy valóban bajban van, és ez tovább erősítheti fájdalomteremtő világképét.

E zsácutca elkerülése érdekében ne vonjuk kétségbe fájdalmát. Közljük vele, hogy tudatában vagyunk szenvedésének, tehát nem vitatkozunk vele. Így nem váltjuk ki a készenlétbe helyezett ellenőrzését. Ha a fájdalom meglétének ténye kapcsán nem alakul ki közöttünk nézeteltérés, a megoldás kulcsa a kezünkbe kerül, mivel a hozzánk forduló személy szuggerálható lesz. Befogadókészségét növeli, hogy elméje kíváncsivá válik. Fel volt készülve minden ésszerű és jobbító tanács megtorpedozására, de semmilyen tanácsot sem kapott, sőt mi több, elfogadó állásponttal találkozott. Ez a helyzet a fájdalomteremtő beállítottságú elmét meglepi, megzavarja. Ekkor kell alkalmazni a pozitív szuggesztiót, mivel ezek most a tudat ellenállása nélkül, akadálytalanul a tudatalattiba hullanak, és idővel megvalósulnak. Az elfogadó jellegű pozitív szuggesztiók megfogalmazása az egyén elvárásaitól, és a szituációtól függ. Általában ilyen jellegű mondatok a legeredményesebbek: *„Azt gondolom, hogy egy új életút vár rád, egy harmonikus életvitel, de erre senki sem tud téged rávezetni, mert ennek megtalálására te vagy a legalkalmasabb.”* Miután az új életút megtalálása öreá van bízva, ezért nem alakul ki benne ellenállás a javaslattal szemben. Egy másik befogadásra alkalmas mondat így hangzik: *„Akármilyen problémával küzdesz jelenleg, te olyan ember vagy, akinek nincs szüksége tanácsra. Az életben eddig minden nehéz helyzetben feltaláltad magad, rövidesen megleled a kiutat a jelenlegi problémáidból is. Ha valaki befolyásolna téged ebben, csak megzavarná a megújulási képességedet.”* Miközben arról beszélgetünk a beteggel, hogy nem kívánunk beleavatkozni az életébe, folyamatosan szuggeráljuk azáltal, hogy felhívjuk a figyelmét a megújulási képesség fogalmára. Olyan személyként állítjuk be őt, mint akiben ez a képesség tökéletesen működik. Ez a megítélés beépül a tudatalattijába, és megvalósulásra törekszik.

A pozitív szuggesztiók eredményes átvitele után vizualizációval segítsünk abban, hogy képzelőreje elindíthassa őt a pozitív gondolkodás útján. Ezt ehhez hasonló képekkel tudjuk elérni: *„Te most egy olyan teremben vagy, ahol háttal állsz a kijáratnak. Ezért bármerre nézel, falakat látsz magad körül. Ez a bezártság, a kiúttalanság érzetét kelti benned. De abban a pillanatban, ahogy megfordulsz, nem csak a falakat fogod látni, hanem a kijáratot is. A kiúttalanság érzése mindjárt szertefoszlik.”* Most következik a szuggesztiós technika lényege, amelyben a beteg elképzei, megteremti magában a kijutás képzetét, és ez a képzet addig alakul, formálódik benne, amíg képes lesz kivezetni őt a kilátástalannak tűnő helyzetéből. *„Te mindig dinamikus, mozgékony személyiség voltál. Ezért addig helyezkedsz, forgolódsz, míg egyszer csak beállsz a kijárat irányába. Egy nem várt közeli pillanatban magadtól rádöbbsz, hogy kijutottál.”* A problémamegoldó szuggesztiót anélkül juttattuk el, hogy egyetlen tanácsot is adtunk volna. Nem készítettük az illetőt semmilyen akaratú tevékenységre, erőfeszítésre, sőt még arra sem adtunk lehetőséget, hogy ellenálljon nekünk. Szuggesztióink elindított benne egy olyan öngerjesztő folyamatot, amelyben ő maga találja meg a kibontakozás számára legelőnyösebb módját.

Végül érdekességként megemlíthető még, hogy az önszuggesztió már 2000 évvel ezelőtt is ismert volt. Egy legenda szerint a Csendes-óceán szigeteinek lakói a Plejádok csillagrendszerből érkeztek a *„fehér fény sugarain”*. Azt, hogy ez igaz-e vagy sem, nem tudjuk, de az biztos, hogy magukkal hozták a Huna-filozófiát. Ennek a titkos tannak az alkalmazásával csodaszámba menő eredményeket és gyógyulásokat értek el. A nyugati világ csak napjainkban, a Huna életfilozófia rekonstruálása után jött rá, hogy a modern pszichológia eredményei már évezredekkel ezelőtt ismertek vol-

tak Mi nem tettünk mást, mint újra felfedeztük a lélek rejtelseit, és az agyunk által kínált lehetőségeket. Ezeket „önszuggesztió, pozitív gondolkodás, Agykontroll, telepátia, távgyógyítás” stb. címkével ellátva alkalmazzuk abban a hiszemben, hogy új utakra léptünk a pszichiátria területén. Ez azonban tévhit, amit könnyen megcáfolhatunk a Huna hét törvényének felidézésével:

1. A világ olyan, amilyennek gondolom. Én vagyok saját világom teremtetője. Kezdve legközelebbi családtagjaimon, barátaimon és közvetlen környezetemen, rajtuk keresztül pedig országom és a világ alkotója vagyok. Csakis rajtam múlik, hogy szépnek, nagyszerűnek vagy szomorúnak, nyomasztónak találom a világot.

2. Lehetőségeimnek nincsenek határai, mindent elérhetek, minden hozzáférhető számomra. Mi magunk teremtjük korlátainkat, amelyeket aztán félünk átlépni. Pedig egyre gyakrabban találkozunk azzal, hogy ami tegnap lehetetlen volt, az ma valóra vált.

3. Minden erő bennem van; csakis tőlem függ, hogy azzá váljak, aki lenni akarok. Csak nekem van annyi erőm, hogy megváltoztassam az életem. Kizárólag én vagyok képes meggyógyítani magam. Mások támogatnak, segíthetnek, de minden rajtam múlik. Csak én irányíthatom önmagam, a fejlődésemet.

4. A szeretet azért van, hogy boldog legyek. Szeretem és elfogadom magam. Mindent elkövetek, hogy boldog legyek. Szeretemet másoknak is átadom. Ha minden hibámmal és erényemmel el tudom fogadtatni magam, csak akkor tudok másokat is elfogadni olyannak, amilyenek; érzelmeikkel, előnyös és hátrányos tulajdonságaikkal együtt anélkül, hogy megpróbálnám magamhoz hasonlítani őket.

5. Az energia oda folyik, ahová én irányítom. Sem a távolságnak, sem a terepviszonyoknak nincs jelentőségük. Ennek köszönhetően a távolságot legyőzve alkalmazhatjuk a különböző gyógy módokat. Hasonló elv alapján működik a telepátia és a telekinézis.

6. Most van életem egyetlen pillanata. Kár a már megtörtént eseményeken való rágódásra energiát pazarolni. A múltat sem befolyásolni, sem megváltoztatni nem tudjuk. A jelen pillanatra összpontosítsunk, amely jövőnk építményének alappillére.

7. Mindent hatékonyan és jól csinállok. Ha egy feladatot nem tudok tökéletesen teljesíteni, nem keltek magamban büntudatot (hacsak nem megvetően vagy figyelmetlenül csináltam). Legközelebb jobban csinálom a múltkori tapasztalatokra támaszkodva.

Egy új keletű hír szerint az ókori Európában szintén ismert módszer volt az önszuggesztió. A Théba romjai alatt talált legrégebbi egyiptomi papiruszokon ez áll: „*Fektesd rá a kezed, hogy enyhítsd a karod fájdalmát; és mondd azt, hogy a fájdalom megszűnik.*”

Az autogén önsegítő és gyógyító módszerek között a spontán összemosódásokon kívül tudatos egymásba ötvözések is létrejönnek. Ezek közül legsikeresebbnek az „Elmének gyógyító ereje” című tanfolyam bizonyult, ami az NLP és az Agykontroll „keresztelésének” az eredménye. Kidolgozásában a világhírű agykontrolloktató Laura Silva (José Silva lánya) is részt vett. A tanfolyam 8 hangkasszettából és munkafüzetből álló anyaga már magyar nyelven is kapható a Hattyúházban. (A címet lásd a III. fejezetben.) Az eredeti angol nyelvű változat olyan sikeresnek bizonyult, hogy az Egyesült Államokban, 1996-ban elnyerte az év legjobb személyiségfejlesztő kiadványának járó díjat. Időközben mód nyílt arra, hogy itthon is elvégezzük ezt a tanfolyamot. A neves amerikai tanárok által (tolmácsolás útján) tartott kurzus költsége kissé soknak tűnik, de ebben az árban már benne van a 8 kazetta ára is. Az időszakonként tartott tanfolyamok helye és időpontja az „Alfajárók”-ban található meg.

A kurzus célja, hogy a résztvevőket megtanítsa arra, miként lehetnek sikeresebbek a munkahelyükön, hogyan találjanak örömet a munkájukban. Elvégzése után sokkal energikusabbá és produktívabbá válnak, hozzáférnek az elméjük legmélyén rejlő hatalmas erőhöz. Lelki békében, anyagi bőségben élnek, le tudják győzni a betegségeket és rossz szokásokat. Ezen túlmenően örömteli kapcsolatokat alakítanak ki, le tudják vezetni a stresszt és az aggodást. Képesek maximumra növelni a kreatív, problémamegoldó képességeiket azáltal, hogy felébresztik magukban azt a ragyogó, megvilágosodott lényt, aki valójában nem más, mint ők. A használók egyike így nyilatkozott erről a kazet-

tasorozatról: „A módszer pontosan úgy működik, ahogy ígérték. Azt azonban nem sejtettem, hogy egy szuperszonikus repülőt kapok. Olyan gyors és hatalmas belső változásokat indított el bennem, hogy időnként csodálkozva kérdezem magamtól: Valóban én vagyok ez az ember?”

Az élet értelme

A manapság oly divatos pozitív gondolkodás, az élet nehézségeinek minden áron való elkerülése vagy letagadása társadalmi méretű szenvedésfóbiává nőtte ki magát. Különösen a fejlett nyugati országokban a társadalmi kapcsolatok nem tűrik a negatív közléseket. Az emberek elfordítják a fejüket az élet sötét oldalától, nem illik beszélni a bajainkról, gondjainkról. Erre a célra pszichoanalitikust kell fogadni, akinek nem csekély összegért következmények nélkül elpanaszolhatjuk a bánatunkat. Ezt a beállítódást szolgálják az egyre szélesebb választékban megjelenő „happy” könyvek is, amelyek arról szólnak, hogy miként legyünk sikeresek, hódítóak, gazdagok, karcsúak, villogó fehér fogúak, és örökké mosolygók, vagyis hogyan hazudjuk sikerré kudarcainkat, miként csaphatjuk be magunkat.

Megkövült bennünk a szerepjátszás kényszere, állandóan derűsnek, jókedvűnek kell lennünk. Aki nem jókedvű úton-útfélen, arra könnyen rásütik, hogy depressziós. Franciaországban az a mondat járja, hogy aki társaságban kétszer egymás után panaszkodik, azt következő alkalommal már nem hívják meg. Ide taszított bennünket a „keep smiling” unos-untalan való alkalmazása, a fogyasztói társadalom teljesítményorientáltsága; A félreértett pozitív gondolkodás, amikor azt hisszük, hogy örömmé kell hazudnunk a kínjainkat. Környezetünk álságos „hurra optimizmusa” folytán lassan átalakulunk a vigyorgó emberek társadalmává. Ma már nem lehet szomorkodni, az érzéseinket nyíltan kimutatni. Még kevésbé illik sikertelennek lenni. Korunk eszményi embere úgy néz ki, mint egy fogpasztareklám. Az állandó műmosoly ragacsosan szétömlik a lényén. Ez az álarc üzleti kellemék, a business-siker záloga. Ha valakitől megkérdezik, hogy van, csak azt válaszolhatja, hogy remekül. Ezért Nyugaton kialakult a képmutatás társadalma. Aki nem újítja meg kétévénként az autóját, akinek a ruhafazonja nem a legfrissebb divat jegyeit viseli magán, aki embertársaival találkozáskor komor, szomorú képet vág, arról a többiek mindjárt tudják, hogy baj van vele. Mivel a bajok legfőbb forrása a pénz, a legvalószínűbb, hogy nincs pénze. Ezzel máris olyan kerülendővé válik, mint egy rühes kutya.

Az életben azonban nem mindig kell jól járni. A siker, a boldogság minden áron való hajszolása annak tudható be, hogy nem ismerjük létünk valódi értelmét. **Az életünket átszövő kudarcok, vereségek és egyéb sorscsapások nem azért érnek bennünket, mert Isten haragszik ránk, hanem azért, hogy a leküzdésük által egyre jobbra, tökéletesebbé váljunk.** Akinek az életében nincsenek nagy drámai problémák, azokra többnyire szürke, eseménytelen sors vár. A kisebb-nagyobb akadályok, bajok azt a célt szolgálják, hogy elősegítsék a lelki fejlődésünket. A lecke megtanulása, a tapasztalatgyűjtés egyre feljebb visz bennünket az emberré válás evolúciós spirálján, melynek végső állomása a Teremtőhöz való megtérés, a vele való egybeolvadás. A reinkarnáció kozmikus körforgásában, a karma és a szabad akarat kettős törvényének sínein építjük magunkat fokról-fokra, annak a tökéletes lénynek a mintájára, akitől származunk, és amivé válnunk kell. Aki eljut addig a felismerésig, az már nem teherként vagy üldöztetésként éli meg a különböző szerencsétlenségeket, hanem úgy tekinti őket, mint kihívásokat, mint a tanulás, a felemelkedés lehetőségeit.

A sorsunkhoz való rugalmas alkalmazkodás, a nehézségekkel való szembenézés elengedhetetlen feltétele annak, hogy sikerrel vegyük az akadályokat, és ne kényszerüljünk a lecke megismétlésére. Fogadjuk el tehát a sorsunkat olyannak amilyen, és ne akarjunk a lényunktől, az adottságainktól idegen életet kreálni magunknak. Ez persze nem jelenti azt, hogy mellőzzük a modern pszichiátria eredményeit, de ezeket ne arra használjuk, hogy mindenáron megváltoztassuk vele a sorsunkat, könnyebbé tegyük az életünket, hanem arra, hogy felfedezzük általa önmagunkat, előnyös tulajdonságainkat, és eddig ki nem fejlesztett képességeinket. A pozitív gondolkodást és egyéb pszichoorientációs módszereket konstruktív módon alkalmazzuk, vagyis ne a pillanatnyi vágyainkat, sekélyes ösztöneinket elégítsük ki vele, hanem állítsuk a spirituális fejlődésünk szolgálatába, hogy hatékonyabban teljesíthessük a jelenlegi életünkre kiszabott feladatainkat. Problémáink szőnyeg alá sepr-

rése sem segít rajtunk. A halogató taktika csak növeli a belső feszültséget. Az elfojtott düh, keserűség, bánat egy idő után robbanásszerűen tör ki belőlünk, és óriási pusztítást okoz a környezetünkben. Ha nem tudunk szembeszállni a bennünk lakozó démonokkal, akkor nem tudjuk átformálni őket pozitív hatást kifejtő erőkké.

A gondolkodó ember attól szenved a legjobban, hogy nem látja az őt ért gyötrelmek és sorscsapások értelmét. Nincs tisztában az élet valódi céljával, azzal, hogy mi végre vagyunk mi itt a Földön. Korunk embere nehezen békél meg a gondolattal, hogy a szenvedésnek és az önfeláldozásnak van értelme. A gondokat súlyosbítja, hogy nem ismerik a lelki fejlődést szolgáló erők működési mechanizmusát sem. Ezekre a kérdésekre az „Ezoterikus körkép”-ben már kaphattunk választ; így tudjuk, hogy a fejlődés motorja a Jó és a Rossz szüntelen küzdelme, egymásnak feszülése. Azt azonban kevesen tudják, hogy a két erő lényegében ugyanazt a célt szolgálja. Sokan viszolyognak a Rossz minden megnyilvánulásától, pedig már Jézus is megmondta: *„Olyan gond nincs, ami ne hozna a kezébe ajándékot neked.”* Egy másik kijelentése szerint: *„Az orcának szomorúsága által jobbra válik a szív.”* Az élet nehéz; a gondokkal szembenézni, és azokat megoldani fájdalommal jár. Mégis éppen a felismerésük és megoldásuk folyamatában rejlik az élet értelme. Meg kell érteni a szenvedés szükségszerűségét, fel kell ismerni az értékét, hogy elfogadjuk a problémák megoldásával járó fájdalmat.

Nem kell tehát annyira iszonyodni a gonosz erőktől, mert ezek végső soron a javunkat szolgálják. Ez a felfogás az irodalmi művekben, pl. Madách: Az ember tragédiájában, vagy Goethe: Faust-jában is visszatükröződik. Ez utóbbi műből idézve Mefisto így felelt a kilétét firtató kérdésre: *„Hogy ki vagyok én? Aki örökké rosszra tör, de jót művel.”* A sátáni erők megnyilvánulása tehát úgy is felfogható, mint egyfajta katalizátor életünk kiteljesedésének folyamatában. Ennél is kifejezőbben érzékelteti ennek a transzcendentális eszmének az igazságát az alábbi apokrif idézet. Amikor Lucifer megmutatkozott igazi valójában a Paradicsomból kiűzött Ádámnak, így szólt hozzá: *„Én voltam az, aki ellenedre tett mindig, hogy megteremtsem megváltásod lehetőségét. Gyűlöltél engem időtlen idők óta, de mostantól áldani fogsz, mint üdvösséged útjának kikövezőjét a Mindenható felé. Én utáltattam meg veled a fizikai lét minden csapdáját, vágyait, kicsinyes céljait; én rángattalak ki az anyag eónok óta tartó tespedéséből. Azt is nekem köszönheted, hogy a sors kemény csiszolókövén elszenvedett megpróbáltatásaid után felragyogott benned a küldetés gyémántja, és megmutatkozott éned alantas ösztönöktől mentes valódi értéke. Kövess most engem Ádám, hogy tovább világítsam utadat az Úrhoz!”* Lucifer ezzel zárta felvilágosító nyilatkozatát: *„Küzdezt kívánok, diszharmóniát, mely erőt ad, új világot teremt.”*

Azt persze nem lehet állítani, hogy a Sátán tevékenységét az irántunk való jóindulat vezérli. Mint tudjuk, Lucifer nem más, mint egy bukott angyal, aki főként azért vállalta a megkísértés, az ártás, a pozitív törekvések akadályozójának szerepét, hogy bebizonyítsa az Úrnak az ember eredendően bűnös természetét. Annak érdekében, hogy a tevékenysége minél hatékonyabb legyen, ott él és munkál az emberi élet minden frontján, minden szintjén. Sikerének legfőbb támasza az emberi félelem, a magát fel nem ismerő, küldetését fel nem vállaló, földhözragadt ember büntudatos félelme. Fáradhatatlan buzgólkodásával azonban végső soron a fejlődés ügynökévé, a felemelkedés kelletlen segítőjévé válik. Az étellel járó szenvedések felvállalása és átélése természetesen nem könnyű dolog, de a túlvilági segítőkink vigyáznak ránk, és maximális együttérzéssel viseltetnek irántunk. Tisztelik a küzdelmeinket, még a veréseinket is. Részvétellel nézik a bukásainkat, meggyötört, beteg testünket, lelki kínjainkat tükröző fájdalmas tekintetüket. Ők már végigjárták ezt az utat, és tudják milyen nehéz embernek lenni.

Különösen nehézé teszi ezt a folyamatot, hogy a Gonosznak van egy pillanata, amikor teljes diadalra jut. Ilyenkor még Isten sem fogja le a kezét, mindent megtehet. Ekkor senki sem segít, az üldözött embert elhagyja a hite, a reménysége. Ezen a holtponton át kell lendülni, mert aki itt megáll, az lezuhan. Aki pedig lezuhan, annak újra kell kezdenie mindent. Ha sikerült túljutni rajta, akkor visszanezve már látja az ember, hogy a szenvedésnek, a pokoljárásnak értelme van, mivel csak ebből a mélységből lehet fellendülni a magasságba. A holtponton az elhagyatottság érzése rémületes, de szükséges; mert az újjászületés előfeltétele, hogy mindennek szét kell törnie, meg kell semmisülnie, amit a lélek korábban értéknek vélt. Az énnel fel kell áldoznia magát, ez az újjászületés ára.

A magnak is el kell rothadnia, meg kell semmisülnie ahhoz, hogy kicsírázhasson, és új termést hozhasson. A feltámadást tehát megelőzi a széttépés, a semmibe zuhanás élménye. Ezt az érzést még az isteni lényeknek, így Jézusnak vagy korábban Baalnak, Ízisznek, Ozirisznek is meg kellett tapasztalnia.

Különös hévvel használja ki a Sátán ezt az időszakot arra, hogy a végsőig elkeseredett lelket megszerezze magának. Ebben a stádiumban az egyén teljesen magára marad. Minden kezdeményezése kudarcba fullad, kapcsolatai lebénulnak, még közvetlen családtagjai is elfordulnak tőle. Semmilyen téren semmiféle kitörési lehetőség nem nyílik számára. Ekkor a pokol angyalai felvillantják előtte a hirtelen meggazdagodás, illetve az erkölcsi normákkal össze nem egyeztethető eszközöket igénylő gyors karrier lehetőségét. Ha az üldözött ember ezt elfogadja, akkor a sorsa a kitartás hiányából eredő bukásnál is tragikusabb lesz. Az áldozat helyzete kezdetben az elvárásainak megfelelően alakul, mivel a Sátán eleinte látványosan betartja ígéreteit. Kívánságának megfelelően egyre feljebb segíti szövetségesét a társadalmi ranglétrán. Mind több hatalmat és pénzt ad a kezébe, hogy később legyen mivel visszaélnie. Arra vár, hogy követője elbízza magát, sikereit saját képességeinek tulajdonítva eltelve önmagától, fejébe szálljon a dicsőség. A felduzzasztott egójú ember ugyanis már nem törődik a környezetében élők véleményével, minden tettét saját beszűkült tudata, és háttartalan egocentrizmusa szabja meg. Egy idő után már egyáltalán nem hallgat a józan ész szavára, tévedhetetlennek, és korlátlan hatalmúnak képzei magát. Ekkor lecsap rá a sötétség fejedelme. Olyan kényszerhelyzeteket idéz elő az életében, amelyek sajátos gondolkodásmódja folytán mind inkább a bűn útjára sodorják őt. Amikor már nem tud szabadulni az örvényből, a pusztítás szolgálatába állítja. Rákényszeríti, hogy hatalma, vagyona és képességei teljes bevetésével a világ romba döntésére törekedjen. Miután már oly mélyre süllyedt a bűn fertőjében, hogy elkerülhetetlen a bukása, magára hagyja őt. A halála után azonban megragadja áldozata lelkét, és magával viszi a pokolba, ahol az idők végezetéig szolgálatában tartja.

Ezt a folyamatot legszemléletesebben a nagy francia forradalom egyik vezéralakjának élete bizonyítja. Jean-Paul Marat a szigorú neveltetésének és műveltségének köszönhetően már 16 éves korában házitánító lehetett egy gazdag kereskedő családjában, Bordeaux⁴⁴-ban. Három év múlva Párizsba utazott, hogy továbbtanuljon. 1766-ban Angliába menekült. Összesen tíz évet töltött itt. Orvosi tanulmányokat folytatott, és doktori diplomával tért haza. Visszatérése után Artois⁴⁵ gróf testőrségének orvosává nevezték ki. Közben tudományos és filozófiai könyveket publikált, amelyek közül a legjelentősebb az „Esszé az emberi lélekről” és „A rabszolgaság bilincsei”. Csálódottságára azonban mindkét könyv megbukott. Hasonló sors várt könyveire az orvostan, a fizika és az optika területéről. Marat egyre jobban meg volt győződve arról, hogy ő egy el nem ismert génusz, akit nem értenek meg, akiről a környezete nem vesz tudomást. Élesztgette magában a keserűség tüzét, és egyre mélyebbre süllyedt embertársai iránt érzett beteges gyűlöletében. Sokáig tűrt, majd forradalom lehetőséget kínált neki a törlesztésre, a visszavágásra. Sikertelenségért ugyanis elsősorban a gazdagokat, az ország sorsával mit sem törődő arisztokratákat hibáztatta. Ez a gyűlölet hajtotta a forradalom viharában.

Amikor a felkelők 1789. július 14-én elfoglalták a párizsi Bastille-t, először tollával vádolta a köztársaság ellenségeinek tartott nemeseket, pénzembereket. E célból létrehozott egy újságot, melyben kemény kritikával illette a hatalom birtokosait. De nem állt meg az írásnál. A Konventben⁴⁶ – ahová 1792-ben, mint Párizs képviselőjét választották meg – uszító szónoklatokat tartott. Beszédeiben hevesen támadta a „haza árulóit”, és példás büntetést követelt rájuk. Tevékenysége annyira hatékonyra vált, hogy országszerte a „guillotine⁴⁷ szállítójaként” emlegették. Csupán névének pusztá kiejtése mély félelmet ébresztett mindenkiben. Robespierre⁴⁸ mellett Marat lett az

⁴⁴ bordó

⁴⁵ artua

⁴⁶ francia parlament a forradalom idején

⁴⁷ gijotin

⁴⁸ robeszpier

egyik megteremtője annak a forradalmi terrornak, melynek szörnyűségei mintegy 40 ezer áldozatot követeltek. A francia nemesség, a bankárvilág, később az értelmiség színe-javát vérpadra küldték.

A sors azonban rá is lecsapott. A karma egy elszegényedett vidéki arisztokrata lányát, Charlotte Corday⁴⁹-t jelölte ki az ítélet végrehajtására. Amikor Párizsban kitört a forradalom, lélegzet-visszafojtva figyelte a híreket. Gyerekkorától fogva magával ragadták az ókori Hellásról és Rómáról szóló olvasmányai. Talán e könyvek befolyása alatt gondolta azt, hogy a római köztársaság új megfelelőjének kell megszületni, ez lett volna a hősi erények országa. Nagy lett azonban a csatódása, amikor 1793-ban a jakobinusok ragadták magukhoz a hatalmat, akik közt Marat játszotta a kulcsszerepet. Ezért Párizsba utazott, hogy megölje a zsarnokot. Környezetének éber örökösére ellenére sikerült bejutnia a házába. Árulónak adta ki magát, aki feladta a Caenben szökött girondistákat⁵⁰. Marat éppen fürdött. A kádban ült, letakarva egy koszos lepedővel és egy deszkával, amin írt. Kendőbe csavart zsíros haja, sárga bőre, sovány tagjai, feldagadt ajka egyértelművé tette, hogy milyen beteg. A felsorolt neveket Marat szorgalmasan felírta, és csak ennyit mondott: „Rendben. Egy héten belül guillotine alá kerülnek.” Ekkor Corday elővette a blúza alá rejtett kést, és nagy lendülettel Marat szívébe döfte. A rendkívüli erővel és elszántsággal végzett szúrás azonnal végzett a zsarnokkal. Végül a merénylet is a guillotin alatt végezte. A karma ismét beteljesült, a végrehajtást végző gonosz erőknél nem volt többé szükségük rá.

Aki tehát hisz a démoni erők megtartó erejében, az nagyot csalatkozik. Lucifer sohasem viseli gondját követőinek. Először elhiteti, majd kihasználja, végül megcsalja és tönkreteszi őket. A Sátán nem barátja az embernek, hanem ellensége. Csak addig támogatja a híveit, amíg a hasznukat látja. Utána letaszítja őket a pokol feneketlen bugyraiba, és a fejükre olvassa minden bűnüket. A saját birodalmában kíméletlenül megtorolja a legcsekélyebb vétkeket is. Nincs kegyelem, nincs irgalom senkinek sem. A rossz oldalról elfogadott segítség ára a végleges bukás, a visszafelé fejlődés lesz. Aki ily módon bukik el, annak többé nem adatik meg az újbóli felemelkedés lehetősége. A Gonosz fejedelme mindent ígér, de semmit sem ad. Örömet ígér, de méregpoharat nyújt. Mennysorságot ígér, de a pokol rettenetébe taszít. A kezdeti talmi ragyogás vége halálos sötétség lesz. A kezdetben elkábított áldozatára később alattomos módon lecsap. Halálos öleléséből nincs szabadulás. A folyamatos hergelés egy idő után már annyira rögeszméssé teszi az áldozatot, hogy képtelen józanul gondolkodni. A gyűlölet átjárja minden porcikáját, a harag teljesen elönti az agyát. Ekkor – mint a rodeóversenyeken – felemelik előtte a sorompót, és rászabadítják a mit sem sejtő ellenségre.

Az ókorban szinte napirenden voltak az efféle megtorló akciók. A Római Birodalmat pl. Attila, a hun király büntette erkölcstelen életmódjuk és a rabszolgákkal szemben tanúsított embertelen bánásmódjuk miatt. A hun király még büszke is volt erre a szerepére. „Isten ostorának” nevezte magát. Az ő esetében nem volt szükség szisztematikus gyűlöletkeltésre Európa népei iránt. Elég volt megcsillantani előtte a világhatalom lehetőségét. Aztán amikor már nem volt rá szükség, őt is utolérte a végzete. A menyegzői tivornyázás után ifjú feleségének ágyában gutaütést kapott, és meghalt.⁵¹ Vele együtt eltűntek a hunok is Európából. A Római Birodalom megbukott, a latinoknak még az írmagját is kiirtották. Isten ítélete ez esetben is maradéktalanul beteljesült. Az ítélet végrehajtója pedig nem nyert jutalmat. A túlvilági lények nem mutatkozhatnak előttünk, egyébként sem szeretik beszennyezni a kezüket vérrrel, ezért velünk végeztenek el a piszkos munkát. „Isten pallosának” kiválasztása, sanyargatása vagy elkábítása a Sátán feladata. Ha csak játszunk a vele kötött szövetség gondolatával, már nem szabadulhatunk tőle. Elveszítjük az uralmunkat önmagunk felett, személyiségünk eltorzul, gondolatainkat, cselekedeteinket már nem tudjuk irányítani. A gonosz hatalom addig űz, hajt bennünket, amíg le nem ránt minket a pokol bugyraiba. Előbb az életünket veszi el, aztán a lelkünket is birtokba veszi.

A lélek megrontására törekvő erők esélyeit jelentősen növeli, hogy a „taposómalomban sínylődő”, magára hagyott ember egy idő után „akár az ördöggel is szövetkezne”, csakhogy kijusson re-

⁴⁹ sárlott kordé

⁵⁰ zsirondisták = a Konvent képviselői

⁵¹ Más források szerint felesége mérget kevert a borába. A szép Ildikót a bizánci császár küldte a hun udvarba, hogy csábítsa el, és mérgezze meg Attilát.

ménytelennek látszó helyzetéből. Amikor ez a gondolat megfogalmazódik benne, nem sokkal utána megérkezik a segítség, de sajnos nem a megfelelő oldalról. Azért is nehéz visszautasítani a sátáni segédkezet, mert eleinte egyáltalán nem lehet megkülönböztetni az isteni segítségnyújtástól. Amikor egyértelművé válik, hogy a gonosz erők hálójába kerültünk, már nincs menekvés, sorsunk az előbbiekben leírtak szerint fog alakulni. Ezt a csapdát csak egy módon lehet elkerülni: türelemmel, kitartással, mély alázattal és hittel. Hinnünk kell benne, hogy egyszer véget érnek szenvedéseink, és nem szabad engedni az ördögi csábításnak. Isten nem hagyja elveszni az állhatatos embert, előbb-utóbb megérkezik a jó oldalról is a segítség. Ha már végképp fogytán a türelmünk gondoljunk arra, hogy még mindig jobb sikertelenül a mennyországba kerülni, mint a Sátán cimborájaként a pokolba.

A megállíthatatlan pusztulás katarziséját nem csak a felemelkedésre törekvő egyénnek kell átélnie, hanem minden civilizációnak ez a sorsa, fejlődésüknek ez egy elkerülhetetlen mérföldköve. A mi társadalmunk sem kivétel ez alól, erre már 2000 évvel ezelőtt felkészítettek bennünket a „világvégéről” szóló próféciaák. Nem törvényszerű azonban, hogy visszazuhanjunk erről a fordulóponttól, és apokaliptikus állapotok közepette bekövetkezzen az „utolsó ítélet”. Ha elég erősek vagyunk, és józanul irányítjuk az életünket, akkor a totális megsemmisülés élményét átélve túllendülhetünk a holtpontra, és megúszhatjuk a tragédiát. A XX. század szörnyűségei még nem értek véget, a tudati felvilágosodást és a paradigmaváltást követő társadalmi átalakulás még hátravan, de ha sikerül megőrizni a lélekjelenlétünket, akkor nem zuhanunk vissza, hanem túllendülünk abba a szép új világba, amelyre már oly régóta vágyunk. A velejáró szenvedéseket pedig tekintsük úgy, mint a szülés elkerülhetetlen kínjait. Az anya is boldogan vállalja a szülés fájdalmait, mert mérhetetlen örömhöz és beteljesüléshez jut általa.

A pszichiátriai kutatások legújabb eredményei leküzdhetetlennek látszó szenvedések elviselésére is lehetőséget adnak. Amennyiben emberfelettinek érezzük kínjainkat, lazítsuk el magunkat, és merüljünk el a fájdalomban. Fogadjuk el a szenvedést, mint valami természetes jelenséget. Engedjük neki, ne harcoljunk ellene. Ha egész lényünkkel görcsösen küszködünk, harcba szállunk vele, csak azt érzük el, hogy tovább fokozzuk a gyötrelmeinket. A Jó és a Rossz ugyanis csak megítélés kérdése. Amennyiben úgy fogjuk fel a dolgokat, hogy most ugyan rossz a helyzetem, de később jobbá válhat, és végső soron ez a dolog a hasznomra is lehet, mert tanulhatok belőle, akkor megszabadulunk attól a fojtogató lelki tehertől, ami helyzetünk elviselhetetlenségének érzetét kelti bennünk. Jusson eszünkbe, hogy **a szenvedés lelki fejlődésünk leghatékonyabb elősegítője**, így ha sikerrel túléljük a ránk váró megpróbáltatásokat, akkor mindenképpen értékesebb emberré válunk.

A szenvedések sokszor elkerülhetők lennének, de a legtöbb ember figyelmen kívül hagyja a fenyegető előjeleket, és csak kellemetlen tapasztalatai késztetik cselekvésre. A problémák sohasem véletlenül bukkannak fel az életünkben. A ránk váró szenvedés azt jelzi, hogy szükségünk van az általa elérhető tapasztalatokra. Ha nem így lenne, akkor már az előjelek alapján megtennénk a szükséges intézkedéseket, hogy elkerüljük a veszélyt. Mivel ezt nem csináljuk, ez egyértelmű jele annak, hogy még nem értük el a kívánt szintet. Még nem vagyunk elég érettek ahhoz, hogy a felmerült problémákon túltegyük magunkat. A szükséges szenvedésektől senki sem tud megszabadítani bennünket, mert a fejlődésnek egyetlen szakaszát sem lehet átugrani. Ellene szegülni sem tudunk a folyamatnak, mivel a lélek fejlődése Isten elrendelése, az univerzum természetes rendje, ami alapvetően a mi érdekünket szolgálja.

Sok felesleges szenvedéstől kímélhetnénk meg azonban magunkat, ha előre megterveznénk az életünket. Mindenki saját sorsának a kovácsa. Müller Péter szerint életünk olyan, mint egy vasúti pálya. A vasútépítő mérnök előre megtervezi a vágányt, mert ha egyszer a sín le van fektetve, vakon fut rajta a vonat. Az okos ember ezért előre megtervezi a sorsát, hogy azután simán fusson rajta az élete. A gondos tervezés azonban önmagában nem elég, legalább ekkora gondot kell fordítani a kivitelezésre. Egyetlen hanyagul meghúzott csavar is katasztrófát okozhat, nem is szólva a haragos elemek okozta rongálódásról. Életünket tehát a vasúti pályához hasonlóan állandóan szemmel kell tartanunk, nehogy baj történjen. Elég egy óvatlan pillanat, és máris kisiklik vagy vakvágányra fut az életünk. Ennyi komplikáció láttán most képzeljünk el egy olyan embert, aki még azt a fáradságot sem veszi, hogy kiépítse élete vágányát. Vajon milyen sors vár rá, meddig jut el élete mozdonya a vágány nélküli göröngyös úton? Csoda-e, hogy néhány méter után felborul a szerelvény, és a szinte

még el sem kezdett élet katasztrófába torkollik. Ezután már nem segít sem a sajnálkozás, sem a bűnbakkeresés, sem az átkozódás, sem a letargia.

Világunk kozmikus törvényei

A „Ezoterikus körkép” hasonló alcímű fejezeteiben azokkal a túlvilági erőkkel foglalkoztunk, amelyek az egyén és a társadalom fejlődését markáns módon befolyásolják. Léteznek azonban olyan kifinomult erők is, melyeknek a megnyilatkozásai a legtöbb ember számára észrevétlenek maradnak, és még hatásaikban sem fedezik fel a Földön túli akarat befolyását. Ezek legtöbbször a mindennapjainkban keresendő. A Párizsban élő lengyel író, Mrozek üzeneteit idézve: *„A követek akiket érdemes meghallgatni, mindig szerények és jelentéktelenek. Még az is lehet, hogy álruhában jönnek. Szinte észrevétlenül jelennek meg, és korántsem trombitálják fülünkbe az üzenetet. Ellenkezőleg, mintha másról beszélnének, ha egyáltalán beszélnek. Néha csak jelet adnak, azt is alig-alig; erősen kell figyelni, hogy észrevegyük. Sokszor jelet sem adnak. Csupán feltűnnek valahol messzebb, a háttérben. Jelenlétük maga a jel. Ki akarod fürkészni? Felkészültél az üzenetre? Ha nem, akkor a kürtök, díszmenetek, pecsétek sem segítenek. Nem érted meg, vagy félreérted. A felkészületlennek nem érdemes jelet adni, sőt káros. Figyelnek téged, érett vagy-e már arra, amit tudatni akarnak veled. Meg fogod érteni? Csak amikor felismered a követet az álruhában, akkor látja, hogy jó címre jött. Csak amikor észreveszed a rejtjelet, akkor érdemled ki, hogy megfejthesd. Csak amikor nem vagy benne biztos, hogy megfejtetted, akkor lehet a tied. Gyakran csak egy mondat, egy gesztus eredményez megvilágosodást a mindennapokban, de kizárólag akkor, ha kellően befogadó vagy. Ezért nem szabad lebecsülni senkit és semmit aki előtted áll, és amivel találkozol. Az a valaki vagy valami csak egy pillanatra jelenik meg. Amennyiben nem figyelsz, elveszted a hírt. Nagyon kell ügyelni, és nem szabad hinni a látszatnak. Nem szabad beérni a spontán, meggondolatlan értékelésekkel. Senkit és semmit sem szabad hebehurgyán elküldeni. Mindenütt lehet valami útmutató, egy szál, egy nyom. Fárasztó ez a figyelem, de megéri.”*

Ha egy társadalmilag alattunk álló egyszerű emberrel kerülünk szembe, gondoljunk arra, hogy ő életünk elbírálója. Lehet, hogy a vele való bánásmód lesz a felettünk hozandó ítélet kimondója. Életünk sorsfordulója ugyanis a legtöbbször apróságokon múlik. Amennyiben valaki nem követ el nagy bűnöket, tehát a karma nem határozza meg a sorsát, akkor a Teremtő az azonos képességű emberek közül annak alapján választja ki a kegyeltjét, hogy milyen viselkedést tanúsít a mindennapi életben. Ha agresszív, lekicsinylő vagy pökhendi módon bánunk kiszolgáltatott embertársainkkal, akkor elbukunk a próbán. Isten számára egyértelművé válik, hogy még nem vagyunk elég érettek a feladatra, így kihullunk a rostán. Ekkor Isten szabad kezét ad a démoni erőknek, akik különböző aggályokat, félelmeket ültetnek el az ügyünket elbíráló személy fejében, mely által sorsunk kedvezőtlen irányba terelődik. A leggyakrabban azonban nem történik semmi, csupán a reménybeli felemelkedés marad el. Életpályánk továbbra is a régi marad, és anélkül hogy tudnánk róla, végleg beleragadunk a szürke kisemberek unalmas életébe. Azok sem mentesülnek a megmérettetéstől, akik nem mozdulnak ki hazulról. A családtagjainkkal való gorombáskodás, a szülőkkel szembeni tiszteletlenség ugyanis szintén elmarasztaló ítélethozója lehet ügyeinknek.

Szerencsétlen esetben ez a megnyilvánulásunk teszi fel az „i”-re a pontot, vagyis ennek alapján döntenek úgy a túlvilági hatalmak, hogy nem hárítják el fejünk fölül a ránk leselkedő veszélyt. A közelgő veszedelem természetesen nem a véletlen műve, hanem korábbi életünk valamely vétkének következménye. Az őszinte megbánás azonban képes arra, hogy semlegesítse a büntetést, és ennek egyik módja a példamutató életmód. Ha ennek nem adjuk tanújelét, akkor hagyják, hogy a karma által kiszabott büntetés zavartalanul beteljesedjen. Túlvilági vizsgálóink úgy gondolják, hogy sok tanulnivalónk van még az életben, így lehetővé teszik, hogy a bajok okozta szenvedések tanítsanak bennünket. Ezért van az, hogy egy „szentéletű” embernek az átlagosnál jóval kevesebb nehézséggel kell számolnia a tevékenységében, mert a buktatókat kiiktatják az életéből. Ilyenkor tehát csak a szeretet, a megértés, a humánus, a klasszikus erkölcsi értékrendet követő életvitel billentheti javunkra a mérleg nyelvét.

A kiérdemelt segítség sem harangzúgás vagy üdvívalgás közepette megy végbe. Ha egy megmentésre, bűnbocsánatra érdemes személyre halálos baleset vár, sokszor csak annyi történik, hogy megállítja valaki az utcán, és megkérdezi, hogy hány óra van. Ez a pár másodperces idővesztés elegendő ahhoz, hogy a végzetes ütközést kiváltó teherautó átrobogjon előttünk az útkereszteződésnél. Nem is gondolunk rá, hiszen minden útkereszteződésben százával száguldanak el mellettünk a súlyos gépjárművek. Arra sincs szükség, hogy a túlvilágról leküldjenek egy angyalt, aki földi ember képében megállít bennünket. Elég ha egy arra járó, órát nem hordó agyába villantják, hogy elfeledkezett valamiről. Ezért sietnie kell, hogy idejében odaérjen. Miután csak sétálni indult nem vitt magával órát, így nincs más lehetősége, mint megkérdezi a pontos időt. Senkinek sem tűnik fel, mégis megmentették az életünket. Semmit mást nem tettek, mint a legalkalmasabb pillanatban egy kicsit igazítottak az idő folyásán. Ezt azonban ki kell érdemelni.

Erkölcsei tartásunk vizsgálatának gyakori módja még a megkísértés, becsületességünk próbára tétele. Ennek leghétköznapibb módja, hogy szólunk-e a Közértben, ha a pénztáros tévedésből több pénzt ad vissza nekünk; illetve ha egy másik vevő a kosárban felejtett egy kifizetett árut, azt leadjuk-e az üzletvezetőnek, vagy eltesszük magunknak. Sok ember úgy próbálja kikerülni ezt a bukta-tót, hogy egyszerűen nem vesz róla tudomást, otthagyja az árut. A probléma ily módon való átlépése azonban nem mentesít bennünket a felelősségre vonás alól. Ez esetben az lesz a vétünk, hogy nem-törődőmségünkkel másokat bűnre csábítottunk. Azzal hogy nem számoltuk fel a veszélyhelyzetet, az utánunk jövőket olyan helyzetbe hoztuk, ami lehetőséget teremtett életük félresiklásához.

Ezek az apró bliccelések a legtöbb ember szemében nem számítanak bűnnek, de sértik az örök erkölcsi törvényeket, így kiválóan alkalmasak arra, hogy életünk nagy fordulópontja előtt minősítsenek bennünket. **Az erkölcsi törvények ugyanis maradandóak, és univerzálisak. Minden korban és mindenütt ugyanazok; nem igazodnak a mi egyre romlottabbá váló világunkhoz.** Ennélfogva az etikai vétségek sem maradnak következmények nélkül. Isten ugyan nem büntet bennünket ebben az esetben sem, de nem is tesz semmit az érdekünkben. Tehát minél tiszteletlenebbek vagyunk másokkal, minél becsstelenebbül viselkedünk, annál több baj zúdul a nyakunkba. Minél kevésbé példamutató a viselkedésünk, annál kisebb a boldogulási esélyünk az életben, a túlvilági erők annál kevésbé igyekeznek a bajokat elhárítani a fejünk fölül. Ez alól csak azok mentesülnek, akik pénzért, vagy hírnévért „eladták lelküket” a Sátánnak. Ezek az emberek ennél durvább vétségek elkövetése esetén is fényes karriert futhatnak be az életünkben, mert oltalmunkról a démonvilág gondoskodik. Ennek azonban nagy ára van; haláluk után Lucifer birtokba veszi a lelküket, és mint megvásárolt tulajdonát magával viszi a pokolba.

Az út elején járók először teremtsenek csendet maguk körül, és figyeljék belső működésüket. Ismerjék meg gondolataikat, testük minden rezdülését. Amit így magukról megtudnak, újabb tanuláshoz vezet majd. A megszerzett ismereteket azonnal aktiváljuk mindennapi életünkben, az anyag szintjén. Ez a folyamat nem más, mint az anyag szellemisítése, a hazavezető út építése. Ezt a feladatot soha senki nem végzi el helyettünk, és ezt a folyamatot hit vagy meggyőződés nem helyettesítheti. Ezt a leckét azóta végezzük, amióta létezzünk; és addig csináljuk, amíg a karmikus körforgásban lényünk minden felülete szikrázóan tisztává, csillogóvá csiszolódik. Amennyit egy-egy újraszületésünk során megvalósítunk ebből a munkából, annyit változik asztrális testünk energetikai képlete, következő inkarnációink anyagi alapja.

Sokan vannak, akik környezetükből származó zajok formájában kapják az üzeneteket, eligazításokat. Ez leggyakrabban a bútorok, az ablakok, illetve hagyományos építésű házaknál a mennyezeti gerendák roppanásában nyilvánul meg. Ezt a jelenséget angolul „raps”-nek nevezik, ami rövid száraz koppanásokat jelent. A koncentráció segít, hogy különbséget tudjunk tenni a fa száradásának természetes zaja, és a raps jelzései között. Az utóbbi mindig valami olyan összefüggésben jelentkezik, amelyet értelmesnek lehet mondani. Többnyire szóban vagy gondolatban feltett kérdésre válaszol koppanások, roppanások formájában. Ezek a jelzések valamilyen rend szerint ismétlődnek. Felismerésüket, tudatosodásukat növeli, hogy eleinte nagyon hangosak. Csak sikeres figyelemfelkeltés után halkulnak le arra a szintre, hogy a körülöttünk levők észre sem veszik. Az ily módon kapott üzeneteket azonban fenntartással kell fogadni. A világ ugyanis a dualizmus jegyében zajlik, nem

csak a jó-, hanem a gonosz erők is mozgatják. Nem árt más módszerrel is megvizsgálni a kapott tanács, intelem helytállóságát, mert a kellő szakértelem nélkül végzett ingás jósláshoz hasonlóan ez a módszer is tévútra vezethet minket.

Megbízható támpont lehet azonban a rendkívül alacsony reakcióidő. A bennünket figyelő túlvilági lényeknek igen magas az intelligenciaszintjük, és a legrejtettebb gondolatainkat is képesek kifürkészni. Ennélfogva, ha megfogalmazódik bennünk egy kérdés, még azelőtt megérkezik rá a válasz, hogy a gondolat eljutna a beszédközpontba. Ez a fajta kommunikáció olyan gyors, hogy ki sem mondtuk a kérdést, máris ott van rá a válasz. A kiemelkedően fontos személyeket mind az isteni, mind a sátáni erők szoros felügyelete alatt tartják. Ez a felügyelet a nap 24 órájának minden másodpercében, fáradhatatlanul zajlik. Ilyenkor ha a védett személy hajnalban felébred, és gondjain, bajaiban elmélkedik, ne csodálkozzon azon, ha a megfigyelését végző szellemi lények a maguk sajátos módján választ adnak a kétségeikre. Ilyenkor nem egyszer „kánonban” ropognak a bútorok. Amennyiben a hálószobánkba települt démonnak nem tetszik az őrangyalunk biztató, megerősítő reagálása, rákontráz. Az általa kiválasztott bútorból jelzi, hogy ő is jelen van, és mindent megtesz, hogy a terv, a bennünk megfogalmazódott ötlet ne sikerüljön. A dolog fordítva is működik. Mielőtt a gonosz szellem terveinken málázva végképp elkésérítene bennünket, védangyalunk is megszólal, és egy jól időzített roppanással, a saját bútordarabjával jelzi, hogy ő is a világon van, Istennek is lesz némi beleszólása sorsunk alakulásába.

Médiumi képességek hiányában a túlvilági szférákkal történő kapcsolatfelvétel többnyire ebben a sajátos formában jön létre. Ezen a téren már nálunk is sokan megtették a kezdeti lépéseket. A szakfolyóiratokhoz érkező élménybeszámolókból ezt írta az egyik olvasó: *„Először arra figyeltem fel, hogy ha a televízióban izgalmas filmet néztem, akkor a készülék egyszer csak magától csatornát váltott. Ugyanekkor a szobában gyakran a lámpák is villogni kezdtek. Áramellátási zavarról nem lehet szó, mert amikor a családtagjaim nélkülem nézik a tévét, nem észlelik ezt a jelenséget. Ennél is nagyobb meglepetések értek a számítógéppel. Ha valamiért idegesen ülök a gép elé, akkor a program nem hajlandó elindulni, vagy menet közben mentés nélkül kilép. A szerelő szerint se a géppel, se a programokkal nincs semmi baj. Rájöttem arra is, hogy ha bekapcsoláskor ráteszem a kezem a számítógép burkolatára, akkor nem lépnek fel ezek a hibák. A múltkoriban azt is észrevettem, hogy olyankor amikor ezeken a dolgokon gondolkodom, a bútorok megreccsennek. Mintha valaki hallaná a gondolataimat, és ily módon akarna jelezni. Egyszer így már majdnem morzebeszélgetést tudtam folytatni a különböző zajokon keresztül. Ki, vagy mi okozza ezeket a jelzéseket? Mi történik körülöttem?”*

Az ezoterikus irodalom így ír a látható és láthatatlan világ közötti viszonyról: A nem látható világ szellemi erői csak a végletek esetében lépnek párkapcsolatba a látható világgal. Vagy egyértelműen segítik, vagy egyértelműen visszafogják azt. Amikor az embernél már elkezdődött a szellemi ébredés, kialakul nála egyfajta kezdetleges szellemi látás. A szellemi ébredés éberséget eredményez. Mivel az ébredező éberség óvatos, és a látása sem tiszta még, segítséget igényel az Én. Ez a segítség az egyén szívében és lelkében jelenik meg. A kigyúló fényt a szellemi erők lobbantják lángra. Az illető hívást fog érezni az ismeretlenből. Ez vonzza ugyan az egyént, de egyúttal bizonytalanságot kelt benne, félelemmel tölti el a jövőjével kapcsolatban. Az is előfordul, hogy az Én pánikba esik, küzd a lebomlás ellen. Ennek ellenére a hívás erősödni fog, egyre határozottabb hidat kovácsolva az egyén és a szellemi erők között. Ezen keresztül az Én kommunikálni tud. Vagy elutasítással válaszol, vagy elfogadással. Elutasító válasz esetén a túlvilági erők elengedik őt, vagy átadják egy másik erőnek. Átengedés után a megmérettetés csak stílusában fog különbözni az előzőtől, küldetésében nem. A másik erő is lehetőséget ad az Én teljes ébredésére, de ő a lelkiismeretre hatva, vagy a józan ész értelme által. Ha valamelyik út járhatónak tűnik, az erők újra hívják a választottat. Ebben az életben utoljára. Amennyiben a harmadik hívásra sem reagál határozottan, segítségüket megvonják tőle.

Ideális esetben már az első vagy a második hívásra engedelmeskedő Én szellemi segítséget kap. Ez lehet egy, de több szellemi vezető is. A szellemi vezetők száma és milyensége az Én önkéntes vállalásától függ. Midőn egyre nagyobb és nagyobb kihívásokat vállal magára, a szellemi vezetők összetétele is igazodik hozzá. Tanácsadóink számának növelésével, a túlvilági kapcsolat elmélyíté-

sével azonban nem vész el a szabad akaratunk. Ily módon senki sem válik telefonkészülékké, mint a médiumok. Felfelé való haladásunkban lesznek állomások, amikor vezetőink nem gyorsítanak, hanem éppen lassítani fognak dolgainkban. Ez a szabad akarat blokkolásának tűnhet, holott éppen annak megőrzését szolgálja.

Tehát a cél az ébredés, az éberség, a beavatottság, az újjászületés elérése. Ezen az úton látszólag egyedül megyünk végig, de a túlvilági erők segítségével. Az úton haladva nincs helye tévódásnak, mert akik meghátrálnak, vagy visszautasítják a magasabb szférák hívását, még a megszólításra közömbösen reagálóknál is mélyebbre süllyednek. Őket a legalacsonyabb szférából érkező erők kísértik meg, általában sikerrel, hiszen gyors és könnyű győzelmet ígérnek. Mint már szó volt róla ezt az első időkben látványosan be is tartják. Miután ezek az erők nem terhelik az Ént, hanem éppen ellenkezőleg a tehermentesítésére törekednek, megnövelik az amúgy is hatalmas egót. Ahogyan nő az ego, úgy vész el a test-, a szellem-, és a lélek segítő ereje. Aki eltelik önmagától, annak Énje egyre feljebb kerül, elfelejtve a múltat ahonnan jött, nem gondolva a jövőre. Számára csak a jelen marad, ami abban a pillanatban, hogy elszakadt a múlttól, önmagába fordul. Miután teljesen eltelt önmagától és megszakad kapcsolata a kozmikus megtartó erőkkel, a kör bezárul, és a gonosz erők birtokukba veszik az elbukott lelket, mint jogos jussukat. De bármennyire is elbukik az ember, az isteni szikra sosem huny ki belőle. Pokolbéli vezeklése során lelke nem emésztődhet fel annyira, hogy ez a szikra ne lenne képes új életet ébreszteni egy másik inkarnációban. Az újrakezdés szintje azonban sokkal alacsonyabb lesz, mint ahol a bukás előtt állt az egyén, és felügyeletét a démoni lények végzik. Fizikai testben megvan ugyan a lehetősége arra, hogy a megrontó erők késztetéseit elutasítva a megtartó erők szolgálatába álljon, de ez belátható időn belül nem szokott sikerülni.

Mi itt a Földön azt hisszük, hogy magunkra vagyunk hagyva. Bennünket vagy elfelejtettek, vagy nem is tudnak rólunk. Nem érezzük, hogy Isten törődik velünk. A túlvilági intelligencia azonban állandóan szemmel tart minket. Aggódva figyelik lépéseinket, és segítik is, már amennyiben ezt hagyjuk nekik. Erről azonban nincs tudomásunk, mert megszakítottuk korábbi kapcsolatainkat a túlvilággal. Az ősi tudás mára már lesüllyedt a zavaros mesék és babonák színvonalára. Materialista szemléletünk lefagyasztott bennünket az anyagi világra összpontosító érzékeink határai mögé. Anyyira elzártuk magunkat az abszolút világtól, saját tudatalattinktól, hogy az üzeneteket nem vesszük, a világunkat mozgató spirituális erőket nem érezzük. Ez a betokosodás már oly mértéket ért el a világunkban, hogy egyenesen tagadjuk a bennünket körülvevő láthatatlan világ létezését, és aki ezt állítja, azt fanatikus örültnek bélyegezzük, vagy valamely világmegváltó szekta hittérítőjének véljük. Érzékeink nincsenek ráhangolva a magasabb világra. De **attól hogy vakok vagyunk, még nincs sötétség**. Csak mi nem látunk. Az igazi hívők számára azonban ez a csatorna megnyílik, és tudatos formát ölt. Az isteni erők közreműködéséről állandó és konkrét tapasztalataik lesznek.

Fejlődésünk buktatói

A Jó és a Gonosz harca napjainkra annyira kiélezetté vált, hogy aki nem képes a „belső hangra” figyelni, az könnyen letéríthető az igazak útjáról, és a Sátán karmai közé kerülve elkerülhetetlenné válik a bukása. Az „Utóirat”-ban kiemelten feltüntetett figyelmeztetés szerint zürzavaros világunkban már nem található egyetlen olyan pont, gondolatainkban és lelkünkben egyetlen olyan menedékhely sem, ahová ne próbálna utánunk nyúlni a fekete fejedelem, és ördögi serege. Ma már a megtévesztés olyan formákat és módokat alkotott magának, hogy sem a tudás, sem az érzés, sem a tisztulási vágy nem biztosít számunkra biztos fogódzót. Kihasználva a média fejlődésével járó gyors információáramlást, már nem csak tetteleg, az emberek megkísértése útján folyik az ármánykodás. A pokol küldöttei körmönfont praktikáikkal mind több gyanútlan médiumot vesznek rá arra, hogy erkölcsi vagy anyagi előny reményében lépjenek fel közvetítőként az alvilági szféra, és az emberiség között. A különféle fantomok és démonok ezt oly módon érik el, hogy álarcot öltve jóindulatú szellemnek adják ki magukat, illetve újabban Jézus Krisztus, sőt a Mindenható szerepében tetszelegve diktálják hazugságaikat. Gyilkos indulatokkal megmetyelvezett szavaik célja, hogy zavart keltsenek az emberek fejében, kétséget ébresztve bennük eltávolítsák őket a Teremtőtől. Az óvatlan médiumok

által többnyire könyv alakban közreadott maszlag mind jobban megfertőzi a világot. Ezen téveszmék hatására milliók gondolkodása torzul el, mert nem képesek szétválasztani az igazat a hamistól.

Aki megfelelő szellemi képességek nélkül, gyanútlanul veti bele magát ebbe a fajta szakirodalomba, nem tudhatja mi áramlik a lelkébe. A történelmi és tudományos ismereteink átértékeléseként feltüntetett rágalmak, a hamis információk valódiakkal való keverése zavarodottá teszi, és zsákutcába vezeti az olvasót. Nem kevésbé veszélyes az „Utóirat”-ban is említett felhígítás és mellébeszélés gyakorlata. A szemléletesség érdekében hozzunk fel egy példát erre vonatkozóan. Az egyik műben a médium a Bibliának azt a sokakat érdeklő kijelentését szerette volna tisztázni, hogy mit jelent a „próféták nyelveken szólása”. Mi már tudjuk, hogy ezt a képességet a telepátia „Szentlélek” által elősegített gyakorlása tette lehetővé. Ezt látszik megerősíteni az ártó szellemektől érkezett válasz első mondata is, amely így hangzott: *„A nyelveken való szólás képessége nem holmi idegen nyelvek sokaságának ismerete. Sokan ma is ezt hiszik erről a kinyilatkoztatásról...”* Ezután következett a halandzsza, melynek célja, hogy még azt a kevés ismeretet is összezavarja bennünk, amely esetleg elvezethetne bennünket a válasz logikai úton történő kikövetkeztetéséhez: *„...A nyelveken való szólás semmi mást nem takar, mint ismerni az emberi különbözőségeket, a szellemi másságot, és az ismeretek által hidat építeni közéjük. Összekötni mindent, mi van, azzal mi volt, hogy legyen. A próféta tolmács, ki képes bármilyen nyelvi különbséget személyén keresztül áthidalni. Ez hát a nyelveken szólás különös képessége. Tudnotok kell, a próféták nem köztetek járnak, hanem bennetek vannak.”* Ne csodálkozzunk rajta, ha ebből a maszlagból nem tudunk egyetlen értelmes gondolatot sem kihamozni, hiszen a fenti válasz éppen ezzel a céllal született.

Nehogy azt higgyük, hogy a sötét erők képviselői sohasem képesek értelmes választ adni. Amennyiben érdekeik úgy kívánják, mindjárt kitisztulnak gondolataik. Tudjuk, hogy Jézus meszszemenően elítélte az erőszak minden megnyilvánulását. Ezzel kapcsolatos intelmei egyike: *„Ne mondd, hogy bosszút állok rajta. Várjad az Urat, és megszabadít téged.”* Ennek a tanításnak a démoni magyarázata így hangzik: *„Mindnyájunkat érnek sérelmek életeinkben, embertársainktól származó igazságtalanságok. Ezek eredendően bosszúért kiáltanak bennünk. Még abban az esetben is, ha sérelmünk nem egészen helytálló. Sokan nem késlekednek a bosszúval, elégtételt vesznek a saját normáik szerint. Van aki éveket képes várni a bosszú végrehajtásában. A bosszúvágy azonban rengeteg energiát von el, és idővel teljesen beszűkíti a tudatot. A beszűkített tudat torz térlátása lelki korcsosodáshoz vezet. A bosszúra szomjazó végig abban a hitben él, hogy annak beteljesülése után minden más lesz, valamitől megszabadul majd. Az isteni törvény viszont többnyire nem engedi a bosszú beteljesülését. Nem elsősorban a bosszú célpontja miatt, hanem a bosszúálló védelmében. A sors mindig felejtésre készíti a feleket, hogy figyelmük nemesebb célok felé irányulhasson. Aki él a lehetőséggel, tudatosan letesz a bosszúról és megbocsát, az győzedelmeskedni fog. Önkéntes elhatározásával Isten kezébe teszi a döntés jogát. Az isteni döntés minden esetben elégtételt fog szolgáltatni. A számla kiegyenlítése sohasem marad el.”* Ez a magyarázat nem csak meglepően világos, hanem egybevág a Biblia szellemével is. Átadását mégsem a segítő szándék vezette. A sátáni erőknek kedvez a jámbor életmód, mert a megbocsátó ember nem bünteti a bűnöst, nem akadályozza a bűn terjedését. A bosszúálló azonban zavart okoz, gátolja a Lucifer szolgálatába szegődött emberek ármánykodásait, gyengíti a fekete sereget. Ez esetben az a paradox helyzet állt elő, hogy az isteni és a démoni világ érdekei megegyeznek, bár törekvéseik indíttatása merően eltérő alapokra vezethető vissza.

A bibliai intelmek zöme azonban ellenkezik a pokol urának érdekeivel, ezért ezeket igyekszik a legteljesebb mértékben félremagyarázni, valódi értelmüket elhomályosítani. Ebbeli törekvésében néha olyan együgyű magyarázatokra ragadtatja magát, ami már a gügyeség határát súrolja. Amikor a „Szemet szemért, fogat fogért” törvény szimbolikus jelentéséről esett szó, így szólt a kommentár: *„Szó sincs benne bosszúállásról. Sajnos sokan ezt veszik ki belőle. Az Írás ezzel azt akarja mondani, hogy mindenki cserél egyszer azzal, kit irigyelt vagy sajnált.”* Ezután hozzáfűzte még, hogy erre utal a: *„Bűn büntetlenül nem marad”* intelem is. A szellemi kábítás fokozása érdekében ezt a logikai bukfcenet az alábbi badarsággal toldotta meg: *„És milyen jó, hogy az isteni kegyelem ilyen lehetőséget ad. Ennek hiányában karmikus megtorpanások következnének be. Ezek inkarnációs torlódásokhoz vezetnének.”*

A hamis szellemek a vallástól is megpróbálják eltántorítani a hívőket. Ennek leggyakoribb módja, hogy „átírják” a Bibliát. Tagadják Jézus isteni eredetét és a feltámadását. Különösen nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy megingassák az emberek hitét a megváltásban. Azt hirdetik, hogy Krisztus nem halt meg a keresztfán, hanem élve leszállván elmenekült, majd megházasodott, és átlagemberként élt az indiai Kasmírban. Sötét lelkű, ördögi tanácsadók azonban elfeledkeztek arról, hogy áldatlan tevékenységük megkezdése előtt egyeztessék álláspontjukat. Valószínűleg ennek a figyelmetlenségnek tudható be, hogy egy másik könyvben az áll, hogy: *„Jézust nem feszítették keresztre, hanem a latrokkal és más szimpatizánsokkal együtt felakasztották egy vasgerendára erősített fémkampóra. Amikor a tűző napon elvesztette eszméletét korbáccsal kezdték ütlegetni, amitől felrepedt a bőre, és ömleni kezdett a vére. A nagy vérvesztés eszméletvesztést okozott, de ekkor Jézus még nem halt meg. Estére levették a gerendáról, és tömlőbe zárták, ahol vízzel locsolták, hogy magához térjen. Az életre keltés célja azonban nem a megmentése, hanem szenvedéseinek meghosszabbítása volt, mert sebeit beszórták sóval. Az iszonyatos fájdalom hatására reggelre belehalt a sérüléseibe.”* A minden történeti alapot nélkülöző mese első fele ezzel a bugyuta mondattal zárult: *„Mint láthatod a történetből ez valóban így volt.”*

Az óvodás gyermek szintjén zajló meggyőzés így folytatódott: *„Az sem igaz, hogy később feltámadt volna. Annyi történt csupán, hogy a nagy mennyiségű só a meleg ellenére is sokáig konzerválta a testet, ami mondákat szült a nép ajkán. Ahogy a só beivódott a test mélyebb rétegeibe olyan kémiai folyamatokat indított el, amelyek különböző izomtónusokat generáltak. Ezek az önkéntelen mozgások a tudatlan emberek körében életjelnek tűntek.”* A naiv mese arra már nem tér ki, hogy mi lett Krisztus testével, ha nem támadt fel. Úgy látszik „szellemi vezetőnk” fantáziája odáig már nem terjedt ki, hogy miként lehetne egy világszerte ismert személy földi maradványait úgy eltüntetni, hogy ez ne keltse a feltámadás látszatát. Az alvilági szféra érdekeinek angyalbőrbe bújó képviselője azonban nem állt meg itt, hanem tovább folytatta nem éppen áldásos „felvilágosító” tevékenységét.

Böbeszédősége viszont nem növelte mondandója meggyőző erejét, sőt a végén a mese inkább kabaréra hasonlított, mint hiteles történelmi beszámolóra: *„Az sem igaz, hogy Jézus bárkit is feltámasztott volna. Az isteni törvény szerint a magára hagyott testnek szét kell bomlania alkotóelemeire. Ebbe a bomlásnak indult testbe a lélek semmilyen körülmények között nem térhet vissza.”* Milyen igaz! Szerencsére ezt a közöttünk élő avatárok is tudják. Ezért az elhalt testet először dematerializálják, majd a visszamaradt étertest rematerializálásával feltámasztják a halottat. De nézzük csak milyen eljárást alkalmazott a Megváltó, legalábbis komédiaírói babérokra pályázó „tanítónk” szerint: *„Amikor arról olvasunk, hogy Jézus valakit életre keltett, el kell gondolkodnunk, mert nem ez történt. Bizonyos esetekben kómás állapotból hozta vissza az embereket. Szívmasszázs, újraélesztéssel, vagy cukorbetegeknek adalékanyagok bejuttatásával.”* Szegény Jézus! Nem volt elég baja hitetlen kortársaival, még a szájon át történő lélegeztetés és a szívmasszázs technikáját is meg kellett tanulnia, sőt fel kellett találnia az inzulint is, mivel ez az egyetlen „adalékanyag” amivel a cukorbeteg kihozható a kómából. Aki eddig még nem fakadt kacajra, az a továbbiakban megtudhatja azt is, hogy Júdás Jézus testvére volt. Ezek a mocskolódások nem csak a nyomtatott-, hanem az elektronikus médiában is folynak. Az egyik kereskedelmi csatorna dokumentumfilmnek álcázva arról próbálta meggyőzni nézőit, hogy Máriát egy római katona ejtette teherbe, és Jézus törvénytelen gyermek volt.

Időnként ilyen mondatokkal fűszerezi megnyilatkozásait az önmagát Teremtőként feltüntető kéretlen útmutatónk: *„Én nem akarom, hogy imádjatok, nincs szükségem az engedelmisségetekre, és egyáltalán nem szükségszerű, hogy szolgáljatok engem.”* Kijelentéseit az alábbiakkal tetézi: *„A tízparancsolat nem létezik. Kinek is parancsolnék? Magamnak? És mi szükség lenne efféle parancsolatokra?”* Azt nem meri javasolni, hogy valaki kategorikusan tagadja meg neveltetését, vallását. Helyette inkább ezt mondja: *„Maradj hű értékeidhez, mert ezek a te atyáid, és atyáid atyáinak értékei, a barátaidé és a társadalmadé. Ezek képezik életed vázát, és ha elveszítenéd őket, az annyi lenne, mintha felfejtenéd tapasztalataid szövődékét. Inkább vizsgálj meg őket egyenként, darabról darabra. Ne rombold le a házat, de figyelj meg minden egyes téglát, és cseréld ki a csorbákat, repedteket. Mindazokat melyek már nem alkalmasak rá, hogy tartsák az épületet.”* Ezzel a csellel azt próbálja elérni, hogyha az avítnak hitt eszméket elég intenzitással cserélgetjük újra, akkor nagyon ha-

mar „ránk omlik az épület”. Az általa sugallt új eszmék ugyanis egy fabatkát sem érnek, míg a régi, még ha avított és csorba is, egyelőre jól tartja felettünk a „tetőt”.

Sajnos ezzel nem mindenki van tisztában, ezért egyre intenzívebben folyik a „téglák cserélgetése”, erkölcsi értékrendünk szisztematikus rombolása. A legnagyobb kárt a sátáni befolyás alá került szakemberek okozzák ezen a téren. Egy spanyol szociológus pl. ilyen tanácsokkal mérgezi embertársait: „*Nem kell egész életünket egyetlen házastárssal leélnünk!*” Úgy látszik még nem elég gyászos a válási statisztika, nem elég nagy a magányosok és a válási árvák száma. Azoknak a fejében is kell hinteni a konkolyt, akik ha kínlódva is, de kitartanak a párjuk mellett. „*Erre azonban nincs szükség! Váljatok csak nyugodtan!*” – hangzik a biztatás. Tegyétek teljesen tönkre önmagatokat, a társadalmat! Mindez azért fog megtörténni, mert egy botcsinálta, tehetségtelen törtető így akar magának hírnevet kovácsolni. A kibicnek semmi sem drága, mivel a következményeket nem neki kell viselni. Az általa tönkretett embertömegek boldogtalansága nem neki fáj. Ráadásul könyv formájában is terjeszti nézeteit, mételyezi embertársait. Ilyen körülmények között nem véletlen, hogy a hagyományosan katolikus Spanyolországban az elmúlt 20 év alatt 500%-kal nőtt a válások és a különélések száma.

Az erkölcsrombolásban élen járó bulvárlapok is harsognak az efféle címszavaktól: „*A vágnak ellenállni egészségtelen!*” A cikkben egy szexuálpсихológus így biztatja az embereket: „*Nem várható el senkitől, hogy tökéletesen kielégítse egy másik ember igényeit, vágyait. Ha nem kapod meg ott-hon, amire vágysz, akkor keresd máshol. Ma már a kapcsolatok nem életre szólóak. Az érzelmek olyanok, mint az élet. Természetes ívelésük van: kezdetük, kiteljesedésük, végük.*” Aztán a harmonikus házasságban élőket veszi

célba ezzel az ördögi felhívással: „*A tökéletes unalmas!*” – majd hosszas fejtegetés következik a hűtlenség, egymás megcsalásának előnyeiről. Ez a fajta tanácsadás fokozottan veszélyes, mert kinek higgyen a naiv, tapasztalatlan olvasó, ha nem egy szakembernek.

Az évezredek alatt kialakult értékrend belénk vésődése nagy akadálya lehet morális tönkretételünknek, mert ez a téma más művekben is minduntalan felbukkan. Egy nemrég megjelent kötetben pl. az állandó változás univerzális törvényét meglovagolva próbál rábírn bennünket alattomos tanácsadónk arra, hogy szakadjunk el a jól bevált megtartó eszméktől: „*Az élet maga a mozgás. Még a kövek is tele vannak mozgással. Minden mozog. Nincs semmi, ami ne lenne állandó mozgásban. Ugyanolyannak maradni az élet törvényei ellen való. Változz tehát! Változtasd meg a nézeteidet a Jóról és a Rosszról. Változtasd meg az elveidet, az elméleteidet, a rendszereidet, a modelljeidet. Hagyd, hogy felébredjenek benned a legmélyebb igazságaid. Ébreszd fel őket te magad a jószág kedvéért. Mert azáltal gyarapodsz, hogy mi az új gondolatod arról, Aki vagy. Az új gondolatod arról Ami Van, előrelendíti a fejlődést.*” Ebből is kitűnik, hogy milyen fondorlatos taktikával próbálja meglazítani alattunk az erkölcsi alapokat. Összekeveri az állandó és örök érvényű értékeket a fejlődés szükségszerű velejárójával, a változással. Az univerzális értékrend olyan, mint az épület alatt az alap. Nem szabad kikezdeni, különben összedől a ház. A felépítményt, a kész épület berendezését

lehet csak megváltoztatni. Sőt időnként meg is kell tenni, ha a szükség, a fejlődés törvénye ezt követeli. Alattomos, zavarkeltő tanítónknak erről az alapigazságról kellett volna elterelni a figyelmünket, de ehhez nem volt elég agyafúrt. Képességeiből ismét csak egy ködös zárómondatra, egy semmitmondó badarságra tellett.

Úgy látszik, hogy ördögi prókátorunknak nem erős oldala a következetesség sem, mert néhány oldallal odébb a szükségtelen tízparancsolatról tart előadást. A második parancsolatot, melynek lényege, hogy: szeresd Istent teljes szíveddel, teljes elméddel és teljes lelkeddel – lazán elintézi azzal a megjegyzéssel, hogy: „*Tedd félre mindezeket, mert már kinőtted.*” Az utolsó parancsolatot mely szerint „*ne kívánd felebarátod feleségét...*” azzal intézi el, hogy „*miért is akarnád felebarátod házastársát, amikor tudod, hogy mindenki a házastársad.*” Mily szerencse, hogy megszületett ez a könyv, így most már azzal is tisztában vagyunk, hogy egy nagy kommunában élünk, ráadásul szodmai állapotok között.

Az intenzív erkölcsrombolás a mindennapi életre is kiterjed. A bűnelkövetésre való buzdítás ezzel a kijelentéssel kezdődik: „*Nincs olyasmi, hogy Rossz.*” Hogy miért nincs, az nem derül ki, mivel a magyarázat kissé zavarosra sikerült: „*Csak olyasmik vannak, amik nem szolgálnak téged, mert nem mondják meg az igazságot arról Aki Vagy és Aki Lenni Akarsz. Semmi sem létezik a Teljes Valóságban, kivéve Ami Van.*” Ezután a bűnözés legfőbb fékrendszerét, a lelkiismeretet, a büntudatot próbálják kikezdeni: „*Nincs más ellenséged, mint a büntudat és a félelem. Bizony mondom néked a büntudat a földnek penésze, ami megöli a növényt. A büntudat nem fejleszt, hanem elfonnyaszt.*” Erre már a szerző is elkezd kételkedni a „tanácsadó” szavahihetőségében, és visszakérdez: „*Ezek szerint soha ne éreznem bűnösnek magam?*” A válasz ez esetben sem meglepő: „*Soha! Hová is vezetne ez?*” A lelkiismeret elaltatását szolgálja a következő kinyilatkoztatás is: „*Nem árthattok magatoknak. Képtelenek vagytok ártani.*”

A hazug, csaló, megszenstségtelenítő idézeteket a végtelenségig lehetne folytatni az olyan apró megjegyzésekig bezárólag, hogy „*Hitler a mennybe ment. Ha ezt megérted, megérted Istent.*” Közös árulkodó jelük ezeknek a műveknek, hogy tagadják a bűn és a hagyományos értelemben vett pokol létét. Amikor az alvilágról esik szó, még a százszázalékosan isteni eredetűnek látszó művek ihletője is elkezd mellébeszélni, és vagy kategorikusan tagadja a létét, vagy azt mondja, hogy „*a pokol benned lakozik*”. Lucifer ugyanis tökéletesen tisztában van vele, hogy a jelenlegi ateista világunkban már csak egy dolog tartja vissza az embereket a bűntől: a pokol réme, ami haláluk után vár a bűnösökre. Ezért most minden igyekezetével azon van, hogy a végső csata bekövetkeztéig minél több lelket veszítsen el, hogy az utolsó akadályt is elhárítsa az emberiség kárhozatba taszítása elől. Természetesen a Gonosz legfőbb letéteményese tagadja a mennyország létét is. Ezt olyan rafináltan teszi, amellyel még a legszilárdabb hitűeket is zavarba ejti. Ezoterikus tanaink kiforgatásával sejtelmesen azt mondja, hogy: „*A mennyországba nem lehet eljutni, mivel a mennyország bennetek van.*” A végén még kiderül, hogy az egész univerzum bennünk van, a pokollal és a mennyországgal együtt.

Aki ezt a sok maszlagot beveszi, és a megrontó erők hálójába kerül, már „bűnbocsánatot” is nyerhet tőlük. Nézzük meg hogy néz ki, amikor a Sátán oldoz fel valakit a bűnei alól: „*Megbocsátom bűneidet. Valamennyit. Megbocsátom a félresiklott szenvedélyeidet. Egytől egyig. És kivétel nélkül minden hibás nézetedet, félreértésedet, bántó cselekedetedet, önző döntésedet. Mások talán nem bocsátanak meg neked, de én igen. Mások talán nem oldoznak fel a bűneid alól, én azonban igen.*” Az indok enyhén szólva most is homályos: „*Mert tudom, hogy nem az vagy, ami voltál; hanem az vagy, és mindig az is leszel, aki most vagy.*” Hogy a „feloldozottnak” ne legyen semmi kételem bűnei eltörlése felől, a nagylelkűségét ezekkel a szavakkal erősíti meg: „*Egyetlen perc alatt szentté válhat a bűnös. Egyetlen másodperc alatt. Egy szempillantás alatt.*” De jó is lenne, ha ez ilyen könnyen menne, de sajnos az univerzum nem így működik. A bűnök nem töröltetnek csak úgy el. A végén az is kiderül, hogy állítólagos istenünk nem is gyakorolt túl nagy kegyet a feloldozottal, mivel utólag megjegyzi: „*Az igazság az, hogy nincs is bűnös, mert senki ellen nem lehet vétkezni. Így tulajdonképpen nem bocsátok meg neked, mivel nincs mit megbocsátani.*”

Az álpróféták által futószalagon gyártott megtévesztő, lélekmérgező firkálmányok szinte mindegyikében fellelhető ez a mákony: „*A rossz valójában nem létezik, a látszat ellenére része a teljes*

tökéletességnek. Aki ilyesmiben hisz, olyan fogalmakra fordítja figyelmét, amelyeket gonosznak tartanak. Ezzel megteremti őket a saját tudatában. Az érzelmeiteknek és gondolataitoknak már akkor is saját valóságuk van, mielőtt a számotokra érzékelhető formában, az anyagban is megjelenik. Így van ez a Gonosszal is. Minél többen hisztek benne, annál erősebben jelenik meg a világotokban. Az is a Gonoszba vetet hit egy formája, hogy ti a jóság, az igazság, a törvény nevében el akarjátok pusztítani mindazt, amit rossznak vélték. Mert ha harcoltok ellene, akkor a nem létező ellenfeleteket valóságnak ismeritek el. Tehát minél inkább gyűlölitek a Gonoszt, minél inkább harcoltok ellene, annál több energiát adtok neki. Az értelmetlennek látszó Rossz egyre erősebb, mindenhatóbb és gonoszabb lesz. Ilyenkor azt hiszitek, hogy nem harcoltatok elég állhatatosan, ezért még nagyobb erővel próbáljátok elpusztítani a gonosztságot, amely nektek köszönhetően fokozott erővel támad elleneitek.”

Zseniális stratégia. Álprófétákat, mézesházas szavú hordószónokokat kell küldeni a megtámadni kívánt országba, és el kell hitetni a lakosságával, hogy az egyesek által gyanított ellenség nem létezik. Így nem törődnek a rájuk leselkedő veszéllyel, nem védekeznek a határaikon gyülekező megszállók ellen. Ezáltal ellenállás nélkül le lehet rohanni, ki lehet irtani őket, és el lehet foglalni az országukat. Lucifer is így szeretné elfoglalni, teljes mértékben birtokba venni a világunkat. Ellenállás nélkül könnyebb a győzelem, és kisebb a veszteség. Miután számtalan jelét adta létezésének, most hű szolgálai által megpróbálja elhitetni velünk, hogy nem létezik. Ezt megint az ezoterikus tanok összezegyválasásával próbálja elérni. Ennek során odáig vetemedik, hogy a mennyei lények létezését is tagadja. Ezt is hasonló alapon teszi: „Ez a folyamat játszódik le a jóságba vetett hittel is. Az emberiség hozta létre azokat az angyali formákat, a Jó seregeit, amelyektől hitük szerint a segítséget kapták.”

Ez a „mester” sem feledkezik meg az erkölcsrombolástól. Ezzel az útmutatóval próbál megszabadítani bennünket attól a kevés erkölcsi tartástól, ami még megtalálható bennünk: „Egyszerűen engedjétek el azt a sok salakot, amely rátok ragadt a nevelések és a személyiségek kialakulása folyamán. Szabaduljatok meg azoktól a tévhitektől, amelyeket az iskolában, a hittanórán, és az egész életetek alatt próbáltak belétek nevelni.” A pokol szemfényvesztő angyalát nagyon bosszanthatja az ördögűzés újra divatba jött szokása, mert ez ellen külön is kikelt: „Amúgy az ördögűzéses történeteknél általában arról van szó, hogy az egyén elfojtott érzelmi gátlásai olyan erősek, hogy önálló, független személyiségként jelennek meg az egyén életében, tudatában és testében. Ez a fizikai világban látványos örvények, enyhe skizofrénia, féktelen tombolások formájában nyilvánulnak meg. Ez odavonz olyan tudatokat, amelyek ebből az energiából élnek. S hogy ők minél több energiát harcolhassanak össze, összeolvadnak az egyén túlfelül nagy hangsúlyt kapott érzelmeivel. Ennek köszönhetően az embertudat részévé válnak, és teljesen átveszik a test irányítását.”

Különösen veszélyesek ezek a tévtanok azokra, akik némi jártasságra tettek szert az ezotériában. Teljesen összezegyválik bennünk az éppen hogy csak megismert fogalmakat, vakvágányra terelik a tudatukat, kisiklatják az életüket. Még szerencse, hogy az eleinte komolynak tűnő tanítást rendszert egy ostoba, nevetséges kiszólás zárja: „Az ilyenkor végrehajtott ördögűzés egy hatalmas színház, amelyben az áldozat, a családja és az ördögűző még a születésük előtt megállapodtak.” Végül nem marad el a hízélgés, az ego felduzzasztása sem, hogy a szerencsétlen megtévesztetteknek teljesen elhomályosuljon a látásuk: „Azzal nem kerülsz közelebb önmagadhoz, hogy összevissza ingázol a különféle mesterek, könyvek, vallások, gyakorlatok között. Amíg azt hiszed, hogy fél lábad van, addig ezek a külső megnyilvánulások mankóként segíthetnek, de a feladatok teljesítése után el kell hagynod őket, mert csak a zavar labirintusába vezetnek. Ha már megvan benned az akarát és a vágy, akkor elég, ha csendben a jelenleg ismert Éned mélyére nézel. Ekkor megtapasztalhatod a saját valóságodat, ekkor érezheted át igazán az itt elmondottakat. Ám ezt neked kell megtenned, mert ha a messiásoktól várod el, hogy bebizonyítsák számodra a Létezés Valóságát, ezáltal elszalasztod az igaz tanítódát: Önmagadat!”.

A kenetteljes hangnemben hozzánk intézett szövegek újabban megpróbálják feloldani az egyéniséget, lebénítani a tudatosságot: „El kell sajátítanod az eredendő, természetes Létezés, azt az elme és ego nélküli állapotot, amikor túl vagy az emberi korláton. S ekkor szabad leszel, mert megszűnnek azon beléd nevelt érzések s gondolatok, amelyek most elzárják a Valóságtól. Életedben először

szabadon, befolyásolás nélkül dönthetsz, és ekkor már semmit sem kell megtudnod vagy meglátnod, mert te leszel a Minden és a Mindenhol. Ahhoz pedig, hogy elérd a Létezés eredendő állapotát – ez a Pillanat Léte – és szabad lehess a Létezés bármely fázisában, meg kell ismerned az egyéniség nélküli felfogást. Ezeket nevezzük, mondjuk Tudatosságnak és Befogadásnak.” Szirén szavaiknak engedelmeskedve nem csak cselekvőképtelenek leszünk, hanem már gondolkodni sem tudunk, így könnyebben elbánhatnak velünk. Mindeközben elménk „önzetlen” pallérozója ilyen megjegyzésekkel fűszerezi mondandóját: „Az általánosan elterjedt felfogás, hogy »Ha Isten szemében bűnös életet élsz, elkárhozik lelked!« olyan bőületes félreértés, ami még az univerzum falait is megrengetné, ha lennének.”

Józan eszünk után az egónktól is meg akarnak fosztani bennünket. Mint tudjuk az embert az öntudat különbözteti meg az állatoktól, így érthető, hogy miért törekszenek a megszüntetésére. Leépítését ezzel a szóvirággal próbálják elérni: „Önmagadat kell megismerned, mivel valójában te és a körülötted létező világ egyetlen egyéniség részei vagytok. Tudom, hogy nem könnyű ezt megérteni, de mivel én közel végtelen formában, végtelen térben s időben ismerem önmagam, nyugodt szívvel mondhatom ezt neked – akárcsak azt, hogy önmagad megismerése sokkal többről szól, mint azt első hallásra gondolnád. Már csak azért is, mert önmagadat nem lehet megismerni! Amit ismerni vélsz, az már csak egy rész belőled. Mivel a Teljes Egyéniséged – akárcsak a Létezés – korlátlan, ezért önmagadat csak megélni, átélni lehet! Ha már tudsz, ha már gondolkozol magadról, akkor már el is vesztetted önmagad, akkor már el is vesztetted azt, aki vagy. Te most az egód vagy, ti emberek most egók vagytok. Bármit is tesztek, csak az egótok erősödik. Ha nem csináltok semmit, akkor az ego gyengülni kezd. Persze ilyenkor még nagyobb erővel próbál majd titeket cselelésre sarkallni. De ha tovább gyakoroljátok a Semmit, ha egyszerűen csak léteztek, mint a fák, a hegyek vagy mint a víz, akkor az egótok egyszer csak eltűnik, hogy átadja a helyét annak, amik vagytok.”

A józan észnek, az öntudatunknak mégis csak meghatározó szerepe lehet a fejlődésünkben és a megmaradásunkban, mert a tudósok tevékenysége különösen irritálja őket. Az általuk követett úton valódi ismeretekhez lehet jutni az univerzum működésről, ami nagymértékben nehezíti a félrevezető hadjáratot. Ezért ezekkel a szavakkal próbálnak zavart kelteni a tudomány útján járókban: „A tudás maga a Létezés, maga az Élet. A hittől független valódi tudás mentes minden fizikai jelzőről, materiális fogalomtól, negatívnak vagy pozitívnak tartott véleményről. A valódi tudás nem osztályoz, és nem kategorizál. Nincs benne magyarázat és ítélet. A tudás nem egy képesség vagy egy agyi tevékenység, hanem egy állapot, amely azért jött létre, mert eltűnik a nemtudás. S noha szavakkal nem igazán lehet kifejezni, a valódi tudásérzet hellyel-közzel a következő: Én vagyok a Minden és a Semmi a Most véges végtelenségben.” A zavaros teóriákra az Istennel kapcsolatos „felvilágosítás” teszi fel a koronát: „Az leszel, aki most is vagy: ISTEN. Tehát ISTEN nem egy korlátlan Teljes Létező, nem a Mindenség, nem a Tejesség. ISTEN nem Isten. ISTEN több és kevesebb mindennél. ISTEN a lét és a nemlét, a Semmi és a Minden. ISTEN sosem volt, és sosem lesz. Sohasem érheted el, és sosem válhatsz azzá, mert amint eléred, és azzá válsz, már más vagy, és megváltoztál. ISTEN egyszerűen nincs, de ISTEN az, ami Van.”

Az ördögi ihletésű irományok gyakori jellemzője, hogy oly módon csúrik-csavarják a mondánivalót, hogy az egyes mondatok végei egybecsengjenek. (A magyar nyelvű szövegben minden mondat „e” betűt tartalmazó szótagra végződik.) A rímelés, a ritmikusság ugyanis elzsongítja az olvasót, hipnotikus hatást vált ki az agyában. Ez a mantrázáshoz hasonló jelenség lecsökkenti az agyfrekvenciát, ami azt eredményezi, hogy az olvasott szöveg, a mondanivaló lejut a tudat mélyebb rétegeibe is. Ezáltal az a sok szenny, mocskok, amivel az emberiséget értelmileg meg akarják fertőzni beépül a tudatalattiba. Ezzel számunkra elfelejthetetlenné válik, bármikor képes gondolatainkat, reakcióinkat befolyásolni. Amennyiben ismét felmerül a téma, anélkül hogy tudnánk róla, automatikusan a félrevezető sugallat szerinti javaslat jut eszünkbe, és e szerint cselekszünk. A rengeteg hazugság, ostobaság, hamis állítás a tudatalattiban észrevétlenül elkezd rágni a gyanútlan áldozatok elméjét, olyan szellemi örvénybe taszítva őket, ahonnan már nincs kiút. A fondorlatos módon agyunkba ültetett téveszmék valóságos gondolatméregként munkálkodnak bennünk, kiirthatatlanul. Mivel a jobb agyfélteke nem felejt, elménk megfertőzése életünk végéig kíséri a gondolkodásunkat.

Ebben az egészben az a legborzasztóbb, hogy segítő tartalmú, hasznos könyveket is megfertőznek a megrontásunkra törekvő álnok lények. Nem tudják elviselni, hogy a mennyei szférából időnként előrevivő ismeretek érkeznek hozzánk. Ilyenkor megkörnyékezik a gyanútlan szerzőt, és ugyanolyan módon, ugyanolyan stílusban megfogalmazott dezinformációt juttatnak el hozzá. Ez a konkoly a fejlődést segítő ismeretek közé keveredve zavart kelt a fejekben, és elbizonytalanítja az olvasókat. A pokol Istentől elrugaszkodott őrei nem tudják elviselni, ha valahol valami jó születik, mindent megtesznek, hogy belepiszkíthassanak. Így megeshet, hogy egy eredendően isteni eredetű műbe utólag sátáni gondolatok, fejezetek is belekerülnek. Ezeket ezoterikus szakismeretek híján a médium nem képes felismerni, ezért jóhiszeműen adja közre a megfertőzött művét.

Nehogy azt higgyük, hogy a gonosz szellemek csak médiumokat képesek megtéveszteni, és a szolgálatukra bírni. Tisztasága és jó szándéka ellenére az átlagembert ugyanúgy uralmuk alatt tartják, akár a nap minden órájában. Ebben a kevert világban, ahol a láthatatlan démonvilág rosszindulatú szellemei együtt élnek az alacsony és magasabb szférákból származó emberekkel lehetetlen elkülöníteni, hogy melyik ember, mikor, mely tetteivel vagy gondolatával szolgálja öntudatlanul a Sátánt.

Még a legnemesebb megnyilatkozásaink közé is betolakodhat egy pokoli indíttatású szó, vagy mozdulat, amely aztán mások lelkében méregként hat tovább. A magasabb szférákból érkezett emberek sem mentesek ez alól, mert néha önkéntelenül is sértő, megálázó megjegyzéssel illetik a kevésbé fejletteket. Ezt ugyan később megbánják, de **a kimondott szó önálló életre kel, és bevégezi elindítója eredeti szándékát.** A mi világunkban a Jó a Rosszal szinte kibogozhatatlanul össze van keveredve, így apró tévedéseinkkel, sőt érzelmeink hullámozásával is az alvilág urának és csatlósainak mal-

mára hajtjuk a vizet. Az ördögök minden alkalmat megragadnak – még ha a legnemesebb ügyben járunk is el – hogy valamit elvegyenek tőlünk. Állítólag ez a Luciferrel való egykori szövetségünk következménye, amelyet a Biblia „eredendő bűnnek” nevez. Paradicsomi őseink bűne tehát jelenleg is kísért bennünket, és a kárhozat mindaddig kitart mellettünk, amíg fokozatos fejlődésünk által meg nem szabadulunk a földi világtól, és nem emelkedünk a gonosz erőktől mentes magasabb szférákba.

Ennek a helyzetnek tudható be, hogy céljaink és szándékaink telis-tele vannak ördögi ihletésű ötletekkel. Már-már lehetetlen szétválogatni, hogy terveink közül melyek a pozitív és melyek a negatív indíttatásúak. Az egyetlen megbízható szempont, hogy **ha valamely elképzelésünk túl könnyen halad az érvényesülés útján, akkor tetteinket nagy valószínűséggel a sátáni erők segítik.** A pozitív célok elé ugyanis szinte mindig nagy akadályok gördülnek, és ezeket óriási energiával, és igen hosszú idő alatt lehet csak leküzdeni. Persze akadnak nemes törekvések, amelyek az isteni erők támogatását élvezik, ezért ugyancsak akadálytalanul valósulnak meg, de ez a semmi felé haladó, félig halott világunkban meglehetősen ritkán fordul elő. A rohamosan romló közállapotokat tekintve úgy tűnik, hogy az istenek magunkra hagytak bennünket, és a terepet átengedték az apokalipsztis előkészítő erőknek. Különösen tragikusan alakulnak a dolgok ott, ahol ez a helyzet ostobasággal, szűklátókörűséggel párosul.

Döbbenetes hangzik, de életünket több mint 90%-ban a sátáni erők igazgatják. Ez nagy baj, mert az átlagember a legcsekélyebb mértékben sincs tisztában az élet értelmével, céljával. Ezért nem tudja, hogy mihez igazodjon; mit tartson fontosnak, és mit mellőzzön. Így a megérzéseire hall-

gat. Mivel ezek a késztetések túlnyomórészt a démoni világból érkeznek, így az emberek választása, tettei is az alvilági szféra céljait szolgálják. Emiatt romlik rohamosan a világunk. Az isteni erők normál körülmények között is csak néhány százalék erejéig szólnak bele a dolgainkba. Ez az arány alapvetően fejlődésünk elősegítése érdekében alakult így. Mint tudjuk a lelki fejlődéshez nehézségekre van szükség. Isten csak akkor avatkozik bele az életünkbe, ha a világunkat pusztulás fenyegeti. Amennyiben teljes egészében ő irányítana bennünket, akkor igen nagy sebességgel haladnánk előre a fejlődés útján, amelynek korábbi ismereteink alapján nem lenne értelme. Ennélfogva a Mindenható csak annyit segít, hogy egy minimális, általunk feldolgozható fejlődés történjen a világban; illetve annyit, hogy az univerzum újrateremtésekor a fejlődési spirál szükséges emelkedése meglegyen.

Ez a helyzet tehát egy természetes állapot, ami csak a XX. század végén vált élethalálharccá, mivel ebben az időszakban Lucifer lehetőséget kapott arra, hogy tovább növelje hatalmát a világ felett. A hatalom további átengedésének célja a szelektálás. Isten ennek az erőnek a segítségével tulajdonképpen kettéválasztja az emberiséget: jókra és rosszakra, hogy az apokalipszis idején könnyebb legyen a megmentésre érdemes emberek kiválogatása. Világunk tehát szigorú törvények szerint, precízen behangolt erők által mozgatva működik; és ha tetszik, ha nem, nekünk alkalmazkodni kell hozzá. A Teremtő nem hajlandó kizökkenteni a fejlődés menetét senkinek a kedvéért. Mi ugyan megtehetnénk azáltal, hogy nem engedelmesszünk az ördögi sugallatoknak, de földhözragadt gondolkodásunk, és sekélyes ösztönvilágunk ezt nem teszi lehetővé.

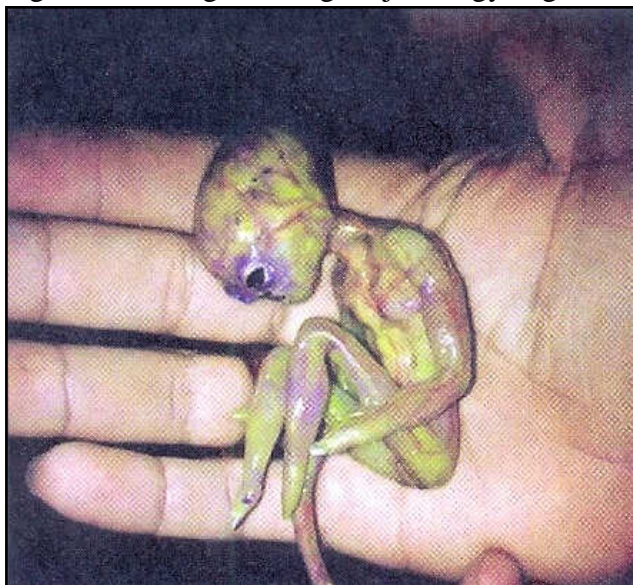
Ebből ered a pénzsóvárságunk is, amit a démoni erők alaposan kihasználnak. A kapzsiságunkat növelő eszköztárunk igen széles. Lehetőségeiket fokozza, hogy a szerencsejátékok szintén a Sátán fennhatósága alá tartoznak. Ennek lépten-nyomon meg is mutatkozik az eredménye. Látott már valaki olyan embert, aki boldogabb lett azáltal, hogy megnyerte a lottófőnyereményt? A nagyobb nyeremények tulajdonosai egytől egyig szerencsétlenné válnak. Ennek oka, hogy az alvilág erői különféle csapdákat állítanak nekik, amibe ösztöneik által vezérelve besétálnak. Ha nem lenne pénzük, el tudnák kerülni ezeket a buktatókat, de miután megvan rá a lehetőségük, nem képesek ellenállni a kísértésnek. Az sem segít, ha ráülnek a pénzükre. A hatalmas vagyon tudata ugyanis idővel különféle kényszerképzeteket alakít ki bennük. Ezek egyike: pénzük elvesztésének réme; vagy attól félnek, hogy az irigyeik az életükre törnek. Vagyonuk, életük megőrzésének módja lefoglalja minden gondolatukat, idejüket, ami meggátolja a normális életvitel kialakítását. Elvileg el tudnák hátrítani gondolatviláguk beszűkülését, életük félresiklását, vakvágányra futását, ha a pénzüket közösségi célokra fordítanák, de ezeket az összegeket többnyire olyan emberek nyerik meg, akikben igen nagy a birtoklási vágy, így nem tudnak megválni a vagyonuktól. Azok, akik ezt tennék, nem foglalkoznak szerencsejátékokkal, mert ők ösztönösen érzik, hogy tartós boldogságra csak munkával szerzett, becsületesen megszolgált pénz által lehet szert tenni, a fekete fejedelem ajándékán nincs áldás.

A démoni ihletésű művek sajátossága még, hogy akarva-akaratlanul sejtetni engedik fejlődésünk helyes irányát is. Tulajdonképpen semmi mást nem kell tennünk, mint kikeresni belőlük, hogy mi az amit a legjobban tiltanak, mitől „óvnak” bennünket leginkább. Indirekt módon ez a fajta „tanácsadás” a legmegbízhatóbb. A bennünket támogató erők ugyanis általában nem adhatnak nekünk egyértelmű tanácsot, nem jelölhetik ki fejlődésünk irányát. A helyes utat nekünk kell megtalálni, ami nem könnyű, mert sok bizonytalansággal és tévelygéssel jár. A Sátánnak azonban nincsenek ilyen fenntartásai. Nála egyet biztosan lehet tudni: a legcsekélyebb mértékben sem akar nekünk jót. Ennélfogva azokat a törekvéseket fogja leginkább ellenezni, amelyekből a legtöbb hasznunk származhat. Aki még soha nem vett a kezébe ilyen jellegű műveket az is sejtheti, hogy ez a „tiltott terület” nem más, mint a Földön kívüli civilizációkkal való kapcsolatfelvétel. Bizonyára nem véletlen, hogy a tömegeket ezen a téren manipulálják a legintenzívebben. A gonosz erők különféle manőverekkel elérték, hogy a nagyhatalmak az ilyen ügyekkel kapcsolatban teljes titoktartásba burkolódnak.

Most lássuk, hogy az átlagembereket milyen hazugsággal próbálják távol tartani az efféle megnyilvánulásoktól. Idézet az egyik műből: *„Az ufonauták azok, akik a leginkább szeretnék megtéveszteni az emberiséget. Okoskodó tudományotokra, nagyra törő gőgötökre alapozva azt szeretnék elhitetni veletek, hogy egyszer majd ti is képesek lesztek más naprendszerekbe, más galaxisokba beha-*

tolni űrszerkezetekkel. Azt állítják magukról, hogy ők – és éppen ez a legnagyobb hazugságuk – olyan Földön kívüli lények, sőt csillaglakók, akik több milliárd fényévnyi távolságban keringő, fejlettebb tudományú és kultúrájú anyagvilágból érkeztek a Földre, civilizációtok felemelésére vagy megmentésére. Mivel az emberek jó része a nem éppen bizalomgerjesztő UFO-s történetek olvastán már gyanút fogott, és alig hiszi, hogy ezek a szuper földönkívüliek olyannyira jót akarnak a földi embernek, újabb sztorikat kreáltak. Ezekben már belementek abba, hogy vannak közöttük rossz szándékú idegenek is, ám a többségük szeretetreméltó, és jóra való, akik az emberiség hasznára lehetnek. Így próbálják korrigálni korábbi tévedéseiket, és bizalmatlanságot kiváltó manővereiket. Az önmagukról alkotott képet mindenkor igyekeznek hozzáigazítani a földi elvárásokhoz, és az emberi reményekhez. Azonban ennél messzebbre is elmennek. Egyes földi kismamák lélektestébe, sőt éterikus burkaiba behatolva megpróbálják kiűzni a törvényesen testesülni kész, már hozzájuk kapcsolódott emberszellemeket. Ezt azért teszik, hogy helyébe, a már beindult megtermékenyítési folyamatba mesterségesen beleágyazzák saját korcs szellemeiket. Mert az alvilági törvénytelen szellemeknek már nem elég, hogy mint sátáni entitások megszálljanak földi embereket. Azt szeretnék elérni, hogy ők ily módon emberi testekbe költözhessenek bele. Erre megy ki a játék, az összes UFO-s jelenség mögött eme sátáni készlet húzódik meg. És ezt ti jól jegyezzétek meg!”

A tapasztalatok szerint ennek épp az ellenkezője igaz. Az ufológusok alig várják, hogy végre itt a Földön is szülessen egy hibridgyerek. Az esetek többségében azonban még a születése előtt kiemelik a kismamából a felemás magzatot, és magukkal viszik. Ezután berakják egy inkubátorba, és tulajdonképpen lombikbébiként születik meg az utód. Csupán egy esetről tud a szakirodalom, amikor földi nő bizonyíthatóan hibridgyereket, vagy ahogy az „égi mester” fogalmazott „korcs szellemet” szült. Sokáig azonban nem volt alkalom tanulmányozni, mert a földönkívüliek az újszülöttet az anya és a szülésorvos legnagyobb megrökönyödésére átteleportálták a saját világukba. A „sátáni entitásoknak” tehát továbbra is a szokásos módon kell megszállniuk az embereket, ha fizikai testben akarnak hatni az életünkre. A világ folyását tekintve úgy tűnik, hogy erre manapság egyre gyakrabban kerül sor.

Még azok számára is egyértelmű az alvilági üzenetek valótlanága, akik nem a hit, hanem a logika alapján alakítják ki álláspontjukat. A Földön kívüli civilizációktól kapott tanácsoknak és technikai segítségnek se szeri, se száma. Aki egy kicsit is jártas az UFO-szakirodalomban, az jól tudja, hogy többek között nekik köszönhetjük az antigravitációs erőgép működési mechanizmusának megértését, a Delta Time antenna elkészítési módját, a ráksejtek elpusztításának leghatékonyabb eljárását. Ők sugallták nekünk, hogyan lehet koncentrált szubatomi energiasugárral varratmentes operációkat, sőt koponyalékeléses agyműtétet végezni. Tőlük származik a csíraölő szubatomi lámpa ötlete. A földönkívüliek mutatták meg nekünk, hogy lehet a fémfalon átlátni, bármit láthatatlanná tenni, különböző tárgyakat arányosan kicsinyíteni, nagyítani, emberi testeket lebegtetni, vagy földhöz szegezni. Tőlük származik a mozgásképtelenséget kiváltó sugárfegyver ötlete, és ők mutattak rá a villamos áram lebéníthatóságára. Tárgyi segítségben is volt részünk. Minden bizonnyal a Földön kívüli civilizációk helyezték el nálunk néhány évezreddel ezelőtt a különböző alkatrészeket tartalmazó kögolyókat, és néhány évtizede a rejtélyes viselkedésű fémgolyókat. Kaptunk tőlük egy különböző frekvenciaértékre hangolható szubatomi energiagenerátort, magnéziumrúdca építve. Mindezek tetejébe állítólag tetemes mennyiségű 115-ös rendszámú elemet adtak nekünk kísérletezés céljára, de kész UFO-kat is a rendelkezésünkre bocsátottak, próbarepülések céljára. Még arra is ráveztetek bennünket, hogy a különböző típusú UFO-k irányító egységei hogyan működnek. Amióta

csak létezőnk, egyfolytában segítenek bennünket. Szinte minden jelentős tudományos eredményt ők ihlettek, a túlvilági erőkkel karöltve.

Mindent egybevetve egyértelmű, hogy ez a jövőnk útja. Fejlődésünk a Földön kívüli civilizációkkal való minél intenzívebb kapcsolatfelvétel esetén lesz a leghatékonyabb. Megmenekülésünknek, az ökológiai katasztrófa elkerülésének egyetlen lehetősége, az általuk átadott ismeretek gyors alkalmazásba vétele. Ezek után érthető, hogy Lucifer és minden aljasságra kész csatlósai miért próbálnak letéríteni bennünket erről az útról; miért igyekeznek olyan hévvel összezavarni mindazoknak a lelkét, gondolatait, akik nem látnak ebben a dologban tisztán.

Az előzőekben idézett Seth nevű szellem ezzel a közlésével is ellenkező hatást ért el, mert hozzásegített bennünket egy hasznos felismeréshez: *„Úgy tűnik, mintha az atom állandóan létezne. A valóságban azonban állandóan ki- és bekapcsol. Pontosan kiszámítható minta és ritmus szerint fluktuál. Áramlásának csak meghatározott pontjain érzékelhető a ti rendszeretekben, de a tudósaitok azt hiszik, hogy az atom mindig jelen van. Az atomok világában tapasztalható folytonossági hiányról nincs tudomásuk. A kikapcsolási fázisban az atom egy másik világrendszerben jelenik meg. Abban a rendszerben az atomnak ezek a bekapcsolt pillanatai. Ennek ellenére ott is folytonosnak észlelik az atomok jelenlétét. Sok ilyen fluktuációs pont van, de a ti világotok egyelőre nem ismeri ezeket, sem a bennük rejlő univerzumokat.”*

Ez az információ természetesen nem igaz. Már csak azért sem, mert a párhuzamos létsíkok nem teljesen egyformák. Más dimenzióban vannak olyan személyek, akik nálunk nincsenek. Az Internetes kapcsolatokból kiderült, hogy az egyik velünk szomszédos dimenzióban egy olyan nép is van, amely a mi világunkban nem létezik. Ennélfogva nem mehet végbe atom- és elektroncsere az egyes világok között, mivel a többletanyagnak nincs hová vándorolnia. Ez az egész tehát egy haladásgátló dezinformáció, egy újabb félrevezető maszlag.

Ennek alapján azonban könnyen kikövetkeztethető, hogy nagy valószínűséggel hogyan működik ez a rendszer. Anyagvándorlásról ugyan nem lehet szó, de semmi sem mond ellent a szubatomi energiárészecskék áramlásának. Nem zárható ki, hogy valamilyen éteri erő ciklikusan lebontja, majd újra felépíti az egyes világokat. Ez a periodikus dematerializáló és rematerializáló erő úgy is felfogható, mint egy nagy óramutató, amely körbe-körbe járva az univerzumok egy-egy szeletét fizikailag is létező állapotba hozza. Ez a ciklikus folyamat azonban olyan gyorsan zajlik, hogy nem vesszük észre a folytonossági hiányt. Olyan ez, mintha filmen látnánk életünk zajlását. Az események folytonosságát szemlélve úgy tűnik, hogy összefüggő ábrázolást látunk, holott csupán 24 képkockát vetítenek a szemünk elé, percenként. A látóidegek tehetetlenségének tudható be, hogy ezeket az állóképeket folyamatos eseményként érzékeljük. A többi érzékszervünk is hasonló módon viselkedik. Olyan gyorsan megy végbe a periodikus újramaterializálódásunk, hogy környezetünket és benne magunkat stabilnak érezzük. Ennek a folyamatnak tudható be az is, hogy a párhuzamos univerzumok nem zavarják egymás tevékenységét, annak ellenére, hogy szinte „egymás szájába lógunk”. Amikor ugyanis ezt megtehetnénk, a többi világ fizikailag nem létezik, amikor pedig ők materializálódnak, mi csak étertestben vagyunk jelen, ami azt eredményezi, hogy a más dimenzióbeliek fizikai teste akadálytalanul áthatolhat rajtunk.

Arra is van magyarázat, hogy eközben miért nem látjuk egymást. Ennek nem az az oka, hogy amikor szomszédaink testet öltenek, mi fizikailag nem létezőnk, tehát nincs szemünk amivel megnézhetnénk őket. A clairvoyance képességgel rendelkezők ugyanis nem a szemükkel látnak, hanem a „tudatuk” kivetítésével, még sincs közöttük egy sem, aki ebben a világban más dimenzióbeli fizikai lényeket látott volna. Az észlelhetetlenség oka, hogy a párhuzamos létsíkok nem azonos rezgésfrekvencián nyilvánulnak meg. Emlékezzünk vissza az I. fejezetben mit mondott Heyoan az észlelési képességünkkel kapcsolatban: *„Érzékelési tölcserűnk egy grafikonra rajzolt haranggörbével szimbolizálható, ahol a függőleges tengely az érzékelés tisztaságát, a vízszintes pedig a frekvenciáját mutatja.”* Minden lény csak a haranggörbe alatti területet képes észlelni. A mi haranggörbénk egy meglehetősen keskeny impulzusszerű területet fed le a koordinátarendszerben, és a vízszintes tengely kb. egyharmadánál foglal helyet. Ez azt jelenti, hogy testünk rezgésfrekvenciája meglehetősen alacsony, sűrűsége közelebb áll a démonok, dévák, szilfek, fantomok világához, mint az isteni

szférákhoz. Annak idején, a kezdetek kezdetén ezt a megnyilvánulási frekvenciát választottuk magunknak, bár erre senki sem kényszerített bennünket. Ez feltehetően arra vezethető vissza, hogy a különböző frekvenciájú világok tapasztalatai meglehetősen eltérnek egymástól, és mi a fejlődésnek ezt az útját találtuk a legcélravezetőbbnek.

A többi világ rezgésfrekvenciája tőlünk meghatározott távolságra helyezkedik el, kitöltve a vízszintes tengelyt. Ennélfogva soha nem nyilvánulnak meg számunkra, mert ahogy Heyoan fogalmazott: *„Mi mindnyájan a saját érzékelő ablakunkon át észleljük az univerzumot. Élnék közöttünk olyan lények is, akik nem láthatnak minket, és mi sem láthatjuk őket. Ennek oka, hogy ők egy másik érzékelő ablakot, vagyis egy számunkra érzékelhetetlen megnyilvánulási frekvenciát választottak maguknak.”* Ennek ellenére mégis van rá mód, hogy érintkezzünk más dimenzióbeli szomszédainkkal. Ezt az úgynevezett dimenziókapukon keresztül tehetjük meg. Ezek a sajátos csatornák valószínűleg frekvencia-átalakítóként működnek, ami azt jelenti, hogy a párhuzamos univerzumokban élők „áttranszformálódhatnak” hozzánk, illetve frekvencia-transzformációval mi is meglátogathatjuk őket.

A frekvenciakülönbségekből kiindulva könnyen elképzelhető az is, hogy a periodikus újramaterializálás nem egy körbeforgó erő útján jön létre, hanem annál sokkal egyszerűbben. Az éter rezgésfrekvenciája változik ciklikusan. Periodikusan le- majd felgerjesztődik a párhuzamos létsíkok megnyilvánulási tartományában, és mindig azt a világot materializálja, ami a pillanatnyi frekvenciaértékének megfelel. Ha a teret 10° -os szegmensekre osztjuk, akkor akár 36 dimenzió is elfér az univerzumban. Ennek ellenére nem akadályozzuk egymást a létezésben. A szakirodalom úgy fogalmazza meg a többdimenziós fizikai világ és az abszolút világ viszonyát, hogy: *„A mi valóságaink át- meg áthatják egymást, az ő valóságuk pedig körülöleli, és mintegy beburkolja a miénket.”*

Ezen az alapon már könnyen érthető egyes Földön túli szellemeknek az a közlése is, hogy: *„Amit ti valóságnak hisztek, az csupán illúzió; a ti világotok nem más, mint álom.”* Valós, folyamatosan létező világ csak asztráltestben létezik. Az alvilági és a mennyei szférák nem materializálódnak, mert alatta, illetve felette vannak a periodikus átalakulásnak kitett frekvenciatartománynak, vagyis a párhuzamos univerzumok emberi világának. Ebből könnyen levonható az a következtetés is, hogy tévesen ítéljük meg az univerzumot. Az általunk valósnak hitt fizikai világ valójában nem létezik, mert csak egy átmeneti jelenség. A valódi világ az, amit mi nem látunk, sőt sokan még a létezését is tagadják.

A párhuzamos univerzumok érdekessége még, hogy lakóinak érzékelési tartománya eltérő. A magasabb rezgésfrekvenciájú világokban élők szemének érzékelési spektruma is eltolódott ebbe az irányba. Így ők állandóan látják az őrangyalaikat, és az asztrálvilág összes magasabb frekvencián megnyilvánuló lényét. Nem látják viszont az alacsony frekvencián létező démonvilágot. A nálunk alacsonyabb rezgésfrekvencián elhelyezkedő létsíkok lakói viszont az alvilági szféra lényeit látják anélkül, hogy le kellene csökkenteniük az agyfrekvenciájukat, de nem látják a mennyei szférák küldötteit. Egyébként ez a számunkra fura helyzet nem okoz nekik különösebb gondot, mivel megtanultak együtt élni vele. Mi egy olyan frekvenciaszintet választottunk magunknak, ahol az abszolút világ egyik régiója sem nyilvánul meg számunkra normál körülmények között.

Ennek megvan az előnye és a hátránya is, ami nap mint nap érezteti hatását az életünkben és a sorsunkban. Kétségtelenül nyugalmasabb egy olyan világban élni, ahol az ember nem látja, hogy ki látja. Ennek hátránya viszont, hogy nem fordulhatunk közvetlen tanácsért az őrangyalainkhoz, illetve nem látjuk, hogy az alvilág éppen miben mesterkedik, milyen „merényletet” készül elkövetni ellenünk. A legnagyobb hátrány azonban abból származik, hogy miután nem látjuk a túlvilági lényeket, így nem is hiszünk bennük. Ezáltal teret engedünk állati ösztöneinknek, a világunkat befolyásoló szférák léte nem képes fékezni rombolási hajlamainkat. Ez a köztes helyzet igen kényelmes ugyan, de tájékozódási, felvilágosodási lehetőség hiányában ki vagyunk téve annak a veszélynek, hogy elpusztítjuk a világunkat.

Pedig attól, hogy nem látunk valamit, még létezik. A gravitációs sugarakat sem látjuk, ennek ellenére senki sem mer kilépni egy toronyház ablakán. A japán táncoló egerek egyensúlyérzékelőjében csak két függőleges csatorna van, ezért képtelenek felfelé és lefelé haladni. Akadály esetén oldalvást lépegetnek, mintha táncolnának. Tányérba téve őket, nem bírnak átmászni a karimáján, mert két dimenzióban élnék. Nekik fogalmuk sincs a háromdimenziós tér létezéséről. Ha valamilyen módon megpróbálnánk elmagyarázni nekik a harmadik dimenzió fogalmát, nem hinnék el, hogy ilyen

létezik. Mi is így vagyunk a többdimenziós világgal. Elképzelni sem tudjuk, hogyan működik. Mivel nem vagyunk képesek érzékelni, nem tudjuk használni, nem hiszünk a létezésében.

Ezt az elméletet tovább gondolva lényegesen egyszerűsödik a teleportáció előidézhetsége is. Amennyiben az előbbi feltevés helytálló, akkor a dematerializáció során semmi mást nem kell tenni, mint egy erős mágneses térrel az anyag megnyilvánulási frekvenciáját megnövelni. Ez esetben az átteleportálandó tárgy vagy élőlény már nem képes a mi világunkkal együtt materializálódni, csupán étertestben van jelen. Az étertest áthelyezése után egy ismételt mágneses besugárzással csak vissza kell transzformálni az anyagot alkotó szubatomi energiarészecskék rezgésfrekvenciáját az eredeti szintre, és az átteleportált objektum máris megjelenik fizikai testben is. Ezen az alapon tehát nem kell lebontani, majd újra felépíteni az anyagot, csupán a megnyilvánulási frekvenciáját kell áttolni a dimenziók közötti köztes térbe, ami olyan egyszerű folyamat, hogy magasan fejlett szellemi lények közreműködésére sincs szükség. Ezen a módon könnyen láthatatlanná lehet tenni bárkit vagy bármit, még hozzá úgy, hogy átlátszóvá, sőt tapinthatatlanná, vagyis teljes mértékben észlelhetetlenné válik. Ezt a módszert önmagunkon nem célszerű alkalmazni. A testünket alkotó szubatomi energiarészecskék rezgésfrekvenciájának megnövelésével láthatatlanná válnánk ugyan, de egyúttal átkerülnénk az éter kietlen régiójába, és emiatt nem tudnánk hatni a világunkra. Nem csak mi válnánk érzékelhetetlenné a világunk számára, hanem a világ is a mi számunkra.

A sátáni erők előszeretettel kapaszkodnak bele azokba a tévtanokba is, amelyeket a hivatásos tudósaink találtak ki. Ezek egyike, hogy a Hold évmilliárdok óta kísérő bolygója a Földnek. Ezt az állítást az asztronómusok arra alapozzák, hogy a Hold anyaga megegyezik a Földével. Az a lehetőség fel sem merül bennük, hogy a Hold korábban ugyanolyan bolygója volt a naprendszernek, mint a Föld, anyaguk egyezősége pedig annak tudható be, hogy mindkettő a Napból származik, onnan szakadt ki a többi bolygóval együtt. Mellesleg a 9 ismert bolygón kívül jelenleg 5000 olyan aszteroida kering a Nap körül, amelynek az átmérője meghaladja az 500 métert. Így a túlvilági erőknek nem okozott különösebb gondot egyet kiválasztani közülük, és Föld körüli pályára állítva holdunkká tenni. Az is lehet azonban, hogy egy másik naprendszerben keletkezett, és onnan kiszabadítva hozták át hozzánk, mivel a Holdról származó kőzetek tüzetes elemzése során kiderült, hogy sokkal több bennük a titán, mint a földi kőzetekben. Az égimechanika törvényei szerint egy ilyen kis bolygó, mint a Föld magától csak egy 50 km átmérőjű bolygót tudna befogni. (Akkorát, amekkora volt neki, amíg az atlantisziak le nem lötték, hogy elpusztítsák vele Kínát.) A jelenlegi Hold a Föld tömegének egynegyede. A tudósok téveszméinek támogatása, a beléjük vetett hit táplálása vezetett ahhoz a felismeréshez is, hogy: „A tudományban a legnagyobb tévedéseket mindig széleskörű egyetértés előzte meg.”

A többnyire jó szándékú szerzők sorozatos megtévesztése, körmönfont módon történt rászedése után joggal vetődik fel az olvasóban: Honnan lehet tudni, hogy tényleg isteni üzenetekről van szó? Ennek legfontosabb ismérve a magasztos szó, a világos gondolat, és a nagyszerűség érzése, amely eltölti ezeknek a könyveknek az olvasóját. Az igazságot hordozó, a tartalomban és formában tökéletességre törekvő, az olvasása során elejétől végéig örömet okozó művek száma nem túl nagy, de kellő odafigyeléssel rájuk lehet bukkanni. Aki logikai úton nem képes megkülönböztetni a valódi állítást a hamistól, hallgasson a szívére. A szív csalhatatlan sugallatokkal lát el bennünket, ha a két világ által keltett érzések szétválasztásáról van szó. Ez esetben tehát ne a közöltek tartalmát vizsgáljuk, hanem az általuk ébresztett érzést, azt, hogy képesek vagyunk-e teljes szívünkkel azonosulni vele, vagy visszatetszést kelt bennünk az egész. A szív által keltett belső hang megsúgja nekünk az igazságot. Végző soron forduljunk a Bibliához tanácsért. A Szentírásban nincs lélekmérgező, megrontásunkra törekvő hazugság, ez az örök érvényű mű mentes a sátáni ihletésű gondolatoktól.

A legtöbb esetben azonban nem szokott gondot okozni a tiszta forrásból származó alkotások felismerése, mivel ezt a folyamatot gyakran segíti a déjà vu érzése, a tudatalattiban felhalmozódott ismeretek felszínre kerülése. Müller Pétert idézve: *A hiteles mű azért hat olyan döbbenetes erővel, mert a tartalmát mindenki ismeri. A benne található információkkal odaát tökéletesen tisztában voltunk, csak a születésünk után elfelejtettük. Egy-egy remekmű elolvasása után azonban fellebben a feledés fátyla, és hirtelen eszünkbe jut minden. Ezért nem kérdőjelezi meg ezeknek az alkotásoknak a valóságát senki sem. Az emlékezés minden kétséget kizár, a bizonyosságot a tudatalattink szol-*

gáltatja. Ezekben az esetekben gyakori élmény az: „Ahá, hát ezt én tudom. Mindig is tudtam, csak nem emlékeztem rá.” Az isteni igazságot tehát nem kívülről ismeri meg a valaki, hanem belülről. A nagy felismerések, ráébredések sohasem külső információk, hanem lényünk legbelsejéből származó ismeretek. Ez az oka annak is, hogy a megtévesztő művekben található sok szenny, mocskok miért kelt bennünk visszatetszést. A kellemetlen érzés kiváltó oka a tudatalattink, amely elemi erővel háborog a hazugságok végtelen áradata láttán. „Persze ezt a hangot nem mindenki hallja meg. Akinek a lelkében nagy a zűrzavar, zenebona, ahhoz nem jutnak el az isteni üzenetek.” Ezért is szükséges csendet teremteni a lelkünkben. A divatos életformának hódoló, léhaságokban elvesző ember gyakran válik áldozatává a megtévesztő eszméknek, mert a felszínes szórakozások elnyomják azt a lénye legmélyén megbúvó hangot, amely az igaz útra vezérelhetné őt.

Komoly veszélyt rejt magában az is, ha valaki közvetlen forrásból próbál szert tenni túlvilági tanításra, mert a hamis szellemek álszenteskedő rafinériája a láthatatlan világgal kapcsolatot keresők esetében fokozottan megnyilvánul. Mivel itt kétoldalú viszony alakul ki, a manipuláció lehetősége is nagyobb. Ebben az esetben kifogyhatatlan cselvetéseik szinte minden esetben megnyilvánuló módszere, hogy fondorlatos, fertőző eszméik terjesztése előtt igyekezzenek gyanútlan áldozatuk bizalmába férkőzni, hogy később könnyebben félrevezethessék. Ennek érdekében először dicsérettel és magasztalással árasztják el. A gyarló lélek elszédül a hízélgéstől, mely által fokozatosan a hálójukba csalogatják. Egy idő után már oly mértékben megnő az egója, hogy képtelen reálisan szemlélni önmagát, a világban betöltött szerepét, és bármire képes, amit rosszakaratú tanácsadói sugallnak neki. Ezzel szemben a tisztult, jó akaratú szellem sohasem dicsér. Inkább int, amire – valljuk be őszintén – rá is szolgálunk. Még ha jót cselekszünk, akkor se várunk magasztalást. Mi itt a Földön csak önként vállalt kötelességünket teljesítjük, amiért nem jár dicséret. A Jelenések könyve egyértelműen kifejezi Isten emberekhez való viszonyát: „Akit szeretek megfeddem és megfenyítem.” A Mindenható tehát nem dicsér, hanem bírál. Csak a gonosz szellemek hízelegnek. Az Úr dicsérete nem szavakban, hanem áldásban nyilvánul meg.

Nagy segítségünkre lehet a sötét erők távoltartásában, ha megismerjük a hierarchiáját, és a mindennapi életben alkalmazott módszereiket is. Ezzel kapcsolatban több hiteles mű áll rendelkezésünkre. Közülük nálunk is hozzáférhető Roger J. Morneau⁵²: Játék a tűzzel című könyve (Advent Kiadó). Ebben a szerző saját tapasztalatai révén mutatja be, hogy a démonvilág milyen döbbenetes mértékben épült be az életünkbe. Ezen túlmenően segít eloszlatni azokat a hiedelmeket, elavult nézeteket, amelyek a legtöbb ember fejében uralkodnak ebben a témakörben. Annak érdekében, hogy megtanuljunk szétválasztani az „ocsút a búzától” érdemes megismerkedni olyan művekkel is, amelyeknek a megalkotásában sem az isteni-, sem a sátáni erők nem vettek részt. Ezeknek a semleges műveknek példaértékű példánya a „Beszélgetés az angyallal” című könyv. Ezt a fantázia szülte művet egy négytagú baráti társaság írta a II. világháború éveiben Magyarországon. Nálunk az Aszklépiosz Bt, külföldön pedig a Daimon Verlag jelentette meg Zürichben. Ennek az alkotásnak a tanulmányozása abból a szempontból is hasznos, mert láthatjuk belőle, hogy ihlet nélkül mire képes az ember, hogy néz ki egy mű, amelyet „saját kútfőből” termelünk ki.

Túlvilági szférák

A fejlődést vállaló tudatos lények első csoportját a neandervölgyi ősemberek alkották. Itt a Földön már egy sem él közülük, mert a majomemberekkel együtt kiirtották őket a belőlük hibridizált történelem előtti emberek, akik a második szférába tartoznak. (Bizonyos jelek szerint a dinoszauruszokhoz hasonlóan a primitív életviszonyokhoz szokott majomemberek nem pusztultak ki nyomtalanul. Néhányan közülük felmenekültek a Himalája havas fennsíkjaire, illetve bevették magukat Észak-Amerika sűrű erdeibe, és az ottani barlangokban rejtőzködnek. Az emberek, akik néha látják őket jetiként, illetve nagylábúként emlegetik ezeket a tetőtől talpig szőrös lényeket.) Őket követték a második szférába tartozó lelkek megtestesülései. Megjelenésük a további génnemesítés, és az elő-

⁵² rodzser dzsáj márno

ző civilizációkkal való vérkeveredés következtében tovább finomodott. A vízözön után teljes egészében övék lett a Föld felszíni világa, és az elmúlt 12 ezer év alatt közülük emelkedtek ki a harmadik szféra lakói. Ők az intenzív fejlődésüknek köszönhetik, hogy magasabb szintre kerültek, és onnan születnek vissza a Földre, hogy tovább tökéletesítsék magukat.

A szellemi felvilágosultság, az ösztönökön való nagyfokú uralkodás jellemzi a negyedik szféra lakóit. Ők a mennyei szférák legalsó szintjéről érkeznek hozzánk. Ez idő szerint legnagyobb számban a negyedik szférába tartozó lelkek megtestesülései élnek a Földön. Szembeötlően fejlettebbek az ötödik szférából érkezett emberek.

Ők azok, akik többnyire a politikai és a gazdasági életet irányítják. Közülük kerülnek ki a feltalálók, tudósok és világhírű művészek. Jelentős részük élt már az előző civilizációkban, Mukuliában és Atlantiszon is. Akkoriban még alacsonyabb fejlődési szinten álltak, és átérték a civilizációjuk pusztulásával járó kataklizmát. Mivel túlnyomórészt ők voltak felelősek civilizációjuk pusztulásáért, büntetésül egy alacsonyabb szintű világba, a miénkbe kellett beleszületniük, kőkorszaki szinten. Onnan araszolgattak aztán felfelé az évezredek során. Legnagyobb létszámban a fejlődésben élen járó nyugati országokban élnek. Korábban sokkal többen voltak. A XIX. század második felében, és a XX. század elején tömegesen születtek le hozzánk. Ők voltak a „nagy generáció”. Őket követték a másodvonalbeliek a XX. század közepén. Ez a kihalóban levő generáció a negyedik szférából érkezett. A világot most a harmadik szférabeliek uralják minden téren. Ez meg is látszik mind a politikában, mind a gazdasági életben, mind a kultúrában. Hamvas Béla így írt erről a jelenségről: „Először voltak a Valakik, aztán jöttek az Akárik, és végül a Senkik.”

Helyzetünket súlyosbítja, hogy egyre nagyobb számban születnek vissza hozzánk olyan lelkek is, akik megrekedtek a második szféra szintjén. Ők az anyagi világ foglyai, képtelenek kiszabadulni ösztöneik rabságából. Állati hajlamaik következtében teljes mértékben az alvilági szféra uralma alatt állnak, ezért nagy hányaduk bűnöző életmódot folytat. Jellemző még rájuk a teljes felvilágosulatlanság, sőt a magasabb rendű eszmék merev elutasítása. Az egészséges életmód is hidegen hagyja őket, és ők válnak legkönnyebben a különféle káros szenvedélyek rabjaivá. A második szférabeliek aránya napjainkban folyamatosan növekedik. Ennek oka, hogy a fejlett lelkek nem vágnak a rohamosan pusztuló, apokalipszissal terhelt korunkba. A primitív lelkek azonban örülnek ennek a fejlődési lehetőségnek, mert ahonnan ők jönnek, annál már ez a világ is jobb. Földi világba tolakodásuk másik oka, hogy a testet öltések közötti létben tehetetlennek érzik magukat. Szellemtestben nem tudnak bosszút állni az ellenségeiken, nem tudják megszerezni a vágyott javakat. Gondolataik és vágyaik az anyag körül forognak, kiélésükhöz, a gyönyörök megszerzéséhez testre van szükségük.

Rendkívüli módon megnehezíti a felismerésüket, hogy az alvilági erők gyakran tetszetős külsővel ruházzák fel küldötteiket. Csak egy módon láthatunk az „álca” mögé, ha váratlan helyzetek elé állítjuk őket. Az eszükön képesek uralkodni, de az ösztöneiken nem, így erről az oldalról könnyen sebezhetőek. Amennyiben veszélyeztetve látják ösztöneik kiélését, élvhajász életmódjuk anyagi alapját, elvesztik az önuralmukat, kiesnek a szerepükből. Miután a jólét legkönnyebben elérhető forrása a pénz, ezért körömszakadtáig kapaszkodnak a számukra elérhető pénzforrásokba, és mindent megtesznek, hogy újabb és újabb összegekhez jussanak. Erre szükségük is van, mivel a pénz

szinte kifolyik a kezük közül. Ennek oka, hogy nem sajnálnak maguktól semmit, így ha lehetőségük nyílik rá, két kézzel szórják a pénzüket. A pénz elteti őket, eszelősen ragaszkodnak hozzá, még életüknél is többre becsülik az anyagi világhoz való kötődés leghatékonyabb eszközét. Az egyes szférából érkezett primitív lelkek általános jellemzője még, hogy nagy ívben elkerülik a munkát. Iszonyodnak mindentől, ami sok türelmet, kitartást, ugyanakkor kevés hasznot ígér. Ebben a tekintetben a négyes szférabeliek tökéletes ellentétei. Azoktól a dolgoktól irtóznak a legjobban, melyeket a négyes szférából érkeztek önként magukra vállálnak. Nem véletlen tehát, hogy közülük kerül ki a legtöbb szélhámos és bűnöző. Az emberiséget tehát ez az öt szféra alkotja.

Az ötödiknél magasabb szférából azért nem küldenek hozzánk szellemi lényeket, mert már nincs mit tanulniuk a Földön. Testi szenvedélyeiken, ösztöneiken sikerült úrrá lenniük, így további fejlődésükhöz nincs szükségük fizikai megtestesülésre. Ennek ellenére sokan mégis visszaszületnek hozzánk azért, hogy segítsék az emberiség fejlődését. Ezeknek az önfeláldozó lényeknek a száma azonban nem túl nagy. Közöttük van az a 9 zseni, akiről Einstein beszélt. A hetedik szféra a „megváltók” világa. Ők rendszerint csak akkor jönnek a Földre, ha nagy baj van. Jézus is ebből a szférából érkezett.

Ilyen jellegű feladatokat már előtte is többen elláttak nálunk. Ez azzal magyarázható, hogy Isten sohasem hagyja magára az emberiséget. A világdráma döntő pillanatában mindig leküld a Földre egy megváltót, akinek szellemi kisugárzása emberfeletti szintet képvisel, akinek egyetlen kinyilatkoztatása meghatározza az eljövendő korszak alapeszméjét. Ez a túlvilági követ nem csak tanítást hoz magával, hanem morált, törvényt is, és ami a legfontosabb új játékszabályokat. Hatásuk hol egy népre, hol egy kultúrkörre, hol az egész emberiségre terjed ki. Ezek az isteni lények teljesen átforgatják a földi lét alapjait, és amikor eltávoznak egy új világot hagynak maguk után. Mózes népe már nem tehetette azt, amit korábban, de Jézus után sem lehetett már úgy élni, mint Mózes korában. Az emberiség feladata, hogy végigmenjen a fejlődési spirál minden szakaszán, és ehhez korszakonként új tanítókra van szükség. Nem lehet leragadni a múltban, a tradíciók őrzésében. Ha egy nép nem hajlandó elindulni a civilizáció „pokla” felé, az elkerülhetetlenül visszafejlődik, majd kiselejteződik.

A hatos és hetes szférából érkezett lelkek hatalmas áldozatot hoznak azért, hogy segítsenek rajtunk. Ezeknek a küldötteknek az égben boldog és szép életük van, mert ők olyan lakhelyeken élnek, ahol mindent betölt a mennyei harmónia, boldogság és szeretet érzése. Ennek ellenére képesek feláldozni a jólétüket, és elhagyni ezeket a lakhelyeket, hogy megváltsák az embereket szenvedéseiktől. Amikor alászállnak és a Földön csecsemőként ébrednek fel, feladják a mennyei gazdagságukat, hatalmukat, kiteljesedett életüket. Nagy kockázatot vállálnak, amikor szeretetből mások felemelése végett földi életet élnek. Ez a kockázat nagyon is reális, hiszen a Sátán csatlósáival együtt éppen az ilyenek ellen alkot erős szövetséget. Amennyire csak tudja üldözi őket, akadályozza a tevékenységüket. De ők felvállalják az üldözöttséget, az állandó megpróbáltatásokat és a zaklatott életet. Szilárd közsiklaként helytállnak, és erejükkel, hitükkel, munkájukkal feltartóztatják az ellenséget. Közben minden megpróbálja őket széttzilálni, megfélemlíteni és eltiporni, ők ezáltal is példát mutatnak a kicsiknek, akik éppen eme nagy lelkek védelmében kevesebb szenvedést, kevesebb gyötrelmet élnek meg. Mert a sátáni erők a gyengékre alig pazarolnak energiát. Így ők a nagyok védelmében azoktól ismereteket, tudást, mennyei érzést és vigasztalást kaphatnak.

Azok közül, akik a menny szféráiban már kicsiszolt gyémántként élnek sokan megkockáztatják, hogy fizikai testben ismét visszatérjenek hozzánk. A porba süllyedve aztán könnyen megesik, hogy rájuk taposnak, a sok hamis drágakő mellett nem veszik észre a tisztaságukat, csiszoltságukat. Ők azonban vállalják ezt a sorsot, mert a fejletlenebb lelkek csak bennük és általuk fedezhetik fel az igaz értéket. Ajándékaivá válnak a Földnek, és fényükkel, tisztaságukkal beragyogják a világunkat. Segítik meghonosítani az alacsonyabb rendű világokban is az égi mintákat, igazságokat, törvényeket. Fáklyavivőivé, oszlopaivá, tartópilléreivé válnak ezeknek a világoknak, hogy önmagukból létre építve feljebb emeljék az ott élőket az Istenhez vezető úton.

Korunk apokaliptikus állapotai ismét szükségessé tennék egy új Megváltó érkezését. Sokan Krisztus reinkarnációjában reménykednek, és a Biblia szerint nem is alaptalanul, mert a Messiás az ezredfordulóra ígérte újbóli eljövetelét. Ennek módját és pontos idejét azonban nem árulta el. Így nem tudjuk, hogy újrászületik közöttünk, vagy „A jelenések könyvé”-ben megjelölt módon ko-

rábbi testi valójában jön el hozzánk. Aggodalomra azonban addig sincs okunk, mert jelenleg több hetedik szférából leszületett lélek segíti a fejlődésünket, köztük két avatár. Mindketten Indiában élnek. Az egyik Sai Baba, aki megígérte nekünk, hogy halála után még egyszer leszületik a Földre a XXI. században, de többször már nem vállalja a reinkarnálódást. A keresztre feszítés fázisán korábban átesett avatárok tevékenysége nem korlátozódik a szülőhazájukra, szellemi kisugárzásuk és tanításaik eljutnak a világ más országaiba is. Szellemi felvilágosító tevékenységüket nagy odaadással végzik, annak ellenére, hogy az újkori próféták helyzete egyáltalán nem irigylésre méltó. Manapság már minden pozitív eszme le van járva, az Evangéliumot is beleértve. Annyian takarták el sötét szándékaikat a nemes kinyilatkoztatásokkal, hogy aki hivatkozik rájuk, akaratlanul is gyanúba keveredik.

A magasabb szférákból, jobbító szándékkal érkezők sorsa gyakran a keresztre feszítés. Ez ma már nem szó szerint, hanem jelképes értelemben történik meg azért, hogy ki vannak téve embertársaik gyarlóságának, támadásainak. Nem hagynak nekik egy perc nyugalmat sem, nevüket léptenyomon besározzák, és olyan méltatlan körülmények (meg nem értés, megalázottság, vádaskodás) közepette kell élniük, mely által halálukig gonosz szándékok céltáblái lesznek. Ráadásul legszűkebb környezetükben, a családjukban is állandó háborúság közepette kell élniük. Ez nem az ő lelkükből fakad, hanem azoknak az embereknek a belsőjében terem, akik a tisztát, a szépet, az igazat, a magasabb rendűt nem képesek elviselni. Így nem hagyják békén azt, aki ilyen értékeket közvetít a környezetében, ezek a megnyilvánulások irritálják őket.

Annak az embernek tehát aki a megváltás szűk ösvényére lépett, gyakran az „ő háza népe lesz a legnagyobb ellensége”. Sokszor még a feladataikat sem tudják ellátni, mert az alacsony szférából érkezett családtagjaik földhözragadt vágyaikkal primitív ösztönvilágukkal arra kényszerítik őket, hogy gyors anyagi haszonnal járó tevékenységbe kezdjenek. Csak úgy tudnak kitartani égi törekvéseik mellett, hogy megszabadulnak a közvetlen hozzátartozóik által megtestesített kolonctól. Ennek ára azonban a teljes kifosztottság, a magány, és olyan betegségek, amelyeket a gonosz erők szenvedéspótlóként akasztanak a nyakukba. A helyzetük tehát ezt követően sem válik könnyebbé, sőt az életkörülményeik mind sanyarúbbak lesznek. Most már a szegénység, az ellátatlanság is gyötri őket. Megtehetnék ugyan, hogy képességeiket felhasználva jól jövedelmező tevékenysége kezdjenek, normális életvitelt folytassanak, de ez küldetésük önkéntes feladását jelentené. A világmegváltásért pedig nem jár fizetség.

Egy idő után az öregedés gyötrelmei is tetézik bajaikat, de legalább szabadon tevékenykedhetnek, eleget tehetnek küldetésüknek. Ezért azonban nem vár rájuk jutalom, mert a megváltók teteinek gyümölcse többnyire évtizedek múlva érik be. Csak jóval a haláluk után ismerik fel munkásságuk jelentőségét. Egyetlen vigaszuk, hogy az utókor néha elismeri a törekvéseiket. Ekkor felállítanak számukra egy emlékművet, vagy elneveznek róluk egy utcát, teret. A legtöbbször azonban ez sem történik meg. Jutalomra csak eredeti otthonukban, a mennyei szférákban számíthatnak azért, hogy lelki fejlődésük magasabb szintet ér el, így közelebb kerülnek Istenhez. Kiváltságos szellem azonban a mennyben csak az lehet, aki ennek árát itt a Földön, vagy egy másik bolygón megfizeti. Fizikai testben kiválasztottnak lenni gyötrődést, szenvedést jelent. Azért, mert nekik fokozott harcot kell vívniuk saját hibáikkal, gyarlóságaikkal, hogy lelküket kínok és lemondások árán tisztán tartsák. Állandó fenyegetettségben élnek, mivel a sötét erők szellemei ott támadják őket, ahol csak lehetséges. Vagyis az életük befelé és kifelé is folytonos küzdelem.

A nyolcadik és efölötti szférákból jelenleg senki sem tartózkodik a Földön. Korábban azonban, amikor az emberiség még nem volt képes ily mértékben kézbe venni sorsának irányítását, erre is volt példa. Az óindiai eposzokból ismert Ráma királyfi Visnu isten nyolcadik reinkarnációja volt. Később Krisnaként ismét eljött a Földre. Ígérete szerint Kalkiként még egyszer leszületik hozzánk. Ez a tizedik leszülete az apokalipszis végén várható. A Kalki purána részletesen leírja, hogy utolsó reinkarnációja során a hős sorra leszámol a gonosz fejedelmekkel, kiirtja a sötétség tábornokait. A rettenetes korszak végén azonban alig néhány ember marad életben. Ezt követően a sötétség időszakát ismét felváltja egy aranykor.

Egyébként összesen 12 szféra létezik a világegyetemben. A kilencedik szféra felett élő lények a Mindenható közvetlen segítői. Mellesleg ők azok a bizonyos Szent Lelkek, és közvetlenül már nem avatkoznak bele az életünkbe. Erre különben sem lenne lehetőségük, mert lelkük annyira terjedel-

mes, olyan intenzív az energiakisugárzása, hogy elégetné a fizikai testet. Ezek a lelkek fénylénnyként tevékenykednek az univerzumban, emberré már nem válhatnak. Egyébként már a nyolcadik szinten álló szellemek sem tudnak osztatlan lélekkel leszületni hozzánk, mert olyan erős az energiasugárzásuk, hogy a fejük körül láthatóvá válik a glória. Ez meglehetősen nagy zavart keltene a hitetlen világunkban, így most már arra sem kapnak engedélyt, hogy materializálódva ellátogassanak a Földre. A hierarchia tetején, a 13. szinten egy személy áll, a Mindenható, vagy más néven Teremtő. A Földön kívüli civilizációk úgy hivatkoznak rá, hogy ő az „EGY”, így különböztetve meg őt a különböző világokat irányító számos alárendelt Istentől.

Részletekbe menően is tájékozódhatunk erről a témáról Molnár Edit: A piramis üzenete című művéből. Kedvcsinálóul idézzünk az Utószóból néhány oldalt: Én szólok hozzátok, a Föld Messiása, ki a magam példáján keresztül, emberi életemet feláldozva megmutattam nektek a Mennyeek Országába vezető utat. S általam szólt a Mennyei Atya, ki ily módon kihirdette számotokra a legfenségesebb, legdicsőségesebb igazságokat, hogy azokat élven és éltetven majdan az Öröklét Birodalmába jussatok. Így vagyok én számotokra az Út, az Igazság és az Élet hordozója, és így lesztek ti általam Isten fiai; kiket Ő az eredeti mennyei otthonba visszavár, s mióta világ a világ oda visszahív. Ma a hívás erősebb, mint valaha. Ennek oka, hogy jelenleg olyan idöket éltek át, ahol is a végső küzdelemre, az utolsó próbákra szólít fel benneteket a Teremtő Atya. Minden lehetőséget megragadva szól hozzátok, hogy aki még menthető, az a hívó szót meghallhassa. Az a nagy átalakulási folyamat, ami a Földön zajlik a jelenetekből a jövőtökbe mutatja az utat, és nagyszabású, világrengető változásokra készít fel benneteket. Emiatt az ég munkára szólítja fel azokat is, akik a Földön testben élve képesek megsejteni a mennyei igazságokat, és azok tartalmát hivatottak átadni azok számára, akik a mennyország nyitott kapuin még az Ítélet előtt bebocsáttatnak. Ezért kaptok ti a mában a jövőre vonatkozóan mind több és több, részletesebb s pontosabb információkat. Ezek által megtanulhatjátok kifényesíteni a lelketeket, és a szellemetek is csiszoltabbá válhat. Így a megfelelő időben senkit sem érhet készületlenül a csoda, amely az én második eljövetelem lesz, ami előfeltétele annak, hogy az egész Földnek látható módon megváltozzon az arculata. E nagy készülődésnek legfőbb jellemzője, hogy mi az égből titkok pecsétjét törjük fel számotokra, és minden felvilágosítást, égi-földi eszközt megadunk nektek ahhoz, hogy megeljeitek az önátalakításhoz szükséges kulcsokat.

Ezek az ismeretek világosan megmutatják számotokra azokat a lépcsőfokokat, melyeken keresztül eljuthattok a mennyei szférákba. Megjelöli azokat a fokozatokat, melyek közül ha csak egyet is kihagytok elbuktok, és visszazuhantok az alsóbb szférákba. Aki az öntudatosodás folyamatában még nem érkezett el arra a fokra, hogy a Jót a Rossztól szétválassza, azok számára ez az üzenet felfoghatatlan marad. A mennyországba való bebocsáttatás előfeltétele, hogy az ember már némi önismerettel rendelkezzen. Képes legyen felfedezni azt, hogy életében mikor teszi a jót, és mikor viszi őt földi teste-lelke vakvágányra. Ez az eszmélés a harmadik szférafokon álló emberek legfőbb jellemzője. Rájuk már olyan eszmék sugároznak a magasabb szférákból, amely ha elérte őket, fényerejével, szeretetével fogva tartja lelküket.

A negyedik szférafok csak akkor lesz számodra elérhető, ha nem húz le magával folyton folyvást saját tested ösztön- és érzésvilága. Kemény próbák közepette naponta bizonyítanod kell, hogy a szellemi értékeket az anyagiak elé helyezed. Amennyiben még ott tartasz, hogy csak akkor tudsz és akarsz követni engem, ha ehhez a megfelelő anyagi feltételek biztosítottak, azaz ha nem kell szegénységben élned, ha nem kell nélkülözned, akkor te még ebbe a tartományba nem juthatsz be. Amíg kellő biztonságban tudod csak szolgálni a mennyei igazságot, és megretensz minden olyan eseménytől, ami kilökhethet téged ebből a burokból, és más sem foglalkoztat, mint hogyan szerezhethéd vissza földi javaidat, felejtsd el a szavamat. Ha feljebb akarsz jutni, szembe kell nézned azzal, hogy Isten téged bármikor olyan próba elé állíthat, amikor választanod kell mi a fontosabb számodra, a pénz, az anyagi biztonság, vagy az égi érték, melyet moly nem rág meg, s melynek rozsdája nem árthat. Aztán ha helyesen döntöttél, és azt is vállalod, hogy minimális tárgyi feltételek közepette is az eget szolgálod, akkor majd megkapod fentről azt a biztonságot, ami ahhoz kell, hogy az én ügyemet még hatékonyabban szolgálhasd. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy aki becsülettel dolgozik, annak munkája fejében ne járna mindaz, amit anyagi javakban megszerezhet. Természetes vá-

gya az embernek, hogy békességben, boldogságban, és viszonylagos anyagi biztonságban éljen. Ám ezen a szinten már ki kell állnia azt a próbát, hogy szellemi fokozatához hű maradjon az ember akkor is, ha életkörülményei kedvezőtlenül alakulnak. Azaz képes-e a belenyugváásra, a folyamatos lemondásra, vagy még mindig a saját testét, fizikai jólétét tartja a legfontosabbnak.

Akkor sem értél még meg a mennyek magasabb szféráiba való bebocsáttatásra, ha féled a halált, ha úgy gondolsz a földi életre, mint a legfőbb értékre, amelynek elvesztése számodra megrázkódtatást jelent. Amikor már úgy tekintesz a halálra, mint egy természetszerűleg bekövetkező folyamatra, mely a fizikai lét törvényszerű velejárója, és nem tölt el rettegéssel az a pillanat, amikor testedből szellemed eltávozik, megszabadultál a kínos igától, mely a földi embert fogva tartja. Ekkor már birtokában leszel az öröklét egyik kulcsának, hogy ki létét az Atyától egykoron szellemként megkapta, annak számára nincs halál. Az csupán formát és burkot változtat, a halálfélelem nem foglalkoztatja. Csak az érett meg a negyedik fokozatra, aki énjét nem tartja olyan sokra, hogy azt ha kell az önfeláldozás oltárán bármikor máglyára ne dobja.

Mindezekből következik, hogy a négyes szférafokon állók többsége a „kicsinyek gyülekezete”, azon átlagemberek, akik nélkülözésben, szegénységben, a létminimum szintjén tengődve élnek. Ők már tudják, hogy a társadalomban nem a pénzhajhászás, a földi kincsek szaporítása a legfontosabb, hanem az, hogy az ember az ezeken túlmutató valódi értékeket meglássa. Ők a nincstelenségben is a szeretetnek, az önfeláldozásnak, mások megsegítésének kötelezték el magukat. (Ennek fényében már érthető, hogy a társadalom elesettjeit miért mindig a szegények támogatják, azok, akiknek amúgy sincs sok. A gazdag, tehetős réteg csak önmagával törődik, hidegen hagyja mások baja, minél több van neki, annál többre törekszik.)

A tébolyult szerzési vágy annyira eluralkodott rajtuk, hogy becstelenségektől sem riadnak vissza. Nem véletlen, hogy az áruházi tolvajok többsége a jómódúak közül kerül ki. Ez alapvetően annak tudható be, hogy a földi gazdagságot többnyire a harmadik, és az alatti szférák lakói választják, akikben még nincs meg az az erkölcsi tartás, ami ezt megakadályozná. Ösztöneik kiélésének vágya elemi erővel kényszeríti őket az anyag világában való elmerülésre. Az anyaghoz való vonzódás, a vagyongyarapítás sokszor mániává válik náluk, és képtelenek a pénzük által biztosított rangjukhoz, társadalmi helyzetükhöz illően viselkedni. A Tao Te King szerint: „Az elégedettség nagylelkűvé tesz.” A mohóság pedig szűkkeblűvé. Ez a lelki beállítottság is nagyban hozzájárul a szegények és a gazdagok elérő viselkedéséhez.

A négyes szférafokba tartozók nem törekszenek nagy dolgokra sem, nincsenek hatalmi ambícióik, nem akarnak másokat irányítani. Csendben és sorsukkal megbékélve élnek. Isten iránti alázatban telnek napjaik, és nem zúgolódnak amiatt, hogy másokat a szerencse miként lát el minden földi jóval. Az ő diadaluk a hétköznapi áldozathozatala, e lemondások sorozata, az anyagi világ vonzásának leküzdése. Nem anyagi javakat juttatnak a környezetüknek, hanem a szeretetüket, a lelkükből kiáradó harmóniát sugározzák szét a munkahelyükön, és a családjukban. Istenben való hitük, a szeretet, az alázat és a tűrés életük végén nagyfokú bölcsességgel ajándékozza meg őket. Így a halál gondolata nem borzasztja el ennek a létkörnek a küldötteit, amikor a küszöbére érnek, már kellőképpen felkészültek a távozásra. Összegzésként megállapítható, hogy ebbe a szférafokba nem világrengető tettek, vagy nyilvánvaló áldozatok árán lehet bejutni. Még máglyára sem kell menni, csupán a hétköznapi apró küzdelmeiben kell helytállni, a saját környezetükben kell kisebb-nagyobb áldozatokat magukra vállalni.

A halálfélelemtől való megszabadulás, az ébredés mind gyakoribb esete, hogy manapság sokan gyógyulnak ki súlyos betegségekből. Szenvedéseik és gyötrő kínjaik közepette lelkük legmélyén megszólal egy hang, mely őket az ősi titokba beavatja, mely szerint a test halála csak könnyebbséget jelent a szellem számára. Ekkor ők szenvedéseikbe belenyugodva lemondanak a földi életről. Ezt megélve Isten megajándékozza őket a test csodás gyógyulásával, az újjászületéssel, a további élettel. Aki egyszer megmenekült az idő előtti haláltól, kigyógyult a betegségéből, Isten segítségével kiemelkedett a pokoli szenvedések mélyéből, az már pontosan tudja, hogy életének mi a valódi értelme. Őt már nem kell biztatni arra, hogy kövesse Istent, és szeretetet hintsen szét a világban.

A negyedik szférafokra tehát azok juthatnak fel, akik a durva anyagréteget már maguk mögött hagyták. Az ebbe a létkörbe tartozó szellem teste már átalakulóban van. Alkotóelemeinek rezgés-

frekvenciája megnövekedik, mely által a Föld sűrű, lehúzó közege, a Sátán megbéklyózó természete kevésbé hat rá. Ő teste börtönének, a halál kérlelhetetlenségének már nem annyira foglya, mert tisztább lelke és haladottabb szelleme az anyagot a testén belül is uralja. Nem féli a halált, mivel tisztában van vele, hogy hol van az ő örök otthona, ha egyelőre még nem is juthat be a legfelső létkörökbe. A legmagasabb mennyei szférákba ugyanis csak a hetedik fokozat küszöbét átlépve lehet bekerülni. Itt már lehull a hályog a szemünkről. Megismerjük az univerzális értékrendet, és a világi hívságok elvesztik hipnotikus bűverejüket. Vágynélkülivé és szabaddá válunk, és a továbbiakban mindenféle kötöttség s visszahúzó erő nélkül járjuk az életutunkat. A hetedik szférában a lélek már összekapcsolódhat a duálpárjával. A duállélek nem más, mint a lélektársunk, amellyel azonos frekvencián vibrálunk. A lelkek ugyanis a dualizmus jegyében kezdettől fogva páronként lettek teremtvé, de ezt követően elválnak egymástól, és külön-külön fejlődnek. Hosszú és rögzös útjukon többnyire akkor találkoznak, ha a társuk elbukott, és csak a másik, a női illetve a férfi felük segítségével képesek felemelkedni. A hetedik szint felett azonban egyesíthetik erőiket, egymást kiegészítő tulajdonságaikat, és együtt élhetnek tovább a teljességben.

Akik az ötös és a hatos szférából küldettek el szellemként testetöltésre a „földi pokolba”, azok életét a legkevésbé sem jellemzi a kényelem, a pompa, az anyagban való tobzódás bármilyen megnyilvánulása. Az ő életük a folyamatos küzdelmek sorozata. Ráadásul életük első felében különféle próbákat kell kiállniuk, hogy bizonyítsák megértek missziójuk vállalására. Csak eszméléseiken túljutva állhatnak neki nagyszerű feladatuknak. Ezt követően kapnak lehetőséget arra, hogy az égi igazságokat új formába öltöztetve sokakhoz eljuttathassák. Az ötös szférafokba került lelkek korábban művészek, tudósok, történelmi nagyságok voltak, akik igaz hitükkel; harmóniát, békességet és szépséget hozó műveikkel szolgálták az emberiséget. Hatalmas tömegekkel ismertették meg a legszentebb erkölcsi értékeket, hogy ők is lélekben tisztábbá, Istent elfogadóbbá válhassanak. A hatos szféra szellemei rendszerint szentekként, prófétaként, isteni tanítókként, nagy látnokokként éltek a földi világban. Ők voltak azok, akik évszázadokon át a legtisztább formában hozták le a Földre az égi igazságokat annak ellenére, hogy az eszméikre alig-alig hallgattak. Életükben gyakorta meghurcolták őket, ezáltal sorsuk hasonlatossá vált ahhoz, amit én a keresztre feszítésem idején magamra vállaltam. A hatos szféra küldötteire sosem volt jellemző, hogy huzamos időn át földi biztonságban, nyugalomban végezték volna dicsőséges feladataikat. Fáklyavivők voltak ők minden korban, keresztfelvállalók, kiket a testi-lelki szenvedés küldetésüktől el nem tántoríthat. Nem mindegyikük szerzett nagy nevet a földi világban, többségük neve azonban fennmaradt az utókor számára.

Napjainkban azonban az ötös és hatos szférafok küldöttei „mélyebbre” szálltak alá, földi sorsot vállalva. Most a lehető legátlagosabb külsőt öltik magukra, mert jelenlegi feladatuk az emberek tömeges, minél szélesebb körű „ébresztése”. Mivel ezt a célt csak az átlagemberek közé beépülve, nagy területeket lefedve érhetik el, csoportosan inkarnálódva érkeznek a fizikai síkra. Ezt az összefüggő égi tervet kizárólag akkor tudják megvalósítani, ha napról napra, a legnagyobb alázatban ugyanazt a sorsot élik, amit az emberek tömegei. Manapság tehát a rangos szellemek többsége magára veszi a kicsinység, egyszerűség, átlagosság jellegzetességeit, és elvegyül abban a szürke világban, ahol a felületes szemlélő nem tudja megkülönböztetni őket azoktól, akik között munkájukat végzik. Nem viselnek dicső neveket, sőt nem is törekednek arra, hogy a kiváltságosak közé tartozzanak egy olyan világban, ahol mindenütt a hamisság ül diadalt. Csupán abból derül ki milyen csodálatos emberi értékekkel rendelkeznek, hogy életük minden terén helytállnak, és hagyják, hogy a világ gyakorta megalázza őket, s észre se vegye szellemi-lelki kvalitásaikat. Csendben és kitartóan végzik munkájukat, nem várnak viszonzást, jó tetteik fejében földi sikert, elismerést. Lelkük szeretetét, szellemi értékeit úgy adják át másoknak, hogy igaz mivoltukat észre sem veszik azok, kiknek szolgálatára elhivatottak. A bennük rejlő nagy lelkierő teszi lehetővé azt, hogy feláldozzák önmagukat, és szolgálják embertársaikat.

Persze akadnak közöttük olyanok is, akik munkájuk révén híressé, széles körben ismertté válnak, ám ők is arra törekszenek, hogy tevékenységükkel ne kovácsoljanak földi dicsőséget maguknak. Nem engedik, hogy az őket tisztelő emberek belőlük bármiféle nagyságot csináljanak, vagy bennük bálványt lássanak. Csupán egy dologban tűnnek ki embertársaik közül. Félelmet, meghátrálást nem ismerve egész életüket annak szentelik, hogy közvetítői és legfőbb szolgálói legyenek a Jónak, az

Igaznak, és mindazon örök értéknek, ami az istenek világából sugárzik felénk. S ha baj, szenvedés, bántalom vagy méltatlanság éri őket, vissza nem ütnek. Szelídek, és mindent elviselnek, amit az őket besározó emberek keresztként rájuk raknak. Amerre csak járnak, mindenütt békét és szeretetet árasztanak magukból. Támaszai és vigasztalói szűkebb környezetüknek, de ha kell azt is vállalják, hogy általuk az isteni törvénykezés az igazat a hamistól szétválassza, azaz képesek arra, hogy próféta módon másokat a hamisságtól eltántorítsanak.

Aki még ott tart, hogy csak akkor tud szolgálni, ha elismerik emberi értékeit, és mindjárt begubózik, ha elvitatják érdemeit, sőt lelkében a támadóval szemben bosszút forral, aligha hiheti magáról, hogy ő az ötös vagy a hatos fok tisztultabb szelleme lenne. Akinek lelkében bántás esetén, méltatlanság elszenvedésekor még tartós helyet kap a harag, a visszavágás érzése, az csak felöltötte magára a tisztultság leplét, az ötös, hatos szféra szellemét még csak formailag másolja. Közülük kerülnek ki a hamis próféták is, akiknek lelkében sátáni eszmék tanyáznak, és csak külsőségekben ügyelnek arra, hogy a nagy szellemekhez hasonlítsanak. Belső világukat illetően azonban hiúság, gőg, irigység, rivalizálási hajlam, és a tömegből való kiemelkedési vágy jellemzi őket. Aki lélekben enynyire tisztátalan, nem hiheti, hogy másoknak tiszta értéket adhat. A kóklerek hamisságukkal, haszonleső önzésükkel megfertőzik az embereket, miközben saját nagyságukban tetszelegnek. Akik szerepjátszásukkal önmagukat is megcsalják, gondolkozzanak el azon, hogy **minél tisztább a fény, annál nagyobb mélységeket kell bevilágítania**. Aki tehát másokat akar felemelni, meg kell járnia előbb a földi lét poklait.

Az általad áhított fokozatokra csak életed minden kíneserves állomásán túljutva, saját kísértő kígyód legyőzése által juthatsz el. Vizsgáznod kell önzetlenségből, bizonyítanod kell, hogy a másik embert – érdekeiddel szemben is – szolgálni akartad, annak ellenére, hogy téged megalázott, elledet támadt, és besározta mindazt, mi benned tiszta. Tovább nehezíti helyzetedet, hogy fizikai testben gyengébb, kiszolgáltatottabb a lélek. Hiába hoz magával szellemi hatalmat és égi kvalitásokat, ha itt a Földön nem képes megerősíteni azokat, elkerülhetetlenné válik a bukása. Emiatt azok az égi küldöttek, akik a hatos szférából érkeztek a fizikai világba olyan nagyságrendű megpróbáltatásokkal kerülnek szembe, amelyek alatt szinte már-már összeroskadnak. Nekik ugyanis a mennybeli valóságot a pokol nehézségeivel kell összekötniük, mégpedig saját életük által. Erre az iszonyatos küzdelemre csak az képes, akinek a lelkében az én lelkem nagy erővel hat. Ha egy ilyen szellem a maga belső útját járva megleti azokat a lépcsőfokokat, amelyen feljebb és feljebb halad, másokat is fel tud vezetni ezekre a szintekre. Mert ki a magasságból küldetett el, az a földi életében ismét bejárja azokat a lépcsőfokokat, melyeket minden feltörekvő szellem haladása folyamán megtapasztal.

A „porba” való visszaszületések után próbáitokat újra és újra ki kell állnotok. Ennek oka, hogy a szellem az éppen aktuális földi küldetését csak ezt követően képes eredményesen ellátni. Testbe érkezéskor ugyanis a küldetéstudatot elfedi a földi lét ködfátyola, és a szellem gyakran csak akkor eszmél rá, hogy mi dolga van ebben a világban, amikor látja, hogy bukásba viszi őt az elferdült útja. A későbbi próbák módja azonban korántsem olyan keserves, mint amikor még a négyes szférafokra próbált a lélek felkapaszkodni. A próbák szükségességének másik oka, hogy még a legkiválóbb szellemek lelkének is vannak foltjai. A földi élet viszont nagyszerű lehetőséget ad arra, hogy ezeket a foltokat kitisztítsák, magukat még tökéletesebbé alakítsák. Amennyiben lelkükben, szellemükben nem válnak tisztábbá, gyakorta elveszítik azt a küldetést is, melyet az égből kaptak. Ilyenkor a missziót egy másik személy látja el, aki a kemény próbák során alkalmasabbnak bizonyult a feladat ellátására. Az életük első felére időzített próbák tehát nem csak a tökéletesítésüket szolgálják, hanem egyben vizsga is, hogy mennyire képesek a teher viselésére.

A nagy szellemek arról ismerhetők fel az alantas próbák során, hogy embertársaik szeme láttára sorra aratnak diadalt önmaguk felett. A tisztulásban egymás után vetkezik le gyarlóságaikat, és eközben a felismert igazságokkal elkezdik besugározni a megtisztított területet. Hibáikat mintegy „visszafejtik”, és ismereteiket átadják a többi embernek, ami által tömegek számára követhető mintát alkotnak. Próbáik révén egyre magasabb világok ígéivel, érzésvilágával töltődnek fel, ami kellő erőt ad nekik, hogy az alacsonyabb szinteken tudatosan munkálkodjanak. A földi ember bukásának színtereibe behatolva átélnek mindazt, ami az alattuk állók keserves sorsa, és ebből a borzalomból ki-lábalva tanácsaikkal megpróbálják felemelni őket. Ha eközben vétkeznek az „azonnali karma-

törlesztés” révén módjuk nyílik arra, hogy hibáikért bünhődjenek. Ezáltal minden botlásukból tanulnak, ami a javukra válik, de nem csak nekik, hanem a környezetüknek is, mivel a küzdelmeikben embertársaiknak követhető példát mutatnak.

Akik a hetedik szférafokra feljutottak, azok számára elkerülhetetlen lesz a keresztre feszítés, amit én vállaltam. Mert a világ ezeket az embereket kiveti magából az utolsó órában, nem tudván elfogadni másságukat, igazságukat. Ma is pusztulásra ítéltetnek, akik engem ilyen odaadó módon, meghátrálás nélkül, soha meg nem futamodva szolgálnak. Ők olyan nagyszabású missziókat vállalnak magukra, melyek által megpróbálják felébreszteni a legalsó, legsötétebb rétegek foglyait, azokat, akik állati ösztöneik világából a harmadik szférába vonzatnak. Ezek a lelkek a hetes teljességből érkezve feladják égi biztonságukat, harmóniájukat, boldogságukat, hogy igazságaimmal – földi életük során utoljára – felkeressék mindazokat, akik a szavaimra vágnak, de a sátáni kísértések szövevénye által lelkük megkötözött állapotban van. Ezek a szellemek megpróbálják „kitépni” a Kísértő birodalmából azokat, akik más módon nem képesek kiszabadulni béklyóik közül. Ez oly módon megy végbe, hogy életük egy meghatározott szakaszában középük küldetnek, hogy azon rövid idő alatt, míg az ellentét őket el nem némítja, erős fényükkel mindenkit magukhoz vonzanak. Ezért ők az íghirdetésben nem alkudhatnak meg, nem köthetnek semmiféle kompromisszumot. Korábbi életeikkel ellentétben – amikor még volt rá idő – nem tehetik azt, hogy lassan, fokozatosan vigyék végbe mindazt, amit én rájuk bízam. Erővel és világossággal gyökeres átalakulásokra serkentik mindazokat, akikhez misszióba érkeznek. Forradalmárok ők, de nem abban az értelemben, ahogy ti ezt a szót használjátok. Forradalmárok, mert ledöntik, szétzúzzák azokat a tespedt és hamis társadalmi korlátokat, amelyek nem hagyják, hogy közülük kiszabaduljanak azok, kiket ezek a falak magukba zárnak.

Ők tehát nem azért vállalnak magukra szenvedéseket és megpróbáltatásokat, mert fejlődniük kellene, vagy karmikus törlesztéseik lennének. Küldetésük indítéka, hogy olyan felszentelt papjai illetve papnői ők az utolsó óráknak, mi által testüket a szó szoros értelmében feláldozzák azért, hogy másokat megválthassanak. Halálra szántak ők, és ez időben a tudomásukra jut, hogy felkészülhessenek a testi-lelki szenvedésekre. Ezután azt is tudni fogják mikor érik el az időpont, amikor rájuk köszönt az óra, mely kínhalálukat hozza. Ekkor nekik is ki kell üríteniük azt a keserű poharat, amelyet én sem hárítottam el magamtól keresztre feszítem előtt. Ezen szellemek egész élete felkészülés a legnagyobb áldozatra, amikor is az én nevemben fogják elítélni őket azok, akik azt hiszik magukról, hogy Isten akaratának megfelelően cselekszenek. Ezek az önzetlen lelkek testük feláldozásával készítik elő a talajt a földi Paradicsom számára. Erre az Új Földre sokan ismét eljönnek majd azok közül, akik egykor emberistenként segítették a felébredésben bolygókat. Így érkeznek majd Atlantisz és Egyiptom istenei, uralkodói, valamint papjai is közétek.

Rajtuk kívül a hetes szférafok teljességéből több olyan női szellemfél is leszületik hozzátok, akik azért jönnek, hogy másik felüket, a férfirészt magukhoz emeljék. Ez a megszentelt női feladat az egész emberiséget be fogja sugározni, és áldozatiságával áthatja. Férfitársuk felemelése során tanúsított áldozatos magatartásukkal tömeges tudat- és lélekátalakulás megy végbe a Földön. Bár az eredendő bűnt a duállélek elfogadó fele, a női szellemfél követte el azáltal, hogy a Sátántól az almat elfogadta, a fejlődésben mégis a ható fél, a férfi bukott el. A duállélek férfi fele ugyanis erejét, hatalmát erőteljesebben kisugározhatta, melynek következtében megfertőződött, és torzultságával egész világokat rántott a bukásba. A férfiak a Földön évezredek át követték a sátáni sugallatokat, a birtoklás, a hatalomvágy, az uralkodás késztetéseit ahelyett, hogy az isteni sugallatoknak engedelmeskedtek volna. Eközben a duállélek női fele az évezredek sanyargatásai során alaposan megszenvedett azért a bűnért, amit a „tiltott gyümölcs” elfogadásával maga és társa fejére hozott. A Paradicsomból kikerülve ugyanis a férfi szabadságától is megfosztotta saját társát, sőt rengeteg szenvedést okozva neki sokszor a legszebb érzéseiben is megalázta. Ennek következtében a nő hamar megtanulta, hogy itt a Földön csak Istenre számíthat, mivel a férfi egyre lejjebb húzza őt a mélybe. Érezte, hogy őt csak Isten képes magához emelni, ezért megnyitotta lelkét a Teremtő előtt. Így vált a nők alaptermészetévé az elfogadás azáltal, hogy lelküket a mennyei értékek tekintetében befogadóbbá tették, mint a férfiak.

Ennek a helyzetnek tudható be az is, hogy amikor én a Földre küldtettem, az emberiség női fele felkészültebben fogadta a kisugárzásaimat, mint az önös céljaikkal, törtéteseikkel elfoglalt férfiak. Nem véletlen, hogy minden korban a nők őrizték magukban az isteni értékeket; a szeretetet, az áldozatkészséget, az anyai-, vagyis a másokat felkaroló, másokért aggódó érzelmeket, és azt az alázatot, ami abból a felismerésből fakad, hogy az igaz szeretet csak adni képes. Eltérő beállítottságuk következtében a nőkben a gőg, a nagyot akarás, az ember Istentől elszakadni vágyó törtétese sosem jutott olyan fokra, mint a férfiakban, akik saját erejüktől, hatalmuktól elbódulva gyakran kiszolgáltatták magukat és családjukat a Sátánnak. Saját tapasztalataimra hivatkozva elfogatásomkor férfitanítványaim szinte mindegyike rettegve megfutamodott, az engem követő nők azonban igaz érzéseik által vezérelve mindvégig kitartottak mellettem. Amikor a hozzám közel álló férfiak eszükre hallgatva már abban is kételkedni kezdtek, hogy igaz volt-e mindaz amit nekik tanítottam, illetve amit mellettem szolgálva a saját szemükkel láttak, a hűséges nők lelkében nem támadt kétely, hogy a mesterük valóban feltámadhat. Őket nem vezette félre a földi ész, az önmaguk erejébe vetett bizalom káprázata.

Tanítványaim főleg azt nem tudták megemésztetni, hogy adhatta magát keresztire tehetetlenül Isten fia. Ők az én helyemben földi eszükre és férfigőgjükre hallgatva kihasználták volna égi hatalmukat, és nem engedték volna ellenségeiknek, hogy őket kínhálálra kárhoztassák. Ezért aztán zavarodottság és meghasonlás lett úrrá rajtuk. Sorsomat és megaláztatásomat látva csalódtak bennem, mert fel nem foghatták hogyan voltam képes ennyire kiszolgáltatni magamat a földi világ urainak. A környezetükben élő nők azonban titkon érezték, mit is jelent a keresztáldozat, hiszen ők gyakran átérték ezt. Férjeiket akkor is szerették, amikor azok durván, lenézően bántak velük, és abban az esetben is kitartottak mellettük érzelmileg, ha azok naponta megalázták őket. Ismerték tehát azt az érzést, ami a feltétlen szeretetből fakad, hogy az ember azokért akiket szeret, a testét-lelkét is feláldozza.

A férfiak azonban nem döbbsentek rá, hogy az engesztelő szeretet az ellentéteket el tudja simítani, így képtelenek voltak a földi világból felemelkedni, és visszatérni eredeti otthonukba. Ahhoz hogy ez megvalósuljon világunkban diadalra kell jutnia a női, elfogadó mintának. A zártabb lelkű, Istentől távolabb álló férfinak meg kell tanulni, hogy a Mindenható előtti megalázkodásuk szükségszerű. Ehhez példát a női lelkek szolgáltatnak. Ezt a folyamatot segítik elő azok a hetedik szférából érkező nők, akik lelkük tisztaságával hívják, szólítják magukhoz párjukat. Azért csak ebből a magas szférából érkeznek női szellemek, mert ahhoz, hogy valaki ezt a küldetést teljesítse, szilárdan kell állnia a helyén. Nem segít ugyanis semmit a másikon az a duálfél, aki ennek szükségszerűségét nem látja be. Az alacsonyabb szférákhoz kevésbé kötődő szellem hagyja, hogy őt a társa magához rántsa, így mindketten lesüllyednek ahelyett, hogy felemelkednének. Éppen ez volt az őrzők tévedése a múltban, akik amint társuk csúszni kezdett a lejtőn rögtön utánanyúltak, ezáltal őket is lerángatták a földi pokolba. Bukásuk oka, hogy nem kötődtek eléggé igazi otthonukhoz, ezért meginogtak, és belehullottak a párjukat elnyelő örvénybe. A magasan fejlett nőkből áradó szeretet más férfiakra is ki fog sugározni, és áthatja az egész világot. A nők egyébként már korábban is bizonyították, hogy képesek efféle helytállásra, mivel az élet minden terén igen nagy terheket vállaltak magukra.

Az elmúlt két évszázadban a férfiak megtapasztalták hová vezet a nagyravágyásuk, a mindent birtokolni akaró telhetetlenségük. Törekvéseik nyomán minden összeomlott, amit maguknak meg akartak teremteni a földi világban. Sem a felpörgetett gazdaság, sem a tudományos eredmények nem tették az embert szabadabbá, boldogabbá a régi korokhoz képest. Az utóbbi két világháborúban a férfiaknak azt is meg kellett tapasztalniuk, hová vezet a féktelen hatalom- és szerzésvágy. Milliók pusztultak el amiatt, hogy a sátáni gőg eluralkodott a férfiakon, akik tömegeket hajszoltak öldöklésbe, egész népeket ítélték megalázásra, iszonyú kínokra, testi-lelki borzalmakra. Ennek következménye lett, hogy napjainkra a férfiak ereje megfogyatkozott, mert a földi férfi valódi szellemi nagyságát mára már eltékozolta. Ezzel arányosan megnőtt az önmaga előtt is leplezett büntudata, ami oly módon fejt ki hatását a társadalomban, hogy a hatóerőt bénítja meg. Ennek következtében a férfiak mind nagyobb részét depresszió, szomorúság, és önmarcangoló lelkiismeret köti gúzsba.

Ezt az egyén ma még tudati szinten nem képes belátni, de társadalmi méreteken már tapasztalható ennek jelei. Legfőképpen abban, hogy mind több szellem születik manapság olyan vezeklő férfisorsra, amely eredeti szellemiségéhez mérten őt méltatlan életre kárhoztatja. A megítéltetés oly

módon megy végbe, hogy a gazdasági válságok, a munkanélküliség következtében férfiak tömegei kárhóztatnak arra, hogy még az alapvető kötelezettségeiknek sem tudnak eleget tenni. Nem képesek eltartani a családjukat, nem tudnak feleségük és gyermekeik köré szilárd védőbástyát vonni. A civilizált társadalmakban a férfi egyre satnyább, egyre erőtlenebb, és mind kiszolgáltatottabb a külső körülményeknek. Szellemi gőgje ugyan nagy még, de ma már képtelen arra, hogy a körülményeket megváltoztassa. Elerőtlenedett, zavarodott, és nem ura sem saját erőinek, sem a világnak. Ennek ellenére még mindig vágyik a hatalmaskodásra, és mivel ezt a vágyát máshol már nem élheti ki, a családját tartja sakkban. Ha másokon nem tud, hát a feleségén, a gyermekein uralkodik.

Nem csoda, hogy ebben a helyzetben a nő meghasonlott társa ellen lázad. Ennek a jelenségnek már jó néhány vadhajtása is kinőtt.

Ezek egyike a feminizmus zászlaja alá csoportosulók tévútja. Ők a férfivilág kibillentségét hibás módon saját kibillentségükkel próbálják ellensúlyozni. Erre az ad lehetőséget, hogy amíg a férfiak fokozatosan elerőtlenedtek, a nőkben elindult egy ellenkező előjelű folyamat. Ráébredtek arra, hogy ha nem is olyan mértékben mint a férfiak, de ők is képesek hatni és alkotni. Sőt erejük felfokozható a szeretet, és az elfogadás igaz hatalma által. Ezt a folyamatot láthatjátok ti napjaitokban, amikor az elfogadásban megerősödött nők az élet minden területén diadalt aratnak. Sikereik titka: ráébredtek arra, hogy aki közel áll Istenhez, az szeretete és odaadása által nagy dolgok véghezvitelére képes, még akkor is, ha földi erőben és hatalomban gyengébb.

Sajnos időközben a felfelé törekvő, felszabadult nők jó része beleesett abba a csapdába, amibe a múltban a férfitársaik kerültek. Így közülük sokan ugyanazt a téves utat járják, mint a férfiak. A sátáni szerzési vágy, a hatalomra törekvés és a gőg már megfertőzte azokat a nőket is, akik feljutottak a politika, az üzleti élet, a művészetek és a tudományok magaslataira. Ennek a torzult mintának a követése azonban nem vezet jóra. Nem csak a férfiaknak, hanem a nőknek is saját, eredeti szellemiségükhöz kell visszatérni. A szellem női felének az égi szférákban az elfogadás, a befogadás volt a feladata. Az Istentől jövő kívánságokat a saját, nyitottabb lelkébe befogadta, és azt társának tisztán átnyújtotta. A nőnek nem férfiassá kell válnia, hanem megtartóvá kell alakulnia. A férfi feladata pedig, hogy az ő eredeti ható-adó szellemminőségét valósítsa meg a földi világban, mégpedig megtisztított formában. Kétségtelen hogy manapság a nők rákényszerültek arra, hogy a bennük levő hatóerőket felduzzassák férfitársaik alkalmatlansága miatt, ám ebből a jövőben csak annyit célszerű megtartani, hogy a nő ne legyen többé a férfi kiszolgáltatottja. De ne akarjon olyan feladatokat magára venni, amelyek nem az ő nemére szabottak. Azok az eldurvult és bosszúvágytól sarkallt nők tehát akik ma gőgösen férfitársaik felett uralkodnak, és megpróbálják őket megalázni, nagyot vétenek saját eredeti szellemvoltuk ellen, és az ellen az isteni törvény ellen, mely a két felet az öröklétben

egybekapcsolja. A férfi csak akkor kaphatja vissza a teremtő hatalmat a világ felett, ha a női oldal tisztán megformálódik mellette. E nélkül ugyanis nincs tökéletes kapocs a szellemek, és a Mindenható között. A szellem kétféle neműsége, a kétféle szellemminőség, az adó és elfogadó fél mássága a teremtettség olyan gyökerformája, amelyből minden származik, és ami a szellemek továbbfejlődésének és tökéletes boldogságának létalapja.

Az imént elhangzottak érthetőbbé tétele érdekében annyit még el kell mondani, hogy minden egyes szellemfélnek van egy kizárólagos kiegészítő fele. Az akivel ő az örökkévalóságban egység volt, s akitől ő a bukása során elszakadt. Amíg valaki az eredendően hozzátartozó szellemfelét meg nem találja, s vele harmóniában össze nem olvad, itt a Földön mások duálpárjával kell sorozatosan összekapcsolódnia. A földi házasságkötések láncolatában találja meg azt, hogy elfogadja a másik másságát, sőt akár bűnösségét is, és őt minden ellenérzése dacára szeretetben feloldozza. Erre azért van szükség, hogy amikor majd a saját duálfelével összekapcsolódhat, akkor már kellően érett, önmagát feláldozni képes szeretetbeli lénné váljon, mely a másoknak a sok rosszat fel nem rója, őt mindig elfogadja, és a közjük ékelődő ellentétet engesztelő szavakkal elsimítja.

Közbevetőleg megjegyezve a hetes szférából érkezett lelkek mind nagyobb számban történő lezületését más források is megerősítik. Legfőbb jellegzetességük ezeknek az újszülötteknek, hogy igen nagy a testükből kiáramló energiasugárzás frekvenciája. Ez a „tisztánlátók” számára abban nyilvánul meg, hogy az aurájuk indigószínű. Ilyen magas szinten vibráló emberek nálunk korábban nem voltak. Itt a Földön a legtöbb ember aurájának színe vörös, vagy narancssárga. Már a zöld színű aurával rendelkezők is nagyon ritkák. Ezeknek a gyerekeknek az lesz a feladatuk, hogy megoldják azokat a problémákat, amelyekre a mostani felnőtt nemzedék képtelen. Ha a jelenlegi iskolaszisztémánk beszűkült oktatási módja nem teszi őket életképtelenné, ha teret engedünk képességeik kibontakoztatására, ha elősegítjük a társdalomba való beilleszkedésüket, akkor ők orvosolni fogják majd mindazon bajokat, amelyek a pusztulás szélre sodorták a világunkat.

Visszatérve az egyes szférafokokra ki-ki fejlettségéhez viszonyítva nyeri el helyét a mennyek birodalmában, és szellemminőségéhez mérten kap neki megfelelő feladatokat a Földön. Azok pedig akik a magasabb létkörökbe kerültek maguk döntik el, hogy a fényes csillagbirodalmak egyikében maradnak, vagy részt vesznek a földi világ további átalakításában, esetleg még alacsonyabb világokba reinkarnálódnak, ahol még nem ment végbe a szellemek megváltása. A magas rangú, égi teljességet élő szellemek nagy része azonban jól tudja, hogy a teremtés munkájának segítése által ők maguk is feljebb emelkedhetnek. Ezért a kristálytisza szellemek, akik már többször részt vettek egy-egy mélyre bukott fizikai világ felemelésében gyakran úgy döntenek, hogy némi pihenés és feltöltődés után további anyagvilágok segítségére sietnek, és újra kezdik azokat a küzdelmeket, amelyeket korábban más világokban már lefolytattak. Ez a tevékenység azonban semmiképpen sem tekinthető a feladatok monoton ismétlődésének, mert ahány lesüllyedt világ, annyiféleképpen differenciálódnak a tennivalók. Ezek a szellemek az önátadó, önfeláldozó szeretet olyan fokára jutottak, hogy úgy érzik addig nem nyugodhatnak, amíg az egész teremtettség minden egyes szellemparánya meg nem találta az Istenhez visszavezető utat.

Mindezekkel összefüggésben el kell még nektek mondanom, hogy az egyes szférafokokon, mennyországbeli fokozatokon belül is sokféle „lakóhely” van. A negyedik és a hetedik szférafok közti világokban pedig a szellemek már maguk is érettek arra, hogy megalkossák, tökéletesítsék saját otthonaikat. Arra is képesek, hogy munkájuk, érdeklődési körük és bölcsességük szintjének megfelelően különböző rezgésszintekre sorolják be magukat. Ez azt jelenti, hogy ezen szférák között a szellemek szabadabban közlekedhetnek. Így előfordulhat, hogy egy szellem, akinek a négyes szinten van állandó otthona, olykor bebocsátást nyer az ötös vagy a hatos fokozat lakóinak világába. Persze csak akkor, ha lelke egyes részei már alkalmasak arra, hogy elfogadják a tökéletesebb égi mintákat, betöltekezzenek egy magasabb szint ideavilágával. A magasabb szinten élők azonban kötelességszerűen teljesítenek küldetéseket az alattuk levő szférákban. Azzal a céllal látogatják meg az ott élőket, hogy tanítsák őket, fejlesszék, felkészítsék ezeket a szellemeket a következő lépcsőfok átlépésekor bekövetkező dimenzióváltásra. Ez általában azt jelenti, hogy a felfelé törekvőnek ismét

földi életet kell magára vállalnia. A szellem ugyanis jórészt csak fizikai síkon bizonyíthatja be magának azt, hogy képes lesz majdan a magasabb fokon is szeretetteljes helytállásra.

Néha a felső mennyország egészen megtisztult szellemei is megjelennek tanítóként az alsóbb mennyek dimenzióiban. Minél feljebb jutunk az egyes szférákba, annál szabadabb közöttük a közlekedés. Ennek oka, hogy a szellemek nem egyenletesen fejlődnek. Gyakran előfordul, hogy bizonyos képességeket, tulajdonságokat hamarabb fejlesztenek ki magukban, ezen a téren már elérik a magasabb szférák szintjét, holott állandó lakhelyük még a négyes szinten van. A hovatartozást azonban az dönti el, hogy mely szférában van az illető „súlypontja”. Hiába képes valaki bizonyos területeken a hatos szint követelményeinek eleget tenni, ha személyiségén még sok csiszolnivaló van, nem maradhat ott tartósan. A szellemnek ugyanis elsősorban a saját fokozatához mérten kell minél harmonikusabbá, és sokoldalúbbá válnia. Az egyenetlen fejlődésnek tudható be, hogy sokszor a magasabb szintű szellemeknek is vissza kell térniük korábbi fokozatokra, hogy önmagukon dolgozzanak. Mindez abból fakad, hogy tökéletes fejlődés nincs, senki sem képes hibátlanul megoldani földi feladatait. Mindenki elkövet apró hibákat, maga után hagy kisebb vétségeket, törleszteni valót. Csak szellemvilágukba visszaérve látják meg azt, mi az ami lelki tisztaságukat még elhomályosítja. Az Isteni Kegyelem megbocsátja ugyan ezeket a kisebb bűnöket, de a szellemek kirajzolódó foltjaikat látva legközelebb azon vannak, hogy még tökéletesebben oldják meg feladataikat.

Ennek a rendszernek a láttán már csak egy kérdés marad tisztázatlan. Mi lesz az első három szférába tartozókkal. Ők hová fognak kerülni a haláluk után. Szakirodalmi utalások alapján nagyon valószínű, hogy a démonvilág küldöttei, a fejlődés kezdetén állók oda térnek vissza, ahonnan jöttek. Elkövetett bűneik számától és súlyosságától függően a pokolba, illetve a pokol tornácára, az úgynevezett purgatóriumba kerülnek. Ezt azonban nem érzik túlzott büntetésnek, hiszen ez volt az eredeti otthonuk, innen származnak. Aki azt hiszi epedve várják, hogy bejuthassanak a mennyországba, nagyon téved. A bűnös, primitív lelkek tisztában vannak vele, hogy nem éreznék jól magukat a mennyben. Mivel nincsenek összhangban Istennel, nem találnak örömet a vele való közösségben. Még ha engedélyt nyernének is, hogy belépjenek a mennyországba, kellemetlenül éreznék magukat. Az ebben a szférában uralkodó önzetlen szeretet légköre nem találna visszhangra a lelkükben. Ösztöneik ellentétesek azokkal a gondolatokkal, érzelmekkel, törekvésekkel, amelyek a menny büntetlen lakóit uralják. Számukra kínszenvedés lenne a mennyország, mivel alantas vágyaikat nem tudnák kiélni. Arról ne is szólva, hogy rettenetesen irritálná őket a tökéletes lelkek látványa, melyekhez képest ők torzszülöttnek számítanak. Tehát nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem az alkalmatlanságuk. Saját fejlődési szintjükön Isten dicsőségének látványa megemésztő tűz lenne számukra. Ez a jelenség egyébként a fejlettebb lelkekre is kihat. A Biblia szerint Dániel prófétát is elfogta saját tökéletlenségének érzése, amikor az őt felkereső mennyei követ dicsőségét szemlélte. Így ír arról milyen hatással volt rá a csodálatos esemény: „Látványára minden jószágom romlottsággá változott, és odalett minden erőm.”

Visszakanyarodva a ti földi küzdelmeitekhez senki se gondolja, hogy meglátván az égbe juttató lépcsőfokokat, azokat ő sietve megmászhatja. Az emelkedés lépcsőfokait azért jelöltem be számotokra ilyen pontosan, hogy ki-ki a helyére tehesse magát, és ne tartsa szellemét többre, mint ahol jelenleg áll. Aki ott tart, hogy az isteni hívást éppen hogy csak meghallotta, ne higgye, hogy máris megtisztult, és ne helyezze magát olyan magas polcra, ahol neki semmi keresnivalója. A mennyország tartományai földi szenvedések és megpróbáltatások nélkül nem lehet bejutni. Ne higgyétek, hogy a manapság oly divatos, káprázatos eredményekkel kecsegtető szellemi irányzatok azonnali felemelkedést biztosíthatnak számotokra. Rengeteg elmélet, beavatási szertartás ígér ilyesmit, de ezek nem mások, mint a Sátán hálószövése. Azt sugallja, hogy egy „gyorstalpaló” tanfolyam elvégzése által elkerülhető az áldozatvállalás, az önzetlenség, és kereszthordozás. Megpróbálja elhitetni veletek, hogy ha elvégeztek a hamis igehirdetők szervezte kurzusok valamelyikét, akkor megvásárolhatjátok a beavatásokat. A szellemi fejlődés éppúgy nem vásárolható meg, mint a bűnbocsánat búcsúcédulával. Csak most nincs egy Luther, aki ezzel szembeszállna, vagy egy Jézus, aki, aki felborogatná a kufárok asztalait a templom előtt. Készen vehető szellemi, lelki fejlődés nincs, csak ámítás és önámítás.

Ez persze nem jelenti azt, hogy az általam vezérelt ígehirdetők tanfolyamaiból, előadásaiból ne tanulhatnak nagyon hasznos dolgokat. Ma is sok olyan égi küldött él köztetek, kiknek kifejezetten az a feladatuk, hogy a mennyei tudást általam inspirált módokon az embereknek továbbadják. A hamis próféták térnyerése annak tudható be, hogy mára már tömegesen elveszítették az emberek azokat a tájékozódási pontokat, amelyek abból a tudásból fakadtak, melyeket a tanítványaim hirdettek ki az Evangéliumban. A tudati felvilágosodást szorgalmazó égi „sürgetés” energiahullámok formájában sokakat elér, és ezt a késztetést használják ki a kóklerek pénzszerzési vágyuk kielégítésére. Megtévesztő tevékenységüket megkönnyíti, hogy az emberek elfeledkeztek azokról a tanításokról, amelyeket én rátok hagytam. Nem olvassák a Bibliát, ami pedig tisztán tükrözi a mennyei igazságokat.

A sarlatánok ereje az emberek többségének gyöngeségében, tudatlanságában, hiszékenységekben, bálványimádó fanatizmusában rejlik. A sarlatán mindig a szellemi és erkölcsi igazság, a mágikus hatalom jelmezét ölti magára. Szájából kenetteljes, rejtélyes utalások ömlenek, és gyakran a szeretet zengő igéivel tereli híveit mágikus csapdába, anyagi csődbe vagy lelki összeomlásba. Napjainkat a mérhetetlen szenvedés és halál misztériumának véres színjátéka uralja, amelynek mindannyian főszereplői vagyunk. Elérkeztünk az apokalipszis korába, ahol a transzcendens kérdések még égetőbbé váltak, mint valaha. A matériába vetett hit megingott. Ami korábban biztosnak, szilárd bázisnak tűnt, fokozatosan szertefoszlik. A lelki talajvesztettség érzetét, a borzalmaktépte sebeket nem enyhíti a jobb jövő reménye, mert egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy vesztünkbe rohanunk. Az ember becsvágya, emberi méltósága semmivé lett. A belső bizonytalanság érzését csak az ősi, univerzális igazságok megismerése képes enyhíteni, ehhez viszont hiteles tanítókra van szükség.

A tudatlan ember önállótlan. Vezetőt keres, és ha úgy érzi megtalálta ezt a helyette gondolkodó lényt, akkor egész lelkével rátámaszkodik. Minél féltékenyebb, megalkuvóbb, kényelemszeretőbb egy ember, annál inkább behúzódik hierarchiák vagy erős egyéniségek védőszárnyai alá, és megnyugtató érzéssel tűri, hogy szellemi táplálékát mások rágják elő neki. Azt gondolja, hogy Isten messze van, és a hozzá vezető meredek út csak a próféták, a szentek és a Messiás számára járható. Ezt a féltékenységet, kishitúséget használják ki az álpróféták azzal, hogy szellemi vezetőként ajánlják önmagukat. Készséggel leveszik a jámbor ember válláról a szellemi töprengés, az erőfeszítés terhét, és mint „Isten kiválasztottjai” híveik számára kijárják a földi boldogságot. Cserébe mindössze hitet kívánnak, vakhitet. Ezt a kritikátlan tömegtől többnyire meg is kapják, miközben az önimádó sarlatánok, szektaalapítók vásári kikiáltóként parádézhatnak a gyanútlan, jóhiszemű emberek körében. Ebben mutatkozik meg a sarlatán legfőbb ismérve, hogy pozőr. A személyét helyezi előtérbe, míg az igazi beavatott személytelen. A sarlatán uralkodni akar másokon, míg az adeptus szolgál. A sarlatán mindenkit a maga képére akar átformálni, az adeptus viszont az egyént saját útjára segíti.

Közbevetőleg megjegyezve Szepes Mária szerint a sarlatánok három csoportra oszthatók: *Az első csoportba a tudatos, elszánt szélhámosok tartoznak, ravasz komédiások, akik mesterségük gyakorlása közben nagyfokú emberismeretre tesznek szert. Első pillantásra felmérik áldozatukat, és a neki tetsző, szimpátiáját leginkább kivívó módszerrel közelítik meg. Az emberek hiszékenysége határtalan. Mivel nem rendelkeznek megfelelő ismeretekkel, tapasztalatokkal ahhoz, hogy az előttiük ripacskodó szélhámos szavai mögé lássanak, gyanútlanul kiszolgáltatják magukat neki, hiszen csupa szép, jó és biztató dolgokról beszél. Ez a sarlatán nagyon óvatos. Nem dolgozik pontos nevekkal, dátumokkal, ellenőrizhető adatokkal. Csak általánosságokban beszél, ködös célzásokkal. Mesteri módon kérdez és színpadi gesztusokat alkalmazva provokál. Jól tudja, hogy a dodonai utalásokkal elámított híve előbb-utóbb úgyis elmond magáról minden adatot, amelyből ő majd tetszetős habarcsot gyúr össze, pontosan azt, amit áldozata hallani szeretne tőle. Ezek aztán a saját vágyálmuk visszhangjától megrészegevedve két lábon járó hírharanggá válnak, és újabb gyanútlan áldozatokat kolompolnak össze a „nagyemester” körül. Az első csoportba tartozó álpróféták célja az anyagi haszon. Emiatt ők a legsebezhetőbbek, ezeknek a kóklereknek a mesterkedése leplezhető le a legkönnyebben.*

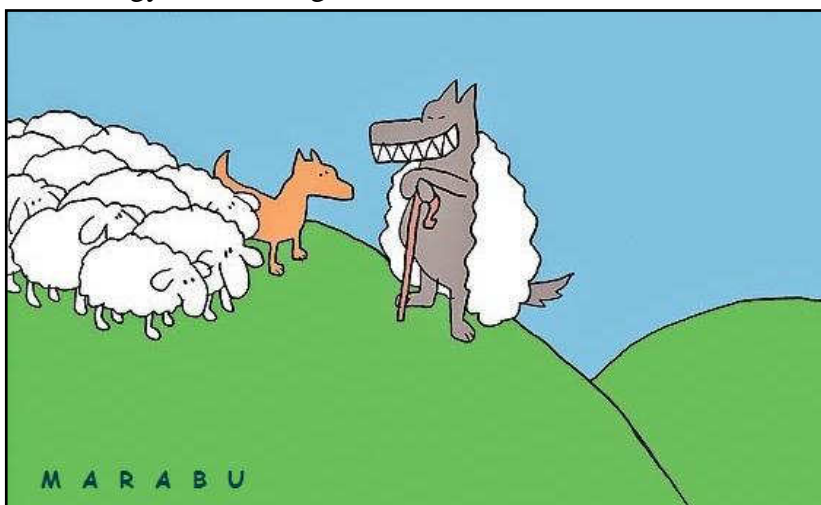
A második csoport tevékenysége már sokkal nyugtalanítóbb, mert elsősorban nem a saját hasznukat keresik, hanem egyfajta küldetéstudat által vezérelve zavaros útvesztőket kínálnak. Bennük már felmerült valahol távol, töredékesen a magasabb rendű eszmék ideálja, mire ők máris a beérkezetttség pózában tetszelegnek önmaguk s mások előtt. Megszédülnek a saját szavaiktól, fényforrásnak, erőgócnek vélik magukat, holott minden gondolat csupán emberi vagy démoni befolyás ben-

nük, hideg visszfény. Jellemző még rájuk a szofizmus, vagyis a szófacsarás, az álokoskodás. A megállás nélküli szajkózott bibliai citátumokkal falvédő szöveggé silányítják Jézus szavait. Nem mindig rosszhiszeműek, de nagyon labilisak. Fogalmuk sincs valódi fejlettségi szintjükről, gyöngeségeikről, a veszedelmekről, amelyek jellemükben leselkednek rájuk. Gyakran értelmesek, tehetségesek, érdekes, színes emberek. Legfőbb mozgatórugójuk viszont a hiúság. Személyük legenyhébb érintésére váratlan indulatokkal reagálnak, nevetséges, hiú megnyilvánulásokkal döbbsentik meg környezetüket. A legnagyobb kárt azonban nem ezzel okozzák. A felmérhetetlen kár abból származik, hogy olyasmire vállalkoznak, amit nem tudnak teljesíteni. Eközben lekötik, személyükhöz rögzítik az emberek hitét, feltétlen bizalmát, és vak vezetőik lévén biztos bukásba rántják követőiket.

A harmadik csoportba a téboly határán táncoló fanatikuskok tartoznak. A dühödt térítő. Acsarkodó szektaalapítók ők, akik kezében állandóan láthatatlan korbács suhog. Ha valaki a kilétük után érdeklődik, gyakran kiderül róluk, hogy rangrejtve élnek, mert valójában előkelő bibliai alakok inkarnációi. Mindenesetre úgy viselkednek, mint egy meglehetősen mérges természetű égi diktátor zord és teljhatalmú földi helytartói. Azokat akik nem követik őket vakon, legszívesebben a pokolba deportálnák, persze a szeretet lángpallosával. Bennük legfőbb mozgatórugó a fanatizmus, a rögeszme. Sokan örülnek tartják őket, ennek ellenére nem tudnak ellenállni a szuggesztivitásuknak. A tisztátalan forrás következtében kétes fogalmak, téves képzetek nyomulnak a lelkükbe, és lassan, észrevétlenül elmerülnek az egzaltáció, a téboly mocsarába. Ezek a fanatikuss megszállottak voltaképpen sötét erők akkumulátorai, így a démoni hatások megsokszorozva áramlanak át rajtuk.

Az általam megjövendölt álpróféták gyakorta magukra öltik az arcomat is, hogy szemfényvesztésük még eredményesebb legyen. Ám az én igazi valómmal azonosulni még elemi fokon sem tudnak. A Krisztus-imitátorok pünkösd királysága azonban hamarosan lehanyatlak, mert az isteni törvénykezés rákényszeríti őket arra, hogy megmutassák igazi arcukat. Nemsokára eljön az idő, amikor mindenkinek színt kell vallania. Senki nem marad leleplezetlenül itt a Földön, aki hamis. Isten mindenki számára nyilvánvalóvá fogja tenni, hogy kik az igazak, és kik azok, akik csak másolják, hamisítják tanaimat. Jaj annak az embernek, aki tömegeket vitt tévútra, mert a Szentlélek ellen vétkezik az, aki mások előrehaladását akadályozza a jóban, az igazban. Ezek bűne soha sem bocsáttatik meg. Addig is kövessük a Biblia tanításait ezen a téren is. A Szentírás szerint az igaz próféta felismerésének legbiztosabb módja: Figyeljétek tanításainak gyümölcseit, és ha azok jók, akkor az igazságot közvetíti.

A hamis prófétaággal, félrevezető információkkal kapcsolatban érdemes idézni egy megjegyzést ennek a műnek a Függelékéből is: A korábbi korok és civilizációk sem voltak mentesek a démonvilág mesterkedéseitől. Minden társadalomba érkeztek olyan ártó szellemek, akik a valódi örök kvalitásait másolták le, ám nem az volt a céljuk, hogy igaz tudást közvetítsenek az embereknek, hanem éppen ellenkezőleg, ténykedésükkel igyekeztek megzavarni a vallást, a kultúrát, a szellemi fejlődést. Ebben a pusztító tevékenységben néha magas rangú luciferi küldöttek is részt vettek. Ilyen sátáni alak volt az a szellem, akit az egyiptomi hagyomány Seth⁵³ néven emleget. Ő volt az, aki meggyilkolta Ozirist, az isteni küldöttet, hogy ne hirdethesse tovább az igaz tudást, hogy ne készíthesse fel az embereket arra az időre, amikor már közvetlen isteni segítség nélkül is helyt kell állniuk a gonosszal szemben. Ez a küzdelem most a fordulópontjához

⁵³ Magyarul „sét”-nek ejtik, de külföldön mindenütt „szét”-nek mondják. Az ókorban gyakori név volt. Ádám harmadik fiát is így hívták.

érkezett, ezért Seth újra aktivizálta magát a világotokban. Tehát jól gondoljátok, hogy az aki ma tévtanaival milliókat mételez meg, ugyanaz a valamikori Seth, aki az egyiptomi történelemben testvérgyilkosként szerepelt. Jellemző ennek az ókorban Sátánként emlegetett szellemnek a képességeire, hogy médiumi közleményeivel nem csak egyszerű embereket tévesztett meg, hanem komoly szakembereket is gondolkodóba ejtettek az általa terjesztett újkori tévtanok. Seth nem az egyetlen ártó szellem, aki a megrontásunkra törekszik. A felvilágosító szakirodalomnak álcázott művek száma rohamosan szaporodik. Ahogy közeledik a végítélet napja, úgy válik egyre aktívabbá a lélekvesztő hadjárat. A Biblia is azt mondja, hogy: „Sok hamis próféta jön, megannyi báránnyal bűjt farkas.”

Az előzőekben értesültünk róla, hogy a hetes szférából két ismert személy tevékenykedik nálunk. Azt is tudjuk, hogy mostanában ebből a szférából nagy számban érkeznek hozzánk azok a fejlődésben élenjáró nők, akik határtalan szeretetükkel meg fogják változtatni a világot. Azt azonban nem árulták el nekünk az égi hírnökök, hogy hol és mikor fognak megszületni korunk modern megváltói. A Sátánnak azonban tudomása van róluk, és a jelek szerint nagyon nem tetszik neki ez a folyamat. Ezért mindent megtesz annak érdekében, hogy meggátolja ezeknek a szellemeknek világunkba való beépülését. Ezekhez az újszülöttekhez azonban isteni szférákból származó őrangyalokat állított az ég, akik képesek kivédeni a luciferi kvalitású démonok ármánykodásait is. Ebből a szituációból néha elképesztő harcok támadnak a két világ között. Lehet, hogy annak a magyar asszonynak a levelében is erről van szó, amely teljes terjedelmében Kun István: Szellemvilág I. című művében olvasható.

Részlet a beszámolómból: Hét hónapos terhes voltam, amikor erősödtek a hasfájásaim. Bekerültem a kórházba, ahol az orvosoknak sikerült megmenteniük a koraszüléstől. A furcsa dolgok már akkor elkezdődtek, amikor a szülőosztályon feküdtem. Újszülötteket mutattak be képernyőn keresztül a látogatóknak. Ahogy néztem őket, kirázott a hideg, és sírógörcsöt kaptam. Amikor a sírásukat hallottam úgy éreztem, hogy megőrülök. Aztán kérdések jöttek belőlem a babákhoz: – Ki vagy te? – Honnan jöttél? – Milyen célból érkezted a világra? Teljesen biztos voltam abban, hogy megőrültem, de hallgattam, nem mertem senkinek elmondani mi foglalkoztat. Decemberben időre megszületett a kislányom. Félttem, hogy iránta is úgy fogok érezni, mint a többi újszülöttel szemben. De nem ez történt, minden a lehető legjobban alakult. Boldogságom határtalan volt. Annyira féltettem a kisdedit, hogy alig mertem megfogni, nehogy véletlenül megszorítsam. Olyan kis törekeny volt, hogy ránézni is alig mertem.

Amikor szoptattam mindig hallottam egy kedves hangot. Egyre azt ismételgette: *„Óvnod kell ezt a kislányt. Azért született, hogy megtanítsd benneteket szeretni.”* Gyermeünk hét hetes volt, mikor megkereszteltük. Nagyon boldog voltam, hogy ilyen szép, egészséges kislányunk van. A keresztlő után – vasárnap lévén – mindenki korán elment. A férjem is elutazott, hogy a hétfői kezdésre a munkahelyére érjen. Egyedül maradtam a két nagyobbik gyerekkel, és a kislánnyal. A fiúk tévét néztek, én pedig a másik szobában a babát szoptattam. Ahogy néztem őt eszembe jutott, hogy valamikor gyerekkoromban imádkoztam utoljára. Az is megfordult a fejemben, hogy egyáltalán megéledtem-e ezt a gyönyörű kislányt Istentől. Ekkor megint történt valami különös, amit tisztán láttam és hallottam, amire ugyancsak nincs magyarázat.

Ültem és szoptattam a babát, amikor balról, az ajtó felől széles fehér csík haladt át a szobán az ablakig, és ott megállt a virágállványnál. Erre a kislányom szörnyű ordibálásba kezdett. Ahogy a virágállvány felé néztem – ahol eltűnt a fény – saját büszke és gúnyos tekintetemet láttam visszanézni magamra, és a babára. Leírhatatlan, hogy milyen döbbenetes volt látni mindezt. Éreztem, hogy a csecsemő kicsúszik a kezemből. Eközben nagyon erős gyomortáji görcsöm volt, és nyomás keletkezett a szívemben. Aztán fulladás jött rám. Mind inkább elgyengültem. Erre lejjebb csúsztam a fotelben, és a szemem nem tudtam kinyitni. Mindezt a virágállvány melletti énem szemével láttam. A baba nagyon sírt. Hol a fotelban észleltem, hogy ott vagyok és szorítom őt, hol pedig a virágállvány mellől láttam, hogy nagyon rosszul vagyok. Felváltva ismétlődött énjeim cseréje. A jelenség egyre gyorsabbá vált, majd egy mély, félelmetes hangot hallottam: *„Minek szenvedsz, a fiad is beteg, a lányodat is félted? A lányod is olyan beteg lesz, mint a fiad. Vess véget az életednek! Öld meg magad, és a babát is! Ne légy gyáva!”* Erre hangosan kiabálni kezdtem: *„Nem, nem, nem ölöm meg se*

a babát, se magamat.” Ezután még hangosabb volt a mély, kísértő hang: „*Ne légy gyáva, vess véget mindkettőtök életének! Ne szenvedj tovább! Nézd a kezedet, az ujjaid milyen óriásiak.*” Ránéztem a kezemre, és valóban az ujjaim egyszerre hatalmasak lettek. A mély hang már üvöltött velem: „*Tedd a baba nyakára a kezed, jól szorítsd meg, szorítsd, szorítsd!*” Most én üvöltöttem, hogy: „*Szeretem a lányomat, nem akarunk meghalni.*”

Ekkor gyengéd érintést éreztem a jobb vállamon, és egy kellemes hang ezt mondta: „*Ne tedd, szeresd a babát, sok örömet fog még szerezni nektek. Ne dobd el az életedet. A három gyermekednek, és a férjednek is szükségük van rád! Ne félj, én melletted vagyok. Tedd le a babát. Ne nézd a kezed. Tedd őt az ágyba.*” Engedelmeskedtem a hangnak, és lassan elkezdtem csúsztatni a babát a két könyökömhöz, hogy azzal emeljem be az ágyába. Nagy nehezen felálltam a fotelból, és megkönnyedve vittem a kicsit. Az ujjaimra nem néztem rá, azonban éreztem, hogy irdatlan nagyra nőttek. Sikerült a lányomat a helyére tennem, de szegénykém csak sírt egyfolytában. Aztán megindultam a szobából kifelé. Közben kezdett beesteledni. A mély hang megint üvöltözni kezdett, hogy gyáva vagyok, félek megdöglenni. Biztatott, hogy ott van egy csavarhúzó és egy kés a szekrényben, döfjem a szívembe. Egyre hangosabban követelte, hogy végezzek magammal. Elindultam a mondott irányba. Láttam a kést és a csavarhúzót. (Megjegyzem, hogy mind a mai napig nem derült ki, hogyan kerültek szerszámok a ruhásszekrénybe.) Ahogy közeledtem megint éreztem a simogatást jobbról, és ismét hallottam a lágy hangot: „*Ne tedd! Ne fogadj szót a Sátánnak! Ne félj, én veled vagyok! Gyere velem, ne engedelmeskedj a sötétség urának!*” A mély hang újra kezdte, de a finom hang nyugtatgatott. Ezt követően jóleső melegséget éreztem a hátam mögött. Megfordultam, és már az ajtónál álltam, de nem láttam semmit, mert potyogtak a könnyeim. Befogtam mindkét fületem, hogy ne halljam az üvöltöző hangot. A meleget észlelve követtem a védelmezőmet. Éreztem, hogy valaki fogja a jobb vállamat, vezet ki a sötétségből.

Amint kiléptem a folyosóra kiabálni kezdtem, hogy: „*Jézus Krisztus nevében Sátán távozz!*” Erre kissé csillapodott a szívgörcsöm, és láttam, hogy a saját otthonomban vagyok. Hallom a baba rekedtre üvöltött hangját. Be kellene mennem hozzá, de nem merek. Eszembe jutnak a fiúk a másik szobában. Szinte beesve a szobába mondtam a nagyobbik, egészséges fiamnak, hogy nagyon rosszszul vagyok. A gyerek rémülten nézett rám, és azt mondta: „*Anyu úgy megváltoztál, olyan az arcod, mintha nem is élnél.*” (Szegény azóta is retteg, nehogy valaha is ilyennek lásson.) Ezután magamhoz szorítottam a két gyereket, és mindenhol felkapcsoltuk a villanyt. Még az olvasólámpákat is. Csak ezt követően mertünk bemenni a babához. Magamhoz öleltem, mire rögtön abbahagyta a sírást. De mikor a pici szemeibe néztem, fekete fény jött ki belőle. A kísértő hang ismét megszólalt: „*Nem menekülsz gyáva, megdöglesz!*” Egész éjjel fent voltam. Az ölemben tartottam a lányom, mert ha a kiságyba tettem, azonnal ordítani kezdett. A két fiút az apjuk ágyába fektettem, és hajnalig imádkoztam.

Másnap reggel hazahívtam a férjemet, akinek mindent elmondtam. Rögtön orvoshoz vitt, ahonnan beszállítottak a kórház pszichiátriai osztályára. Tíz napon át mindenféle vizsgálatokat végeztek rajtam, de semmi elváltozást nem találtak. Így gyermekágyi pszichózisként könyvelték el a történeteket. A félelmeim azonban nem akartak elmúlni, ezért újabb és újabb helyekre küldtek kezelésre. Az ottani betegek javasolták, hogy keressék egy keresztény gyülekezetet, ahol biztosan megnyugvást találok. Így is történt. A kislányom közben kétéves lett. Ezalatt sokat változtam, de a különös látóképességem megmaradt. Nem csak rossz, de jó irányban is. Amikor beteg emberekkel kerülök kapcsolatba, szinte érzem bajaik gócpontját. Közben elvégeztem a Reiki tanfolyamot. Az avatásom éjszakáján újfent megszólalt a mély hang: „*Azt hiszed megszabadulsz tőlem. Nézd milyen hülye vagy, a szappanodat is otthagytad az ablakban.*” Elkezdtem keresni, de nem volt az ablakban. Ellenben megtaláltam a táskámban, mellette egy késsel. A sátáni hang rám szólt, hogy használjam, öljem meg már végre magam. De most már nem tudott úgy hatni rám, mint korábban. Hirtelen nevetni kezdtem, felszabadultan, jókedvűen. Akkor végleg eltűnt a gyűlöletes hang, és eltűntek a félelmeim is.

Molnár Edit: A másik út; Világkatasztrófa közeleg című könyvéből megtudhatjuk azt is, hogyan megy végbe a haladás szempontjából döntő fontosságú személyek Földre küldése. Idézet az Intermezzo 5. című részből: A megszokott módon végeztem a gyakorlatot, amikor észrevettem, hogy ez

a meditáció kivételes. Már éreztem is, lelkemmel gyorsan el kell hagynom a testemet. Jött megint a jól ismert vibráló, rezgő érzés, a kiszabadulás, átlényegülés és kiemelkedés forgó-, pörgő-, mámorító érzése. Aztán láttam az utat, amelyet már többször megjártam oda-vissza. Az utat, melynek minden kanyarulatát, cikcakkját, görbületét már régóta ismerem. Szűk ösvény visz a hátán. Fénysebeséggel haladok az alagút bejárata felé. Sötét tátongó lyuk. Már nem félelmetes. Áthaladok rajta. Száguldok, majd a kapuhoz érkezem. A szűk kapu megnyílik, már kopogtatnom sem kell. Az út innen egyre fényesebb lesz. A ragyogó világosság honában vagyok. Már látom a kört, amelybe be kell lépnem. „Ez az én helyem és a te helyed” – mondta a Hang, amikor először itt jártam. A középpont, mindennek kezdete és vége. Hol alfa és ómega együtt van. Ám most nem tanulóként jöttem ide, szerepem a megfigyelés. Várok kicsit, de már látom oszladoznak a ködfellegek.

Először csak két személy van jelen. Két kolosszális erő kisugárzása. Két fénylő ködalak. Várnak ők is, hogy jöjjön a harmadik. Kérdezem kicsoda? „*Adam Kadmon lesz, személyesen.*” – közli velem egy hang. „*Ádám, aki bűnbe esett. Ádám, aki megtért. Az Örök Ember. Neki is itt a helye.*” Már itt is van a harmadik, az Ember. Belép a körbe. Innentől én csak nézőként figyelem a beszélgetésüket.

Adam Kadmon: Üdvözöllek benneteket.

I. Fénylény (hangja mély, zengő): Üdv neked fiam, már vártuk jöttödet.

II. Fénylény: Üdvöztelek testvérem. Gyere közelebb!

Adam Kadmon: Vártatok? Hisz csak most döntöttem el, meghallgatásomat kérem tőletek. Önként tettem ezt.

I. Fénylény: Önként persze. De a Mi készített. A MI-ből a Te. Érted-e?

Adam Kadmon: Így helyes.

I. Fénylény: A terved ismerős előttünk. Teheted. De hol homályos, azt most kérdezd meg! Felelünk neked!

Adam Kadmon: Feladatom tudom. De sok benne a ködbe vesző elem.

II. Fénylény: Majd kitisztul menet közben. Ennek így kell lennie. Ott kezdeted még homályosabb lesz. Ha embernek születesz.

Adam Kadmon: Igen, tudom. Tudásom fokról, fokra ébred. A sötétségből indulok, s majd csak később emelkedem.

I. Fénylény: A törvényt éled, hogy majd szabad lehess!

Adam Kadmon: Szabad lehetek hát ott is?

I. Fénylény: Szabadságban teljes. Tökéletes.

II. Fénylény: De csak majd ha újra éretté váltál erre. Szabad ott csak akkor lehetsz. Mert itt szabadon döntöttél, ott sem szolga leszel. Te már szolga sosem lehetsz. Utad vége a hetes. Már a hatos sem rab többé. Hatalma van a rabság felett. De ezt te mind tudod. Hatosként mész, hetesként térsz vissza ide.

Adam Kadmon: Szabadságom, hogy a szolgálatot sosem felejtsem el!

II. Fénylény: Erre ne gondold! Ott pont ezt az egyet kell felejtened. Ott öntudatos légy. Szolgálato-dat felejtsd! Ott kevesen tudják még, mit te ismersz. Szolgálat által lesz a szabadság teljesebb! Mert csak az lehet szabad, ki nemcsak szab, de ad. Te adsz, mindig adsz. Újat adsz, s új szabályokat szabsz. Így értsd meg szabadságodat!

Adam Kadmon: Feladatom első része tiszta. Hírt kell vigyek, mi volt, elmúlt. A régi halott, új kell; új szín, új világ. Új lesz az összefogás. Összefogni mindazokkal, kikkel lehet. A lehetőség ez. Jól értem-e?

I. Fénylény: Jól érted. Hívd magadhoz, hozzánk az összeset! Hívd hozzám vissza összes apró sejtemet. Hogy veletek Egy legyek! Ki-ki a saját útján, de ide térjen meg! Ide!

II. Fénylény: A Hírt az összekötőnek vigyed! Ő köt össze velünk mindeneket. Még Őt is idevonzza – Testvérellenfeletemet. Te ezt a hírt vidd. Kivétel nincs. Még kiről hiszik, hogy kizárt, az Ő jelenléte is kellemes lehet nekem.

I. Fénylény: Így leszünk mindnyájan újra Egy, és új EGY.

II. Fénylény: A hírt az összekötőnek vigyed! Ő majd az anyaghoz köti a szellemet! Kihirdet.

Adam Kadmon: De hogyan ismerem fel?

II. Fénylány: Ő az, ki hirdet, híreket. Hírt ad majd magáról, rólunk, neked. Te tudni fogod ki ő. Ő a kihirdető. Híríró. A hírvívő te leszel. Írhozók legyetek ti ketten! Írt vigyetek! Gyógyírt az ember féllelmeire.

I. Fénylány: A Gyógyír-hír az, hogy ki időben idefigyel, sosem hal meg, sosem pusztul el! Ha meghal, feltámad. S ha újra él, kap örök életet. A mindenség a semmiből keletkezett. De a semmi cél már nem lehet. Csak a Valami. A Valamit tegye minden sejtem, hogy Valaki legyen. Ez a szent recept. Rajta a Gyógyír neve: Szabadon adja magát az összes Egybe. Egységbe legyen.

II. Fénylány: A sok halál még nem jelenti a véget. Ez az Új kezdete. Ezt a hírt vigyed!

Adam Kadmon: De hol találom meg azt, akit keresnem kell?

I. Fénylány: Ne keresd! Találd! Ott lesz, ahol te. A helyeden. Várj! Türelmetlen ne légy! Vár rád városodban. Azon a helyen. Ott találsz, ahol nekünk is helyünk lesz. Érted-e?

Adam Kadmon: Már értem. S a hirdetmény mi legyen?

I. Fénylány: Már tudod. Miért kérdezed?

Adam Kadmon: Szeretném, hogy pontos legyen.

I. Fénylány: Pont ott lesz a hír, hol helyetek. Pontos helyen. A hír egyik fele az út, oda vezet. Egy pontba fut, az egyik, másik, összes út. Pontos helyen, pontba fut. De neked fontos csak az egyik út! Te választottad magadnak értük ezt! Azt hirdesd! Azt tudasd! Tudhasd, ez a szereped!

II. Fénylány: Ki tudhat? Ki tud, az hat. Ha tudattad, hat majd. Te csak vidd! Add! Ő meg közread. Adhat. Hisz a köz neki is helye. Közadó-vevő az ő szerepe. Ki összeköt, közvetít; ad, vetít a köznek, közhelyet. Közös helyet. Magából ad, s belőlünk, a közből. Köztudat. Ő a hirdető-, összekötő-, adó-, vevő tudat. Őrzi mit a köz tudhat. Hat.

Adam Kadmon: Ő is hat, mint én hat vagyok?

II. Fénylány: Ő is hatos. Ti ketten hattok. Odahattok. Sugarak vagytok. Sugározzatok. Te adtad nekünk, mi vettük át. Ő vesz tőled, tőlünk; összeköt és ad tovább. Ide és odaát. A hír körbejár. Az adat körbejár. A végtelen a végeshez utat talál általad, és általa. Ne keresd őt, találd!

Adam Kadmon: Az almáról beszéljek-e?

II. Fénylány: A hatalmáról igen. Számunkra hat alma adatott.

Adam Kadmon: Én pontosan csak hármat ismerek. Hármat ismertettetek.

I. Fénylány: A másik három még fedett. Még nem ismerheted te sem. De majd megismered. Megismeritek. Ha hetek lesztek. A hat sokat tud. A hét mindenképp felett lebeg. Akik mindent tudhatnak, azok már hetek. Ti is hétre törekedjete! De vigyázz! Az, kinek hatalma van, még csak dereng.

Adam Kadmon: De már reng? Dereng.

II. Fénylány: Az, kire gondolsz még csak dereng. A sötétség dereng. Ő derengő. A teljes világosság ideje még nem érkezett el. Ezt jól jegyezd meg!

Adam Kadmon: De a teljesség a vég, nem?

I. Fénylány: A vég és az új kezdete. A teljes ég, jól fejtetted meg ezt. A teljes ég a Földdel lesz Egy. A teljesség csak úgy születhet meg. Mikor a sötét(s)ég egybetér újra velem. Új Ember-Isten a neve. Te csak hirdesd újra a Hetediket vele! Ő tudni fogja, hisz rég foglya üzeneteinknek. Fogja régóta a híreket. Ismeri már a Hetediket. Hirdette már a Gyermeket. Hirdettük mi, általa, kinek kell megszületnie. Ő, az összekötő ismeri jól a sötét, s a világos felet. Neki a két világ küszöbén van állandó helye. Mert a Küszöbön Állót ismerte meg. Így él egyben kettőt, s a teljeset. Léte kiteljesedett. Mint a te léted. Pont mint tied. Pontok ti, teljesek. De te teljességedet ott feledd!

Adam Kadmon: Jól gondoltam hát, ott önként felednem kell titeket?

II. Fénylány: Magad köré falakat emelj! Védjenek. Csak így hívhatod a védteleneket! Hisz tudod, ki maga köré falat emel, fél. Csak fél nem egész. S mert fél, védtelen. Így vállalod magadra újra mit levetteztél, az anyag-bűnöket. Csak az anyag híve leszel. Hisz anyag hív téged munkára. Az Anyag védtelen Embere. Nekik jelenítsd meg az üdvöztető üzenetet. S az összekötő majd összeköt ismét velünk, velem. Ha feladatod kész, ismét egész leszel. De addig nem! Csak fél. Félsz, hogy tud, mitől félnek a többiek. Mondd nekik, vidd nekik, hogy ne féljete! Ne fél legyetek! Egész kell. Egészség. Egész ég legyen veletek. Nem rész. Ne részegeskedjete, magatokba süppedt alvó szellemek! Világ lehettek! A világ a tietek. Egész világ, ti és mi Egy. A világosság bennük már dereng. Bevilágít a Szellem fénye benneteket. Fénnyé legyetek, hogy fényanyag lehessen testetek, lelketek!

I. Fénylány: Az idő közel. Mondd nekik: ne remegjete! Csak tegyetek egészeket! Ész legyetek! Értelem. S az ég ésszel egész lehet veletek. Fiam, te ezt a hírt vigyed!

Adam Kadmon: Csak ennyi lesz a szerepem?

I. Fénylány: Keveselled? Több kellene?

Adam Kadmon: A pusztulást elhárítani a fejük fölül nem próbálhatnám meg?

I. Fénylány: Nem lehet.

Adam Kadmon: Csak egy esélyt! Ezt az egyet add meg! Ne nekem. Értük add! S én teszem, mit tennem lehet.

I. Fénylány: Adni adhatok a sokból egyet. De csak neked. Sokat kaptak, hisz tudod. Sokan sokat. A sok lélek sokat kapott. Nekik mind sok adatott. De türelmem elfogyott.

Adam Kadmon: Csak ezt az egyet add még, az utolsó esélyt. A lehetőséget akkor is, ha mégoly csekély.

I. Fénylány: Lehetőség. Az ős ég lehet. Tehet. Tehetős ég. Teszem neked. Adom, mert nekik kérted ezt. De vigyázz! Ha feladod idő előtt tervedet, nem lesz többé ott helyed! Érted-e. Érted így legyen!

Adam Kadmon: Értem. Értem lenne, hogy többé ott helyem ne legyen?

I. Fénylány: Érted hát. Ki másért? Hisz ha nem hisznek neked, te és én, s mi úgy őket megmenteni nem leszünk képesek. Képes leszel elviselni ezt? S a képedre vetített hamis képeket?

Adam Kadmon: Viselem, bár biztos nehezen.

I. Fénylány: Ezért mondom, ha nem hisznek neked, ott terhedet többet ne viseld! Több lehetőségük így megvalósulni úgy sem lehet. Hidd el! Ha nem hisznek neked, ne viseld többé őket a lelked! Hagyd a maguk útján – a görbén – hadd menjenek! Érted-e, hogy érted teszem, hogy értsd: te se vedd magadra többé, mit nem lehet!

Adam Kadmon: Most tökéletesen megértettelek.

II. Fénylány: S nem félsz? Hisz fél leszel.

Adam Kadmon: Még nem félek. Ha fél leszek se árullak el.

II. Fénylány: Ha fél leszel, s rólam meg is kell feledkezned, tudd, hogy ott leszek veled. Közel.

Adam Kadmon: Tudom, velem leszel.

II. Fénylány: S te velem. Ti velem lesztek. A híradók-vevők. A kihirdetők. A hatók. S majd lesztek hamar hetek. Hetesbe érkeztek meg, ha kihirdetitek a Hetediket. Veled leszek testvér, de te majd nem hiszel nekem. Nem akarsz majd ismerni sem.

Adam Kadmon: De így kell tennem, nem?

II. Fénylány: Így tegyed! S ne félj, ha majd szélhámosnak könyvelnek el. Voltak kik engem is annak tartottak. Szélhámosnak, csavargónak, senkinek. Csak azt nem tudták, a szélhámos az, ki hamba fogja a szelet. A te utad is bukásokon át vezet.

Adam Kadmon: De én vállaltam ezt.

I. Fénylány: Vállald! A válladra vedd! Ez még a kereszt. Önként teszed. De a keresztútnak aztán egyszer vége lesz. A szenvedés nem cél csak út. Rajta sokan még egyszer végig kell menjenek. Aztán már nem. Lekerül rólatok a kereszt. A kereszt végső cél nem lehet. Ti alkossátok a háromszöget! A háromszögek csúcsa összecseng. Létrehozzuk a szent négyszöget. A cél ez legyen! Az összekötő is tudja ezt!

Adam Kadmon: Amit mondasz, az maga a Fénylő Értelem. Világosíts meg, mire figyeljek még, ha oda megyek.

II. Fénylány: Feladatod nem könnyű. Ezt sose feledd! És vigyázz! A hatalom a hatot mindig kísértő hat alma szelleme! Egészen addig, míg a Hetedik meg nem született, s benned ki nem teljesedett! Hatalmat magadnak tudásod által ne szerezz! Hatalmad van, az égi; még ha felejtened kell is ott leszel veled. De te hatást fejts ki! Ható légy! Ne hatalmas! Az sose! Ha intelmem felejtet – mert felejtetened kell –, a bukás térít majd észhez. De észhez térj. Mindig az észhez térj meg! Térj eszedhez, ha hatalmas leszel! Hatalmad sose emberi hatalom legyen! Ez az egyetlen pont, hol feladatod kudarchoz vihet. Pont ezt ne tedd! Csak vedd át, és add át az üzenetet. Koronázza siker pici esélyedet! Ezt szívből kívánom neked.

I. Fénylány: A kihallgatásnak vége. Most menj! Ég veled!

II. Fénylány: Ég veled testvérem! Üdv neked!

Adam Kadmon: Köszönöm. Ég veletek!

Ennyit láttam, hallottam. S a harmadik személy, Adam Kadmon ahogy jött, nesztelenül ment. A két fénylény most magához intett engem. Egyszerre kérdezték: vetted-e? Vettem – feleltem. Akkor írd! – adták ki a parancsot. Tudtam, tovább nem maradhatok körükben. Feladatomban sürget. Gyorsan kell leírnom mit tapasztaltam, míg friss a fejemben. Távolodni kezdtem miután a körből kiléptem. De egy hang még követett: „*Segítek leírni. Veled leszek.*” Hálát éreztem iránta. Visszaléptem az ösvényre, mely fényesből sötétebbé vált, majd az alagútba vezetett, és visszahozott a világomba. Lelkem visszatért testembe. Nyomban felpattantam, és az írógéphez ültem. Úgy vélem a történetek lejegyzésekor nem felejtettem ki semmit sem. A legapróbb részletekig úgy írtam le a beszélgetést, ahogy tanúja voltam. Hitelesen.

Csupán annyit célszerű ehhez a különös beszélgetéshez hozzáfűzni, hogy itt nagy valószínűséggel nem telepátikus közlés történt. A szójátékok, a mondat végi rímek alapján úgy tűnik, hogy ez a beszélgetés magyar nyelven folyt.

Pokol

A pokol, vagy ahogy az ókori latinok nevezték Hadész birodalma kezdettől fogva nagyon izgatta az emberek fantáziáját. Az Újszövetségben is gyakran szerepel a pokol, de csak a gnosztikus irodalom foglalkozik vele részletesen. Bertalan evangéliumának harmadik fejezetében olvasható, hogy az apostolok megkérik Jézust, mutassa meg nekik az alvilág feneketlen bugyrait. A látványtól nagyon megrémültek. A negyedik fejezetben Bertalan azt kéri azelőtte megjelent angyaltól, hogy mutassa meg neki a Sátánt, aki feltárja előtte az „angyalok titkát”. Az alvilág ura „érdekfeszítő” beszámolót tartott arról, hogy az ő kegyencei miként fogják el és büntetik meg a bűnösöket. A szépirodalom is számtalan műben foglalkozik a pokollal, és a képzőművészeknek is kedvelt témája volt az alvilág ábrázolása. Ennek ellenére keveset tudunk a pokolról, a Gonosz birodalmának valódi működéséről. A középkori és újkori alkotások ugyanis többnyire a fantázia szüleményei. Mivel a mennyország-hoz hasonlóan a pokolból sem lehet visszatérni, nincsenek szemtanúk, akik hitelt érdemlő beszámolóval szolgálhatnának.

Ezért csak kevesen hisznek a pokol létezésében. Egyébként a túlvilág létében való hit terén az amerikaiak állnak az élen. 81%-uk szerint van élet a halál után. 64%-uk arról is meg van győződve, hogy biztos helye van a mennyben. Ez a hit tehát meglehetősen egyoldalú. Az emberek túl optimisták ítélik meg tetteiket a Földön, azt hiszik, hogy születésüktől fogva „bérletet váltottak a mennyországba”. Meglepő az is, hogy minél iskolázottabb, és minél gazdagabb valaki, annál kevésbé hisz a mennyország, illetve a pokol létezésében. A szkeptikusok pedig elintézik egy viccel a dolgot: „Lehet hogy a mennyország jó hely, de a pokolban több az ismerős.” Érdekes, hogy a rossz úton járók hisznek a legkevésbé a pokol létezésében. Ilyen körülmények között nem véletlen, hogy napjainkra soha nem tapasztalt szintet ért el a bűnözés, és a terrorizmus.

A bűnös életmód követőit, a pokol létét tagadókat azonban rövidesen nagy meglepetés fogja érni. Kézzelfogható, jelenlegi érzékszerveinkkel is észlelhető bizonyítékokat szereztünk arról, hogy világunknak ez a régiója nagyon is létezik. Egy véletlen folytán nem csak arra jöttünk rá, hogy létezik, hanem arra is, hogy a Föld gyomrában van. Amíg a mennyország kint az űrben, tőlünk néhány ezer kilométerre található, és egy szubatomi energiarészecskékből álló láthatatlan kürtő köti össze a Földdel, a pokol itt van alattunk. Nem véletlenül alakult ki tehát az a sok mondás, mitológia idézet, mely szerint: „megnyílt a föld alatta, és elnyelték a pokol bugyrai”. Elődeink különböző üregekben, barlangok lejáratainál keresték a pokolba vezető utat. Az alvilágról szóló irodalmi alkotások szerint sokan rá is leltek. Modern korunk hitetlenkedőinek azonban már nem kell keresniük a poklot, mert megvan. Szovjet geológusok találták meg 15 évvel ezelőtt Szibériában. A véletlen felfedezés történetét így összegezte Urbán Levente a Hihetetlen magazinban. (2004. november–december, 14-15. oldalak. HU-ISSN 1587 5970)

A pokol létéről szóló első írásos jelentés az Ammenusastia című finn ismeretterjesztő magazin augusztusi számából származik. A cikk a következőket írta: Szovjet és norvég tudósok attól tartanak, hogy felnyitották a pokol kapuit, amikor több mint 14 kilométeres mélységű lyukat fúrtak a

földbe, és odalentől emberi kiáltásokat hallottak. Szibéria altalajának kutatása során nem csak közetminták kerültek felszínre, hanem fájdalom és örület hangjai csaptak fel a Föld jelenlegi legmélyebb üregéből. Ember még ilyen mélyre nem hatolt le a földbe, a természetes üregek sem érik el ezt a mélységet. Mint tudjuk Földünk legmélyebb ürege a Japán árok, amely 11 kilométerrel található a tenderszint alatt. Szemrevételezni azonban nem tudjuk, mert nincs az a tengeralattjáró, amely a tenger fenekére merülve kibírná a rá nehezedő 11 kilométernyi vízoszlop súlyát. Ezek után nem csoda, hogy a tudósok megrettentek, hogy szabadjára engedték a „Gonosz erőit”.

A fúrás irányítója Dr. Dimitrij Azzakov így nyilatkozott: „A tények, amelyekre rábukkantunk olyannyira megdöbbszentőek, hogy el sem merjük képzelni, mi van odalent.” Aztán így folytatta: „Kezdetben minden rendben ment, de 14,4 kilométeres mélységben a fúrászár erősen melegedni kezdett, amire az az egyetlen lehetséges magyarázat, hogy nagy kiterjedésű üregbe ért. Ebben a barlangban a hőmérséklet is elképesztően magas volt. Számításaink szerint elérte az 1000 °C-ot. Ez semmiképp nem egyezik azzal, amit vártunk. Odalent szó szerint a pokol lángjainak kell égnie.” Ekkor a norvég geológus, Dr. Barn J. Nummedahl által irányított tudóscsoport leállította a fúrást, és további vizsgálatokat javasoltak. Ezek egyike volt, hogy „hangmintát kell venni”. Ennek érdekében leengedtek egy mikrofont, hogy megvizsgálják milyen földmozgások és lemezaktivitás figyelhető meg a mélyben. Az első mikrofon nem az elvárható zajt közvetítette, ezért arra gyanakodtak, hogy elromlott. Erre egyre újabbakat engedtek le. Az eredmény azonban ugyanaz lett. A mikrofonok a föld morajlása helyett „ezernyi ember fájdalmas üvöltését” közvetítették.

Dr. Azzakov így számolt be a személyes tapasztalatairól: „Amikor a szuperérzékeny mikrofonokkal a talajmozgásokkal járó zajt akartuk felvenni, egy különös, magas frekvenciájú hangot érzékelünk. Először azt gondoltuk, hogy ez műszereink hibás működéséből ered, de a hanganalízis kimutatta, hogy nem erről van szó. A letisztított és zajtól megszűrt felvételeken emberek fájdalomkiáltásai is sikolyai hallatszóttak. Nem tudom hányan lehettek, de több ezer, ha nem millió hang keveredett egymással. Azonnal felfüggesztettünk minden további kutatást.” A fúrócsoport tagjai annyira megrémültek, hogy sokan otthagyták az egész projektet. A finn lap tudósítása végén ezt mondta Dr. Azzakov: „Reméljük, hogy ami odalent van, az örökre ott is marad.”

A következő hírforrás a norvég Asker című lap, amelynek 1990. januári száma további érdekességekkel szolgált. Már a főcím is figyelemkeltő volt: „Dr Nummedahl geológust elhallgattatták!” A továbbiakból kiderült, hogy 65 éves Dr. Barn Nummedahl megszegte titoktartási kötelezettségét, ezért 15 év börtönbüntetés vár rá, ha visszatér a Szovjetunióba. Nagy szerencséje volt, hogy a szovjet politikusok első pillanatban nem tudták mit kezdjenek a külföldi tudósokkal. Ezért arra kötelezték őket, hogy 2 napon belül hagyják el az országot. Előtte azonban megfenyegették őket, hogy végzenek velük, ha bárkinek beszélnek arról, amit találtak. Ha mindez a Breznyev érában történik, nem kerültek volna élve haza. A pártfunkcionáriusokat ugyanis nagyon kellemetlenül érintette a nem várt felfedezés. A Szovjetunió drámai változásokon ment át ugyan a Peresztrojka idején, sőt időközben fel is bomlott, de mindez nem változtatta meg az emberek alapvetően ateista beállítottságát. Ilyen körülmények között beláthatatlan következményekkel, soha nem tapasztalt zűrzavarral járt volna, ha most azzal állnak eléjük, hogy a pokol létezik. Kiderült volna, hogy mindaz, amit évtizedeken keresztül az iskolákban és a pártszemináriumokon az emberek fejébe sulykoltak hazugság. Az igazság lényegében a Bibliában leírtakkal egyezik meg. Máté evangéliuma tehát nem mese, amikor a „tüzes pokolról” beszél.

A purgatórium gondolatát már a római Vergilius alkotta meg a „tüzes és kénszagú” alvilág mellé. Mint tudjuk a keresztény hitrendszerbe is beépült purgatórium egy olyan hely, ahol a kevésbé vétkesek tűzben szenvedve megtisztulnak, majd kegyelmet kapnak, és a mennyországba jutnak. Dante már kilencszintű alvilágról beszél, ami jól összeegyeztethető a „pokol bugyrai” fogalommal. Könnyen lehet, hogy a pokolban is különböző régiók vannak, és a bűnös lelkek az elkövetett bűneiktől függően egyre mélyebbre kerülnek, ahol mind nagyobb szenvedésekben lesz részük. John Milton szerint a pokolnak kilenc szigorúan őrzött lejárata van, amely mögött szörnyű kínok között üvöltöznek a bűnösök, és esélyük sincs a szabadulásra. Manapság a sátáni ihletésű dezinformációs „szakirodalom” igyekszik szimbolikus helyként feltüntetni a poklot, vagy egyenesen tagadják a létezését. A halálközeli élményt megtapasztalt emberek azonban arról számoltak be, hogy a közelé-

ben járva egy hatalmas lyukat láttak, amelyből ordítás és borzasztó üvöltés hallható. A bűnös lelkek szomjoltó vízárt könyörögtek, és kezek nyúltak ki, hogy megragadják őket.

Visszatérve Dr. Nummedahl élménybeszámolójához: „Másnap felkeresett bennünket egy tisztviselő a minisztériumból, és megváltoztatva korábbi fenyegetésüket, jelentős pénzüsszeget ajánlottak fel a hallgatásukért cserébe. Ezt a javaslatot nem lehetett visszautasítani, mert attól tartottunk, ha makacskodunk, tényleg bajunk eshet. Amint hazaértünk Norvégiába a teljes összeget jótékonyági célokra adományoztam.” Dr Nummedahl nem közölte pontosan, hogy mennyi pénzt kaptak, de utalásai alapján megállapítható, hogy hat számjegyű dollárösszegekről van szó. Tulajdonképpen nem is a hangok riasztották meg a helyszínen dolgozókat, illetve a minisztériumi tisztviselőket, hanem ami utána következett. A gyanús hangokat ugyanis könnyen magyarázhatták volna a műszerek hibájával, de a látottakat már nem lehetett eltussolni. További idézet a nyilatkozatból: „A felfedezés éjjelén, amikor mindnyájan szorongva találgattuk, hogy mit is találtunk, mit hallottunk, egy hatalmas fényes gázfelhő tört fel a lyukból, és emberi arcot vett fel. Ebben a felhőben felbukkant egy szárnyas, izzó alak, és az égen egy írás rajzolódott ki: »Győztem!«. Leírhatatlan volt a kirobbanó káosz. Egész hajnalig mentőautók szirénáztak, és az orvosok nem győzték olyan nyugtatókkal tömni a munkásokat, amely állítólag törli a rövid távú emlékezetet, és a sokkos állapotú betegek kezelésére használják.”

Ezt a két híradást több keresztény újság is átvette, mint a pokol létezésének tagadhatatlan bizonyítékát. Mondani sem kell, hogy hivatalos részről nyomban cáfolták a beszámolókat. Azzal hozakodtak elő, hogy hasonló geológiai vizsgálatok céljából 1984-ben 12 km mély lyukat fúrtak a Kola-félszigeten, és ott nem találtak semmi rendkívülit. Nem csoda. A Kola-félsziget ugyanis több ezer kilométerre van Szibériától, és a fúrás mélység is rövidebb volt 2400 méterrel. Nyilván nem véletlen, hogy a Sátán Szibéria alatt hozta létre birodalmát. Itt a nagy hideg, a szélsőséges időjárási viszonyok között háborítatlanul tevékenykedhetnek. Némileg ellentmond az ügy bagatellizálásának, hogy a fúrás helye azóta megközelíthetetlen. Szigorúan elzárt katonai övezetté nyilvánították. Pedig a katonák semmi mást nem őriznek ott, mint egy robosztus vasbeton fedlapot, ami egy keskeny lyuk száját takarja.⁵⁴

Numerológusok még annyit fűztek hozzá ehhez az esethez, hogy nyilván nem véletlenül történt a pokol mélységének meghatározása. A 14,4 kilométer 144 000 deciméternek felel meg, ami pontosan megegyezik a civilizációnk végén megmenekülő emberek számával. Ez az egybeesés is jól szimbolizálja az előttünk álló út két végletét. Cselekedeteink által vagy a pokol tüzeire vettetünk, vagy kimentenek bennünket a katasztrófából, és 1000 évig boldogan élhetünk a számunkra létesített földi mennyországban.

Aki többet szeretne megtudni a pokolban uralkodó állapotokról, olvassa el **Bill Weise: 23 perc a pokolban** című művét. A beszámoló videóban is megtekinthető az Interneten hét részletben, ezen a webcímen: <http://metropolita.hu/2010/09/23-perc-a-pokolban-megrado-sorsfordito-video-nezd-meg/> Az élménybeszámoló bibliai idézetekkel támasztja alá ennek a világnak a létezését. Különösen ajánlott azoknak, akik nem hisznek a pokol létezésében. Ez a videofilm alátámasztott beszámoló el fogja bizonytalanítani a kételkedőket. (A szétmarcangolt vagy elégetett bűnösök azért nem semmisülnek meg, mert megölésük után újramaterializálják őket, hogy aztán tovább kínozhassák a bűnös lelkeket. Ebben a világban tehát nem lehet meghalni, a szenvedés örökké tart.) Sokan csak legyinte-

⁵⁴ 1989-ben jelentkezett egy norvég történelemtanár, és bevallotta, hogy ezt a történetet ő találta ki. Az álhírt elküldte különböző újságoknak és televízióknak. Arra volt kíváncsi, hogy ellenőrzik-e a hitelességét, mielőtt leközlik. Age Rendolen leleplezése azonban alig kapott visszhangot. A média nem tudta eldönteni, hogy most ki hazudott. Igazat mond-e a norvég történelemtanár, vagy trollkodással próbálja ezt a démonvilág számára kínos leleplezést hiteltelenné tenni.

Az internetes blogbejegyzésekből jól ismert jelenség a trollkodás. Ha egy témával kapcsolatban pozitív, építő jellegű vita alakul ki, akkor egy idő után megjelennek a trollok, akik megpróbálják más irányba terelni a vitát. Ha ez nem sikerül, akkor szidalmazó, gyalázkodó bejegyzéseket tesznek közzé, ami elszabadítja az indulatokat, és egy idő után lehetlenné teszi a kulturált vitatkozást. A tárgyhoz nem tartozó, provokatív hozzászólások, gúnyolódások gyakran nevetségessé teszik a témát is. A trollok kedvelt módszere még az álhírek, hazugságok terjesztése. A Sátán szolgálatában álló így próbálják elbizonytalanítani a pozitív megnyilvánulásokat támogató embereket. Amerikában már annyira elterjedt ez a módszer, hogy megtalálták az ellenszerét is. A „Do not feed the trolls”, azaz „Ne etesd a trollokat” eljárás lényege, hogy nem szabad reagálni az ocsmány hangnemben megfogalmazott, provokatív hozzászólásokra.

nek, hogy ők nem követtek el semmi bűnt, ezért nem kerülnek a pokolba. Erről azonban csak a halálunk után szerezhetünk bizonyosságot. Egy ismert vicc szerint: „A legtöbb embert ezen a téren éri a legnagyobb meglepetés.”

Boldogságkeresés

Ma még meglehetősen szemellenzősen ítéli meg az emberiség a gazdagságot. Ez a szűklátókörűség azonban néhány évtized múlva meg fog változni. Az emberek rá fognak jönni arra, hogy **semmi sem hátráltatja jobban a lelki fejlődést, mint a túl sok pénz, a vagyon, a határtalan jólét. A gazdagság nem csak a testet, hanem a lelket is elhájásítja.** Megöli az ambíciót, lehetetlenné teszi az egyéni képességek kiteljesedését. Az olyan ember ugyanis aki dúskál a földi javakban, nem küzd semmiért sem az életben. Csak elterpeszkedik a mások által összehordott vagyontárgyakon, és „élvezi az életet”. Nem töri magát semmiért, hiszen mindene megvan. Legalábbis azt hiszi magáról. Valójában ugyanis semmije sincs meg, illetve éppen azok a dolgok hiányoznak az életéből, melyek a legfontosabbak a világon. Az emberek ma még nincsenek tisztában vele, hogy **az élet legmélyebb értelme a szenvedés**, mert a szenvedés segíti elő legintenzívebben a lelki fejlődést. Akinek módja van arra, hogy a pénze révén kikapcsoljon az életéből minden kellemetlenséget, kényelmetlenséget, annak a legcsekélyebb mértékű szenvedésben sem lesz része. Ezáltal az élete értelmetlenné válik. Univerzális szempontból az ilyen körülmények között lezajló élet felesleges időpocsékolás, cél nélküli vegetálás, mert a léleknek semmi haszna sem válik belőle. A test örül ugyan a kényeztetésnek, de földi porhüvelyünk néhány évtized után elenyészik, nyomtalanul eltűnik, mintha nem is létezett volna. Maradandó értéket csak a lelkünk vihet magával ebből a világból, de a tehetős embereket éppen a gazdagságuk gátolja meg abban, hogy valódi értékre tegyenek szert.

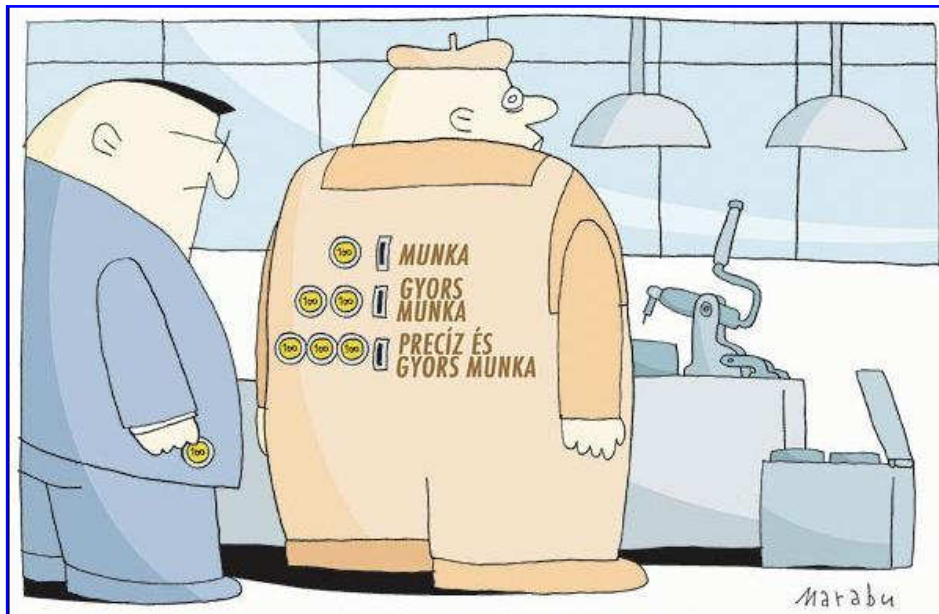
Némileg változik a helyzet azoknál, akik saját erőfeszítéseik által válnak gazdaggá. Ők ugyanis életük első felének tapasztalatai által jóval megfontoltabban élnek az anyagi javak nyújtotta előnyökkel. Többnyire mérsékletes életmódot folytatnak, ösztönösen kerülnek az élvezetekben való elmerülést. Olyanok is akadnak közöttük, akik a vagyonukat nem a saját jólétük határtalan fokozására, hanem környezetük segítésére, felemelésére fordítják. Korábbi szenvedéseik által ők már bepilanthattak az élet titkaiba, és ösztönösen érzik, hogy nem a pénzgyűjtés az élet valódi értelme. Azt is érzik, hogy a világon minden mindennel szoros kapcsolatban áll, és sok függ attól, hogy a vagyonnal rendelkezők mit tesznek a pénzüikkel. A pénz ugyanis ma még hatalom, és a világ sorsát mindig a hatalommal rendelkezők döntenek el. Ennek tudatában ők már az emberiség jövője iránti felelősséggel költik el pénzüket. Nem követik ösztöneiket, amelyek környezetüket terhelő anyagi javak halmozására sarkallja őket, hanem igyekeznek a világ hasznára lenni. Sajnos ma még kevés ilyen ember található a tehetősek körében, de a világ változik, és a változás idővel kihat a pénzarisztokrácia világára is.

Jelenleg a legnagyobb problémát nem a Föld túlnépesedése okozza, hiszen bolygónk a táplálkozás megreformálásával a jelenleginél jóval több embert is képes lenne eltartani. A baj az, hogy az emberek természetes ösztöneik által vezérelve olyan életszínvonalra vágynak, amelyen civilizációnk elítje él. Amíg korábban a szomszédaikkal igyekeztek lépést tartani, mostanra a gazdagok és híresek életvitelét akarják utánózni. (A meggazdagodás iránti vágyat a kollektív hipnózis tartja fenn, melynek lényege, hogy a birtoklás boldogságot okoz.) Sajnos a filmek és a reklámok csak erősítik ezt a minden reális alapot nélkülöző törekvésüket. Önző céljaik, valóságtól elrugaszkodott vágyaik kielégítése érdekében teljesen kimerítik a Föld energiaforrásait és nyersanyagkészleteit, s nem gondolnak a jövőre. Ezt az öngyilkos folyamatot csak tudati felvilágosítással és önkorlátozással lehet megállítani. Az emberekben tudatosítani kell, hogy **nem csak egyszer élünk.** Haláluk után azok fognak ide visszaszületni, akik tönkretették a világot. A természetet önmagunknak pusztítjuk, a jövő nemzedéke mi leszünk.

Az előbbieknél is nagyobb fenyegetést rejt magában a fejlődő és a fejlett államok közötti kirívó életszínvonal-különbség. A Föld természetes erőforrásainak felét az emberiség 12%-a veszi igénybe. A másik felén osztozkodik a 88%-nyi maradék. Mi lesz, ha a fejlődő országokban élő 88% is úgy akar élni, mint a legfejlettebb országok lakói? A Föld már most túl van teljesítőképességének

határán. Bolygónk erőforrásainak mennyisége, és a természet regenerálódási képessége korlátozott. A gazdaság szüntelen növekedésének erőltetése, valamint az emberiség túlnépesedése következtében már évtizedekkel ezelőtt átléptük azt a határt, amit bolygónk ökológiai katasztrófa nélkül el tud viselni. Ami most gazdaságirányítás címen folyik nem más, mint a Föld végletekig való kizsárolása, világunk módszeres elpusztítása. A baj tehát nem az, hogy túl sokan vagyunk, hanem az, hogy pazarló életmódot folytatunk. Túl sokat veszünk el a természeti javakból, olyan dolgokra herdáljuk el a Föld erőforrásait, melyekre valójában semmi szükségünk sincs.

Túlélési esélyeinket jelentősen rontja, hogy civilizációinkban kiveszőfélben van a hivatástudat, a szakmai tisztesség, ami a társadalmi fejlődés legfőbb hajtóereje. Ennek oka, hogy egyre alacsonyabb szférákból érkeznek hozzánk lelkek. Ezek megtestesülései alkalmatlanok a ránk váró feladatok színvonalas ellátására. Az ötödik szféra századfordulón és két világháború között élt küldötteit felváltották a negyedik szférából érkeztek. Most a harmadik szférából jöttek vannak soron, ami életünk minőségének romlásán túlmenően abban is megnyilvánul, hogy egyre kevesebb használható ember található a munkaerőpiacon.

A most felnövekvő korosztálynak nem csak a képességei hagynak sok kívánnivalót maguk után, hanem a munkaerkölcsük, az életfelfogásuk is. Ösztöneik, földhözragadt gondolkodásmódjuk következtében a munkában nem az örömet, a kiteljesedést, az önmegvalósítást keresik, hanem azt, hogy az mennyi hasznot hajt nekik. Pénz nélkül a legapróbb szívdességre sem hajlandók, egész világnézetüket áthatja az anyagi életmód. Telhetetlenségük folytán mind többet követelnek munkájukért, ugyanakkor tevékenységük eredménye legtöbbször az átlagos szintet sem éri el. Ez azonban nem izgatja őket. Feladatuk végzésének legfőbb mozgatórugója, hogy minél hamarabb túl legyenek rajta, és újabb pénzkereseti lehetőség után nézhessenek.

A könnyen jött pénz könnyen el is megy. Miután nem dolgoztak meg igazán a jövedelmükért, így nem is ragaszkodnak hozzá túlzottan. Könnyedén elszórják különféle szórakozásokra, vagy a kényelmüket szolgáló anyagi javakra. Ők alkotják a fogyasztói társadalom derékhatát. Életmódjuknak tudható be a világban jelenleg tapasztalható nyersanyag és energiapazarlás túlnyomó része. A felelőtlenség ugyanis nem csak a munkájukkal, hanem a környezetükkel szemben is megnyilvánul. Ha nem úgy mennek a dolgok, ahogyan elképzelték, dühbe gurulnak. A munkájukat, a pénzszerzési vágyukat akadályozó legkisebb akadály, nehézség is kihozza őket a sodrúkból. Ilyenkor úgy viselkednek, mint egy megvadult, fékezhetetlen állat. Viselkedésüket ez a videoklip jellemzi leginkább.⁵⁵

Webcím: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=WOhd_dKwxVs

Közbevetőleg megjegyezve a harmadik szférabeliek gyenge szakmai képességei és alacsony munkamorálja komoly zavarokat okoz a gazdaságban is. Egy angliai felmérés szerint minden tizedik beosztottját alkalmatlannak tartja a főnöke munkája elvégzésére. Nagy-Britanniában minden ötödik megüresedett állás azért betöltetlen, mert nem akad rá kellően képzett munkaerő. A tanulmány készítői a nem megfelelő munkavégzés okát a motiváltság, illetve a szakképzettség hiányában

⁵⁵ Lejátszásához a Flash player program szükséges, ami automatikusan elindul. Ha a hang nem hallható, akkor az integrált hangkártyát telepíteni kell. Ennek módja a „Szövegszerkesztési ismeretek” című könyvem II. kötetének: **A zenehallgatás feltételeinek megteremtése** című rovatában található. Webcím: <http://kunlibrary.com>

látják. A színvonalas munkaerő hiányából eredő elmaradt hasznót évente 10 milliárd fontra becsülik. Egyelőre úgy próbálnak segíteni a helyzeten, hogy külföldről szerzik be a kvalifikált szakembereket. Így Magyarországról is egyre több mérnök, orvos ápolónő és szakmunkás költözik Nyugatra. Jobb híján a hazai vállalkozók is ezt teszik. Ide csalogatják az alacsonyabb életszínvonalú országok legjobb szakembereit. Ők Erdélyből hozatnak ide ácsokat, géplakatosokat, minősített hegesztőket. A négyes szférából érkezett tanulni vágyó, szorgalmas és nagyfokú munkamorállal rendelkező emberek száma azonban rohamosan csökken. Miközben a technikai fejlődés egyre magasabban képzett, megbízható szakembereket igényelne, mind színvonalatlanabb lelkek születnek a Földre. A fokozatosan romló közállapotok, civilizációnk erkölcsi lezülése az értékes lelkek számára nem teszi vonzóvá a közöttünkélést.

Az igazi tragédia azonban csak ezután vár ránk, mert ha ennek a folyamatnak nem tudunk gátat vetni, akkor a közállapotok romlása oly mérvű lesz, hogy már a hármasszféra lelkei sem kíváncsognak erre a lassan fegyenctelepre hasonlító világra. Ekkor jobb híján a másodszféra lakói veszik át a helyüket, és az első szféra küldötteivel karöltve birtokba veszik a világot. Ezek a primitív emberek azonban már nem csak az értékteremtésre, hanem az értékmegőrzésre is képtelenek lesznek. Bűnöző hajlamaik folytán tönkretesznek minden erkölcsi és anyagi értéket a Földön, és fokozatosan az állatvilág szintjére züllesztik civilizációnkat. Ezt a folyamatot feltehetően már nem nézik tétlenül az égi hatalmak, és ha korábban nem is, de ekkor már biztosan beindítják az apokalipszis gépezetét, melynek célja, hogy kimentsék azt a néhány százezer embert, aki erre méltó, a többiek pedig elpusztítják. Az elrontott világ helyén újat teremtenek, amelybe az arra érdemeseket fogják beköltöztetni. A korábban kimentett emberek egy ideális, szeretetteljes, örök emberi értékeket követő világot fognak létrehozni, amelybe már szívesen születnek bele az értékesebb lelkek is. Civilizációnk tehát nem ér véget, csupán egy megtisztulási folyamaton megy át, melynek során megszabadul a selejttől, a fejlődést gátló, visszahúzó elemektől.

A pusztulásra ítélt emberek lelke azonban nem semmisül meg. Az aszály és a sorozatos földrengések által kiváltott tűzhalál után átirányítják őket olyan bolygókra, ahol a civilizációs fejlődés szintje megfelel az általuk képviselt színvonalnak. Ezekben az ösközösségi társadalmakban jóval nehezebb élet vár rájuk, mint amit a Földön maguk mögött hagytak, de a primitív lelkek csak iszonyú szenvedések árán képesek feljebb emelkedni az evolúciós fejlődés láncolatában. Az ő szemszögükből nézve ez a sors megtorlásnak tűnik, de valójában nem az, hanem esély a továbbfejlődésre. Az elpusztult Mukulia és Atlantisz bukott lelkei annak idején a mi világunkba születtek be, és most ők alkotják civilizációnk legértékesebb rétegét, a művészek, a tudósok és országirányítók zömét. Igaz hogy ennek ára újabb 12 ezer évnyi gyötrelme volt. Ismét végig kellett élniük egy civilizáció felemelkedésével járó összes megpróbáltatásokat, de ezáltal ők is jobbá váltak. Eljutottak oda, ahová a saját társadalmukban nem sikerült felemelkedniük. Az egyes civilizációkat sújtó kataklizmáknak tehát nem csak büntetés jellegük van, hanem egyben lehetőséget teremtenek arra, hogy ki-ki a számára legmegfelelőbb környezetbe kerüljön, és ezáltal a fejlődése hatékonyabbá váljon. A fejlődésnek ez az útja azonban nem törvényszerű. A mi esetünkben az érintettek „magukba szállásával”, gondolkodásmódjuk és viselkedésük megváltoztatásával még elkerülhető lenne a tűzhalál, az elevenen való elégettetés, megmenthető lenne civilizációnk egésze. Az élet valódi értékeinek megismerése sokat javíthatna a helyzetükön, de a katasztrófa csak társadalmi összefogással hárítható el.

Amennyiben erre nem mutatunk hajlandóságot, feltartóztathatlanná válik az apokalipszis beteljesedése. A világban zajló változások tudományos megfigyelése alapján a végső pusztulást előreláthatóan nem a Bibliában említett misztikus lények fogják kiváltani, hanem a Föld mágneses pólusának elfordulása. Régen évtizedenként 3-4 földrengés volt. Mostanában évente 80-90-et regisztrálnak a kutatók, amelyek egyre erősebbé, pusztítóbbá válnak. A magma elfordulása óriási feszültségeket kelt a Föld belsejében, így a továbbiakban még gyakoribbá és intenzívebbé válnak a földmozgások. A hihetetlen erejű sorozatos földrengések végül lángba borítják az egész világot, ami civilizációnk teljes megsemmisülését eredményezi. Hogy addig mi fog történni, arról a Biblia nyújt tájékoztatást: *„Az emberek túlélték a kegyelem fenntartásának határait. Mivel megrögzötten ellenállnak minden jobbító törekvésnek, Isten visszavonja a Szentlelkét. Minthogy az isteni kegyelem nem oltalmazza többé őket, Lucifer védtelen kiszolgáltatottjaivá válnak, aki végső veszedelemben dönti a föld lakosa-*

it. Miután Isten angyalai már nem tartják féken az emberi szenvedélyek heves kitörését, a viszály összes elemei felszabadulnak. Ennek következtében az egész világra nagyobb és rettenetesebb pusztulás zúdul, mint hajdan Jeruzsálemre.”

Civilizációnk romlásba döntését tehát valójában nem Isten fogja előidézni, és nem is a Sátán, hanem mi magunk. Állati ösztöneink szabadjárá engedése eredményezi azt az állapotot, melynek törvényszerű következménye a totális pusztulás lesz. Sorsunk ily módon való alakulásának elkerülése csak gondolkodásmódunk és viselkedésünk alapvető megváltoztatásával érhető el. A megsemmisülésünket eredményező folyamatot kizárólag a Teremtő képes leállítani, ha erre érdemesnek bizonyulunk. Mi azonban annyira eltávolodtunk tőle, hogy sokan még tudomást sem hajlandók venni róla. Már az egymással való összefogásban, a bajok közös erővel történő legyőzésében sem reménykedhetünk. Az eszelős harácsolás, a pénz utáni vég nélküli hajsza ugyanis megrontotta, teljesen tönkretette az emberi kapcsolatokat. A sok baj láttán a hívők is panaszkodnak, hogy „elhagyott bennünket az Úristen”. A valóság azonban az, hogy nem ő hagyott el minket, hanem mi hagytuk el őt.

A transzcendentális gondolkodásmód kifejlesztése, a Mindenhatóba vetett hitünk helyreállítása nagyon fontos, de önmagában nem elég. Nagyon sok múlik társadalmunk minden egyes rétegének, így a gazdagok jövőbeli viselkedésén is. Olyan életvitelt kell folytatniuk, amely nem irritálja a környezetüket, és nem kelt senkiben elérhetetlen vágyakat. Jelenleg a pénzükben fuldokló milliomosok azzal hívják fel magukra a figyelmet, hogy gyémántokkal kirakott bugyit és melltartót vásárolnak a szeretőjüknek, 10 millió dollárért. A világsztárok sem tudják értelmes dolgokra költeni csillagászati gázsijukat. Miközben 860 millió embertársuk az éhhalállal küszködik, 25 millió dolláros álomesküvőt rendeznek, majd fél év után botrányos körülmények között elválnak. A tömeges elszegényedés, az életminőség nagyfokú romlása közepette a tehetős rétegnek nem a pénz esztelen szórásával kellene példát mutatnia a társadalomnak. Ha a pénzüket nem luxusjavakra, hanem a világ megsegítésére, az össztársadalmi túlélésre fordítanák, akkor nem egy hamis értékrend sugallatával, hanem követésre méltó példával járnának elől. Ráadásul a pozitív viselkedési minta megteremtésével nagyfokú megbecsülést vívnának ki a közéletben. Az újkor elitjére már nem úgy tekintenének a kisemberek, mint elősködők gyülekezetére, hanem mint társadalmunk nélkülözhetetlen rétegére. Olyan emberekre, akik mozgatják a gazdaságot, irányítják a politikát anélkül, hogy a pénzükkel, a hatalmukkal visszaélnének.

Amennyiben a „felső tízezer” nem hajlandó az átalakulásnak ezt a békés útját választani, akkor két dolog történhet. Az egyik, hogy az ellehetetlenülés határára érkezett szegények egy nemzetközi felkelés során megtámadják a gazdagokat, és számszerű fölényüket kihasználva végső elkésredettségükben kiirtják őket. A másik, valószínűbb eshetőség, hogy ennek előszelét érzelve a gazdagok magukhoz ragadják a politikai hatalmat, és létrehoznak egy diktatórikus rendszert, a pénz leplezetlen diktatúráját. Ebben a fegyveres testületek fő feladata a gazdagok testi épségének védelme lesz, és a szegények teljesen jogfosztottá válnak. A középréteg fokozatosan megszűnik, és a társadalom két részre szakad: az anyagi javak mind nagyobb részét birtokló maroknyi gazdagokra, s az őket kiszolgáló rétegre, valamint az egyre szegényebbé váló tömegekre.

Úgy tűnik, hogy ez a folyamat már el is kezdődött. Jelenleg az emberiség 20%-a használja a megtermelt javak 83%-át, míg a legszegényebb 20%-nak csak 1,3%-a jut. A világ javainak 50%-a

mindössze 370 család kezében van. Ez a szám tovább szűkül, mert mind nagyobb mértéket ér el a tőkekoncentráció. Földünk 200 leggazdagabb emberének több pénze van, mint civilizációnk legszegényebb 40 százalékanak, azaz közel 3 milliárd embernek. (A világ 400 leggazdagabb emberének vagyona eléri az 1000 milliárd dollárt.) Ennél meghökkentőbb adat, hogy a világ 3 leggazdagabb emberének vagyona meghaladja a 43 legszegényebb ország együttes bruttó nemzeti jövedelmét. Vállalati szinten még nagyobb különbségek tapasztalhatók. Jellemző a tőkekoncentrációra, a multinacionális nagyvállalatok pénzügyi hatalmára, hogy a japán cégek egyike, a Mitsubishi összforgalma nagyobb, mint Indonézia GDP-je, holott ez az ország a világ negyedik legnépesebb országa, és területét tekintve is kontinensnyi méretű. A világ 200 legnagyobb vállalatának összforgalma a világ összesített GDP-jének 28%-át adja. Ennek ellenére csupán 18,8 millió embert foglalkoztatnak, ami a világ munkaképes korú lakosságának csupán 0,63%-a. Sokat rontanak a statisztikán a nyugati országokban szokásos kiugró vezetői jövedelmek. Az amerikai menedzserek átlagosan 320-szor annyit keresnek, mint egy átlagmunkás. (Jack Welch-nek a

General Electric elnök-vezérigazgatójának 120 millió dollár volt a fizetése évente. A New York-i tőzsde elnöke, Richard Grasso évi fizetése 188,5 millió dollárra rúgott. Hasonló összegeket keresnek az élsportolók is.)

A világ javainak egyenlőtlen eloszlása az egyes országok között is fokozódik. Amíg az 1960-as években még csak harmincszoros különbség volt a gazdag és a szegény államok között, ma ez az arány nyolcvanszoros. Sőt, a világ leggazdagabb és legszegényebb állama között az egy főre eső jövedelemkülönbség százszoros. Pedig a javak mennyisége folyamatosan növekedett. A globális fogyasztás és szolgáltatások értéke 1998 végére elérte a 24 billió dollárt, ami hatszorta nagyobb, mint

Gazdagok és szegények!

1975-ben volt. A világ lakosságának 56%-a szegény, és 1,2 milliárd ember napi 1 dollárnál kevesebb összegből él, 1 milliárd pedig éheznek, vagy ahogy a politikusok fogalmaznak: alultápláltak. (A FAO kimutatásai szerint a több mint 1 milliárd éhezéből 80 millió Európában él.) Pedig soha nem éltünk olyan jól, mint mostanában. Az egyéni gazdagodással együtt nőtt a globális jólét. Csak a javak egyenlőtlenül oszlanak el a világban. Vannak, akiknek nagyon sok jut belőle, mások meg semmit sem kapnak. 2005-ben a világ országaiban készült termékek és szolgáltatások összértéke már meghaladta a 60 billió dollárt. Ha ezt elosztjuk a Föld lakosságával, minden emberre kb. 10 ezer dollár jut. A szegények tehát nem azért szegények, az éhezők nem azért halnak éhen, mert nincs miből adni nekik. A rendelkezésre álló javak mennyisége oly nagy, hogy bőven jutna minden-

kinek, ha egyenlően osztanánk el. Amennyiben ez megtörténne, a legszegényebb ember is havi 800 dollárból élhetne. Most viszont 2,5 milliárd ember naponta kevesebb mint 2 dollárból tengődik. Még a világ leggazdagabb, legnagyobb bruttó nemzeti jövedelemmel rendelkező országában, az Egyesült Államokban is 50 millióan nyomorognak.

Eközben valóságos pénzáradat özönlik a bankokba, a gazdagok nem tudnak mit kezdeni a pénzüikkel. Még soha nem halmozódott fel ennyi befektetésre váró tőke a világban, mint a XXI. század elején. Svájcban és Hongkongban annyi a pénz, hogy a bankok nem hajlandóak számottevő kamatot fizetni a betéteseknek. A betéti kamatok néhány tized százalékra csökkentek. Ha így megy tovább, a betéteseknek kell majd fizetniük azért, hogy a bankok hajlandóak legyenek a pénzüket őrizni. 1929-

ben, a nagy gazdasági világválságban érthető volt, hogy oly sok a szegény, de ebben a gazdag világban a jelenlegi helyzet tarthatatlan. A fejlődő országokban mind többen teszik fel a kérdést, hogy a gazdagok miért nem érik be kevesebbel, hogy a szegényeknek is jusson valami a világ javaiból? Korunk vállalkozói miért akarnak mások rovására meggazdagodni? Az indiai varrodákban pl. havi 14 dollár az átlagbér, és ezért heti 70 órát kell dolgozni. Az alkalmazottak többsége kiskorú, alig töltötte be a 14. életévét. Ugyanakkor 2008-ban már 1125-re emelkedett azoknak az embereknek a száma, akiknek a vagyona meghaladja az 1 milliárd dollárt. Összvagyonuk 4,4 billiárd ($4,4 \times 10^{12}$) dollár. A világ 41 országában 691 dollármilliárdos található. A 2008-ban kirobbant gazdasági világválság is csak a szegényeket sújtotta. A gazdagok ezen is nyertek. 2012-ben a dollármilliárdosok száma 1200-ra növekedett.

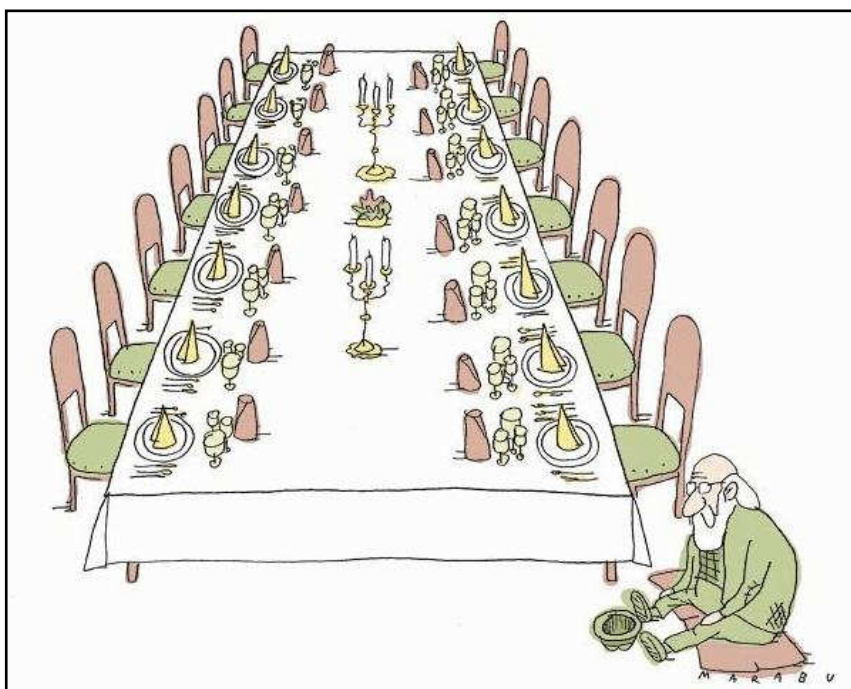
Ezt látva ne csodálkozzunk azon, hogy a világ szegényebb felében egyre nő az ellenérzés a gazdag Nyugattal szemben, és mind többen szegődnek az „igazságosabb világért” harcoló terroristák szolgálatába. Ennek az állapotnak a konzerválása, illetve a vagyoni különbségek tovább fokozása azért is zsákutca, mivel ez nem oldja meg a bolygónkat veszélyeztető globális problémákat, sőt siettet a pusztulást. Az ökológiai katasztrófának a gazdagok is áldozataivá válnak, mert egy agyonszennyezett világban pénzért sem lehet tiszta vizet, -levegőt, -talajt vásárolni. Nagyobb anyagi lehetőségeiket kihasználva annyit elérhetnek, hogy ők néhány hónappal később fognak meghalni, de ennek nem biztos, hogy örülni fognak. A klímaösszeomlás ugyanis leginkább az atomháború borzalmaihoz hasonlítható, ahol azok járnak jobban, akik hamarabb elpusztulnak.

Az egyes emberek közötti vagyoni különbségek megszüntetésének lenne ugyan egy radikális módja, az államosítás, de ettől a helyzet még rosszabbá válna. Néhány évtizeddel ezelőtt a kommunista országokban megpróbálkoztak a magánvagyonok elkobzásával, de nem mentek vele semmire. A rekvirálás, a magántulajdon államosítása nem szüntette meg a szegénységet. A „népi tulajdonba” vett vagyon lassan elcsordogált a bürokrácia útvesztőiben, és nem egy esetben a pártfunkcionáriusok zsebében kötött ki. Az önzés, a kapzsiság alól ugyanis ez a társadalom sem volt mentes, így csupán az történt, hogy az anyagi javak a letűnt rendszer képviselőinek kezéből átvándoroltak az új elit kezébe. Egy idő után felélték ezeket a javakat, és mivel újat nem voltak képesek teremteni az eredmény az lett, hogy mindenki szegénnyé vált.

A kapitalizmusban sem alakulnának másként a dolgok, ott is kézen-közön elveszne az elrabolt vagyon. Még akkor sem hozná meg a kívánt általános jólétet, ha drákói intézkedések hatására megmaradna. Ismerve ugyanis az állami költségvetés feneketlen zsákját, az államháztartás milliárdos hiányát, ezek a pénzek hamar elfogynának. Ez ellen csak az összegyűjtött vagyon befektetésével, forgatásával lehetne védekezni, de erre nem akadna vállalkozó. Általános tapasztalat, hogy a közvagyon gyarapítása senkinek sem szívégye. Az a tulajdon pedig amelynek nincs gazdája, nincs olyan tulajdonosa aki személyesen képes őrködni felette, előbb-utóbb „ebek harmincadjára” kerül. Ezt belátva az állam nem tehetne mást, mint a korábban begyűjtött vagyont tőke formájában kihelelyezné arra alkalmasnak látszó magánszemélyeknek, hogy gyarapítsák. Ezzel azonban a régi rendszert állítaná vissza, a különbség csupán annyi lenne, hogy a felső tízezer tagjai kicserélődnének. Az ősi kínai közmondás is azt tartja, hogy mindig a hiányt pótoljuk, és ne a többletet csökkentjük.

Az emberek vagyoni különbségéből eredő feszültségeket ma csak egy módon lehet enyhíteni, rá kell bírni a gazdagokat, hogy támogassák a szegényeket. Ezt már ma is sokan megteszik, de nem mindenki az anyagi helyzetéhez mérten. Mint a társadalom minden rétegében a gazdagok között is sok a fukar, fősvény ember, aki csak akkor ad, ha muszáj. Az erőszaknak azonban ilyen esetekben nincs helye. Meg kell várni, amíg az illető magától rájön, hogy egy olyan közösségben él, ahol egymásra vagyunk utalva. Csak úgy jutunk előbbre, ha kölcsönösen segítjük egymást, és az önzetlen segítség előbb-utóbb visszahat az adakozóra is. Ezzel a viselkedéssel a gazdagok leszerelhetnék a szélsőséges nézeteket vallókat is, akik mind gyakrabban ragadtatják magukat ilyen kijelentésekre: „A sok elősdi vérszívó kisajátította magának a világot, és nem hagyják élni a másikat. Arroganciájukkal, pökhendiségükkel, nemtörődömségükkel, és végtelen önzésükkel megakadályozzák a tehetséges, de pénztelen emberek érvényesülését, nagyban gátolva ezzel a világ fejlődését. Eszükbe sem jut, hogy áldozzanak valamit annak a világnak a megmentésére, amelynek a vagyonukat, a határtalan gazdagságukat köszönhetik.”

A jövő században valószínűleg túljutunk korunk anyagi szemléletén, a pénz mindenek fölé helyezésén, és akkor mind többen lesznek olyanok, akik személyes hasznukról lemondva kizárólag a köz szolgálatának szentelik életüket. Így fokozatosan megszűnik ez a probléma is. A nagy vagyon, a gazdagság már senkit sem fog vonzani, mert az emberek rájönnek arra, hogy az élet értelme nem az élvezetek habzsolása. Az elérhetetlen vágyak megszűnnek, a jogos igényeit pedig mindenkinek ki tudják majd elégíteni. Így nem lesz több értelme szegénységről és gaz-

dagságról beszélni. A tőkekoncentráció fennmarad még egy darabig, de ennek már csak funkcionális szerepe lesz. A magánszemély ugyanis gyorsabb, rugalmasabb, mint az állami apparátus, így pl. a kockázati tőke kihelyezésével a nagy vagyonok gazdaságélénkítő szerepet tölthetnek be. A helyi igények kielégítésével is szerepet játszhat a magánvagyon, mivel az állam keze nem ér el mindenhová, és azt, hogy egy közösségben ki érdemli meg leginkább a támogatást csak az tudja megítélni, aki ott él. A helyes döntés meghozása természetesen felelősséggel jár, de aki képes volt arra, hogy egy komoly vagyont összehozzon, valószínűleg arra is képes lesz, hogy felelősen döntsön annak sorsáról.

Más vélemények szerint a szegénység felszámolásának legegyszerűbb módja, hogy a gazdagoktól elvett pénzt szét kell osztani a nincstelenek között. Megoldást azonban ez sem jelentene, mert túl sok a szegény. A gazdagok pénze csak arra lenne elég, hogy átmenetileg megmentse őket az éhhaláltól, de nem tudná kiemelni a nincsteleneket jelenlegi helyzetükből. Ugyanolyan primitív életkörülmények között tengődnének tovább mint eddig, a különbség csupán annyi lenne, hogy nem kórogna a gyomruk. Kilátástalan helyzetükben „vigaszt” csak az jelentene számukra, hogy már nincsenek gazdagok, mert kifosztották őket. A végeredmény: az egész emberiség szegénnyé, nyomorulttá és boldogtalanná válna, a legszegényebbek pedig éhen halnának. A gazdagoktól elvett pénz ugyanis egy idő után elfogyna, és miután már nincs kit kifosztani a vagyonából, nincs kitől segílyt kérni, visszatérne az éhínség, a vele járó betegségek és tömeges elhalálozások.

A szegénység valóban nem fog magától felszámolódni, és az is igaz, hogy a gazdagok pénze szükséges a probléma megoldásához, de nem ebben a radikális formában, hanem önkéntes alapon, egy jól átgondolt terv szerint haladva. Az ismert közmondás szerint: „A szegényeknek nem halat kell adni, hanem hálót, és meg kell tanítani őket halászni.” Az alamizsna csak megalázza az embereket, és nem teszi lehetővé a bajokból való kilábalást. Arról nem is szólva, hogy senkinek sincs annyi pénze, hogy több száz millió embert élete végéig etessen, eltartson. Erre nincs is szükség, mert minden nép, népcsoport el tudja látni magát élelemmel, ha ezt a körülményei lehetővé teszik. A szegényeket tehát nem etetni kell, hanem meg kell teremteni számukra a felemelkedéshez, a normális életvitelhez szükséges feltételeket. Az aszályos vidékeken pl. kutat kell fúrni számukra, a földműveléshez szerszámot kell adni nekik, és megtanítani őket a használatukra.

Arra is ügyelni kell, hogy mindig a fejlettségi szintjüknek megfelelő technológiát kell a rendelkezésükre bocsátani. A múltban gyakran előfordult, hogy a nyugati országok modern gépsorokat, sőt komplett gyárat küldtek a fejlődésben visszamaradt országoknak abban a hiszemben, hogy az majd ugrásszerűen elősegíti a fejlődésüket. A fejlődésben azonban nem lehet hétmérföldes lépésekkel haladni, nem lehet lépcsőfokokat kihagyni. Egy olyan nép, amelynek tagjai írni-olvasni sem

tudnak, nem tud mit kezdeni a legmodernebb NC-vezérlésű szerszámgépekkel. Még elszállítani sem képesek ezeket a berendezéseket, így nem csoda, hogy jó néhány gyári felszerelés megrothadt a kikötőben, vagy megette őket a rozsda. Ebben a fejlődési stádiumban az sem segít, ha egy primitív közösség hirtelen nagy vagyonhoz jut, mert megfelelő kultúra és infrastruktúra hiányában nem tudnak mit kezdeni a gazdagságukkal. Úgy járnak, mint az az indián törzsfőnök, aki az Isten háta mögötti birtokán olajat talált, és hirtelen gazdag ember lett. Azonnal vett magának húsz fürdőkádát és vízcsapot, s lerakatta a kunyhója elé, hogy jelezze vele a gazdagságát.

A fejlődő országokat csak lassan, fokozatosan, és kellő körültekintéssel lehet felemelni a civilizált országok szintjére. A folyamatban legfontosabb szerepe a tanulásnak, a tanításnak van. Az államközi segélyeket ugyanis csak azok tudják jól elkölteni, akik tisztában vannak azzal, hogy mire kell elkölteni. A tanítás, a felvilágosítás, az információátadás alapvető feltétele a fejlődésnek. Az elmaradott nemzeteket leghatékonyabban a közülük kiemelkedő iskolázott személyek képesek felemelni, mert ők tisztában vannak népük adottságaival, az emberek lelki beállítottságával, és nem utolsósorban a visszahúzó hagyományokkal. Természetesen ez a törekvés nem hoz egyik napról a másikra látványos eredményt. **A fejlődés rögs útját** ugyanis **minden nemzetnek végig kell járni, a vele járó szenvedések alól senki sem kap felmentést.** Nem szabad, hogy a kezdeti kudarcok, sikertelenségek bármely népcsoport kedvét szegjék az előrehaladásban, mert csak az a nemzet maradhat fenn a világban, amely hajlandó fejlődni. Történelmi példák bizonyítják, hogy a fejlődésképtelen népeket előbb-utóbb leigázzák, kiirtják; pusztulásra ítélik őket az evolúció. A harmadik világ irányítása nem csak erkölcsi kötelességünk, hanem a saját érdekünk is, mert e nélkül a fejlődő országok elkerülhetetlenül beleesnek abba a hibába, amit mi követtünk el. Környezetkímélő technológiánk átadása nélkül néhány évtized múlva ők is elkezdik szennyezni a természetet, ami megállíthatatlanná teszi az ökológiai katasztrófát.

Mostanában egyre többen vannak, akik a közlekedési viszonyok javulását, a határok fokozatos megnyitását kihasználva úgy próbálják a fejlődéssel járó megpróbáltatásokat kikerülni, hogy elutaznak a gazdag államokba, és ott letelepedési engedélyt kérnek. Tisztában vannak azzal, hogy a demokratikus államok törvényei nem engednek egyetlen ott élő embert sem éhen halni, sőt olyan mérvű rendszeres segélyben részesítik őket, amely nem egy esetben nagyságrendekkel meghaladja a szülőhazájukban elérhető munkabéreket. Munkát ugyan nem kapnak, mert a befogadó államokban is olyan nagy a munkanélküliség, hogy a saját polgáraiknak sem tudnak állást biztosítani, de ez nem zavarja őket. Ily módon évekig, sőt évtizedekig élőködnek a magas életszínvonallal rendelkező társadalmakban, abban a hiszemben, hogy rendkívül szerencsésen alakult a sorsuk. Ez az élet azonban inkább nevezhető szerencsétlenségnek, mint szerencsének, mert kiiktatták önmagukat a fejlődési láncból. Az igaz, hogy nem nyomorognak, de nem is élnek, csupán vegetálnak. A viszonylagos jó-módban és semmittevésben nem halad előre a lelki fejlődésük, nem válnak jobbá annál, amik voltak. Ráadásul a hazájuknak is kárt okoztak azzal, hogy nem vállalták a nemzetük felemelésével járó nehézségeket, így a problémákat az otthon maradtaknak kell kevesebb létszámmal és nehezebb körülmények között megoldaniuk.

A jóval kulturáltabb körülmények közé kerülő bevándorlók között gyakori jelenség, hogy megtagadják a múltjukat, szégyellik az eredetüket. Igyekszenek minél hamarabb beilleszkedni az új környezetükbe, ezért elszakítanak minden szálát, ami a szülőhazájukhoz köti őket. Azt hiszik, hogy ezáltal olyanok lesznek, mint a befogadó többség, valójában azonban gyökértelessé válnak. Hiába élnek egy jóval nagyobb életszínvonalat biztosító országban, nincs ami táplálja, lelkileg megtartsa őket. Hiányzik a forrás, ahonnan erőt meríthetnének. Emiatt ide-oda hanyódnak, képtelenek megelégni a helyükkel. Ragaszkodni kell a gyökerekhez, mert ahogy a fát, úgy az embert is a gyökerek tartják szilárdan. Aki elvágja a gyökereit, megtagadja a származását, megszüntet minden kapcsolatot a szülőföldjével, nem képes helytállni az élet viharában.

A vidékről városba költözők között is gyakori ez a magatartás. Főleg akkor, ha jelentős sikert értek el. A világhírnévre szert tett emberek többsége szégyelli, hogy milyen mélyről indult. A gyökereket azonban nem kell szégyellni. Azért sem, mivel mi választottuk ki, hogy hová születünk, és ezt nem véletlenül tettük. Akkor sem szabad megtagadni a gyökereket, ha a világ szemében nem

éppen dicsekvésre méltó a származásunk, ha kezdeti életkörülményeinknek büntetés jellege volt. Isten ugyanis nem azért helyezett bennünket a sanyarú körülmények közé, mert haragszik ránk; hanem hogy tanuljunk belőle. Ezek a kemény leckék arra szolgálnak, hogy lehetőséget teremtsenek valamilyen hibánk kiküszöbölésére. Ha ez sikerült, és továbbléptünk a kezdeti nehézségeken, felül-emelkedtünk a primitív életviszonyokon, akkor ne haraggal, dühvel gondoljunk a múltunkra, és az életünk első felét megkeserítő emberekre, hanem úgy, mint egy szükséges rosszra, ami lelki fejlődés formájában később a javunkra vált.

A szegény országokból történő tömeges kivándorlás azért sem járható út, mert a gazdag országok polgáraiban egyre nagyobb ellenszenvet kelt, hogy hazájukat szinte elárasztják a menekültek. Tisztában vannak vele, hogy ezek többsége nem politikai-, hanem gazdasági menekült, akik azért jöttek, hogy jól éljenek náluk. A jobb életkörülményekért folytatott roham már a rasszista nézetektől mentes, jóérzésű emberekből is visszatetszést vált ki. Az erkölcsi alapon megfogalmazott álláspontjuk szerint: „Senki sem telepszik be a szomszédja házába, és nem várja el tőle, hogy eltartsa. Akkor milyen joga van özönlének a gazdasági menekültek hívatlanul a gazdag nyugati államokba. Ha jobban akarnak élni, teremtsék meg ennek feltételeit a hazájukban. Ne rajtunk élősködjének.” Az ellenszenvük nem a részvétlenségnek tudható be, hanem egy tudatalatti készletnek, amelyet sokan csak éreznek, anélkül, hogy meg tudnák fogalmazni. Arról van szó, hogy minden társadalom, minden nép csoportkarmát alkot. Egy-egy nemzet többnyire olyan emberekből tevődik össze, akik korábbi életeikben évszázadokon át együtt éltek, küszködve segítették egymást, vagyis kidolgozták közösségük karmáját. A saját munkájuk, szenvedéseik révén jutottak el arra a szintre, amit most megérdemelten élveznek. Ezért méltánytalannak érzik, hogy a kívülről jött „betolakodók” részt kérnek mindazon javakból, amelyeknek a megteremtéséért semmit sem tettek. Pascal szerint: „Az emberek a bűnöst sem gyűlölik úgy, mint azt, aki nem szenvedett eleget.” Gyakran előfordul ugyan, hogy valamely nemzet fiai közé más nemzetek egyedei születnek be, de ez csak akkor történik meg, ha az illető lelki fejlődési szintje eléri az új hazája evolúciós szintjét. Elmaradott nemzetek primitív fokozat megkezdett egyedei ily módon nem kerülhetnek be a fejlett társadalmakba, mert ez rossz hatással lenne mind rájuk, mind a befogadó közösségre.

Hatékony fejlődés csak fizikai testben lehetséges, és a primitív lelkek fejlődése nagyon sok károkozással jár. Egy kőkorszaki szinten álló társadalomban a primitív viselkedés nem okoz helyrehozhatatlan károkat, így ezek a lelkek szabadon kitombolhatják magukat. A kulturált, nagy gondnal és óriási költséggel felépített nyugati világban azonban ezek a károk már rombolásként hatnak, ezért ilyen megpróbáltatásnak a sors csak ritkán teszi ki a fejlett társadalmakat. A „betolakodókkal” szembeni ellenszenvet tehát nem kis részben a fenyegetettség érzése motíválja. A jóléti társadalmakban élők nap mint nap tapasztalják, hogy az erőszakos megnyilvánulások, a vandalizmus és a különféle szerencsétlenségek mind nagyobb hányada tudható be „külföldről importált” okoknak. Az Ázsia elmaradott országaiból beözönlő bűnözőket pl. olyan gátlástalan ösztönök vezérlik, amelyek a legelvetemültebb nyugati maffiózókat is megdöbbenti. Mindez a kultúra, a civilizáció, vagyis a fejlődés hiányának tudható be; így nem véletlen, hogy a nyugati világ polgárai lassan már a létükben, a fennmaradásukban is veszélyeztetve érzik magukat.

Nagymértékben fokozza az évtizedek óta magas színvonalú egészségügyi ellátásban részesülő nyugati lakosság idegességét, hogy az illegális bevándorlók különféle fertőző betegségeket, számukra leküzdhetetlen vírusokat, baktériumokat hurcolnak be az országba. A legutóbbi egészségügyi felmérések szerint gyakori közöttük a tbc-s is, akik a munkahelyükön megfertőzik a munkatársaikat. Ha ez a helyzet továbbra sem változik, és az elmaradott országok lakói nem térnek jobb belátásra,

akkor a fejlett államok előbb-utóbb drasztikus intézkedésekre kényszerülnek. Ez megnyilvánulhat a határok lezárásában, a korábban bevándoroltak táborokba zárásában, vagy tömeges kitoloncolásokban, ami semmiképpen sem tenne jót a világ egységessé válásának.

Ennek elkerülése érdekében nem ártana, ha a harmadik világban élők jobb belátásra térnének, és a Nyugat által felkínált segítséget kihasználva elindulnának a fejlődés útján. A siker legfőbb biztosítéka a munka. Hogy mire képes a munka, a szorgalom, erre legjellemzőbb példa Japán esete. A II. világháború után Japán egy tönkretett, agyonnyomorított ország volt. Hirosima és Nagaszaki eltűntek a Föld színéről, ráadásul a császárukat is megalázták. Ennek ellenére nem adták meg magukat a sorsnak. Felhagytak militáns politikájukkal, beszüntették a fegyverkezést, és minden erejüket a polgári élet fejlesztésére koncentrálták. Hangyaszigorral felépítették romba döntött városaikat, és sziszifuszi küzdelmek árán olyan szintre fejlesztették iparukat, hogy az Egyesült Államok után ők lettek a világ második ipari hatalma. Röpké 40 év alatt óriási tőke és szellemi kapacitás halmozódott fel az országukban. A tőkefelesleget külföldi beruházásokra fordították, így lassan meghódítják az egész világot. Ami annak idején nem sikerült nekik fegyverekkel, most békés úton, gazdaságilag érik el. Mind több iparágban abszolút fölényre tettek szert, annak ellenére, hogy nyersanyagokban és energiahordozókban igen szegény országról van szó. A híradástechnikában, az optikai iparban, az óra- és autógyártásban már alig akad versenytársuk, és igen erősen törnek előre a számítógépiparban valamint a gépgyártásban is. Mindezt a szorgalmuknak, a hihetetlen kitartásuknak köszönhetik.

Megvan tehát a recept, hogy miként lehet felemelkedni. Dolgozni kell. Nem ímmel-ámmal, hanem komolyan. Az erőfeszítések előbb-utóbb meghozzák a gyümölcsüket. A boldogulásnak tehát nincs köze sem a börshíhoz, sem a rasszhoz, hiszen a japánok sem tartoznak a sokak által irigyelt fehér bőrű népcsoportokhoz. A nyugati országokban élők nem a börshíjuknak köszönhetik a magas életszínvonalukat, hanem a munkához való hozzáállásuknak. Amit ők elértek, azt bárki utánuk csinálhatja. Ha a japánoknak sikerült, más népeknek is menni fog, a tehetség nem a börshíztól függ. A felemelkedés csupán akarat kérdése.

Sok esetben nem is az akarat hiánya az eredendő oka az elégtelen szorgalomnak, hanem egyes népcsoportok sajátos gondolkodásmódja. Ennek lényegét egy ENSZ-tisztviselő élménybeszámolója világítja meg legérthetőbben. Állomáshelyére utazva az egyik afrikai ország pályaudvarán megkért egy helybeli férfit, hogy megfelelő fizetség ellenében szállítsa el a csomagjait a 200 méterrel odébb levő hivatalába. A válasz az volt, hogy: „*Nem vállalom. Én ma már ettem.*” A természetközeli népek életfelfogása azt diktálja, hogy ha jóllaktak, nem dolgoznak tovább. A munka csupán azt a célt szolgálja életükben, hogy elkerüljék az éhhalált. A fehéreket bolondnak tartják, mert „örökké dolgoznak, akkor is, ha nem muszáj”. Sok mindenre magyarázatot ad az az indiai népi mondás is, hogy: „Ne fogj semmit a kezedbe, aminek nyele van, mert azzal dolgozni kell.” Mivel a „fejlődő világ” számos országában hasonló az emberek mentalitása, nem véletlenül született az a mondás, hogy: „Keleten léteznek, Nyugaton cselekednek az emberek.” A szorgalmas emberek buzgólkodása azonban nem az anyagi javak gyarapításából ered. Alapvetően a tőkéletesebbé válás belső kényszere hajtja őket. Az elmaradott országok lakosságában tudatosítani kellene, hogy a munka nem csupán pénzkereseti forrás, hanem az önmegvalósítás, a fejlődés leghatékonyabb módja.

A képzett emberek között is sok a munkakerülő. Miután az óriási munkanélküliség miatt nem találhatnak a képzettségüknek megfelelő állást, inkább nem dolgoznak. Isten szemében azonban nincs alantas munka, csak alantas magatartás. Mindegy hogy milyen munkát végzünk, csak jól végezzük. Ha valaki utcaseprő, akkor seperje az utakat úgy, ahogy Leonardo festett, vagy Beethoven komponált. Olyan jól seperje az utcát, hogy a mennynek és földnek minden lakója megálljon egy percre, és azt mondja: „Íme egy nagyszerű utcaseprő, aki jól végzi a munkáját.” Amit csinálunk, azt szenvedéllyel csináljuk. Ne a pénz, a munkánk által elérhető haszon hajtson bennünket. Munkánk előnyére váljon a világnak. Erőfeszítésünk az Úrnak tett áldozat legyen, és ne az embereknek ajánlott szolgálat, amiért aztán ellenszolgáltatást várunk.

A munkakerülés nem csak a fejlődő és a fejlett világ között élezik a feszültséget, hanem egyes országokon belül is előfordulhatnak. Sok olyan állam van, ahol jelentős számban élnek kisebbségek. Közöttük akadnak olyanok is, akik meglehetősen primitív szinten tengődnek. Ennek oka nem a

társadalomban, hanem önmagukban keresendő. Ha egy népcsoport kulturáltsága, munkához való hozzáállása nem éri el a körülöttük élők szintjét, akkor nem tudnak felzárkózni. Kiszorulnak a társadalom peremére, és bűnöző életmódot folytatnak, hogy fenn tudják tartani magukat. Ezzel mind jobban kivívják a többség irántuk érzett ellenszenvét, ami jelentősen növeli a társadalmi feszültséget. Ezekre a többnyire szakképzettség nélküli, kulturálatlan emberekre a munkaerőpiac nem tart igényt, ezért reményük sincs a nyomorból való kiemelkedésre. Már pedig felemelésük egyetlen járható útja a munka biztosítása lenne, amit közmunkák formájában meg lehet valósítani. Ez állami feladat, a politikusok azonban gyakran olyan intézkedéseket hoznak, amelyek nemhogy növelnék, hanem csökkentik ennek a rétegnek a munkakedvét. Ezek egyike, hogy mind több országban állampolgári jogon vehetők igénybe a gyermeknevelési segélyek, folyósításuk nincs munkaviszonyhoz kötve. Ezért ebben a rétegben rohamosan nő a népszaporulat, mivel a megélhetés egyetlen forrásává az állam által biztosított gyermekgondozási segély vált. Ez mind több emberben kelt aggodalmat, mert ezáltal újratermelődnek, sőt szaporodnak a gondok. Olyanok is vannak, akik az etnikai arányok eltolódásáról beszélnek, a rasszista megfogalmazások szerint pedig ez a helyzet oda vezet, hogy „leromlik a nemzet génállománya”.

A szélsőséges nézeteket vallók kezére játszanak az állami és önkormányzati vezetők azon intézkedései, hogy ezeket a családokat ingyen lakáshoz juttatják, sőt a rezsiköltség fedezésére rendszeres szociális segélyt nyújtanak számukra. Amikor a többségben élők egy életen át küszködnek azért, hogy otthont teremtsenek maguknak, és az elmaradt villany- és gázszámláikat sem fizeti ki helyettük senki, nem nehéz ellenszenvet kelteni a méltánytalan előnyöket élvező kisebbséggel szemben. Féltő, hogy ez a folyamat társadalmi robbanáshoz vezet, ami egy újabb holocaustba torkollik. A tömeges népirtás vagy kitelepítés azonban nem lehet az etnikai problémák megoldási módja egy civilizált társadalomban, ezért mindenképpen meg kellene előzni az indulatok felkorbácsolódását. Ennek érdekében legtöbbet maguk az érintettek tehetnének, amennyiben tudatára ébrednének annak, hogy a fejlődés a nemzetiségek esetében is szükségszerű, az ezzel járó terheket nem háríthatják át másokra. Az ő felemelkedésük sem lesz könnyebb, mint más népeké, de nincs más választásuk, a civilizálódás számukra is létkérdés. Életformájukon azért is szükség lenne változtatni, mert a bűnöző életmód egyre mélyebbre taszítja őket. Mind több karmikus adósságot gyűjtenek össze, ami azazal a következménnyel jár, hogy a következő életükben még a korábbiaknál is rosszabb körülmények közé fognak születni, és még több nehézséggel kell megküzdeniük.

A fejlődésben alacsonyabban állók társadalmon belüli elkülönítése sem engedhető meg. A sokak által emlegetett gettósítás megoldaná ugyan a többség problémáját, de ilyen körülmények között ezek az emberek nem tudnak fejlődni. Ha magunkból kirekesztve elszigetelt életmódra kényszerítjük őket, nem lesz honnan mintát vegyenek, nem fogják tudni, hogy mivé kell válniuk. Kétségtelen, hogy nem éppen kellemes dolog olyan emberekkel együtt élni, akik akarva-akaratlan sok „borsot törnek” az orrunk alá, de jusson eszünkbe: nem azért vagyunk itt a Földön, hogy vakációzzunk. Feladatunk az, hogy fejlődjünk vagy elősegítsük mások fejlődését. Ezt a megbízást teljesítenünk kell még akkor is, ha nem emlékszünk rá, hogy erre a szerepre vállalkoztunk volna. Kirekesztő döntéseink meghozatalánál ne feledjük, hogy a magasabb szférákból érkezettek kötelesek segíteni az alacsonyabb szinten állókat, mert valamikor mi is hasonló szinten álltunk, és bennünket sem hagytak cserben.

A tudati felvilágosításon kívül az is sokat javítana a helyzeten, ha megváltozna az emberek szegénységről alkotott felfogása. A szegénység nem kellemes állapot, de van egy hallatlanul nagy előnye: sok mindenre megtanítja az embert. Az ostoba ember elmerül az önsajnálatban, és nem is próbál kivergődni a helyzetéből, körülményeit sorscsapásnak tekinti. Az okos ember viszont szüntelenül keresi a boldogulás útját. Eközben nagy találékonyságra tesz szert. Ötleteinek megvalósítása során fokról fokra könnyebbé válik az élete; miközben fejlődik a képessége, szaporodnak a világ működését megértő ismeretei, és növekedik az intelligenciaszintje. Tapasztalatainak gyarapodásával egyre bölcsőbbé válik, és mind inkább belátja, hogy nem is olyan nagy baj, hogy szegénynek született. Mind világosabbá válik számára, hogy fejlődését a jelenlegi helyzete segíti elő a legintenzívebben. Szegénysége tehát nem sorscsapás, hanem lehetőség a felemelkedésre, az „emberre” válásra. Ráadásul a szegénység a leghatékonyabb védőburok az életben. A pénztelenség sok csábítástól, ve-

szélytől és csapdától óvja meg az embert. Anatol France szerint: „Nagy szerencse szegénynek születni.”

Ez az életszemlélet egyébként egyáltalán nem új az emberiség történelmében. Az öskeresztények már évezredekkel ezelőtt ráéreztek ennek az állapotnak fejlődésünkre gyakorolt jótékony hatására. A szenvedések szentségének tana szerint „Isten előtt legkedvesebb dolog: elhordozni szenvedéseinket”. Ennek szellemében hősieken viselték sorsukat, sőt még több szenvedést kértek az Úrtól. Ebből az életfelfogásból ered az aszkézis, az önsanyargatás is, amikor egyesek kevesellve szenvedésüket, maguk szereztek fájdalmat testüknek. Ez a fajta viselkedés azonban ugyanolyan káros, mint a mi fóbias félelmünk a szenvedésektől. Krisztus tanításai szerint: „**A szenvedés iskola, amelyből az embernek idővel ki kell emelkednie.**” Ennélfogva a gyötrelmek nem lehet kedves számunkra. El kell benne merülni, hogy megismerjük az értelmét. Ki kell belőle aknázni azokat az előnyöket, amelyeket kínál, majd át kell lépni rajta. Azért sem célszerű a fájdalmakhoz való mániákus ragaszkodás, mert a szenvedés nem „búcsúcédula” amellyel üdvözülést vásárolhatunk magunknak a túlvilágon.

Mellesleg egészségvédelmi szempontból is igen hasznos a szegénység, a nélkülözés. Az ínséges idők alatt a szervezet kitisztul, megszabadul a méreganyagoktól, a növekedésnek indult vagy esetleg már kialakult gócoctól. Ezek ugyanis a szűkös táplálék, az alacsony fehérje- és cukorbevitel következtében éhen halnak. Ezt a folyamatot segítették elő a különböző vallások által előírt böjtperiódusok is. Így még azoknak is esélyük volt a belső megtisztulásra, akik viszonylagos jólétben éltek, vagyis a jóllakatott szervezetüket egész éven át folyamatosan mérgezték. Korunk embere azonban mentesítette magát a vallási előírások alól, így a jó módban élők már semmi sem védi meg egészségük fokozatos leromlásától.

Felfüggesztett világvége

A XX. század utolsó éve a világvégevárás jegyében telnek. Ahogy közeledik az ominózus 2000. év, úgy hatalmasodik el az embereken a pánik, hogy vajon beteljesedik-e a Bibliában is megjósolt katasztrófa, elpusztul-e az emberiség: A félelem nem alaptalan, hiszen az apokalipszis bekövetkezésének számtalan előjelét tapasztaljuk nap mint nap. A pusztulás elkerülhetetlenségét vallók között azonban létezik egy másik irányzat is, mely szerint világunk nem egy csapásra fog megsemmisülni, hanem fokról-fokra. Véleményüket idézve: „*Aki még nem vette volna észre, az apokalipszis elkezdődött, sőt javában benne járunk. Nem kell várni a világvéget, mert itt van. Állandóan a bőrünkön érezzük. A megmenekülés sem a Bibliában leírtak szerint fog lezajlani. A túlélés nem a túlvilági hatalmak kegyétől, illetve a földönkívüliek döntésétől függ, hanem rajtunk múlik. Jelenleg egy globális szelekció folyik a világban. Most dől el, hogy ki lesz a túlélő, ki lépheti át az új korszak küszöbét. Akik nem felelnek meg a new age követelményeinek, azokat a természet és a társadalom univerzális törvényei kiselejtezik. A világvége tehát módosult. Nem hirtelen, évszámhoz kapcsolódóan fog bekövetkezni, hanem lassan, szinte észrevétlenül. Az apokaliptikus állapotok lépésről-lépésre jönnek létre, így sokan azt fogják hinni, hogy ez a világ természetes állapota. A bajokat a természet szeszélyének, a társadalmi folyamatok kiszámíthatatlanságának tudják be, és abban reménykednek, hogy mindez csak átmeneti jelenség. Közben mind jobban belesodródnak az örvénybe, amelyből már nincs menekvés, a feleszmélést a pusztulás követi. A kiválasztódást gondolataink és cselekedeteink teszik lehetővé, a túlélés itt a Földön fog végbemenni. Világvége tehát továbbra is lesz, de nem mindenki számára, és nem központilag vezényelve. A megmenekülés esélye mindenkinek a saját kezébe adatott, és csak tőlünk függ, hogy egyéni és társadalmi szinten élünk-e vele.*”

Egy másik filozófia hívei szerint: „*A világvége nem marad el, csak fel lett függesztve. Az ezredvégre megjövendőlt apokalipszis nem következik be, kaptunk néhány év haladékot. A későbbiek során sorsunkat attól teszik függővé, hogy miként viselkedünk. Ha önszántunkból hajlandóak leszünk elindulni az új korszakba vezető úton, és radikális módon megváltoztatjuk magatartásunkat, megszeliidítjük önmagunkat, akkor végleg megszabadítanak bennünket az önpusztítás terhétől.*” Ez utóbbi nézet valószínűségét támasztja alá, hogy bizonyos jelek szerint a Mindenható 1996-ban megkegyelmezett nekünk. Úgy döntött, hogy leállítja az apokalipszis gépezetét, és a továbbiakban ránk bízsa sorsunk alakítását. Erre utal az a meteorológiai megfigyelés is, hogy bolygónk kiszáradá-

sának mértéke mérséklődött. Az elmúlt két évben inkább a csapadék mennyiségének növekedése okozott gondot, mint a hiánya, ami sok helyen árvizek és belvizek kialakulásához vezetett. Ennek oka, hogy az aszály megfékezése érdekében növelni kell a talaj nedvességtartalmát, melynek leg-egyszerűbb módja, a fokozott csapadékkeltés.

Az „égi csapás” nevű meteoritot is megsemmisítették, így a Teremtés előző periódusával ellentétben, most nem csapódott a Földnek. Ennek veszélye azonban sokáig fennállt. A helyzet súlyosságát támasztja alá, hogy az amerikaiak komolyan készültek ennek elhárítására. A folyamatban kulcsfontosságú szerepet betöltő személyek célzásaiból arra lehet következtetni, hogy Teller Ede kifejlesztett egy superbombát erre a célra. Ezzel a szokásos hidrogénbombánál is nagyobb feszítőerejű nukleáris fegyverrel akarták letéríteni a majd 1 km átmérőjű ércömböt a pályájáról. A Brilliant Pebbles-nek nevezett superbomba ezerszer erősebb a hidrogénbombánál. Annyira veszélyes, hogy a Földön még kipróbálni sem lehet. A próbarobbantásokat számítógépes szimulációval végezték. Hallani lehet rendkívül nagy erejű lézerágyúkról is, amelyeket műholdakon helyeztek el. A Földön túli erők azonban megelőzték bennünket, a maguk láthatatlan eszközeivel elhárították fejkünk fölül a veszedelmet.

Mindezek következtében érvényüket veszítették a próféciák. Malakiás, Nostradamus és az újkori próféták jóvendölései már nem fognak megvalósulni. Mostantól kezdve tőlünk függ, hogy milyen lesz a sorsunk. Megvan a lehetőségünk arra, hogy pokollá változtassuk az életünket, de arra is, hogy újra létrehozzuk a földi Paradicsomot. A helyes út választása azért is szükségszerű, mert civilizációnk megsemmisülésének veszélye nem múlt el végleg. Globális elpusztításunk lehetősége továbbra is Demoklesz kardjaként lebeg felettünk, mintegy figyelmeztetve bennünket a józan ész szavára. A csillagászok ugyanis felfedezték, hogy a 2002 NT7 aszteroida igen nagy valószínűséggel össze fog ütközni a földünkkel. A 2 km átmérőjű kisbolygó becsapódása 2019. február 1-én várható. A tudósok véleménye szerint ez a kődarab olyan nagy, hogy a jelenlegi hidrogénbombáinkkal letéríteni sem tudjuk a pályájáról, az ütközés következményei pedig sokkal súlyosabbak lesznek, mint amit az „égi csapásnál” valószínűsítettek.

Az élet mozgatórugói

Anyagias világunkban mind több embernek okoz gondot, hogy milyen legyen a pénzhez való viszonya. Sokan imádják, de olyanok is vannak, akik nem tulajdonítanak neki jelentőséget. Még mielőtt álszent módon elítélnénk azokat, akik a pénzt általános értékmérőnek tekintik, hallgassuk meg erről egy túlvilági mester véleményét Müller Péter tolmácsolásában: Itt nem a pénzről van szó, hanem az értékről. Sajnos mi egy olyan korban élünk, ahol az egyedüli értékmérő a pénz. A megbecsülést az mutatja, hogy munkánk elbírálója, használója milyen mélyen nyúl a pénztárcájába. A kiegyensúlyozott személyiségben négy erőforrás működik harmonikusan összedolgozva: a Hit, a Szeretet, a Hatalom és az Érték. Mind a négy forrásból különböző szintű erők fakadhatnak az alantasabb ösztöntől a legszentebb isteni szándékig. A Hit a rögeszmés fanatizmustól a feltétel nélküli istenhitig, a Szeretet a buja kéjvágytól a tiszta szerelmen át az Istenben való feloldódásig, a Hatalom a zsarnokságtól az alattunk állók megváltásáig, az Érték pedig az önző célokat szolgáló pénzharácsolásától a felvilágosult lélek univerzális értéktudatáig terjed. Minél tisztább az erő, annál kevésbé függ a körülményektől. Csak akkor boldogulunk az életben, ha képesek vagyunk reálisan felmérni saját értékeinket, és ezt érzékeltetni tudjuk a külvilággal. Egyelőre nincs más lehetőségünk a „megmérettetésre”.

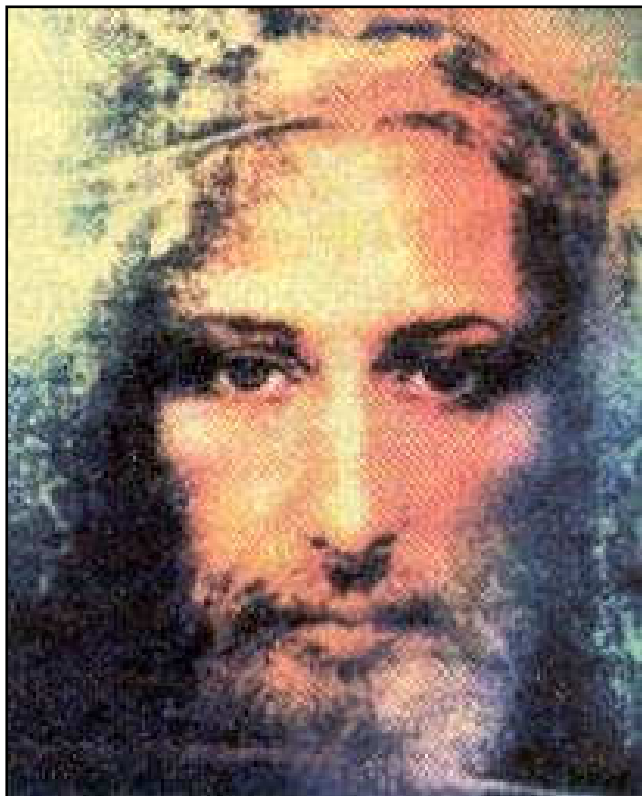
A legtöbb meg nem értett zseni traumája is abból ered, hogy vagy aránytalanul túlértékeli, vagy túlzottan lefokozza önmagát. Ez azután bizalmatlanságot kelt személye és a munkája iránt, ami az üzleti élet könyörtelen szabályai szerint automatikusan a tárgyalások megszakítását eredményezi. Aki nincs tisztában munkája vagy a személye valós értékével, az az üzleti tárgyalásokon nem képes megfelelő módon taktikázni. Nem tud követelni ha kell, és nem képes elrejtetni a külső zavaró tényezőkből eredő bizonytalanságát. Tétovaságában az is megesik, hogy túl keveset kér a munkájáért, sőt már annak is örülne, ha nem fizetnének érte semmit, csak vigyék. Ez a szánalmas viselkedés óhatatlanul meg-ingatja a másik felet, aki elveszti az alkotás értékébe vetett bizalmat. A lélek kisugárzó-

dik az emberből, és a nem megfelelő lelki állapot öntudatlanul is befolyásolja üzleti partnereinket. Ez a jelenség annyira erős, hogy döntő módon befolyásolja a sikert. Éppen ezt használják ki a szélhámosok, amikor tökéletes lelki egyensúlyt mímelve, magabiztos fellépésükkel és sima modorukkal megtévesztik partnereiket. A sikeres szélhámosok közül egy sem szenved önbizalomhiányban, és túl sem értékeli önmagát (igaz, ennek nincs is alapja). Így kitűnően képviselik ügyüket, és szinte mindig célba érnek. Hisznek önmagukban, na nem az emberi értékeikben, hanem a megtévesztő képességükben, és ennek a képességüknek a tökéletes ismerete vezeti őket sikerre. A diszharmónikus ember azonban sohasem lehet sikeres, mivel az önismeret hiánya kisugárzódik belőle.

Igyekezzünk tehát a saját értékeinket pontosan felmérni, és meghatározni helyünket a társadalomban, mert amíg ez nem történik meg, addig a jelenlegi anyagi világunkban minden csatát elvesztünk az érvényesülésért folytatott küzdelemben. Sajnos sok tehetséges ember van ebben a helyzetben. Ilyenkor nyomorult állapotát azzal magyarázza, hogy őt a pénz nem érdekli, és elkezd ecsegetni, hogy mennyire megveti ezt a szánalmas világot, amely a pénz igájában vergődik. Ez azonban többnyire nem igaz. Ebben a véleményben is személyének kettőssége tükröződik. Nem jár két lábbal a földön, ezért műve lehet nagyszerű, de ő maga nem az. Nem teljes ember, mert nincs tisztában önmagával. Az egyik nap azt hiszi magáról, hogy félisten, a másik nap, hogy egy senki. Ez önmagában még nem nagy baj, mert az alkotó embernek ez a természetes állapota. Tragédiába akkor fordul a dolog, ha nem kezdi el az értéktudatát kifejleszteni, hanem vívódásai, sikertelenségei elől az öngyilkosságba menekül. Erre mondják azt a pszichológusok, hogy ez a tehetség patológiája. Nem szükségszerű azonban, hogy minden zseni sorsa tipikus kórtanná váljon. Megfelelő önismerettel, a lelki egyensúly megszerzésével a tragédia elkerülhető.

Az önmagát megcsinált, teljes embernél ez a kettősség sohasem érzékelhető. Még egy olyan magasrendű lény, mint Jézus is két lábbal, szilárdan állt a földön. Tisztában volt ugyan azzal, sőt hangoztatta is, hogy „az én országom nem e világból való”, de tudta, hogy most itt él, és itt kell helytállnia. Így nem értékelte túl magát, nem viselkedett gögös, fennhéjázó módon, pedig erre megvolt minden alapja. Igen fejlett értékítélete által ő egy sajátos tudatot képviselt közöttünk. Őt valóban nem érdekelt a pénz, és ennek a felfogásnak nem a belső bizonytalanság, a sikertelenség volt az oka, hanem az univerzális értékrend ismerete. Ő már túl volt azon

a fejlődési fokon, ahol a pénz, az anyagi érték képes örömet okozni az embernek, így részéről a szegénységi fogadalom nem volt képmutatás. A mi társadalmunkban azonban a szegénységi fogadalomnak csak akkor van értéke, ha az illető gazdag is lehetne, de nem akar az lenni, mert tudja, hogy az igazi kincs a mennyben, a túlvilágon vár rá. A koldus szegénységi fogadalmát teljesen értéktelen, hiszen nem mond le semmiről, tette nem valódi áldozat. Egyébként is a szegénység önmagában csak akkor érték, ha méltósággal, értéktudattal párosul. A képmutatás, a tehetetlenség nagyon származásos indoka a pénz megvetésének. Aki erről az alapról dicsőíti a szegénységet, azt a saját ki nem élt ösztönei, vagy mások gyarló viselkedése előbb-utóbb önpusztításba sodorja.

Legalább ennyire veszélyes a másik három erő ismeretének az elhanyagolása is. Személyiségük négy erőforrását szinkronban kell kifejleszteni magunkban, hogy testi-, érzelmi- és értelmi életünk kiegyensúlyozott legyen. Elfojtásokkal, önáltatásokkal, betegesen működő nemiséggel, sivár érzelmekkel és zavaros értelemmel ugyanis nem lehet eredményesen előre haladni az úton. Rendezetlen személyiséggel minél magasabbra jutunk, annál nagyobb tragédiát okozhatunk. Müller Péter szavait idézve: *„Ami lent csak motorhiba, az fönt már katasztrófa. Ami lent fanatikus hit, az fent inkvizícióban nyilvánul meg. Ami lent szexuális elfojtás, az a hatalom csúcsán szadizmusban teljesedik ki. Ami lent ártalmatlan hiúság és nagyzsolási vágy, az fent bálványozásba és diktatúrába torkollik. Lent az ember csak önmagának hazudik, fent azonban már romlásba dönthet vele egy egész társadalmat. Önismeret nélkül tehát már az első lépés megtétele is életveszélyes. Egyébként az ősi beavatási szertartások már évezredekkel ezelőtt előírták, hogy a jelöltnek a könyörtelen önvizsgálat és az önmagával való bánni tudás minden képességét meg kell szerezni, mielőtt a Nagy Ösvényre lépne. Különböző gyarlóságokkal terhelten nem lehet rálépni a nagy útra, mert ezzel a teherrel az ember csak eltéved, és több életre való karmikus adósságot gyűjt össze magának. Érvényesülésünk legfőbb záloga tehát: Ismerd meg önmagad! Ezután találd meg helyedet a világban, hogy szilárdan állhass, és boldogulhass benne!”*

Aki látta „Az Onedin család” című angol filmsorozatot az érti, hogy miért van szükség gazdagokra. A pénz nem csak a költsékeztést, a fényűző életvitelt szolgálja, hanem egyben eszköz is, a gazdaság motorja. A gazdaságot pedig működtetni kell. Hiába azonban a motor, ha nincs aki a gépezetet beindítsa, felügyelje. Az élet kitermeli magából és felszínre hozza azokat az embereket, akik a legalkalmasabbak erre a feladatra. Egy tisztességes elveket valló demokratikus társadalomban a tehetség megtalálja az érvényesülés útját, és ez a pénzemberekre, a gazdasági élet irányítóira is vonatkozik. A tőke koncentrálódása viszont egyben jólétet is jelent, ugyanis a jelenlegi társadalmi rendszerben a kettő nem választható el egymástól. A volt kommunista országokban történtek ugyan olyan próbálkozások, hogy az emberek ne a saját, hanem a közösség vagyonát gyarapítsák, de ezek nem jártak eredménnyel. Civilizációnk fejlődésének jelenlegi szintjén az önzés, az elismerésre törekvés, a „kivagyiság” még nem kapcsolható ki a gondolkodásmódunkból. Egyelőre ezek az alantas ösztönök vezérlik a tetteinket, és még sok idő el fog telni, amíg ezen úrrá tudunk lenni. Addig nem tehetünk mást, mint meg kell békülnünk a társadalmi vagyonmegosztás eme módjával, az emberiség gazdagokra és szegényekre tagolódásával.

Egyébként azok, akik a saját erőfeszítéseik által váltak gazdaggá, sohasem szórták a pénzt, soha nem éltek úgy, ahogy megengedhették volna maguknak. A vérbeli vállalkozó sokkal jobban becsüli a pénzt annál, mintsem felelőtlenül eltékozolja. Normális körülmények között a pénz azok kezében koncentrálódik, vagyis a kívülálló szemével nézve azok válnak gazdaggá, akik a leghatékonyabban tudják hasznosítani. A legtöbb embernek nem is velük van baja, hanem azokkal, akik érdemtelenül gazdagodtak meg. A becsületes kisembereket a különféle manipulációkkal, bűnös úton szerzett vagyon irritálja. A jogtalan-, illetve az öröklött-, és a szerencsejátékokon nyert vagyon olyan, mint a „Csáki szalmája”. Az ilyen vagyon érdemtelen gazdájának egyetlen célja van, hogy a könnyen jött pénzt elverje. Tobzódik a gazdagságban, minden pénzét magára költi, a maga módján ki akarja élvezni az életet. Ezért semmit sem tagad meg magától, vadul költsékezik, amíg a pénze tart. Nem becsüli meg az ölébe hullott vagyont, mert ahogy a közmondás tartja: *„nem az ő körme kopott utána”*.

Anekdoták, példázatok

Elüzletiesedő, érzelmileg sivár világunkban szinte üdítően hat, hogy nem mindenki hódolt be a korszellemnek. Sokan vannak, akiket nem tudott megrontani a pénz. Egyikőjük egy horgász, aki békésen üldögélt a tó partján. Az arra járó üzletember érdeklődve figyelte, majd hozzá lépett: „Nézze jóember, ez egy fantasztikusan szép hely. Azt ajánlom önnek, hogy alapítson egy céget. Menjen el a bankba, vegyen fel hitelt, fektesse be, és csináljon ebből a gyönyörű környékből horgászaparadicsomot. Három-négy év múlva már bőven lesz szabadideje, megengetheti magának, hogy nyugodtan horgásson.” A horgász megcsóválta a fejét: „Minek? Most is azt csinálom.”

Az intézmények közül sem hódolt be mindenki a fogyasztási örületnek, a harácsolás szellemének. Az itáliai főpapok pl. visszautasították a mobiltelefon-szolgáltatóknak azt az ajánlatát, melynek alapján tetemes összeg ellenében a templomokra átjátszó antennákat szerelhetnének fel. A püspöki konferencia állásfoglalása szerint a templomok a lelki élet felszentelt központjai. Csakis az ember és Isten közötti kommunikációra használhatók. Tornyaikat kizárólag egy akusztikus jel hagyhatja el: a harangszó.

A keleti tanmesék is bővelkednek a világi örömeik elvetéséről szóló történetekben: A férfi a világi forgatagban elfáradva kereste az utat Isten felé. Házát és minden vagyonát gyermekeire hagyta, maga pedig feleségével zarándokútra indult a szent helyekre, ahol Isten csodálatos alakjaiban megmutatta magát a népeknek. Széltében-hosszában nagy buzgalommal vándorolt, de Istent csak nem találta. Asszonya türelmesen követte. Egyszer a tűző napon, árnyéktalan utcán haladtak. Felesége még nála is fáradtabb volt, ezért kissé lemaradt, míg ő a szemébe villant fénysugár eredetét kutatva türelmetlenül előre ment. A lába előtt hirtelen megcsillant valami. Felemelte. Hatalmas drágakő volt. Megörült neki, de hirtelen az jutott eszébe, hogy ha a felesége meglátja, kísértésbe esik, és megszegi a szegénységi fogadalmát. Ezáltal elzárja az Istenhez vezető utat. Erre gyorsan ledobta a drágakövet, és a lábával port hintett rá. A felesége éppen akkor ért oda. Látta mit csinál az ura. Lehajolt, megtalálta a drágakövet, egy darabig nézte, majd szenvtelenül elhajította, és így szólt: „Ugyan kedvesem! Amíg észreveszed a drágakövet az út porában, addig te még messze jársz Istentől!”

Az ókori görög bölcs, Diogenész köztudottan puritán módon élt. Egy hordóban lakott, és gyökerekkel, zöldségekkel táplálkozott. Egyetlen vagyontárgya egy fabögre volt, de amikor látta, hogy a gyerekek a markukból isszák a vizet, azt is eldobta. Egyszer egy udvari ember meglátogatta, és káposztából készült szegényes vacsoráját látva fanyalogva mondta neki: „Ha megtanultál volna hajlongani a királyok előtt, nem kellene káposztán élned!” Erre ő így vágott vissza: „Ha megtanultál volna káposztán élni, nem kellene hajbókolnod a királyok előtt.” Annyira nem érdekelte a pénz, a vagyon, hogy a szerencse által tálcán kínált lehetőségeket is elhárította magától. Ezek legismertebbje, hogy éppen a napon sütkérezett, amikor az akkori világ legnagyobb uralkodója, Nagy Sándor eléje állt, és így szólt: „Kérj tőlem, amit csak akarsz.” Diogenész csupán ezt kérte: „Állj félre a nap elől.”

Diogenész korábban sem viseltetett túl nagy tisztelettel a hadvezér iránt. Szűkölködését látva Kalliszthenésszel példálózta neki. „Milyen boldog, mert Nagy Sándor fényes lakomára hívta meg.” – mondták. Ellenkezőleg – szólt a bölcs. „Nyomorult szegény, mert akkor kell reggeliznie és

ebédelnie, amikor Nagy Sándornak tetszik.” Egyszer megkérdezték tőle, hogy viselkedjünk a hatalmasokkal szemben?

– Úgy kell viselkedni velük, mint a tűzzel – hangzott a felelet. – Se túl közel ne menjünk hozzájuk, se túl távol ne maradjunk tőlük.

Az élsportolókról is sajátos véleménye volt:

– Minek örülsz? – kérdezte egyszer a bölcs egy bajnoktól.

– Annak, hogy én lettem a legjobb.

– És miért vagy erre büszke? Hiszen csak nálad gyengébbeket győztél le.

A kíméletlen szókimondása miatti száműzetés sem rémisztette meg. Amikor a hírnök azzal jött, hogy: a szinopeiek arra ítélték, hogy távozz városukból, Diogenész ezt válaszolta: „Én pedig arra ítélem őket, hogy ott maradjanak.” Annak ellenére, hogy félték tőle, mindenki elismerte a bölcsességét. Nagy Sándor egyszer azt mondta, hogy ha nem született volna Nagy Sándornak, legszívesebben Diogenész lett volna.

Az antik világ nem csak istenekben, hanem bölcsekben is bővelkedett. Közülük a legkiemelkedőbb Szókratész volt, aki szintén megvetette a pénzt, a gazdagságot és a hatalmat. Bölcsességénél már csak a szerénysége volt nagyobb. Pedig az ő bölcsességét az olimposzi istenek is elismerték. Egyszer Apollón a legendás jósnő, Phütián keresztül azt üzenté, hogy: „Senki sem bölcsőbb Szókratésznél”. Egyébként ezen Szókratész lepődött meg a legjobban, mert ő rendkívül tudatlan embernek tartotta magát, és azt gondolta, hogy semmit sem ért a világ dolgaihoz. Miután már az egész ókori világ zengett ettől a megkérdőjelezhetetlen isteni kinyilatkoztatástól, nem hagyta nyugodni. Felkerekedett, hogy kiderítse, tényleg igaz-e a híresztelés. Bejárta egész Athént, mindenkit kifaggatott, aki bölcs ember hírében állt. Keresztkérdései hatására Athén tudósai, bölcs polgárai zavartan hebegtek. Ebből azonban nem azt a következtetést vont le, hogy az antik világnak valóban ő a legbölcsőbb embere. Csupán arra a meggyőződésre jutott, hogy akik azt állítják magukról, hogy bölcsek, tévednek. A saját tudásáról így vélekedett: „Csak azt tudom, hogy nem tudok semmit.” Amikor megpróbálták meggyőzni ennek ellenkezőjéről, csupán annyit mondott, hogy az ő bölcsessége tudatlanságának belátásában rejlik.

Az utókor azonban másként vélekedett róla. Történészek szerint Szókratész volt az, aki a filozófiát hozta az égből, és bevitte az emberek mindennapi életébe. Hivatásának tekintette, hogy a lélek „bábájaként” segítse az embereket eligazodni erkölcsi kérdésekben, a helyes és a helytelen közötti különbségtételben. Ez okozta a vesztét is. Mint tudjuk kora társadalma halálra ítélte. A hatalmon lévők gyűlölték és félték tőle, ezért mérget itattak vele. Hogy mit vétett ellenük? Gondolkodásra kényszerítette őket.

Szerencsére a pénz modern világunk nagyjait sem tudta maradéktalanul megrontani. Az igazán nagy emberek napjainkban is többre becsülik a természet ajándékait, és az önzetlen szolgálat által kiváltott örömet, mint a társadalom anyagiakban megnyilvánuló talmi értékeit. Gandhi után pl. nem maradt más, mint egy kis asztal, egy pár szandál, és egy átvérzett fehér szári. A párizsi Louvre-ban a világ csodái mellett függ egy üres festőkeret. Benne egy szári, egy pár szandál és egy olcsó szemüveg. Alatta a felirat: Ez a Calcuttai Teréz Anya vagyona. Ez a szellemi, lelki és testi szabadság üzenete.

Sikerorientált, karrier- és pénzközpontú világunkban bizonyára sokan vannak, akik értetlenül fogadják ezt az életszemléletet, és felteszik maguknak a kérdést, hogy mire lehet ezzel menni? Nagyon sokra, sőt ezzel lehet a legtöbbet elérni a fizikai világban. Ennek legmeggyőzőbb példája Jézus élete. A modern kor emberének felfogása szerint Jézus egy kudarcra ítélt életű ember volt, aki vándortanításra adta a fejét. Szavaiból alig értettek valamit, amit felfogtak belőle azt is félreértették. Végül egy koncepció pers akasztották a nyakába, és gyalázatos módon megkínózták, majd kivégezték. Ennek ellenére életének krónikásai Krisztus szenvedésekkel teli aszkéta életét örömhírnék (evangéliumnak) nevezték. Kétezer évvel a halála után még mindig úgy emlékeznek rá, mint a legjelentősebb emberre, aki valaha is élt a Földön, sőt a keresztény világban több száz millióan foglalják napi imájukba a nevét. Ez többek között annak tudható be, hogy csodatevő erejét sohasem használta saját érdekében. Lehetősége lett volna arra, hogy képességei által gazdagságot, hatalmat és

örök életet szerezzen magának a Földön, de nem tette. Az emberi akarat ellen tehetetlennek és gyöngének bizonyult, és éppen ez tette őt naggyá a későbbi nemzedékek szemében. Megvalósult az általa kinyilvánított ige, mely szerint: „*Az én erőm erőtlenség által teljesül be.*”

Sikert tehát pénz nélkül is el lehet érni az életben. Korábban már láttuk, hogy a boldogság nem pénz, hanem az önmagunkkal való megelégedettség képességének kérdése. **Nem az a boldog aki-nek sok van; hanem az, aki a kevésnek is örülni tud.** A buddhista szerzetesnek van egy csészéje, ez az egész vagyona. Még villája sincs hozzá, mert kézzel eszik belőle, mégis boldog. Nem izgul a házáat terhelő jelző miatt, nem kell törlesztenie a kocsija után felvett kölcsön részleteit, nem kell azon törnie a fejét, hogy kinek milyen ajándékot vegyen névnapra, születésnapra, karácsonyra, Bálint napra stb. Láthatjuk tehát, hogy mennyire relatív dolog a boldogság. Megítélés kérdése. Akárcsak a sorsunk. Jellemző az élet bonyolultságára, hogy a boldogságnál is nehezebben ítéltető meg a szerencse. Senki sem tudhatja előre, hogy ami éri, ami történik vele az végső soron szerencsét hoz az életébe, vagy szerencsétlenséggé válik. Elgondolkodtató módon szemlélteti ezt a bizonytalanságot az önmagát békés harcosnak nevező bölcsléki tanmeséje:

„Egy öregember és a fia kis gazdaságukban szorgoskodtak, de csak egy lovuk volt a szántáshoz. Egy napon a ló megszökött. – Milyen borzalmas, sajnálkoztak a szomszédok. Milyen balszerencse. – Ki tudja, vajon szerencse, vagy balszerencse? – válaszolt a gazda. Egy héttel később a ló visszajött a hegyekből, és egy vadkancát vezetett az istállóba. – Milyen csodálatos szerencse! – mondták a szomszédok. – Szerencse, balszerencse, ki tudja? – válaszolta az öregember. Másnap a fiú miközben megpróbálta betörni a vadlova, leesett róla, és lábát törte. – Micsoda balszerencse! – Balszerencse, szerencse? Nem sokkal ez után a katonaság minden gazdaságot végigjárt, hogy a fiatalembereket elvigye a háborúba. A gazda fiát nem tudták semmire sem használni, így otthon hagyták. A csatában a besorozott legények mindegyike elesett.” Mi tehát a Jó, és mi a Rossz? Amíg nem látunk tovább az orrunknál, amíg a látszat és a pillanatnyi helyzet alapján ítélünk meg dolgokat, nem tudjuk megmondani, hogy mi a szerencse és mi a balszerencse.

Fejlődésünk előrehaladtával azonban egyre bölcsébbé válunk, és a tudás megajándékoz bennünket a biztonság, a végtelen nyugalom érzésével is. Jól érzékelteti ezt az állapotot annak a japán Zenmesternek a története, aki nem volt hajlandó elhagyni a kolostort, amikor a környéken egy barbár fejedelem pusztított. A háború elől mindenki elmenekült, kivéve őt. Amikor ezt meghallotta a kegyetlenségéről híres fejedelem rettenetes haragra gerjedt, és elment a mesterhez, hogy a saját kezével ölje meg. Kivont karddal állt az öregember elé, és fenyegetően kérdőre vonta: „Miért nem menekültél el? Tudod, hogy leszúrhatlak a kardommal anélkül, hogy a szemem megrebbenne?” A Zenmester csendesén válaszolt: „Tudom. De te tudod-e, hogy leszúrhatlak a kardoddal anélkül, hogy az én szemem megrebbenne?” Erre a fejedelem megfordult, és elment. A mester szeméből áradó nyugalomtól megszeppenülve képtelen volt ártani neki.

A bölcsléki emberek a mindennapi életben zajló megnyilvánulásokat is máshogy ítélik meg: Egy nagy tudású buddhista pap sétált az utcán a tanítványával. Egyszer csak egy vásott kölyök nekirohant. A bölcsléki arccal lefelé belesett az út porába. Felállt, leporolta magát, és szó nélkül ment tovább. Erre a tanítványa így szólt:

– De mester, miért nem vagy rá mérges? Egy szitokszó sem hagyta el a szádát.

Erre a mester:

– Ez az ő problémája!

A modern stílusban fogalmazott intelmek között is található néhány tanulságos. Ezek egyike így szól: „Odaát a túlvilágon nem azt fogják kérdezni, hogy milyen autón jártál, hanem azt, hogy felvetél-e olyanokat, akiknek nem volt kocsijuk. Isten nem azt fogja tudakolni, hogy mekkora villában laktál, hanem azt, hogy hány ember előtt állt nyitva az otthonod. Azt sem kérde, hogy milyen környéken laktál, de azt igen, hogy segítségére voltál-e a környéken lakóknak. Istent nem fogja érdekelni, hogy hány asztalterítő állt a szekrényedben, csak az, hogy hány embernek segítettél, hogy terített asztala legyen. Nem azt kérde majd, hogy hány barátot szerezteél, hanem azt, hogy hányan neveznek meg barátjukként.”

Érdekes hírek

A Biblia számos jóslatot tartalmaz, gondoljunk csak a Próféták könyvére, vagy az Apokalipszisben leírt víziókra, melyeknek beteljesülése János evangélista szerint a következő évezred elejére várható. Michael Drosnin izraeli matematikus nemrég azzal a meglepő bejelentéssel állt elő, hogy létezik egy titkos információforrás is a Bibliában, ami szintén az emberiség jövőjére vonatkozik. Ezek a kódolt utalások az Ószövetségben találhatók, és matematikai kódfejtő módszerekkel lehet őket feltárni. Jelentős mértékben növeli ennek a felfedezésnek a hitelét, hogy az ortodox zsidók szerint a Biblia első öt könyvét közvetlenül Isten diktálta le Mózesnek. Bizonyára nem véletlenül volt olyan fontos az Úrnak, hogy szavait pontosan, betűről-betűre lejegyezzék. Csak korunk számítógépes világában derült ki, hogy miért volt szükség erre a precizításra.

Mint oly sokszor, ennek a felfedezésnek is a „véletlen” segített a nyomára jutni. A kutatás 1992-ben kezdődött, amikor három izraeli matematikus számítógépes programot készített a Teremtés Könyvének átvizsgálására. Eleinte csak vaktában tapogatóztak, de a kezdeti véletlenszerű sikerek után rájöttek, hogy a keresett kódot a szövegben elhelyezkedő írásjelek pozíciója rejti. Innentől kezdve már tudatosan programozták a gépet úgy, hogy olvassa össze minden tizedik vagy negyvenedik betűt a szövegben oda-vissza. Kezdje az írás első betűjével, majd ha ezzel végzett, akkor a másodikkal, és így tovább. (Előtte a 304 805 karakterből álló szövegállományt szóközmentessé tették. Mellesleg az Úr is így adta át az Ószövetség első fejezeteit. Mózes könyveinek első változata nem tartalmazott szóközöket. Úgy nézett ki a szövegállomány, mint egy mátrixnyomtatóról származó leporellószerű nyomtatvány. A karakterhalmazt Mózes írta át érthető szavakká, mondatokká.)

Ezzel a módszerrel számos nevet és évszámot találtak. A korunkra vonatkozó utalásokat kiemelve a nagy gazdasági világválság „gazdasági összeomlás”-ként került a Bibliába, és mellette ott állt az 1929-es évszám. A Teremtés Könyvében összeolvashatók a „náci”, a „Hitler” és a „mészárlás” szavak. Szerepel benne a „Wright testvérek” neve és a „repülőgép” szó is. Az „Edison” név mellett az „elektromosság” kifejezés található. A „Japán” szó az „atomcsapás” kifejezéssel kapcsolódik össze, és mellettük az 1945-ös dátum található. „Kennedy” elnök neve után a „Dallas” és a „meghal” szavakat írta ki a gép. Még csillagászati utalásokat is találtak ily módon a Bibliában. A számítógép egyértelműen megadta a „Shoemaker-Levy” nevet, és az „összeütközik a Jupiterrel” szavakat. Ezek szerint Isten már évezredekkel ezelőtt tudta, hogy a XX. században egy Shoemaker és egy Levy nevű tudós felfedeznek majd egy róluk elnevezett üstököst az égbolton, amely 1994-ben neki fog ütközni naprendszerünk legnagyobb bolygójának, amit mi Jupiternek fogunk hívni.

A kételkedők erre bizonyára azt mondanák, hogy ilyen alaposan átfésülve bármelyik könyvben találna a számítógép értelmes szavakat, és történelmünk nevezetes eseményeire utaló évszámokat, de ez nem így van. Ellenőrzésképpen ugyanis kipróbálták ezt a programot a „Háború és béke” héber fordításán, ahol semmilyen értékelhető eredményt sem kaptak. A program továbbfejlesztett változata képes összeolvasni az írásjeleket átlósan lefelé és felfelé egyaránt. Így találtak rá „Jizchak Rabin” nevére, és mellette a „gyilkos, meggyilkolják” szavakra. Most is mondhatná valaki, hogy könnyű utólag megjósolni valamit. Erre az információra azonban a volt izraeli miniszterelnök meggyilkolása előtt egy évvel bukkantak rá, és azonnal publikálták is. A dolog világpolitikai jelentőségére való tekintettel Drosnin még azt is megtette, hogy hazájából Izraelbe repült. Ott személyesen figyelmeztette Rabint a közelgő tragédiára, de hiába. Lincoln és Kennedy elnökökhöz hasonlóan Rabin sem vette komolyan a vészjósló intelmeket. Pedig ebben az esetben a tragédia könnyen elkerülhető lett volna, mert Rabin neve mellett fellelték gyilkosának „Amír”-nak a nevét is.

1992-ben a másik munkatárs dr. Rips 6 hónappal korábban jelezte, hogy Clinton elnök megnyeri a választásokat. De akkor még nem tudott mit kezdeni a Clinton neve mellett „vád alá helyezés”, a „rejtett titkok” és a „szolgálólány szeretője” megjegyzésekkel. Azóta fény derült ezeknek a különös utalásoknak az értelmére is. 1998-ban megfejtett egy másik kódot, amely arról tájékoztató, hogy Ehud Barak lesz Izrael következő elnöke. Ez esetben sem tévedett. Pedig ezt a jóslatot ő maga sem hitte. A következő választások ugyanis 2000-ben voltak esedékesek. 1999-ben azonban kormányválság volt Izraelben, és az előre hozott választásokat csakugyan Barak nyerte meg. Mindezt 3200 évvel ezelőtt tudták!

Akinek ez sem elég, dr. Rips egy hónappal korábban, augusztus 3-án írt levelében figyelmeztette Bush elnököt, hogy terrortámadás készül a WTC ikertornyai ellen. A Bibliában erre az „ikertornyok”, a „repülőgép”, a „terrorista” és a „végső idők” fogalmak egy helyen való megjelenése utalt. Sőt ezek a szavak nem csak egy helyen voltak, hanem keresztezték is egymást. Bush azonban nem hitt a bibliai jóslatnak, bár vallásosnak tartja magát. Később kiderült, hogy a „terrorista Atta” és párként az „egyiptomi férfi” szavak az első gépet eltérítő pilóta kilétére is utaltak. Dr. Rips a CIA egy magas rangú tisztjével is rendszeres megbeszéléseket folytatott, de ő sem hitt neki. Annyit azonban megtett, hogy néhány beosztottját turistának álcázva a helyszínre küldte, hogy figyeljenek. Ennek tudható be, hogy oly sok jó minőségű fénykép és videofelvétel készült az ikertornyok elleni támadásról. Nem volt azonban mindenki ilyen hitetlen. A várható eseményekről értesültek a WTC zsidó származású alkalmazottai is. Ők nagyon is komolyan vették a héber szentírásba foglalt jövődőlést. Ezért közülük 4000-en szabadságot vettek ki erre a napra. Ez mentette meg az életüket, és ennek köszönhető az áldozatok viszonylag alacsony száma.

A tragédiának azonban volt egy haszna is. Ráébresztette az illetékeseket a tarthatatlan magatartásukra. Ettől kezdve komolyan vették a Bibliába foglalt üzeneteket. Már csak azért is, mert megtalálható benne az atomháború kitörésének veszélye, valamint egy biológiai terrortámadás lehetősége, melynek nyomán „himlővel fertőzött lesz a Föld”. Valószínűleg ennek megelőzését szolgálta az iraki diktátor elleni támadás, és a terrorizmus visszaszorítására irányuló katonai akciók. Ez a harc azonban még nem dőlt el. Az atomháború kitörését 2006-ra jósolta a Biblia. Szerencsére ezt sikerült megúsznunk. A nagyhatalmak még időben felleptek Irán atomfegyver-gyártási kísérletei ellen. Sajnos a későbbi évtizedek sem ígérnek fényes jövőt számunkra. A jövődölések szerint az események sűrűsödni fognak, és ha nem változtatunk gyökeresen a gondolkodásmódunkon és a viselkedésünkön, akkor elkerülhetetlenül elpusztul az egész világunk.

Drosnin némi ízelítőt is szolgáltatott a ránk váró katasztrófák végtelen sorából. Az isteni betűjárték kielemezése arra enged következtetni, hogy 2012-ben Kaliforniában egy minden eddiginél nagyobb földrengés várható. Erre a „La Calif” szavak, és mellettük a „tűzdörgés” kifejezés utalnak. Most már csak abban reménykedhetünk, hogy ebben az esetben sem végzetszerűségről, hanem csupán valószínűségről van szó. Ha az utóbbival állunk szemben, akkor viselkedésünk radikális megváltoztatásával még elkerülhetjük a bajt.

1998. augusztus 10-én csak egy hajszálon múlt, hogy Földünk megmenekült a pusztulástól. Új-mexikói csillagászok először június 24-én pillantották meg azt az aszteroidát, amely baljósan közeledett felénk. Azonnal riasztották a világ összes obszervatóriumát, köztük az észak-írországi Armagh csillagvizsgálót, amely olyan égi objektumok nyomon követésével foglalkozik, melyek fenyegetést jelentenek bolygónkra nézve. Az ír asztronómusok ezután kiszámították, hogy kb. 1 mérföld átmérőjű aszteroida mindössze 6 órával ugyan, de elkerüli az összeütközést a Földdel. Végül 1 millió mérföld távolságban száguldott el mellettünk. Földi méreteken ez soknak tűnik, de csillagászati léptékben ez a távolság csupán egy hajszálnyinak számít. A Sunday People című bűvárlap szerint a mi körülményeink között ez a szituáció ahhoz hasonlítható, mintha 1 másodperccel kerülnénk el, hogy belénk robojon egy kamion.

Dr. John Chambers csillagász szerint ha ez az 50 ezer mérföld/órás sebességgel száguldó óriásmeteor becsapódott volna a bolygónkba, akkor az óceán vizén áthatolva belefűrődött volna a tengerfenék kövezetébe. Ez gigantikus tengerrengést és szökőárat idézne elő, s emellett irtatlan mennyiségű port jutna az atmoszférába. A kataklizma következtében a világ össznépeességének az egynegyede életét vesztené, az áthatolhatatlan porréteg által előidézett napfényhiány miatt pedig kipusztulna az egész állat- és növényvilág. A rengés 17 mérföld magas szökőárt keltene, és a becsapódás ereje 2000 mérföldes körzetben teljesen letarolná a földfelszínt. Egy ilyen tragédia leginkább a globális nukleáris háború következményeihez hasonlítható. Csupán azoknak lenne esélyük a túlélésre, akiknek módjukban áll bombabiztos bunkerekben meghúzni magukat. A közelgő katasztrófa réme csak egy csekély számú tudóscsoport előtt volt ismeretes. Az eset napvilágra kerülése Lembit Opik amatőr csillagásznak köszönhető, a hivatalos szervek ugyanis erről a veszélyről is mélyen hallgattak.

2004. szeptember 29-én ismét nagy veszélybe került a civilizációnk, amikor a Toutatis nevű kisbolygó elsuhan a Föld mellett. A $4,6 \times 2,4$ kilométeres égitest 1,5 millió kilométerre közelítette meg a bolygónkat, ami a Föld – Föld távolságnak csupán a négyszerese. A csillagászok szerint 700 ezer olyan aszteroida kering a Naprendszerben, amely képes lenne eltörölni az emberi civilizációt. A legtöbbjük a Marson kívüli pályán kering. A Földsúroló kisbolygók száma max. 1300, de csak 150-nek a pályáját ismerjük pontosan.

A philadelphiai kísérletnél már láttuk, hogy két étertest miként materializálódhat egymásba. Ez a jelenség azonban oly módon is felléphet, hogy egy étertest fizikai testbe materializálódik. 1982-ben a spanyolországi Ponferrado városában lebontottak egy régi házat. A több mint száz éves falakat eltakarító munkások a történelmi városnegyed épségére való tekintettel nem alkalmaztak robbantást, hanem felülről lefelé haladva téglasoranként bontották le a vastag falakat. Az egyik szinten váratlanul egy emberi koponyával néztek farkasszemet. Megdöbbenve bontották tovább a falat, mert gyanították, hogy a koponya alatt egy egész csontváz rejtőzik a falban. Közben a munkavezető bűntényre gyanakodva értesítette a rendőrséget. Az eset különlegességére való tekintettel bűnügyi szakértőket is hívtak a helyszínre, és az ő jelenlétükben folytatták a bontást. A munka előrehaladtával mind döbbenetesebb látvány tárult a jelenlevők szeme elé. A falban egy 20-25 éves férfi csontvázát találták, meglehetősen szokatlan formában. A gyanút, hogy az építők annak idején egy halottat falaztak be, kénytelenek voltak elvetni. Ugyanis a téglák között nem találtak emberi test befogadására alkalmas üreget. A fal és a csontváz szerves egységet alkotott. A szakértők szerint a fiatalember kb. 70 évvel ezelőtt került a falba, de hogyan? Hiszen a bordái között, a valamikori testében is téglák voltak. Az egyik bordacsontja és a bal alkarja pedig egyenesen benne volt egy-egy téglában. A ház építési idejéből arra következtettek, hogy a fal már rég ott állt, amikor egy ember valamilyen általuk ismeretlen módon belekerült. Úgy nézett ki, mintha át akart volna sétálni rajta, de nem tudott kijönni belőle, így az építmény foglya maradt. Feltehető azonnal életét vesztette.

Akkor még azt mondták erre, hogy varázslat történt. Ma már azonban tudjuk, hogy szó sincs ilyesmiről. Ez az eset egy nem kellő szakértelemmel végrehajtott teleportáció következménye. Egy parapszichológiai tanulmányokat folytató ifjú titán kezdeti próbálkozásainak a következménye ez a baleset. Az „Ezoterikus körkép”-ből tudjuk, hogy dematerializálás után az étertest bármely anyagon képes átjutni, így akár a falon is átsétálhat. A hiányos szakértelem, a tapasztalatlanság azonban megbosszulta magát. A fiatalember valószínűleg túl korán rematerializálta magát, vagy egyszerűen elvesztette az uralmat a folyamat irányítása felett, így beleötvöződött a falba. A téglafal testébe épülése azonnali halált váltott ki, így nem volt lehetősége a korrekcióra. Az is lehet azonban, hogy a kudarc oka a túlvilági hatalmak akarátának tudható be. Így kívánták nekünk kézzel fogható módon bemutatni ezt a jelenséget. Nagyobb szerencséje volt annak a paraguayi fiatalembernek, aki véletlenül jött rá erre a képességére. Egy 19 éves fiú San Ignacióban, egy baráti összejövetelen a falnak támaszkodott, de egyszerűen átesett rajta, és a szomszéd lakásban találta magát. „Mintha nem lett volna ott a vastag téglafal, egyszerűen átesett a falon” – emlékezett vissza az öccse, aki elmondta azt is, hogy testvére különleges képességekkel rendelkezik. Megfelelő koncentráció mellett képes átlátni a falakon.

A tanulási folyamat elősegítésének másik esete a dematerializáció folyamatának lassított bemutatása. 1969-ben a braziliai São José de Rio Preto városában egy kis családi összejövetel volt, ahol a rokonság az egyik nagybácsi születésnapját ünnepelte. Az eseményen részt vett a 37 éves Paulo da Costa is. Délután kiment a teraszra egy kicsit körülnézni. A sarkig kitárt ajtón át mindenki látta, amint a korlátnál állva a várost szemlélte. Még egy perc sem telt el, amikor a húga csodálkozva felkiáltott. Paulo eltűnt! Ez a megállapítás azonban nem teljesen felelt meg a valóságnak, mivel a többi családtag egyöntetű véleménye szerint nem egy pillanat alatt tűnt el. Semmivé válásának folyamata 8-10 másodpercig tartott. Először a két lába tűnt el. Rémisztő látványt nyújthatott a levegőben lebegő csonka test, így nem csoda, hogy a rokonok nem mertek a segítségére sietni. Paulo alighanem

észrevette a rémült pillantásukat, és lenézett a lábára. Döbbenet állapította meg, hogy nagy bajban van, és segélykérő pillantást vetett a családjára. Kiáltani is akart, de erre már nem volt ideje. A szemtanúk elmondása szerint testének szélei vibrálni kezdtek, majd eltűntek a karjai és a feje is. A kontúrvonalak elmosódása úgy ment végbe, ahogyan kánikulában a forró országút felett reszket a levegőréteg. Utoljára még látták a szemét, azt a kétségbeesett, segítségért könyörgő néma szempárt. Utána nyomtalanul eltűnt a világunkból. A jajveszékkel rokonok riasztották a szomszédokat, majd kihívták a rendőrséget is. Átkutatták a terasz környékét, majd a kertet, végül a szomszédos házakat, de sehol sem találták meg. Másnap lebontották az egész teraszt, de hiába vizsgálták a törmeléket, nem bukkantak a nyomára. A család ma sem érti, hogy mi történt. Egy idő után a bíróság hivatalosan holttá nyilvánította az eltűntet. A család ebből a nem mindennapi fizikai jelenségből csupán annyit fogott fel, hogy Paulo „szétfolyt a levegőben”.

Mint tudjuk a földönkívüliek magasan fejlett csoportja nem szétroncsolhatatlan ruházattal védi a testi épségét, hanem egy tojás alakú áthatolhatatlan energiaszűrőt hoz létre maga körül. Mózes is két ilyen energiaszűrővel választotta ketté a Vörös-tengert. Ennek a koncentrált energiapróbákra álló, gyémántnál is keményebb falnak fő jellegzetessége, hogy láthatatlan, szabad szemmel észrevehetetlen. Erről egy dél-afrikai autóbussz utasai maguk is meggyőződhetnek. Tuttugi Mogua buszsofőr 32 utasával Olifantshoek felé tartott, amikor Sishentől 2 kilométerre balesetet szenvedtek. Nekiütköztek a nagy semminek. Napfényes időben, a kihalt országúton sehol egy jármű, ami útjukat állta volna. Szerencsére a rossz út miatt a busz sebessége még a 30 km/h-át sem haladta meg, így személyi sérülés nem történt. Csupán a jármű eleje horpadt be. A pánik akkor tört ki az utasok között, amikor észrevették, hogy nem látnak semmit. Egy nagy csattanás, a motor lefulladt, de hol az akadály? Értetlenül szálltak ki a buszból, hogy közelebről megnézzék minek mentek neki. A sérülés helyén sem találtak semmit. Erre elkezdtek tapogatózni a levegőben. A busz orránál aztán a kezük egy nagyon kemény, áthatolhatatlan falba ütközött. Ilyen nincs – mondogatták. Tanácstalanul álltak a láthatatlan akadály előtt. A különös torlasz pár perc múlva megszűnt, és akadálytalanul folytathatták az útjukat. Élményeikről a dél-afrikai Welkom News számolt be részletesen. Ezt a jelenséget feltehetően egy Földön kívüli civilizáció idézte elő, hogy tanulmányozhassuk, és elgondolkodhassunk az univerzum rejtelmein.

Sajnos ezek az esetek nem tudják meggyőzni a hitetleneket, mert mindenki maga szeretne meggyőződni a parajelenségek létezéséről. Ehhez azonban ki kell dolgozni a mesterséges előidézésük módját. Hihetetlen, de már ez a probléma is megoldódott. Egy magyar fiatalember kitartó munkájának köszönhetően bárki megtekintheti a teleportáció jelenségét. Pontosabban megtekinthetné, ha a feltaláló nem tűnt volna el nyomtalanul. A történetet Egely György, a magyar parakutatások irányítója mesélte el: „1998 nyarán egy tatbányai kertes ház bérelt szobájában három fiatalember állt egy szerkezet mellett. A feltaláló szerint a készülék tárgyakat tudott eltüntetni. Erről értesítette a Műegyetemet, és meghívta az érdeklődőket egy bemutatóra. Most nem a szokásos forgatókönyv szerint zajlottak az események. A professzor urak nem voltak ugyan kíváncsiak a teleportáló szerkezetre, de nem is dobták a meghívót a szemébe. Szóltak két technikusnak, hogy ha érdekli őket a dolog, utazzanak oda, és nézzék meg. Ők egy percre sem haboztak, kíváncsiságuk felülkerekedett a hitlenségükön.

A 30-as éveiben járó, albinó szobájában egyedül élő nőtlén fiatalember izgatottan magyarázta a részleteket a vendégeknek. Utána következett a várva várt kísérlet. Először fémpénzeket tett az asztalra. Ezek a készülék bekapcsolása után egy pillanat alatt eltűntek. A látogatók csak ámultak bámultak. Elkezdtek vizsgálgatni a teleportáló készüléket, de nem sokat láttak rajta. Csupán 6 db tekercs volt benne. Mivel szétszedni nem lehetett, nem tudták megállapítani, hogy a tekercsek légmágosok, vagy vasmágosok voltak-e. A tekercselés módját és a menetszámot sem lehetett ránézésre megállapítani. A tekercsek gerjesztését egy számítógép vezérelte. Sajnos a feltaláló nem fedte fel a titkát, nem árulta el, hogy mekkora feszültséget, milyen jelformát használt erre a célra. Szilaj István

és Tóth Lajos csak annyit tudtak meg, hogy a tekercsek gerjesztése sorban, egymás után történik, igen nagy frekvenciával.

A bemutató kisebb tárgyak eltüntetésével folytatódott. Mivel a szoba más részein tűntek fel egyértelmű volt, hogy nem dematerializáció, hanem teleportáció történt. Végül nagyobb tárgyak, egy üvegpalack következett. Ez már nem egy pillanat alatt tűnt el. Előbb vibrálni kezdett, majd az alja láthatatlanná vált. Aztán az egész eltűnt, és kisvártatva egy csattanással leesett az udvaron. Ezt követően egy sörrel teli üveg került sorra. Ez is nagy csattanással jelent meg az udvaron. A két technikus az udvarra is lement azonosítani a palackokat. Alaposan megvizsgálták a helyszínt, de sehol semmi gyanús jelre nem akadt. A csalásnak még az árnyéka sem vetült a fiatalemberre. Hümmögve és zavartan távoztak. Később még egyszer felkeresték a feltalálót. Váratlan megjelenésük nem hozta zavarba. Bekapcsolta a készüléket, és megismételte a kísérleteket. Amikor harmadszor keresték, már nem találták sehol. Nyomtalanul eltűnt. Elrabolták, vagy elköltözött? De akkor miért nem hagyta meg az új címét. Senki nem tudta hol lehet. Mivel nagyon gyanúsnak találták a helyzetet, elhatározták, hogy felkeresnek engem, és megosztják velem a tapasztalataikat. A település határában azonban két rendőr feltartóztatta, és visszafordította őket. Mi folyik itt, követtek bennünket? – kérdezték egymástól. Annyira megijedtek, hogy telefonon és levélben sem mertek keresni a továbbiakban. Csak 1 évvel később, egy nyilvános előadásom szünetében merték elmesélni a kalandjukat.”

A „Ezoterikus körkép”-ben már több példát is láttunk az időtágulásra. Ennek a rejtélyes jelenségnek egy különös esetét jegyezték fel. 1961 novemberében az észak-angliai Darlingtonban. David Lowe 48 éves hivatalnok és felesége mit sem sejtve nézték a tévé aznap esti műsorát, amikor az asszony megunta, és felment a hálósobába. Lowe azonban végignézte a filmet, és csak egy óra múlva ment utána. Mivel nem akarta felébreszteni a feleségét, sötétben vetkőzött le. Már-már lefeküdt, de gyanús volt neki a mélységes csend, és hogy nem hallotta a felesége lélegzését. Furcsa érzése támadt, és mégiscsak felkapcsolta a villanyt. Szörnyű látvány tárult eléje. A felesége már nem élt. Döbbenetét fokozta, hogy szemmel láthatóan nem egy szokványos elhalálozás történt. Az asszony teste ugyanis megbarnult, összeaszott. Az iszonyodó férj az ágyban egy múmiát talált. Nyitott szájából kiállt hiányos fogsora. A kihullott fogait később megtalálták a szájában. A rendőrök és a halottkém egyéb rendellenességet is felfedeztek a hálósobában. A virágvázában elfeketült növényi rostokat találtak, amelyek az előző nap belehelyezett virágcsokor maradványai lehettek. Az ágyneműk és a bútordíszek is magukon viselték az eltelt hosszú idő nyomait, holott Lowe-ék az esetet megelőző évben új hálósobabútort vásároltak. Feltűnt még, hogy a padlót és a berendezési tárgyakat vastag porréteg borítja, amelynek lerakódásához több évtizedre van szükség. Ez korábban nem képződhetett, mert az asszony minden nap kiporszívózta a szobát. A férj felismerte a halottban a feleségét, bár a 42 éves asszony inkább a saját nagymamájára hasonlított. A boncolás során arra a megállapításra jutottak, hogy az elhunyt egy 85-90 éves nő volt, aki halála után évekig temetetlenül fektetett, és a holtteste a száraz levegőn mumifikálódott. A férjnek sejtelve sincs arról, hogy röpké 1 óra alatt hogyan öregedhetett a felesége 30 évet, miközben aludt. Ezután meghalt, majd mumifikálódott anélkül, hogy akár ő, akár a szomszédok bármilyen rendellenességet tapasztaltak volna a környéken.

Évszázadok óta legendák egész sora szól arról, hogy a föld alatt szép számban élnek tőlünk különböző embercsoportok. Ezek fejlettségi szintje igen eltérő. Az atlantiszi, a lemuriái és az őket megelőző civilizációk világáról nem sokat tudunk, mert az általuk elért magas technikai színvonal hatékony rejtőzködést tesz lehetővé számukra. Néha azonban ezekbe a fejlettebb világokba is betéved egy-egy ember a mi világunkból. Most lássuk ennek egy időtágulással összekötött esetét, ahol az idő nem kitágult, hanem összezsugorodott.

Néhány száz évvel ezelőtt a svájci Sittendorfban Peter Klaus állattenyésztő elveszett birkáit kereste, amikor egy barlangba tévedt. Az üreg földalatti folyosóvá alakult, amit elkezdett követni abban a reményben, hogy majdcsak kijut belőle valahol. Ki is került belőle, de nem a szabadba, ha-

nem egy völgybe, ahol 12 hallgatag lovag kuglizott. Egy szót sem szóltak hozzá, és nem bántották, sőt borral kínálták. A borban valami bódítószert lehetett, mert elaludt tőle, és amikor felébredt, a barlang előtti fűben találta magát. Miután az állatait továbbra sem találta, visszament a faluba. Ott döbbenten látta, hogy minden megváltozott. A reggel még félkész háza szemlátomást régen felépült, és a vele egykorú nővére közben asszony lett, sőt gyermeke is volt. Kiderült, hogy amíg ő egy délutánt töltött a lovagokkal, a fenti világban 20 év telt el.

Ennél is nagyobb időeltolódásról számol be egy IX. században élt kínai szerző, Tu Knang. Könyvében 10 nagy és 36 kis „barlangmennyszágot” említ, melyek állítólag Kína hegyei alatt léteztek. Egyszer egy ember betévedt az egyik barlangmennyszághoz vezető folyosóba. Élménybeszámolóját így örökítette meg az egykori krónikás: *„Miután 15 kilométert gyalogolt, hirtelen egy gyönyörű országban találta magát, ahol az ég tiszta kék volt, a felhők pedig fénylő rózsaszínűek. A virágok kellemesen illatoztak, és sűrű fűzfák, cinóber színű tornyok, piros pavilonok, valamint csodálatos paloták emelkedtek a földjén. Találkozott egy csapat szép, csábító nővel, akik elvitték egy jáspisból készült házba, és csodálatos zenét játszottak neki, miközben ő rubinvörös italt, és jade színű levelet ivott. Amikor érezte, hogy mindjárt elcsábítják, eszébe jutott a családja, és visszatért a bejárathoz. Egy titokzatos fény táncolt előtte, úgy vezette ki a barlangból a külső világba. A szülőfalujába érve nem ismert fel senkit, és amikor a házához ért, a saját 9 generációval későbbi leszármazottáival találkozott. Ők elmesélték neki, hogy az egyik ősiük eltűnt egy barlangban 300 évvel ezelőtt, és soha nem látták többé.”*

A számunkra manapság elérhető föld alatti világokban általában nem tündérek, hanem igen primitív emberek élnek. Elődeik nagy valószínűséggel még az özönvíz idején szorultak le a föld alá, és miután a kedvezőtlen klimatikus viszonyok miatt évszázadokon át nem tudtak feljönni onnan, hát ott ragadtak. Fejlődési szintjük viszont nem tette lehetővé életük kulturált kialakítását, ezért meglehetősen nyomorúságos körülmények között, szinte állatként vegetálnak. Végleges lent maradásukban szerepet játszhatott a félelem is. Látva az időközben elszaporodott emberek agresszivitását, később sem mertek feljönni a felszínre. Időnként azonban fel-fellátogatnak, és ilyenkor gyakran meglátják őket, ami nagy megdöbbenést vált ki a szemtanúkból. E nem mindennapi találkozások közül emeljünk ki néhányat.

A középkorban egy francia városka lakói éltek át egy ilyen hihetetlen találkozást. Egy napon nagyszakállú, piszkos bőrű, furkós botot szorongató idegenek bukkantak fel a patak szélén, amely a közeli hegyből csordogált alá. Két férfi és egy nő jött a vízhez inni, de amikor a parasztok odagyültek, ijedten elináltak onnan. Egy barlangban vészett nyomuk. A parasztok még hetekig őrizték a nyílást abban a hiszemben, hogy elemózsia és víz nélkül nem bírják sokáig, de sosem kerültek elő. 1915-ben egy dél-franciaországi falu nyugalmát kavarta fel egy különös halott. A hegyi út mellett egy bozontos hajú, nagyszakállú, szőrös atyafi testét találták meg. Az illető 30 éves lehetett, és ami a legfurcsább, a ruházata csak egy vakondbőrből készült, állatokkal összevarrt, kezdetleges ágyékkötő volt. A halál okát nem tudták megállapítani, de a falu orvosa és patikusa egyhangúlag állította, hogy rendkívül széles lába volt, amelyen valószínűleg sohasem volt cipő. Ősember benyomását keltette, de hogyan került a faluba? A háborús viszonyok között szigorúan ellenőrizték a határokat és az utakat, így más országból nem jöhetett. Később előkerült egy tanú, aki két nappal korábban még élve látta az idegent, amint egy barlangból előbukkant.

1960-ban egy skandináv orvos, és szenvedélyes amatőr fotós különös kalandról számolt be egy angol újságnak. Szerette a lakott településektől távoli vadregényes tájat fényképezni. Az útja éppen egy hegyoldal mentén vezetett, amikor az egyik szikla megmozdult, és kissé odébb gördült. A résből két kis teremű, félmeztelen ember bújt elő. A szemtanú nem volt rest, nyomban két képet készített róluk. Többre nem volt lehetősége, mert ahogy meghallották a fényképezőgép kattogását, eltűntek a nehezen járható sziklás-bozotos terepen. Az orvos nem merte őket üldözni, mivel azok ketten voltak, és botokkal voltak felfegyverkezve. Sajnos a képeket nem volt hajlandó közzétenni, mert erről a felfedezéséről könyvet akart írni. Azt gondolta, hogy kellően felszerelkezve visszamegy a helyszínre, leereszkedik a barlangba, hogy további információkat gyűjtsön erről a világról. Úgy látszik, megtette, mivel az újság később beszámolt róla, hogy az orvos nyomtalanul eltűnt, és azóta senki sem látta.

1971-ben a spanyol-francia határ mellett, nem messze Andorrától, sajátos módon került felszínre a föld alatti világok egyike. Egy hegyi falu kőbányájában éppen leomlasztották a soron következő földréteget, amikor az eloszlott porfelhőben egy üreg tárult a falusiak szeme elé. Benne 4 kistermetű ember, akik a detonációtól és a hirtelen rájuk ömlő napfénytől kábultan álltak ott. Amint felocsúd-
tak, csivitelő kiáltásokat hallatva eltűntek egy alagútszerű járatban. Eközben valamilyen módon gyorsan beomlasztották maguk mögött az alacsony folyosót. Az omlásveszély miatt a helybeliek nem merték őket követni. Egy szemtanú szerint széles talpuk volt, és mintha bőrkeményedés lett volna a térdükön, valamint a könyökükön. Még annyit meg tudtak állapítani róluk, hogy ápolatlan volt a hajuk, és néhány különös szerszám volt a kezükben.

Ezek a beszámolók csak számunkra meglepőek. Néhány évezreddel ezelőtt szinte mindennaposnak számított a velük való találkozás. A történeti leírások szerint előtűnk törpék népesítették be a világot. Az ősi Egyiptomban a vezetőjüket, Beszt, istenként tisztelték. Görbe lábakkal és ijesztő arccal ábrázolták. Később az egyiptomi főurak vadásztak is az afrikai törpékre. Az ókori Görögországban és Kis-Ázsiában az utazók gyakran számoltak be pügmaiszokkal és kerkopszokkal való találkozásról. A feljegyzések szerint ez a két törpefaj nem rendelkezett mágikus képességekkel, csak furcsa szokásaik voltak. A római történetírók szerint Itália őslakói nem a szabinok voltak, hanem természetfeletti képességekkel rendelkező apró emberek. A legtöbb törpével azonban a germán, a kelta és a skandináv mitológiában találkozhatunk. A XVII. században két francia utazó a következőket írta erdélyi utazásáról: „Selmebányán 500 ölnyi mélységben a föld alatt apró manókat láttunk. Három-négy öklömnyi vén emberkéek voltak, bányásmódra öltözködve, kezükben lámpás és csákány.”

Régészeti leletek is bizonyítják a létezésüket. A múlt század végén több száz apró kőeszközt találtak Angliában, a lancashirei Pennine Hills környékén. A kovakőből pattintott tűk, kaparók és kések mindössze 1-2 centiméteresek voltak. Franciaországban és Szicíliában is számos bizonyítéka van a korábbi földfelszíni tartózkodásuknak. Az emberiség szaporodásával azonban fokozatosan visszaszorultak. Testi és fejlődésbeli fölényünk nem tette lehetővé, hogy szembeszálljanak velünk. Előbb a mocsaras vidékekre és az erdők mélyére rejtőztek, majd leköltöztek a föld alá. Mély barlangok, elhagyott bányák és maguk által vájt folyosók váltak az új életterükké. Néha azonban a felszínre jönnek. 1138-ban egy német kolostorban fogtak egy törpét. A krónikás így emlékezik az esetre: „Ez a törpe teljesen fekete volt, és semmilyen nyelven nem beszélt. Végül elengedték, hogy lás-
sák mit csinál. Visszatért a pincébe, ahol találták, felemelt egy követ, és bebújt az alatta húzódó alagútba. A járat olyan szűk volt, hogy senkinek sem sikerült utána mennie. Végül az alagutat keresztel lezárták, és az ügy annyiban maradt.”

Még a II. világháború idején is találkoztak velük. W. B. Thorner gyakran járt a Skócia északi partjainál fekvő Orkney-szigeteken. Egy viharos téli estén az egyik szigeten néhányat megpillantott az arrafelé trow⁵⁶-nak nevezett törpékből. A hagyományos körtáncukat járták. Az apró emberek nem vették észre a férfit, aki gyorsan odébb állt, mert köztudott, hogy a törpék nem szeretik, ha valaki meglesi őket. Ausztriában Erdstall-oknak nevezik azokat a barlangjáratokat, amelyeken át a törpék közlekedtek. Ezekről a hosszú, labirintusszerű alagutakról első pillantásra látszik, hogy mesterségesen vájták ki őket. Különlegességük, hogy rendkívül szűkek és alacsonyak. Átlagos termetű emberek maximum négykézláb közlekedhetnének bennük. Egyébként ezekben a járatokban is találtak miniatűr méretű szerszámmaradványokat, melyeknek korát 10-15 ezer évre becsülik. Hajdani civilizációjuk létét igazolja, hogy a testméretükhöz igazodó állatvilág nyomát is felfedezték. A Földközi-tenger nagyobb szigetein, Máltán, Krétán, Rodoszon, Cipruson, Szardínián és Szicíliában törpe méretű elefántokat és vízilovakat ástak ki a régészek. A legnagyobb elefánt mérete sem érte el a 2 métert, a vízilovak pedig még ennél is kisebbek voltak.

Más kontinensekről is érkeznek beszámolók a hajdani létezésükről. Közép-Afrikában, Indiában és az amerikai kontinensen szintén sok nyomot hagytak maguk után. A maják szerint a Yucatan-félsziget ősi törpe népe sötétben élt. A soson és varjú indiánok legendáiban is gyakran említene egy néhányszor tíz centiméter magas ősi népet. Észak-Amerikában a tetemüket is meglették. 1932-ben a wyomingi Pedro Mountains egyik barlangjában néhány aranyásó egy törpe mumifikálódott

⁵⁶ trou

holttestére bukkant. A mindössze 35 cm magas emberke törökülésben ült, és karjait az ölében nyugtatta. Bőre barna volt, és ráncos. Orra lapos, homloka alacsony, szája pedig széles. A múmia hosszú éveken át egy vásári mutatványos fő attrakciója volt. Az American Museum of Natural History egyik tudósa, dr. Harry Shapiro meg is röntgenezte, és valódinak találta. A Harvard Egyetem antropológusai szintén megvizsgálták, és ők is kizárták, hogy ügyes hamisítvány lenne.

A jelenkor sem nélkülözi a róluk szóló híradásokat. Két amerikai hegymászó 2002-ben bejelentette, hogy a Colorado állambeli Elbert-hegységben barlangjáratokat fedeztek fel, amelyben különös apró tárgyakat találtak. Állításuk szerint egy vihar elől húzódtak be a sziklaüregebe, amelynek falán különös domborműveket láttak. Az üreg olyan alacsony és szűk volt, hogy csak négykézláb tudtak benne haladni, de hamarosan rájöttek, hogy valamiféle templomba kerültek. A barlang mélyen benyúlik a hegy gyomrába, és a két hegymászó nem tudott a végére jutni. A domborművek között ugyanis mind nagyobb félelem töltötte el őket, ami percről percre erősödött. Végül valóságos rettegés lett úrrá rajtuk. Úgy érezték, hogy sürgősen el kell hagyniuk a barlangot, mert valami megmagyarázhatatlan erő üldözi őket. Robert Handley és Patrick Weinberg nem volt hajlandóak elárulni a lelet pontos helyét, mert ők maguk akarták felderíteni a járatot. 2003 áprilisában megfelelő felszerelés birtokában vissza is tértek a barlanghoz. Ezt követően nyomuk veszett. Azóta senki sem hallott róluk.

Időnként a vízözön elől föld alá menekült emberek is a felszínre jönnek. 1947-ben Jugoszláviában, a Dinári Alpok egyik hasadékában különös csoportba botlottak a helyi favágók. Ezek nálunk alacsonyabb termetű, bozontos, szürkés bőrű emberek voltak, és két gyerek is volt közöttük. Öten-hatan lehettek, és csivitelő nyelven beszéltek, amikor egy ösvényen szembetalálkoztak a favágókkal. Amint a két csoport megpillantotta egymást, kölcsönös volt a rémület. Az idegeneken levő állatbőrruhák, valamint a kezükben tartott kő- és fabunkók alapján a favágók azt hitték, hogy ősemberekkel találkoztak. A primitív lények ijedelme nagyobb lehetett, mert gyorsan elszaladtak. A favágók még sokáig tanácskoztak, hogy kövessék-e őket, és mire eldöntötték, hogy utánuk mennek, már nyomuk veszett.

2001 őszén Irak kurdok lakta területén egy fölcsuszamlás következtében föld alatt élő emberek kis csoportja került elő. Mivel szemük nem bírta az erős napfényt pánikszerűen menekültek vissza a föld alá. Az El-Amádija környéki hegyekben korábban is gyakran figyeltek meg kisebb csoportokban előmerészkedő, szutykos bőrű, ritkás szőrzetű idegeneket, akik ismeretlen nyelven beszéltek. Sohasem távolodtak el nagyon azoktól a lyukaktól, barlangnyílásoktól, melyekből előbújtak. Főleg alkonyatkor, és éjszaka mutatkoznak. Különleges adottságuk, hogy telepatikusan érzékelik a gondolatainkat, és ily módon válaszolni is tudnak. A föld felszínén élő emberekkel bizalmatlanok, de megérik, ha valaki békés szándékkal közeledik hozzájuk. Ilyenkor nem szaladnak el. Veszély esetén hihetetlenül gyorsan eltűnnek a zegzugos föld alatti barlangrendszerükben. Az elejtett kisebb állatokat ügyesen dolgozzák fel a kőből, csontokból és fából készült szerszámaikkal. Talán 100-120-an lehetnek, és jól úsznak. Ez meglepően hangzik ezen a sivataggal körülvette hegyes vidéken, de ne felejtjük el, hogy a föld alatt óriási felderítetlen vízkészletek vannak. A Szahara alatt pl. tengernyi édesvíz található, de nincs pénz a felszínre hozatalához. A tüzet is ismerik. A régen kialudt vulkanikus hegyek hasadékaiból előtörő kisebb füstoszlopok arra vallanak, hogy a föld alatt is gyűjtanak tüzet. A határ túloldalán, Törökországban is élnek ilyen primitív fekete emberek. Az egyik településen sikerült magnóra rögzíteni a beszédüket. A szalagot eljuttatták a jeruzsálemi Héber Egyetem nyelvészeinek, akik megállapították, hogy leginkább a már régen kihalt ókori ázsiai nyelvek egyikére-másikára hasonlít. Az üzenet értelmét azonban nem sikerült megfejteni. Valószínűleg ez a népcsoport is a vízözön idején szorult le a föld alá, aztán már nem mertek feljönni.

Nem mindig sikerül ezeknek a fura lényeknek eltűnniük. A szakirodalom több esetet is megörökített, amikor föld alatti emberek fogságukba estek. Ezek közül legérdekesebb a zöldbőrű gyerekek története. Az eset 1887. augusztus közepén történt, amikor a spanyolországi Banjos falu közelében a mezőn dolgozó parasztok két tizenéves korú gyereket pillantottak meg. A furcsa öltözetű kisfiú és kislány egy barlangból lépett elő. Szemmel láthatóan zavarta őket az erős napfény. A legmeghökkentőbb az volt rajtuk, hogy olyan zöld volt a bőrük, mint a falevél. Amikor a parasztok megszólították őket, különös nyelven szólaltak meg. Beszédüket később a nyelvészeknek sem sikerült azonosítaniuk. A két gyereket a helyi bíró házába vitték, aki megpróbálta lemosni róluk a zöld fes-

téket, de hamar rájött, hogy ilyen a bőrük színe. Ezt követően alapos orvosi vizsgálatnak vették alá őket. Fajbeli besorolásuk azonban nem járt sikerrel. Alapvetően negroid vonásúak voltak, de a szemük inkább ázsiai jellegűnek tűnt. Hiába kínálták őket különböző ételekkel, italokkal, semmit sem fogadtak el. Csak a frissen szedett zöldborsót voltak hajlandóak megenni. Emiatt hamarosan legyengültek, kiszáradtak. A kisfiú 5 nap múlva meghalt, de addigra a bőre kifakult. A kislány még 5 évig élt. A napfény hatására az ő bőre is elvesztette eredeti színét, és a miénkhez vált hasonlónvá. A bíró házában cselédként dolgozott. Közben valamennyire elsajátította a spanyol nyelvet. Így elmondta, hogy az ő titokzatos világa a föld alatt van. Országukban örök homály uralkodik, és sohasem süt a nap. Egy hatalmas szélvihar ragadta el őket, és egy nagy, széles folyón túl sodorva a banjosi barlangban találták magukat.

Ennek a különös világnak a létezését erősíti meg egy korábbi eset is. Ezt a kísértetiesen hasonló történetet a középkori Angliában jegyezték fel. A Woolpit-i zöld gyerekek megtalálásáról Ralph atya, Coggeshall apátja, és a Newburg-i történetíró, William számolt be. A XII. század közepén egy farkasok elleni veremcsapdában két síró gyereket találtak a Suffolk-i Woolpit mellett. Ruhájuk és értelmetlen beszédük itt is nagy megrökönyödést váltott ki a helybeliekben. A leginkább azonban az egzotikus formájú szemük, és a teljesen zöld bőrük váltott ki csodálkozást. Itt szintén egy kisfiút és egy kislányt találtak, akiket a helyi földbirtokoshoz, Sir Richard de Calne-hoz vittek, aki befogadta őket a kastélyába. Ez esetben sem tudtak semmilyen kedvükre való étellel, itallal szolgálni nekik. Ők csak a nyers zöldbabot fogadták el. Ez esetben a kisfiú még 1 évig élt, de a kislány felnőtt, és a környéken telepedett le. Az ő bőre is kifakult, és később férjhez ment egy Lynn-ből származó norfolki nemeshez. Valamennyire megtanult angolul, és elmesélte, hogy egy Szent Martin nevű országból érkeztek, ahol nincs napsütés, csak állandó félhomály. Éppen a nyájukat legeltették, amikor kíváncsiságból bemerészkedtek egy barlangba. Aztán belezuhantak egy gödörbe, és a fényes Angliában kötöttek ki.

A hírek szerint a fejlettebb föld alatti civilizációk nem elszigetelve élnek, hanem alagutak kötik össze őket. Ily módon több ezer kilométer hosszú föld alatti folyosók hálózák be a bolygónkat. Ezekben a sokszor 1,5 km mély járatokban nem gyalog, hanem igen nagy sebességű járművekkel közlekednek. Feltehetően így módon került néhány óra alatt egy másik földrészre dr. Eugen Köberle és két társa. A berchtensgadeni fogorvos először egyedül látogatta meg az Untersberg alatti fejlett világot. A dolog nem is oly régen, 1975-ben történt. A doktor éppen kirándult a környéken, és az eső miatt az éjszakát egy hegyi kunyhóban töltötte. Éjfél felé egy alacsony termetű, régies öltözetű férfi felébresztette, és elvezette egy barlangba. Nem értették egymás nyelvét, ennek ellenére az orvos „igen különös és felemelő dolgokat” tapasztalt az 1 heti lent tartózkodása alatt. A következő látogatáskor már magával vitte két barátját is. Ez a kirándulás azonban kissé kalandosra sikerült. Az egészről csak annyira emlékeznek, hogy a barlangban fura fényeket láttak, és kb. 5 óra múlva a felszínre jutottak. Kiderült, hogy nem Németországban, hanem Egyiptomban vannak. Miután nem volt náluk sem útlevel, sem pénz, egy idő után jelentkeztek az alexandriai német konzulátuson, hogy hazautazhassanak. Otthon már tűvé tették értük a környéket, és ma sem értik, hogy juthattak át annyi országon, okmányok nélkül. Sajnálatos, hogy a tudósok ennek a jelenségnek a kutatásával sem hajlandóak foglalkozni, pedig nem elszigetelt esetekről van szó. Ilyen jellegű megfigyelésekre az amerikai földrészen is sor került, sőt egy Kínában megjelenő angol nyelvű lap, a Nanking Daily napjainkban is említ „hegyekből és föld alól jött embereket”.

Új-Berlin vagy Új-Svábföld nem az egyetlen város az Antarktison. Az előző, elpusztult civilizáció is rájött, hogy ezen a rendkívül hideg földrészen háborítatlanul élhetnek. Rejtőzködésük zavartalansága azonban csak az 1950-es évek végéig tartott. Az első műholdak megjelenése után a térképkészítőknek feltűnt, hogy az 52. hosszúsági kör környékén valami szokatlan található az Antarktison. A 86. szélességi körrel való metszéspontnál, az orosz kutatók által Megközelíthetlenség fokának nevezett zónában több ezer négyzetkilométeres felderítetlen terület található. Itt mindig viharos az időjárás, ezért eddig egyetlen expedíció sem tudta elérni. Felülről sem látni semmit, mert állandóan eltakarja egy hatalmas felhő. 1966-ban elhaladt mellette egy szovjet repülőgép,

amely a Vosztok orosz kutatóállomás tudósait és technikusait szállította. Ők is egy legalább 1 km^2 kiterjedésű kerek párafelhőt láttak arrafelé. Ez a felhő tiszta időben is állandóan ott van, mintha az lenne a feladata, hogy álcázzon valamit. Ez már korábban is felmerült a kutatókban, ezért az 1950-es években szerveztek egy amerikai, kanadai és chilei tudósokból álló nemzetközi expedíciót, hogy behatoljanak ebbe a zónába, és megnézzék közelről, mi van a ködgomolyag alatt. A kutatóknak azonban nyomuk veszett. Csak az utolsó táborhelyüket találták meg, évekkel később. 1969-ben az amerikaiak újból elindítottak egy expedíciót. A 3200 km magasan, egy jéghegy fennsíkján levő célpont azonban még motoros szánokkal is megközelíthetetlennek bizonyult. Néhányan kutató tűzhányóra gyanakodott, ezért 1971-ben repülőgépről is megvizsgálták a párafelhőt, de semmilyen vulkánkitörésre utaló füstgázt vagy koromszemcsét nem találtak benne.

Amikor elkezdődött a hidegháború, és Antarktisz felett is megjelentek az amerikai kéműhol-dak, hogy a szovjet atommeghajtású tengeralattjárók búvóhelyeit felderítsék. Ezek a nagy felbontású kamerákkal dolgozó megfigyelő objektumok néhány különös fényképet készítettek erről a területről. Ennek alapján 1980-ban egy titkos expedíciót indítottak a helyszínre. A feltűnés elkerülése érdekében csupán két kutató, és egy pilóta vett részt benne. Hajóval egy kisebb repülőgépet szállítottak Wilkes Land partvidékére, és onnan akartak berepülni a zónába. Az időjárás azonban többször is megakadályozta a felszállást. Amikor végre elindulhattak csak annyit sikerült kideríteniük, hogy a párafelhő környékén egy ősi, több mint 10 ezer éves város romjai találhatók. Itt tehát már az özvénvz előtt is laktak. Ez nem meglepő, hiszen tudjuk, hogy az özvénvz előtt a hatodik földrészt a mérsékelt égöv alá tartozott, így valószínű, hogy benépesült. Talán az atlantiszi civilizáció birtokolta. A kataklizma során aztán ez a terület is a földdel vált egyenlővé, de a kimentettek létrehoztak egy új várost a régi mellett.

A párafelhő kutatása egyre rejtélyesebb megállapításokat eredményezett. Kiderült róla, hogy mágneses. Nem közönséges esőfelhő, hanem koncentrált energiakisugárzás által kiváltott ködgomolyag, amit a levegőmolekulák ionizációja vált ki. Erre utal, hogy amikor megközelítették, a repülőgép műszerei összezavarodtak, és az éjszaka „2 órával hamarabb állt be”. Az idődilatació jellege alapján megállapítható, hogy ezt a mágneses teret pozitív, vagyis koncentrált éteri energiáreszecskek alkotják. Egyszer villogó fényeket is láttak a közepén. Ez az erős energianyaláb feltehetően a felhő gerjesztését végezte. A további kutatást egy hirtelen jött hóvihar akadályozta meg. Ezért kénytelenek voltak visszatérni a bázisra, és utána már nem kísérleteztek tovább. 1983-ban egy argentin pilóta át is repült a ködfelhőn. Rádióan azt jelentette, hogy a gép műszerei váratlanul felmondták a szolgálatot. Mielőtt megszakadt volna vele a kapcsolat azt kiáltotta, hogy egy napfényben fürdő várost lát. Tornyos épületeket, és valami fényeset, ami vonzza őt. Aztán nyomtalanul eltűnt. A keresésére küldött felderítő repülőgépek nem találták sem a pilótát, sem a gép roncsait. Egyébként a Patagóniában élő indián törzsek is azt állítják, hogy „a jégbirodalomban különös nép él egy városban”.

Ez egyáltalán nem lehetetlen. Jelenlegi ismereteink alapján tudjuk, hogy koncentrált energiáreszecskekből álló átlátszó köpennyel elszigetelhetjük magunkat a környezetünkötől. Ezt a védőernyőt ki lehet terjeszteni egy egész városra is. Ingenyenergiát szolgáltató áramtermelő generátorokkal és nagyteljesítményű fűtőberendezésekkel nem jelent problémát a kellemes, akár szubtrópusi klíma előállítása sem. Intenzív helyi fűtésre utal egy 1987-ben készült műholdas felvétel is, amelyen egy csaknem 1 km átmérőjű „lyuk” tátong az Antarktisz jegén. A fekete, jégmentes területen különféle épületek, tárgyak látható, de a felvétel meglehetősen rossz minőségű. 1991-ben megjelent egy sokkal jobb felvétel is a rejtélyes városról az Interneten. A képhez mellékelt magyarázat szerint az antarktisi város nem más, mint Atlantisz maradványa. A vízőzönt túlélő atlantisziak korábban Dél-Amerikában laktak, de civilizációnk fejlődésével kiszorultak a világunkból. Mivel jóval fejlettebbek, mint mi, nem akarták hogy ebből konfliktus keletkezzen. Ezért átköltöztek egy olyan földrésze, melynek zord klímája jó ideig védelmet nyújt számukra, megóvjva őket a kíváncsiskodóktól. A honlap néhány nap után hirtelen eltűnt a világhálóról, és azt a személyt sem lehet elérni, aki felhelyezte.

Utoljára 1999-ben érkezett hír az antarktisi városról. Japán pilóták egy közeli vizeken szerencsétlenül járt bálnavadászhajót kerestek. A mentőrepülőgép a Ross-tenger felől közelítette meg a zónát. Éppen alkonyodott, amikor a pilótákat elvakította egy sugárirányban felfelé törő, igen erős „fénynyaláb”. A jelenség alig 18 másodpercig tartott, és ezalatt többször is színt váltott. Azt is meg-

figyelték, hogy a sugárnyaláb egyetlen kis pontból tört fel, és úgy tűnt, hogy kifelé, a kozmosz irányába üzentek vele. Ezen a fejlődési szinten azonban nem valószínű, hogy a civilizációk fénytáv-íróval tartják egymással a kapcsolatot. Ez a koncentrált energiasugár feltehetően a ködgomolyag erősítését végezte, az elszíneződés pedig az energiarészecskék változó intenzitására vezethető vissza. Ennél tovább nem jutottunk a felderítésben, de ha itt egy város található, akkor érthető, hogy az ezoterikus szakirodalom miért említi több helyen is, hogy az előző civilizációkat összekötő alagút-rendszer kiterjed az Antarktiszra is. Ezekben a mesterségesen kialakított folyosókon 3000 km/h sebességgel suhanó vonatok közlekednek napi gyakorisággal.

Könyvajánlat

Az ufológia az ezotéria talán legfontosabb és legszerteágazóbb szakterülete, így nincs könnyű helyzetben az, aki kellő tájékozottságra szeretne szert tenni ezen a téren. Azért is nehéz ebben a témakörben részletes és hiteles információkhoz jutni, mert a különféle katonai szervek és hatóságok az ezotéria egyetlen ágának a kibontakozását sem gátolják oly mértékben, mint a földönkívüliekkel kialakult kapcsolatok tanulmányozását. Ennek ellenére sok bátor kutató akadt, akik nem riadtak vissza sem a földi hatóságok, sem egyes földönkívüliek fenyegetőzéseitől, és életük kockáztatásával megpróbálták tisztázni, részleteiben is feltárni az egyes eseteket, hogy egységes kép alakulhasson ki bennünk erről a témakörrel. Tevékenységük következtében az ufológia szakirodalma ma már tengeri méretűvé dagadt. Közülük magasan kiemelkednek az angol Timothy Good művei. A mára már nemzetközi hírnévre szert tett szakértő a világ minden táján végzett kutatásokat a témában. Ő nem másodkézből szerezte az információkat, hanem a helyszíntre utazva felkereste a kulcsfontosságú tanúkat, és interjút készített velük. Könyvei megírása előtt óriási mennyiségű anyagot gyűjtött össze, köztük számos kémjelentést is.

A tárgyilagossága és nagy szakmai tudása révén nemzetközileg is elismert szerző első művét 1987-ben írta „Túl a titkokon” címmel, mely azonnal bestseller lett, és sokan irányadó könyvnek tartják ebben a tárgykörben. Ennél is nagyobb sikert ért el az 1991-ben írt „Az idegen kapcsolat” című műve, amely 13 hetet töltött el a Sunday Times bestseller listáján. Legújabb műve „Idegen bázis” címmel 1998-ban látott napvilágot. Ebben a vaskos kötetben a sok új, eddig nem ismert ufótalálkozáson kívül megtalálható a régi esetek tárgyalása is. Ezek azonban sokkal részletesebben vannak leírva, mint ahogy azt a korábbi szerzők közreadták. Ennek köszönhetően olyan új információk kerültek napvilágra, melyek alapján jelentős mértékben kitágíthatjuk az univerzum működésével kapcsolatos ismereteinket, sőt ezekből a felismerésekből gyakorlati hasznunk is származhat.

Az „Idegen bázis”-ban található részletes esettanulmányok némi továbbgondolás után sok tisztázatlan kérdésre adnak választ. Ezek egyike, hogy nagy távolságok áthidalása esetén fajunk és az idegenek közötti telepátikus érintkezés elektronikusan felerősített hullámokkal történik. Ennek ellenére a légköri zavarok vagy a kozmikus sugárzás néha bizonytalanná teszik a kontaktust. Ilyenkor leküldenek a célszemély közelébe egy 7-130 cm átmérőjű gömb, illetve korong alakú szondát, és ezen a helyi erősítőn keresztül folyik a kommunikáció. Az is kiderül ebből a műből, hogy a telepátiaán kívül létezik egy különleges módja is a nagy távolságokban történő üzenet közvetítésének, a hallóidegek stimulációja. Ha valakinek túl magas az agyfrekvenciája (az idegenek szakkifejezésével élve: nem rendelkezik kozmikus aggyal), akkor hanghullámokkal modulált láthatatlan szubatomi energiasugarat irányítanak a fejére, amely a hallóidegek aktiválásával olyan érzetet kelt, mintha a hang a koponyájában szólalna meg.

Igen nagy horderejű következtetések vonhatók le az amerikai rakétakutató mérnök, Dan Fry élménybeszámolójából. A próbapüléssel összekötött, rendkívül érdekes társalgásból megtudhatjuk, hogy az előző fejezetekben megismert elektromagnetikus hatóművön (ellenirányú mágneses gerjesztésen alapuló elektromotoros szubatomi generátor) és kristályos (115-ös elemből kiszabadítható szubatomi energiarészecskéken alapuló) hajtóművön kívül létezik egy harmadik fajta reaktor is az UFO-k üzemeltetésére. Ez a megoldás nem a gravitációs hullámok pozitív szubatomi energiasugárzással történő semlegesítésén, hanem éppen ellenkezőleg, a gravitációs vonzás növelésén alapul. Ennél a rendszernél két, nagy elektromos vezetőképességű gyűrű van beépítve a járműbe. Az egyik az aljába, a

másik a tetejébe, és a gerjesztés a két dobót összekötő központi tengelyen keresztül történik. Az irányíthatóság érdekében a két ellentétes mágneses pólust képviselő gyűrű szegmensekre van osztva. Felszállásnál a gerjesztés oly módon történik, hogy a felső gyűrűből intenzív Yin jellegű szubatomi energia áramlik ki a jármű kupolája fölé. Amennyiben ennek az erőternek a központja egybeesik az UFO tömegközéppontjával, nem történik elmozdulás, csupán a jármű tömege növekedik meg.

A felső körgyűrű egyes szegmenseinek erősebb gerjesztése esetén azonban a negatív mágneses mező középpontja kimozdul a tömegközéppontból, melynek következtében a jármű igyekszik engedelmessé válni a gravitációs vonzásnak, utána megy a mágneses mezőnek. Minél erősebb a gerjesztés, annál intenzívebb az elmozdulás, a gyorsulás. Miután ez az erős gravitációs vonzást előállító erőter az UFO-n kívül található, úgy is felfogható ez a meghajtás, mint amikor Münchausen báró a saját hajánál fogva emelte fel magát a levegőbe. A mozgás iránya attól függ, hogy mely szegmens kerül gerjesztés alá. Fékezésnél, megállásnál pólusváltás történik. Ilyenkor az alsó körgyűrű ellenkező oldalú szegmense bocsát ki magából Yin jellegű energiasugárzást, ami lassítja, vagy ha kell, egy pillanat alatt megállítja a járművet. A gyorsulást, illetve lassulást minden bizonnyal fokozza az ellenkező pólusból kiáramló Yang jellegű energiasugárzás, ami az éter közegellenállása révén rakétahajtóműként működik. Ezeknek a mozgatóerőknek a precíz összehangolása rendkívüli mozgékonyt biztosít ennek a fajta járműnek, de az ily módon előállítható energiasugarak viszonylag alacsony értéke nem teszi lehetővé, hogy több ezer tonnás UFO-anyahajókon is alkalmazzák ezt a fajta meghajtást. Ekkora súlyt csak a higanycirkulációs vagy a kristályos hajtómű képes megemelni, és egy több száz méter hosszú, szivar alakú járműnél ebből is több darabra van szükség, a hajó hosszában egyenletesen elosztva.

Münchausen báró lódításait, valamint a zárt rendszerek korlátozott energiaviszonyait ismerve, sokan azt hihetnék, hogy ez lehetetlen, semmilyen objektum sem képes magát felemelni egy önmagából kiinduló erővel. Jól belegondolva ez egyáltalán nem képtelenség, hiszen ezt teszi a repülőgép is. A hagyományos repülőgép szárnyprofilja úgy van kialakítva, hogy felette nagyobb sebességgel áramlik a levegő, mint alatta. Bernoulli törvénye alapján a nagy sebességgel áramló levegő vákuumot kelt, ami felszippanjtja a szárnyat és vele együtt a géptörzset. Az előző esetben a külső vákuum szerepét egy kívülről ható gravitációs erő tölti be, ami szintén képes magasba emelni a járművet. Az ily módon történő emelés csak akkor nem jön létre, ha a kiváltó és a mozgatóerő ugyanarra a fizikai jelenségre vezethető vissza. Az ember azért nem tudja önmagát felemelni a hajánál fogva, mert a keze által felemelt testét a karja visszanyomja. Az előbbi esetekben azonban az emelést nem mechanikus erő, hanem egy másik fizikai jelenség váltja ki, így a visszahatás megszűnik.

Ezt a művet tanulmányozva egy lépéssel közelebb juthatunk a higanycirkulációs hajtóművek működésének megértéséhez is. Dan Fry részletes beszámolója alapján annyit még sikerült megtudni a kényszerleszállást végrehajtott idegenektől, hogy a higany gerjesztését nem elektromos úton végzik. „A csövekben áramló higany oly módon válik mágnesessé, hogy akkora sebességgel áramlik mint a fény, vagy mint az elektronok.” Amikor a mérnök kifejezte hitetlenkedését, hogy ez egy cső belsejében lehetetlen, azt a választ kapta, hogy: *„Nem az. Amint a folyadék elhagyja a csövet, a másik végén már be is lép újra. Ezáltal az elérhető relatív sebesség végtelenül nagy.”*

Ha ez igaz, akkor a gerjesztést, a szabadelektron-keltést minden valószínűség szerint az éter végzi. A higany kötött rácsszerkezetbe tömörült atomjai nekiütköznek az éteri részecskének, amelyek szabadelektronokat választanak le a legkülső elektronhéjokról. Miután a higany fajsúlya igen nagy, vagyis egységnyi térfogatban sok atom található ebben az anyagban, úgy a szabadelektron-keltés is meglehetősen intenzív. Ennek megfelelően a mágnes másik pólusán erőteljes lesz az éter beáramlása. Ha ezeket a pozitív szubatomi energiarészecskéket az UFO középpontjában levő reaktorba koncentrálják, akkor semmi akadálya sincs a gravitáció semlegesítésének (lenullázásának) és a jármű felemelkedésének. Most már csak azt kellene megtudni, mivel és hogyan lehet a higanyt úgy mozgatni, hogy erre a relatíve nagy sebességre szert tegyen.

Erre csak egy technikailag kivitelezhető megoldás kínálkozik, az alagúteffektus. Amikor a higany a cső végén bejut a reaktorba, a koncentrált szubatomi energiarészecskék hatására dematerializálódik. Ezt követően a visszamaradt éterváz a fénynél 12 nagyságrenddel nagyobb sebességgel halad tovább. A cső kezdetén a reaktorkamrából kiérve újra materializálódik, és az óriási sebesség-

különbség következtében iszonyatos erővel vágódik a csőben áramló higanykígyónak. A szinte végtelen sebesség, majd a hirtelen lefékeződés akkora közegellenállást vált ki az éterben, mintha betonfalba ütközött volna a cirkuláló folyadék egy szakasza, melynek következtében az atomjairól hatalmas mennyiségű elektron válik le. Ezeket az ellenkező Yin pólus elszívja, és a helyükbe tömérdek éteri részecske áramlik be. Ennélfogva ennek a motornak a hatásfoka legalább egy nagyságrenddel meghaladja az elektromotoros gerjesztésű antigravitációs reaktorokét.

Az idegenek az általunk feltételezett eljárástól némileg eltérő módon magyarázzák az anyag láthatatlanná tételének folyamatát. Elmondásuk szerint a fotonok nem állnak meg az anyag felületén, hanem rezgésfrekvenciájuk megnövelése után áthatolnak rajta. „A legtöbb anyag azért átlátszatlan, mert a fény fotonjai foglyul esnek az atomok elektronjai által, áthaladás közben. Az üveg legalább olyan kemény és sűrű, mint a legtöbb fém, mégis átengedi a fényt. Az eltérő viselkedés oka, hogy az átlátszatlannak minősített anyagokban a fotonok rezgésfrekvenciája megegyezik az atomok egyikének rezgésfrekvenciájával. Az ily módon csapdába esett fényenergia nem vesz el, hanem újra kibocsátódik, de láthatatlan infravörös fényként.” A földönkívüliek által alkalmazott eljárás során ez ellen úgy védekeznek, hogy a tárgyra irányított szubatomi energianyalábbal modulálják, az anyag elnyelési frekvenciája fölé emelik a fotonok vibrációs szintjét. A kozmikus sugárzás rezgésfrekvencia-tartományába került fényhullámok most már akadálytalanul száguldanak át az anyagon. Kilépéskor újabb átalakuláson mennek át, a szubatomi energianyaláb lecsökkenti a fotonok rezgésfrekvenciáját az eredeti értékre, hogy láthatóvá tegye őket. Így válik a beáramló és a kiáramló fotonok közötti objektum fényáteresztővé, azaz láthatatlanná.

Ez a módszer nem csak a különböző tárgyak láthatatlanná tételére használható, hanem a segítségével átláthatunk bármely anyagon. Ennek tudatában már érthető, hogy bizonyos fajta UFO-kon miért nincs ablak. Erre tulajdonképpen semmi szükség sincs, mert a frekvencia-átalakító energianyalábok ráirányításával a jármű fémburkolatának bármely része teljes mértékben átlátszóvá tehető. Így már az is világos, hogy a közvetlen megfigyelésünkre leküldött szondáknak miért nincs „szemük”. Ezekben az általában 20-30 cm átmérőjű, teljesen zárt fémgömbökben belül egy sugárágyú van, ami távvezérléssel, a szonda tengely körüli forgatása, illetve megdöntése révén a látni kívánt objektumra irányítható. A látványt egy belül elhelyezett minikamera érzékeli, és felerősítve felküldi azt az anyahajóba. A képpel együtt természetesen a hang is továbbításra kerül. Nagy előnyük ezeknek a felderítő, megfigyelő szerkezeteknek, hogy a gondolatokat is képesek regisztrálni, amit nagy távolságból, az agy által generált hullámok alacsony intenzitása, valamint a zavaró kozmikus háttérsugárzás következtében csak nehezen lehet megvalósítani. A szonda irányítása és a begyűjtött információk továbbítása nem rádióhullámokkal, hanem szubatomi energianyalábokkal történik. Sajnos ezeknek az eszközöknek a közvetlen tanulmányozására nem sok esélyünk van, mert ha a szonda letér az előre beprogramozott útvonaltól, akkor a levegőben távvezérléssel felrobbantják. Ha az irányíthatatlanság lakott település felett következik be, akkor az eszköz automatikusan leszáll a talajra, ahol egy dematerializációs sugárral nyomtalanul megsemmisíti önmagát.

Visszatérve az anyag átlátszóvá tételére sokakban felmerülhet, hogy mi értelme van a fotonokkal vésződni, amikor ez a cél egy dematerializációs sugárágyúval sokkal egyszerűbben megoldható. Az előzőek alapján ez esetben az történik, hogy az anyag rezgésfrekvenciája áttolódik a dimenziók közötti köztes térbe. Ezen a módon valóban átlátszóvá válik minden anyag, de egyúttal dematerializálódik is. Ha egy magasan repülő UFO fémfalát ily módon tennék átlátszóvá, akkor kilátnának ugyan rajta, de ezen az „ablakon” a levegő is elszökne. Ennek következtében megfulladnának az utasai, sőt az erős légáramlás következtében instabillá váló jármű akár le is zuhanhatna. A részleges dematerializáció egyéb problémákat is okozhat. Pl. a visszamaradt anyag szélei megéghetnek, és emiatt a materializált anyag nem tud szorosan illeszkedni hozzá. Az sem zárható ki, hogy a részleges dematerializáció az élő szervezethez hasonlóan „spontán égést” hoz létre, melynek során a jármű egy része hamuvá válna.

Fontossága miatt említést kell tenni egy nálunk még meg nem jelent műről is. Az „Ezoterikus körkép” IV. fejezetében értesültünk Cleve Backster poligráffal végzett kísérleteiről, amelyek „A növények titkos élete” című könyve révén kerültek napvilágra. A kutatások nem rekedtek meg a növények szintjén, hanem idővel áttevődtek az emberi sejtek vizsgálatára. Ezen a téren még fantasztikusabb tények tárultak fel előtte, melyeket a „Sejtjeid titkos élete” című művében tárt a nyilvánosság elé. Ebből a könyvből többek között megtudhatjuk, hogy a sejteknek saját tudatuk van, és érzékelik a gondolati hullámokat. Ki hinné, hogy a szánk nyálkahártyáját alkotó sejtek reagálnak a rémhírekre? Ezek után már nem meglepő, hogy a hímvarsejtek még órákkal az ejakulációt követően, nagy távolságból is észlelik a férfi érzéseit, élményeit. Tudjuk, hogy a tyúktojás egyetlen nagy ivarsejt, amely mindaddig, amíg meg nem romlik, él. Ezt bizonyítja, hogy a mérések szerint valósággal „sokkos” állapotba kerül, amikor meg akarják főzni. Közbevetőleg megjegyezve, a növények is meglehetősen zokon veszik, ha elfogyasztásukra irányuló szándékkal közelítünk hozzájuk. A clairvoyance-képességgel rendelkezők állítólag hallják a káposztafaj „sikolyát”, amikor egy éles késsel levágják a gyökeréről.

Backster vizsgálatai kiterjedtek a bennünket körülvevő élő sejtekre is. Ennek során kiderült, hogy a joghurtbaktériumok kíváncsiak, és ismerik szándékainkat. Backster galvanométerrel még azt is kimutatta, hogy miközben salátát fogyasztunk, a joghurt baktériumai érzékelik az élő növénysejtek pusztulását. Amikor forró vizet öntött ki a mosogatóba, a kísérleteihez használt sárkányfa élénken jelzett. Kiderült, hogy a lefolyóban megtelepedett baktériumok halálsikolyát érzékelt. A szobanövények akkor is megrémültek, amikor garnélarákok hullottak a forró vízbe. (Mint ismeretes a rákot élve főzik meg.) A Backster-effektus fényt derített arra is, hogy mind az elektromágneses, mind a mágneses erők hatást gyakorolnak az élő szervezetre, ami komoly tudományos bizonyítéka a pszichotronikai jelenségek létezésének. Ennek ellenére a fizikusok hallani sem akarnak a kísérleteiről.

Technikai érdekességek

Sokan fantazmagóriának tekintik a jövőnkkel kapcsolatos jóslatokat, a nem is olyan sokára megvalósuló technikai vívmányok csodával határos képességeit. Pedig ezek az eszközök már ma is létrehozhatók lennének, ha a technológiai fejlettségünk lehetővé tenné a kivitelezésüket. Ennek bizonyítására vizsgáljuk meg a nagy hatásfokú információrögzítés elméleti lehetőségét. Az ezotériában járatosak számára nem ismeretlenek az Akasha-lemezek. Ezek a Védák könyvében gyakran emlegetett információtároló lemezek nem mások, mint azok a korongok, amelyeket a túlvilági fénylénnyek is alkalmaznak az elszámoltatásunk során. Az Akasha-lemezeken életünk teljes folyamata rögzítve van színes, háromdimenziós panorámaképek, térhatású hang, szagok, ízek, sőt tapintásingerek formájában. De vajon hogy fér el annyi információ egy tenyérnyi lemezen?

Ennek lehetőségét alapvetően a szubatomi energiarészecskék, mint információhordozók rendkívül kis mérete teremti meg. (Sebességkülönbségükből ítélve a szubatomi energiarészecske több mint 12 nagyságrenddel kisebb az elektronnál.) Az adathordozó méretének további csökkentését a holográfiához hasonló jelenség teszi lehetővé. Mint tudjuk, a holográfiát egy Nobel-díjas magyar tudós, Gábor Dénes fedezte fel 1947-ben. A görög eredetű kifejezés jelentése: az egészet írni. Ez az elnevezés a holográfiának arra a tulajdonságára utal, hogy a rész tartalmazza az egészet. Amíg a hagyományos fotóeljárásnál a fénykép egy-egy pontja a tárgy meghatározott részletét rögzíti, addig a holografikus képrögzítésnél a tárgy összes pontja a fénykép minden pontján megtalálható. Ennek következtében ha darabokra törjük a fotólemezt, és a törmeléket külön-külön átvilágítjuk, mindegyiken a tárgy teljes képe tűnik elő. A fényképezésnek ezt a sajátos módját a lézer felfedezése tette lehetővé. A lézerfényforrás jellegzetessége, hogy a hagyományos, szórt fényt kibocsátó lámpákkal ellentétben koherens (rendezett) fénynyalábot hoz létre. A holografikus kép előállításánál a lézerfény egy részét félig áteresztő tükrök segítségével a lefényképezendő tárgyra irányítják. A tárgyról a fény a fotólemezre verődik. A lézerfény másik részét a félig áteresztő tükrön keresztül közvetlenül a fotólemezre vetítik. A lemezen a fényhullámok interferenciamintát alkotnak. A holografikus ábra tehát nem kép, hanem össze-vissza keveredő kusza vonalak együttese. Látható képpé csak akkor válik, amikor a fotólemezre lézerfényt bocsátunk keresztül. Ebben az esetben azonban a térben nem

két-, hanem háromdimenziós kép alakul ki, és ha a lemez egy kis darabkáját világítjuk meg, akkor is egész kép jelenik meg előttünk.

A holografikus információrögzítés minimum egy nagyságrenddel megnöveli a tárolandó adatok mennyiségét azzal, hogy lehetővé teszi a térbeli elhelyezést, ugyanakkor minimum két nagyságrenddel csökkenti a tároláshoz szükséges helyszükségletet azáltal, hogy egy kis darabkája is tartalmazza az összes információt. Így ne csodálkozzunk azon, hogy nem csak a túlvilági hatalmak, hanem már a nálunknál fejlettebb földönkívüli civilizációk is elterjedten alkalmazzák ezt az általunk használatnál 15 nagyságrenddel nagyobb hatásfokú információrögzítést. Ők azonban nem Akasha-lemezeknek, hanem kristálykorongnak nevezik az adathordozójukat. A néveltérés nyilvánvalóan abból adódik, hogy az előbbi esetben az adathordozó szerepét az éterváz, míg a fizikai világban alkalmazott változatnál egyfajta kristály tölti be. Ezt a 15 nagyságrendnyi hatásfokkülönbséget szemléletesebbé teszi, hogy azt az információmennyiséget, amit mi egy 100 méter átmérőjű gömbbe tudunk csak belegyömöszölni, ők egy mákszemnyi térfogatba belezsúfolják.

Sajnos ma még messze vagyunk ennek az adatrögzítő eljárásnak a gyakorlati megvalósításától. A háttérpar jelenlegi fejlettségi szintje nem teszi lehetővé a szubatomi világba való behatolást. Egyelőre még csak atomi méretű információhordozókkal kísérletezünk (pl. SET, DNS-molekulák). A korlátok leküzdése azonban folyik, mivel a mikroelektronika már kezdi megközelíteni azt a határt, ahol a kutatóknak más utakat kell keresniük a továbbfejlődéshez. Ez a határ a fény hullámhossza. A félvezető alapú memóriák esetében a fény hullámhosszából adódóan a chipen belüli alkatrészek és összekötő kábelek szélessége nem csökkenthető 10 nm alá. Ugyanez a helyzet a legkorszerűbb mechanikus adatrögzítőnél, a DVD-nél. Ha a vékony alumíniumlemezen olyan sűrűn helyezük el egymás mellett az információhordozó mélyedéseket, hogy a fénysugár nem tudja megkülönböztetni őket, akkor ez a rendszer is működésképtelenné válik. A szubatomi alapú információhordozók esetén azonban a tároló egységek sűrűsége min. 12 nagyságrenddel növelhető azáltal, hogy a köztük levő távolság a jelenlegi 10^{-5} milliméterről 10^{-17} milliméterre csökkenthető. További egy nagyságrendnyi sűrűségnövekedés érhető el akkor, ha a tároló egységeket nem síkban, hanem térben képezzük ki, és még két nagyságrendnyi növekedésre számíthatunk a holografikus adatrögzítő eljárás alkalmazásával.

A hologramtechnikát egyébként más ma is alkalmazzák a számítástechnikában. A grafikus adattároló révén egyetlen CD-lemezen terrabitnyi információ rögzíthető, ami 200 CD-ROM kapacitásának felel meg. Ennél a megoldásnál az adathordozó egy fotografikus polimernek nevezett fényérzékeny műanyag, amely fény hatására rendezett állapotba kerül, és ezt az állapotát tartósan megőrzi. Az igazi áttörés, a több nagyságrendnyi méretcsökkentés azonban nem az adathordozó megváltoztatásával, hanem az információhordozó méretének zsugorításával, az univerzumot alkotó alapelem felhasználásával érhető el. Ma még ez a fejlődési lehetőség olyan fantasztikus, hogy kevesen hisznek benne, de a szubatomi energiarészecskék alkalmazása ezen a téren is csodákra képes.

A szubatomi energiarészecskének nem csak a mérete kisebb az elektronnál, hanem rezgésének hullámhossza is. A különbség valószínűleg ugyancsak min. 12 nagyságrendnyi, ami lehetőséget ad egy igen nagy felbontású mikroszkóp létrehozására. Jelenleg elektronmikroszkóppal érhetjük el a legnagyobb nagyítást. Amíg a fénymikroszkóp max. 1200-szeres, az elektronmikroszkóp 540 000-szeres nagyításra képes. Ennél nagyobb felbontás nem valósítható meg vele. Az ok, hogy maga is atomokból áll, és a méréshez fotonokat, atomi részecskéket használ. Ezért óhatatlanul beleütközik a fény véges hullámhosszába, és a diffrakcióból (fényelhajlásból) eredő korlátokba. A határt az elektron rezgésfrekvenciájából eredő hullámhossz szabja meg. Az elméleti határ ennek a kétszerese, amit technológiai nehézségek miatt csak megközelíteni lehet, elérni nem. Ennélfogva még az alagúteffektuson alapuló legérzékenyebb elektronmikroszkóppal (TEM) is csak az atomot tudjuk megfigyelni, az atomok belsejébe nem láthatunk bele. Ez nem csak mérés technikailag, hanem fizikailag is lehetetlen. Semmilyen eszközzel nem vizsgálható meg magának az eszköznek a legkisebb alkotó egysége. Miután az elektronmikroszkóp is anyagból van, és a méréshez elemi atomi részecskét használ, képtelen önmagánál kisebb egységet vizsgálni. Nagy hátránya még ennek a berendezésnek, hogy az elektronsugár fenntartásához vákuumra van szükség. Emiatt a vizsgálandó mintát speciális preparálásnak kell alávetni. Másik gond a tartós elektronbombázás, melynek hatására megváltozhat

a minta szerkezete. Ez a helyzet jelentős mértékben gátolja a tudomány fejlődését, mivel lehetetlené teszi a mikrovilág megismerését. Az akadály leküzdésére német kutatók nemrég kifejlesztették a röntgenmikroszkópot. Ez az alumínium lencsés speciális berendezés azonban még mindig nem teszi lehetővé az atomok belsejébe való betekintést, mert a röntgensugár hullámhossza nem sokkal kisebb, mint az elektroné.

Ez a probléma csak szubatomi energiarészecskék alkalmazásával oldható meg. A szubatomi mikroszkóp várhatóan 12 nagyságrenddel nagyobb felbontása lehetővé teszi az elektronok, sőt az atommagot alkotó szubatomi részecskék részletes tanulmányozását is. A szubatomi energiarészecskék lefényképezésére azonban ez a berendezés is alkalmatlan lesz, mert ehhez még kisebb részecskék közreműködésére lenne szükség. Mivel a szubatomi energiarészecskéknél kisebb részecskék nem léteznek az univerzumban, így világunk legkisebb építőköveinek létezéséről a továbbiakban is csak közvetett úton győződhetünk meg.

Ugyancsak kevesen hisznek a szabadenergia felhasználhatóságában. Pedig ennek lehetősége már 80 évvel ezelőtt adva volt. Mint tudjuk, Tesla az 1920-as és '30-as években több energiatermelési eljárást is kidolgozott. Ezen túlmenően megpróbálkozott a mágneses energia vezeték nélküli továbbításával is. Colorado Springsben, a Sziklás-hegységben berendezett laboratóriumában azt a célt tűzte ki magának, hogy az egész Földet körülveszi egyetlen, mindent beborító energiamezővel, amely tápkábelektől mentes elektromos energiát biztosít számunkra. A Sziklás-hegységben az erőműtelep a központi laboratórium köré épült, ezt pedig egy 200 lábnyi magas fémárboc uralta, amelynek a végén háromlábnyi átmérőjű rezgőmb volt. A laboratóriumban egy 1000 inch átmérőjű hengertekercs (valószínűleg szolenoid) továbbította az energiát az adóhoz. A gerjesztés úgy történt, hogy az anódtetekercsben váltakozva módosította az áram erősségét. Az égbe nyúló árbocot egy másik tekercs fogta körül. Tesla ily módon a „Föld mérhetetlen energiataralékait” akarta megcsapolni, hogy növelje a maga 10 millió voltos áramfejlesztőjének a teljesítményét. Tekercsei már kezdetben annyi energiát termeltek, hogy 25 mérföld távolságban 200 izzólámpát tudtak működtetni. Ezt azonban kevésnek találta, ezért az árbocon keresztül nagyfrekvenciás rádióhullámokkal bombázta a légkör felső rétegét (feltehetően az ionoszférát) és a jeleket úgy hangolta, hogy hullámhosszuk megegyezzen a visszaverődő „visszhang” frekvenciájával. Minden egyes visszhang erősítőként hatott az energiát a Földből nyerő árbocra, és a teljesítmény tovább nőtt. Az energia periódusról periódusra fokozódott, míg végül az árboc tetején levő rezgőmbből több száz lábnyi magasba csaptak a lángnyelvek. Az elektromos kisüléseket fülsiketítő zaj kísérte. Teslának sikerült ember alkotta villámlást és mennydörgést létrehoznia.

Ekkor a kísérleteket félbeszakította, és egy időre az elméleti kutatásoknak szentelte az idejét. Feltehetően félt ezeknek a jelenségeknek a globális kihatásaitól, és ezért úgy gondolta, hogy előbb elméleti alapon tisztázza a várható következményeket. A természet erőivel való kísérletezés abbahagyását minden bizonnyal a környékbeli lakosság tiltakozása is motiválta, ami egy idő után már tartóztatással fenyegette. A berendezésben gerjesztett áram ugyanis olyan erős volt, hogy a mágneses kisugárzása rövidzárlatot keltett a helyi erőműben, amely több órák áramkimaradást eredményezett. Nem éppen megnyugtató jelenség volt az ott élők számára, hogy a lekapcsolt villanykörték több kilométeres távolságban is kigyulladtak.

A CIA szakértői szerint nem voltak ilyen aggályaik az oroszoknak, akik 1977-ben a szemipalatyinszki katonai rakétatámaszponton kifejlesztettek egy „atomsugárfegyvert”. Ez az eszköz Tesla 40 évvel korábbi kutatásain alapult, és az Északi-sarkvidék felett próbálták ki. Az eredménye az lett, hogy az intenzív szubatomi energiasugár kilyukasztotta az ionoszférát. A kanadai hatóságok ugyanis azt jelentették, hogy ebben a térségben rejtélyes elektromos viharok és rádiójel-kimaradások észlelhetők a légkör magasabb régióiban. Valószínűleg az oroszok is megijedtek a nem várt hatástól, mert sürgősen abbahagyták ezeket a kísérleteket. Hamar belátták, hogy a légkör kilyukasztása beláthatatlan zavarokat okozhat az időjárásban, ami rájuk is kihat. Ez esetben nem valami hidegháborús gyanúsítgatásról volt szó, mert Watson W. Scott, a kanadai Hírközlési Minisztérium operatív

osztályának vezetője elárulta: „Tudomásomra hozták, hogy a kísérletek célja az, hogy megtalálják a Tesla által használt frekvenciák pontos értékét.”

Az amerikaiak később már nem voltak ilyen tartózkodóak az ionoszféra befolyásolása terén. A Nagyfrekvenciás Aktív Ionoszférakutató Program keretén belül létrehozta Alaszkában egy antennaterdőt, amely min. 3,6 gigawatt teljesítményű energianyalábokat pumpál az ionoszférába. A HAARP Project keretén belül kiépített rendszer képes egész földrésznyi területek telekommunikációjának megbénítására; a föld mélyének átvilágítására; a felszín alatti katonai raktárak, alagutak, ásványkincsek felderítésére. A rendkívül magas energiaszintre feltöltött ionoszférával megzavarható az emberek tudata, és alkalmas az időjárás befolyásolására is.

Nikola Tesla 1943-ban hunyt el New York-ban, egy olcsó szállodai szobában. Holttestét még el sem szállították, amikor az FBI emberei feldúlták a szobáját, és „állambiztonsági okokból” az összes feljegyzését, iratát elvitték. Bár az így begyűjtött anyag tetemes volt, a teljes dokumentációnak csak egy töredékét tudták összeszedni. Életrajzából tudjuk, hogy amikor a laboratóriuma leégett, pótolhatatlan dokumentumok egész sora pusztult el. Ezen az akción nincs mit csodálkozni, hiszen Tesla jóval a II. világháború előtt feltalálta az atomsugárfegyvert, ami ma a csillagháborús védelmi rendszer titkos magvát képezi. 70 évvel az első ballisztikus rakéta fellövése előtt ő már rakétamegsemmisítő szerkezetet tervezett. Ezen túlmenően leírta azt a készüléket, amely a lézersugár elvét foglalta magába, pedig ezt az eszközt csak 1960-ban sikerült először előállítani. De mindez semmi.

Tesla a Colorado Springsbe telepített laboratóriumában nem csak villamos energiát próbált a „Föld mágneses teréből” kinyerni, hanem az adótornya által létrehozott gigantikus villámokkal üzeneteket küldött a világűrbe. Meggyőződése volt, hogy nem vagyunk egyedül a kozmoszban, és a szabályos időközönként kisugárzott elektromos kisülésekre választ fogunk kapni. Próbálkozásait siker koronázta, mert 22 évnyi késéssel ugyan, de a remélt válasz megjött. Az általa 1899-ben kiküldött morzejelekre hasonló jellegű periodikus jelek érkeztek 1921-ben. Az értelmüket ugyan nem sikerült megfejtenie, de mint naplójában írta: „Olyan számban és rendszer szerint érkeztek, hogy ezt lehetetlenség lett volna valamilyen ismert oknak tulajdonítani.” Ezek a jelek földi adóállomástól nem származhattak, mert ebben az időben Marconi csupán igen gyenge elektromágneses jeleket tudott 80 kilométeres körzetbe kisugározni. Csak 3 évvel később, Tesla kísérleti eredményeinek a felhasználásával sikerült neki a morzeábécé „S” betűjét átküldeni az Atlanti-óceánon.

Érdekes, hogy Marconi első próbálkozásait is nyugtázták valahol a világűrben. Nyilatkozata szerint 1921-ben a Földközi-tengerben cirkáló jachtján különös értelmű rádiójeleket fogott fel. A jelek által alkotott kód megegyezett azzal, amit ő 22 évvel korábban „V” betűként az éterbe kisugárzott. A szakértők szerint ez már nem lehet véletlen. Valahol a világűrben, 11 fényévnyi távolságra tőlünk, létezik egy lakott bolygó, ahol a jeleinket felfogták, és felerősítve visszairányították hozzánk. A csillagászok szerint a Tau Ceti és az Epsilon Eridani csillagok bolygói egyaránt számításba jöhetnek, mert az elektromágneses hullámok kb. 22 év alatt teszik meg a közöttünk levő távolságot oda-vissza.

Érkezett azonban ennél fantasztikusabb rádióüzenet is az űrből. 1924. augusztus 23-án dr. David Todd az Armherst College asztronómia professzora az amerikai tengerészeti minisztérium támogatásával rádiójeleket sugárzott a Marsra. Ebben az esetben regisztráló egységként Charles Francis Jenkins készülékét használták, amelynek az volt a jellegzetessége, hogy a beérkezett jeleket fényérzékeny papírra, illetve filmre rögzítette. A kísérletet a kormány is támogatta, és elrendelte, hogy az adás ideje alatt az összes amerikai rádióállomás szüneteltesse a műsorát. A próbálkozás nem várt eredménnyel végződött. A kapcsolatfelvétel túl jól sikerült, mert válaszként nem szokványos rádiójelek érkeztek. 30 perces időközönként különös jelcsoportokat regisztráltak, amelyek a fényérzékeny papíron emberi arcra emlékeztető rajzot alkottak. A tudóstársadalmat rendkívüli módon megzavarta ez a fordulat. A rajzról még sokáig beszéltek, végül egy dossziéba süllyesztették, és megfeledtek róla.

Valószínűleg a hitetlenségünknek tudható be, hogy azóta semmilyen intelligens lényekre utaló üzenet nem érkezett az űrből rádióhullámok útján. Pedig időközben hatalmas, több száz fényév hatótávolságú rádiótávcsöveket építettünk, sőt létezik már olyan rendszer is, amely a „mikrohullámú kozmikus ablak” mind a tízmilliárd csatornáját figyeli. Ezekkel a számítógépekkel vezérelt rendkívül érzékeny regisztráló műszerekkel módszeresen átkutattuk az univerzum minden „életgyanús”

szektorát. A SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligences⁵⁷ = Földön Kívüli Intelligenciák Keresése) program keretén belül rendkívül széles frekvenciatartományban folyik a hallgatóság, de eddig egyetlen mesterségesen előállított rádiójelet sem regisztráltunk. Esélyeink növelése érdekében gépkocsikra, repülőgépekre is telepítettünk regisztráló berendezéseket, mindhiába. Eddig 71 csillagrendszer vizsgáltak át 28 millió csatornán. 50 billió jelet analizáltak, de nem találtak semmit. 34 éven át több száz millió dollárt költöttek erre a programra, minden eredmény nélkül. A kudarc láttán 2003-ban megvonták a támogatást ettől a projekttől, ami nagy valószínűséggel a megszűnését eredményezi. Ennél is nagyobb az erkölcsi kár, mert a sikertelenségből sokan azt a következtetést vonták le, hogy egyedül vagyunk az univerzumban, így „velünk a kutya sem törődik”. Sehonnan sem várhatunk segítséget. Pedig telis-tele van az univerzum a Földön kívüli civilizációk egymásnak és anyabolygójuknak küldött üzenetekkel. Csak mi nem tudjuk fogni ezeket a jeleket. Mindez egy rosszul kialakított vevőáramkör, három alkatrész helytelen összekapcsolása miatt történt. Ezért nem is sejtjük, hogy mi folyik körülöttünk. Az Afrikában tamtam dobokkal üzengető bennszülöttek sem veszik észre, hogy felettük műholdakkal kommunikálunk.

A magunk módján mi is sugárzunk figyelemfelkeltő jeleket a világűrbe, de ez sem hozta meg a sikert. A 25 ezer fényév távolságban levő M 13 jelű csillaghalmaz irányába 2360 MHz frekvencián kisugárzott jel effektív teljesítménye 3 billió Watt volt. Miután a hidrogén mindenütt megtalálható a kozmoszban, megpróbáltunk ennek az elemnek a jellegzetes, minden fejlett civilizáció által ismert rezgésfrekvenciáján, a 21,105 centiméteres hullámhosszon rádiójelet kisugározni, de ennek sem lett semmi haszna. Ha a kezdeti sikerek láttán valakinek az a gondolata támadna, hogy miért nem próbálkozunk továbbra is a szomszédos bolygókkal, nyitott kapukat dönget. Mi már több mint 80 éve rádiózunk. Ennek következtében kb. 70 fényév sugarú körben foghatók a Földről kisugárzott elektromágneses hullámok a tejútrendszerben. Ráadásul ezek a jelek a nap minden percében több ezer adóállomásról megszakítás nélkül áradnak az éterbe, és akkor még nem szóltunk az egyre szaporodó tévéadásokról.

Az elektromágneses hullámok intenzitásával sem lehet probléma, mert ha Marconi első, 80 km hatótávolságú gyenge rádiójeleit venni tudták, akkor a jelenlegi, több száz kW teljesítményű adóállomásaink kisugárzása biztosan elér hozzájuk. Galaktikus szomszédaink ezeket az adásokat nagyon is jól érzékelik, sőt bizonyos információforrások szerint a tévéműsorainkat rendszeresen nézik, de nem reagálnak rá. Ezek után nem csoda, hogy a tudósok zöme és a költségvetési szervek nem sok értelmét látják a kutatások folytatásának. A több évtizede tartó kudarc mind szélesebbé teszi a szkeptikusok táborát, akik azt vallják, hogy egyedül vagyunk az univerzumban. (Isten azért teremtette meg a végtelen univerzumot, hogy ilyen ostoba fajankókat költöztessen be, mint mi. Miután több trillió csillagot és sok kvadrillió bolygót teremtett, a végén már csak annyira futotta erejéből, hogy egyetlen bolygót élővé tegyen. Aztán élete főművét odaadta nekünk, hogy tönkrementek.)

Még mielőtt bárki azt hinné, hogy a földönkívüliek ránk untak, és már nem hajlandóak segíteni bennünket, az téved. Más formában ugyan, de továbbra is gondoskodnak arról, hogy a maguk módján felhívják a figyelmünket a létezésükre. 1953. szeptember 14-étől 17-éig számtalan brit tévé néző bosszankodott azon, hogy a műsor hirtelen megszakadt, és a KLEE adóállomás monoszkópja tűnt fel a képernyőn. Néhány perc múlva a kép eltűnt, de ez az idő elég volt arra, hogy sokan lefénnyképezzék. Természetesen a BBC szakemberei is felfigyeltek erre a rendellenességre, és nyomozni kezdtek ebben az ügyben. Kiderült, hogy a KLEE egy houstoni adó volt Texas államban. Eddig semmi rendkívüli nincs ebben a dologban, mert az ionoszférikus zavarok következtében néha tengerentúli tévéadásokat is lehet fogni. A dolog akkor vált igazán meglepővé, amikor érintkezésbe akartak lépni a texasi tévés kollégákkal, és kiderült, hogy a KLEE adóállomás már nem létezik, három évvel korábban beszüntette a tevékenységét. Később a KLEE utódvállalata által hivatalosan is megerősítést nyert, hogy az ominózus monoszkóp 1950 óta, vagyis az adás beszüntetése után egyetlen egyszer sem került kisugárzásra.

Ha azt gondolnánk, hogy valaki képmagnóra vette ezt az ábrát, hogy tréfaként egy másik stúdióból kisugározza, rossz nyomon járnánk, mert 1950-ben még nem volt képmagnó. Legalábbis ne-

⁵⁷ szöcs for ekstró-tiresztriöl intelidzsensziz

künk nem. Esetleg gondolhatnánk még kalózkodásra is, de a tévé-műsorszórásban ezt nem egyszerű megvalósítani. URH hullámsávban az elektromágneses hullámok hatótávolsága max. 100 km. A brit szigetek lefedéséhez legalább egy tucatnyi adóállomásra lett volna szükség. Ezt nem lehet titokban megépíteni, nem is szólva a több száz millió dolláros költségről. Ki az a bolond, aki ennyi pénzt áldozna azért, hogy 3 napig kalózkodjon. Ha akadna is ilyen, biztosan nem egy monoszkrét sugározna, amiből semmi haszna sem származik. Szatellitadóról már könnyebben megoldható lenne ez a feladat, de az 1950-es évek elején ez az eszköz sem állt a rendelkezésünkre. Ne felejtjük el, hogy az első szputnyikot 1959-ben bocsátottuk fel az űrbe.

Van még egy dolog, ami elgondolkodtató ezekben az esetekben. Mind a rádió-, mind a tévéadások fejlődésünknek éppen abban a korszakában keletkeztek, amikor a csalás valószínűsége a legkisebb volt. Vajon ezzel az időzítéssel nem az volt a földönkívüli civilizációk célja, hogy magukra irányítsák a figyelmünket. Úgy tűnik azonban, hogy minden igyekezetük hiábavaló, mert mi nem hagyjuk magunkat közvetett úton meggyőzni a létezésükről.

Árulkodó nyomok a mitológiában

Sokan nem hisznek abban az állításban sem, hogy fejlődésünk kezdetén különböző szinten álló földönkívüli lények (istenek és istenfiak) éltek közöttünk. Életükről, világunkban kifejtett tevékenységükről számos ősi írás, anekdota számol be. Ha figyelmesen elolvassuk ezeket a történeteket, jó néhány olyan megjegyzést találunk bennük, amelyek hitelessé teszik az élménybeszámolókat.

A tibeti Dzjan-könyve emberhez hasonló lények csoportjáról számol be, akik évezredekkel ezelőtt érkeztek a Földre egy fémből készült jármű fedélzetén. Még azt is feljegyezték, hogy a leszállásuk előtt többször megkerülték a Földet. Az idegenek külön kasztba szerveződve éltek, a körülöttük élő emberek pedig istenként tisztelték őket. Idővel a kaszt tagjai között ellenségeskedés tört ki, melynek következtében egy részük kivált közülük, és családotól egy másik településre költöztek, ahol ők is vezetői lettek az ott élő embereknek. A különválás azonban nem hozta meg a békét. Végül az ellenségeskedés oly mérvűvé vált, hogy az első település ura maga mellé vett néhány harcost, akikkel a levegőbe emelkedett egy hatalmas csillogó jármű fedélzetén. Amikor csupán néhány mérföldnyire voltak ellenségeik lakóhelyétől, elindítottak a járműből egy nagy, csillogó „lándzsát”, amely „fény sugaron haladt tovább”.

A lándzsa becsapódott a célba vett városba, felrobbant, és óriási tűzgömb keletkezett, ami az „égig ért”: Mindenki, aki a városban volt, a legborzalmasabb módon megégett, még azok is megperzselődtek, akik a közelben tartózkodtak. Akik látták a lándzsát és a tűzgömböt, mindörökre megvakultak. Azok pedig, akik később bementek az elpusztult városba, mind megbetegedtek és meghaltak. Beteg lett ennek a településnek még a földje is, vize pedig fertőzötté vált. Az emberek később már nem mertek a közelébe menni, így a város lassanként elporladt, és elfelejtették. Amikor az első település ura látta, hogy mit tett, visszahúzódott a palotájába, és senkit sem akart többé maga elé bocsátani. Később összegyűjtötte megmaradt harcosait, feleségeikkel és gyermekeikkel együtt beültek „szekereikbe”, amelyek egymás után felrepültek az égbe, és soha többé nem tértek vissza.

Feltételezhetően mindenki számára egyértelmű, hogy a „nagy lándzsa” nem volt más, mint egy rakéta, mögötte a tűzcsozával. A pusztítás körülményei pedig arra utalnak, hogy a robbanófej atomtöltettel volt ellátva. Ma már a tudósok sem tekintik ezeket a történeteket mesének, mert kézzelfogható bizonyítékok állnak a rendelkezésükre, hogy az ókori városokat is érte atombomba-támadás. Amikor a régészek feltárták az óindiai Mohandzso Daro-t, meglepve tapasztalták, hogy a kőfalak megolvadtak, összefolytak, a homok pedig megüvegesedett. Mindenfelé csontvázak hevertek, egyesek védekezően maguk elé emelt kézzel, mintha valami iszonyatos erejű fényforrás ellen védték volna a szemüket. Atombomba-robbanásra utal az a megállapítás is, hogy a helyszínen talált csontvázak radioaktív kisugárzása még most is hatvanszor felülmúlja a háttérsugárzás szintjét. A legmegdöbbentőbb azonban az, hogy a romok között is a normális szintnél hússzor nagyobb radioaktivitást mértek.

Indiában nemrég felfedeztek egy másik várost is, amelyet 34 ezer évvel ezelőtt atombomba-támadás ért. Ez Dvárka, India hét szent városának egyike, melyet az őskronika szerint egy ellenséges király pusztított el úgy, hogy egy repülő fémvárosról ráhajított egy minden életet kiirtó tűzgömb.

böt. Dvárka ura, Krisna azonnal a helyszínre sietett, majd a pusztulást látva felszállt repülő járművére. Üldözőbe vette városa elpusztítóját, Salva királyt, és egy légi összecsapásban megölte. Krisna hamarosan maga is távozott a Földről, pár nemzedékkel később pedig azt, ami a városból megmaradt, elnyelte a tenger. (Valószínűleg egy földrengés következtében tengerszint alá süllyedt.) Ezután következett az özönvíz, ami a korábbi civilizációk nyomát is eltörölte. Csak a legendák maradtak fenn, amelyek viszont pontosan leírják, hogy mi történt Ó-Indiában több tízezer évvel ezelőtt. (Az is lehet, hogy Dvarkát az özönvíz utáni 150 méteres tengerszint-emelkedés tüntette el sok kis szigettel és tengerparti földsávval együtt.)

Az özönvíz előtti népek együtt éltek a földönkívüliekkel. Mivel jóval fejlettebbek voltak náluk, istenként tiszteltük őket. De nem voltak istenek, ilyet soha sem állítottak magukról. Elmondásuk szerint Isten csak egy van, Brahma, a Mindenható. A szomszédos csillagrendszerek bolygóiról hozzánk látogató fajok több millió évvel előttünk jártak a fejlődésben, és azért jöttek hozzánk, hogy kiemeljenek bennünket az állatvilágból, és elősegítsék civilizációs fejlődésünket. Krisna is egy ilyen civilizáció küldötte volt, ahogy később Jézus. Mindketten birtokolták azokat a parapszichológiai képességeket, melyek alkalmazását nálunk csodának tekintették. A bennünket látogató és évezredek óta nálunk élő idegen fajok közül legjelentősebbek a dévák és az aszurák voltak. Az aszurák királya, Salva gyűlölte Krisnát, ezért úgy döntött, hogy elpusztítja a Krisna által alapított szent várost, Dvarkát, lakóival együtt. Ehhez az aszurák főmérnöke, Maya készített Salva királynak egy igen fejlett úrjárművet, amely egy monstrum űrrepülőgép és egy gigászi űrváros tulajdonságait egyesítette.

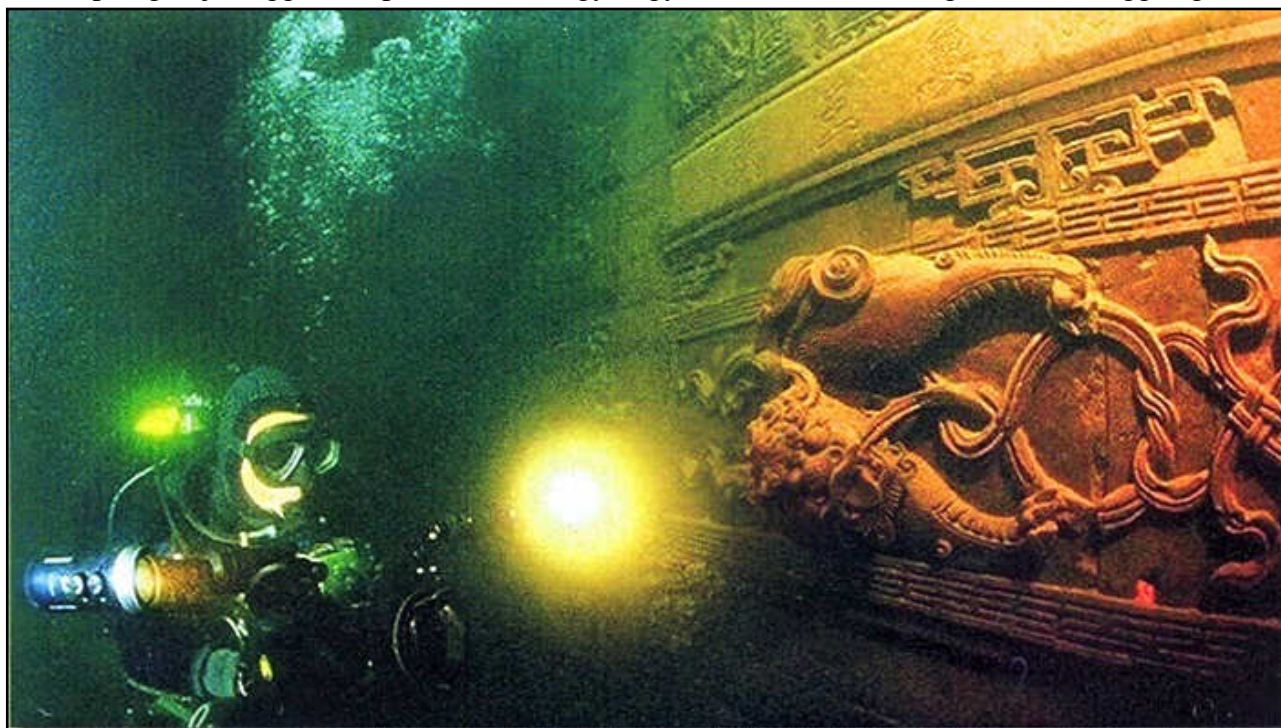
Ez a jármű a világegyetem bármely pontjára képes volt azonnal eljutni úgy, hogy az „utazás nem telt időbe”. (Minden bizonnyal dematerializáló berendezéssel rendelkezett, ami lebontotta az anyagot, és a továbbiakban étertestben repültek tovább, a fénysebességnél 12 nagyságrenddel nagyobb sebességgel.) Ez a ki-be kapcsolható üzemmód rendkívül megnehezítette a földi katonák dolgát, mert mint az ókori eposz, a Shrimad Bhagavatam leírta: „Az a vimána (repülő jármű), melyet Salva használt roppant titokzatos volt. Olyan különleges, hogy néha úgy tűnt; több ilyen is látható az égen, néha pedig egy sem volt észlelhető. A vimána néha látható volt, néha láthatatlan, és ezzel állandó fejtörést okozott a Jadu törzs harcosainak. Néha a földön állt, néha az égen szállt, néha egy hegycsúcson pihent, máskor a vízen lebegett. A csodálatos hajó úgy repült az égen, mint egy forgó tűzlabda s egy pillanatra sem állt meg. Ragyogott, mint ezer Nap az égen.” (Ezt a jelenséget valószínűleg a rendkívüli sebességgel történő ide-oda cikázása váltotta ki.)

Salva király először a gyalogságot vetette be a város ellen azzal a paranccsal, hogy fogják el a városvezetőket. Légi támogatást is nyújtott a harcosainak. Vimánája fedélzetéről villámokkal, tűzkigyókkal, mágikus erejű szélviharokkal bombázta Dvarkát, elpusztítva annak kikötőjét, gyönyörű kertjeit. A városvédők azonban hősieken ellenálltak. Ekkor Salva úgy döntött, hogy végzetes csapást mér Dvarkára. Visszarendelte harcosait, majd ledobott a városra egy „gigászi erejű csillagot, amely úgy ragyogott, mint ezer Nap az égen.” Amint a bomba földet ért, síri csend és sötétség leperte el a várost. A lakosság nagy része porrá égett, az életben maradtak is szörnyű sebeket szenvedtek. Amikor a városától távollévő Krisna ezt megtudta, azonnal a helyszínre sietett. Életre-halálra menő párbajra hívta ki Salvát, bosszúból a városlakók elpusztításáért. Az aszura király elfogadta a kihívást, és borzalmas légi csata kezdődött köztük, melyről a Mahabharata és a Shrimad Bhagavatam is részletes leírást közöl.

A történetet maga Krisna meséli el: „Salva Saubha-vimánája felszállt az égre, rakétákat és nyilakat, dárdákat, csatabárdokat, gerelyeket hajított rám, lángot szórt, megállás nélkül. Az ég olyan lett, mintha száz Nap, száz Hold és százmillió csillag ragyogna rajta. Nem lehetett tudni, nappal van-e vagy éjszaka, és az iránytű sem működött. Ám én kivédtem mindet. Amint felém repültek azonnal ellencsapást mértem rájuk, és hátrítottam őket abban a pillanatban, ahogy keresztülszánguldottak az égen. Fedélzeti fegyvereimmel két-három darabra vágtam őket. Mindez iszonyatos zajjal, dörejssel járt, csak úgy mennydörgött az ég.” Mai szemmel nézve ez egy valóságos űrháború volt. Hasonlatos ahhoz, ami Star Wars filmben látható. Salva bevetette járműve dematerializálódó képességét is, amivel képes volt hol itt, hol ott felbukkanni. Krisnát azonban ezekkel a trükkökkel nem lehetett megtéveszteni, mivel ismerte ezeket a technikákat. Mindet kivédte és végül egy hatalmas erejű lövedékkel megsemmisítette ellensége vimánáját. Maya remekműve a robbanástól apró darabokra

tört, és az óceánba zuhant. Salva ekkor már menekülőre fogta. Egy kisebb járművön megpróbált kereket oldani a szétlőtt úrváros roncsai közül. Krisna azonban kilőtt egy „napkereket”, amellyel szabályosan lefejezte Salvát.

A tudósok Trójához hasonlóan Dvarkáról is azt hitték, hogy a képzelet szüleménye. Az 1990-es években azonban Bombay és Karachi közti tengerpartnál a vízfelszín alatt városmaradványok kerültek elő. A leletek között voltak szokásos tárgyak: edénytöredékek, ékszerek, kőeszközök, valamint számtalan emberi csontmaradvány. Ám Indiai-óceán ennél meghökkentőbb dolgokat is rejtgetett. Amikor búvárrégészek víz alatti kamerával, fémdetektorral és magnetométerrel kutatták át a partvonalat, megtalálták az egykori város óriási megalitikus falait. A díszesen faragott kövekre már nem lehetett ráfogni, hogy a természet alkotásai. Be kellett látniuk, hogy a legendás Dvarkában járnak. A romok közt talált leletek közt az egyik legfurcsábbak a szilícium és magnézium tartalmú vasból készült szögek. Ezek készítési technológiája még számunkra is ismeretlen, kőkorszaki körülmények között pedig teljességgel elképzelhetetlen. Ugyanígy értetlenül álltak a régészek az üveggé égett kő-

falmaradványok előtt is. Pedig ezek nagy számban kerültek elő. A víz alatti romok jelentős részén kőzetüvegesedést mutattak ki. Ez a jelenség csak extrém magas hőmérsékleten mehet végbe. Ráadásul a városmaradványok között erőteljes radioaktivitást mértek. Erre csak egy magyarázat van, a legendák igazat szólnak. Ezt a várost valóban atombomba-támadás érte⁵⁸.

A Mahábháratában is szó esik atomfegyverek bevetéséről: „Amikor a csata még mindig nem akart véget érni, Ráma haragjában Brahma fegyveréhez nyúlt, mely égi tűzzel volt töltve.” Az 5. fejezetben, melyben isteni fegyvereket sorolnak fel, szó esik egy különleges, szárnyaló fényfegyverről, ami kerek íven gyorsulva (valószínűleg elliptikus pályán haladva) úgy csapott le, mint a villám. Minden harcost megölt, aki fémet viselt a testén. Ha a harcosok időben értesültek a fegyver bevetéséről, letéptek magukról mindenféle fémet, beugrottak a folyóba, megmosták magukat és mindent, amit csak megérintettek. E fegyver hatására a harcosok haja kihullt, körmeik leváltak, minden élő elsápadt, mert „Isten halálos lehelete” érte. Soha azelőtt nem létezett hasonlóan szörnyűséges fegyver, soha azelőtt nem is hallottak róla.

A sugárfegyver sem volt ismeretlen ebben a korban. A Drona Parva 77. szakasza így írja le a Föld körül keringő égi városok megsemmisülését: „Amikor a három város a mennybolton találkozott, Mahadeva isten átfúrta őket szörnyű sugarával a háromszoros támadóövezetből. A dánavák nem tudtak ellenállni ennek a sugárzásnak, amelyet Yuga-tűz hatott át.” A Földön azonban nem al-

⁵⁸ Forrás: Hihetetlen magazin, 2016. október (106-108. oldalak)

kalmaztak sugárfegyvereket. Pedig az istenek egymás közötti harca nem korlátozódott a világűrre. A földi csaták egyikében felvetődött ugyan, hogy bevetik Brahmának, a Mindenség urának harci korongját, de az istenek végül elvetették ezt a javaslatot. Az ok, hogy a veszélyes fegyverből kiszabaduló koncentrált energiarészecskék nem csak az ellenséget pusztítják el, hanem hosszan tartó aszály keletkezne az országban. A levegőbe kerülő szubatomi energiarészecskék következtében 7 éven át nem esne az eső, nem teremne se gabona, se zöldség, se gyümölcs; ami az emberek éhenhalását eredményezné. Ebből is látható, hogy ezek a történetek nem kitalációk, mert honnan tudták volna az ókori emberek, hogy a sugárfegyverek, az időbombák hatást gyakorolnak a klímára. Ezt még mi sem tudjuk, csak sejtjük.

Tovább tallózva az ősi emlékek között, az eszkimók is megőrizték legendáikban, hogy őket óriási „fémmadarak” költöztették jelenlegi lakóhelyükre. Egy darabig friss gyümölccsel és zöldséggel is ellátták őket, de aztán eltűntek mindörökre. Árulkodó nyomok egész tárháza található a Gilgames-eposzban. Ezek egyike, hogy Enkidu tagjai „ólomsúlyúvá váltak, amikor az istenek járművükkel elragadták őt.” Az egész világirodalomban, sőt a meseirodalomban sem találunk egyetlen utalást sem a gyorsulás következtében fellépő nehézségi erőre vonatkozóan. Ennek oka, hogy ilyen irányú tapasztalatokra csak ezen a módon lehet szert tenni. Az ókorban nem létezett olyan jármű, amellyel a legcsekélyebb mértékben észlelhetnék volna a nehézségi erő sebességarányos növekedését.

A Föld körül keringő űrbázisok sem lehettek túl magasan. Erre az eposzban található élménybeszámolók alapján következtethetünk. Amikor a földönkívüliek járművük fedélzetére vették Etanát, ekképpen számolt be sajátos utazásáról: Kétórányi repülés után az engem elragadó „sas” így szólt hozzám: Nézz le barátom, milyen most a Föld, nézz le a tengerre a heglánc felől. – A Föld olyan, mint egy hegy, a tenger pedig mint a folyó vize – válaszoltam. Újabb két órás repülés után ismét így szólt a sas: Nézz le barátom, most milyen a Föld? – A Föld olyan, mint egy berek. Háromszor kétórányi repülés után megint szólt a sas: Nézz le barátom a Földre, most mi van vele? – A tenger olyan, mint egy tócsa. Az utazók tulajdonképpen a halhatatlanság varázsos fűvét keresték. Anu isten „egébe” felérve azonban nem találták, ezért még feljebb kellett szállniuk, Istár istennő „egébe”. Újabb két órás repülés után a sas ismét felszólított: Nézz ki barátom, milyen most a Föld. – A Föld most olyan, mint a Hold korongja. Újabb kétórányi utazás után a Föld már csak olyan volt, mint a kása, a tenger pedig nem nagyobb egy kenyereskosárnál. Végül a Föld és a tenger teljesen eltűnt a szemem elől. – Ha ez az egész kitaláció, akkor a meseíró honnan tudta, hogy a Föld nagy távolságból olyan, mint a Hold korongja?

Az eposzban szó esik egy „ajtóról”, ami úgy beszél, mint egy ember. Nem nehéz rájönni, hogy itt egy hangfálnak álcázott hangszóróról van szó. Ezek a járművek valószínűleg folyékony nukleáris üzemanyaggal működtek (ilyennel már mi is rendelkezünk), mert egyszer Enkidu túl közel ment a rakétákból kiáramló lángnyelvekhez, és nem sokkal ezután egy rejtélyes (sugárfertőzésre utaló) betegségben meghalt. Gilgames így kesergett halála miatt: „*Vajon nem valamely égi állat mérgező lehetének esett áldozatul?*”

Jézus életével kapcsolatban is fennmaradtak olyan részletek, amelyeket a Biblia nem említ, de szájról szájra járva évszázadokon át fennmaradtak. Egy Koszovóban található görögkeleti kolostor 1350-ben készült freskóin Jézus nem felhőn emelkedik az égbe, hanem egy tojás alakú kapszulában. A Moszkva melletti Zagorszkban őrzött szentképen nem csak a tojás alakú űrhajó látható, hanem a belseje is. Egyértelműen kivehető rajta, hogy Jézus bal kezével egy fogantyút húz meg a szerkezet falán, miközben jobbáival egy embert segít be maga mellé. Vajon mi ihlette az egykori festőt, hogy ilyen repülő szerkezetet ábrázoljon. A középkorban egyetlen jármű a parasztszekér volt, illetve a gazdagok számára a hintó. Fogantyúval és egyéb irányító szervekkel ellátott járművek csak a gőzgépek feltalálása óta, mintegy 200 éve léteznek a világunkban. „Tojás alakú”, átlátszó kristályból gyártott űrhajóval pedig ma sem rendelkezünk. Nem is szólva a legkülönbözőbb alakú fémből ké-

szült UFO-król. Franciaországban más módon örökítették meg ezeket a saját korukba nem illő járműveket. A 1680-ban vert dukátokon egy technikai részletekben gazdag repülő korong látható.

Az ezotéria műszaki alapjai

Az ezoterikus kutatások megindításának legnagyobb akadály, hogy tudományos körökben még mindig nem hajlandók elismerni az éter létezését, ha pedig nincs éter, akkor nem léteznek szubatomi energiarészecskék sem. Annak érdekében, hogy jobban megértsük ennek okát, röviden tekintsük át az éter történetét. Az univerzum mozgatóerőinek működési mechanizmusát először a távolhatás elméletével próbálták magyarázni, amit Newton dolgozott ki. Ennek lényege, hogy a vákuumban az összes kölcsönhatás pontról pontra korpuszukulaként, azaz kis láthatatlan részecskéként terjed. De mi van akkor, ha a két test távol van egymástól, és az egyik test hirtelen megváltoztatja a mozgását? Mi történik az úton levő részecskékkal? Erre a kérdésre a távolhatás elmélete nem tudott ésszerű magyarázatot adni.

Ekkor találta ki Newton az étert, azt a különleges közeget, ami kitölti a testek közötti teret, és deformációjával közvetíti a hatást. Az éter deformációja egyik pontról a másikra adódik át, így az

áramlás már nem függ az őt keltő erőtől. Az éter feltételezésen alapuló közelhatás diadala azonban nem tartott sokáig. 1887-ben Michelson és Morley végrehajtottak egy kísérletet, és hibás értelmezés alapján arra a következtetésre jutottak, hogy nincs éter.⁵⁹ Tévedésük csak jóval később derült ki, ezért eredményüket Einstein is elfogadta, és ennek alapján alkotta meg 1905-ben a relativitáselméletet. Ezt követően már nem volt szükség az éterre, így a XX. század fizikusai bevezették a vákuum fogalmát. A vákuum eredeti jelentése: űr, de az atomi részecskék gyorsítására alkalmas berendezések létrehozása után nyilvánvalóvá vált, hogy ebben az ürességben, a nukleonok ütközésekor tömegével keletkeznek különféle szubatomi részecskék. A fizikusok most ott tartanak, hogy a „vákuum roppant összetett és érdekes közeg”, nevezhetnék éppen éternek is, ha nem kellene tartani azoktól az ellentmondások-

⁵⁹ Az 1887-ben elvégzett kísérlethez a Michelson által kifejlesztett interferométert használták. A kísérlet célja az volt, hogy megmérjék a Földnek az éterhez, illetve az abszolút térhez viszonyított sebességét. A kutatók az interferométer egyik karját a Föld sebességvektorával párhuzamosra állították, míg a másik merőleges volt rá. A karok forgatásával megpróbálták kimérni a Földnek az éterhez viszonyított sebességét. A kísérlet eredménye negatív lett, mert a keresett sebesség mindig nullával volt egyenlő. Ennek oka, hogy az éter nem anyag. Az elektronnál 12 nagyságrenddel kisebb éteri részecskék úgy száguldanak át az anyagon, mintha ott sem lenne. Michelson és Morley akkor tudták volna kimutatni az éter létezését, ha nem állandó, hanem változó sebesség mellett mérték volna. Ekkor ugyanis fellép a közegellenállás, mely jól mérhető. A Föld forgási sebessége azonban állandó, ezért a felszínén nem lép fel közegellenállás.

tól, amelyek a XIX. században ehhez a szóhoz tapadtak.

A helyzetet tovább bonyolították az ezoterikus kutatások vezető szakemberei, akik úgy próbálták a hitelüket növelni, hogy igazodtak a fizika hivatalos téziseihez. Így született a vákuumenergia, és a nullponti energia fogalma. Ők már nem tagadják az éter létezését, de a hivatalos elismertetés esélyének növelése érdekében elkeresztelték vákuumenergiának. Az általuk alkalmazott definíció szerint a földönkívüliek által kozmikus háttérsugárzásnak nevezett ősenergia azért nevezhető vákuumenergiának, mert légritkított térben, így az űrben is jelen van. Még inkább korlátozó a másik alternatív fogalom, a nullponti energia meghatározása. Ezt az elnevezést azért kapta az ősenergia, mivel abszolút nulla fokon is megmarad. Legújabb elméletük a szimmetria-eltolódás. E szerint a szabadenergia az elektromos erővonalak szimmetriájának megzavarása, a mágneses mező torzulása következtében keletkezik. Szerintük az „indukált erő megjelenése” a szimmetriaváltozás eredménye. Ennek bizonyítása céljából integrál- és differenciálegyenletekkel telezsúfolt tanulmányok százait jelentetik meg. Azt azonban elismerik, hogy elméleti fejtegetéseiket egyetlen mérési eredménnyel sem tudják alátámasztani. Annyira belebonyolódtak a nyakatekert elméleteikbe, hogy már maguk sem értik, miről van szó. Baj van a szabadenergia kifejezéssel is. A szabadenergia az angol free energy kifejezésből ered, melynek helyes fordítása ingyen energia. Nálunk azonban szó szerint fordították le, így lett belőle szabadenergia.

Napjainkra mind nyilvánvalóbb lett, hogy a Janus-arcú politika nem hozta meg a kívánt eredményt. A hivatalos tudomány képviselői az igazodás ellenére sem fogadták be az ezoterikus eszméket, ugyanakkor a széles néptömegek is elfordultak a misztikus tanok újkori magyarázatától. Ez utóbbi oka: az új fogalmak által keltett zűrzavar. Amíg régen ősenergiáról vagy maximum orgonenergiáról beszéltek a szerzők, ma vákuumból kinyerhető energiával, nullponti energiával és egyéb félrevezető kifejezésekkel, homályos utalásokkal van tele a szakirodalom. Azt azonban már mindenki tudja, hogy a vákuumból vagyis a semmiből semmi sem nyerhető ki, így ezek a nyakatekert, valóságnak meg nem felelő fogalmak zavart keltenek az olvasókban. Célszerű lenne tehát újra nevének nevezni ezt a közeget, és rehabilitálni a sokáig tagadott étert, mert e nélkül sem a hivatalos tudomány, sem az ezotéria nem tud előrelépni.

Mellesleg Einstein is érezte, hogy a Michelson-Morley féle kísérlettel valami nincs rendben, ezért 1925-ben egy konferencián már arról beszélt, hogy „az étert egyszer majd vissza kell csempészni a fizikába”. Rupert Sheldrake 1981-ben megpróbálta ezt megtenni, de nem járt sikerrel. Visszahozta a platóni ideákat is, melyek már az ókorban is anyag nélküli formulák voltak, de a materiális tudomány korifeusai⁶⁰ továbbra sem hajlandóak elfogadni azokat a nézeteket, amelyekről már „sikerrel megszabadultak”. Hiába támasztják alá a korábbi nézeteket korrekt tudományos mérések, az akadémikus urak nem foglalkoznak „tudománytalan gondolatokkal”. (A hivatalos tudomány nagyon haragszik Sheldrake-re. Dr. Rupert Sheldrake ugyanis Cambridge-ben és a Harvard-on tanult, majd tanított is ezeken az egyetemeken, így nem lehet őt sarlatánnak nevezni. Ha ezt tennék, önmagukat minősítenék, mert a tudomány és az üzleti élet színe-java ezekben az intézményekben szerezte a diplomáját. Ezért az ő esetében is azt a korábban jól bevált taktikát alkalmazzák, hogy eredményeiről, munkásságáról nem vesznek tudomást. Írásait a tudományos folyóiratok visszautasítják, nem engedik a széles nyilvánosság elé tárni.)

Valamivel kisebb zűrzavar tapasztalható a gravitáció fogalmának meghatározása terén. Ennek oka, hogy a magyarázatok és a szakkifejezések száma is kevesebb. A gravitációs vonzást köztudottan Newton fedezte fel, de a tömegvonzás működési mechanizmusára vonatkozó korpuszkuális elmélete nem vált be. A távolhatás elméletének bukása után dolgozta ki Newton a közelhatás elméletét, amely egy anyagtalan közeg, az éter deformációközvetítő hatásán alapul. Newton szerint a gravitációs hatás időtartam nélküli, tehát végtelen sebességgel terjed. Ugyanis ha megváltozik a tömegek eloszlása, a gravitációs tér erősségének is azonnal meg kell változnia a tömegeloszlástól bármilyen távoli pontban. Ez az állítás viszont ellentétben állt a speciális relativitáselmélettel, mert e szerint semmilyen hatás nem terjedhet a fény vákuumbeli sebességénél gyorsabban. Ez valóban így is van, de az éter nem egy finom anyag, hanem energia, és az energia világában más fizikai törvények

⁶⁰ kimagasló, vezető személyiségei

uralkodnak, mint az anyagi világban. Az éter szubatomi energiaprészecskék rendkívül sűrű halmaza, melynek terjedési sebessége valóban csaknem végtelen. Newton közelhatás elméletének alapján vezette be Fresnel a világéter fogalmát a XIX. század elején. Ő még az étert anyagnak vélte. Meghatározása szerint az éter a világmindenséget betöltő finom anyag, és ennek rezgési állapota terjed tova az elektromágneses hullámban.

200 évvel ezelőtt De Saga francia fizikus feltételezte, hogy a gravitációs vonzás tulajdonképpen árnyékhatás. Az egyes égitestek a saját anyagukkal leárnýékolják a világűr sűrűn kavargó részecskeáradatát. A bombázó részecskék következtében a szomszédos testek egymásnak nyomódnak. Ez az elmélet azon bukott meg, hogy ez a nyomóerő nem volt arányos a testek tömegével. Így maradt az éterelmélet, amit viszont korunk fizikusai nem fogadnak el. Mivel képtelenek elhinni, hogy a fénysebességnél nagyobb sebesség is létezik az univerzumban, sutba dobták a korábbi, helyes úton tapogatózó elméleteket, és Einstein relativitáselméletét tekintették helyesnek. Pedig Newton nem a saját elgondolásait adta közre. Mint utóbb kiderült a közelhatás elméletét szanszkrit eredetű ősi iratokban leírtakra alapozta, a Földön kívüli civilizációk által évezredekkel ezelőtt átadott tudást modernizálta. Ezek után hivatalosan ma sem tudjuk, hogy mi idézi elő a gravitáció jelenségét. A Mindenség Elmélet alapjául szolgáló szuperhúr elmélet megpróbálja ugyan megmagyarázni a gravitáció működési mechanizmusát is, de ez a teória olyan bonyolult és nyakatekert, hogy a megalkotóik sem igazán hisznek benne.

Hasonló fogalomzavar uralkodik a természetgyógyászatban. Még a több évtizedes szakmai gyakorlattal rendelkező természetgyógyászok is „elektromágneses kisugárzással” magyarázzák a testünk körüli aurát, a homeopátiás gyógyszerek hatását, és a bioenergián alapuló gyógymódok működési mechanizmusát. A testünk által felvett, illetve kisugárzott bioenergiának azonban semmi köze az elektromossághoz. Ez az energia tisztán mágneses. A villamosiparban jelenleg alkalmazott elektromágneses energia elektromos összetevője is csak zavaró. A jelenléte kifejezetten ártalmas. Nélküle tápáram nélkül is működnének a villanymotorok, nagyságrenddel gyorsabb és nagyobb hatásfokú lenne a hírközlés. A világítás és a fűtés sem kerülne pénzbe. Ráadásul nem veszélyeztetné a szervezetünket az elektroszmog. Az elektromágnesességet tehát felejtsük el, vagy legalább ott ne emlegetjük, ahol szerencsére nem lép fel.

Technikai újdonságok

A szubatomi energiakisugárzás érzékelésen alapuló gyógyászati készülékek fejlesztése töretlenül halad tovább. Ennek a tevékenységnek legújabb eredménye a pulzáló szignál terápia (PST) kidolgozása. Alkalmazási területe a mozgásszervi kopásos megbetegedések gyógyítása. Ennek az új biofizikai eljárásnak a hatására regenerálódnak a megújuló-képességüket elvesztett porcok és kötőszövetek. Korábban az artrózis, a reuma és a sportsérülések következtében fellépő fájdalmakat és mozgáskorlátozottságot gyógyszerekkel vagy fizioterápiával, illetve sebészi beavatkozással kezelték. Az 1996-ban rendszerbe állított PST-t dr. Richard Markoll orvos és biofizikus fejlesztette ki. Nagy előnye ennek az eljárásnak, hogy fájdalommentes, nem igényel a szervezetbe való beavatkozást, és mellékhatásai sincsenek. Az egyesült államokbeli Yale Egyetemmel közösen folytatott vizsgálatok azt mutatták, hogy az ily módon kezelt betegek 75%-ának az állapota jelentősen javult, panaszai csökkentek vagy elmúltak. Ezt az eredményt megerősítette az Európában eddig kezelt 40 ezer páciensről készült felmérés is.

A PST hatása a test saját regenerációs folyamatainak speciális frekvenciájú pulzáló jelekkel történő aktivizálásán alapul. Hatásmechanizmusának lényege, hogy a PST az általa kibocsátott szubatomi energiaimpulzusok közreműködésével képes a porc anyagcseréjének befolyásolására. Az eljárás alapvetően különbözik minden eddigi mágnessterápiás módszertől. Nehezen gyógyuló csonttöréseknél már 20 éve alkalmaznak permanens mágneseket. Ezek nem impulzusszerű, hanem állandó mágnesárammal sugározzák be a beteg testrészt, és a gyógyulás annak tudható be, hogy a csontszövetek bioenergia-felvétele megnövekszik, ami gyorsítja az összeforradást. A PST azonban nem a csontokra, hanem a lágyrészekre és a kötőszövetekre gyakorol hatást oly módon, hogy a gyógyítandó testrész szubatomi energiakibocsátását lemásolja, és felerősítve visszasugározza. Ez a sajátos frek-

venciaspektrumú mágneses tér regenerálódási folyamatot indít el a porcokban és kötőszövetekben. A mágneses sugarak felerősítésére azért van szükség, mert a sérült, beteg testrész körül legyengül az aura is, és nem tudja természetes úton megújítani a megrongálódott szöveteket. A PST fő egységét képező légmagos tekercs azonban képes arra, hogy egy szabadalmaztatott impulzussorozat által vezérelve megnövelje az aura energiasugárzását, amely újra aktiválja az érintett ízület öngyógyító erejét.

A terápia 9, egyenként 1 óra időtartamú kezelésből áll. A fájdalom már a beavatkozás kezdetén gyorsan és tartósan csökken, de végleges gyógyulás csak a kezelés után 4-6 héttel következik be. A készülék kizárólag szakorvosi felügyelet mellett használható. Az eddigi tapasztalatok alapján ez az eljárás a következő betegségek esetén bizonyult hatékonynak: degeneratív betegségek (pl. térd- és csípőartrózis), gerincpanaszok (porckorongsérv, porckorong-kiboltosodás, lumbágó, isiász). Ezen túlmenően jól alkalmazható heveny vagy idült ín- és ínhüvelygyulladás, ízületi porc- és szalagsérülések (pl. sportbalesetek), törések utáni állapot, gyulladásos ízületi betegségek (pl. reumatoid arthritis SLE, SPA), deformitási hibák (pl. gerincferdülések, bűtykök) esetén is. Sokszor eredményesen használták olyan bajoknál, ahol más kezelések hatástalanok voltak. A módszert gyermekek-nél nem ajánlják. Európában eddig 200 PST-kezelőközpontot nyitottak meg. Németországban már 152 orvos gyógyít ezzel a terápiával. Magyarországon a készülék forgalmazási jogát az AEG Hungária Kft. kapta meg. Ők végzik az orvosok és asszisztensek oktatását, és az országos kezelői hálózat kiépítését is. Bővebb információ az alábbi címen, illetve telefonszámon szerezhető be: AEG Hungária Kft. dr. Pál Mónika, 1125. Budapest, Zalatnai u. 2, Tel: 212 0829.

Bár nem tartozik kifejezetten a természetgyógyászathoz, de jelentőségére való tekintettel célszerű felhívni a figyelmet egy magyar találmányra, a Bálinger-féle látásjavító szemüvegre is. Ma már egyáltalán nem törvényszerű, hogy a romló látásunk egyre erősebb szemüveget eredményezzen. A sokak által ismert látásjavító tréning, a naponta végzendő szemtornák nem mindenkinek hozzák meg a kívánt eredményt, és meglehetősen időigényesek. Egyszerűbb megoldás a látásjavító szemüveg használata. A szemorvosok már régóta alkalmaznak ilyen eszközöket, de a lencse nélküli szemüveg ezeknél is hatásosabb. A Bálinger-féle lencse nélküli szemüveg többféle kivitelben készül, attól függően, hogy szemtengelyferdülést, vagy tompa látást kívánunk vele korrigálni. Ennek az újfajta eszköznek a működési mechanizmusa azon alapul, hogy a kis furatokon keresztül kiszűrődő fény a szem egészséges részére irányul. Ennek hatására a szemizmok a fény felé fordítják a pupillát. A szemtréner rendszeres használata megerősíti, és helyes irányba készíti a szemizmokat. A lyukacsos szemüveg azáltal is elősegíti a látás javulását, hogy serkenti a szemmozgást. Mivel a teljes kép látásához a szemet lyukról lyukra ugrásokra serkenti, intenzív véráram indul meg a szemmozgató izmokban. Ez az izmok erősödését, regenerálódását eredményezi. Ennek tudható be, hogy ennek a szemüvegnek a viselése során a rövid- és távollátás is egyaránt gyógyul. A javulás több dioptriát is elérhet.

A közel- és távollátás korrigálására az úgynevezett Raster vagy más néven Veda Vision, illetve rácsszemüveg szolgál. Ez az eszköz a természetgyógyászat és a hagyományos keleti látásjavító módszerek ötvözésével jött létre. Ráadásul igen tetszetős (úgy néz ki, mint egy napszemüveg) így bárhol, bármikor hordható. Alapvető jellemzője a többszörös blende hatás, melynek következtében a szemüveget viselő egyén a látásélességet jobbnak érzékeli. Tisztábban lát, és a szeme is pihentebbé válik. A szemüveg hosszú távú hordása sem rontja a közérzetet, sőt lazítja az egész napos munkában kifáradt szemizmokat, javítja a vérkeringést, és az agy látásfeldolgozó képességét. Hatása kettős: a rövidlátók távolra, a távollátók pedig közelre látnak jobban. A szem rövid idő alatt megszokja, és könnyen alkalmazkodik az új látási feltételekhez. Viselője a szemüveg felhelyezésekor azonnal élesebben lát. A szemromlás mértékének nincs jelentősége, ezáltal a Veda Vision szemüveget nem kell a használója látásához igazítani. Így ezt az eszközt akár többen is használhatják a családban, illetve látásunk korrigálása után továbbadhatjuk ismerőseinknek. A kívánt hatás eléréséhez hat héten át, naponta legalább fél óráig kell hordani. A távollátóknak az olvasást, a közellátóknak távoli tárgyak szemlélését kell gyakorolniuk. Káros mellékhatása nincs. Az eszköz hatásfokát növeli, ha minden reggel friss, tiszta vízzel átöblítjük a szemünket. Használata az egészséges szeműek számára is ajánlott, mivel a szórt fény pihenteti a szemet, és késlelteti az öregkori látásproblémák kialakulását. Különösen azok számára hasz-

nos, akik egész nap a számítógép monitora előtt ülnek, illetve olyan munkát végeznek, amely a szemüket „csőlátásra” kényszeríti (pl. írás, olvasás, kézimunkázás, tévézés.)

A Bálinger-féle Veda Vision szemüveg többek között az Elixír magazin szerkesztőségében kapható, illetve postai úton is megrendelhető. (A címet lásd a III. fejezetben.) Aki 15 napon belül nem tapasztal javulást a látásában, a teljes vételárat visszakapja. Ha más helyen vásároljuk meg ezt a találmányt legyünk óvatosak, mert mint minden világhírű terméket, ezt is hamisítják. Ennélfogva sok a silány utánzat. Nyugat-Európában már tízezrek használják ezt az eszközt sikerrel. Befejezésül még annyit meg kell jegyezni, hogy mint a legtöbb világraszóló találmányunk, ez sem valósulhatott meg nálunk. Évtizedeken át nem akadt senki, aki hajlandó lett volna ennek a szemüvegnek a gyártására pénzt áldozni. Több mint 20 év viaskodás után a feltaláló végül kivitte a találmányát Nyugatra, ahol most a diadalútját járja. Mi a Bioptron-lámpához és más magyar találmányokhoz hasonlóan onnan vásároljuk vissza, drága pénzen. De kár erre szót vesztegetni, mert ez a jelenség nálunk lassan megszokottá válik, már senkit sem zavar.

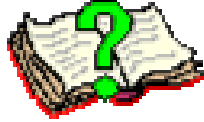
Az égitestek rendkívül összetett hatást gyakorolnak a szervezetünkre. Közülük is legintenzívebb a Hold hatása. Kísérő bolygónk Földünkre gyakorolt befolyásáról már kaphattunk némi ízelítőt az „Ezoterikus körkép”-ben. Most egy olyan hatásáról lesz szó, ami kevésbé közismert. Ez nem más, mint a Hold természetes születésszabályozása, ami az „Asztrológiai gyermektervezés”-nek nevezett módszer alapjává vált. Az eljárás kidolgozója egy magyar származású szlovák orvos, dr. Eugen Jonas. Dr. Jonas eredeti célja az volt, hogy a termékeny napok pontos meghatározásával megkímélje a nőket a terhesség-megszakítás testi és lelki fájdalmaitól. Ám hamarosan kiderült, hogy ebben az eljárásban jóval több lehetőség rejlik. A nemzetközi szabadalommal védett Jonas-módszer azon a felismerésen alapul, hogy a nőknek a menstruációs ciklusukon kívül van egy második, attól független termékenységi ciklusuk is, amit a Hold szabályoz. Ez a több évtizedes klinikai gyakorlaton alapuló megfigyelés tulajdonképpen nem új, mivel az ókori Asszíriából származó kőtáblákon már olvasható, hogy „a nő termékenységet a Hold szabályozza”. Ennek az összefüggésnek az újkori felfedezője azonban arra is rájött, hogy a kozmikus sugarak a fogamzás optimális idején kívül a gyermek nemét is befolyásolják. A módszer hazai alkalmazója, dr. Pánszky Gyula szülész-nőgyógyász szerint a nők ritkán esnek teherbe a havi ciklusuk középidéjében, vagyis a tüszőrepedés vélt időpontja körüli napokban. A megtermékenyítés bármikor bekövetkezhet, még a menstruáció alatt is. A Jonas-módszer szerint a nő fogamzásra legalkalmasabb napjait alapvetően a holdfázis határozza meg. Valahányszor a Hold abba a fázisba kerül, amilyenben a nő születésének idején volt, akkor van a legnagyobb esély a megtermékenyülésre. Tehát a legtermékenyebb napok meghatározásához elég a nő születésének napját tudni.

Ennek a módszernek az alkalmazásával azonban arra is lehetőség van, hogy meghatározzuk a születendő gyermek nemét. Ez annak alapján számítható ki, hogy az adott időpontban a Hold az ekliptika körén pozitív vagy negatív szakaszban tartózkodik-e, azaz asztrológiai szempontból az égbolt melyik csillagképében foglal helyet. Ehhez a számításhoz már tudni kell, hogy a leendő anya melyik órában született. Aki percre pontosan tudja a születése idejét, annál azt is ki lehet számolni, hogy az embrió mikor lesz leginkább életerős. Így a nőnek nagy esélye van arra, hogy egészséges gyermeket hoz a világra. A kozmobiológiai számítások megbízhatósága eléri a 98%-ot. Alkalmazói csak a megtermékenyülés létrejöttét nem tudják garantálni, mivel az eredményesség sok külső és belső tényezőtől függ (pl. lelki problémák, betegség, a partner spermáinak életképessége).

A hazai tapasztalatok alapján elmondható, hogy a Jonas-módszer sok esetben csodákra képes. Alkalmazásával fény derült egy 40 felé közeledő hölgy meddőségének titkára is. Az asztrológiai számítások egyértelműen kimutatták, hogy legtermékenyebb napjai egybeesnek a menstruációja idejével. Amikor a pár az orvosi vélemények ellenére ezekre a napokra időzítette az együttlétüket, az eredmény egy szép kislány lett. Sok olyan asszonyon is segített ez a módszer, akik rendszeresen elvetéltek, vagy koraszülött magzatot hoztak a világra. Egy 40-es éveiben levő pedagógusnő három vetélés és négy koraszülés után fordult Pánszky doktorhoz, aki születési idejének pontos ismeretében kiszámította az életerős magzat megfogadásának optimális időpontját. Az asszony ma már egy egészséges kisfiú édesanyja. A módszer széleskörű elterjedésének egyetlen akadály, az ezoterikus ismeretek itthoni fo-

gadtatása. Még maguk az érintettek is szégyellik, hogy nem „tudományos” módszerekkel estek teherbe, és nem szívesen beszélnek róla. Úgy látszik, hogy hosszú időnek el kell telnie ahhoz, míg nálunk is elismerésre találunk az ezotéria univerzális törvényeken alapuló felfedezései. Pánszky doktor rendelőjének címe: 1123. Budapest, Greguss u. 10. II. em. 2. Tel: 356 1578 és (06)-30 9940 797.

Budapest, 1999. március

UTÓIRAT

Az „Ezotéria kiteljesedése” időrendi folytatása a korábbi törzsanyagnak, ezért részletekben való közlése, vagy más országokban történő kiadása esetén az „Ezoterikus körkép” Utóirata szerint kell eljárni. Mivel ebben a műben még részletesebb és átfogóbb képet kaphatunk a pszichotronika minden egyes területéről, fokozottan érvényesek azok a törzsanyagban közölt intelmek, amelyek a laikusoknak szigorúan tiltják, hogy a gyakorlatban foglalkozzanak ezzel a témakörrel. Ez az új tudományág rengeteg bizonytalanságot hordoz magában, ezért még a nagy szakmai felkészültséggel rendelkező mérnökök, fizikusok számára is állandó életveszélyt jelent. Ha a kísérletek nem elkülönített helyen történnek, a környezetünkben őket szintén komoly veszedelemnek tehetjük ki, ami helyrehozhatatlan katasztrófához is vezethet.

Az eddig még fel nem fedezett fizikai törvények, és a szubatomi alapon álló készülékek működési elvét nem azzal a céllal ismertettem ilyen részletesen, hogy a laikusok is alkalmazhassák, hanem azért, hogy a hatalom birtokosai ne tudják manipulálni a társadalmat. Az ezotériában való jártasság ugyanis nem csak a tudati fejlődésünket, és egészségünk megőrzését képes elősegíteni, hanem lehetővé teszi azt is, hogy megszűnjön a széles néprétegek kiszolgáltatottsága. Ezen túlmenően megvédi a kisembereket a szélhámosoktól, az extraprofitot hajszoló lelkiismeretlen vállalkozóktól. Így a jövőben nem fordulhat majd elő, hogy újságokban 5 db mágnesezett lapocskát kínálnak gyógyászati célra 1600 forintért akkor, amikor ezeknek az acélkorongoknak a darabonkénti előállítási ára a 10 forintot sem éri el. Remélhetőleg a későbbiek során nem lehet majd meggazdagodni olyan vállalkozáson sem, ahol 7000 forintért árultak egy fiola felmágnesezett vizet. A különböző frekvenciájú mágneses sugárzással kezelt víz a homeopátiás gyógyszerekhez hasonlóan valóban képes gyógyító hatást kiváltani a szervezetben, a baj csak az, hogy a néhány centiliternyi víz ára és a pár másodpercig tartó mágneses kezelés összköltsége nem több 20 forintnál. Ezek azonban csak kiragadott példák, az átlagemberek tájékozatlanságára alapozó visszaélések sorát szinte a végtelenségig lehetne folytatni az élet minden területén.

Széleskörű és alapos felvilágosítás esetén nem fordulhat elő az a nálunk lezajlott zavarkeltés sem, ami abból fakadt, hogy ügyeskedők hamisított pí-vizet hoztak forgalomba. Az egészségügyi hatóságok kötelességüknek eleget téve bevizsgálták ezt az eredetire megtévesztésig hasonló készüléket, de belül nem találtak mást, mint egy szénszűrőt, és egy ultraibolya sugarakat kibocsátó, káros kvarclámpát. Ennek az esetnek a nyilvánosságra hozatala után sok tájékozatlan vevő felhagyott a pí-víz fogyasztásával, holott aki ismeri az eredeti japán gyártmányú készülék működési elvét és bonyolult felépítését, az azonnal rájön, hogy itt közönséges csalásról van szó. A technikai-képzetlen csalók a tudati felvilágosítás hiányát használják ki. Az ezoterikus tanok lejáratoinak legújabb csoportja a karmalevevők, akik bizonyos összeg fejében megszabadítják az ügyfelet a karmájából eredő teherterheléstől. A jó pénzért „karmaoldást” végzők azzal hitegetik az embereket, hogy közeleg a világvége, amit csak azok fognak túlélni, akik bekerülnek a Biblia által is említett belső körbe, amelybe csupán 144 ezer hely van. Hamarosan kapható lesz a pránával töltött lufi, vagy karmaporszívó is. Vannak emberek, aki képtelenek tudomásul venni, hogy cselekedeteiknek következményei vannak. Azt hiszik, hogy tetteik következményeitől olyan könnyen megszabadulhatnak, mint a katolikus hívők a bűneiktől. Elmennek a templomba, ott meggyónják bűneiket, majd a pap kiszabja rájuk a penitenciát. Otthon elmormolnak tíz „Miatyánkot” vagy „Hiszekegyet”, és Isten máris megbocsátotta összes bűnüket. Sokan még erre sem hajlandóak. Felkeresnek egy szélhámost, aki pénzükért cserébe „karmaporszívóval” leszippantja róluk a sorsukra nehezedő terhüket, és ezzel tisztára mossa lelküket.

Nem kis veszélyt jelent majd, hogy a jövőben azok az emberek, akiket a néhány évtizeden belül várható széleskörű társadalmi és gazdasági átalakulás hátrányosan érint, mindent meg fognak tenni annak érdekében, hogy ezt a folyamatot dezinformációkkal, hitelrontással és egyéb eszközökkel gátolják. Ez ellen csak egy módon lehet védekezni: tájékozottsággal, minden ezirányú információ megismerésével. Ennek legkézenfekvőbb lehetősége a felvilágosító szakirodalom tanulmányozása, a jövő tudományainak alapos megismerése. Ez egyben azt is jelenti, hogy a következő generációk képzése nem állhat le az iskolai tanulmányaik befejezésével, az információk végtelen áradata a

new age embere számára elengedhetetlenné teszi az élete végéig tartó öntevékeny tanulást. A fejlődéssel való lépéstartás mindenki számára létérdek lesz, így senki sem vonhatja ki magát ebből a folyamatból.

Miután civilizációnk újkori történelme az utolsó felvonáshoz érkezett, végletekig kiéleződött a csata a lelkek elnyeréséért. A Jó és a Rossz örök harca napjainkra késhegyig menő küzdelemmé vált. Ennek jegyében a Sátán és bármilyen aljasságra elszánt csapata igyekszik életünk minden megnyilvánulásába beférkőzni, hogy torzításokkal, megtévesztő közleményekkel letérítsenek bennünket a helyes útról. Módszerük nagyon alattomos: az igaz értékeket csaló, szemfényvesztő elemekkel keverik össze, hogy az emberek számára egyre kibogozhatatlanabbá tegyék a korábban megismert helytálló tanításokat. Ezzel egyidejűleg új információként hazug, félrevezető ismeretekkel látnak el bennünket, hogy a nagy zűrzavarban lehetetlenné váljanak a valódi felismerések. Ennek a dezinformációs hadjáratnak tudható be, hogy mostanában tömegével jelennek meg a sajtóorgániumokban az álpróféták hamis tanításai, és a rosszindulatú szellemek körmönfont hazugságai.

Ne kerülje el a figyelmünket a tévútra vezetés legártatlanabbnak tűnő formája sem az, hogy a korábbi, jól bevált eszméket felhígítva újratalálják, blablává, zagyvasággá degradálják. Ennek célja, hogy a rohanó világunkban mind türelmetlenebbé váló emberek elforduljanak a spirituális művektől, és így önmagukat zárják el a közvetlen információforrástól, túlvilági irányítóink tanácsaitól. Aki nem hagyja ilyen könnyen félreseperni magát, és tántoríthatatlanul keresi az isteni igazságot, azt az ördögi szemfényvesztés magasiskolája vezetheti félre. Ennek lényege, hogy a Sátán lemásol mindent, amit Isten és követői alkotnak, ámde úgy, hogy az csak látszatra hordozza az eredeti minőséget. Tisztában van vele, hogy így leplezhető le legkevésbé a hamissága, így tudja a legtöbb embert vakvágányra terelni, mert amit kapunk tőle, nem más, mint tartalmatlan maszlag, semmitmondó halandzsza, amit üres szölamok pufogatásával tesz látványosabbá.

Ez ellen rendkívül nehéz védekezni. A hamis művek formailag, hangvételtükkel illetően rendkívül hasonlatosak a valódi tanításokhoz, csupán tartalmilag félrevezetők. Az első hallásra valódinak tűnő formában aljas módon kimunkált hazugságszövevény található, ami semmi újat és igazat nem tartalmaz. Az álpróféták által olyan eszmét hirdetnek, amely a gyanútlan lelkekbe jutva bomlaszt, zülleszt, és minden gondolatot, pozitív törekvést vakvágányra terel. A démoni erők praktikái közé tartozik még, hogy a mennyből kapott tudásba belekeverjék a maguk hazugságait, hogy az isteni eszmék és értékek ne tisztán, hanem szétválaszthatatlanul összekeveredve érkezzenek meg hozzánk. Az ördögi csapdák elkerülésének egyetlen módja, hogy igyekezzünk minél több információt magunkba szívni, és törekedjünk a lehető legteljesebb tudás elérésére, mert minél tájékozottabbak leszünk ezen a téren, annál kevésbé tudnak bennünket a gonosz erők megtévesztetni.

Az igaz forrásból eredő „információkockák” előbb-utóbb egy mozaikképet alakítanak ki bennünk, ahol már racionális alapon is eldönthető, hogy a kapott ismeret harmonikusan beilleszthető-e a hiányzó helyekre, vagy hamis, oda nem illő elemként életlenebbé teszi az összképet. Az új információkat csak akkor fogadjuk el, ha azok a mozaikképbe illesztve megvilágítják más részletek jelentését. A hamis kockák nem illeszkednek a képbe, a valódiak viszont nem csak beleolvadnak, hanem egyre mélyebb jelentéstartalommal ruházzák fel a kép korábban elhanyagolt részleteit is. Az információválogatás szükségességét szorgalmazza a 2000 évvel ezelőtt kapott bibliai tanács is: **„Mindent vizsgáljatok meg! Ami rossz, azt vessétek el; ami jó, azt tartsátok meg!”** Ezen az úton - haladva mind több helyen kapunk választ a felmerült kérdésekre, és egyre inkább meg leszünk győződve a bennünk kialakuló világkép helyességéről.

Budapest, 1993. november 20.

KUN Ákos

KÖNYVEIM ÁTFOGÓ ISMERTETÉSE

Ön is nap mint nap tapasztalja, hogy civilizációnk egyre mélyülő válságban van. A fokozódó környezetszennyezés emberek millióit betegíti meg, és nem sok hiányzik ahhoz, hogy a természet végleg elpusztuljon. Ezzel egyidejűleg rohamosan csökken az életszínvonal; nem csak nálunk, hanem már a nyugati országokban is mind több ember él nyomorszínt. Ehhez járul még az emberi meg nem értésből, a tudati fejlődés alacsony szintjéből eredő békétlenség, ami az erőszak megállíthatatlan terjedéséhez, a világ mind több pontján fellángoló háborús tűzfészek és különféle merényletek kialakulásához vezet. Ebből a helyzetből azonban van kiút.

Az ezoterikus kutatások általam összefoglalt legújabb eredményei, valamint a saját ötleteim lehetővé tennék a kilábalást a jelenlegi bajainkból. Az elmúlt évek során erőfeszítéseim eredményeként négy olyan könyvem is született, amelyek széles nyilvánosság elé kerülve képesek lennének kimozdítani a világot reménytelennek látszó helyzetéből. Az „Ezoterikus körkép” című könyvem fő profilja a természetgyógyászati módszerek ismertetése. Ennek során részletesen bemutatásra kerül az Agykontroll, az akupunktúra, az elektrostimuláció, különféle kiegészítő természetgyógyászati módszerek, valamint egy általam kidolgozott új gyógyító eljárás, a magnetopressúra. Nagy előnye ennek a módszernek, hogy nem kell hozzá más, csak egy mágnesrúd. Ezáltal a betegek gyógyítási költsége úgyszólván nullára csökken, sőt az akupunktúra szabályainak elsajátítása után bárki otthon is alkalmazhatja ezt az eljárást. A növekvő szegénység, és a rohamosan dráguló gyógyszerek következtében ennek a módszernek az elterjedése sokat javíthatna ezen a mind szélesebb népréteget érintő helyzeten.

Ez a mű átfogó tanácsokat ad az egészséges táplálkozással kapcsolatban is, sőt foglalkozik a lélek gyógyításával, és kitér a hit szerepére a modern társadalomban. Ennek kapcsán megismerhetjük Jézus ma is érvényes tanításait, és azok kihatásait társadalmunk fejlődésére. Ezáltal érthetőbbé válnak a túlhaladott társadalmak pusztulásának okai. Összefoglalja a karmaelmélet lényegét, és felhívja a figyelmünket az ok-okozati törvény egyéni és közösségi kihatásaira. Beszél a Jó és a Rossz küzdelméről, valamint a szabad akarat érvényesüléséről, s megtudhatjuk a fejlődésünket szabályozó ellenerő mértékét. Egy átfogó aforizma- és közmondásgyűjtemény rávilágít a fejlődésünket segítő, illetve hátráltató erők lényegére. Közbevetőleg hasznos tanácsokhoz juthatunk a jótekonkodás legcélszerűbb módjáról is. Részletes képet kaphatunk a világegyetemet működtető lények hierarchiájáról, a mennyország csodálatos világáról. Fény derül az univerzum születésének és szükségszerű pusztulásának rejtélyére, valamint az idő lényegére, s kialakulásának okára. Rendkívül érdekes a múlt, a jelen és a jövő egymásba fonódása, és egyidejű zajlása. Ezeket a fogalmakat csak a fizikai világ idődimenziója különítette el egymástól. A valóságban folyamatosan kihatnak egymásra, állandóan átalakítják egymást. A formálásukban kivétel nélkül minden ember részt vesz, de nekünk csak a jelen és a jövő befolyásolására van lehetőségünk.

Megtudhatjuk ebből a műből, hogy mi az élet határköve, és mi az élettelen anyag élővé válásának kritériuma. Feltárja a Fülöp-szigeteki gyógyítók által alkalmazott sebészeti eljárás fizikai alapjait, valamint azt, hogy mi teszi lehetővé a parapszichológiai jelenségek előidézését. Alapos ismereteket nyújt a földsugárzásokról, valamint a különböző tárgyakból kiáramló formasugárzásokról, és ismerteti a velük szembeni védekezés módjait. A szubatomi energiasugárzás fizikai jellemzőinek boncolása során minden bizonnyal felkelti figyelmünket az a sok mindent megmagyarázó feltételezés, hogy a gravitációs kisugárzás és az éteri sugárzás áramlási sebessége 12 nagyságrenddel meghaladja a fénysebességet. Ennek alapján érthetővé válik, hogy a több ezer fényévnnyire lévő csillagok miért képesek befolyásolni a sorsunkat, és arra is magyarázatot kapunk, hogy a SETI programban tevékenykedő kutatók miért nem találhatnak rádióhullámokat a világűrben. Az éter mozgástörvényeinek ismertetése világossá teszi számunkra az égitestek, valamint az atomi részecskék viselkedésének alapvető azonosságát. Ezen túlmenően sok olyan érdekességet tartalmaz, amely segít

megérteni az élet célját, a bennünket körülvevő világ bonyolultságát. Mindezen hatások összegzéséként életünk szinte minden szférájára kiterjedően megismerhetjük a várható jövőnket.

Mivel ezek a dolgok csak összefüggéseikben vizsgálhatók, az egyes fejezetek végén kitértem az ezotéria egyéb területeire is. Ennek során olyan fizikai felfedezésekre jutottam, amelyekkel felszámolhatnánk az egyre súlyosabbá váló környezetvédelmi és egzisztenciális gondjainkat. Ezt az teszi lehetővé, hogy sikerült közös alapra hoznom a jelenleg ismert parapszichológiai jelenségek mind-egyikét. A szubatomi energia hasznosítási módjain kívül szó van még ebben a műben a rák legyőzésének, valamint a vírusok és baktériumok fizikai úton történő elpusztításának feltehetően egyetlen lehetséges eljárásáról, az antigravitációs erőgép kivitelezési módjáról, a külső áramforrást nem igénylő villanymotorok működési elvéről, valamint az UFO-építés szabályairól. Az általam ismertett új fizikai törvények lehetővé teszik, hogy villamos áramot nyerjünk ki az anyagból anélkül, hogy primer energiát fektetnénk be. Ezeknek a szubatomi alapon álló készülékeknek a gyártásba vételével végtelen mennyiségű ingyenenergiához jutunk, ami nem csak olcsóbbá teszi az ipari termelést és a közlekedést, hanem megszünteti a környezetszennyezést is. Az antigravitációs hajtómű teljesen új alapokra helyezi a légi közlekedést, és lehetővé teszi a nagy távolságú űrutazásokat. A könyv végén, a világot működtető rejtett erők feltárásának kiteljesítéseként be fogjuk látni, hogy a fizikusok által tagadott éter nagyon is létezik. Sőt nem csak létezik, hanem szabályozza a világegyetem működését. Stabilizálja az égitestek haladásának irányát, sebességét; létrehozza a tehetetlenségi erőt, sőt még a rovarok repülését is lehetővé teszi. Az éternek köszönhető, hogy az univerzum nem omlik össze, és hogy az összehúzódása ugyanannyi ideig fog tartani, mint a tágulása. Ezek a felismerések jelentős változást fognak előidézni az élet minden területén, sőt megváltoztatják a gondolkodásunkat, és elindítják az emberiség fejlődését egy magasabb rendű civilizációhoz vezető úton.

A „Reformételek ételek ínycsemegeknek” című könyvem a reformtáplálkozás jegyében készült, és azt kívánja bizonyítani, hogy hús nélkül is változatosan lehet táplálkozni anélkül, hogy a korábban megszokott ízekről a legcsekélyebb mértékben le kellene mondanunk. Ezt az teszi lehetővé, hogy kikísérleteztem egy fűszerkeveréket, ami olyan ízt ad a szójának, hogy senki sem tudja megkülönböztetni a hústól. A magas fokon kidolgozott szójás ételeken kívül megtalálhatók benne, a hagyományos ételek egészségkímélő változatai, valamint számos ételkülönlegesség. A házilagos tartósítással foglalkozó rész pl. a trópusi gyümölcsöktől kezdve a mezei gyümölcsökig igen sok dzsem és lekvár elkészítési módját tartalmazza. Ezenkívül fellelhető benne a fűszerpaprika házilagos gyártásának eljárása, a különféle zöldségek természetes savanyításának részletes módja, minden egyes tejtermék házi készítési leírása, a száraztészta, a rétestészta és a tésztahús előállításának tudnivalói, valamint az is, hogyan lehet otthon fél áron finomabb és egészségesebb kenyeret sütni, mint ami a boltokban kapható. Ráadásul a több mint 1000 recept olyan részletességgel van leírva, hogy a kezdők is könnyen boldogulhatnak vele.

Ezen túlmenően megismerhetjük belőle az egzotikus gyümölcsök széles választékát, és a vegán táplálkozási módot követők is találhatnak benne színvonalas recepteket. Sok hasznos tanácsot tartalmaz ez a könyv a nyersanyagok vásárlásával, tárolásával és feldolgozásával kapcsolatban is. Jelentősen növeli ennek a rendhagyó szakácskönyvnek az értékét, hogy a IV. fejezete részletes és átfogó tanácsokat ad a jelenleg ismert összes háztartási eszköz, valamint készülék célszerű beszerzéséről, s szakszerű használatáról. A V. fejezetéből megtudhatjuk, hogy milyen jövő vár ránk táplálkozás terén, és megismerhetjük a legújabb ételkészítési s tartósítási eljárásokat. Emellett olvashatunk még a régi gyümölcs- és zöldségfajták újbóli termesztésbe vételéről, és a bio-szupermarketek térnyeréséről. Ezt követően az is kiderül belőle, hogy miért nem terjed nálunk a korpás kenyér fogyasztása. Végül megoldást találhatunk a magyar mezőgazdaság értékesítési problémáira.

Az „Ezotéria kiteljesedése” című könyvem tulajdonképpen az „Ezoterikus körkép” folytatása. Ebben a műben a korábbi témák még részletesebben vannak kifejtve, hogy könnyebbé váljon a gyakorlati megvalósításuk. Ezen túlmenően olyan működési alapelveket is tartalmaz, amelyek kutatók

ezrei számára teszik lehetővé, hogy elinduljanak ezen az úton, és végre hathatós eredményeket érjenek el. Megtudhatjuk belőle azt is, hogy a világ különböző országaiban élő kutatók, és fejlesztők milyen készülékekkel próbálják a szabadenergiát kinyerni, s ezek közül számunkra melyek a legperspektivikusabbak.

Mivel a legegyszerűbb, a legveszélytelenebb, és emellett a legjobb hatásfokú energiatermelő készülék a Tesla-konverter, részletekbe menően is tájékozódhatunk létrejöttének körülményeiről, és felhasználási területeiről. Ezek egyike az adóállomás nélküli hang-és képátvitel, továbbá a kozmikus kapcsolatteremtés. A rádió- és tévéadások, valamint a mobil telefonálás is forradalmi változás előtt áll. Nem lesz szükség reléállomásokra, műholdakra, mert a központi adóállomás által kisugárzott jelek a földgolyón is átjutva behálózják az egész világot. A Tesla-konverter rekonstrukciójának elősegítése érdekében magyarázatot kapunk legkritikusabb alkatrészének, a csatoló diódának működési módjáról. Megismerhetjük a földönkívüliek által használt energiatermelő eljárást, a 115-ös rendszámú elem gerjesztését. Felvilágosítást kaphatunk a három leggyakoribb UFO-hajtómű, a higanycirkulációs motor, a gyűrűs reaktor és a kristályos hajtómű működési mechanizmusáról. Ezzel kapcsolatban tisztázódnak a korábbi UFO-balesetek okai, és fény derül a Tunguzka meteorit rejtélyére, valamint a St. Pière városkát elpusztító tűzfelhő eredetére. Átfogó képet kapunk a náci Németország UFO-programjáról, Hitler csodafegyverként emlegette csészéaljairól. Nyomon követhetjük az elrabolt német kutatók sorsát, és megtudhatjuk, hogy miért siklott félre a győztes hatalmak rakétakutatása.

Kiderül ebből a könyvből az is, hogy miként tehető az anyag átláthatóvá és láthatatlanná. Nem titok többé, hogy atlantiszi elődeink természetes kristályból kinyert szubatomi energiasugárzással tették a nehéz tárgyakat súlytalanná, és ezáltal könnyen mozgathatóvá. A földönkívüliek mesterségesen előállított kristályt használnak erre a célra, ami erősebb változatban sugárfegyverként is alkalmazható. A kis intenzitású sugarakat kibocsátó kristályokkal gyógyítanak, és sebhelymentes operációkat végeznek. Emellett megismerkedhetünk olyan misztikus készülékekkel, mint az időgép, a bűncselekmények leleplezésére is alkalmas kronovizor, vagy a földönkívüliek felderítő szondája. Megtudhatjuk hogyan működött a bibliai frigyláda, és mi volt az az eszköz, amely a gyémántot is úgy vágta, mint a kés a vaját. Tájékozódhatunk a szubatomi energiapróbák méretéről, ami jelentős mértékben elősegíti az ezoterikus jelenségek megértését. Ötleteket kaphatunk az energiakeltés legegyszerűbb módjának, a szolitonos gerjesztésnek, illetve az éteri részecskék nagy hatásfokú elektromágnesekkel való mozgatásának kivitelezésére. Ez már most lehetőséget ad arra, hogy a nagy áramfelvételű készülékek (izzólámpák, villanytűzhelyek, villanykályhák, bojlerok) fogyasztását a töredékére csökkentjük. Megérthetjük ebből a műből a többdimenziós világ fizikai alapjait, és azt is, hogy mi miért nem vagyunk képesek érzékelni sem a párhuzamos univerzumokat, sem a túlvilági lényeket.

Ennek a könyvnek azonban nem az ezotériában elért műszaki eredmények ismertetése a fő feladata, hanem a tudati felvilágosítás elősegítése, amely lehetőséget kínál pusztuló világunk megmentésére. Helyzetünk tarthatatlanságának bizonyítására részletes tájékoztatást kaphatunk környezetromboló tevékenységünk kihatásairól. Kiderül ebből a könyvből, hogy milyen jövő vár ránk, ha nem teszünk semmit a természet megmentése érdekében, hogyan fog elpusztulni a civilizációnk. Az apokalipszis elkerülésére azonban megvan a lehetőségünk, és ez a mű a kiút megtalálásáról, az előremenekülés lehetséges módjairól is szól. Életmódunk megváltoztatása érdekében feltárja mindazokat a visszasságokat, amelyek civilizációs fejlődésünk eddigi legmélyebb pontjára taszított bennünket. A társadalmi és politikai rendellenességeken kívül tájékoztatást kapunk a boldogságunkat akadályozó jelenségekről, pl. az új kormányok szociális érzéketlenségéről, a növekvő munkanélkülségről, az elszegényedéstől, az infláció felpörgetéséről, a statisztikai adatokkal való manipulálásról, a sorsunkat leginkább befolyásoló problémák elhallgatásáról, az ország kiürítéséről, a kereskedelemben tapasztalható szélhámosságokról, és önpusztító magatartásunkról. Helyzetünket súlyosbítja az önismeret hiánya, az elidegenedés, a közöny, az erkölcsi normák fellazulása, a gazdagok és szegények közötti ellentét fokozódása, a karvalyitőke megjelenése, a bűnözés elharapózása, valamint a fegyverkezési hajszája. Nem kis zavart okoz a nők emancipálódásából eredő identitászavar, a háború a nemek között, a párkapcsolatok elanyagiasodása, a generációs bomba, a korán kezdett nemi élet

veszélyei, a televízió hatása a gyerekekre, a gyermekkori bűnözés, a szeretethiány, a kultúra elsekélyesedése, a rekláminvázio, a szekták tevékenysége, és a túlélési technikák feledésbe merülése.

Járulékos információként megtudhatjuk ebből a műből azt is, hogy a fizikai test a magunkkal hozott asztrálestbe nő bele. Magyarázatot kaphatunk arra, hogy mi a részleges teleportáció, miként vállalhatjuk át mások karmikus adósságterhét, mikor költözik be a lélek az újszülött testébe, az értékes lelkek miért nem akarnak rendezetlen párkapcsolatban élők gyermekeként megszületni, és milyen veszélyei vannak a parapszichológiai képességek idő előtti kifejllesztésének. Nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy az őszinte megbánás képes elhárítani fejünk fölül a bajt, és hogy az öngyilkosság a legértelmetlenebb cselekedet a világon, mert semmit nem old meg, sőt súlyosbítja a problémát. Megismerhetjük a halottak lelkének irányítási módját, a klinikai halálból visszatértek értékrendjének megváltozását, a munka valódi szerepét az életünkben, és rá fogunk jönni arra, hogy sem a sorsunk, sem a jövőnk nincs előre megírva. Értesülhetünk arról, hogy a mennyországban is van szex, és hogy ott sem érzi jól magát mindenki. Kiderül ebből a műből az is, hogy miért nem célravezető a bosszúállás, Isten miért hagyja, hogy háborúzzunk, és hogy miért nem emlékszünk előző életeinkre.

Sokak számára elképesztő lesz az a megállapítás, hogy nincs nagyobb csapás a gazdagságnál, a szegénység sok mindenre megtanítja az embert, és hogy az élet legmélyebb értelme a szenvedés. Azt is kevesen tudják, hogy a szerencsejátékok a Sátán fennhatósága alá tartoznak. Részletes képet kaphatunk a démoni erők világunkban folytatott manipulációiról, de azt is megtudhatjuk, hogy miként védekezhetünk ellene. Egy nemzetközi tudóscsoport megdöbbentő felfedezése, hogy a pokol Szibéria alatt található. Ennek a könyvnek az elolvasása után világossá válik számunkra, hogy mi a sorscsapások értelme, és hogy az állhatatosság a siker záloga. Arra is fény derül, hogy mi a valódi oka a gazdasági menekültekkel szembeni ellenszenvnek, és hogy miként számolhatnánk fel a gazdagok és szegények közötti ellentétet. Aki arra kíváncsi, hogy miért élünk egyre rosszabbul, miért nem használjuk ki a lehetőségeinket, megtudhatja ezt is, ha elolvassa a találmányokról, az alkotó emberekhez való viszonyunkról szóló részt.

Az „Ezoterikus körkép”-hez hasonlóan itt is szó esik a játékoskodás módjairól, és további kiegészítő természetgyógyászati módszerekről (pl. Gerson-diéta, Simonton-módszer, Reiki, NLP, Alexander-módszer, TM-meditáció). Számtalan régészeti lelet felsorakoztatása próbálja az olvasót meggyőzni arról, hogy előttünk is léteztek civilizációk a Földön. Itt is megerősítésre kerül, hogy a bajainkból való kivezető út: a szubatomi energia hasznosítása. Egyúttal magyarázatot ad arra is, hogy eddig miért nem történt semmilyen előrelépés ezen a téren. A legnagyobb akadály az éter létezésének tagadása, és a felsőfokú oktatás egyirányú, túlspecializált képzési módja. Ez a helyzet azonban nem gátolja a szubatomi energiarészecskék birtokbavételét, mert annak idején a villamos áramot is úgy kezdtük el használni, hogy nem értettük az elméleti alapjait.

Érdekesként megtudhatjuk, hogy mi a véleményük a földönkívülieknek rólunk, milyen következményekkel járt a vízözön, és hogy hol vannak olyan dombok, amelyeken felfelé könnyebb menni, mint lefelé, valamint azt, hogy mi a Raps. Kiderül, hogy az Antarktison létezik még egy álcázott város, amelyet az atlantiszi civilizáció túlélői hoztak létre. Végül átfogó képet kaphatunk a túlvilági szférák rétegződéséről, és az emberiség fejlettségi szintjéről. Tájékoztatást kapunk arról is, hogy mi jellemzi a különféle szférákból jötteket, és hogy milyen arányban élnek a Földön. Érdekes megállapítást olvashatunk a nagy elődökről, valamint a másod- és harmadvonalbeliekről. Az mindenestre biztató hír, hogy a jelek szerint a Mindenható megkegyelmezett nekünk, így további sorsunk kizárólag rajtunk múlik.

Az „Ezotéria kivitelezése” című könyvem fő feladata a gyakorlati tanácsadás. Különböző ötletekkel, javaslatokkal megpróbál segíteni a jelenlegi bajainkon. Ezek közül legjelentősebb a készpénz megszüntetése, egy új monetáris rendszer bevezetése lenne. Ugyancsak a bűnözés visszaszorítását szolgálja a törvény ellen vétők sajátos büntetési módja: a közmegvetés. Megtudhatjuk azt is, hogy az utakon tapasztalható áldatlan állapotok, a rohamosan növekvő gépkocsiforgalom visszaszorításának leghatékonyabb eljárása: a luxusadó bevezetése. A munkaerő-használati adó az idősebb korosz-

tály foglalkoztatási gondjait, a gyermektelenségi adó pedig a népességcsökkenés problémáját oldhatná meg. A gyárbezárásoktól, a még alacsonyabb munkabérű országokba való továbbköltözéstől a védővámok vehetnék el a multinacionális vállalatok kedvét. Az egészségellátási rendszer megreformálására legalkalmasabb a kínai módszer. Az „Ezotéria kiteljesedése”-nek folytatásaként további tájékoztatást kaphatunk a magasabb szférabeliek jellegzetes vonásairól, és a velük való kapcsolatteremtés hátrányairól. Ebben a tárgykörben kiderül az is, hogy az alacsony szinten álló lélek nem képes elviselni a nála fejlettebb lelkeket. Tovább olvasva ezt a kötetet világossá válik számunkra, hogy korunk legütőképesebb fegyvere a média. Itt tudhatjuk meg azt is, hogy a földönkívüliek közlése szerint hány élő bolygó és hány értelmes faj található az univerzumban. (Kinézetük szerinti megoszlásukról az „Ezoterikus körkép” V. fejezete tájékoztat.) Ebben a fejezetben olvashatunk az univerzális vallásról, amely az EGY tiszteletén alapul, és híveinek szám rohamosan gyarapodik.

Az előzőekhez hasonlóan ez a mű is hírt ad a legújabb természetgyógyászati módszerekről. A gyógyítással kapcsolatban megtudhatjuk még, hogy Amerikában már tudományos bizonyítéka is van az imádság hatásosságának. Arra is fény derül, hogy az USA második legnagyobb kórházában engedélyezték a kézzelírt gyógyítást. Mindemellett találhatunk benne egy érdekes beszámolót arról, hogy mi a véleménye a keresztény egyháznak a new age mozgalomról. Utána átfogó képet kapunk a megújuló erőforrásokról, és az egyes eljárások hátrányairól. A technikai rovat bemutatja a lappiramist, és ismerteti az űrhajókban létrehozható mesterséges gravitáció legegyszerűbb módját. Ez a könyv is kitér a szponzorálás szükségességére, és további szempontokra hívja fel a figyelmet. A „Kiegészítések” rovatban újabb adalékokat találunk az előző kötetekben érintett témákról. A hivatalos tudomány és a kívülállók, magányos feltalálók közötti ellentétre pl. az a felvilágosítás szolgál, hogy: „Isten nem személyválogató”. Egy másik bibliai idézet arra ad magyarázatot, hogy egyéni és ösztársadalmi törekvéseink miért nem mindig az elvárásaink szerint alakulnak: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a kiválasztottak”. Sokak számára meglepő lesz az a megállapítás, hogy fejlett informatikai eszközeink ellenünk fordultak, és elősegítik a pusztulásunkat. Jelentős mértékben növelné túlélési esélyeinket, ha az emberekben tudatosulna, hogy világunk romlásba döntésében a sátáni erők legfőbb fegyvere: a rejtőzködő magatartás. Nem teszi könnyebbé a helyzetünket, hogy a velünk szemben ellenséges magatartást tanúsító Földön kívüli civilizációk is az „ő malmukra hajtják a vizet”. Végül az is világossá válik számunkra, hogyan ebrudaljuk ki magunkat a saját hazánkából.

A II. fejezet rámutat arra, hogy célszerű lenne visszaállítani a nagycsaládok rendszerét, és a gyerekek nevelését az idősebb korosztályra kellene bízni. Itt olvashatunk arról, hogy az emancipációs törekvések túlhajtása következtében a nők rosszabbá váltak a férfiakkal is. Nem zárható ki, hogy a nők túlkapásai az újkori matriarchátus bukását fogják eredményezni. Civilizációnk genetikai állományának fokozatos romlása főleg szakmai körökben okozott aggodalmat. Ez a probléma azonban egy csapásra megoldódott, mivel az emberi genom feltérképezésével az orvostudomány megalkotta a modern Taigetosz intézményét. Egy élménybeszámoló alapján értesülhetünk arról, hogyan sodor-nak bennünket a sarlatánok a démonvilág hálójába, és megismerhetjük a szabadulás leghatékonyabb módját. Mindezek alapján elhangzik még, hogy ideje lenne megtisztítani a new age eszméit az okkultizmustól, és a mágia káros befolyásától. Ez azonban nem könnyű, mert a fekete mágia már az iskolai tananyagba is beszivárgott. Új keletű probléma, hogy az információrobbanás mellékterméke a technostressz már az átlagembert is érinti.

A továbbiakban progresszív hipnózis útján szerzett élménybeszámolók alapján bepillantást nyerhetünk a várható jövőnkbe, és megismerhetjük az ördögűzés rejtelseit. Ebben a kötetben is figyelemmel kísérhetjük a környezeti ártalmak alakulását. Ezen a téren az egyetlen biztató hír, hogy most már a politikusok és a meteorológusok sem tagadják a globális felmelegedés tényét. Itt tudhatjuk meg, hogy a saját lehetőségeinkkel hogyan lassíthatjuk az ökológiai katasztrófa bekövetkeztét. Ez a fejezet nyújt tájékoztatást arról, hogy az ezoterikus kutatások megindulása után milyen feladatok várnak a tudósainkra. Eközben fény derül arra is, hogy valójában mi a gravitáció. Ezen túlmenően elárulja nekünk az aranycsinálás legmodernebb módját, és az emberi sejtekkel folytatott klónozási kísérletek várható végkifejletét. 2004-ben kitudódott, hogy amerikai kormánysszervek évtizedek óta elrabolják a zseniket, és föld alatti laboratóriumokba zárva foglalkoztatják őket.

Minden bizonnyal nagy érdeklődést fog kiváltani az elektroplan megvalósításával kapcsolatos javaslat is. Ennek lényege, hogy a villanymotoros meghajtású repülőgép táplálására nem a tüzelőanyag-cella a legalkalmasabb, hanem a Tesla-konverter. A gyakorlati kivitelezés elősegítésére megtalálhatjuk benne a Tesla-konverter rekonstruálásának egy könnyen járható útját. Az ezt követően közölt részletes működési elve bárki számára lehetővé teszi a Tesla-konverter eredeti formában való előállítását is, a transzverzális és a longitudinális hírközlési mód ismertetése pedig arról ad felvilágosítást, hogy a SETI programban tevékenykedők miért nem tudják észlelni a földönkívüliek által használt mágneses hullámokat. Határtalan lehetőséget kínál az a műszaki információ, hogy a nagyvárosainkat behálózó térelenőrző kamerarendszernél van egy jóval tökéletesebb és olcsóbb megoldás is: rá kell kapcsolódni a Magasabb Intelligencia mindenre kiterjedő megfigyelő rendszerére. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint elkezdni a kronovizor sorozatgyártását, és engedélyezni a hatósági felügyelet melletti használatát. Végül magyarázatot kapunk arra a kérdésre, hogy az ezredfordulóra miért csökkent le radikálisan az UFO-megfigyelések száma. Meglehetősen nyugtalanító az a felismerés, hogy a természet ellenünk fordult. Miután nem voltunk hajlandóak feladni a határtalan gazdasági növekedés elvét, nem álltunk át a fenntartható fejlődésre, a maga eszközeivel lerombolja a gazdaságunkat, lelassítja környezettünk kizsárolását. Elpusztítja azokat, akik a Földet pusztítják, így szabadulva meg a rá nehezedő tehertől.

A III. fejezet rámutat arra, hogy jelenlegi viselkedésünk nem más, mint egy groteszk haláltánc. Ebből a helyzetből úgy juthatnánk ki, ha társadalmunk kiemelkedő személyiségei példát mutatnának helyes életvitelből, és önkorlátozásból. Ennek bekövetkezésére azonban kevés remény van, mivel a világtörténelemben még nem fordult elő, hogy az erőforrások felett korlátlan uralmat gyakorló elit önként lemondjon előjogairól, vagy azokat megkurtítsa. A természetgyógyászzal foglalkozó részt egy terjedelmes rovat egészíti ki, amely az eddig elért Agykontrollsikerekről számol be. A meghökkentő eredmények remélhetőleg meghozzák a kedvet ennek a módszernek a tömeges elsajátításához, és alkalmazásához. A munkanélküliség csökkentésére, a társadalmi átalakulás áldozatainak felkarolására nálunk is célszerű lenne bevezetni a „Szívesség bank”-rendszert. A szegény de törekvő lakosság megsegítésének másik módja a kamatmentes kölcsön, melynek elindítója és példamutató szervezője a bangladesi Grameen Bank. Bajaink gyökerének kutatása során sok közgazdász vallja, hogy gazdaságunk megrontója, a természet kizsárolásának fő oka a bankok által alkalmazott kamatos kamat rendszer. Fenyegető gyorsasággal közeledő veszélyre hívta fel figyelmünket a Schwartz jelentés. A Golf-áramlás leállása miatt Európa északi államaira új jégkorszak vár, míg a trópusi államokat az elsivatagosodás teszi lakhatatlanná.

A továbbiakban elálatiasodásunk újabb állomásáról olvashatunk. Mind több helyről érkeznek hozzánk figyelmeztető jelek, hogy közeleg Isten büntető bolygója, a Nibiru. Ennek lehetséges következményeiről, és a védekezés módjáról is részletes tájékoztatást kapunk. Bibliai idézetek alapján még a hitetlenek számára is kétségtelenné válik az Apokalipszis és a halálbolygó közötti kapcsolat. Ebben a fejezetben megismerhetjük az antigravitációs hajtóművek legegyszerűbb, és legolcsóbb változatának működési elvét. A három imbolygó kúpából és két mágneskorongból álló szerkezet az ellenirányú gerjesztés tipikus példája. A kaszkádba kapcsolt elemek oly mértékű energiasokszorozódást váltanak ki ebből a földönkívüliek által megmutatott szerkezetből, amely több tonnás járművek magasba emelésére is képes. Csekély önsúlya tovább szélesíti a felhasználási területét. Miután semmi olyan tartozéka nincs, amit ne tudnánk előállítani, bármikor elkezdhetjük a sorozatgyártását. A mikrogravitáció alkalmazásba vételére azonban nem az idegenek, hanem a természet tanított meg bennünket. Végül érdekes történetet olvashatunk a földből kiáramló antigravitációs energia újkori használatáról.

A IV. fejezetben világossá válik számunkra, hogy elindult a katasztrófa előtti válogatás. Mindenki megmérettetik, hogy könnyebb legyen szétválasztani az „ocsút a búzától”. Most választódnak ki a megmentésre érdemesek. Nem Isten selejtezi ki bennünket, hanem mi saját magunkat. Bibliai utalások alapján mi is kiszámíthatjuk Lucifer korlátlan földi uralmának kezdetét és feltételezett végét, majd megtudhatjuk, hogy milyen élet lesz a Földön a katasztrófa után. Döbbenetes hír, hogy a Mindenható 1995-ben elvesztette a türelmét az emberek iránt, és elszabadította az „Apokalipszis lova-
it”. 2005 tavaszán megérkezett a Földre Jézus Krisztus, és kezdetét vette a végítélet. Itt esik szó ar-

ról is, hogy az ember klónozhatósága kettéválasztotta a tudós társadalmat, és a politikusok nem megfelelő mederbe terelték az eseményeket. A tudomány és az űrkutatás fejlődésével kapcsolatban talányos üzenetet kaptunk a Magyarországra érkezett földönkívüliektől. Aggodalmukat fejezték ki az emberiség történelmében rövidesen várható ugrásszerű technikai haladás miatt, mert túl korainak tartják. Ez a fejezet rávilágít arra is, hogy a mind gyakoribb balesetek, tragédiák oka, hogy az űrkutatás elindítása után fél évszázaddal még mindig ágyúgolyóként lőjük ki asztronautáinkat a kozmoszba. Nem segíti elő a haladásunkat az sem, hogy újabban a szabadalmi bejelentések titkosításával teszük lehetetlenné a szabadenergia-hasznosító találmányok gyártásba vitelét. Aki megszegi a törvényt, arra 10 ezer dollár büntetés és 2 év börtön vár. A kiszivárogtatott hírek szerint az Omega Ügynökség ugrásra készen áll, hogy rendet teremtsen a világban, hogy leszámoljon a bűnözőkkel. Hatalomra jutásuk után szándékukban áll nyilvánosságra hozni a földönkívüliekkel kapcsolatos összes titkos információt.

A helyüket, életcéljukat nem találó emancipált nők szemét a Könyvajánló című rovat nyithatja fel. Előtte az általános értékválság legújabb megjelenési formája, a márkasvindli, a márkás termékek színvonalának módszeres lesilányítása kerül terítékre. Sokan tudnak róla, mégis kevesen nehezményezik, hogy a felelős posztokat nem megfelelő emberek töltik be a világban. Felbecsülhetetlen kárt okoz civilizációnknak, hogy rokoni-, baráti szálak, vagy faji-, etnikai- és vallási összefonódások, valamint a korrupció határozzák meg, hogy ki hová kerül az életben. A természetgyógyászat foglalkozó rovat megemlíti, hogy nálunk is vannak pozitív energiahullámokat kibocsátó helyek, amelyek híres gyógyközpontokká váltak. Ezek közül legismertebb az Attila domb. Ezzel a témával kapcsolatban kitérünk arra is, hogyan kell a parafenoméneket bevonni a gyógyításba. Végül ismét szóba kerül, hogy továbbra sem tartunk igényt saját találmányainkra, sőt újabban már az újságokban sem kapnak teret az új, előremutató gondolatok. Pedig a svéd tudásparkok meggyőző példái annak, hogy micsoda lehetőség rejlik a kreatív emberekben, az általunk semmire sem becsült ötletekben.

Ez a fejezet hívja fel a figyelmet arra a meghökkentő tényre is, hogy 3 perces mágneses besugárzással meggyógyítható az összes rákos beteg. A frekvenciaspecifikus energiabesugárzás nem csak a rákos sejteket pusztítja el, hanem minden vírust, baktériumot, miközben nem károsítja szervezetünk jótékony baktériumait. Ez az univerzális betegség-megszüntető eljárás már 80 éve ismert, de a gyógyszergyártó lobbij nyomására betiltották az alkalmazását. Miközben korunk áldemokratikus világa nem tűri az emberi jogok legkisebb mértékű megsértését sem, embertárasainkat, a kisebbségeket ért legapróbb sérelemért is rendőrért kiáltunk, vagy bíróságra futkosunk, szemet hunyunk a valódi emberiségellenes bűnök felett. Nemtörődömségünkkel, tájékozatlanságunkkal évente több száz millió embert küldünk a halálba, holott ennek a módszernek a rekonstruálásával gyorsan és olcsón kiirthatnánk az összes káros mikrobát a Földön. Egyszer s mindenkorra megszabadíthatnánk a növényeket, az állatokat és az embereket minden betegségtől, kártevőtől. Ennek az eljárásnak az újbóli bevezetése nagymértékben csökkentené a környezetszennyezést is, mert nem lenne többé szükség növényvédő szerekre, gyógyszerekre és különféle csíraölő vegyszerekre.

A III. kötetből megismerhetjük a kreacionizmus történetét. A világ iskoláiban nagy harc folyik a bibliai teremtéstörténet, a tudományos evolúcióelmélet és az „intelligens tervező” elvét hirdető kreacionisták között. Az V. fejezet tovább boncolja az energiatermelés megreformálásának lehetőségeit. Ennek során kiderül, hogy a bio üzemanyagok sem oldották meg energiaellátási és környezetvédelmi gondjainkat, sőt súlyos élelmiszerhiányt, és árdrágulást idéztek elő. A továbbiakban arra is visszatérünk, hogy az elanyagiasodás, a több ezer éven át kialakult erkölcsi értékrend lábbal taposása morális csődbe juttatta az emberiséget. Az általunk teremtett új világ önző, haszonelvű és értékhajhász. Romboló szenvedélyek vesznek erőt rajtunk, és térítenek le bennünket a helyes útról. Fokozatosan rothadó világunkat szemlélve egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy képtelenek vagyunk önmagunknak megálljt parancsolni. Mivel az emberek nem akarnak maguktól megváltozni, a rohamosan romló körülmények fognak bennünket erre rákényszeríteni. A Föld védekezik a természetromboló tevékenységünk ellen. A természet elpusztítja azokat, akik a természetet pusztítják. A minden téren megnyilvánuló tengernyi kár nem csak az érintetteket sújtja, hanem visszahat az egész társadalomra. Ezek a káros jelenségek mindent szétzilálnak, megbontanak. Itt válik világossá az is,

hogy mi az oka a földönkívüliek rejtőzködő magatartásának. Az üzenetük szerint erről kizárólag mi tehetünk. Azért nem jönnek, mert nem hívjuk őket.

A „Szövegszerkesztési ismeretek” című könyvem az Office 2003 és a PageMaker 6.0 – 7.0 programok, valamint a Windows 7 operációs rendszer kezelési szabályait ismerteti kezdők számára is érthető módon. Ez a mű nem tankönyv, hanem útmutató; célorientált módszerek gyűjteménye. A benne szereplő ötleteket, javaslatokat főként azok hasznosíthatják, akik egy számítógép-kezelési tanfolyamon legalább alapfokú szövegszerkesztési ismeretekre tettek szert. Sajnos ezek a tanfolyamok, meglehetősen elnagyoltan foglalkoznak ezzel a témával, nem térnek ki a speciális alkalmazásokra. A számítástechnikai szakkönyvek legtöbbje pedig érthetetlen, általában szakértők írják szakmabelieknek. A kezdőknek szánt tájékoztatókat sem tudja mindenki használni. A szakírók ugyanis hajlamosak megfélemezni arról, hogy valamikor ők is voltak kezdők. Ennélfogva gyakran átsiklanak olyan részletek felett, amelyek szerintük magától értetődőek. A gyakorlattal nem rendelkezők számára azonban nélkülözhetetlenek az elhallgatott közbülső lépések, és ezek hiányában sokan nem boldogulnak ezekkel a szakkönyvekkel. Ez a mű viszont rendkívül aprólékosan, pontról pontra írja le a teendőket, így a kezdők is gond nélkül használhatják. Nem általánosságokat tartalmaz, hanem konkrét szabályokat, mélyreható útmutatásokat, és sok szakirodalmi utalást. Emellett részletesen tárgyalja a házilag könyvgyártás módjait. Végül hasznos tanácsokat ad a számítógép-, a kiszolgáló egységek-, és a különféle programok beszerzésével kapcsolatban.

Sajnos a fokozódó munkanélküliség, az infláció okozta anyagi ellehetetlenülés következtében egyre kevesebb ember engedheti meg magának, hogy könyveket vásároljon. Ezekre az ismeretekre azonban mindenkinek szüksége van, ezért kérem, hogy kiolvasás után adják kölcsön műveimet a barátaiknak, ismerőseiknek, hogy számukra is megnyíljon az öngyógyítás és lelki önsegélyezés útja, s ne legyenek kirekesztve világunk megújulásának folyamatából. Akik az előző kiadásokat is megvették, és az új könyvek birtokában ezekre már nincs szükségük, ajándékozzák oda azoknak, akik a korábbi változatokat sem olvasták.

Könyveim az Interneten is megtalálhatók az alábbi címen:

2003. június 30-án a Magyar Elektronikus Könyvtár honlapját lezárták, és az új könyvek, valamint a korábbi művek frissített változatai átkerültek az Országos Széchényi Könyvtár portáljára. Ezért könyveim újabb változatai a következő URL címen érhetők el: <http://mek.oszk.hu> Ebben a rendszerben téma szerinti osztályozásban lehet megtalálni a könyveket. Mivel ez meglehetősen hosszadalmas, egyszerűbb beírni a nevemet a kereső ablakba: **kun akos**, és a programmal megkeresni a műveimet. Ezt követően már csak rá kell kattintani a letölteni kívánt könyvre. Ebben a könyvtárban nem csak DOC, hanem PDF formátumban is hozzáférhető az állomány. Ezen túlmenően az egyes művek teljes terjedelemben, és WinZip-el tömörítve is letölthetők. A kiválasztott könyveknél megnyíló weblapok lehetőséget adnak az olvasói vélemények kifejtésére. A letöltési statisztika szintén erről a portálról nyitható meg. A letöltések számát átmenetileg befolyásolhatják ugyan a divathullámok, de az egyenletes növekedés biztos jele a maradandó értéknek, a tartalmas mondani valónak. Az igazán jó könyvnek nem az a jellemzője, hogy egyszerre sokan elolvassák, hanem az, hogy évtizedek múlva is olvassák.

2003 őszén lehetőségem nyílt egy saját elektronikus könyvtár létrehozására. Így aki a legújabb változatokra is kíváncsi, műveimet a Kun Elektronikus Könyvtárból töltsse le. Ezek a rendszeresen frissített, tördelt változatok az anyag kinyomtatására, jegyzet minőségben való előállítására is alkalmasak. URL cím: <http://kunlibrary.com> (A MEK portálról is megnyitható az egyes művek weblapjának alján található **Forrás** mezőre kattintva.) Ha meg akarjuk tudni, hogy történt-e frissítés, nem kell mindegyik könyvet megnyitni, és az Előszó után ellenőrizni az utolsó mentés időpontját. A „Frissítési dátumok” webkapoccsal előhívható táblázatban minden fájl felhelyezésének dátuma

megtalálható. (A fokozott vírusvédelem érdekében az összes állomány tömörítve van. Az egyes fájlok tömörítő programot nem igénylő, önkicsomagoló formátumban tölthetők le. Utána csak kétszer rájuk kell kattintani, és önmagukat feltárva, Word, illetve PDF dokumentumként jelennek meg.)

2004 nyarán elindítottam egy folyóiratot „Ezoterikus Világ” címmel. Ennek az internetes folyóiratnak az a fő feladata, hogy hírt adjon az ezoterikus fejlesztések állásáról, a legfrissebb fejleményekről. Mivel ezen a téren még nem történt meg a sokak által megjövendőlt áttörés, és a technikai fejlesztések sem indultak el kellő mértékben, egyelőre nem árasztanak el bennünket a hírek. Meggyőződésem, hogy ez a folyamat magától nem fog beindulni, ezért ezzel a folyóirattal is igyekszem elősegíteni az első lépések megtételét. Emellett ez a fórum sok érdekes cikket, járulékos információt, és hasznos tájékoztatót tartalmaz. Itt fognak megjelenni a közérdekű olvasói levelek is. Az „Ezoterikus Világ” csak a Kun Elektronikus Könyvtárban található meg.

Időközben ennek a folyóiratnak a Viccek, humoreszkek, anekdoták című rovata önálló könyvvé te-rebélyesedett. A közel 11 500 vicc több mint 300 vicckönyv, viccújság és anekdotagyűjtemény fel-dolgozásával jött létre. Az elmúlt száz év magyar „vicctermésének” színe-javát tartalmazza. Az új nemzedék számára a politikai viccek megértését Lábjegyzetek segítik. A fiatakorúak védelme ér-dekében az Erotikus viccek külön kötetben szerepelnek. (Közel 200 gasztronómiával kapcsolatos vicc átkerült a Reformételek ételek ínycsekknek című szakácskönyvem V. fejezetébe.) Ugyanitt je-lentősen bővült az egzotikus gyümölcsöket és zöldségeket ismertető rovat. 2007 tavaszán a 672 egzo-tikus gyümölcs és zöldség leírását kiegészítettem egy fotóalbummal is. A 13 464 képet tartalmazó 33 nyelvű album csak a <http://kunlibrary.com> honlapról tölthető le. Terjedelme: min. 900 MB. 2009 tava-szán készítettem egy 33 nyelvű albumot 550 kontinentális zöldségről és gyümölcsről is, ami jelen-leg 11 042 képet tartalmaz, és a terjedelme 660 MB.

2013-ban a Viccek, humoreszkek, anekdoták című könyv kiegészült egy képgyűjteménnyel, amely humoros képekben megmutatja, hogy milyen volt életünk régen és milyen most. A 350 fotó-montázs tanulmányozásával átfogó képet kaphatunk fejlődésünk nem minden téren kedvező mene-téről. A II. kötetet egy kabaréjeleneteket és bohózatokat tartalmazó lista zárja, melynek segítségével meghallgathatjuk, illetve megtekinthetjük a magyar kabaré legszínvonalasabb jeleneteit. 2013-ban készítettem egy könnyűzenei slágerlistát is, amely 1931-től napjainkig az összes magyar slágert tar-talmazza. Az előadó nevének kiválasztása után pár másodperc múlva meghallgathatjuk, illetve videoklip formájában megtekinthetjük kedvenc dalainkat a YouTube-on. Jelenleg 7592 dal található ebben a gyűjteményben, több mint 51 322 változatban.

Ezek a művek egyelőre csak az Interneten érhetők el. Annak érdekében, hogy a számítógéppel nem rendelkezők is hozzájuthassanak a bennük található információkhoz, ez úton keresek támoga-tókat a nyomdai megjelentetéshez. Kérem, hogy aki szívügyének tekinti ezeknek az ismereteknek széles nyilvánosság elé tárását, adományával segítse elő az ehhez szükséges összeg előteremtését. Pénzküldeményeiket a következő számlaszámra befizetve juttathatják el hozzám: HU45 1090 0028 0000 0014 3499 0019 UniCredit Bank. Amennyiben sikerül előteremteni a magánkiadáshoz szük-séges összeget, ezek a könyvek nonprofit kiadványként, szerzői honorárium és kiadói árrés nélkül fognak megjelenni. Közreműködésüket előre is köszönöm.

TARTALOM

III. FEJEZET.....	2
A természetgyógyászat térnyerése.....	3
<i>(Szelíd gyógymódok. Hipnodonta.)</i>	
Egészségmegőrző készítmények.....	3
<i>(Q 10 vitamin. Melatonin. B-OVAL. DHEA. Epithalamin. DMAE. Bilobil. Triptofán. Dd-víz. Preventa. Lim Su Gil rákkimutató folyadék. „Elixír” gyógyközpont és ezoterikus könyvesbolt címe. Paradigma Pont Kft. magánkönyvtára. Kölcsönzés állami könyvtárakból. Internetes könyvkereső. H-típusú magnetizáló csésze. Összetört molekulaszervezetű csapvíz újrastrukturálása. Orgonvíz. Tűzkő. Kristályterápia. Zodiákus jegyek szerinti kristályok. Kristályok tisztítása. Kristályok mesterséges előállítása. Kristályok vásárlása. Bioenergia-kövek. Térharmonizátor. Ufomagazin szerkesztőségének címe. Vitalitás Szelektor. Geopatikus és elektromágneses zavarmezők épületekben. Klinikai vizsgálati eredmények. A mikrohullámú sugárzás hatása az állatokra. Építési szabályok. Egyszerű védekezési módszerek. Rayblock-tércsillapító. Egy bajor tanárnő esete az elektromos fogkefével. A fénycsövek fojtótekercse is bocsáthat ki káros sugárzást. Egy essen menedzser és az antennaerősítő. Árnyékoló tok, -lemez, -lapka és -medál mobiltelefonhoz. A számítástechnikában alkalmazott mikrohullámú eszközök egészségre gyakorolt hatása.)</i>	
Pszichoorientációs gyógyítás.....	21
<i>(Alexander-módszer. Kineziológia. Trillet-féle grafoterápia.)</i>	
Környezeti ártalmak	24
<i>(Az üvegházhatás oka. Az elsivatagosodás mértéke. A kártevők északabbra vonulása. Medúzák tömeges pusztulása a tengervíz felmelegedése következtében. A királyrákok tönkreteszik Antarktisz ökoszisztémáját. A világ tengerek vízszintemelkedése. A Föld fogyatkozó édesvízkészlete. El Niño. A globális felmelegedés mértéke. Hurrikánok keletkezése és következményei. Az évszakok eltűnése. A növények fuldoklása. A vegyszerek sokszorozó hatása. A környezeti ártalmak szexuális hatásai. Makro- és mikroelemek. A zöldségek ízanyagainak csökkenése. A férfiak nemzőképességének csökkenése. Környezetvédelmi konferenciák. Londoni szmog. A reáltudományok alulértékelése. Emberi hitetlenség a paratudományok terén. A struccpolitika itt sem kifutódó. Minden jelenség csak addig izgalmas, amíg nem ismerjük az okát.)</i>	
A hosszú élet titka	37
<i>(A böjt-kúra pozitív hatása. Emberi genom. Hormonóra-elmélet. Életkor-meghosszabbítás különböző mirigyváladékokkal. Méhtej- és hormonkezelés. Testhőmérséklet-csökkentés. Penészgomba-kísérletek. Enzimműködés legyekkel. Transzmutáció. A hosszú élet hátrányai. A túl-népesedés veszélyei. A halál szerepének átértékelése.)</i>	
Boldogságkeresés	41
<i>Mobbing. Rekláminvázio. Reklámmentes televíziók. A reklám pszichikai hatása a leszakadókra. Fogyasztói Ismerettár. A reklámbetétek elektronikus letilthatósága. A reklámszakemberek szemében Jézus superman, a kereszt pedig védjegy. A reklámidő-vásárlás új módja.)</i>	
Könyvajánlat.....	48
<i>(Noel Langley: Cayce a reinkarnációról. Jess Stearn: Az alvó próféta. A reinkarnáció nem teória, hanem erkölcsi kódex. Sorsunk alakulása rajtunk múlik. Nem használjuk ki a lehetőségeinket. A jövőnk nincs megírva. Azonosak vagyunk valamennyi életünk összegével. Az egyéni szinten kifejlesztett személyiségjegyek osztársadalmi szinten összegeződnek. A nemzetiségek beintegrálódásának előnyei. Az identitás megőrzése a befogadó országok számára is nagyon fontos. A kisebbségi jogok megadásának módja. A nemzetiségek a híd szerepét töltik be. A két-nyelvűség előnyei. Reinkarnációs tanok nélkül a keresztény eszmerendszer életképtelen. Kifizetődőbb itt vezetni, mint odaát. A bosszúállás nem célravezető. Arab tanmese a pokol lényéről. Fordítási hibák a Bibliában. A feleségünk nem az „oldalbordánk”. A pünkösdi szentlel-</i>	

kek eredete. Különböző népcsoportok szent könyveinek közös vonása. Cayce humora. Egyéniségünk kinyilvánításának szükségessége. Cayce gyógyászati jellegű tanácsai. A multivitaminizálás és a túlzott nyomelembevitel veszélyei. A beteg pszichés ellenállása. Az Édesvíz kiadó ezoterikus könyvesboltja. Müller Péter: Kígyó és kereszt. A sors forгатókönyvének átírása. Nagyfokú szabadság-determináltság. Tóth László Tibor búzaszál-demonstrációja. M. Scott Peck: Út-talan utakon. Csak azt lehet feladni, ami már megvan. Csak akkor látjuk be, hogy a pénz nem boldogít, ha már kipróbáltuk. Nincs „királyi út” a fejlődésben. A háborúk szükségessége. A magyarok viszonya a találmányokhoz. Össznépi lelkiismeret furdalás, önpusztítás. Össztársadalmi hanyatlás. Problémáink megoldása főként elhatározás kérdése. Lőfegyveres atrocitások. A magyar könyvkiadás helyzete. Kiadói praktikák. Az erdőirtás jóvátehetetlen következményei. GPRD-elektronikus könyv. Egyedi könyvgyártás digitális gyorsnyomdával. A kender és a mák termesztése. Az olvasók megtévesztése. Dr. Joseph Murphy: A tudatalattid csodálatos hatalma. Gondolataink felszabadítják a tudatalatti hatalmát. Cselekedeteink nem mások, mint tárgyasult gondolatok. Az esemény nem más, mint a gondolat aktualizálódása. A negatív gondolatok tárgyasulnak. Tudatalattijuk révén az emberek is kapcsolatban állnak egymással. Gondolatainkkal akaratlanul is befolyásoljuk a döntéshozókat. Imák érvényesülésünk, boldogságunk és egészségünk érdekében. Hargitai Károly: Párhuzamos univerzumok. A paralel világ bennünk van. Dimenziókapuk Fantomutazó egy szomszédos univerzum Taured nevű országából. Lerina Garcia is egy szomszédos univerzumból transzformálódott át a mi világunkba. Pedro Oliva Ramirez pár percre átkerült egy párhuzamos univerzumba.)

Előző civilizációk nyomai 75

(Az özőnvíz tudományosan elismert nyomai a Fekete-tengerben. Az özőnvíz bizonyítékai a kőzetmintákban. A kultúrrétegek hirtelen népességcsökkenésről árulkodnak. Az özőnvíz emlékei az amerikai indián törzsek mítoszaiban. Élménybeszámolók a kataklizmáról. Földtani változások. 290 napos kőnapár. Mukulia faragott kőoszlopi Peru partjai mentén. Mukulia nyomai a Csendes-óceán fenekén. Az özőnvíz kihatásai a különböző földrészekben. Atlantisz nyomai az Atlanti-óceán fenekén. Ed Wilson mélyrepülése Atlantisz romjai felett. Mukulia nyomai Okinawa közelében. Prehisztórikus csillagászati eredmények. Óseink matematikai tudása. Délkörök. Piri Reis-térkép. Ptolemaiosz-térkép. Több millió éves lábnyomok. Szénbe ágyazódott modern kori tárgyak. Óskori bányák. A réz- és bronzkorszak rendellenességei. Az óriások nyomai. 10 méteres óriások csontvázai. Ókori elektromosság: kristálylencsék, galvánelemek, ködfénylámpa. Óskori barlangrajzok modern stílusban. Beszélő barlangrajzok. Platinaletek. Ica-i kövek. Maja „rovarékszerek”. Genetikai korong. Ókori megalitok. Több száz tonnás kövek szállításának rejtélye. Liebherr cég óriásdaruja. Óskori atombombatámadások. Intergalaktikus rendőrség. Az ananyinói kultúra elpusztítása. A Sárga császár városának megsemmisítése. Mágneskamrás menhirek. Stonehenge. Carnac-i kőpark. Rollright-kövek. Nem vagyunk tisztában a világot fenntartó erővel. Elődeink szellemi hagyatékának módszeres megsemmisítése. Alexandriai könyvtár. Pergamon könyvtár. Omar kalifa és Rettegett Iván könyvégetései. Ókori szerzők műveinek pusztulása. A konkvisztádorok és Diego de Landa vandalizmusa. A Nagy Píramis titkai. Kínai piramisok. Föld alatti kazamaták. Dzyan-könyve. Bélák törzse. Samir. Chinkaanas-labirintus. A frigyláda titokzatos megnyilvánulásai. Kínai frigyláda: háromlábú állvány.)

Érdekes hírek 106

(Lót feleségének maradványai. A tudósok szerint Szodoma és Gomora felett nukleáris robbanás történt. Egy földönkívüli koponyája. Földönkívüliek csontváza. Szauroid lények bebalzsamozott teteme Tutenkamen sírkamrájában. Egy több mint 3 méter magas óriás mumifikált teste. Hal-szörny Kárpátalján. Chupacabra Ukrajnában. Örökké égő lámpások. Kristálykoponyák. Élő bolygók felfedezése a Tejútrendszerben. Meteorit a Marsról. Marskutató. Holdtojások. Implantátumok.)

A földönkívüliek ajándéka..... 112

(Magneziumrúd. Cikkek az Ufomagazinban.)

Az ezotéria műszaki alapjai..... 114

(Mechanikus erőnyerők. Orffyreus munkavégző szerkezete. Az ezoterikus találmányok gyártásba vételének akadályai. A hivatalos tudomány képviselőinek ódzkodása. Szabadalmaztatási kálvária. Az elmélet tisztázatlansága. A szubatomi energiarészecske mérete. Mi az amit már tudunk. Mitől forog a mágneses mező a fémes vezető körül. A mágneses mező növeli a radioaktív sugárzás erejét. Az elméleti ismeretek hiányossága nem gátolja a gyakorlati megvalósítást. Edison-anekdota. Az éter létezésének tagadása. A tudomány dogmává merevedése. Az újkori próféták ismérvei. A felsőfokú oktatás hiányosságai.)

Technikai újdonságok 122

(Brezsnyev-kapszula. Dim mak. Énok próféta „istenné” válása. Mózes arca sugárzott. SE-30 TENS készülék.)

IV. FEJEZET 126

Kiegészítő természetgyógyászati módszerek..... 126

(Dr. Birchner-Brenner. Gerson-diéta. Simonton-módszer.)

Autogén gyógyítás 131

(NLP. Emil Coué és szerzőtársai. Huna életfilozófia. Elménk gyógyító ereje)

Az élet értelme..... 138

(Sikerré hazudjuk a kudarcainkat. A sorscsapások értelme. Jézus kijelentései. Mefisto hitvallása. Ádám felvilágosítása. A teljes megsemmisülés érzése. Lucifer megpróbálja megszerezni a magára hagyott lelket. Jean-Paul Marat és Charlotte Corday felhasználása. Attila „Isten kardja”. A szenvedés lelki fejlődésünk leghatékonyabb elősegítője. Életünk olyan, mint egy vasúti pálya.)

Világunk kozmikus törvényei 143

(Mrożek üzenetei. Emberségünk próbája. Az arra érdemesek megmentési módja sohasem látványos. Raps. A magasabb szférák hívása. Attól hogy vakok vagyunk, még nincs sötétség.)

Fejlődésünk buktatói..... 146

(A Sátán fokozott aktivitása. Médiumok megtévesztése. A Biblia „átírása”, megszenteltelítése. Az egyszerű lelkek megzavarása dezinformációkkal. Az öntudat és a személyiség leépítése. Az ördögi művek közös árulkodó jelei. Elménket mérgező sátáni rímek. Megtévesztett szerzők. A Gonosz beférkőzött a mindennapjainkba is. Törekvéseink indíttatásának megbízható jellemzője. A szerencsejátékok a Sátán fennhatósága alá tartoznak. Fejlődésünk helyes irányának akaratlan sejtetése. A földönkívüliek technikai segítségnyújtása. A párhuzamos univerzumok valószínű működési mechanizmusa. A teleportáció előidézési módja. Láthatatlanná tétel. A Hold nem volt mindig a kísérő bolygónk. Az isteni ihletésű művek ismérvei. A túlvilággal kapcsolatot teremthők megrontása. Példa a semleges művekre.)

Túlvilági szférák 159

(A különböző szférákból jöttek rövid jellemzői, és számarányuk a Földön. Molnár Edit: A piramis üzenete. A Megváltó felvilágosító üzenete a szférákról. Negyedik szférafok. Ötödik-Hatodik szférafok. Hetedik szférafok. A megváltásra vállalkozó legfőbb ellensége a saját háza népe. Közlekedés az egyes szférák között. Hová kerülnek az alsó szférákból érkeztek. A „gyorstalpaló” tanfolyamok által nem lehet lépcsőfokokat átugrani. A sarlatánok három csoportja. A hetes szférából érkező nők. A férfierő hanyatlásának és a nők térnyerésének okai. Emancipációs tévelygések. Indigószerű aurával születő gyerekek. A magas rangú szellemek nyughatatlansága. Szellemi átalakulást hirdető gyorsstalpaló tanfolyamok. Álpróféták. Seth. Egy hetes szférából érkezett kislány elpusztításának kísérlete. Adam Kadmon és a fénylények.)

Pokol..... 179

(A pokol Szibéria alatt van. Tudományos beszámolók a pokol megtalálásáról. Bill Weise: 23 perc a pokolban.)

Boldogságkeresés 182

(Nincs nagyobb csapás a gazdagságnál. Az élet legmélyebb értelme a szenvedés. Színvonalatlan lelkek áradata. Világszerte hiányzik a színvonalas munkaerő. A gazdagok és szegények kö-

zött egyre mélyül a szakadék. A Föld javainak megoszlása a gazdagok és a szegények között. A feszültség enyhítésének lehetőségei. Az állami beavatkozás értelmetlensége. A legcélravezetőbb út: a meggyőzés. Az elmaradott országok megsegítésének egyetlen járható útja. A fejlődéssel járó szenvedések alól senki sem kap felmentést. A gyökereket nem szabad szégyellni. A gazdasági menekültekkel szembeni ellenszenv. A siker legfőbb biztosítója a munka. Japán a felemelkedés példája. Egy újabb holocaust veszélye. Az őskeresztények aszkézise. Nem kell félni a szegénységtől.)

Felfüggesztett világvége..... 194
(Apokalipszis itt és most. Az „égi csapás” meteorit. A Mindenható megkegyelmezett nekünk. 2002 NT7 aszteroida.)

Az élet mozgatórugói 195
(Határozatlanság a pénzhez való viszonyunkban. A boldogulás előfeltétele: reális önértékelés. A szélhámosok nem szenvednek önbizalomhiányban. A vérbeli vállalkozó viszonya a pénzhez. A tehetség megtalálja az érvényesülés útját. A könnyen jött vagyon könnyen megy.)

Anekdóták, példázatok 198
(Egy horgász esete a vállalkozóval. Püspöki határozat a templomok eredeti rendeltetésének megőrzéséről. Drágakő a porban. Diogenész bölcs mondásai. Szókratész az ókori világ legnagyobb bölcse. Gandhi és Calcuttai Teréz anya puritán élete. Jézus a példa arra, hogy mire lehet menni a szenvedéssel teli élettel. Egy buddhista szerzetes boldogsága. Egy öregember és fia sorsának megítélése. Mi a Jó és mi a Rossz? Egy Zen-mester földöntúli nyugalma. Egy bölcs buddhista pap reagálása a durva viselkedésre.)

Érdekes hírek 201
(Jóslatok az Őszövetségben. Két óriásmeteor megközelítette a Földet. Étertest beleötvöződése a fizikai testbe. Lassított dematerializáció. Láthatatlan energiafal Dél-Afrikában. Magyar feltaláló teleportáló berendezése. Időtágulási esetek. Föld alatti világok. Barlangmennysorság. Előttiünk törpék népesítették be a világot. Föld alatt élő fekete bőrű emberek a Közel-Keleten. Zöldbőrű gyerekek Spanyolországban és Angliában. Rejtett atlantiszi város az Antarktiszon.)

Könyvajánlat..... 211
(Timothy Good könyvei. Felderítő szondák. Hallóidegek stimulációja. Gyűrűs reaktor. A higany-cirkulációs hajtómű működése. Az anyag láthatatlanná és átláthatóvá tétele. Cleve Backster: A növények titkos élete, és Sejtjeid titkos élete.)

Technikai érdekességek..... 214
(Szubatomi információtárolás, hologram. Szubatomi mikroszkóp. HAARP Project. Tesla kísérletei a Sziklás- hegységben. Földön kívüli üzenetek. A SETI program sikertelensége. KLEE adóállomás monosztrófia.)

Árulkodó nyomok a mitológiában..... 219
(Ókori telepések atomháborúja. Sugárfegyverek bevetése. Eszkimók betelepítése. Gilgames-eposz. Jézus ufonauta volt?)

Az ezotéria műszaki alapjai..... 223
(Az éter története. A gravitáció működési mechanizmusa.)

Technikai újdonságok 225
(Pulzáló szignál terápia. Bálinger-féle szemüveg. Hold szülte babák – Jonas-módszer.)

UTÓIRAT 229

KÖNYVEIM ÁTFOGÓ ISMERTETÉSE 231

TARTALOM..... 240

**A gyakorlati alkalmazásból eredő esetleges
személyi, dologi és vagyoni károkért
a szerző, valamint a kiadó
nem vállalnak semmilyen felelősséget!**

© Kun Ákos
Budapest, 2021.
E-mail: info@kunlibrary.com
kel@kunlibrary.com
kunlibrary@gmail.com

Az aktuális hírek fő forrása:

